

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

JOANNIS GEORGII
GRÆVII
LECTIONES
HESIODEÆ.

Editio secunda auctior.

Accedit

DANIELIS HEINSII

Introductio in Doctrinam

OPERUM ET DIERUM,

Cum Indice

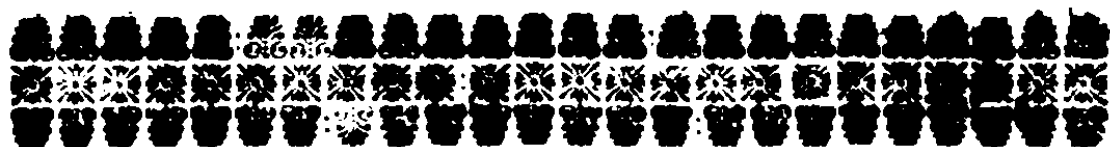
GEORGII PASORIS,

AMSTELODAMI;

Apud G. GALLEY, Præfectum Typographiæ
HUGUETANORUM.

M. DCCI.

*Viro perillustri, ac dignitate, ingenio &
virtute præcellenti*

EUSEBIO RENAUDOTO

REGI CHRISTIANISSIMO

A CONSILIIS

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRAEVIUS.

A Quo tempore tua mihi humanitas
aditum patefecit ad tuam amicitiam,
nihil tu tibi studii reliquisti ad me non mo-
do complectendum, sed & rebus omni-
bus, quibus potuisti, potuisti autem plu-
rimis, ornandum: ego nihil mihi reliqui
curæ & officii in te colendo ac observando.
Nam & quantum tibi debeam, & quan-
tum te pro tot illustribus singularis benevo-
lentiae documentis amem & suspiciam, mi-
hi quidem ipse locuples sum testis, sed ut
* 2 tibi

DEDICATIO.

tibi etiam, & aliis, ac, si meæ id facultatis fuerit, posteris quoque hoc sit testatum, dudum summopere studui. Nihil mihi honestius esse potest, quam a te tantæ dignitatis & doctrinæ Viro non diligitantum, sed & sic ornari, ut me apud primarios viros in gratiâ posueris, quod prolixæ tuæ beneficæque naturæ certissimum est argumentum. Nisi hæc tanta tua in me merita prædicarem apud omnes, & tanti ea mihi sint, quanti quæ maximi facienda sunt hominibus, næ ego aut ingrattissimus essem mortalium, aut stupidissimus, indignus certè benevolentia, quam mihi nullo meo provocatus officio præstitisti. Sed licet me tanto tuo studio tibi non devinxisses, mirificæ tamen illæ tui ingenii suavitates, elegantia vitæ, morum integritas, præstantia eruditionis, recti de doctrinarum studiis sensus, sincerum & subtile iudicium, cui inanis eruditionis fucosæ venditatio non possit imponere, hinc quod tibi probatur omnibus est probatissimum, & quod tu damnas, omnium, qui de his litteris vere possunt existimare, calculis damnatum habetur,

DEDICATIO.

tur, qui nihil das gratiæ, nihil odio aut cupiditati, me ad te colendum inflammassent. Qui enim illum non amat, cujus tam multa ingenii animique ornamenta omnes amant & in cœlum ferunt, is non meretur a quoquam amari, cum quid sit amabile non intelligat. Accipe, igitur hoc mei in te amoris & observantiæ pignus Lectiones Hesiodeas recognitas, & non paucis accessionibus auctiores; tenue quidem & quod minime respondet animi in gratia referenda studio, sed quod hoc nomine non, credo, aspernandum putabis, quod, cum majus, quod tibi, ut nunc est, offerrem non invenirem, perquam effusæ voluntatis meæ sit monumentum. Voluntatem autem semper viri boni potius spectant, quam verborum honorem, aut munerum magnitudinem. Huc accedit quod nullam rationem inire queam, qua tua merita sive oratione, licet essem disertissimus, sive rebus, licet essem ad hoc munus persolvendum ab omnibus facultatibus instructissimus, possim assequi. Id tantum velim tibi sit persuasissimum, nul-

* 3

lam

DEDICATIO.

Iam mihi curam antiquiorem esse, quam
ut referam gratiam tibi, quamdiu superstes
fuero, grata memoria & observantia perpe-
tua. Vale Vir Illustris, & me, quod fa-
cis, ama. Trajecti D. xv. Kl. Januar.
C10CCI.

CAN-

Aos
1467494

CANDIDO LECTORI.

S. P. D.

IOANNES GEORGIUS GRÆVIUS.

IN Hesiodi hac nova editione quid præstitum sit, & quibus subsidii instructus ei adornandæ me accinxerim, paucis accipe. Græca verba non nisi ex antiquis codicibus & Interpretibus, iisque scriptoribus, qui hujus poëtæ sententias olim laudarunt, emendavi locis non paucis, quorum rationem in lectionibus meis reddidi. Ex Latina quoque versione magnam vim errorum sustuli. De multis in iisdem egi notis, de æque multis non putavi verba esse perdenda, cum essent tam manifesti, ut in iis notandis paullo humaniores operam me luisse judicaturi fuissent. Et vereor jam ne fastidiosis & delicatis lectoribus nimius hic fuisse videar. Usus duorum manuscriptorum librorum mihi præstitit Vir summi ingenii, plurimæque & multifariæ eruditionis, Isaacus Vossius, recentium eorum quidem & chartaceorum, sed qui tamen summopere mihi profuerunt. Ex bonis enim & antiquis libris eos fuisse descriptos apparet. In utroque vero solum illud carmen reperiebatur quod rei rusticæ & familiaris præcepta complectitur. Theogonia & *Æons* desiderabantur. Alteri subjectus erat Tzetæ commentarius & intersita fere versibus singulis explicatio verborum singulorum, tanquam quædam metaphrasis, quam sub glossarum veterum Vossiani codicis nomine nonnumquam laudo. Librum verò hunc primum appello. Alter, qui secundus est, subnectitur aliquot Euripidis Tragædiis. Expositionem Procli, insignis illius Philosophi Platonici, manu exaratam mecum communicavit clarissimus & elegantissimus Vir, Marquardus Gudius, cui & hoc plurimisque nominibus aliis sum devinctus. Ineditas quasdam annotationes Illustris Scaligeri, & perpetuas fere no-

L E C T O R I.

tas eruditissimi Francisci Guieti, ex duobus exemplaribus, quorum marginibus eas adscripserat, excerptas ad me curavit Emericus Bigotius, decus illud suae Galliae, qui natus est ornandis literis, illorumque conatibus, qui in arte aliqua egregia illustranda elaborant, promovendis. Has Guieti curas (quas novissimas ei fuisse, & postremum librorum, quem evoluit, antequam in fatalem morbum incideret, is, cui eas debemus, nobis confirmavit Bigotius) si maturius vidissem, correctior haec editio non uno in loco prodisset. Sed cum mihi traderentur jam maxima pars Hesiodi operis, mearumque in id lucubrationum erat profligata & descripta typis: certe quae in Egea scripseram & in Aspidem omnia. Hinc non licuit annotare, in quibus postea virum illum egregium mecum in easdem cogitationes & emendationes incidisse deprehendi, ne quis suspiceretur ejus me compilasse scrinia. Norunt multi apud nos viri docti, dudum meis observationibus ultimam fuisse impositam manum, ut nihil post haec eis accesserit, cum Guieti liber ad me perferretur, quamvis postea per horum temporum, quibus vexamur, diritatem intervenerint, quae pæne confectam editionem diu retardarunt. Ista praefixeram editioni primae, quae apud Danielem Elzevirium prodit anno MDCC LXVII, quam etiam, ut eam tum correxeram, tam in Graecis, quam in Latina versione, secuti sunt Huguetani. In hac secunda editione, quam denuo recensui, & multis in locis emendavi, usus sum manu exarato libro in Egeois, qui sane mihi profuit nonnunquam, ut & editione Veneta Francisci Trincavelli, quae prodit anno MDXXXVII. cujus marginibus nonnullas adnotationes Graecas adscripserat ex antiquis scholiis erudita manus, cui accepta referes nonnulla in Lectionibus meis non contemnenda. Vale.

JOHANNIS GEORGII GRÆVII
LECTIONES
HESIODÆ.

CAPUT I.

Primi duo vexati versus in ἔργοις illustrati. ἐννέπετε ὑμνεῖν-
σαι. Δεῦτε δὴ. Antiqua Hesiodi lectio bis vindicata.
Plato emendatus. Αἴξην. Augere. Κάρφειν. Δίκη. Jupi-
ter Justitiæ Præses. Callimachus illustratus. Hesiodus
emendatus. Διάνδιχα θυμὸν ἔχειν. ἔλεις αἶγαν ἢ est φιλίῳ.
Moschopulus correctus. Αἰγὸρ ἢ ἐπαρκός. Ὠρῆ. Vetus He-
siodi lectio defensa. Elegans præsentium usus apud
Græcos. Interpretes Latini sæpè notati.

IN ἔργοις καὶ ἡμέραις.
V. 1. Μῦσση Πιερίῳ αἰοῖσσι κλείουσι
Δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον] Non veteres solum Interpre-
tes, Proclus, Moschopulus, Tzetzes, sed & Hesychius κλεί-
ουσι exponunt ὑμνεῖν, δὲ αἰεῖν. Scholia inedita libri Vossiani. αἰ-
οῖσσι κλείουσι, ὡδαῖς καὶ τραγῳδαῖς δὲ αἰεῖν. & sequenti versu : δεῦτε,
ἔλθιτε. Eustathius quoque ad Ὀδυσ. 1. Hesiodum Musas ex Pieria ar-
cessere scribit. Κλείω pro κλείω nemo Veterum dixit. Inde liquet
hos versus sic rectè exponi : *Musa ex Pieria carminibus gloriam con-*
ciliare solita Adeste, quæso, dicite patri vestro hymnum. Cum Moscho-
pulo ad κλείουσι intelligendum existimamus ἔς αὖ ἐλθόντι. Nam ut il-
le ait : Εἰς ἣν Μουσὴν κλέει ἔρχεται. *A Musis venit gloria.* ἐννέπει
ὑμνεῖν, est ὑμνεῖν. ut inferius v. 33. Αἰετὶ πτολίεθρον ἑρπάζειν
pro ἡρπάζει, & v. 43. κρύψαντες ἔχουσιν βίον, pro ἔκρυψαν. Apud
Hom. βῆ δ' ἰὼν pro ἔβη, ἄχαιε φάειν pro ἔφωκε, & sexcenta talia. So-
lere verò Poëtas Numina, quorum opem implorant ex locis, quæ
iis erant sacrata, vocare; Μῦσας ex Parnasso, Pieria, Helicone, Pin-
do; Apollinem ex Delo, Lycia, Xantho, quis tam hospes est in il-
lorum

Tom. II. A

lorum lectione qui ignoret? Et sic hunc locum intellectum olim fuisse locuples testis est Aristides hymno in Jovem: Εἴην δὲ Μῦσαι Διὸς παῖδες, ἃ ᾧ ἔργα ὅρῳ πότι εἴ πε ὕμῳ ἀμεινον καλίστην ἢ νῦν. εἴδ' ὑμεῖς γὰρ ἐπ' Ὀλύμπῳ σὺν Ἀπόλλωνι Μουσῶν τε τὴν θείαν ᾠδὴν ἀδῆτε ὑμῶν-
 σαι ἔφ' ὑμῶν τε καὶ τῷ ἑλπί πατρί, εἴτε Πιερίᾳ φίλοι ὑμῶν ἐσθλὰ ἔσονται, εἴτε δὲ Ἐλικῶνι τῷ Βαιωτίᾳ χερσὶν. *Agite ergo Musæ, Jovis filia, (nec enim vos umquam alias quam nunc invocare prestiteris) sive in Olympo cum duca Apolline divinum canitis canticum, vestrum simul & universorum patrem celebrantes, sive Pierium vos delectat domicilium, sive in Bæotia Helicone choreas ducitis.* In versu secundo δὲ legitur in utroque MS. Vossiano, ut & meo, nec non in editionibus priscis, Veneta Victoris Trincavelli, Florentina Juntæ, aliisque, & id omnes agnoscunt Interpretes veteres, ut mirer H. Stephanum solius Eustathii auctoritate compulsam reposuisse δ', quod deinceps plerasque editiones occupavit. Habet ista particula obsecrandi vim in hisce formulis, δῖος δὲ, φέρει δὲ, ἰδὲ δὲ, age, sis, quæso. Hom. ἄχου δὲ ἱσχυο Διουμένειο. Socrates in Phædro apud Platonem: ἄγετι δὲ ᾧ Μῦσαι, quo expressit hoc nostri Poætæ: δῖπτι δὲ ᾧ Μῦσαι. Sed totus locus Platonis addendus est, ut ex illo menda eluatur. Socrates ibi ait: ἄγετι δὲ, ᾧ Μῦσαι, εἴ πε δὲ ᾠδῆς εἰδὲς λέγειαι, εἴτε Ἀλφ' ἡμῶν μουσικὴν τὸ λυγρὸν ταύτην ἔχει ἱπποκρίαν, ξυλαβῆσαι δὲ μῦθον, ἢν μοι ἀνασχεῖται ἡ βελ-
 πων ἔργα λέγειν. Quid hic τὸ λυγρὸν, scribendum puto τὸ λυγρόν, & vertendum: *Agite igitur, ὦ Musæ, dulces sive propter cantus genus, sive propter Musica genus suave, hoc nomen consecuta estis, mihi adsitis in hoc sermone quem me hic amicis optimus jubet habere.*

v. 3. Οἱ π' Ἀλφ' βροτοῖ] Hos duos versus aliter distinximus, & exposuimus quàm vulgò fit, uti apparet ex nostra editione. Vide inferius rationes in notis ad v. 430. Θεογονίας. Οἱ π' Ἀλφ' est, ut apud Demosthenem Ἀλφ' τὸς θεῖς, Deorum beneficio & munere. Sic & Johann. VI. 51. καθὼς ἀπέειλέ μοι ὁ Πατήρ, καὶ ἐγὼ ζῶ Ἀλφ' τ' πατρός. Sic ego vivo, beneficio patris.

v. 5. Ρῆα μὲν γὰρ βελία, ρῆα δὲ βελίαντι χαλάρει. Uterque Codex MS utroque loco legit ρῆα. quam veram lectionem esse Tietzes ostendit: Τὸ ρῆα συνίζουσι ἐπὶ τῷ ρῆι μακρότερον ἀνδραγῆς, καὶ τὸ ἄλφα εἰς μίαν μετα-
 ρεῖν. Nec aliter apud Homerum in omnibus legitur codicibus Iliad. 9.

Ρῆα μὲν γὰρ φεύγουσι ἐπὶ ἐν Τρώϊν ἀρυμνογὰρ. Quæ loca malè Guilielmus Canterus, decus nostram Trajecti, sollicitavit. Hesiodus:

Εἴνεα παλῶν, θῆρεσσι δὲ καμῶντι εἰς ἀπαιτίσθαι. Ubi rursus malè mutat in ἴνεα. Ham. II. π.

Αἴνε ζῶντι πῶντις ἀρετῶν ἐπὶ δὲ μόνι δὲ. Idem Iliad. v.

Ἰσὺν τεύχεσσι πόλεμῳ τέλει, οὐ μοι μείλα ρῆα.

v. 6. Ἀδελφὸν αἰετῆ] Obscurum arguit. hoc est, cvehit, ornat, Cal-
 lim.

him. hymno in Jovem v. 95 : Οὐκ ἀρετῇ ἀπὲρ ἔλθῃ ἐπίσταται ἀνδρῶν εἶξεν. Sive virtute divitiæ non possunt homines ornare. Homero est πρῶτον εἶξεν. In qua notione quum & Latinis augere ponatur, retinui hoc verbum in versione. Sueton. Claud. In semet augendo parcus atque civilis nomine Imperatoris abstinuit, nimios honores recusavit. C. Nepos Phocione : Namque auctus ornatusque à Demosthene cum quem tenebat gradum adscenderat.

v. 7. Ἀγλῶος κέρφει] Versiones vulgatæ : *superbum contrahit*. Alii : *desiccet*. Ineptè. Rectè Proclus ostenderat κέρφει hic esse ἄνδρῶν αἰσῶν κὲν πεπνυμένον. Vertimus cum Horatio, *astenuat*, qui hunc locum expressit, ut pridem Muretus observavit:

Valet ima summis

Mutare, & insignem astenuat Deus. inferiùs v. 575 :

Ἐρῆ δὲ αἰματὸν ὅτε τ' ἡέλιος ῥέος κέρφει.

Tempore messis quando sol corpus astenuat, hoc est, corporis vires exhaurit, atterit.

v. 9. Δίκη δ' ἰθὺν θύμῳ] *Iuste roge judicia*. Sic benè prisci omnes Interpretes hunc locum declarant, qui hæc tetulerunt ad Jovem. Δίκη est δίκη, sive εὐδίκη, ut Moschopulus. δίκη ἰθὺν θύμῳ est præesse judiciis, & ea sic gubernare ut leges exerceantur, & justæ ferantur sententiæ. θύμῳ est regere, gubernare. Hesych. ἰθύει, ἀποθῆναι, ἰθύειν, διακρίναι, ἀθῆναι, κλέρεναι. Jupiter enim Justitiæ Præses & vindex habebatur. Plutarchus : πρὸς ἡγήμῳ ἀπαίδευτον. Ὁ μὲν Ζεὺς οὐκ ἔχει τὴν Δίκην πᾶσιν, ἀλλ' αὐτὸς Δίκη κὲν Θέμῳ ἐστὶν, κὲν νόμων ὁ περὶ νόμους κὲν πλάττει. Jovi Justitia non adsidet, sed ipse est Justitia & Themis, & lex antiquissima & perfectissima. Callimachus hymno in Jovem : v. 81.

Δῶκε δὲ πάλαιον φυλακτῆρα. ἔξτε δ' αὐτὸς

Ἀρεῇ δὲ πάλαιον ἐπέψατο. εἴτε δίκῃσι

λαὸν ὑπὸ σκολιῇς, εἴ τ' ἱμῶντιν ἰθύουσιν.

Constituisti qui urbes custodiant : tūque ipse præses in arcibus, Inspector tam eorum qui legibus populum sub iniquis, quàm eorum qui aliter gubernant. Sic hic locus vertendus. Jovi enim arces sacræ sunt, teste Aristide hymno in Jovem, qui & ibi docet Jovem esse præsidem Justitiæ. Vide & Euripidis Troad. In Theogonia eodem sensu dixit Ἀρχεῖον θύμῳ δίκῃς vers. 85, de rege :

Πάντες ἐς αὐτὸν ὁρῶσι Ἀρχεῖον θύμῳ δίκῃς

Ἰδεῖνσι δίκῃσιν.

Omnes ipsum respiciunt reddentem jus vocis judiciis V. 886. Ingeniosè quidem vir summus pro Πίερῃ legit Πίερῃ. Sed quomodo ἰδὲν αἰὲν π commodè possit tribui Persæ non video : quin tota oratio videtur huic emendationi & sententiæ ἔμπεδον adversari. Hæc enim Poëta mens est, audi intuens & auscultans, uti jus valeat regente te, utique ego Persæ vera præcipiam. Aliquid petit in publicum, aliquid sibi. Sic olim sentiebam de hoc loco, sed accuratius cùm nunc illum

exponderem, vidi eundem esse in sententiam magni viri Danielis Heinſii, qui contra veteres Interpretes vidit non hæc referenda eſſe ad Jovem, perperamque vulgò hos verſus legi & diſtingui. Sententiam autem eſſe. Vide & attende Perſa, & ſine ambitione judica: ego verò, ô Perſa, tibi vera præcipiam. Itaque ſic cum Heinſio interpungo. κλῦθ' ἰδὼν αἶαν π' δίχῃ δ' ἔχοντε δέμους Τόη, ἐγὼ δὲ καὶ Πέρση ἐπὶ τρυφε μωθοσαίμην. In meo ſanè MS. legitur Πέρση; non Πέρση. Ceterum non Pauſanias tantum, quod Scaliger obſervavit, ſed etiam Ariſtarchus hos priores decem verſus obelis ſuis jugulavit, & Praxiphanes diſcipulus Theophræſti, notante Tzetze, in pervetuſto libro illos ſe non reperiſſe teſtatus eſt. Praxiphanes autem iſte videtur eſſe ille, qui à Diogene Lærtio in vita Platonis, narratur Platonis & Iſocratis ſermonem de Poëtis prodidiſſe memoriæ. Hujus Praxiphanis etiam alibi meminit Diogenes. Cujus ætatis fuerit non obſervant docti Interpretes, quod ex hoc Tzetziſ annotatione diſcimus.

V. 11. Τὼ μὲν καὶ ἐκαιήσαντες νόησαν] Uterque MS. Voſſianus & editio Baſileenſis Iſingrini: ἐκαιήσαν. Quod quis non probet præ duro illo diſplaſiſmo?

V. 13. Διὰ δ' αἰδίδα θυμὸν ἔχοντες] Mirum quid Interpretibus Latinis in mentem venerit, qui hæc ita vertunt: *in diverſa autem animum diſtrahunt*. quo nihil à Poëtæ ſenſu & Græcis verbis poteſt fingi alienius. Διὰ δ' αἰδίδα θυμὸν ἔχον Homero eſt διὰ θυμὸν ἔχον, diſſentire, diſcrepare. ll. v, v. 31:

Βάν δ' ἔμμεναι πύλομόνδε θεοὶ διὰ θυμὸν ἔχοντες.

Ibant in prælium Dii diſcrepantem animum habentes.

hoc eſt, à ſe invicem diſſentientes, aliis ſtantibus pro Troja, aliis in Trojam. Ubi vulgò verſiones ineptè *diviſum animum habentes*, pro quo alii dicunt αἰδίδα θυμὸν ἔχον. Quid verò miri Poëtam ἔεσσιν tribuere animum, quum inter Deas referantur & hîc & in Theogonia?

V. 15. Αἶψ' ἔσ' ἀνάγκη.

Αἶψά τινι βυλῆσι θεῶν πρῶτοι βαρύνει] Hæc cum Tzetze non ſic accipienda ſunt, quæſi Deus ſit malorum auctor. Sed hæc eſt Heſiodi mens, omnia quæ geruntur Dei numine geri: illum hominibus aut propter vitia, quibus ſunt obnoxii, aliâſque cauſas nobis ſæpè parum exploratas, corrumpere conſilia, ſanam eripere mentem, & contendendi ac ligitandi libidinem immittere. Penelope apud Homer. Οἶδος. ψ.

Μαῖα φίλη, μαργλὺ σε θεοὶ δίσαν, οἳ π' διώσαν]

Αἴφρονα ποῖῃσαι, καὶ ἐπίφρονα πῶς μὲν ἔσται,

Καὶ π' χαλιφροῖντα σοφροσύνης ἐπέστηται.

Nutrix dilecta, inſanam te Dii fecerunt, qui poſſunt inſipientem reddere, qui vel prudentiſſimus fuerit, & delirum prudentia compotem reddiderunt. Nam ut benè alius Poëta:

Ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ πῖναι,

Τάτη

Τότε τὸ πρῶτον ἐκφαυροῦται φρονῖν,
Τὸ νῦν δ' ἰοῦναι εἰς δὲ πλὴν χεῖρα τρέπῃ
Γνώμῳ, ὃ εἰδὴ μὲν δὴν αἰμαρτῆς.

Quando ira deorum aliquem laedit, huic primò eripit prudentiam, & sanam mentem, & in deterius mutat consilia, ut non videat quæ peccat. P. Syrus Mimus: *Fortuna quem vult perdere stultum facit.*

v. 17. Νύξ ἰεσέσση] Nox habetur mater omnium rerum tristem & malarum, sicut in sacris litteris tenebræ. Opera tenebrarum apud Apostolum, projici in exteriores tenebras, apud Matthæum. Sic contra Deus dicitur apud Prophetam indutus luce, habitare in luce inaccessa, & felicitas sempiterna sæpè lux appellatur.

v. 19. Γαῖα εἰς ρίζην] Hæc verba non referenda esse ad Jovem, cum antiquis Hesiodi Interpretibus, præclare monuit Daniel Heinsius εἰς πάντα, cui Hesiodus & omne litterarum genus plurimum debet. Nihil certius hæc ad Ἔαν pertinere bonam, quam Philosophi φιλίαν dicunt, quæ dicitur in terra habitare inter homines. Inde Empedocles Agrigentinus Physicus antiquissimus, qui principia omnium rerum præter quatuor elementa constituit Νεῖκ & Φιλίαν.

τίσασθαι δ' πάντων ρίζας πρῶτον ἀκτι.
Ζεὺς δ' ὀργῆς, ἥ ἐν πὶ φρεσὶν, ἢ δ' Ἀΐδου δὲ.
Νῦν δ' ἢ διακρύβει τίς γὰρ κρύπτει βρόπιον.
Νεῖκ & τ' ἐλάμβανον διχα τ' ἀτάλαιστον ἀπάντη.
Καὶ Φιλίαν μὲν τοῖσιν, ἴσιν μὲν πὶ πλάττει.

Quatuor omnium rerum principia primus audi, Jupiter candidus, Juno alma, & Pluto, Ac Nestis qua lacrymis tingit humanas scatebras, Et contentio perniciofa qua absque iis par est ubique, Et amicitia cum his qua aquæ longa ac lata est. De quibus Sextus Empiricus adversus Mathematicos: Ἐξ παροδιδωσι τὰς τ' ὄντων ὀργαίς τίσασθαι μὲν τὰς ὑλικαῖς, γῆν, ὕδωρ, αἶρα, πῦρ. δύο δὲ τὰς δραστικὰς φιλίαν καὶ νεῖκ. Sex tradit rerum principia. Quatuor quidem materialia, terram, aquam, aërem, ignem. Duo autem operantia, amicitiam & discordiam. Vide & Diogen. Laërt. in vita Empedoclis. Latini Interpretes Hesiodi πολλὸν ἀμείνω cum ἀνδράσι conjungunt, quasi Hesiodus dixerit contentionem bonam longè meliorem esse hominibus: quos redarguit copia & συνίπτις, quæ ita constituenda. Θῆκε δὲ μὲν πολλὸν ἀμείνω, scilicet ἔαν Κρηίδης εἰς γαῖαν ρίζησιν καὶ ἀνδράσι. Posuit illam longè meliorem in terræ radicibus, hoc est, in terra & inter homines. Ἐν δὲ καὶ πρῶτον repetendum.

v. 20. Εἰς ἔσθην γάρ τις πὶ ἰδὼν ἔργον χατίζων Πλούσιον, δὲ ἀπειθὲς ἀργυροῖται ἢ δὲ φουρτύνων] Hic rursus Interpretes malè gesserunt suas partes, qui secundum versum sic transtulerunt, ut si δὲ hic esset relativum, quum tamen hic ponatur pro ἔσθην, quod discere poterant ex Moschopulo & Proclo. Glossæ MS. Vossianæ: δὲ, ἔσθην, πτωχός. Iners, inquit, videns alium labore divitias invenisse, & ipse eadem ratione opes quærere studet. Eodem sensu inferius:

Εἰ δὲ καὶ ἐργάζῃ, πῶς σε ζήλοσ' αἰσγῆ
Πλάσσωται.

Quod si laborares mox te amulabitur otiosus discescentem.

Tzetzes videtur legisse αἰ. Porro in MS. legitur αἰσγῆ. quam lectionem tuetur Tzetzes, qui propter liquidam *α* τὸ εὖ produci contendit. Proclus verò hoc à Græcorum Poëtarum consuetudine alienum esse in talibus infinitivis affirmat, idcircoque τὸ *α* geminandum.

v. 23. Εἰς ἀφῆν ἀνίσταται]. MS. I. Voss. εἰς ἀφῆν ἀνίσταται. Sic etiam Moschopulus: Αἰφῆν δὲ δὴ τ' ἀφῆν δὲ εἰσὶν αἰσγῆ. αἰσγῆ. τὸ αὐτὸ καὶ βίβλ., αἰφῆ δὲ βίβλ. καὶ δηλονότι. ἀφῆται δὲ δὲ ἀφῆν. ἀφῆται καὶ, καὶ τὸ ἀφῆν εἰσὶν. Sic legendus hic locus. Vulgò maiè & sine sensu δὴ τ' ὅρῃ δὲ εἰσὶν. Eadem ratione peccarunt in αἰσγῆ apud eundem Moschopu ubi v. 32. ubi vide Proclum.

v. 29. Ἀγρῆς ἐπαυροὶ εἶναι]. Græci Scholiastæ omnes rectè ἀγρῆς explicant ῥημαίῳ καὶ φησὶν ὅτι φιλαυτοῦ καὶ αἰσγῆ. Latinos verò quis fecit, qui *fri auscultatorem* transtulerunt? Quis Latine sciens intelligat quid tibi velit *fri auscultator*? Verte: *concionum auditor*. Ἀγρῆς ἐπαυροὶ sunt homines subrostranei, ἀγρῆ. Aristophani ἀγρῆς δευτέρω, circumforanei, concionales, qui, ut Livius ait, *concionibus hærent adfixi & in foro vivunt*; sive ut Cic. 1. de Orat. c. ult. *qui in subselliis habitant*, quævis ibi loquatur de causidicis. Latinis propriè tales homines canalicolæ. Gell. IV, 10; *Qui jurabat cavillator quidam & canalicola. & nimis ridicularius fuit*. Vid. Festum; Dicuntur & homines ordinarii. Festus: *Ordinarium hominem Oppius ait dici solicum scurram. & improbum, qui assidue in litibus moraretur, ob eamque causam in ordine staret aduentum prætorum*. At Ælius Stilo qui minime ordine viveret. Ἀγρῆς ἐπαυροὶ εἶναι Plauto est foro operam dare. Terent. *lites sequi*. Posset tamen etiam exponere ἀγρῆς ἐπαυροὶ, *fori auditor*, ut apud auctorem dialogi de causis corruptæ eloquentiæ, quem ego quidem Quintiliani esse nullus dubito. Rationes alias dabo. Is cap. 34. adolescentes, qui in subselliis quotidie nobiles causarum patronos audiebant orantes, vocat *fori auditores*: *Atque hercule, sub ejusmodi præceptionibus juvenis ille de quo loquimur, oratorum discipulus, fori auditor, sectator judiciorum, eruditus & assuetus alienis experimentis, &c.* Sed hic in bonam partem accipitur.

v. 30. Ὅρῃ δὲ τ' ἀλίζη πύλαται]. Non est ut recedamus à lectione librorum & Interpretum veterum expositione, qui aiunt ὁρῷ ψιλῶς, & interpretantur *φρονέειν*, sicut & MS. I. Vossianus cum Glossis: ὁρῷ νεκρῶν τ' ἀγρῶν τε, ἢ φρονέειν διαμαρτυρεῖν, διαμαρτυρεῖν. Verba verò hæc ὁρῷ ἀλίζη πύλαται νεκρῶν τ' ἀγρῶν τε sunt ἀλίζωρῃ νεκρῶν καὶ ἀγρῶν. vel ἀλίζωρῃ καὶ νεκρῶν τ' ἀγρῶν τε, non curare debet forentes curas. Inferius v. 208. Τῇ δὲ εἰς, ἢ σ' αὖ ἐγὼ περ ὄρω. Hac is, qua te duco. hoc est, ire debes. Hom. Iliad. χ. v. 62. Αὐτὰρ μὲν μὲν τοῖσι διδύμοις εἰσέκεν ἰλθῆς; Ἡ δὲ δὴ μὲν σ' αὖτις; Illic maneo cum his expectans donec

donec venias? An te sequor rursus? Μένω, δίω, est μένω, δίω δι. Luc. VIII, 19. Σὺ εἰ ἐρχόμενος, ἢ ἄλλοι προσδεκόμενοι. Tu ne es qui venturus est, an alium expectamus? vide & Matth. XXVI, 8. Πάστεται pro πάλαι δι. Sic sæpè præsens accipitur. Eurip. Hec. 163.

Ποίαρ ἢ πύον, ἢ πύον στήν; *Quamnam, hancne an illam eo? pro πύον δι.* Quomodo non infrequenter occurrit apud Scriptores sacros. Matth. III: Πᾶν ὃν δίδρον μὴ ποιεῖν καρπὸν καλὸν ἐκλόγηται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται. *Omnis arbor non ferens fructum bonum excinditur & in ignem conjicitur.* Hoc est, excindi & in ignem conjici debet.

CAPUT II.

Hesiodi obscurus locus expositus contra Græcos & Latinos Interpretes. Ὀρεῖ & βίβλ. ὠρεῖοι καρπὸι. ὠρεῖον ὕδωρ. ὠρεῖ τας. Lectio antiqua Poëtæ bis asserta. Ἐργάζεσθ. ἔργον. Dimidium plus toto. πηδάλιον. Scitum in Pandectæ illustratum, repudiata Commentatorum sententia. Gubernacula in navibus Veterum duo. Hesiodus emaculatus. Γυονόροι μελεδῶνες. Interpretum varii lapsus.

V. 31. **Ω** πνε μὴ βίβλ. ἴνδοι ἐπηγεῖται κρηταίκεται
 Ὀρεῖ & βίβλ. ὠρεῖοι Latini interpretantur, *ulcus tempestivus.* Græci verò magistri, *ex singulis anni partibus collectus.* Quod quidem ferri posset. Nam ὠρεῖοι καρπὸι sunt omnes fructus à terra provenientes qui in mensis secundis apponuntur pro anni & temporis ratione, ut verni flores, æstiva mala, pira, pepones, autumnales uvæ, & quæ hyeme possunt haberi. Antigonus Carystius in vita Menedemi. Τεργύημα μὲν δίω, ἢ κύαμα συνήκει πρὸς δὲ καὶ τὸ ὠρεῖον εἰσφέρειται, τὸ μὲν δίω ἀπὸ ἢ ποία. τὸ δὲ ὠρεῖον ἀπὸ, κατὰ δὲ πρὸ χειμεριῶν ὠρεῖον ἰχθυῖς. Pro bellariis dabatur luptinum & sapius faba: Nonnumquam ex fructibus, quos illa pars anni edidit, quidpiam apponebatur, æstate malum Punicum, vere ervilia, hyeme carica. Male Interpres Dipnosophistæ reddit: *ex fructibus horariis.* vid. Galen. de aliment. facult. II, 2. qui docet propriè Græcis ὠρεῖοι καρπὸι dici de talibus παραγήμασι, non de frumento, de quo hic tamen agi omnes vident. Sic & apud Ælian. Var. Hist. I, 31. ὠρεῖον παραγήματι. Persuasissimum itaque habeo ὠρεῖον βίβλ. esse fructus æstivos, qui cὺ ὥρε, ὥρην cὺ ὥρε ἴτας, æstate, diebus canicularibus tempore messis colliguntur. ὠρεῖον enim & ὠρεῖ τας κατ' ἑξολὴν significat

cat æstatem, & quidem adultam, dies caniculares, ut Galenus in variis locis tradit. Hinc ὥρεϊον est æstivus. ὥρεϊον ὕδωρ apud Hippocratem Galenus ostendit esse pluviam aquam, quæ media æstate cadit, κατὰ τὴν καίρῳ ὁμοίαν ὅς οἱ οἰομάζονται ὥρεϊον ἔχει. tempore illo quod vocant ὥρεϊον ἔχει, hoc est, dies caniculares. Plinius sanè ὥρεϊον μάλιστα vertit mei æstivum, ut pulchrè notavit vir Magnus ad Athenæum III. Animagadvers. cap. 6. Nec aliter capiendum inferius v. 305:

Ὡς καὶ τοὶ ὥρεϊον βίοντι πολλὰ καὶ καλὰ.

Ut victu æstate collecto impleantur horrea.

In sequente versu nescio cur contra manu exaratorum librorum & priscarum editionum fidem recentiores scribant Τὸ καὶ καίρῳ ἀμύνει. sed video hoc ab H. Stephano profectum qui καὶ putat sejungendum & pro αὐτῷ poni. Sed rectius MSS. & omnes scholiorum Auctores scribunt καίρῳ ἀμύνει. cuius libertatis poëticæ exempla quis desideret nisi puer? Nemo enim ignorat apud Homerum καίρῳ ἀμύνει pro καίρῳ, λαλάωσι pro λάβωσι. Levia hæc sunt, fateor, nec monerem, nisi Stephani auctoritas multos in errorem induxisset.

v. 39. Δίλω δικάσαι] MS. uterque & editio Ulpii apud Isingrium, δικάσαι. Stephan. δικάσαι. Sed rectius vulgatæ, metro poscente. Phocylides etiam in editione Stephani:

Ἦν σὺ κακῶς δικάσας, δὲ θεὸς μετέπειτα δικάσας.

Scaliger in libro suo notavit, εἶλεται hic positum esse pro ἤθελεν. verè.

v. 40. Ὅσω πλέον ἡμῖν παντὶς] Quàm variz sint hujus loci expositiones nemo ignorat. Mihi maximè probatur Platonis & Aristotelis, uterque, ille III. Lib. de legib. hic IV. Polit. præstare censet dimidium, si illo moderatè utaris, toto, hoc est, magnis divitiis, si luxu dissuas, aut turpiter prodigas. Eiusdem ferè sententiæ est illud Catonis in distichis: *Quod nimium est fugito, parvo gaudere memento.* Sed tamen hic propriè docet fratrem Poëta, omiſſis litibus, præstare quietam possessionem dimidii, quàm totius litibus querendam, præsertim si parcè vivas. Nam ut verè Lucretius Lib. V. *Quod si quis vera vitam ratione gubernet, Divitia grandes homini sunt vitæ re parcè.* Sequens versus id docet, in quo parcimoniam, quæ tam magnum est vectigal, tantopere laudat. Propter eandem causam Pythagoras quoque deterrebat ab usu carniū homines. οἱ ἀπορίσας αὐτοῖς εἶναι πῶς τρεφῶνται. ἀπὸ τοῦ ἀποφροσμοῦ, καὶ λιτὴν ὕδωρ πίνουσιν. ἐνταῦθα δὲ καὶ σῶμα καὶ ὑγίειαν. καὶ ψυχῆς ὀξύτητα ἀπαιγεῖται, ut homines victui tenui assuescerent, ut cum cibus minimè coctis uterentur, & aquam solam biberent, facilem haberent vivendi rationem. Hinc etiam tam corporis sanitatem, quàm acumen animi illis accessorium, teste Diog. Laërtio in Pythag.

v. 43. Πῶς γάρ κεν ἐπ' ἡμέλῃ ἐργάσαιτο] Verte: Facile enim uno die tantum quasi visses. Vulgò: tantum operatus esses. Sed ἐργάσαιτο hic est labore parare, acquirere. Subintelligendum autem ex præcedente

dente versu βίον. Quod loquendi genus postea imitatus est Andocides: ἐργάζεσθαι τὸ βίον ἐν τῷ δικαίῳ καὶ ταῖς χερσίν. *vitium quærere justè suis manibus.* Εργάζεσθαι βίον est vitium parare, quærere unde utamur, vitam quærere, ut Ennius loquitur. *Nautisq̃ue mari quarentibus vitam.* Vita Latinis, æquè ut Græcis βίος, est victus, alimenta, quæ ad vitam tuendam pertinent. Et sic hoc loco capiendum, non pro incertis vitæ casibus, ex sequentibus liquidò apparet. Εργάζεσθαι eandem vim quoque apud Platonem tenet: Καὶ τὰ ἐπιτήδεια ταύτῃ ἐργασασθῆναι καὶ τὸ οἶκόν τε ἡρεσέσθαι. *Et alimenta ipsam quæsituram, & familiam sustentaturam.* Herod. I, 34. ἐργασασθῆναι δὲ χεῖρας μαζαίῃς, διδόντας οἶκόν τε Κόρινθον ἀπίκεσθαι. *Cum magnam pecuniam acquisivisset voluisse redire Corinthum.* Joh. VI, 27. ἐργάζεσθαι μὴ τὸν βροτὸν τὸν ἀπολλυμένον, hoc est, nolite conquirere vitium qui perit. Obscurè vulgatus. *Operamini non cibo, qui perit.* Nec melius Beza, *Operamini non cibo qui perit.* Hinc & ἐργάζεσθαι simpliciter est quæstum facere, acquirere, ut apud Demosthenem in orat. contra Apaturium: ναυπηγῆς ἐργάζεσθαι est quæstum facere pecunia in scœnore nautico collocata. Sic optimè illum locum emendavit maximus virorum Salmasius, cui nihil viget par & secundum. Inde ἔργον est lucrum, quæstus. Sophocles:

Ἀλλ' εἰδὲν ἔργον ταῦτε θρηνησθῆναι μοι τῶν.

Sed nullum lucrum est ista deplorare. Ubi Scholiastes: εἰδὲν ἔργον, εἰδὲν ἔργον. Quia verò nullus quæstus est uberior, quàm qui ex usuris & scœnore capitur, ἔργον, & ἐργασίη κατ' ἐξοχὴν dicitur de scœnore: ἐργάζεσθαι χρηματίζεσθαι est exercere pecuniam, scœnori locare, ut rectè à viris doctis ostensum est jam pridem. Matth. XXVI, 16. εἰργάζετο ἐν αὐτοῖς, scilicet, πέντε πελάγους. *quæstum fecit illis scilicet quinque talentis.* Est Hebraicum loquendi genus ἐργάζεσθαι ἐν πῶν, pro quo Græci ἐργάζεσθαι πῶν. Vide Bezam.

v. 45. Αἰψά καὶ πηδάλιον] Miror omnes versiones Latinas quas mihi videre licuit, πηδάλιον hîc interpretari temonem, stivam, quum mihi sit exploratissimum intelligi clavum navis, seu gubernaculum. Glossæ MS. Vossii: πηδάλιον αὐχένιον. sed, etsi aliæ decissent rationes, non finit nos dubitare de hac interpretatione v. 627:

Πηδάλιον δὲ δὲ καὶ ἐπὶ τῷ καπνῷ περιμαίεσθαι.

Clavum artificis super fumum suspendito.

Ibi præcepta expedit quid hyeme, confecta navigatione, sit faciendum: solebant autem tum clavos in fumo suspendere, quo credebantur indurari ac à putredine fervari, æquè ut nunc caro salita fumo induratur. Virg. 1. Georg.

Et suspensa facis exploret robora fumus.

Aristophanes in Ὀρνισι:

Πρῶτον μὲν ὅσους φάσιν ἡμεῖς ἔργον, χερσὶν, ὁ τῶν.

Σπείρειν μὲν, ὅταν γένηται πρῶτον ἐκ τῶν Λιδύων μεταχρησθῆναι,

καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φράζει περιμαίεσθαι καθευδῆναι.

Primum quidem tempora ostendimus nos veris, hyemis, autumni,

Seminare

Seminare quidem quando grus crocitans in Libyam decedit. 1

Et tunc jubet nautam suspendentem clavum dormire.

hoc est, quum tempus est naves subducendi, clavum suspendendi, & nautæ possunt securè in utramque aurem dormire. Malè & ibi Interpretes *πηδάλιον* temonem vertunt. Aristophanem hæc loca Hesiodi, de quibus agimus cum maximè, respicere faciliè intelligunt omnes, & clarè Scholiastes ostendit: *Καὶ τὸ το πᾶσι τὸ Ἡ' πῶδιον, αὐτῶν πηδάλιον μὲν ὑπὲρ τοῦ πῶδ' ὑποκρίθῃ. καὶ πηδάλιον δ' αὖτε ὑπὲρ τοῦ πῶδ' ὑποκρίθῃ.* Duas vitam tuendi rationes Veteres præcipuè coluisse in hoc opere docet Hesiodus, navigationem nimirum & agriculturam. Aut mare exercebant negociando, aut terram conferendo & colendo. Utroque hoc victum parandi modo ærumnoso & laborioso essemus levati, inquit Poeta, neque in mari jactari cum tanto periculo, neque opere rustico nos defatigari necesse esset, si Deus non occultasset facilem illam victum & amictum curandi viam. Suspenderes clavum fumo, quod solebant hyeme facere, quum clausa essent maria, & naves subductæ, & navigandi studium deponeres, numquam mare tentares & infidis procellis tuum caput quæstus causâ committeres. Nec aliter Proclus. Vidit quoque D. Heinsius sensum hujus loci in Introductione, sed nec ipse in tot suis editionibus scdum hoc mendum expunxit, nec ab aliis editoribus fuit auditus. Ab hoc more proverbium natum *ὑπὲρ τοῦ πῶδ' ὑποκρίθῃ*, de iis qui artem desinunt, nec ampliùs exercent, sed otio se dedunt. Eustath. ad Iliad. I. pag. 650. edit. Basil. *ὁ δὲ ἐν τῷ πῶδ' ὑποκρίθῃ τὸ ὑπὲρ τοῦ πῶδ' τὸ πηδάλιον ἐπὶ τῷ θ' ἀγορεύει, καὶ καταμαλύνει πᾶσι τῇ χρόνῳ, ὅπου καὶ καὶ τὸ ἐπὶ πᾶσι τῇ χρόνῳ καὶ ἀγορεύει. Unde liquet paræmia ducta a fumo, super fumum gubernaculum, de otiosis, & artes desinentibus, quale est in 'clavo suspendere arcum aut citharam.* Hæc de *πηδάλῳ* disputatio in mentem mihi revocat Scutum Claudianis temporibus factum, cujus fragmentum nobis servatur lib. XLVII. II. Tit. ix, l. 3. §. 8: *Ut si quis ex naufragio clavum vel unum ex his abstinuerit, omnium rerum nomine teneatur.* Hic Interpretibus aqua hæret dubitantibus quid per clavos Imperator intelligat, quum non nisi unum in navi clavum esse existiment. Sunt viri eruditissimi qui docent clavum modò pro *ἀναρτῇ* & *πηδάλῳ*, modò pro toto poni gubernaculo, & clavos hic esse gubernacula clave annexa. Quod sanè ego quid sit non capio. Gubernaculum enim habet unum clavum, numquam duos. Gubernaculi partes sunt *αἰκῆ*, *φτερε*, *πτερυγίαι*, *αὐχέν*. *Οἰκῆ* est clavus, quo, ut Isidorus inquit, regitur gubernaculum. Naves verò Veterum paulò majores duo habebant gubernacula, duos clavos. Hinc Græcis dicuntur *ἀμφίπτεροι* tales naves. Petron: *Nautæ per puppim per ipsa gubernacula dilabendum est, à quorum regione funis descendit, qui scopula custodiam tenet.* Idem: *Pergit interim tempestas mandata factorum occuqui, omnesque reliquias navis expugnat. Non arbor eras reliqua, non gubernacula, non funis, aut remus.* Apud Hesiodorum

Iliodorum V. Æthiopie. Theogenes & Charicles ad Ithacæ promontorium appellant, ἡ πηδαλίαν ἡγήσαντο δαΐδαλόντες, *altero clavo amisso*. Lucas Act. xxv. i. in Pauli nave dixit in numero multitudinis πῶς ζευκτηρίαι ἡ πηδαλίαι, *vincula clavorum*. Sed omnium clarissime genuinus Hippolytus de Anti-Christo quem ante non multos annos edidit Marquardus Gudius, vir doctissimus & mihi conjunctissimus, cui brevi plurimum res litteraria debet, in elegantissima comparatione Ecclesiæ cum navi: Θάλασσα ἔστιν ὁ κόσμος. ἐν δὲ ἡ δαυλαρία, ὡς καὶ ὁ πλάγι χειμᾶζεται μὴ ἀλλ' ὅτε δαΐδαλνται. ἔχει γὰρ μὲν ἑαυτῆς ἡ ἱερὰ Κοδιντήλιον Χρυσόν. Φέρει δὲ ἐν μέσῳ καὶ τὸ τέλει αὐτοῦ τὸ κατὰ τὸ θανάτου, ὡς ἡ πλοῦς τῆς Κυρίας μὲν ἑαυτῆς βασιλεύουσα. Ἐν γὰρ αὐτῆς μὲν πρῶτος ἡ ἀνάβασις, πρῶτος δὲ ἡ δύσις τὸ δὲ πόντος, μεταμεβρία. αἵματι δὲ δύο αἱ δύο ἀφ' ἑαυτῆς. Sic enim rectè MS. Eburacensis. Possunt hi clavi videri in columna Trajani & Argo navi, in signis coelestibus apud Aratum. Vide Liphium ad II. Taciti annalem c. 6. Samuel. Bochartum, virum summe eruditionis, qui in omni doctrinæ genere primas tenet, in Microzoico, & Cl. Schofferum de militia navali. Sed hæc in transcurso.

v. 48. Περμαθὺς ἀγκυλομήτης] MS. II. ἀγκυλώμενης, quomodo legendum censet Moschopulus: sicut περικλόμενης, δαλόμενης, quæ tamen in secundo casu inflectuntur ac si primi λόγος esset πρῶτος. Sic noster in Theog. αἰολόμενης Περμαθὺς. Apud Hom. πελόμενης, εὐόμενης. Proclus tamen secutus auctoritatem Plutarchi, qui & ipse olim in Hesiodum Commentarios edidit, quos Gellius laudat Noct. Att. XX. 8, & Proclus frequenter, tuctur ἀγκυλομήτης. Eustathius verò ad Oδυσ. γ, ait utramque terminationem apud Veteres inveniri. Illam in πρῶτος esse ἀ μῆδω, hanc verò ἀ μῆτης, ἢ βυλῆ.

v. 51. Διὸς παρὰ μνηστῆρας] Imperitè μνηστῆρας & μνηστῆρας vertunt consulti, quum potius sit consilii plenus, consiliorum auctor, μέγας βασιλεὺς ut rectè circumscribit Theocritus notante Eustath. ad Iliad. α. Nec hoc prætermiserunt viri eruditi, sed surdis narrarunt fabulam. In præcedente versu πῶς ἡ ἀπὸ τοῦ verte: *filius Japeti*. Gloss. Vetus: Πῶς ὁ υἱός, *Filius*. Non ignoro Latinis quoque Poëtis puer pro filio dici, ut *Veneris puer* apud Ovidium Cupido. *Latona puer* Horatio Apollo, sed in versionibus, quæ in titulum & Græcæ linguæ non satis peritorum gratiam adornantur, hæc non habent locum. ius autem reddidi egregius. Moschopulus exponit καλός. Et Hesych. εὖς, ἀγαθός, καλός, μέγας, εὐτυχής. Glossæ MS. Voss. εὖς, μέγας. Scenè apud Hom. conjungitur εὖς πὶ μέγας π. Sic in Ἀπιδ v. 25. εὖς πῶς Ἀλκαίος, egregius filius Alcai. ubi Interpretes: *præstans puer*.

v. 55. Pro χείρας prior liber Vossianus χείρας.

v. 63. Ἀθανάταις πὶ θεαῖς εἰς ὅππῃ ἵσταται] MS. I. editio Isingrini, Tzetzes: ἀθανάτης θεῆς. Idem codex, ut & Pflatinus, sequenti versu legunt παρθενικῆς pro παρθενικῆς, quam lectionem Proclus quoque agnoscit. Nec aliter scripsit Hesiodus. Glossæ MS. Palatini li-

bri exponunt optimè *παρδίνε*. Vossianæ addunt subintelligendum *παρδίνε*. Pertinet *παρδινικῆς εἶδος* ad Pandorā non ad Deas, ut vulgò capiunt. Jupiter, inquit, jussit Vulcanum quàm celerrimè ex luto formare massam, illamque voce humana instruere & viribus, & tanta pulcritudine virginali ut ad formam Dearum accedat. Equidem ex vulgata lectione nullum sensum idoneum posse confici faciliè vident qui animum advertunt.

v. 66. *Γυμνὰς μελεδῶνας*] Veteres quidem magistri in explicando *γυμνὰς* mirè ambigunt, sed mihi rectè vidisse videntur illi, qui exponunt *τὰς μέλας κοσμήσας*, sicuti præter Moschopulum & Proclum Vossianæ Glossæ, & Phavorinus. Κορῖν est κοσμεῖν, κοσμοποιεῖν. Hesych. κορῖν, κοσμοῖν, κοσμοποιεῖν. Unde & *μενέρε*, qui templum ornat & tuetur, ædituus. In Actibus Apostolorum Ephesus dicitur *μενέρε* Ἀρτέμιδος, ædituus Dianæ. Sicut & in nummis Græcorum frequenter urbes & populi *μενέρε* Κασιόρων appellantur, quia templa in honorem illorum excitant, quibus ornandis & colendis operam suam devoverant, ut quasi essent Cæsarum æditui, ut monuit vir illustris Caspar Gevartius, sicut Ephesii Dianæ sunt, *μενέρε*, propter illustrissimum & maximi operis templum, quod in ejus Deæ honorem in sua habebant urbe. *Γυμνὰς μελεδῶνας* sunt curæ, quæ totæ in ornando corpore sunt occupatæ. Mulieres verò quo studio magis tenentur quàm comendi & excolendi corporis, quibus, ut Plautus ait, *nulla satis ornandi satietas est?*

C A P U T III.

In Hesiodo tres menda deletæ. Idem expositus. Ἀμφιγυῖαι. Φωνή. Jovis dona quomodo rejicienda esse Hesiodus doceat. Θαλαίαις πέπεδοι. Hesiodo versus fugitivus, qui in nullis editionibus conspicitur, restitutus. Antiquissimorum hominum vivendi ratio. Pecus non alebant. Varro emendatus. Μηλα, Poma omnes arbutei fructus. Μηλα pro opibus. Ἐπὶ βυσσὶ κτείνεσθαι. Homerus explicatus. Hesiodus bis emendatus. Interpretes sæpius reprehensi. Ἡ ἔρετα ἐσάμηναι.

v. 69. Ω *ἔφατ' , οἳ δ' ἐπίθεν*] Vitia hæc sunt ne in pueris ferenda, & tamen omnes occupant editiones. Scribendum, *ἔφαθ' , οἳ δ' ἐπίθεν*. Nec aliter MSS. Sequente versu Ἀμφιγυῖαι est *ἄνδρ' ὅτ' ἔχοντες* dicuntur manus & pedes. Homer.

Γυμνασία

Γυώσω μὲν σφῶν ὑφ' ἄρμεσιν ἄκρας ἵππου.

Frangam quidem pedes celerium equorum ante currus.

Γυώσω enim, ut benè Porphy. ad Homerum observat, est σκλιαχίς ποιήσω. Latinis utroque pede claudus, pedibus captus. Quod quum à Græcis propriè tribuatur Vulcano, quibus familiare est ἐπίδισσι, singulis Diis & Heroïbus assignare, hisque uti loco ipsorum priorum, Latini verò careant tali voce, qua illum commodè possint exprimere, ut Vulcanum per eam significari intelligant omnes, *Ambiclaudus* enim Latium vetus ignorat, vertendum est, *Vulcānus*: ut ὀνησίχαιος Neptunus. Ridiculus esset qui verteret *Terram concutiens* quum pro ipso Neptuno ponitur. Talia apud Græcos ὄσα κόντος. v. 77. τήδεσφι MS. I. pro τήδεσσι.

v. 71. Παρθένῃ αἰδοίῃ ἱκέλον] Hoc est, ἱκέλον χεῖματος, similitudinem virginis, id est, imaginem, statuam. Plin. *fingere ex argilla similitudines*. Sic ferè Latinis similis simpliciter pro simulacro, imagine accipitur. Juvenalis: Sat. II, v. 6. *Si quis Aristotelem similem vel Pittacon emittit*, hoc est, Aristotelis vel Pittaci imaginem. Multis exemplis declararunt docti viri ad Statium.

v. 79. Εἰ δ' ἄρα φωνῶν ἦκε θεῶν κήρυξ] Quærunť Græci Magistri quomodo hîc Mercurius vocem Pandoræ indidisse potuerit, quum paulò ante Vulcano ejus confectio mandata fuisse dicatur. Itaque φωνῶν v. 61. interpretantur ἔργα φωνῆς. sed licet hæc exponendi ratio possit probari, nondum tamen effemus defuncti. In præcedente enim versu jam commemoraverat Mercurium Pandoræ pectori inseruisse αἰνυλίας λόγους. quomodo verò illos sine voce? & quomodo res ab eodem gesta tamquam diversa à diversis acta narratur? Quid querimus? φωνὴ hîc est ὄνομα, ut apud Hom. II. γ.

Πρίανῳ δ' Εἰλένω ἐκαλέσαστο φωνῇ.

Priamus Helenam vocavit nomine. ubi φωνῇ perperam παρέλκειν docent, & exponunt voce. Gregor. Μήτι ἡμεῖς ἀθυρήσῃ τ' ὑψηλοτέρως φωνῆς. *Ne nos increpetis ob verbum insolentius.* ἐνέηκε φωνῶν est nomen imposuit. Ita omnino Hesiodum intelligendum ipse docet: οἰόμενος δὲ τιμῇ γυναικὸς Πανδώραν, appellavit autem mulierem hanc *Pandoram*.

v. 86. Μή ποτε δῶρον δέξασθαι] Jovis igitur dona sunt rejicienda? Sed egregiè hujus loci mentem declarat Plutarchus, in libello quomodo adolescenti Poëtæ sint audiendi, ostendens Διὸς δῶρον esse fortunæ munera: Ο' Ἡσίοδ' τ' Προμηθεὶς ποιεῖν τὰς Εἰρημνέας παρακαλεῖται.

μύ ποτε δῶρον

Δέξασθαι παρὰ Ζηνὸς Ὀλυμπίας, αἰεὶ λυπέμεναι, ἐπὶ τῇ τ' τύχῃ δυνάμει τὰς Διὸς ὀνόματι κέρχεται. τὰ γὰρ τυχερὰ τ' ἀγαθὰ Διὸς δῶρον κέκληται. πλοῦτος, καὶ γάμος, καὶ δόξα, καὶ πάντα ὅλας τὰς ἐαυτοῦ, ὧν ἡ κλῆσις αἰώνιος ἐστὶ τοῖς χεῖρας καλῶς ἰσὺ δυνάμεσιν. διὸ καὶ τ' Εἰρημνέας φασὶν ὄντας καὶ αἰώνιους, οὕτως δὲ φυλάττειν καὶ διδόναι τὰς εὐτυχίας.

χίαι, αἱ βλαβηρόμεναι καὶ ἀφροσύμεναι ὑπ' αὐτῶν. καὶ πάλιν ἔτι
λέγει·

Μάστιγος ἑλκεδὼν πόντον θυμοφρόνῳ ἀνδρὶ

Τέτλας ἐνεδίδει, μακάρων δὲσαν αἶαν ἱέρων.

Διόδοτος τῷ τ' πυρρῶν ἐφύκει, αἱ εἰς αἴτιον ἰγκυλῶν τοῖς ἀφ' αὐτῶν τῶν πόντων
πυρρῶν, αἱ δὲ τῷ μὲν ἀργαίαι, καὶ βαθυφαίαι, καὶ μαλαφαίαι, καὶ πολυ-
φαίαι δισφαίαι, αἱ δὲ τῷ ἐνεδίδειν ἔσαν. Hesiodus ubi Prometheus in-
ducit fratri Epimethæo suadentem ne à Jove ulla dona accipiat, sed ea
alià dimittat, Jovis nomen de potentia fortuna usurpavit. Bonis enim
fortuna tribuit appellationem donorum Jovis, opibus, conjugis, impe-
riis, & omnibus in universum bonis externis, quorum possessio inutilis est
rectè uti iis nescienti. Itaque etiam Epimethem hominem vitiosum &
fatuum cavere sibi jubet & motuere à rebus secundis, damno nimirum
ei & exitio futuris. Iterum ubi ait, Numquam pauperem perniciosam
animamque excruciantem exprobra homini, quia decorum pauperis est.
Deorum munus vocat id quod fortuna obigit, innuens non esse eos cul-
pandos, qui fortuna injuria pauperes sunt, cum ignavia potius, foci-
dia, mollitie & luxu conjunctas divitias in turpibus & vituperatione
dignis habendas. Vide ibi plura, & ejusdem libellum de Fortuna in
fine. v. 87. pro πῶς (ὡς MS. II, πῶς) ὡς.

v. 96. Ἐν ἀφροσύμῳ δόμῳ] Queruntur veteres Critici, valdè ἀνο-
λογως dolium appellari hic δόμῳ. Inde & Seleucus pro δόμῳ scri-
bebat πῶς, ut Proclus notat. Seleucum, qui hunc locum sic emen-
dandum judicavit, existimo fuisse Grammaticum illum Alexandri-
num, qui Romæ docuit, & Homericus dicebatur. Hunc enim in
omnes ferè Poëtas commentarios edidisse Suidas auctor est. Quæ à
viris doctis afferuntur ad istam translationem asperam molliendam,
arguta quidem sunt & ingeniosa, sed quæ facilius rejici possunt quàm
probari. His equidem argutiis non est opus. Δόμος enim quodvis
receptaculum, & vas notat. Euripides arcas cedrinās, in quibus ve-
stes recondebantur, κεδρίνας δόμους vocat. Alcest. v. 158.

Ἐν δ' ἐλῶσιν κεδρίαν δόμον

Ἐδῆται, κέσμεν τ' εὐπρεπῆς ἡσυχίαται.

Ex cedrinis domibus (hoc est, arcis) vestem sumens & mundum de-
centem, paravit. Sic & Philoni vestes dicuntur αἰκίῳ φαρτῶν, porta-
tiles domus, quia homines tegunt ad instar domorum, ut eruditè
notavit vir dignitate & doctrina præcellens Gisbertus Cuperus Ob-
servat. III, 18.

v. 99. Αἰγίοχῳ βυλῆσιν] Hunc versum inducendum esse rectè Ari-
starchus & D. Heinsius censuerunt.

v. 102. Νῶτον δ' ἀφροσύμῳ ἰφ' ἡμέρῃ ἰσθ' ἐπὶ νυκτὶ] MS. I. ἰφροσύμῳ.
lege ἰφροσύμῳ. Sic emendaveram, & rectè me emendasse postea
ex Plutarcho cognovi, in cujus consolatione ad Apollonium sic le-
gitur.

v. 105. Οὐκ ἔστι πᾶσι τοῖς ἰσθ' ἡμέρῃ καὶ νυκτὶ] MS. I. ὡς πᾶσι. Sic &
Tzetzes.

Tzetzes. π. nonnunquam æquè περίληψις ac π. Διὸς ὡς est Jovis sententia, consilium, decretum. Hesiodi sententiam Tacitus refert: *Quæ fato manent, quamvis significata, non vitantur.* Sequenti versu idem liber: εἰ δὲ θάλας.

V. 113. Νόσφιν ἄτερ π. πόντων] In utroque MS. abest π. Et sanè abesse debet. Tzetzes. νόσφιν δὲ τὸ πρὸ κρηνῆς ἐστὶ συλλαβὴν. ὑπὸ δὲ π. αἰματωβόλῃς ἐκπίπτει. sic & superius v. 91. in manu exaratis libris legitur, Νόσφιν ἄτερ κρηνῶν. Ubi H. Stephanus perperam incuriæ editores insinuat. Inferius v. 674. Μὴ μῦθον αἶψα δὲ δῖος καὶ ἐπαύριον ἄμεινον. Sic MS. I. Vossianus. vulgò μὴδὲ μῦθον. versu præcedente in nonnullis editionibus legitur ζώσαντες pro ἔζοντες. Quod auribus meis magia arri-det.

V. 115. Τέρπειν ἐὶ θάλασσαν] Suaviter tempus transigebant in conviviiis, nimirum quæ instruxerant ex iis quæ sponte tum ferebat in-jussa tellus. pro quo statim:

————— εἰ δὲ θάλασσαν
 Ἡσυχίᾳ ἔρπον ἰμέρον σὺν ἰσθλαῖσι πολέστον.
 ————— ἰρσίου ὑλὴν

Tranquilli quæ collegerant dividebant cum multis henis.

hoc est, ut Virgilius exposuit, in medium quærebant, & iis in otio sine contentione & invidia fruebantur. Hæ sunt illæ θάλας, de ἀνιμασίᾳ & Deorum epulis Hesiodus hic non cogitavit, quod & ille ver-sus luculenter offendit: qui in nostris quidem editionibus nunc desi-deratur, sed olim non desiderabatur in iis, quibus usus fuit Diodo-rus Siculus. Is in libro V. bibliothecæ huic, quem nunc exponimus, istum subjicit:

Ἀφρονὶ μύλοις, φίλῃς μεκάρσι θεοῖσι.
Abundantes pomis, cari beatis Diis.

Dignus sanè est qui loco suo, de quo fuit injuria temporum & hominum deturbatus, restituatur. Ceterum hunc versum malè intellexit & inter-pretatus est vir Græcè doctissimus, Laurentius Rhodomannus. Ἀφρονὶ μύλοις vertit: felices gregibus. μύλα hic non sunt greges. Nam quam-vis pastoritia vita sit simplicissima, & aliis vitam tolerandi rationibus ve-tustior, ignorata tamen fuit antiquissimis illis hominibus, qui sub Sa-turno dicuntur egisse. Hi enim iis solum se tuebantur, quæ terra sponte ad eorum victum ferebat. Omitto Ovidium, aliósque Poëtas. Varro II. de R. R. cap. 1. *Es homines & pecora quum semper fuisse sit necesse, natura, (sive enim aliquod fuit principium generandi animalium, ut putavit Thales Milesius, & Zeno Citiensis, sive contra horum prin-cipium exitus nullum, ut credidit Pythagoras Samius, & Aristoteles Stagiris) necesse est humana vita à summa memoria gradatim descen-disse ad hanc ætatem ut scribit Dicaarchus: & summum gradum fuisse naturalem, quum viverent homines ex iis rebus quas inviolata ultro fer-ret terra: ex hac vita in secundam descendisse pastoritiam, à feris asque agrestibus, ut ex arboribus & virentibus decerpando glandem, orbucum,*
 mora,

mora, pomâque collegerant ad usum, sic ex animalibus, propter eandem utilitatem, cum qua possent sylvestria deprehendere, concluderent & mansuesacerent. Sic hic locus legendus & interpungendus videtur, in quo tamen emendando Gronovio πᾶσι πᾶν debentur, collegerant, & mansuesacerent, quæ reposuit pro colligerent, & mansuescerent. Tò cum intellectu revocandum ad superiora; quasi scripsisset: pastoritiam: cum, ut ex arboribus & virgultis decerpendo glandem, arbutum, mora, pomâque in usum colligere consueverant antehac, sic ex animalibus sylvestria quæ possent capere, septo custodirent, mansueta redderent. Hic videtur supervacuum vel quod prius posuerat ἐξ ἄγριων & ἀγροῦ, vel quod post dixit, ex animalibus sylvestria. At hæc est illius repetitio propter ὑπερβολήν, sensui magis, quam verbis conveniens. De quo genere Gronov. ad Senec. I. de ira, 3. Μῦλα autem hoc loco sunt omnes arbutei fructus, qui edules sunt, sicut apud Latinos poma. Nam & nuces, & ficus, & uvæ πῶμα, mala dicuntur. Vid. leg. C V. de verb. signif. Varro cap. 59. lib. I. de R. R. proficitur se acturum de pomis condendis, & ibidem tradit, quomodo pira, rapa, nuces juglandes sint servandæ, quia rapa, pira, nuces in pomis numerantur. Hesych. Μῦλα πάντες δένδρεα καρπὸς, ἑκατέρωθεν δὲ τὴν μὲν καὶ τὴν πᾶν πᾶν δένδρεα. In hoc ipso verbo offenderunt inferius Latini Interpretes, sed ratione diversa v. 162.

Ὅλως μετὰ τὸν μῦλον ἐπὶ Οἰδίπῳ.

Perdidit pugnantes propter oves Oedipi.

sed non pugnabant propter oves, sed propter opes, regnum, facultates Oedipi. De quo Græci Magistri: Μῦλον, κτήνη, ἀγροῦ, βαςίλειαν. Hos Latini debebant sequi. Veterum enim divitiæ in pecudibus, præcipuè in ovibus. Varro dicto loco libri secundi: In quibus (nimirum animalibus agrestibus, quæ comprehendebant & mansuefaciebant) non sine causa putant oves assumptas, & propter utilitatem, & propter placiditatem. Non longè post: De antiquis illustrissimus quisque pastor erat, ut ostendit Græca & Latina lingua, & veteres Poëta, qui alios vocant πολυένας, alios πολυμήλους, alios πολυβύτας, & quæ sequuntur. Sic apud Hesiodum inferius πολυμήλος est opulentus. Ceterum in hoc, quem reposuimus, versu, φίλοι μακάρων θεῶν, idem est quod εὐδαίμων. Sic & intelligendum in disticho illo in Epictetum:

Ἄλλ' ἐπὶ τῇ ψυχῇ καὶ σὺν αἰνίῃ.

Καὶ πᾶσι τοῖς, καὶ φίλοις ἀγαθοῖς.

Servus Epictetus sum, & corpore mutilus, & paupertate lrus, & tamen Deis carus, id est, felix. Terent. Solus es quem Dii diligunt. Vid. Meric. Casaub. præfationem in accuratissimam Epicteti editionem à se editam. Porro quod viri docti notant ἐπὶ βυσσὶν εὐδαίμων ἢ θνητὸν esse in prima pueritia occidi, mori, id verò ex exemplis, quæ afferuntur, non potest intelligi. Nihil aliud verba, quæ Iliad. ζ. leguntur, volunt, quam illos deprehensos esse apud armenta & gregem, ibique

ibi que occisos. Alioquin *κλέμεθα ἐπ' αἴαντα* eandem haberet vim. Iliad. v. verò Æneas non ait se metuere Achillem, quòd aliquando cum eo esset congressus *ἐπὶ βουσὶν*, sed contra ea Æneas ibi excusat certamen cum Achille ineundum, quia jam olim expertus sit vim Achillis, & robur ejus hastæ, quum salutem suis debuerit pedibus servatus *ἀπὸ λαοφύγεσ γυναι*,

Ὅπ' βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρησιν.

Quum armenta nostra invasisset, inquit Æneas. Quod & ipsum Achilles ei postea exprobrat:

Ἦδ' ἄρ' εἴ γε (Φησὶ) καὶ ἄλλο τι δουρὶ φέρονται

Ἦ' ἢ μάλιστα ὅτι πῆρ σὲ βοῶν ἀπὸ μῦθων ἴοντα

Σεῦ κατ' ἰδαίων ὁρίων ταχέως πόδας

Καρπαλίμους; τίπ' δ' οὐκ ἀπαυγασταλίζεις φεύγοντα.

Jam enim te puto et alias hasta cernui. An non recordaris quando te apud boves solum existentem repuli ab Idaeis montibus velocibus pedibus celeriter? Tunc verò non convertebaris fugiens. Vides nullam hic reconditæ notionis formulam latere; sensum esse simplicissimum & apertum.

v. 122. *Τοὶ μὲρ δαίμονες*] Aristides, Plutarchus de oraculorum defectu, Plato in Cratylo, & V. de legibus hos versus sic legunt:

Τοὶ μὲρ δαίμονες ἰοῦντο ἐπιχθόνιοι πλάθουσιν

Ἄγροισι, ἀλαλκίχοισι φύλακας θνητῶν ἀνθρώπων.

Quam lectionem vulgatæ præferendam existimo tot summorum virorum auctoritate munitam. Sed de his Geniis, cujus fuisse naturæ credebantur olim, vide Plutarchum in laudato libro, de oraculorum defectu, multis disputantem.

v. 124. *Οἳ γὰρ φυλάσσουσὶ π δίκας*] MS. I. *φυλάσσουσιν*. Sic hic versus legitur inferius, 254. & 233.

Τίχουσιν δὲ γυναικες ἰουχόμεναι τίματα.

Hom. II. α. *Στήθεσσι λαοίοισι δαίμονα μαρμάρειον*. Infinita hujus paragoges exempla ex Græcis Poëtis facile colligas.

v. 125. *Ἦσαν ἱερὰ δαίμονες*] Retinenda est antiquior versio: *ære induti*. Virgil. *obscuro ære septi*, hoc est, oculis subducti sunt ut à nemine possint videri. Verù sequente, *γέρας βασιλῆος* non est regale munus, sed regius honor. Hinc postea de argentei sæculi dæmonibus dicit, illos quidem his esse inferiores, nec regia maiestate illustres, *ἀλλ' ἱερωτέρους καὶ τοῖσιν ὀνηδύ*. Verùm etiam hi honore sunt conspicui. Cur autem dæmonibus tribuatur regius honor hanc rationem affert Plutarchus, libro de defectu oraculorum, quia *βασιλικὸν τὸ πᾶσι*.

v. 134. Ἀλλ' ἔστιν Ἀφροδίτη.] MS. I. ἀφροδίτη.

v. 135. Ἰὼν δ' ἀπιδάλον] Hi sunt molles istius maternæ educationis fructus. Nihil magis facit iracundos, inquit Seneca, quàm educatio mollis & blanda; ideo unicis, quò plus indulgetur, pupillisque quò plus licet corruptior animus est.

v. 141. Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι.] MS. I. Τοὶ μὲν τοὶ χθόνιοι. Nonnulli codices, quod Stephanus notat, ἐπιχθόνιοι, quam lectionem Tzetzes tuetur. Nihil verius, quamvis alteram sequantur Proclus, Moschopulus, & omnes quas vidi editiones. Verùm si argenteæ ætatis homines postquàm mortem obierunt sunt ὑποχθόνιοι διώπροι, quinquam sunt ἀντὶ τοῦ ὑποχθόνιοι, quod Tzetzes meritò urget. Vir magnus multus quidem est in asserenda lectione vulgata, præfatus διώπροι δαίμονας hic conjungendum, non διωπροι ὑποχθόνιος. ex illa enim lectione hanc absurditatem nasci, quòd tum διώπροι etiam cum θνητὸς sit conjungendum: hinc verò confici primos etiam fuisse θνητὸς contra doctrinam Platoniceam. Sit contra doctrinam Platoniceam, non tam n est contra Hesiodi, qui dæmonas quoque exacta certa periodo mori cecinit. Plutarchus de oraculorum defectu: Ο' Ἡσιόδου οἷς καὶ ἀφροδίτης ποτὶ χθόνιαν γένεσθ' τοῖς δαίμονας τοῖς πλάτεις· λέγει δ' ἐν τῇ Ναιίδος ἀπορώπῃ καὶ τὸ χθόνιον αἰντιόμεν.

Εἴναι τοὶ τῷ Ἥρῃ λακέρυζα χθόνια
Ἀνδρῶν ἑβώντων· Ἰλαφθ' δὲ π' περικηρύσανθ'·
Τρεῖς δ' ἰλάφους ὁ κρόφι' ημερίσας. αἰντὲρ ὁ φοῖνιξ
Εἴναι τὰς κρέμας· δέκα δ' ὑμῖν τὰς φοβίνας
Νύμφαι ὑπὸ λόνχοις, κέραι Διὸς αἰγιόχοιο.

Hesiodus certis temporum conversionibus mortem dæmones appetere censet, & tempus etiam sub involucre proponit, hac sub Naidis persona loquens: Novem hominum vegetorum atates gartula cornix vivit, cervas autem quatuor cornicum, tres autem cervi corvus. Sed phoenix novem corvorum: vos autem Nympha formosa. Jovis filia decem phœnicum. Vide ibi plura. Sanè primos δαίμονας ætatis aureæ fuisse quoque θνητὸς annon ista verba ostendunt? v. 116.

Θνητοὶ δ' αἷς ὑπὸ δαίμονιβοι. Moriebantur verò tamquam somno obruti. & v. 121.

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τῷτο γῆν κατὰ γαῖαν κάλυψεν.

Verùm postquàm & hoc genus terra texit. hoc est παροφθαλμῶς, ἀπιδάον, inquit Tzetzes MStus Vossii, in edito enim hæc desiderantur. Verborum autem Hesiodi hæc est συνέστις. Τοὶ μὲν μὲντοι θνητοὶ καλόντων διώπροι ἐπιχθόνιοι. Hi beati mortales secundi sunt terrestres, scilicet dæmones: hoc est secundi gradus, inferiores illis dæmonibus, qui ex aurei sæculi θνητὸς sunt orti. Qui quidem non regium honorem sunt adepti, ἀλλ' ἱερωῆς πρὸς καὶ τοῖσιν ἐπηδῆ. sunt tamen & hi in dignitate constituti. Dæmones esse diversorum graduum nemo dubitat. Εἰδὲ δ' αἷς ἐν αἰσώποισι, inquit Plutarchus, καὶ δαίμονας θνητὸς ἀφροδίτης. sunt enim sicut inter homines, sic etiam inter dæmones diversæ vir-

tutum gradus. Δαίμονες δύνεσι sunt inferioris loci & ordinis δαίμονες, ut δύνεσι αἰθιαῖσι, Dii inferiores, minorum gentium, apud Maximum Tyrium. dissertat. xxvi. Θεὸς μὲν οὐκ αὐτὸς κατὰ χρόνον ἰδρυμένη, εἰρηνομένη τ' ἔργον καὶ τὴν ἐν ἔργῳ ταχύν. Εἰσὶ δ' αὐτὰ φύσεις, αἰθιαῖσι δύνεσι, ἐν μεθελίῳ γῆς καὶ ἔργῳ πτωγυρίοι, θεῶν μὲν αἰθιαῖσι, αἰθιαῖσι δὲ ἰχθυόεσι, &c. Deus quidem eodem in loco manens, cœlum regit, omniâque in eo ordinat ac disponit. Immortales autem quasdam habet potentes, quas secundos immortales vocant. Hi sunt Deo infirmiores, hominibus verò potentiores. Senecæ dicuntur inferioris notæ Dii, ep. 110. Unicuique nostrum pedagogum dari Deum, non quidem ordinarium, sed hunc inferioris notæ, ex eorum numero, quos Ovidius ait de plebe Deos. Sic & servi apud Florum III, 20. secundum hominum genus, quasi sint viliores & inferiores aliis hominibus: Enim verò servilium armorum dedecus feras. Nam & ipsi per fortunam in omnia obnoxii, tamen quasi secundum genus hominum sunt. Cic. III. de Off. quasi secunda quadam honesta esse dicunt. Et tela secunda apud Ovid. Superi vocant illud fulmen cui dextra Cyclopum flammæ & iræ minùs addidit. Senec. ep. 91. Excedat ex hoc animalium pulcerrimo, ac Dii secundo, mutis aggregetur animal pabulo latum. Idem IV. Nat. Quæst. 3. Ex his me testibus numerata secunda notæ, qui vidisse quidem se negant, sed audisse. Inde & illæ loquutiones apud Græcos δύνεσι ποιῶν, ἡδία, ἄγω, postponere. Lucian. Εἴ με δύνεσι ἄγεις Εὐμῖον, si Hermioni me postponis. Καλίστα verò hic est εἰς. Superius v. 122. dixit δαίμονες εἶναι ἐπιχθόνιοι, hic dicit eodem sensu καλίστα ἐπιχθόνιοι. In sacris litteris καλίστα ὑοὶ Θεῶ, hoc est, ἱσχυῖ. Apud nostrum inferius v. 1715.

Μηδὲ πολυξένον, μηδ' ἄξενον καλίστα.

Nec verò multorum hospes, neve nullius fas.

In Theogon. v. 410.

Ἦλθας ἐς μέγα δῶμα φίλῳ καλῶν ἀγῶν.

Duxit in amplam domum sua ut sit uxor.

De quo loquendi genere Sacris pariter & τοῖς ἱεροῖς Scriptoribus familiari plura pridem præceperunt viri magni, Casaubonus ad Theocritum, & Grotius ad Novum Fœdus.

v. 147. Ἀπλάσι] Latinis sunt inconditi, qui moribus sunt inculti. Tzetzes ἄγριοι. Cic. vasti & agrestes. v. 149. Uterque codex MS. σβαργῶσι μέλαισι. Versus sequens in primo sic se habet: τ' δ' ἂν χαίλῃσι πύλαι, χαίλῃσι δ' οἱ οἴκοι. Vers. verò 151. idem liber μέλαισι pro μέλαισι.

v. 152. Βῆσαν ἐς ἐνὶ ἑστίῃ δῶμα περὶ αἰθιαῖ] Εὐρώης δῶμα multis antiquis & recentioribus est πατὴρ, laxa, ampla domus. Et sic C. Barthius Adversar. XXX, 13. qui hoc loco utitur ad firmandam correctionem Horatii, in quo pro domus exilis Plutonia substituunt domus exilis Plutonia. Sed hanc emendationem meritò rejecit Vir magnæ & diffusæ eruditionis Johannes Gerhardus Vossius, qui docuit

ecuit sedem exilem Plutonium Horatio non esse amplum illud mortuorum receptaculum, sed sepulchrum. quod certissimum. *υῤῥαίης* hic est squalidus ab *υῤῥω* situs, squalor. ut Virgilius *loca senta situ* dicit: aut tenebricosus. Glossa MS. Vossii: *υῤῥαίης*, σκοτεινόν. Suidas: *υῤῥαίης*, σκοτεινόν, ζοφώδη. Sic & Hesychius & Etymologicum Magnum. Sophocles Ajace Flagellifero v. 615. *Αἰδῶλας Ἀδῶν*, Homerus & noster in Theogon. *ζοφῶν ὑπὸ νύκτι*, Æschylus Prometh. 432. *Κελαινὸς αἰδὼς μυχός*. Latini sæpè *caca tartara*. Inferiùs in Theogonia v. 729.

*Εἴη δὲ τοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζοφῶν ἡρόθεν
Κεκρυφέντες, βελήσι Διὸς παλαιαγέμενοι,
Χαίρειν ἐν Αἰθήρῳ.
Illic Dii Titanes sub caligine opaca
Absconditi sunt, consilio Jovis nubes cogentis,
Loco in squalido.*

sic & v. 739. *Κρυερός* verò non est meo judicio frigidus, sed dirus, illætabilis, horrendus, ut in Theog. 657. *ὄρν κρυερός*, grave damnum, & 636. *πάλεμος κρύβης*, horrendum bellum. In *Ἀσπίδι κρύβης* *Τάρταρος*, eadem ratione dicitur, pro quo in eodem carmine: *τυχὸς ἐρημνῆς οἰκίας διωαῖ*, *ποῦτις ὀβσcura domus horrenda*. Hesych. *Κρυερόν*, φρικτὸν, μισητὸν, αἰσχυρὸν, φοβερόν, ἰδέσθον, οἰκτρὸν, διωγόν, χαλεπὸν, πονηρόν, κακόν, δύσχευς.

v. 156. *Ἀντιρῶ ἐπὶ καὶ τῷτο γῆρας*] Quæ viri docti de *Ἀλγστολαίς* hic subtiliter disputant inter *ἀλγεις* diversarum ætatum, ego sanè ut ex Poëtæ verbis cogi possint nullus video. Tertix enim ætati illud ipsum Poëta *ἐπιφανῆ*, quod iis, quibus *ἀλγεις* assignasse dicitur. *Ἀντιρῶ ἐπὶ καὶ τῷτο γῆρας* κατὰ γὰρ καὶ γῆρας.

v. 162. *Προτέρη γῆρας*] Verte: *priori ætati*, non *generationi*, ut vulgò. Qui error passim quoque obviùs in sacrarum litterarum Interpretibus. *Γενεά* Latinis est ætas. quod Homerus dixit:

*Ταῖ δ' ἤδη δύο μὲν γῆρας μετρήπων ἀνθρώπων
Εἰσφύλατ'*

hoc Ovidius interpretatur XII. Metam. *vixi Annos bis centum, nunc tertia vivitur ætas*. Horatio est ævum, cui Nestor perhibetur *senex ter avo functus*. Ante Olympiades Græci per *γῆρας* rationes temporis colligebant, ut Porphyrius ostendit, qui *γῆρας* definit *πλὴν τῆς πλείων καὶ γῆρας πλείων*. sicut & Plutarchus, qui quum dixisset Heraclitum *ἐπὶ τριάντων ποιεῖν τὴν γῆρας*, subjicit, *ἐν ᾧ χρόνος γῆρας περὶ τὴν ἐξ αὐτῆς γῆρας μὲν ὁ γῆρας*. spatium quod à natali pertinet ad tempus generationi aptum, quod circumscribunt triginta annis. Alii tamen productiores, alii fecerunt angustiores *γῆρας*. Sunt enim qui uno anno, sunt qui septem, decem, viginti, quinque & viginti, triginta, sunt & qui centum annis definiunt *γῆρας*. Quò sunt antiquiores tantò sunt longiores, monente eodem Porphyrio.

CAPUT V.

Versus Hesiodi fugitivus ex MSC. & antiquis Interpretibus revocatus & suo loco repositus. Saturnus Rex Heroum in beatis Insulis. Hæ in Oceano locatz. Hesiodus bis restitutus, & aliquot locis expositus. Παλιγυεσία. Elegans futurorum usus. Θεῶν ὄψις. Hesychius correctus. Ὅπιν ἔχων. Οὐπὶς. Εἰδῶν. Hesiodo denuò medela. Φῦλα Θεῶν. Trajectio versuum in Hesiodo observata. Versio Latina sæpius castigata.

V. 169. **T** ΗΛΕΪ Αἴψ' ἀθηνάται πῖνα Κρόνον ἰμβρισίλας] Hunc versum ex MS. II. hic reposui, quem olim quoque in antiquis extitisse exemplaribus, sed à nonnullis fuisse ejectum cum sequente tamquam ineptum, & qui Hesiodo sit indignus, Proclus testatur. Quorum judicio si stamus, proximus etiam versus est expungendus. A Tzetze sanè non videtur agnitus esse, nisi credibilius sit alterum illum quem cum hoc prisci Critici ~~ἐβρίλιον~~ etiam nunc desiderari, sicut quem nunc ex MS. reponimus, in editionibus desideratur, propter illam causam quam Proclus nobis ostendit. Eam tamen mihi non probant acerbi illi censores, quorum obelis quàm multi confoderentur, si ad hanc legem essent exigendi? Plures enim hoc longè deteriores in Hesiodo reperiuntur. Quin hæc optimis non dubitò accensere. Quid enim si verba spectes, numerosus, si sententiam, pulcrius? Imperium autem in heroes in beatis Insulis degentes Veteres Saturno tribuunt. Inscriptio elegantissima monumenti Regillæ uxoris Herodis:

Ἦσι πρὶς ἱερῶν εἰδῶν εὐζώνοιο γυναικὸς

Ἀγχεί), αὐτῇ δὲ παρ' ἑστύμῃσι νύκτωρ

Ἔν μακρόν τι σέβειν, ἵνα Κρόνον ἰμβρισίλας.

Quibus (sc. Deabus) sacra hac statua pulchra fœmina

Dedicata est. Ipsa verò inter Heroïdas habitat

In beatorum Insulis, ubi Saturnus regnat.

Ultimus versus ex isto Hesiodi est expressus. Salmastius dubitat an usquam legatur beatas Insulas fuisse sub Saturni imperio. Sed præter Hesiodum Diodorus Siculus etiam lib. III. hoc tradit.

V. 171. Παρ' Ὀκείων βασιλεύον] Græci Magistri ~~Ὀκείων~~ hic locant & expungunt ~~ἐν τῇ αἰσῇ~~. poterant aliud agere. Poëtæ enim beatas Insulas æstuebant in Oceano, Horat. libro IV. carm. 16.

Non manet oceanus circumvagus: arva beata

statant arva, divites & Insulas.

v. 73. Τελὲ Τίτρε] Restitui lectionem veterem, quam MS. I. & Tzetzes nobis servavit: *τελὲς τίτρε*. Sic inferius *τελὲς ὕδαλ' πα-
ρίχων*. Vidit & H. Stephanus.

v. 174. Μάκρ' ἔσται ὄψαλον] Ordo verborum quem in his binis versibus Tzetzes instituit tam ineptus, quam sensus quem ex iis conficit. Ait enim Hesiodi voti hunc esse sensum, se maluisse mori ante heroici seculi exitum, quam post illum nasci. Sed hoc ab Hesiodi mente alienum planè est, qui optat ἢ *ὄψαλον* *ἔσται* quam quinta ætas ingruerit, ἢ *ἔσται* *ἔσται*, quum meliora scilicet tempora reflorescant. Persuasum enim habebant Poætæ & plerique Philosophi, præcipuè Platonici, exacta hac misera ætate, *παλιγγενεσία* futura, omnia reditura in suos ortus & pristinam felicitatem. Inde Probus ad illud Virgilii,

Ultima Cumæi venit jam carminis ætas.

notavit Cumæum carmen esse carmen Hesiodi, quod sic dicatur à patre Dio, qui Cumæus fuerit. Sed quid his immemoratur? Nihil est in Poëtis decantatius, qui tamen omnes videntur hanc opinionem ex isto Hesiodi loco hausisse.

v. 178. Εὐ τ' αἰ γενέσθαι παλιγγενεσίας πάλαιον] Insulsè Interpretes Latini: *Postquam facti circa tempora cani fuerint. An ἡλικίᾳ παλιγγενεσίας πάλαιον* est fieri canum? quid absurdius fingi potest? *γενέσθαι* sunt *παιδύπαι*. Sic autem verte: *Quum vix nati canescant*, hoc est, senescant, quum vix postquam lucem adspexerunt senio conficiantur. Hinc paullo post *αἴψα γερήσκοντες ταχὺς* appellat. Conqueritur de vitæ brevitate, cui quintæ hujus ætatis homines sunt obnoxii, quod celeriter tacitis consenscant annis. Hoc est de quo toties conqueruntur Poætæ, meliores annos esse fugacissimos. Theocritus: *Μὴ καὶ γὰρ τὴν γαῖαν σε παρέλαται, αἰς ὅρας, ἦν.* *Noli superbi-
re. celeriter enim te relinquit, tanquam somnium, adolescentia.* Sed hæc Anthologiarum Scriptoribus relinquamus.

v. 180. Οὐδὲ πάτη παιδίστη ἐμὴ] Non hæc referenda sunt ad *ἰδὼς ἐμὴς*, ut non nemo facit, sed ad *γῶνυς*. Loquitur de discordia & dissensione animorum, quæ miseros mortales hujus ætatis sic exagitat, ut omnia sint *ἄνωγαν*, nusquam candor, fides, non fucatus amor, ne inter parentes quidem & liberos. Ovid.

Filius ante diem patrios inquit in annos.

Glossæ MS. Vossii: *ἐμὴς*, *ἐμὴς*. Græci magistri, *ἐμὴς*, *ἐμὴς*, *ἐμὴς*. Alia ratio est inferius, v. 235.

Τίτρεται δὲ γυναῖς ἰσὺντα τίτρεται γυνῶν.

Pariunt verò mulieres similes parentibus liberos.

Hic utique loquitur de *ἰδὼς ἐμὴς*. Liberi enim qui parentum os referebant habebantur pro nota & argumento maternæ pudicitiz. Horat. IV, 6.

Nullis polluitur casta domus supris.

Mos & lex maculatum edomuit nefas.

Laudantur simili prole puerpera:

Culpram poena premit comes.

Cui non dictus Hylas?

v. 185. Α'πμῶσαι] Barbarè Interpretes: Dehonorabunt. Α'πμῶσαι autem est ἀπμῶν φιλῶσι. Sic & versu sequente μῆμψον] est μῆμψοδα φιλῶσι, & verè. 189. ἔπερθ' δ' ἐτέρω πάλιν ἐξαλαπαξί, est ἐξαλαπαξένθωθι solet expugnare. vers. 225. οἱ τί μιν ἐξαλάσωσι, qui ipsam expellere solent, sic ex MSS. ibi legendum. & v. 323.

οἷα τι πολλὰ

ῥύσται, αὐτ' ἀν δὲ κέρως ἴσον ἐξαπατήσῃ, id est, ἐξαπατᾶν φιλά. & mox v. 327.

ἴσται δ' ὅς δ' ἐκείτω ὅς τι ξῆσιν κακὸν ἔσται.

hospitem malo afficiet, hoc est, afficere solet. Homerus Iliad. α. ὅπ' χύσται ἀνδρὶ χίρῃ, quando irasci solet viro inferiori, & sic sæpè. Aristoph. Pluto:

Ὁ Πάμφιλος δ' ἔχ' ἂν τῦτον κλαύσται;

Pamphilus nonne propter hunc plorare solet?

Sic & Scriptores Sacri, Marc. III, 27. καὶ τότε τὸ οἶκος αὐτοῦ διαρπαῖσθ'. & tunc domum ejus diripiet, hoc est, diripere solet. Joan. XV. 6. Ἐὰν μὴ τις μείνῃ ἐν ἐμοί, ἐκλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῦμα, καὶ ἐξηράνῃ. Si quis non in me manserit, ejici solet foras, & tamquam palmes ardescere. Interpretes ibi hæsitant, vide Bezam. In hac notione legitur etiam imperfectum, ut ἴθυσιν. Marc. XIV. 12. μαῖστανε solent. & XV. 6. ἀπύλῃ, dimittere solebat, ut bene hic vetus Interpres, In Scuto Herculis, v. 402.

Ὡς δ' ἄλῃσι δύο ἀμφὶ κατεμάχης ἐλάφῃσι

Ἀλλήλοισι κατίσταν. ἰπὶ σφίσι δρωήσονται.

Ut autem leones duo pro occiso cervo sibi invicem irati in se ipsos impetum facere solent. In Theogon. v. 750.

Ἡ μὲρ κατεβήσται, ἡ δὲ θυγατρὶς ἔρχεται.

Hæc quidem intrabit, illa verò foras egreditur, h. e. intrare solet. In Ierem. v. 523.

Νυχτὶ κατελίσσεται ἰνδθῶ οἶκῳ.

Noctu cubare solet intra domum.

Et v. 370.

Πίστις δ' ἀπὸ ὁμῶς καὶ ἀπιστία ὤλεσιν ἀνδράς.

Credulitas pariter ac diffidentia perdere solet homines. Et v. 443.

Ῥῖσα δ' ἀφείλετο φανερῶς ἐθέλῃσι καὶ θυμῷ.

Facile verò auferre solet apparentem volens saltē animo. Interpretes Latini: obstitit. Et v. 284. Ζεὺς δ' ἐπὶ ἔσθ' ἵπταψι. Jupiter tuam Irin mittere solet. Theogo. v. 7.

Ἀκροπύργῳ Ἑλικῶνι χρεὺς χορεύουσιν Καλῆς.

Summo in Helicone choreas ducere solent pulcras.

Sic

Sic & Scriptores in oratione pedibus soluta loquuntur frequenter, ut & Sacri Marc. XIV, 12. ἐπὶ τὴν Πάχα ἔθγον, quo tempore Pascha mactare solent, & XV, 6. ἀπλὺν solebat dimittere. Sic & Latini hoc tempore utuntur, hinc in versione retinui. Horat.

Non hic cuiquam parceret amico.

hoc est, parcere solet. Pers. Sat. 11.

At bona pars procerum tacita libabit acerra.

hoc est, libare solet, ut bene ibi πολυμυθίζω. Casaubonus, quem vide, qui & Hebræos hoc genere loquendi usos esse docet. à quo nec Græcos abhorrere, quod non à quoquam antehac observatum esse memini, hi loci Hesiodi argumento sunt. Aoristis quidem hanc vim inesse tralaticium est, ut & apud nostrum 240.

Τοῖσιν δ' ἐργάζεσθαι μὲν ἰππάζεσθαι κῆρυγας Κρόνου.

Illis autem cogitans magnum impartare solet malum Jupiter & sæpè alias. Theogon. v. 87.

Αἴψα πὶ καὶ μίχα ἴδω· ἐπισυδρῶς κατέπαυσα.

Statim etiam magnam contentionem scire dirimere solet.

v. 187. Οὐδὲ Διὶ ὅτι εἰδότες] Imperitè Interpretes: Neque Deorum oculum veriti. Verte: neque Deorum iram verisi. Inferius v. 252. Διὶ ὅτι εἰδότες, Deorum animadversionem non curantes, Ubi iterum Interpretes sine sensu: Nullam Deorum reverentiam curantes. Homerus Iliad. π.

Οἱ βίη εἰς ἀγορῇ σκόλιας κέρουσι δέμιστας,

Ἐξ δὲ δίκῃ ἰλάσονται, Διὶ ὅτι εἰδότες.

Hic Interpretes: Deorum rationem nullam habentes, quod ferri posset, ut apud Herodotum Calliope: οὔτε δαιμόνων, οὔτε Διὶ ὅτι εἰδότες. Neque Geniorum, neque Deorum rationem habentes. At O'dus. φ. v. 29.

Σχέτλιοι εὐδὲ Διὶ ὅτι εἰδότες· εὐδὲ τρέπιζαν.

Interpretes rursus inscitè vertunt: Deorum providentiam reveritus. In omnibus his locis ὅτι est ira, pœna, vindicta; animadversio. Hesych. εἰδὲ, ἐπισυδρῶς, εὐσεπλῶ. Item: ὅτι, ἀφαιροφῆ, φωνή. Corruptissime. lege: ἐπισυδρῶς, πωνή. Noster in Theogonia, 222. de Parcis:

Οὐδὲ ποτε λήγουσι Διὰ δυνεῖο χόλοιο,

Περὶ γ' ἄπ' τοῦ δύνειο κακῶς ὅτι, ὅς τις ἀμάρτυ.

Non ante deprenunt Dea gravem iram,

Quam ab illo pœnas sumserint magnas, qui peccavit.

Unde & Nemesis ὅτι, & Ionicè Οὐπίς dicitur in Inscriptione Herodis Attici:

Ἡτ' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ἰλάσις Ραμμυσίας Οὐπίς.

Qua facinora hominum punis Rhammυσίας Upi.

Ut bene emendavit & exposuit maximus Salmasius. Quam appellationem Nemesis quidem λήπ' ἔπ' accepit, non tamen hoc nomine, quod ὅτι seu curam gerat rerum humanarum, sed quod animad-

vertat

vertat & puniat mala & improba audacium & insolentium hominum facinora. Quas Nemefios partes esse nemo ignorat. Εἰδότες apud Hesiodum sunt Φεδύμενοι. Hesych. εἰδότες, ἐφεδύμενοι. v. 190. pro ἐξαλαπαξί MS. II. ἐξαλαπαξί. Malè.

v. 199. Αἰωνίων μὲν φύλον ἴππων] Φύλον ἵππων apud Græcos Scriptores in hac notione non legitur. Itaque hic locus mihi mendii dudum fuit suspectus, quod deterfit MS. II. ex quo legendum φύλ' ἵππων, ἵππων fuit etiam in codice Palatino & conspicitur in margine Stephanianæ editionis. Hinc & statim ἀσπιδόεντες non ἀσπιδόεντες. Αἰωνίων φύλα sunt Divi. & sic vertendum, non ut vulgò: familia Deorum. sic superius φύλ' ἀνθρώπων sunt homines, φύλα γυναικων mulieres.

v. 207. Δαιμόνιη π' ἀλάλας] MS. I. ἀλάλας. probat Tzetzes.

210. Αἴφρον δ' ὅς κ' ἐθέλοι] Versum istum & sequentem obelis suis confodit Aristarchus, quia brutis non conveniant γάρβωαι, sententiarum. Et mihi videtur absurdum. Εἰπωμένους enim à λογοποιεῖς solent addi. Itaque jam olim persuasum mihi fuit accuratius de hoc loco cogitanti ab antiquissimis temporibus hos versus laborare traiectione, qui sic restituendi sint suo ordini:

Δαίμονι δ' αἴε' ἐθέλω ποιήσασθαι, ἢ μιν δῆσιν.
Ὡς ἴφρων δ' αἰκνύμενος ἱρήν περυσίπληθ' ἔφρων.
Αἴφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι πρὸς κρείσσονας ἀντιφροσύνην.
Νίκης π' εἴρεται, πρὸς τ' αἰχμὴν ἄλγαν πύχνη.

In hac opinione me confirmavit Manuscriptus prior Vossianus, in quo idem ordo servatur, nisi quod sequens versus Ὡς Πύρρον, σὺ δ' αἴκνυς δικης malè præcedat ἐπινωμένους. Sic enim ille liber, recens quidem, sed ex optimo exemplari descriptus hos versus digerit:

Ὡς ἴφρων δ' αἰκνύμενος ἱρήν περυσίπληθ' ἔφρων,
Ὡς Πύρρον, σὺ δ' αἴκνυς δικης μινδ' ὕβριν ἔφρων.
Αἴφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι, &c.

Tzetzes totam hujus fabulæ, quæ eodem ordine in exemplaribus ejus tunc descripta erat, ut nunc in nostris, συνάπτει damnat, non verborum, quasi aliquid σόλωνος, aut σολωνοφανείας hic sit commissum, ut viri docti ceperunt, sed sententiæ & totius orationis, quæ non videtur commodè coherere. Hinc & ipse versus alio locat ordine, quam quem vulgò tenent. Vide ejus commentarium.

CAPUT VI.

Εὐθλός. Bonus. Δειλός. Hesiodus ter explicatur. Ἰθεῖαν νέμειν. Εξελάσσει. Εἶργα θυλάης. Hesiodus quater emendatus. Ἀπαυρεῖν. Εἰπαυρεῖν βασιλῆος, ἀνδρὸς, καυεῖν φίας. Interpretum Homeri & Hesiodi aliquot errata. Κυδρός. Οὐνοτάζειν δίκην. Πωπηνός. Hesiodi non intellecto loco lux. Δίπαια. Ἀλήθεια. Βλάβῃν δίκην. Versus Hesiodi supposititius indicatus.

v. 214. **Τ**ρεῖς γὰρ πηκεὶ δαίμων θάλασσαν. ἡ δὲ μὲν εὐθλός, ῥηϊδίως φερέμεν δυνάται] Εὐθλός, ut rectè vidit Plutarchus hoc loco est ὁ τῇ ἀρχῇ καὶ τῇ δυνάμει ἀσέχων, potens, nobilis, dives, ut, apud Latinos, bonus. Flor. l. 7. Ipse in senatum cadibus, in omnes superbia, qua crudelitate gravior est bonis, grossatus. Plaut. Curc. IV, 1, 14. In foro infimo boni homines, atque divites ambulantes. Cic. IX. ad Att. 12. Ediles ludos parant? viri boni usuras perscribunt. Apud quem infinita sunt fere exempla. Δειλός contra est tenuis, inops. Glossæ MS. Vossii, & Græci magistri Δειλός, ἀγλυνός, ἀδυναστέρων. Hunc sensum esse huius loci ex præcedente tabula quoque intelligitur. In versu antecedente ἀνὴρ δίκης est obtempera iustitiae, sequere iustum. Inferius v. 273. ἰππικῶν δίκης.

v. 219. Αὐτίκῃ γὰρ πέσκει] Hunc Versum optimè ὁ πῶς interpretatur. Significat enim Hesiodus religionem jurisjurandi, qua se iudices obstringunt, violari, simul ambitioni subscribunt aut gratiæ, aut largitionibus corrumpuntur; hanc verò læsam fidem sacramenti sequi poenam perjuris debitam. Nam versu sequente ἐλατρώς est ἀγορεύς βιαιῶς, συνὲ βίᾳ, ius quod aut gratiā inflectitur, aut potentiā pertrahitur, aut pecuniā adulteratur, & violenter opprimitur, ut Cic. inquit.

v. 222. Ἡθὺα λαῶν] Stultissimè Interpretes: mores populi. Ἡθὺ hic sunt ἀγορεύς, πέπλος, vici, domus, sedes populi qui tales injustos habent magistratus. v. 525.

Εἰ τ' ἀπύρεν οἶκον καὶ εἰ ἥδοι λαομαλίσσας.

In frigida domo, in aedibus tristibus.

Nihil tritius.

v. 224. Καὶ εἴτε δίκην ἵενται] Ridiculè Interpretes: neque rectè distribuant. Ἰθεῖαν νέμειν Aristoteli V. Ethic. est δίκην νέμειν, ius reddere, in sequente versu, δίκας δίδωαι δίκας, rectam ferre sententiam. Optimè hunc locum interpretatur Eustathius ad Iliad. ψ.

Eidē

Εἰδὲ αὖ γ' ἔγὼν αὐτὸς δικάσῃ, καὶ μὴ οὐκ ὄντα φημι
 Ἀλλ' οὐκ ἐπιπλήξῃ Δαναῶν· ἰθεὺς γὰρ ἔσται.

Age ipse judicabo & me nullum puto

Reprehensurum Græcorum. rectum erit iudicium.

Ubi Eustathius notat ad ἰθεὺς subintelligi δίκη. Τὸ δὲ ἰθεὺς ἰλασπῶς καὶ αὐτὸ εἴρηται. Εἰληπία γὰρ ἀπὸ κρινῶ τὸ δίκη ἔνομα ἐκ τῆς δικαιοσύνης ῥήματι. εἰς δὲ σφύριον τὴν τριαύτης λέξεως χρῆσιν καὶ Ἡσίοδου τὸ ἰθεὺς ἔνομα, ἥτοι τὴν αὐτοπατίαν δίκην. In hoc versu legitur in utroque MSto οἱ τιμὴν ἐξελάσσει pro ἐξελάσει. Optimè. Hom. Iliad. π.

Οἱ βίη εἰν ἀγρῇ υπολίσκας κέρωνσι θέμιστας.

Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσσει, θεῶν ὅτιν ἐσσι ἀλάστορες.

v. 231. Θαλίης δὲ μεμνηλότα ἔρζα νέμονται] Hic verò mirificè Interpretes: In conviviiis autem partis opibus fruuntur. Unde hanc versionem exsculperint, quid viderint, legerintque ego quidem expūtare nullus possum. Quid enim à Poëtæ verbis comminisci poterant remotius? ubi partarum opum mentio? Hinc non immeritò olim à viris doctis hæc versio fuit improbata. Sed nec hi, quod pace illorum dixerim, plus viderunt. Volunt Θαλίης μεμνηλότα esse per idiotismum Poëtis familiarem θαλῶν, legendumque θαλίη μεμνηλότα ac vertendum fructus colligunt florentes. Hæc quidem eruditionis & acuminis specie blandiuntur, sed revera à Græcæ linguæ indole abhorrent & mente Poëtæ. Sensus est simplicissimus per Θαλίης μεμνηλότα ἔρζα intelligi ipsa convivia, sicut ἔρζα Ἀφροδίτης sunt συνουσίαι. ἔρζα Ἀρηῶν bella: seu opera pertinentia ad convivia, quæ grata sunt convivis. Θαλίης μεμνηλότα ἔρζα νέμονται, exercent opera grata convivis est id ipsum quod superius dixerat τέροντ' ἐν θαλίης, convivia celebrant. Νέμοιτο θαλίης ut apud Pindarum νέμοιτο αἰῶνα. Δάκρυι νέμονται αἰῶνα. hoc est, ἀλγύνει, ut scholia antiqua exponunt. Superius apud nostrum v. 119. Οἱ δὲ ἰβελήμοι Ἡσυχίᾳ ἔρζα νέμονται τῶν ἰοδαίων πολιέων. Illi verò pro arbitrio Tranquilli res suas curabant cum bonis multis, live vivebant sine curis. Ubi itidem malè Interpretes: Ipsæque ultra Quietis partis fruebantur. Nimirum, qui justitiam colunt, illos Poëta affixmat, aureæ ætatis hominibus similem vitam agere, in perpetuo gaudio sine curis & mœrore. Hinc & addit illos non currere per maria & undas, sed contentos cœnis terrestribus, & post quas non lavandæ sunt manus, & quos humus fert fructibus pasci, æquè ut illi beati sæculi mortales. Proclus sic hunc locum intellexit: homines justos vivere semper in conviviiis, & in iis agere opera ad agriculturam pertinentia. In MS. I. legitur θαλοῖης. In 2. θαλίης, in casu secundo. In præcedente versu liber I. ἰσοδύνησι.

v. 233. Ἀκρη μὲν τε φέρει βαλάντας, μέιστη δὲ μελίστας] MS. I. ἄκρη, μέιστη. Videtur Tzetzes hanc lectionem agnovisse, qui exponit ἐν ἄκρη, ἐν μέιστη. Vulgata tamen lectio melior. v. 237. pro τοῖσιν MS. I. τοῖσιν.

v. 240. Πολλὰ καὶ ἐρύσσουσιν πόλιν κακῶς αἰνέοντες ἐπικυρεῖ] MS. I. αἰνέοντες.

ἀπάντη. Sic legit Æschines oratione contra Ctesiphontem, Tzetzes, antiquus Scholiastes Pindari ad Pythionic. 111. Eustathius ad Iliad. α. cujus verba sunt : ἵνα λέγῃ στυγίως καὶ εὐφύμως, πάντες ἐπαύρων βασιλῆος τέτυκται, κατὰ τὸ.

Πολλὰ καὶ ἐξυμνωσα πύλις καὶ αἰδρὸς ἀπάντης.

ἔνθα ὅρα τὸ ἀπαυρεῖν ταύτων ὅτι τῷ Ὀμηγεακῷ ἐπαυρεῖν, διὸ καλῶς ἢ αὐτῶν ἐρμηνεία. Apud Hesiodum, inquit, ἀπαυρεῖν eandem vim habet quam apud Homerum ἐπαυρεῖν. Ecquis dubitet Hesiodum scripsisse ἀπάντης, quòd postea scioli moti vocis insolentia in hac notione mutarunt? Ἐπαυρεῖν enim pro ἀπολαύσειν pœnas dare, damno affici frequenter apud Homerum aliòsque legerant, sed ἀπαυρεῖν in hac significatione non nisi in hoc Hesiodi loco, nisi me fugit memoria, reperitur. Alioquin pro ἀφαίρειν & apud Homerum & apud nostrum sæpius legitur. Non dubitavi reddere suam lectionem Hesiodo fundatam tot antiquorum Scriptorum auctoritate, quamvis editi libri repugnent omnes. Ceterum verba illa Homeri, ad quæ Eustathii scholion laudavimus, Iliad. α, ἵνα πάντες ἐπαύρων βασιλῆος, Latini Interpretes transtulerunt: ut omnes fruamur rege. poterantne insulsius? ἐπαύρων βασιλῆος est plectantur propter regem, luant regis stultitiam. Nec melius. Iliad ζ.

Τέτυκται δ' οὐτ' ὄρ' νῦν φρένας ἔμπροσθεν ἔδ' ὄρ' ὀπίσσω

ἔδοσανται τῷ κέν μιν ἐπαυρήσομαι οἶον.

Huic enim neque a nimis constans est, neque in posterum

Erit; idcirco ipsum pœnas daturum puto.

Sic vertendi hi versus. Iliad. α.

Οὐ μὰν οἶδ' εἰ αὖτις κακοῖσσι φέρεις ἀλαζυνῆς

Πρώτη ἐπαύρηται.

Nescio an non insidiarum infelicium

Prima pœnas luas.

Similiter peccarunt Latini Interpretes inferius apud Hesiodum v. 419.

Πλεῖον δὲ νυκλὸς ἐπαυρεῖ, hoc est, magis autem nocte laborat, subintelligitur hic καμάρτε πλεῖον καμάρτε ἐπαυρεῖ majores capit labores. Illi ineptè: magis autem nocte fruatur. Ἀπαυρεῖν, & ἐπαυρεῖν βασιλῆος, αἰδρὸς, κακοῖσσι φέρεις sunt loquutiones concisæ, in quibus subintelligitur κακὸν & ἐκ, aut ἔντα. ut integra sint ἐπαυρεῖν κακὸν ἔντα βασιλῆος, ἐκ κακοῖσσι φέρεις. sanè κακὸν additur Ὀδυσ. σ.

Μήτε π κακὸν μὲν μείζον ἐπαύρης.

Ne majus malum capias. Sic & ἐπαύρηται ἀγαθὸν apud Andocidem. Similiter inferius Theog. v. 881. κείνοισι πρῶτον sc. ἔντα. certare de honoribus. Tales ellipses Græcis Scriptoribus tam qui soluta, quam qui pedibus constricta utuntur oratione, non sunt infrequentes.

v. 248. Καταφράζειται καὶ αὐτοὶ πλείονος δίκην.] Est, Considerate quæ ipsi hanc pœnam, quæ injustis magistratibus & iniquis infligitur hominibus. Respicit enim ad illam δίκην, de qua paucis abhinc versibus egerat:

Τοῖς

Τοῖς δὲ δίκῃς ἐργάζεσθαι περὶ τῆς Ζεύς.

sanè quàm inficetè Latini Interpretes hic : *Considerate hanc justitiam.*

v. 256. Σκολιῶς ὀνειρίζων] *Ο'νειρίζων* Eustathius exponit *μεμψήδου*. Hesych. *ἐκφραλίζων, ὀνειρίζων.* Proclus *παροργίζων*, ut apud Cic. *adulatorare pecunia jus.* quod qui faciunt contumelia Deam afficiunt. Paullò antè *παροργίζον δίκης* Cic. est *inflectere jus gratià.*

v. 257. Κυδῖν τ' αἰδῖν] MS. II. *κυδῖν*, & Proclus : *ἀντὶ τ' αἰδῖν*, inquit, *γίνεται κυδῖς, καὶ κυδῖς, ὡς ἀντὶ τ' ἔχθρῳ ἔχθρῳ.* Sic & Etymol. Magni auctor & Hesychius : *κυδῖς, ἑδοξῖς, σφαιή, πρῶτα, ἱπποῖς.* Hom. *Διὸς κυδῖν παρθένης.* Κυδῖς mihi vox est. Restitui hanc vocem *κυδῖς* interiùs Hesiodo in Theogon. v. 318, & 442. Vide & Hom. Iliad. σ. v. 184, & O'd. λ. v. 779.

v. 260. Ἀπιδυαλίας βασιλῆων] Uterque MS. Vossianus, Palatinus, editio Iſingrini : *βασιλῆων* probante Tzetze, qui ait *ἀνδρῶν* coalescere in unam longam.

v. 265. Pro αὐτῷ MS. I. αὐτῷ.

v. 267. Πῶτον ἰδὼν Διὸς ὄφθαλμῳ] Hunc cum sequentibus sex verbis expungit Plutarchus. vide Proclum.

v. 273. Δία περὶ κέρων] MS. I. Δία μνηστῆρας. Glossa MS. *βυλὸν κέρων.*

v. 277. Οἰανοῖς πιπτεοῖς] Uterque Codex Vossianus : *πιπτεοῖς.* Sic etiam Moschopoliani codices : *πιπτεοῖς*, inquit, *πιπτεοῖς, κενῶς δὲ πῖπτον καὶ πιπτεον.* Apud Porphyrium de abstinentia, ubi hos versus laudat, animalium, extat quoque *πιπτεοῖς.*

v. 280. Εἰ γὰρ περὶ εἰδὴς περὶ δίκης ἀντιθέσθαι Γνώσκων] Nec Græci nec Latini Interpretes hunc locum ceperunt. *ἔκων* non sunt justa, quod omnes existimant, sed *ἀληθῆς* vera ut ex ἀντιθέσθαι patet. Verum autem pro justo, & justum pro vero in utraque lingua frequens esse in tanta litterarum luce multis docere putidum est. Priscianus lib. XVIII. *Justum pro vero & verum pro justo frequenter tam nos quàm Attici ponimus.* Inferiùs 768. *ἀλθέας* pro justitia:

Εἴν' ἂν ἀλθέων λαοὶ κείνοιντο ἀγῶσιν.

Cum in rebus agendis populus est occupatus. in jure dicendo. κείνιν ἀλθέων est, res agere, jus dicere. Hinc & in sacris *μεμψήδου*, & *ἀδικίας*, & *μεμψήδου ἀδικίας*, sunt opes non veræ, fluxæ nimirum & hæ caducæ, quæ opponuntur *μεμψήδου ἀδικίας*, opibus veris, divinis scilicet. Sane *ἀδικίας* in sacris litteris nonnumquam est mendacium. Joann. VII, 18. 1 Cor. XIII, 6. Sic & apud Latinos veritas pro justitia. Cic. XIII. ad Fam. 57. *Ut suum negotium habeat cum populo Sardiniano, pro causa veritate, & pro sua dignitate conficiat.* Pro Cælio: *Equidem vos ducam à testibus, neque hujus veritatem judicii, qua mutari nullo modo potest, in voluntate testium collocari sinam.* Aliæ quamvis multa notarunt viri docti, præcipuè Joan. Frid. Gronovius ad Senecam & Tacitum. Et in lingua Hebræa, Syra, & Arabica una

una eademque voce iustitiam & veritatem denotari præclare docuit vir insignis Ludovicus de Dieu.

v. 283. Εἰ δὲ δίκην βλάψῃς] *Βλάψῃς δίκην* est hic iustitiam impedire, falsum scilicet testimonium perhibendo; impedire ne iudices possint secundum illum dare, à quo jus & fas stat. Sic *βλάψῃς* apud Homer. Οἶδος. N.

Αὐτὸς δὲ ἀπὸ τοῦ ὑπὸ ζυγῶ, μὴ πρὶ ἐπιείκῃ

Βλάψῃς ἐλαυνόντων, ὅπῃ ἀπερχοίαντ' ἐρετμοῖς.

Ipse iuit per navem sub transiris ne aliquem sociorum

Impediret propellentiū navem, quia properabant, remis.

Utrouque Latini Interpretes malè: *laderent*. Apud Poëtam hunc, alibi quoque huius significationis ἡ βλάψῃς occurrunt exempla.

v. 288. Οὐλίγη μὲν ὁδὸς] Plato II. de Rep. & Xenophon II. Ἀπομνημον. legunt *λίη*, optime.

v. 291. Εἰς ἀκρον ἵκηται] Hunc locum miror inquinatum etiam nunc in omnibus circumferri editionibus, quum pridem sit emaculatus ab Heinsio, Scaligero, Meurfio, qui *ἵκηται* legendum esse præceperunt, ut omnes veteres Interpretes qui explicant *ἵκηται*. Sed jam olim Erasmus in adagiorum farragine rectam lectionem proposuerat, & in versione secutus erat. Lucianus in *ἡρωικῶν* versus Hesiodi vocat *πάνδημος ἵκη* celebres & omnibus notos. Hunc locum pulchrè imitatur Silius Italicus, ubi Virtus sic alloquitur Scipionem dubium animi, virtutine se dederet, an voluptati.

Aspera saxoso perducit semita clivo,

Aspera principio, nec enim mihi fallere mos est,

Prosequitur labor ad nitendum intrare volenti.

Vide quoque Catalecta Virgilii de littera Pythagoræ.

v. 293. Οὐδ' αὐτὰ πάντα νοήσῃ] Hæc inepta lectio omnes foedavit editos libros. Antiquam tamen & veram nobis servavit Aristoteles I. Ethic. ad Nicom. cap. 4. Clemens Alexandrinus III. Pedagog. cap. 8. Aristides in *λόγῳ πρὸς τὴν Πρωτοκρίτην*, Plutarchus aliique, qui & hic pro *αὐτὰς* legunt *αὐτῶν*, & v. 296. ὅς δ' ἐκ μὲν αὐτῶν νοήσῃ. Et Zeno in sua imitatione:

Καὶ μὲν πάντα νοήσῃς ὅς ἐκ ἐπὶ πᾶσι πῶς,

Εὐδὸς δ' αὖ καὶ αὐτῶν ὅς αὐτῶν πάντα νοήσῃ.

Sic enim isti versus leguntur, apud Diogenem Laërtium. Hos tantos auctores qui non sequitur, næ ille miser iratis Musis natus est. Et licet absque his esset, ipsa tamen Græcæ linguæ iadules faciliè non oscitantem lectorem depravationis, quæ nostras editiones contaminat, admoneret.

v. 293. Φροσάμεθ' αὖ π' ἵππῃ] Non agnoscitur hic versus ab omnibus illis antiquissimis Scriptoribus, quos hoc loco usos esse diximus, nisi ab Aristotele. In vetustis tamen codicibus fertur desiderari. Sanè nec Eustratius qui reliquos exponit, huius meminit, ut &

alii prisci Aristotelis Interpretes. Nec Latinis fuit cognitus, qui hunc locum in sua transtulerunt scripta. Liv. 32. *Sapè ego audivi militem eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit: secundum eum qui benè monenti obediat: qui nec ipse consulere nec alteri parere sciat esse extremi ingenii.* Cic. in Cluentiana: *Sapientissimum esse dicunt eum, cui quod opus sit veniat in mentem: proximè accedere illum, qui alterius benè inventis obtemperet.* Hesiodi tamen Græci Interpretes in suis libris illum invenerunt, ut ipsorum declarant explicationes. Hinc verò apparet non heri aut nudius tertius, sed ante multà sæcula hunc versum esse Hesiodo subiectum. Supposititium enim esse & Poëtâ indignum ego quidem nullus dubito.

CAPUT VII.

Hesiodi insignis locus explicatus contra omnium Interpretum sententiam. *Εν θυμῷ βάλωμαι. Ἀκύν. Μέλεις ἔργα.* Hesiodo & Theocrito lux. *Μελίως λέγειν. Μέλει.* Commodus. Epitaphium Hesiodi, quod Pindaro tribuitur, emaculatur. *Μέλει σοφίης.* Hesiodus sæpè expositus, aliquoties emendatus & ab Interpretum inscitia vindicatus. *Ὁ πάζειν, κατοπτίζειν.* Tzetzes emendatus. *Καὶ. Εὐνή. Ἀλιτύνειν. Γήρεος ἑδός.*

v. 295. **M** *Ἡ δ' ἄλλος ἀκύν ἐν θυμῷ βάλλωμαι* Ex versione Latina & Interpretibus Græcis hujus loci sensum nemo eruat. Quid enim est? Neque alium audiens id in animum admittit. Notissimus Hellenismus omnes fugit. *Ἀκύν ἐν θυμῷ βάλλωμαι*. est *ἀκύν ἐν θυμῷ βάλλωμαι*. neque alii parere in animum inducat. *Εν θυμῷ βάλλωμαι* est in animum inducere, ut *βέβληται* eis vñ apud Chrysostomum qui in animum induxit, & ut faceret consilium cepit, ut eleganter notavit vir magnus Gu. Budæus, quem tamen miror in eodem loco hunc Hesiodi versum exponere: nec cùm ab alio audiverit animadvertit & in memoria versat. Sed *ἀκύν* hic esse parere, obsequi, dicto audientem esse, ut sæpè, & ex sensu verborum & interpretatione Livii, qui alii parere sciat exposuit, facile erat animadvertere. In eundem impegerunt lapidem Interpretes inferius v. 709.

— *Εἰ δὲ καὶ ἀέχῃ*
Ἡ πῖπ' εἰπὼν ἀποθύμιον, ἢ καὶ ἑξέας.

Si autem ceperis aut verbum aliquod dicere ingratum, aut facere. vulgò vertunt: si ceperis locutus, faciens.

v. 300. *Εὐστράτου* Δημότης] Græci magistri nesciō quas commiscuntur ineptias cur Ceres *εὐστράτου* dicatur, quas excutere non est operæ. An hoc ulli Poëtæ Interpreti potest obscurum esse, Cereri dedicari coronas spiceas, & illis semper ornatam eam Divam conspici? Nummus aureus.

Vide & argenteum apud Fulv. Ursinum in familia Cassia. Ovidi

*Festa pia Cereris celebrabant annua matres,
Illa, quibus nivea velata corpora veste
Primitias frugum dant spicea farta suarum.*

Idem in Amor.

Flava Ceres tenues spicis redimita capillos.

Tibullus:

*Flava Ceres tibi sit nostro de rure corona
Spicea, qua templi pendeat ante fores.*

Horat. carm. sæculari:

*Fertilis frugum pecorisque tellus
Spicea donet Cererem corona.*

v. 304. *Γκαλ* *ἀργαλῶ*] Malui, *semilis cupiditate*, quàm cum Interpretibus studio. Tzetzes *ἀργαλῶ* exponit. Hesych. *Ὀργαλῶ*, *βυλῶ*, *ἐπιθυμία*. *Κόδρυς* est vocola *κονίης*, de cujus expositione varia vide Proclum. Hesych. *Κόδρυς*, *δρυός*, *ἀκοντός*. Eadem Phavorinus, & addit: *κόνδρυς* ἢ ὁ κλάπτης ἢ ὁ κρύπτης.

v. 306. *Σοὶ δὲ ἔργα φίλ' ἴσω μέτεω* *χρυσῶν*] Verte: *Tibi verò cura sit opera decentia curare*. *ἔργα μέτεω* sunt, ut benè Scholiastes Vossianus, *ἔργα πρίπινα*, sive, ut Tzetzes, *μὴ ἀπείρη*. Mònet fratrem ne otii ac ignaviæ blanditiis malis rebus & operibus animum applicet, & cupiditate auferatur alieni laboris fructus intercipiendi, ut fuci illi qui miserorum sudore & laboribus pascuntur, sed potiùs in talibus occupetur operibus quæ se viròsque bonos decent. Hæc sunt *μέτεω* *ἔργα* quæ opponit *ἔργῳ ἀίργῳ*. *Μέτεω* esse *μέγας*, *ἔξοχ* in animum equidem ego inducere non possum, quum potiùs veteribus Criticis sit *μικρός*. Hesych. *μέτεω*, *μικροί*. *μικροπαγῆς* *μικροπάγων*. Apud Platonem verò *μετεῖως λέγων* est convenienter loqui, commodè dicere & pro rei dignitate, quæ maximè ad rem faciunt,

nisi quod in secundo vitiosè ἄλβον. Ὅλβον etiam Palatinus codex habet, utrumque Tzetzes & Stobæus.

v. 321. Χερσὶ] Latini hoc unitatis numero malunt exprimere *Manu agere*. Florus: *Matrimonia manu capta*. nihil notius. v. 326. Αἰέας τῷ tritissima Poëtis Græcis enallage pro αἰέας ἔ. utrumque Latinos Interpretes fugit. pudet hæc annotare.

v. 324. Αἰδῶ δὲ τ' αἰναιδίῃ κατοπαύζῃ] MS. I. Voss. αἰδῶς δ' ἐτ' αἰναιδίῃ κατοπαύζῃ. alii libri αἰδῶς δὲ γ' αἰναιδίῃ κατοπαύζῃ, quod probat vir doctus & exponit: *pudor impudentiam sequatur, id est, posthabetur*. sed ego vulgatam lectionem retineo, quæ sic exponenda: *Pudorem verò cum impudentia vicerit*. Ὁπαύζον & κατοπαύζον est sequi jubere, ut victores solent victos, aut domini jubere solent servos sequi. Apud Hom. ὀπίστας, teste Eustath. est δὺς ἵπταξ. Hesych. ὀπαύζομαι, διαπραύνομαι. ὀπαύδης, ἀνέλευθον, δούλον.

v. 326. Πῆϊα τί μιν μαωργῶσι θεοὶ] MS. II. Πῆϊα δὲ μιν αἰμαωργῶσι. Proclus etiam videtur αἰμαωργῶσι legisse.

v. 328. Κακὸν ἔρξῃ] MS. II. ἔρξῃ cum editione Isingrina & pluribus aliis antiquioribus. sed rectius ἔρξῃ legitur. à ρίζῳ est ρίζω, & κατὰ μετέθεσιν ἔρξω, ut benè veteres magistri. Tzetzes hic scedè corruptus est. Ἴσεν, inquit, τῷ ἱππάρκῳ δρᾶ, δε περ εἰς ἐκτενέστε καὶ εἰς φίλον, ἢ εἰς ἀποδυκτὸν [αἰς ἔρξῃ] καὶ ποιήσῃ βλαβερόν π. Heinsius legit pro αἰς ἔρξῃ, λέξῃ καὶ ποιήσῃ. Scaliger uncis inclusit. Uterque malè. Scribendum: ἀποδυκτὸν ἔρξῃ, καὶ ποιήσῃ βλαβερόν π. Exponit quid sit ἔρξῃ. καὶ est ἡγαν, hoc est, exponendi vim habet. ut paullo pòst: πῦ καὶ πνός. πῦ, hoc est, πνός. Aristoph. Pluto: Κακῶς ἔργεσθαι καὶ πίνης λῶ. Malè egit, hoc est, pauper erat. sic καὶ millies apud priscos Græcorum Scriptorum Interpretes. Emendationem nostram video firmari MSto Vossiano.

v. 329. Κρυπῶδης Ὀνῆς] Est, *furtivi concubitûs*. ineptè Interpretes: *secreti lecti*. Εὐνὴ enim est *συνασία*. Hom. Iliad. Ω.

Τίκνον ἱμῶν, τίς μίχεται ὀδυρόμεν καὶ ἀχέων
Σὺν ἰδὲ καὶ κοῦβίῳ, μοιμημῆς ἔδῃ π σίτῃ
Οὐτ' εὐνῆς.

Mi fili, quamdiu lamentans & dolens tuum cor comedis neque cibi neque Veneris recordans. Ubi Interpretes æquè imperitè εὐνῶν cubile verterunt, ut hoc loco. Hos tamen potuisset hujus erroris admonuisse Eustathius, si ipsum consulissent. Qui asseverat εὐνῶν esse *μίξιν* præfatus propterea nonnullos hos versus αἰσιπῶν, quia οἱ αἰθληταὶ τὸ ἔσθαι πάντα κρεῖον ὅκιν ἐπιλησίου τῇ γυναικί. sed & quæ statim sequuntur εὐνῶν Homero esse *συνασίαν* ostendunt: ἀγαθὸν δὲ γυναικί πρὸς ἐν φιλήτῃ μίσγασθαι. Bonum verò est cum muliere consuescere. Phavorinus: Εὐνῶν ἔ μόνον τὴν κατὰ δὴλοῦ ἀλλὰ καὶ τὴν συνασίαν, αἰς ἐν τῷ δευτέρῳ τῇ γυναικίαν παρὰ τῷ ἱπποκράτῃ. Hinc & εὐνᾶσθαι est μίσγασθαι γυναικί. Iliad. β. θεῶν βροτῶν εὐνῶσθαι. Ὅδωσ. ε. παρ' ἀνδράσιν εὐνᾶσθαι est cum viris consuescere. Paulo in litteris ad Romanos exaratis καὶ τὴν eadem

ratione est συνουσία, cum cap. XIII. vetat *ἀειπαπῶν ἐν κρίταις καὶ ἀσέλ-
γείαις.*

v. 330. *Ἀλτράϊνται*] Reposui ex MS. II. & vetere Palatino, *ἀλ-
ταίινται.* vide Etymologicum Magnum. v. 331. *γῆρας* ἔδδς est ipsa
senectus. Nec aliter Latinè debet exprimi. Tales periphrases innu-
meræ apud priscos Græcos Poëtas occurrunt, ut de multis jam nos
ipsi & alii viri docti monuerunt. Pleræque abhorrent ab usu & con-
suetudine Latinæ linguæ, in quam illas verbum de verbo exprimen-
do transferre imperitia est.

CAPUT VIII.

Θῦϑ, θύειν. Vetustissima sacrificia gramen, & alia quæ
tellus producit, non animalia. *Κλῆρος* ager. *Χρῆμι* ἐσχά-
ειον. *Χῶρος.* *Χωρίτης.* Tzetzes & Proclus correcti. *Με-
τρεῖσθ.* *Καὶ.* Hesiodus ter emendatus. *Ἀρχεσθ* πίθς.
βλαβερόν. Obnoxius. *Θυμὸς ἐν φρεσί.* Multæ Interpre-
tum hallucinationes.

v. 338. *Σ* *Πονδῆσι θύεσι πεῖλαισκασθαι*] MS. II. editio Stephani,
Isingrini, aliæque meliores: *θύεσι.* Itaque ut versus
constet, legendum *ποנדῆς θύεσι.* Proclus etiam sic le-
gisse videtur: *Καὶ ἀγνῶς, καὶ κρηναῶς, καὶ θύεσι καὶ πονδαῖς ἱλασκομένους.*
Latini verò Interpretes pessimè vertunt: *Libaminibus atque hostiis
placa.* Atqui de hostiis jam dixerat præcedente versu: *ἐπὶ δὲ ἀγλαὰ
μνηστῆρα κτείν.* *nitida femora adole.* Sic interpretare. *ἀγλαὰ* sunt niten-
tia adipe, qua cooperiebantur ut docet in Theog. Stultè igitur hîc
rursus hostias incùlcet. *Θῦϑ* Græcis est *θυμιάμα,* odoramentum,
odores, qui Diis adolentur, quod propriè vocant *θύειν,* hoc est, odo-
ramenta accendere, quibus solis olim faciebant. Synes. hymno VII.
de Magis:

*Ἄγε δῶρε κρημίζετι,
Σμύρνης εὐαγίσματα,
Χρυσὸν τ' αἰαθήματα,
Λιβάνες περὶ θύη καλά.*

*Eia munera ferte Myrrha libamina, Aurique donaria, Thurisque odores
suaves.* *Θύειν* enim est *θυμιάειν* suffire, ut tradit Porphy. II. de absti-
nentia animalium. Postea ad alia quoque quæ Diis offerebantur mu-
nera translatum, & tandem ad victimarum mactationem. Porphy.
II. de abstinentia animalium: *Δένδρα μὲν γὰρ δὴ αὖτὸ ζῶον ἀνέδωκεν ἡ γῆ.
τὸ δένδρον καὶ πολὺν ἀνέδωκεν τὴν ἐπίγειον ζωὴν μάλιστα πῶς, ὥς δρεπόμενοι φύλακα*
καὶ

καὶ ῥίζαι καὶ τὰς ἄλλας τῆ φύσεως αὐτῶν βλαστὰς, κατέχοντες πύργῳ τὰς φανο-
 μύδας ὑψηλῆς θύης τῇ θυσίᾳ δεξιόμενοι, καὶ ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἀπαθανατίζοντες
 αὐτοῖς πᾶς πρῶτος. ταῦτοι γὰρ καὶ τὸ πῦρ ἀθάνατον φυλάττοντες ἐν τοῖς ἱεροῖς,
 οἱ μάλιστα αὐτοῖς ἐμμενέοντες. ἐν δὲ τῇ θυμιάσει τῇ ἀπὸ γῆς, θυμιατήρια τε
 ἐκέλευν, καὶ τὸ θύειν, καὶ θυσίαις, αἱ δὲ ἡμεῖς οἱς τὴν ὑπερῶν ἐκφυγέλαιαν
 ἐμφαίνοντες ἐπὶ ἑρῶς ἐκφυγέλαιον τὴν ἀπὸ τῆς γῆς ἀνθρώπων διασπείσαν κα-
 λῶντες θυσίαν. Terra prius arbores quam animalia protulit: ante arbores
 vero gramen quotannis nascens, cujus folia & radices, totaque illius na-
 tura germina colligentes flammis adolebant: hoc sacrificio Deus visos ce-
 lestes excipientes, & per ignem honores illis reddentes immortales. His
 etenim ignem perpetuam, cum sit iis similimus, in templis asservamus.
 At ex eorum quæ terra nascuntur suffimentis in sacris adhibitis, acerram
 θυμιατήριον appellaverunt, & sacra facere θύειν, & sacrificia θυσίαις, quæ
 omnia nos non rectè interpretamur, quasi erroris illius qui postea irrepfit,
 essent indicia, ideòque οὖν, qui ex animalium mactatione videtur esse,
 cultum θυσίαν vocamus. Idem inferius eodem libro: Ἐπεὶ καὶ Ἀπόλλων
 πατρὶων θύειν κατὰ τὰ πατρία, τυτίσιν κατὰ τὸ ἰδίον τῷ πατρίῳ. ἔπειτα
 ἄρειν ἵστανε ἐς τὸ παλαιὸν ἰδίον. Τὸ δὲ παλαιὸν ἀπὸ πατρίων καὶ τῷ κρηπίων
 ἰδίῳ, ὡς ἀπιδιέταμεν. Ὅθεν καὶ θυσίαι καὶ θυλαί, καὶ θυμέλαι ἐκαλεῖντο, καὶ
 αὐτὸ τὸ θύειν & θυμιατὴν ἔχοντο, καὶ τῷ θυμῷ παρ' ἡμῶν λεγόμενον ἐπιθύνει. ὃ γὰρ
 ἡμεῖς θυμῷ θύειν λέγομεν ἑρῶν ἔλκεν. Ἐρῶν Ἀπόλλωνι πελάσας ἐκαστόμβας
 περὶον ἡδ' αἰγῶν. Quia etiam Apollo cum præcipit sacra facere secun-
 dum patrios, id est, patribus receptos ritus, ad antiquum morem nos re-
 ducere videtur. Vetus autem sacrificandi mos erat per placentas & fru-
 ctus, uti demonstravimus. Unde sacrificia θυσίαις, & θυλαίς, & θυμέλαις
 dicebantur, & ipse ætus sacrificandi τὸ θύειν, idem valuit, quod suffire
 vel adolere, quod nunc vocatur ἐπιθύνει. Quod enim nos θύειν dicimus,
 illi ἑρῶν dicebant. Θύειν igitur est suffire. hinc θυῶν est odoramen-
 tum, unde Latinum thus, ut à πῦρ pus, ut ostendit vir maximus
 ad Solinum. Quia præcipue in sacrificiis postea thure sunt usi. Inde
 nobis etiam thus wyroock dicitur, quasi sacer fumus, sicut in Germa-
 nia festi dies quibus natalis Christi celebratur, wynacht, hoc est, sa-
 cra nox ab illa nocte, quam præcipue colunt, quia in illa Christus
 natus esse creditur. Galenus θύειν optimè exponit θυμιάμεναι, ἀρώμε-
 ναι. Proclus & Moschopulus hoc loco ψαίσει. Eustathius πύρμαται.
 Postea enim ad omnia quæ Diis offerebantur translaturum, ut & θύειν.
 Sed hic in propria notione capiendum.

V. 341. Ὅφρ' ἄλλων αἰγῶν κληροῖν] Interpretes: ut aliorum emas for-
 tem. Malè. Vertendum: ut aliorum emas agrum. Κληροῖς est fundus,
 ager, possessio, quia agri sunt præcipua facultatum & honorum, quæ
 possident homines, pars. Κληροῖς omnia bona significat. Hesych. κλη-
 ροῖς, εἰσία. Proprie tamen bona quæ hereditate venerunt, ut Latinis
 fors. Liv. Puer in nullam sortem bonorum natus, est qui non habet
 patrem in cuius patrimonium successionem speret. Consortes ἐμ-
 κληροῖς, ejusdem hereditatis participes, cōheredes. Olim enim sorte

hereditas dividebatur. Postea omnia bona quæ possidemus quacumque ratione parta, & κατ' ἐξουσίαν agri, possessiones dicuntur κληροῖα. Theocritus Ἡγεμάλια.

Ὅπποτε κληροῖα ἄπαντα καὶ εὐνοῦνται μέγα Τυδῆος
Ναῖν.

*Quam omnem agrum & viniferum latum solam Tydens
Teneret.*

Herodot. Melpom. φθείρων τ' Συρίων τὰς κλήρας. Syrorum agros vastans. Hinc & κληροῦχος apud eundem est colonus, cui data pars agri colenda & possidenda.

v. 342. Τὸν φιλοῦντ' ἱπὶ δαῖτις καλεῖν] Aliud non tantum præcipit Christus apud Lucam XIV, 12. sed & ipse Plato in Phædro: εἰ καὶ τοῖς διοφδοῖς μέγιστον χαρίζεσθαι προσήκει, προσήκει καὶ τῷ ἄλλῳ μὴ τὰς βελτίους, ἀλλὰ τὰς ἀπορροῦς ἐν πτωχείᾳ. πτωχὸν γὰρ ἀπαραχρῆσται κακῶν, πλείστον χάριν αὐτοῖς ἔχοντα. Καὶ μὴ δὴ καὶ ἐν ταῖς ἰδέαις διακρίναι τὰς φίλους ὡς οἱ πτωχοὶ καλεῖν, ἀλλὰ τὰς πτωχοὺς καλεῖν, καὶ τὰς διοφδοῖς πλεονεξίας. Ἐκείνοι γὰρ καὶ ἀγαπήσουσι, καὶ ἀγαθήσουσι, καὶ ἐπὶ ταῖς δόξαις ἔχουσιν, καὶ μέγιστον ἡδονήσουσι, καὶ οἱ ἰσχυρίσθω χάριν ἔχοντα, καὶ πολλὰ ἀγαθὰ αὐτοῖς ἔχοντα. Si egenis gratificandum est maxime, convenit omnino non meliores juvare homines, sed pauperrimos. Maximis enim liberati malis gratias ingentes habebunt. Privatis quoque & propriis sumptibus non vocandi amici erunt, sed esurientes & supplices. Hi enim beneficium maximi facient, te sectabuntur, ad fores opperientur, applaudent, gratias agent, vota pro te fundent.

v. 344. Εἰ γὰρ τοι καὶ χρημ' ἰσχύειν ἄλλο γένος.] Si enim tibi negotium aliud rusticum incidit. Sic hic versus exponendus. Vulgò ineptè: Si res aliqua fortuita eveniat. Χρημ' ἰσχύειν, est res, quæ ad agrestes, & rucolas pertinet, opus & negotium rusticum. χωρὶς enim & χωρὶς est vicus, pagus, ager. Hesych. χωρὶς, ἀγρός. χωρίτης est rusticus. Idem: χωρίτης, ἀγρός, ἀγροῦχος, χωροβάτης in agro spatari. Chorobates apud Vitruv. instrumentum quo agros metabantur, Latinis gruma, quamvis & aquis librandis inserviret. χωρίον villa, prædiolum. Sanè in Sacris quoque litteris χωρὶς est ager. Luc. XXI, 21. ὅ ἐν ταῖς χωραῖς μὴ εἰσέλθωσιν εἰς αὐτήν. qui in agris sunt non ingrediantur in eam, sc. Urbem. pro quo Matth. XXIV, 18. ὅ ἐν ἀγροῖς. Sic olim χωριτικοὶ, erant, rustres Episcopi, qui in vicis & pagis rem sacram faciebant. Proclus legit olim ἰσχυμῖον, uti ex ejus explicatione apparet, quamvis vulgò legatur ἰσχύειν. ἰσχυμῖον verò idem est quod ἰσχύειν, nempe quod in eadem χώρα geritur. Posses quidem etiam exponere ἰσχύειν οἰκῆον, ut sit negotium in tuis ædibus incidens, domesticum. Suid. ἰσχύειν οἰκῆον. Sed altera præstat interpretatio. Rustica enim hæc præcepta sunt, quæ χωρίταις dantur.

v. 346. Πᾶσι καὶ τοῖς γένει] Ad quod confirmandum Proclus & Tzetzes afferunt Αἰτωλὺς καὶ Αἰφραῖνος, Καρχηδόνις καὶ Βυζαντίος, qui propter

propter vicinitatem mutuis cladibus & damnis perierint. Sed quid audio? Num Carthaginenses & Byzantini tantis locorum intervallis disjuncti sunt vicini? legendum Χαλκεδόνιαι. Chalcedon enim contra Byzantium sita. Mox Tzetzes: δίκνυσιν τῶν Πλατάρχων. Οὐ μὲν γὰρ φασὶν ἢ Πλάτωνα περιόσκειν ἢ ἄλλον λέγειν, ὅτι ἀποθνήσκειν ἔχουσιν. Non hoc Platonis dictum est sed Catonis; legendum igitur Κάτωνιαι. Sic etiam Vossianus codex. Sed hæc præstat differre ad Interpretes, ex quibus infinitas pæne mendas elumus.

v. 348. Οὐδ' αὖ βῆς] Hoc versu probat Heraclides in fragmentis de rebus publicis, ubi agit de re publica Cumæorum legem illorum, qua sanxerant, ut si quis aliquid amitteret, furto à vicinis damnum resarciretur: ἴσθ' ὅτι αὐτοῖς εἰς τὴν κλαπιδίαν συμβάλλουσιν τὰς γείτονας, διὸ καὶ ἐλίζαν ἀποδιδόναι πάντας ὅς ἐμοίως ἐπύρρον. καὶ Ἡσίοδος ἐπιπύρρον δὸκεῖ λέγειν εἰς αὐτὸν βῆς ἀποδοῖν εἰ μὴ γείτων κρυπὸς εἴη. Moris erat apud eos, ut vicini omnes conferrent ad resarciendum quæ furto ablata fuerunt. Quæ propter pauca furto amittebantur, quod universi pariter sua aliorumque diligenter custodivissent. Atque hinc videtur petatum, quod apud Hesiodum est: Bos non facili peribit, nisi vicinum malum habueris. Eadem lex fertur esse apud Japonenses in ultimo Oriente.

v. 349. Εὐ μὲν μετρίῳ] Glossæ MS. Vossii: καλῶς δανείζομαι. Hesych. μετρίῳ, δανείζομαι. μετρίῳ, δανείζομαι. Μετρίῳ est sub usura mutuum petere five mensura, five pondere, five numero constet. Cic. I. de Off. Stendum accipere vertit: Quia si ea quæ utenda acciperis, majore mensura, modo possis, jubet reddere Hesiodus, quidnam beneficio provocati facere debemus? Malè ergo Interpretes: Recta mensura mutuum accipe; quasi de iis solis rebus loquatur Poëta, quæ mensura consistunt, ut multis docuit Salmasius libro de Usuris. Inferius v. 396.

Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἐμὸν ἔλθης, ἐγὼ δὲ τοι οὐκ ἐπιδοῦν

οὐδ' ἐπιμετρήσω.

Sicut & nunc ad me venisti, ego verò tibi non amplius donabo,

Nec amplius mutuum dabo.

Glossæ Vossianæ MS. ἐπιμετρήσω, δανείσω. Proclus. ἐχέτω. benè. Notant enim veteres Grammatici ἐχέτω ἐπὶ φίλων dici, δανείσω ἐπ' ἀλλοτρίων. Suidas: Δανείσω ἐπὶ τῷ τυχόντι. Antiquissimis certè Scripturis δανείζω, non est foenori locare, sed mutuum dare sine usuris.

v. 353. Τὸ ἐπὶ φίλων ἀποδοῦν] An hoc est quod Interpretes volunt, juvantem de juva? Quanto rectius Græci magistri *invisentem invisit*? Qui eo, inquit, ingenio sunt, ut mutuis amicitix & consuetudinis commerciis delectentur, cum iis cole amicitiam. Idem sensus versûs sequentis: qui libenter sua cum aliis communicant, iis tu libenter impertire, si quibus opus habuerint. v. 351. MS. I. ἴσθ' αὐτοῖς.

v. 357. Καὶ μίζω δὲ] Revocavi pristinam lectionem ex MS. II.

& Proclo, qui legunt κ. μέγα δία. Καί, quod Interpolatores fugit, est καὶ, καὶ οὐ, κ. εἰ, ut itatim: κ. τὸ σμικρὸν ἰόν. *et si sit exiguum* Aristoph. Plut. Εἰς δὲ σύζυγον λάβει πινά κ. σύμωον. τ. ἰχθυὸν τῆτον δαὸν ἐν πείρῃ πύμαρον. *Si socium cepero aliquem esse imbecillum, potentem tamen hodie faciam.* Pro quo Scriptores orationis solutæ malunt dicere καὶ τι, καὶ τὸν. V. 358. αὐτὸς est ἰδίαν libens, uti in aliis locis accipi viri eruditissimi docuerunt.

v. 361. Εἰπὶ σμικρὸν ἡγεμῶν MS. σμικρὸν. quod verum est. Tzetzes versu ab hoc secundo: ἀς δ' ἐπ' ἰόν φέρει. v. 382. ἔργον τ' ἐπ' ἔργον ἐργάζεσθαι. Subscribunt Moschopulus & Tzetzes, & veteres Scriptores plurimi qui hunc locum laudant.

v. 364. Ἀνέρον κἀνδρ.] *Est hominem sollicitum habet, non latet.* Hom. κἀνδρ' αἰ θυμῶν. *Animum sollicitat.* Sequenti versu, ἀλαδερῶν est damno, periculis & variis casibus obnoxium. perperam Interpp. *noxium*. Sic etiam Latinis *obnoxium* simpliciter, est opportunus injuriæ. Flor. III, 20. *Et ipsi (servi) per fortunam in omnia obnoxii.* Lib. IV, 4. *Cum intra decem & octo annos, tenerum & obnoxium & opportunum injuria juvenem videret.* Phædrus: *servitus obnoxia: quia, quæ volebat, non audebat dicere.* Senec. ep. 61. corpus humanum vocat *obnoxium domicilium animi.*

v. 368. Ἀρχαῖον δὲ πίνει κ. ἀγνῶτος κορίανθον] Stultè Latini Interpretes: *incipiente verò dolio & dejuncte saturato te.* Quid incipere & definire dolium Latinis auribus sonet ego non exputo. Verte: *Quum relinitur dolium, & ferè est epotum, saturare.* Ἀρχαῖον πίνει est αἰνῶσαι πίνει, Theocrito ἀρχαῖον, Terentio relinere dolium. Longè ineptius inferius cō ἡμῶν v. 51. ὁρίστω ἀρχαῖον πίνει vertunt: *optimam inplendis doliis, quum sit, optimam aperiendis doliis.* Vers. sequ. διὰ uterque MS. ut benè restituit Heinsius. Ceterum de sententia hujus versûs, & cur vinum in medio dolio sit optimum disputat Plutarch. Sympos. III, 7. & Macrobius VII. Saturn. c. 12. quos vide, & ride Alexionem apud Plutarchum, qui irridet hunc versum Hesiodi, quod in medio sit vinum optimum. Atqui hoc ipsum quoque dicit Hesiodus, ideoque tum parcius illo utendum esse, ut diutius optimo fruamur. Vetus est vini medium, olei summum, mellis imum optimum esse.

v. 370. Μισθὸς δ' αἰνῶν] Hic cum sequentibus duobus versibus in MSto primo non comparet, & expunctos olim fuisse à nonnullis Proclus testatur, à Plutarcho tamen vindicantur & probantur. Vide Proclum. Sed ipse Plutarchus in Theseo tribuit hunc versum Pittheo, Aristotelemque laudat. Cujuscumque sit sententia, est optima: si cum amico tibi res quædam sit, fac ut primò cum illo pacifaris de mercede, quam sibi deberi putat, ut omnes querele præcendantur.

v. 376. Μυροβλῆς δὲ πῶς οὐδὲ] MS. I. αἶν, cum glossa ὑμῶν Pulcre D. Heinsius observavit hos versûs esse transpositos, & eleganter

ter illos exponit, quem vide. Sine MSS. auctoritate nihil tamen finui mutare.

v. 381. Εἰ φρεσὶν ἦσαν] MS. I. οἷον. II. οἷον. leg. φρεσὶ σῆσαν. ἡμῶν καὶ φρεσὶν, ut apud Plautum: *Mens animi.* & Catullum: *Nec potis est dulces Musarum exponere factus Mens animi.*

C A P U T IX.

Distinctio vulgaris librorum Hesiodi deleta. Hesiodus bis emendatus. Veteres nudi faciebant opus. Ἔργα Ἀγροτεχνμαίρεος. Proclus emendatus. Οἱ καὶ Τιμόθεον. Χρήματα. Χρησίμια. Nicolai Damasceni locus vindicatus. Eliani Interpretes ter reprehensi. Τητᾶν, πτᾶν. Quæ-
rere. Ἔργον. Opus. Οἷος ἥελις. Sol acutus. Sol acris. Sirius acris. Claudianus emendatus. Χιὼν ὀξεία. Ζῆς pro cœlo. Lapsus crebri Interpretum indicati.

B [Ἰσλίου β] Expunxi hanc distinctionem quam & codices manu exarati, & veteres Scriptores cum Interpretibus ignoraverunt. In primo Vossiano hæc omnia perpetuâ & continuâ serie sine ullo distinctionis vestigio perscripta sunt: sicuti & in Procli commentario manu exarato, quem mihi utendum dedit Marquardus Gudius noster. In secundo nonnihil quidem spatii inter versum 383. & sequentem intercedit, ut possit capere indicem hunc, qui vulgò præponitur. Sed nec hic nec alii, si qui sunt, libri nobis tanti sunt, ut istam distinctionem χῶρος καὶ πρῶτον natam ferendam existimemus in-
gratis totius antiquitatis, quæ nullam hujus operis divisionem in duos libros agnoscit. Clarissimè id liquet etiam ex Servii præmio in Virgilii Georgica. *Hesiodus fuit de Ascre civitate; qui scripsit ad fratrem Persen, librum, quem appellavit ἔργα καὶ ἡμέρας, id est, opera & dies.* Hic autem liber continet, quemadmodum agri, & quibus temporibus sint colendi.

v. 383. Πανιάδων Ἀτλαγθίων] Latinis dicuntur Vergiliz, quarum ortum & occasum in primis observabant Veteres, ita ut æstatis atque hyemis initia, & messium atque arationum tempus ab illis numerabant. Vide Eratosthenis *καταστερισμοίς*, quos primus ad Aratum edidit summè Reverendus Præsul Oxoniensis Joannes Fell, mihi, dum fata sinerent, amicissimus cap. 23. De illarum verò ortu & occasu quam variz fuerint Veterum sententiæ, vide Petavii disputationem in variar. Dissertat. Lib. II. Cap. 9. quæ Uranologio adjecit.

v. 389. Εἴ γὰρ ταῦτί ἐστι] MS. I. & II. ταῦτί ἐστι nisi quod in secundo addatur *στι*. Et sic versu abhinc tertio uterque pro *ταῦτί ἐστι* & *ταῦτί ἐστι*. Est hæc Dorum dialectus. Vide supra ad v. 224. In hoc ultimo versu, liber secundus inserit δὲ : Νάμας γυμνὸς δὲ ἀνέστη γυμνὸς δὲ βουτῖν.

v. 392. Γυμνὸν δ' ἀμύνει] MS. I. Vossianus, & Codex Palatinus : ἀμύνει. Sic etiam in carmine, quod dicitur certamen Homeri & Hesiodi. Nec aliter Proclus legit : Α' μύνει, σωμαδεγίξεν, ἢ θριξίξεν. Illud enim ἀμύνει quod in edito Procli Commentario præcedit τὸ ἀμύνει à sciolo ex Hesiodi vulgatis editionibus insertum esse puer admodum vidi. Et rectè me vidisse codex postea manu exaratus Marquardi Gudii ostendit : qui illud ἀμύνει non agnoscit. In quo & paulò ante legitur, γυμνὸν δ' ἀμύνει] οἷς αἱ αἰετοὶ. Non ut vulgò ἀμύνει, quod ab imperitis in Hesiodo primum suppositum qui secundam ab ultima in ἀμύνει non productè poni sibi persuaferant. Cur verò nudis arandum, ferendum & metendum esse præcipiat Hesiodus, sicut & eum secutus Virgilius Georg. I. *Nudus ara, fere nudus*. docet Servius : *Nudus ara, id est, adeo sereno caelo, ut vestimentis non egeas. Nam dicit nudum esse debere, quasi aliter non oporteat aut passus : sed sub tanta serenitate dicit hac agenda, ut & amictus possit contemni.* Quam explicationem Servius debet Proclo, cujus priorem expositionem vide : binas enim hujus loci affert. Sed prior verior est. Veteres tamen nudos plerumque fecisse opus ostendit Plutarchus in vita Catonis Majoris : Πυθιάδης δὲ πλὴν αὐτοεργίας καὶ διατριβῆς αὐτοῦ παρὰ τῶν οἰκιστῶν, καὶ θυμωγίας ἐξηγυμνῶν ὅτι αὐτοῖς μὲν εἰς ἀγροὺς βαδίζει καὶ παρῆσανται τοῖς διορθεύουσιν, ἐπισκεψάμενος δὲ εἰς τὸ χωρίον, αὐτὸς μὲν ἢ γυμνὸς, ἢ ἑμπίδα λαβὼν, δίψας δὲ γυμνὸς ἐργασάμενος μὲν τῶν οἰκιστῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτὸν ἀγρονόμῳ καὶ ἡμέτερον, καὶ πᾶσι τῶν αὐτῶν οἶκον. Cujus cum labores & rationes vivendi accepisset (Valerius Flaccus) à servis, mirareturque cum narrent illi manè eum forum adire, & præsto esse ejus opera utentibus : regressum ad villam tempore brumali vestitum exomide, æstate operari cum servis nudum, eadem mensa, eodemque vesci pane, atque idem vinum bibere. Et Aurelius Victor in Quinctio Cincinnato : *Quinctius Dictator dictus, ad quem missi legati nudum eum arantem trans Tiberim offenderunt, qui insignibus summis Consulem obsidio liberavit.* Et apud Poëtam : *nudi messores.* Non tamen hæc sic capienda sunt, ac si essent sine omni vestitu. Tunica tantum erant induti, sine toga, si Romani, aut pallio, si essent Græci. Sic & Saul dicitur nudus cecidisse coram Samuele, 1. Sam. XIX, 24. hoc est, in interula seu vestitu interiore per totam noctem extra se raptum fuisse. Sic Petrus dicitur nudus abjecisse se in mare, hoc est, deposita veste superiore. Vide ibi Grotium, & in primis Amplissimi Cuperi Observat. 1. cap. 7. De veste autem interiore intelligendum esse Hesiodum ostendit etiam in Scuto v. 286.

αἱ δὲ θεοὶ
Ἡρεκεν χθονά δι' αὐτὴν ἐπιστάδην δὲ χερσὶν ἐτάλατ'.
agricola autem

Proscindebant terram bonam, ornatèque tunicas succinxerant.
Ergò non nudi arabant.

v. 397. Θεοὶ διαπικμάζοντες] Per Deos Græci hic intelligunt alii stellas, alii elementa, qui non sunt audiendi. Dii, inquit Hesiodus, labores hominibus imposuerunt.

Ἐφ' οὗ μὲν ἔδιδε, ἅπας δὲ ποιεῖ βροτῶν.
Nemo enim est mortalium qui non laborat. ut Sophocles ait. Hoc autem à Diis, qui, secundum Epicharmum, τὴν πᾶν πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα πύραυλά, labore omnia bona nobis vendunt. Quod hauserunt ex Mose ut infinita alia, apud quem ad Adamum ipse Deus: Ἐν ἰσθμῷ τῷ περὶ πύραυλα καὶ φάγῃ τὸ ἔργον σου. Ἐργα ἀγροπικμάζοντες, est labores imponere. ἀγροπικμάζοντες, πικμάζοντες non solum est σημεῖον, sed & κτηνοποιάζοντες. Etymologici Magni auctor: πικμάζοντες σημαίνει τὸ κτηνοποιάζοντες, καὶ τὸ σημεῖον. Superius v. 228.

αὐτοῖς
Ἀργαῖοι πόλεμον πικμάζοντες ἑρύνετο Ζεὺς.

Ipsis
Molestum bellum immitit omnia videns Jupiter.
Rectè Glossæ MS. hoc loco διαπικμάζοντες, κτηνοποιάζοντες.

v. 402. Χερσὶν μὲν ἔπειξας] Terent. Adelph. Numquam rem facies, abi, nescis inescare homines.

v. 405. Οἶκον μὲν πρώτιστα γυναικὸς πε] Non hic ab Hesiodo intelligi uxorem, ut vulgus cum Interpretibus Latinis accipit, sed ancillam, quæ domum custodiat, versus sequens arguit, qui hanc γυναικὸς κτηνὴν ἢ γαμήλιον emptam non auptam appellat, quod olim monuerunt ad hunc locum veteres magistri. Aristoteles quidem in Oeconomicis & Politicis γυναικὸς sumit pro uxore, non verò κτηνὴν, ut viri docti affirmant. Nec judicandum est Philosophorum principem Hesiodi mentem non habuisse exploratam: sed potius eum hunc versum suo voluisse accommodare instituto, ut sæpè solent Philosophi. Nam Mureto, homini quotquot à renatis litteris fuerunt, disertissimo & elegantissimo, qui auctoritate Aristotelis permotus sequentem versum tamquam supposititium jabet expungi, non est ut suffragemur, si vera sunt quæ Timotheus apud Proclum de Aristotele commemorat, illum nimirum adductum hac Hesiodi sententia post obitum uxoris cum Herpylide ancilla consuevisse & ex illa suscipisse filium. Quamvis & hic Aristoteles maluerit suo obsequi ingenio & auctoritate Hesiodi suam tueri vivendi rationem, quam Poëtæ monita sequi. Nam Poëta nec de pellice, nec de uxore loquitur, sed de famula pretio comparata. Vide Proclum, apud quem pro οἱ περὶ Τίμωνος legend. οἱ περὶ Τιμόδιον. de quo Diog. Laërt. in vita Aristot. οἱ περὶ Τιμόδιον verò non sunt Timothei discipuli, sed ipse Timotheus

theus Atheniensis, qui vitas Philosophorum à Laërtio toties laudatas memoriz prodidit. οἱ αὖτε τὸ Τιμοθέου, elegantissimo idiotismo est ipse Timotheus. ut apud Polyb. οἱ αὖτε Ἀἴωνα καὶ τὸ Βάρκας est Anno & Barcas. οἱ αὖτε Κρίτων καὶ Σιμμίας apud Ælian. Crito & Simmias. & mille talia.

407. Χρήματα δὲ ἐν οἴκῳ πῶς ἀξιώματα παύσασθαι] Homeri, & Hesiodi tempestate χρήματα notabant omnes facultates, omnia quæ in bonis habebant, non nummos aut pecuniam, cujus usus tum adhuc erat Græcis ignotus. Hoc loco autem singulari notione significat ἀπαιτήματα οἴκου, instrumentum domesticum, suppellectilem, utensilia, nimirum ἀπὸ τῶν χρησίων. Propter eandem causam ab Alcæo in Pasiphylæ χρήματα οὐδέναι dicuntur. Quamvis Plato Comicus in Heliade illa tantum vasa, quibus utebantur αὐτοὶ διαίτας καὶ θυσίαν, dixerit χρήματα, rectè tamen etiam omnia τὰ κατ' οἴκῳ χρησιμὰ appellari χρήματα docuit Pollux X. cap. 1. Sanè in hac notione legitur apud Nicolaum Damascenum in fragmento historiz universalis, quod Stobæus nobis servavit; Ἀείπειται τὸ ἐμφύχον ἔστι δαπάνησις. τὰ δὲ κατὰ οἶκον τὸ χρησιμὸν ἐν χερσὶν ἰδντοῖς φυλάττειται. Arioni nullum animal πελάγειεν. Vasa figulina ad quotidianos usus parata in aureis involucriis custodiunt. Sic rectissime hunc locum vertit vir incomparabilis, quem honoris causa nomino, Henricus Vallesius. Benè se omnia habent. χρήματα sunt vasa domestica, utensilia, sive sint pretiosa, sive vilia, & nullius rei. Strabo lib. XV. p. 722. Πολλὰ δὲ κατὰ οἶκον καὶ τὸ σκεῦος καὶ τὰ χρήματα ἐπιπλοῦντο χρηστέα τε καὶ βασιλικὰ καὶ κατὰ οἶκον ἐξελείφθη. Multa autem corpora & utensilia noctu ingruens torrens hausit, & magna pars regia suppellectilis ablata. Eadem autem ratione ut χρήματα sic & χρήματα omnem notant suppellectilem, κατὰ οἶκον tamen de vasis & sacra templorum suppellectile frequenter accipiuntur. Ælian. Ποικιλ. ἱστ. lib. 1. cap. 20. Διόνυσος ἐξ ἀπαιτήτων τὸ ἐν Εὐρυκύναις ἱερῶν ἐσέλασε τὰ χρήματα. Ubi Gesnerus vertit: Dionysius ex omnibus Syracusarum templis & delubris per sacrilegium pecuniam abstulit. Paullò post: Τὰ τὸ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ Ἀδρυαδίας ἀπαιτὰ ἐσέλασε χρήματα. Ubi rursus Interpres: Universas Apollinis & Leucotheæ pecunias nefario scelere abripuit. Pessimè cum utroque loco significantur vasa sacra diis illis consecrata, quæ abstulit Dionysius, sicut inter illa commemoratur ibi mensa sacra Apollini dedicata. Lapsus quoque est idem vir doctissimus in Interpretatione hujus vocabuli in lib. VI, cap. 9. Ἀριστοτέλης αἰσινδοσίμῳ πρὸς τὸν πατέρα χρήματα ἀφαιρῶν ἐπὶ στρατῷ. Aristoteles obligavit omnibus pecuniis, quæ ex hereditate parentis ad ipsum venerant, in militiam profectus est. Vertendum erat, consumptis omnibus facultatibus. Quamvis non ignorem pecuniam apud Latinos etiam pro toto patrimonio capi, sed Interpretem de summis solum cogitasse, cum ita verteret, satis constat. Sic & χρήματα quasvis facultates notant apud Marc. X. 23.

V. 408. Οἱ δὲ ἀφαιρῶν οὐ δὲ τῷ] MS. I. Voss. οἱ δὲ ἀφαιρῶν, οὐ δὲ τῷ

ῥα. quod glossæ MS. explicant : *πείσκη ἢ γαργαλὺ ὀργάνη*. Videntur sanè veteres dixisse *πῆλιν* & *πῆλιν*. Heliych. *πῆλιν*, *πείσκη*. Apud eundem tamen legitur etiam *πῆλιν*, *λῆσκη*, *ἰνδεια*, *σῆσκη*. *Τητώμην*, *σῆσκη*. *Τητώμην*, *σῆσκη*. Auctor Etymologici magni: *τητῶν Ἡσιόδοι*. *σημαίνει τὸ ζῆτις*. *ἐὰν ἔστω ἢ σημαίνει* τὸ *ζῆτις* *ζῆτις* *κατὰ αἰνδιπλοσισμὸν* *τητῶν*, *τητῶν*, *καὶ κατ' ἑκαστην* *τητῶν*, & quæ sequuntur. Platoni III. de leg. *Φρενῶν τητῶμνοι*, sunt mente capti. Sophocles Philoctete: *πῆλιν* *ὡς οἶκός τ' ἱμῶν τητῶμνοι*. Navigo ad meam patriam meis rebus privatus. Sicut autem *τητῶν* propriè est quæro, deinde careo, destituor, sic & Latinis quæri est abesse, desiderari. Senec. ep. 91. *Lugdunum quod ostendebatur in Gallia quaritur*. Petron. de Eunuchis: *querit se natura nec invenit*, hoc est, desiderat suum opus, quæ marem condidit, nec tamen invenit marem esse, quem fecerat. Stat. Theb. II. *Ἰάμ τρέπιδι σε σε quarunt numerântque*. Cic. act. II. in Verr. cap. 10. *Nego esse quicquam à testibus dictum, quod aut vestrum culpam esset obscurum, aut cujusquam oratoris eloquentiam quæreret*. hoc est, ad quod explicandum desideretur vir disertus. Dicere quod quærat eloquentiam est infantem esse, indisertum. Nam quæ quærentur non adsunt. Hinc & Plauto in quaestione esse, quaestioni esse, est abesse, non præsto esse, in Pseud. Cistellaria, & Casina. Hinc & illæ venustæ locutiones *Siciliam in Sicilia*, apud Cic. in epulis epulas apud Ovid. *Samnium in Samnio* apud Flor. *pontum in ponto quærere* apud Manilium, de quibus Cl. Gronovius in observationibus.

v. 409. *Μινύθῃ δὲ τοῖς ἔργῳ*] Hoc est, ne cùm tempus effluerit, non possis opus, quod tunc faciendum erat, facere. *Ἐργῳ κατ' ἐξοχῶν* hic est opus: labor rusticus, qui impenditur agro colendo, ut & versu sequente & ipso indice libri hujus ac infinitis aliis locis. Florus I, 9. *Medium erat fortè tempus sementis, cùm patricium virum innixum aratro suo lictor in ipso opere deprehenderet*. Apud Terent. Cic. opus facere, de opere rustico. Hæc trita sunt.

v. 411. MS. uterque ἄτησι.

v. 414. *Ἡμῶν*, *δὴ λήγῃ μὲν ὄξυς ἡλίου*] *ὄξυς ἡλίου* non est celer ut Græci volunt magistri, sed *θερμός*, fervens, ardens, acer. Pindar. Olympionic. 7.

*ἔχῃ πῖ μιν ὀ-
ξείας ὁ γῆρας λῆγῃ ἀκρίων Πατῆρ
Πῦρ πνέοντων ὄρεος ἵππων.*

Habétque ipsam (Rhodan.) fervidorum genitivus radiorum pater, ignem spirantium dux equorum. Aratus de Sirio:

*ἡ δὲ οἱ ἄκρη
Ἀστὲρ βέβληται δεινὴ γῆνι, ὅς ῥα μέγιστος
Ὀξεία σιελὴν, καὶ μὲν καλὴν ἄνθρωποι
Σιελον.*

Vertit Avienus:

Æstuat in mente, multus rubor imbuat ora.

Stridit

*Stridit anhelanti face pestifer aëra motu,
Torret & immodicis terras coquit ignibus aëtri.*

Horum imitatione Horatius solem ferventissimum dixit *acutum*. Lib. I. ep. 10.

*Est ubi plus tepeant hyemes? ubi gratior aura
Lemat & rabiem canis & momenta leonis,
Cum semel accepit solem furibundus acutum?*

Lib. I. Sat. 6. vocat solem *acrem*.

*Ast ubi me fessum sol acrior ire lavatum
Admonuit.*

Lucret. VI.

*Hunc homines fontem nimis admirantur & acri
Sole putant subter terras fervescere raptim.*

Florus II. 6. *Observato loci genio, quod & sol ibi acerrimus, & plurimus pulvis.* Restituenda est hæc vox Claudiano. In epigramm. de crystallo, cui aqua igerat:

Quem neque constrinxit hyems, nec Sirius acris.

sic enim hic versus legendus. Vulgò circumfertur: *Quem neque constrinxit hyems, nec Sirius axis*, sine sensu. In nonnullis codicibus est *ardens*, quos sequitur Nicolaus Heinsius, vir suavissimi ingenii & summæ eruditionis, qui in carminibus novis pangendis, & veteribus castigandis, ac suo decori restituendis nulli, qui in hoc studiorum genere elaborant, est secundus. Mihi tamen *ardens* videtur glossa & explicatio *acris*, quod vitio descriptorum transit postea in *axis*, quod non frustra tot codices retinent. Sicut verò hic *ἄκρῳ*, sic contrà apud Pindarum *καὶ ἄκρῳ*, nix acuta, ut apud Horatium *frigus acutum* est vehemens, & *acris hyems*, sæva. Apud Sophoclem Ajace Flagellifero, v. 258. *ἄκρῳ*, *Auster vehemens*. Omnia enim quæ penetrant & vehementer lædunt Latinis dicuntur *acuta*, *acria*, Græcis *ἀκρῶς*.

V. 415. *Καύμῳ [ἰδάλῳ]* Est *ἰδρῶτι* *κωῦν*, ut melius omnes Græci, quàm Latini, qui stultè: *caloris humidus*. Hesychi. *ἰδάλῳ* *κωῦν* τὸ ἰδρωτικόν.

V. 415. *Μεταπνεύς ὑμβρέσιος Ζηνὸς ἐλαδινῶς*. MS. I. *ὑμβρέσιος*. Græci Magistri nescio quid de Jove coeli & pluviarum domino hic nugantur, cùm Jupiter hic sit, ut sexcenties Poëtis, cœlum, aër. Inferius 488.

Τῷ Ζηνὶ τοῖς τείρε ἥρατι, μηδ' ἀπλήρη.
Tunc Jupiter pluat triduo, neque desinat.

V. 564. *Εὐτ' αὖ δ' ἐξήκοντα μὲν τροπὴς πάλιν*
Χείμαρξ ἀπὸ πλάσῃ Ζηνὸς ἕστατι.

Cum autem sexaginta post conversionem solis
Hibernos perfecit Jupiter dies.

Theocritus: *Χ' αὖ Ζηνὸς ἄλλοτε μὲν πάλιν αἰθερῶς, ἄλλοτε δ' ὕψι*
Jupiter alibi est serenus, alibi pluit.

Horat.

Horat. Nivēsq̄ue deducunt Jovem. Sed hæc quis ignorat?

v. 416. Μὰνὶ δὲ τρέπτειν βέβηκε χάρις] Perverterunt sensum hujus loci Interpretes, cum vertunt μετατρέπει, mutat̃. Vertendum: *movetur*. Facilius, inquit, movetur corpus autumnō, quia vires suas jam recepit, quas nimii solis ardores attriverant, ut pares nunc possint esse laboribus ferendis, & materię cūdendæ.

CAPUT X.

Σείει⊙ pro sole & quovis sydere. Hesiodi aliquot loca illustrata. Ἀθλιωαίης δμωὸς. Ἐργάνη. Θέου ἄροτρον. Αὐτῶνον ἄροτρον. Buris. Γύης. Πηκτὸν ἄροτρον. Ἐλυμα. Ἰσσοῦς. Interpretum crassi aliquot errores. Pollux emendatus & mox Hesiodus. Ἐλικες βόες. Ἀργεῖ⊙. Ζῶς Χρόνι⊙. Pluto & Proserpina Dii agricolarum. Pluto divitiarum dator. Hesiodo rursus medela.

v. 417. Ἡ δὲ πῆν Σείει⊙ ἀστὴρ] Sirius hic non est canicu'æ sy-
dus, sed sol, ut non solum antiqui Interpretes Hesiodi, sed & Suidas interpretatur: Σείει, σιεύς ὁ ἥλι⊙,
αἰ δὲ καὶ σείει⊙. Noster inferius vers. 587.

Ἐπεὶ κεφαλὰ καὶ γόνατα Σείει⊙ ἀστὴρ.

Quoniam caput & genua sol affligit.

In Theogonia, v. 152.

Ὅστιν δὲ σφίεσθαι μενοῖ στυγίης

Σείειν ἀζαλέοιο κελευσὶ πύματο αἴῃ.

Ossa autem ipsis pelle circum putrefacta sole sub torrido in nigra putrescunt terra. Archilochus:

Πολλὰς μὲρ αὐτῶν Σείει⊙ καὶ κελευσὶ

δῆς ἐμαίμπτω. Multos illorum sol siccabat acutum splendens. Sic hunc locum capiendum esse docet Hesych. Σείειν κωδὸς δίκλιν. Σοφοκλῆς τὸ ἀστῶν κωδὸς. ὁ δὲ Ἀρχιλόχ⊙ τὸ ἥλιον, Ἰόνος δὲ πάντα τὰ ἀστῶν. Idem. Σείει⊙ ὁ ἥλι⊙, καὶ ὁ τὸ κωδὸς ἀστῆρ. Lycophron in Alexandra de corpore Ajacis in littus è mari ejecto: Ἐκβεβροσμένον νίκων αἰκτὴς Σείειν κατάναντι. Cadaver expulsus siccabit solis radius, quod & observavit Vir eximius & singularis eruditionis Hadrianus Junius in animadversionibus. Quin & Virgilium sic interpretantur ὁ τυχόντι.

Jam rapidus torrens sitientes Sirius Indos Ardebat caelo.

Non solem autem, sed etiam omnia sydera dici Σείειν ex Ibyco modo docuit Hesychius. Inde & Latinorum sydus à σείει⊙ esse ingeniose nuper ostendit χαλκίσι⊙ Tanaquillus Faber ad Dionysium Longinum.

v. 419. Πάσι δ' ἐν νυκτὶς ἐπαυρεῖ] MS. I. ἐπαυρεῖ. corruptè. De hujus loci interpretatione ambigitur. Alii enim ἐπαυρεῖν νυκτὶς πλῆον exponunt πλῆον ἀπολαμβάνειν καὶ ἀπολαύειν τὴν νυκτὶς, plus nocte frui, diutius quiescere, qui respiciunt illam pervagatam Poëtarum opinionem, solem noctu strigare & quiescere. Nos sequuntur Latini. Alii πλῆον ποιῆειν καὶ φέρειν ἀποκρίπτω τὴν γῆν majores capere labores sub terra in opposito mandi latere quod dum peragrat, quod verum esse ex oppositione liquidò apparet: brevi tempore, inquit, super nostra conspicitur terra interdiu, noctu verò majorem capit laborem. Vide quæ suprâ notavi ad vers. 240.

v. 422. Μινυμὲν δ' ἄρ' ἐργον] MS. I. ἄρ' ἐργον. Vers. seq. MS. II. Οὐ μὲν γὰρ τελεπόδῳ ἔρπειν. Idem v. 425. ἀπὸ καὶ σφύρεσιν καὶ πέριξ.

v. 430. Ἀθηναίης δμῶς] Quæ hæc est vesania Ἀθηναίων habere pro Attica Cerere, quod Latini fecerunt Interpretes? Quis umquam fando cognovit Ἀθηναίαν dici Cererem? Estne qui ignoret Minervam esse præsidem artium & opificum, in primis verò fabricæ magistræ, indeque dici Ἐργάνην, Cic. in Arateis:

*Ut nemo cui sancta manu doctissima Pallas,
Sollertem ipsa dedit fabrica rationibus artem,
Tam tornare catè contortos possiet orbes.*

Ejus simulacrum erat apud Thespienses, cui Plutus assistebat, quo significabatur opibus illam Deam cumulare suos cultores strenuos nimirum opifices. Vide Pausan. in Bœoticis & Aristid. hymnū in Minervam. Julianus Imperator in fragmento orationis, p. 531. edit. Petav. Ὅστιν ὅσα ἐργία τὴν Ἐργάνην Ἀθηνᾶς δῶκεν. Videte quot opificis Minerva in nos derivata sint munera. Ἀθηναίης δμῶς est πύλον, faber qui aratra faciebat. Sequentē versū πλάσιος ἀποκρίπτω est ἀποκρίπτω ut suprâ vers. 1. ἐνίπτε κλείσω, pro κλείπ. In MS. I. Voss. est ἀποκρίπτω. v. 432. Διὶ δ' ἄρ' ἐργον non est disponere aratra, sed ποιῆν, κατασκευάζειν, ut sexcenties apud Græcos Scriptores tam vinctæ quàm solutæ orationis ἤθημι. pro ποιῶ usurpatur. inferiùs v. 518. προχάλον δ' ἔργον πύλον. incurvum verò senem facit. & v. 556. χρωτὶ πινυδάλειν Διὶ. Corpus madidum faciat. Equidem Latina hac Hesiodi versione nihil est insulsius, & imperitius, in qua vix ullus versus legitur sine gravi hallucinatione. Vide quàm ineptè mox duo illa aratrorum genera αὐτόμοι & πηκτὴν exponant v. 432.

*Δισαὶ δ' ἐστὶν ἄρ' ἐργον ποιησάμεναι καὶ οἶον
Αὐτόμοι καὶ πηκτὴν. vertunt:
Bina verò disposita aratra domi laborans
Dentatum & compactum.*

Quid est aratrum dentatum? An quod dentale habet? Nonne & πηκτὸν habet dentale? Hunc errorem faciliè potuissent declinare, si Veterum consulissent expositiones, quæ docent αὐτόμοι ἄρ' ἐργον esse quod habet burim suoapte ingenio curvam, illamque non clavis affixam te-

moni

moni & dentali, sed quod totum ex uno ligno conficiebatur. de burri Virgil. I. Georg.

Continuò in sylvis magna vi flexa domatur

In burin, & curvi formam accipit ulmus aratri.

hoc est ulmus seu ulmi ramus inflexus natura sua à rustico continuò seu per aliquot annos semper magis magisque inflectitur, ut sic curvus adolescat in burim, ut naturaliter curvus & aptus sit ad burim. Buris verò five *burra*, Græcis γώνη, est propriè infima pars temonis. malè vulgò *dentale* exponitur à viris doctis, cum dentale aptetur buræ; Helych. Γώνη τὸ κατώτατον μέρος τῆς ἰσοβοῖας ἐν τῷ δρότῳ. αὐτίγων δὲ τὸ μὴ συνθεῖσθαι, ἀλλ' ἐξ ἑνὸς ξύλου. Γώνη est infima pars temonis in aratro. Αὐτίγων est non compositum, sed ex uno ligno. Inde & Proclus ad h. I. λέγεται δὲ γώνη ἔπ' αἰὲ παρὰ πλὴν γλῶσσιν. Αὐτιγὼν opponitur ἀρσῳ πηκτὴν, quod non ex uno ligno, sed variis est conflatum & compactum. Eratosthenes in Archiæctonico utrumque describit apud Schoiast. n. Apollonii Rhodii: Δύο δρότῳ εἰσὶν εἶδη· τὸ μὲν πηκτὴν, τὸ δὲ αὐτίγων· πηκτὴν μὲν τὸ ἐκ συμβολῆς ἔχει τὸ ἔλυμα. ἔστι δὲ ἔλυμα, ἐν ᾧ ὁ ὕψις ἐνπίθεται. τὸ δὲ ξύλον τὸ ἀπὸ τῆς ἑλύματι τείνει ἐπὶ τῆς βόας, γώνη καλεῖται. τὸ δὲ ἀπὸ τῆς γώνης ἰσοβοῖας. ἔστι δὲ ζυγὸς πρὸς ἐπὶ τῆς αὐχίαις ἢ βοῶν ἐπιπείδημα οἱ μὲν ζύγλας, οἱ δὲ μίσσαδα λέγουσι. Τοῦτον μὲν τὸ πηκτὴν. αὐτίγων δὲ ἐστὶν ὅταν τὸ ἔλυμα ἐκ ἑνὸς ἔσται ἐκ συμβολῆς. Sunt duo aratrorum genera: quorum alterum compactile, alterum non compositum. Compactile quidem habet dentale quod cum aliis committitur. Est autem dentale cui vomer includitur. Lignum verò quod à dentali extenditur ad boves vocatur buris, quod verò à burra temo. Illa verò pars jugi, qua cervicibus boum imponitur alii vocant ζύγλας, alii μίσσαδα. Tale quidem est compactile aratrum. Non compositum verò est, cuius dentale non committitur; nimirum clavis & arte cum aliis aratri partibus, sed est unum lignum ex quo dentale, buris, temo. Inde apparet quam egregios Interpretes egerint in versibus paullò præcedentibus exponendis, qui de Græco Latinum fecerunt Hesiodum:

Ἔστ' ἂν Ἀθλίωαίης δρωὸς ἐν ἑλύματι πήξας

· Εὐμοφίδιον πλάσις ἀρσῳαρήριται ἰσοβοῖ.

Nempe cum Attica Cereris famulus temoni insigens Clavis adjunctum striva aptaverit. Quot ferè verba tot errata. De Atticæ Cereris famulo antè dictum. Num ἔλυμα est temo, ἰσοβοῖς striva? Perverterunt omnia. Striva est postrema aratri pars, Græcis ἔχεται ἰσοβοῖς; prima illa temonis nimirum pars, quæ inter boves protenditur. Ἐλυμα est dentale. Eratosthenes: Ἐλυμα ἐν ᾧ ὁ ὕψις ἐνπίθεται. Ἐλυμα est cui vomer inducitur. Proclus: Ὑψις ἐστὶ τὸ σίδηρον αὐτὸ τὸ ἐν τῷ δρότῳ αὐτῶν γλῶσσιν. τὸ δὲ τῷ ἑλύματι ἀρσῳαρήριται ἀναδὲν ἑμβολημένοι οἱς αὐτὸ τὸ καλὸν ἐν. Ὑψις est ferrum quo in arando terra scinditur. Hoc verò adaptatur ἑλύματι superius injectum ubi cavum est. Ἐλυμα Latinis dicitur

citur dentale. Servius : *Dentale est lignum in quod vomer includitur.* Varroni dens dicitur, lib. IV. de Lat. lingua : *Rutrum ut ruitum à ruendo: aratrum quod eruit terram. Ejus ferrum vomer, quod vomit et plus terram. dens quod eo mordetur terra.* Alii tamen in medio aratro ἔλυμα locant, & sic appellant commissuram, qua γῆς & ἰσοδοῦς conjungitur. Tzetzes: Ἐλύμα τὸ μέσον τῷ δρόμῳ, ὅπου ὁ ζυγὸς βληθεὶς συνηλοῖ τὸ γῆλον καὶ τὸ ῥυμόν. Ἐλύμα est medium aratri, ubi clavis impræctus committit burim & temonem. Proclus paullò antè: ἔλυμα μέγας πρὸς τὸν δρόμον ἐν τῇ μέσῃ ὁδῷ, ἵνα συμβάλλεται ὁ γῆς τῷ ἰσοδοῦ. ἔλυμα δὲ παρὰ τὸ ἐλύειν ὃ ἐπὶ χαλύπτειν. Ἐλύμα pars aratri in medio, ubi committitur buris cum temone. Dicitur autem ἔλυμα ab ἐλύειν, quod est, *tegere.* Verùm hanc observationem non esse Procli, sequens annotatio ostendit quæ accuratè δρόμον κατισοδωλὸν docet, ejusque partes enarrat. Inde tamen hausit Etymologici magni auctor qui iisdem verbis utitur. In hunc verò errorem hos omnes induxerunt malè intellecti Hesiodi versus, quos modò produximus: Εὐτ' αὖν Ἀθλῶατος δμῶδες &c. Hos isti Grammatici ita ceperunt quasi ἐπὶ ἐλύματι impingeretur & ἰσοδοῦς & γῆς, quæ partes per ἔλυμα conjungerentur. Sed falsi sunt. Hesiodus dicit: burim inventam impinge dentali, illique buri adapta clavis temonem. Pollux lib. I, cap. 13. ὃ ὁ ῥυμός ἐν ἔλυμα τὸ δὲ δρόμον σιδήρεον ὄνις, ἧς τὸ ἄκρον ῥυμόν. ὃ δὲ ὁ ῥυμός ἡμεῖς ἐν πῶνδ'· τὸ μὲν ἐπικαμπὲς αὐτῷ, ὃ ὑποπίπτει, τὸ ἔλυμα γρηγοφομήρον, γῆς. τὸ δὲ μὲν τὸ γῆλον ἰσοδοῦς. Cui temo adaptatur ἔλυμα, dentale. terram verò arans ferrum ὄνις, vomer. cujus suprema pars ῥυμόν. Temo verò aptatur ex his partibus. Pars ejus curva, cui subnectitur dentale clavis adfixum, γῆς, hoc est buris vocatur. quod verò post burim, ἰσοδοῦς, hoc est temo. Sic autem legendus hic locus. Vulgò legitur: ὃ ὁ ζυγὸς ἐν ἔλυμα τὸ δὲ δρόμον σιδήρεον ὄνις, quod falsum. vide & Favorinum & præcipuè Proclum ad hunc locum. Sed de hac aratrorum antiquorum forma & confectioe alibi pluribus egimus.

v. 436. Δρυὸς ἔλυμα, πείνοιο γῆλον] MS. uterque: πείνοιο τὸ γῆλον.

v. 450. Χείμαλ' ὅρλω Δεικνύ' ὁμβροῦ] Emenda ex Palatino & Vossiano codice I. aliisque ὁμβροῦ, imbriferi, pluvialis.

v. 452. Ἐλικας βόας] Hesych. ἔλικας, ἐλικασσάτες, ἐπικαμπῇ τὴν κεφαλὴν ἔχοντες. Qui cornua habent introrsum reflexa. Quæ vera notio est hujus vocis. Latinis dicuntur camuri. Philargyrus ad Virgil. III. Georg. v. 55.

Et camuris hirta sub cornibus aures.

Camuri boum sunt qui conversa introrsum cornua habent: quibus contrarii patuli, qui cornua diversa habent: laevi quorum cornua terram spectant. His contrarii licini, qui sursum versum cornua habent. Eadem Servius habet nisi quod malè laevi apud hunc omissum. Patuli enim sunt qui cornua diversa habent, hoc est, extrorsum flexa, qui oppo-

Opponuntur camuris, laevi verò licinis. Festus: *Camura* & *camuri* *Boves à curvatione*, & Græco *καμπή*. Boves nimirum camuri à curvatione cornuum camurá sic dicuntur.

v. 454. *Ἀπαινήσασθαι*] MS. I. *ἀπαινήσασθαι*. MS. II. *ἀπαινήσασθαι*. quasi ab *ἀπαινίσουμαι*. Sed *ἀπαινήσασθαι* videtur quoque Proclus agnoscere: *Τὸ δ' αἰτῆσαι ἀγροὺς ἴστω. αἰτῆσαι τὸ ἀπαινήσασθαι καὶ μὴ δύναι ἀγροὺς ἴστω*. Sed vulgata præstat.

v. 458. *Εὐτ' αὖ δὲ πρῶτος ἄροσθαι*] MS. uterque, & Proclus: *εὐτ' αὖ δὲ* quos sequor. *Ἀροσθαι* hic est tempus arandi, non ipsa aratio. ut messis, sæpè messis tempus: *πρώτου ἀροσθαι*, tempus quo maxima est in foro hominum frequentia: prima fax, tempus quo vesperii faces accenduntur, & mille talia. Versu sequente MS. uterque *οἱ τὶτ' ἰφορμηθῶσιν*.

v. 462. *Εἴκοσι πολέων*] Uterque codex: *πολέων*. Glossæ prioris, *πάλαι, αἰνέσις*. Nonnulli legerunt *ἥρα πολέων*. quæ pro varîa lectione prioris libri margini erant adscripta. Nihil mutæ. Vide suprà ad vers. V. Hesiodum Ennius imitatur, qui eadem ratione dixit *polire agros* pro *vertere*. Hoc enim est à *πολέων*. inde & *interpolare*.

v. 465. *Εὐχόμενος Διὶ χθονίῳ*] Interpp. Latini: *Supplicans Jovi terrestri*. Quisnam ille terrestris Jupiter? Quæ Tzetzes de sua *εἰμαρμένη* inculcat hic & aliis pluribus in locis, nugæ sunt. *Χθονίῳ* Ζεὺς est Jupiter inferus. *Χθονία* Græcis dicuntur quæ sub terra sunt, *καταχθονία*: *Χθονιοὶ θεοὶ* sunt Dii inferi. Hinc sæpè in Græcis inscriptionibus *ΧΘΟΝΙΟΙΣ ΘΕΟΙΣ*, quod in Latinis est *Diis manibus*. In aliis verò *θεοῖς καταχθονίαις*. Sic commemoratur in monumentis antiquis *χθονίας Ἑρμῆς*, *Mercurius infernus*, qui animas corpore solutas ducit ad inferos. Sicut apud Homërum *καταχθονίῳ* Ζεὺς est qui nostro *χθονίῳ*. Æschylo in *ἰκετ.* v. 164. dicitur Ζεὺς *καταχθονίων*. *Jupiter mortuorum*. Hesych. *χθονίῳ* Ζεὺς ἡ αἰδώς. Ab aliis Græcis Poëtis dicitur & *χθονίῳ βασιλεὺς*. In Theog. 767. *θεὸς χθονίῳ*. Et Proserpina dicitur *χθονία*, scilicet *βασίλισσα*, Regina infera. Euripidi Furis sunt *χθονίαί θεαί*. Nec hoc ignoravit Proclus, sed cur Pluto ab agricolis sit invocandus nescivit. Id verò inde est quòd Plutonis ditioni & potestati subjecerint terram & omnia quæ sub terra sunt, illumque crederent esse datorem illarum divitiarum quæ ex terra proveniunt. Onomacritus hymno in Plutonem, qui sub Orphei nomine circumfertur:

Πλετοδότην ἄνθρωποι βροτῶν καρποῖς ἐοικωτῶν.

Divitias largiens humano generi fructibus annuis.

Cic. II. de Natura Deorum: *Terrena autem vis omnis atque natura Diti patri dedicata est: qui dives ut apud Græcos Πλὺτων, quod recidant omnia in terras, & oriantur è terris.* Plutus in Timone Luciani ad Mercurium: *Οὐδ' ὁ Ζεὺς αἰεὶ ὁ πλὺτων ληστήδι μοι παρ' αὐτὸς, ἅπτε πλετοδότης καὶ μεταλλοδότης καὶ αὐτὸς ἄν.* δηλοῖ γὰρ καὶ τὴν ὀνόματι. Non Ju-

pter . sed Pluto me mittit ad eos , qui & ipse divitiarum dator est , & magnorum largitor , quod suo etiam nomine declarat. Nimirum sicut *πλούτων* apud Græcos à *πλῆτυ δότῳ* , sic propter eandem rationem Latinis Dis dicitur , quod divitiarum dator sit. Refert huc quoque Arnobius raptum Proserpinæ ex veteribus Mythologis : Ille qui raptam Dite à patre Proserpinam dicit , non , ut veris . in turpissimos appetitus viraginem dicit raptam ; sed quia glebis occulimus semina , ipse sub terram Deam , & cum orco significat fœdera genitalis conciliare fœtura. Vide & Porphyrium apud Eusebium de Præparat. Evangelica lib. III. cap. 3. Hinc & Proserpina numinibus agricolarum accensebatur. Augustinus IV. de Civit. Dei , cap. 8. *Præfecerunt Proserpinam frumentis germinantibus.* Arnob. III. adversus gentes : *Et quod sata in lucem proserpant cognominatam esse Proserpinam.*

v. 466. *Ἰσογὶ ἀκτῶν*] Delenda hic distinctio. Nam *ἐν ἡμέρᾳ Διὸς χρονία* pertinet ad versum sequentem , *δρῶντες πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀόρου.* Incipiens arationem supplica Plutoni , ut opus fortunet. *Ἀέθρ.* recte MS. secundus. In primo ut & editionibus *δρῶντες* . perperam. Suprà v. 384.

*Πλειάδων Ἀτλαντοῖσι ἐπτακροδμήων
Ἀρχαῖαι ἀμνητὲς δρῶσι δὲ δυοκομῶν.
Pleiadibus Atlante natis exorientibus
Incipe metere, arare verò occidentibus.*

Ἐκπλία βεῖβω verò in initio hujus versùs est : *Ut matura grandescant.* Lustricum carmen apud Catonem : *Mars pater te precor , quasque uti tu fruges , frumenta , virgulta , vineta grandire beneque evenire siris.* Accius Meleagro : *Fruges prohibet pergrandescere.* Hinc *grandia frumenta* apud Virgil. IV. Æn. v. 405.

———— *pars grandia trudent
Omnia frumenta humeris.*

& apud alium Poëtam *grandia farra.* Contra *vegrandia farra* apud Ovid. III. Fastor.

———— *vegrandia farra coloni
Qua malè creverunt , vescæque parva vocant.*

v. 468. *Ὅς πηγε βοῶν ἐπὶ νῶτα ἵκηται*] Legendum puto : *ἵκηται.* *Temenem tergis bono immittas , ferias temore terga.*

CAPUT XI.

Hesiodus ter emendatur, semel Proclus. Μέσατον, μέσασ-
τον. Pollux emaculatus. Εὐθημοσύνη, καλοθημοσύνη. Βιό-
της αἰρώμενος. Εὐοχθέων. Ἡελίς τροπαὶ bruma. Hesiodi
locus non intellectus adhuc exponitur. Ἡμέρον ἀμᾶν.
Κάθεδρος. Sedere. Desidere. Οὐχ ἔδω. Χαλκήϊος Θῶκος.
Δείχαι. Stationes. Atheniensium Garrulitas & nimium
novarum rerum studium. Λεγαῶν multitudo Athenis.
Προσλέγειν κακὰ. Δεικνύειν. Οἰστένδω. Μέμυκε γαῖα.
Orpheus emendatus. Καλιαί.

γ. 469. **Ε**ἴδωμεν ἐλκόντων μοσάβων] Lege ex utroque MS. μοσάβων.
Jam olim de lectione hujus loci incertos animi fuisse vi-
ros eruditos, qui in hoc Scriptore non negligenter sunt versati,
Proclus ostendit, qui utramque lectionem affert & exponit. Vulga-
tam ut tueatur ibi vide. De hoc nostra sic disputat: Ελκόντων μοσά-
βων] (sic lege ex MS. Gudii, vulgò malè μοσάβων) τὰ μέσαστα μοσά-
βων, λέγει] δὲ αἱ τὴ ζυγῷ γλυφαί. Καὶ ὁ Καλλιμαχῶς μοσάβων βῆς ὑπο-
δύς. Ελκόντων τὸ βοῶν τὸ ἔνδρον τὸ μοσάβων, τὸ ζυγὸν εἰς ὃ αἱ γλυφαί,
εἴη οἱ αὐχῆνες τὸ βοῶν δίδονται. Sed melior hoc loco Tzetzes: Εὐχὴ τῇ
χθονὶ εὐμενερῶς ὅταν ἀρξῇ ὄρεστας, καὶ οἱ ἄνθρωποι τὸ ζυγὸν ἔλκωσι τὸ ῥυμὸν
δηλοῦσι τὸ βοῶν κινεῖσθαι. Precare terrestrem Providentiam cum inceperis
arare, & lora jugi traxerint temonem, bobus scilicet moventibus. Est
enim μέσαστον & μέσαστον lorum quo boves alligantur temoni. Pol-
lux I, 13: Οὐρανὸς ἰμάς ὁ τὸ ζυγὸν παρακαταπύδων ἐχέσειον, καὶ
μοσάβων, καὶ μοσάβων (sic lege ex MS) καλεῖται καταλαμβάνει δὲ αὐτὴν
ὅταν περιλάσῃ οἷς τὸ ζυγὸν τρέπημα, κερκίδα ἐνλίπῃ ἐμβάλλοντες ἢ κα-
λεῖται ἱμῶρον ἢ ἔνδρον. Lorum latum jugo adnexum vocatur ἐχέσειον,
& μέσαστος, & μέσαστον, quo utuntur cum in jugi foramen immittunt
paxillum ligneum, quem ἱμῶρον aut ἔνδρον vocant. Valde appositè ad
hunc locum. Sanè ἔνδρον Proclus quoque ὄρεστας πιασάλιστον quer-
num paxillum exponit, qui infigitur foramini jugorum ne lora,
quæ temonem trahunt & boves illi alligant, excidant. Plerisque ta-
men est ipse ἱμῶρος, seu ῥυμός. Sed, puto, συνειδητικῶς, ut postea
temo pro ipso aratro.

γ. 472. Εὐθημοσύνη ἢ αἰεὶς] Uterque codex εὐθυμοσύνη, sicut &
sequente versu καλοθυμοσύνη, qui tamen non sunt sequendi. Nec
Latini Interpretes, qui imperitissimè vertunt industria, & ignavia.
Diu est quòd non solum Proclus, sed viri etiam nostræ ætatis doctis-

fimi clamarint, *εὐθυμῶς* esse concinnam rerum dispositionem, cum omnia rectè & ordine geruntur & collocantur; *κακοθυμῶς* verò ordinem confusum, cum res malè digeruntur, nihil via & ratione agitur, nihil loco fit. *εὐθύμους*, qui omnia benè & ordine disponunt. Æschylus Choëphoris:

Δμῶναι γυναικὶς δωμάτων εὐθύμους.
Ancilla domum ordinantes.

Scholias tes antiquus: Τῶν ἐν ὑπερῷοις εὐ πείσσει πὲ κατὰ τὸ ὄψον. Vide viri sine dubitatione doctissimi P. Leopardi Emendat. lib. V. cap. 2. In eodem versu in MS. I. legitur *ποταμὸν κατὰ τὸ ὄψον*.

v. 476. *Βίοντος ἐνέμῳ*] Si Moschopuli interpretatio accipienda legendum *ἐνέμῳ*. Tradit enim Hesiodo positum esse pro *ἐνέμῳ*. Idque esse abundantem, ab *ἐνέμῳ* quod significet copiam divitiarum, per translationem à stomacho petitam, qui non ruētet nisi cibo sit repletus. Sed hæc perquam dura est translatio & inconcinna. MS. Vossianus legit *βίοντος αἰνέμῳ*, *victu fruente*. Quæ quin vera Hesiodi lectio sit nullus dubito. Est constructio Attica, ut *ἐνέμῳ* & *ἐνέμῳ*, qua lectionem vulgatam etiam tuetur Moschopulus. Videtur confirmare Proclus, qui ἐν πόσει ἔχει κατὰ τὸν, sicut & Tzetzes, qui μεταλαμβάνοντες ἐν βίοντι καὶ τὸ ζῶν exponit, quamvis apud hos etiam legatur *ἐνέμῳ*.

v. 477. *Εὐχέων*] Repone ex Proclo, Moschopulo, Eustathio, & antiquioribus nonnullis editionibus, *εὐχέων*, benè instructus cibus. Vidit & D. Heinsius & Isaacus Casaubonus ad Athenæum.

v. 479. *Εἰ δὲ καὶ ἡλίοιο τραπέζης ὄρεται*] Per *ἡλίοιο τραπέζης* hic intelligi *χοιμαρηνὴς* liquidò constat. Vertendum ergo: *si brumis araveris*. Cic. II. de Nat. Deorum c. 7. *Solis accessus discessusque solstitiis brumisque cognosci*. Veteres solstitium æstivum κατὰ ἔξοχον solstitium dicunt: quod verò vulgò hibernum solstitium appellatur, melioris ætatis Scriptores appellant *brumam*.

v. 480. *Ἡμεῖς αἰνέσμεν*] *Ἡμεῖς αἰνέμεν* non est, quod omnes Græci Latinique volunt, sedere in metendo propter culmorum raritatem & brevitatem. Non vidi Interpretem, qui hunc locum intellexerit. *Ἡμεῖς αἰνέμεν* est tempore messis, cum alii occupantur & exercentur in demetendis & congerendis frugibus, otiosum esse, nihil habere quod agas, quia ager nullos tulit fructus ob serotinam arationem. Græcis enim & Latinis *sedere* est otiosum esse. Demost. Philipp. II. *πολλὴν καὶ πλείων ἀφορμὴν οἷς τὸ πλεονέκτημα ἔχειν ὅρα ὑμῶν συνέσαι καὶ οὐκ αἰνέμεν κατὰ τὸν νόμον τοῦτον*. Plures occasiones rei benè gerenda se nobis offerunt quàm Philippo, quæ sunt significationes benevolentia Deorum erga nos. *sed sedemus, ut video, nihil molientes*. Non longè pòst: *Τὸς μὲν αἰνέσμεν πολλὰς πύλας, καὶ κατὰ ἔξοχον ἐν μέσῳ. πὲ δὲ ὑμῶν αὐτῶν ἀπολαύσμεν κατὰ τὸν νόμον*. Alios plerumque universos ac singulos conservastis, nunc amissis vestris sedetis. Bacchylides: *εἰδ'*

ὅδ' ἵδραι ἴσθαι ὅδ' ἀμβολᾶς. Non est sedendi tempus & cunctandi. pro quo Homerus ἔχ' ἴδδαι, non est sedendi tempus. Iliad. α.

————— Ἡ ὥδιν δ

Θήσονται φεῖ ἄντ' μείχλω ἰλίκωντις Ἀχαιοί
 Ἀχαλίωντι δ' οἷα κρηττοί, ἔδδ' διώωνται
 Ἰχέω ἰσχυρότερος παλῶν βασιλῆς Ἀχαιῶν.

Mane autem committent pugnam circa urbem nigris oculis Graci. Hi enim indignantur sedentes, neque possunt continere cupidos pugnandi Gracorum reges. Cic. pro Rosc. Cum jam proscriptionis mentio nulla fieret, cum etiam ii qui antea proscripti erant, sederent, nomen refertur in tabulas S. Roscii. Id. in Pison. An potest ulla esse excusatio non dicam male sentienti, sed sedenti, dormienti in maximo reipublica metu consuli? In Verr. Quid sedes Verres? quid spectas? Lib. XVI. epist. ad Fam. 3. Iis enim ventis isthinc navigatur, qui se essent, nos Corcyra non sederemus. Sic & desiderare, & residere: hinc deses, reses, desidia. Terent. Frustra ubi totum desedi diem. Sueton. Jul. A quo ad arcesendam classem in Bithyniam missus, desedit apud Nicomedem.

v. 485. Εἰ δὲ κεν ὅψ' ὀρόσῃς] MS. I. ὀρόσῃς.

v. 490. Οὕτω καὶ ὀψαρότης περπαρήτη ἰσθαρίζοι] MS. I. περπαρήτη ἰσθαρίζοι. MS. II. ἰσθαρίζῃ. Scribendum, ἰσθαρίζοι quod & Guicetus monuit.

v. 493. Παρ' οἷ' ἴθι χαλκήϊον θῶμεν] Interpretes: Præteri autem æneam sedem. sed vertendum: officinam arariam, seu ferrariam quæ omnibus patebant, in quibus solebant pauperes confabulari, quin & dormire. Homerus Odyss. σ. vocat χαλκήϊον θῶμεν, ubi Melantho ad Ulyssæm, quem pro mendico habebat:

Οὐδ' εἰδόμενος εὐδεν χαλκήϊον ἐς θῶμεν ἐλθὼν

Ἡ' ἔπε' ἐς λείχλῳ.

Non vis cubitum ire in fabri ferrarii officinam, aut aliquam tabernam. Vide ibi Eustath. Θῶμεν enim hic idem est quod θῶμεν, officina, taberna, locus ubi commoramur. Noster alibi:

Φεύγειν δὲ σκιερὲς θῶμας καὶ ἐπ' ἡψ' κρεῖτον.

Fuge opacas domos & matutinum somnium. Hinc θῶμα est commorari in aliquo loco. Hesych. θῶμα, κρητταί, ὁμιλεῖ. Λείχαι sunt porticus, basilicæ, tabernæ, aliæque loca publica in quibus otiosi confabulandi causâ conveniebant. Latini vocant stationes. Plin. II. ep. 9. Prenso amicos, supplico, ambio domos, stationesque circumeo. Sueton. Neron. 37. Salvidieno Orfito objectum est quod tabernas tres de domo sua circa forum civitatibus ad stationem locasset. Posterioribus temporibus scholas dixerunt, ut multis docet Vir summus, Thomas Reinesius ep. 36. ad Rupertum. Tales λείχαι & stationes Athenis trecentas & sexaginta fuisse Proclus ad hunc locum testatur. Quod nemo mirabitur qui meminerit Atticos fuisse valdè garrulos, novæque audiendi præcipuè de aliorum vita & rebus percupidos. Diexarchus ἐν βίῳ ἱπποδρόμου. Οἱ μὲν Ἀθηναῖοι περὶ ταῖς λαλιαῖς, ὑπερβολοῦντες, συνεθαπτόμενοι.

πίδης, περιηγηταὶ τ' ἐνικῶν βιῶν. Athenienses sunt valdè dediti in-
nibus confabulationibus, occulti, sycophanta, exploratores vita aliorum.
quod confirmant egregiè verba Lucæ in Actibus Apostolorum. Ἀθη-
ναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημῶντες ἕνιοι εἰς ἕδην ἔπρον εὐκάρην ἢ λέγον πῶς
αἰκύνει καυόπρον. Athenienses autem omnes & inquilini peregrini nulli
alii rei vacabant, nisi aut dicendis aut audiendis rebus novis. Probo ve-
rò hîc lectionem, quam ex antiquo codice primus prodidit G. Can-
terus, ἐπιλία λέχλω. Eim agnoscit quoque codex Vossianus primus
cum interpretatione διερμῶ φλυαρίαν.

v. 499. Κατὰ πρὸς λέξας θυμῷ] Latini Interpretes in recentiori-
bus editionibus: *animum suum increpat*. perabsurdè quantò rectiùs
antiquiores: *mala versat in animo*. Πρὸς λέγειν κατὰ est κατὰ σύνεσιν
ἐν ἑαυτῷ ψυχῇ, ut rectè Græci magistri. nimirum cogitare de furtis,
latrocinis, iaculegiis aliisque malis vitam tuendi artibus, ad quas
compellit paupertas, quæ crimina suadet ingenis, ut Claudianus ait.
Sicut autem λόγῳ, λόγῳ, ἀσπάζεσθαι, φράζω, φημί, sic & πρὸς λέ-
γω, non solum de oratione, sed & ratione & cogitatione dicuntur.

v. 502. Δείκναι δὲ δυνάσται] Præclarè D. Heinsius docuit δεικνύν
hîc esse dicere. Sic & Latinis ostendere. Cic. V. ad Fam. 12. Cùm
mihi sapè ostenderis te accuratissimè nostrorum temporum consilia & even-
tus litteris mandaturum. hoc est, dixeris, declaraveris. lib. IV. ep. 1.
Eadem omnia quæ à te de pace & Hispaniis dicta sunt ostendi me esse di-
cturum. Lib. I. ep. 9. In eo ipso quod te ostendis esse facturum, h. e.
dicis, scribis. Sallust. Jugurth. 30. Multa superba & crudelia facino-
ra nobilitatis ostendere. commemorare. C. Nepos Epaminond. Micy-
thus Epaminondam convenit, & causam adventus Diomedontis ostendit.
pro Δίπρῳ MS. I. Δίπρῳ.

v. 508. Μένοντι δὲ γαῖα] Hunc locum optimè exposuit vetus Scho-
liastes Nicandri ad Theriacῶν v. 626. qui contendit μένοντι hîc esse
cluditur, constringitur gelu terra, ἐπιδή πάντα ἐν χειμῶνι σιωπευ-
μένα εἰς καὶ ἡσφαλισμένα. quòd omnia hyemis tempore clausa & con-
stricta frigore rigeant. Vide Proclum quoque ad hunc locum. Or-
pheus in descriptione hyemis, quam Hesiodum hîc aiunt esse imi-
tatum:

Πολλὰ ἔρριπνεν καὶ ἐπαρτίς ἐν νεφέλαις
τῆμῳ ἐπὶ νεύματι φηγῆς καὶ δένδρῳ αἰθέρι
Οὐρεὶ π, σκοπέλοις π, καὶ ἀνθρώποις ἐλδύμοις
Πηλυίδης, καὶ ἴσοντα ἀμειδίαι. αἱ δὲ γ' οἷτως
Τρύχουσι καὶ ἦρας ἐν ἔρσι, ἕδῃ πρὸς ἀνδρῶν
Προβλάσκειν μαζάρον δυνάτα κατὰ γῆα δαμάσκει
Χυχοὶ λουζαλῆα· πᾶν γὰρ ἐπὶ γῆα μένοντι.

Multa de cælo & crebra & nubibus Tunc incidit fagis & alijs arboribus
montibusque & rupibus & hominibus mœstis glacies, & erunt adspectu
iristes. Illa enim affligit & animalia in montibus neque mortales prodi-
e ex adibus possunt, quia membra uruntur frigore acri, gelique mem-
bra

bra constringuntur. In tertio versu scripsimus ἀμειδιαι. sicut apud Poëtam ἀμειδιῆς νύκτες, tristes noctes. Latinis, tristis hyems. vulgò legitur sine sensu : ἀμειδιαι. Sed hoc vitium D. Heinsium quoque deprehendisse postea cognovi.

v. 503. Ποιεῖτε καλίας] Est extruite ædes, tuguria. καλίας enim & καλιοὶ sunt ædiculæ, casæ. sic & suprà v. 305.

Ὡς κὲ τοι ὠραίῃς βίοντι πλῆθυσι καλίας.

Ut tibi æstate collecto victu impleantur tuguria. Quamvis propriè ibi dici de horreis Veteres notent. Hesych. Καλιοὶ τὰ εὐπλῆ οἰκήματα. Idem : οἱ μικροὶ οἶκοι καλίας κὲ καλίδια. Vulgò nidos componite vertunt. Novi apud Latinos interdum etiam nidos dici tenuiores ædes, & quosvis secessus, sed in versione præstat propriis uti vocabulis.

v. 510. Πίλῳ] MS. I. πιδῶν, II. Codex : πίλῳ. quod non improbem. Hinc πίλῳ apud Homerum, teste Eustathio, est ὡσεπίπλων. Et πίλῳ. Hesych. πίλῳ, πίλῳ. ὡσεπίπλων.

v. 513. Ἀλλὰ τοὺς καὶ τὸ ψυχρὰς εἰν Ἀλγῶσι] Non intellexerunt hujus loci sensum Interpretes, cum vertunt : *quas nihilominus frigidus existens perflat.* Verte. *sed & has frigidus valdè perflat.* Τῶν hîc ut sæpè apud Poëtas pro τῶτων. Quod & Moschopolus monuit & auctor glossarum ineditarum codicis Vossiani. Δασύτριχα & πανύτριχα vulgò interpretantur *hirsuta*. Sed Latinis non dicuntur *hirsuta* quæ villosas habent cutes, sed quæ setosas, ut porcorum, aprorum, echinorum. Cic. de Nat. Deorum : *Quarum animantium alia coriis tecta sunt, alia villis vestita, alia spinis hirsuta.*

CAPUT XII.

Ἐπιετανόν. Ἀνόστῃ. Κυάνεῃ niger. Πανέπλυνες. Μυλιαῖν, Μαλκιάιν. Cratis correctio in Hesiodo probata. Proclus correctus. Crates Mallotes. Νίψ. Hesiodus leviter emendatus. Χλαῖνα, lana. Πῖλοι. Ἀρνακίδες. Pollux emendatur. Πέλωιρα. Πόδια. Ἀναξυρίδες. Σκελέαι. Rursus Polluci duo loca restituta., Διφθέρα.

v. 517. Ὅτι ἐπιετανὸν τῆς αὐτῶν] Ἐπιετανὸν τῆς Latinis Interpretibus sunt *anhi villi*. Sed Græci erant audiendi qui benè explicant δασύαν, ὡσεπίπλων, σιωχίς, villi densi, spissi, quibus opponuntur rari. Ἐπιετανὸς sæpè est affluens, copiosus. Hesych. Ἐπιετανόν, σιωχίς, ἀδιάληκτος, πανόπλητος ὡσεπίπλων. Διφθέρα. Homer. Ὀδυσ. εἰ.

Α' Μ'

Ἄλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηγεῖν γάλα ῥῆμα.

Sed semper praebeant copiosum lac malgendum.

Οἶκος. 9.

—— λίλω ἥδ' αἰσκέλιος ἰδαμείδην

Κόμωσιν ἐν πολλοῖς, ἐπεὶ ἔκρυπτο κατὰ νῆα

Ἦν ἐπηγεῖος.

Miserrimè vexatus in fluctibus immensis, quoniam comteatus abundans non erat in navibus. Vide ad utrumque locum Eustathium.

v. 520. Ἐντροδὶ φίλῃ παρὰ μητίει μίμνῃ] MS. primus: Ἐντροδὶ μίμνῃ παρὰ μητίει κιδνῇ.

v. 523. Νυχὴν κατελέξετο ἵδδον οἶκον] MS. I. Μυχὴν κατελέξετο ἵδδον οἶκον. quod non improbem. Μυχὴν MS. glossæ ejusdem libri exponunt ἵδδον. Nimirum μυχὴν est quæ ἐν μυχῷ δόμων, ut Homerus loquitur, in interiore ædium parte versatur, quæ Græcis dicitur θάλαμος, παρεῖον & Gynæconitis. Hinc ἐν θαλάμῳ παρεῖον Theocrito est virgo, quæ in thalamo versatur, innupta puella. Stat. I. Theb.

*Nec mora praeceptis cum protinus utraque virgo
Arcano egressa thalamo.*

quod nemo accedit nisi propinqua cognatione conjunctus, ut C. Ne-
pos ait. Sic & Proclus legisse videtur, qui exponit εἶσα μυχῶν ἔοικας
παρεῖονδον.

v. 524. Οὔτ' αἰόστον δὲ πόδα τέμνῃ] Antigonus Carystius in παρα-
δόξῳ συναγωγῇ, cap. 25. legit τέμνῃ. Οὔδ' πολύπους, inquit, ἐν τῇ
χιμῶνι πὺς παλκύνει αὐτὴν κατεδίῃ τῇτ' ἐστὶν

Ἦ μὲν χιμῶνι οὔτ' αἰόστον δὲ πόδα τέμνῃ.

*Polyrus hyeme suos comedit cirros. Hoc significat: Tempore hiberno quat-
do exoffis Polyrys suum pedem arrodit. Quod Hesiodus πόδα πολύποδος
hoc Antigonus παλκύνει nominat, Philes verò & Aelianus παλκύνει.
Inde proverbium cujus Hesychius meminit: Πολύποδον δὲ κλέω αὐτὸς
ἐαυτὸν κατεφαγόν. Observatum verò dignum est quod notavit Moscho-
pulus αἰόστον esse Lacedæmoniorum vocem, sicque eos appellasse
πολύποδα.*

v. 527. Κυανίαν ἀνδρῶν] Κυανίαν quidem propriè est cæruleus, ἕρ-
μειδης χρῶμα. Κίανον enim est color cæruleus: sed sæpè etiam poni-
tur pro nigro Hesych. Κυανίαν μέλαν. Κυανίαν μέλανα, φαία. Dio-
nysius Characenus v. 586.

Μισθ' ἐπὶ κυανίαν ὁδὸν ὁδὸν αὐτὸς ἐλάσῃ.

*Donec ad nigros (Æthiopes) australem viam rursus confecerit. De Indis
v. 1422.*

Τὰ γαίης γαστρί μὲν ὑπὸ χροῖα κυανίαν

Θιασίον λιπόωντες.

Quare terra habitatores quidem corpore sunt nigro mirè pingues.

v. 528. Πανέκλωσιν] Non vertendum universis Græcis, ut vulgò;
sed simpliciter Græcis. Πανέκλωσιν enim tempore Hesiodi, Homeri,
Archi-

Archilochi appellabantur Græci ad differentiam Ἑλλήνων propriè sic dictorum. Hellenes autem tum temporis dicebantur Phthiotidis incolæ, quod nomen acceperunt ab Hellene Deucalionis filio, qui illius partis Thessaliæ Rex fuit. Ante hunc nominabantur Γεῖναι, quod Latini retinuerunt. Hinc Homerus Achilles populares & subiectos vocat Myrmidones & Hellenes. Achilles autem imperabat Phthiotidi. Hi itaque cum propriè dicerentur Ἑλλήνες, reliqui Græciæ populi dicti sunt Πανέλληνες. Vide Thucydidis proœmium, Strabonem lib. VIII. Apollodor. lib. I. Biblioth.

v. 530. *Λυγρὸν μυλιάωντες*] Suidas: *μυλιάωντες, ἡρώωντες*. Proclus: *διεσσεμμένοι καὶ συσκευθέντες ὑπὸ τῷ κρύει*. Ut apud Phædrum: *Musca contracta frigore*. Alii tamen omnes *μυλιάων* putant esse *κινῶν καὶ συκύνειν ὀδόντας ἀπὸ τῆς ψυχρότητος*, quod Matthæo est *βρυμὸς ὀδόντας*. Tertulliano *frendor dentium*. Sed frigus ferarum æquè ut hominum dentes collidere quis vidit, quis tradit? Mallem itaque cum Crate legere *μυλκιάωντες*. *Μυλκιάω, μυλκῶν, μυλκίω* est frigore rigere. *Ἀλλ' ψυχὴ μὴ ἔχει δυνάμει χρηστοῦ*. Ut Etymologici magni auctor exponit. Aratus:

—— Τότι δὲ κρύον ἐκ Διὸς ἐστὶ

Ναύτη μυλκιάωντι κρηναίεργον.

Vertit Cæsar Germanicus:

Tunc rigor, aut rapidus ponto tunc incubat Auster,

Tarda ministeria. Et nautis tremor alligat æneis.

Ad hanc quoque lectionem puto pertinere Procli expositionem illam, *διεσσεμμένοι καὶ συσκευθέντες*. Sic lege, non *συσκευθέντες*. Apud eundem corruptè quoque legitur *Γουκράτης*, pro *Κράτης*. Cratis enim Mallo- tæ Grammatici Pergameni celeberrimi, qui Aristarchi æmulus fuit & perpetuus adversarius, hæc est lectio, non Isocratis. Etymologici Magni auctor: *Μυλιάωντες*. *Ἡσίοδος τὴν χεῖρα κινῶντες, ἀπὸ τῆς ψυχρότητος ἢ συνάροντες, ἢ τὰς μύλας συκύνοντες*. *Κράτης δὲ γράφει μυλκιάωντες*. *Ἐστὶ δὲ τὸ Ἀλλ' ψυχὴ μὴ ἔχει δυνάμει χρηστοῦ*.

v. 535. *Νίφα λολαῖω*] Omnes tradunt *νίφα* dici per *ἀποροπλὸν* pro *νιφάδα*, quod mihi nulla ratione probatur. Non dubito esse accusativum verum obsoleti nominativi *νίψ*, *νίφος*, unde Latinum *nix*. Hoc quidem nomen interiit ut infinitæ aliæ omnium ferè linguarum origines, de quibus vide eruditam diatriben doctissimi Christiani Dau- mii nostri. Ab hoc antiquato *νίψ* est *νίφα*, & *νιφοβλήτης Ἀλπίς* in Antholog. Alpes nive conspersæ.

v. 537. *Χλαῖνω π μολακλώ*] MS. II. *χλαῖνω μὲν μολακλώ*. Sic metro consulitur. Glossæ MS. exponunt *ἰμάτιον παχύ*, rectè. Latini dicitur læna non chlæna, ut Hesiodi Interpretes. Erat vestimentum crassius quo utebantur ad arcendos imbres & frigus. Varro IV. de L. L. *Lana quod de lana multa. Duarum enim togarum instar: ut antiquissimum mulierum vicinium, sic hoc duplex virorum*. Sed in verberbio labitur Romanorum doctissimus. Est enim læna à Græco *χλαῖνα*,

χλαῖνα, sine dubio, abjecto χ, sicut ab antiquo γλαῖζ γλακτῆς est
la.

V. 541. Βοὸς ἱφὶ κερμαρίοιο] Omnes Græci rectè exponunt bovis
nec senio nec morbis confecti, sed qui in ipso robore & flore æta-
tis vi occiditur, cujus corium calceis, qui non facilè deteruntur, &
contra frigus maximè muniunt, sit spiritissimum. Sic apud Homerum
ἱφὸς βοὸς ἱφὶ κερμαρίοιο, *lorum bovis vi occisæ*. Rationem reddit Plutar-
chus I l. Sympos. nimirum pelles animalium ferro jugulatorum esse
tenaciores, nec tam flaccidos ac tam facilè rumpi, quàm pelles ani-
malium quibus morbus aut senectus mortem attulit. Veteres ex cru-
do corio calceos conficiebant, Latinis perones dicuntur.

V. 542. Πίλοις ἱπποδὸν πυκνίσαι] Quis non miretur stuporem Inter-
pretum, qui reddunt: *pilis intus condensans*. Quis umquam fando
audivit πῖλῳ Latinis significare pilum? πῖλοι sunt lanei calcei, qui
sub peronibus inducebantur ad arcendum frigus. Latinis dicuntur
udones. Ulpianus II. de auro & argento legato: *Alia causa est udo-
num, quia usum calceamentorum præstant*. Domi nimirum cum non
prodirent, sicut & soleæ. Alioquin calcei cum prodirent in publicum
semper superinducebantur à Romanis, ut ostendit Salmasius à πῖλῳ
ad Lampridium. Sunt etiam laneæ fasciæ pedules, ut inferiùs osten-
demus. Quicquid enim ex lana coactili conficiebatur dicebatur πῖλος.
Tam capitis tegumentum, ut statim V. 546. quod hinc Latinis etiam
pileus dicitur, quàm pedum. De pedulibus Lucian. Πῖπτον διδασκα-
λῶν, ἢ ἱπποδὸν Σικωνία πῖλοις τῆς λουγῆς ἱππεύουσιν. *Sicyonius calceus
albis decorus soccis*. Pollux VII, c. 33, sect. 4. Οὐ μόνον ὁ ἐπὶ τῷ κε-
φαλῶν ἐπιβλήμενός πῖλῳ ὕψος ἰκαλιῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπὶ τοῖς ποσὶν, ὡς
ἄλλοι Κροτῖῳ ἐν Μαλθακῆς λέγων. Λουκῆς ὑπὸ ποσὶν ἔχον πῖλος. Ὅτε
Πλάτων ἐν συμποσίῳ. Καὶ δρυακίδας τοῖς πῖλοις ἐπετίθησι, ἐνελίσσμενον
τὰς πόδας εἰς πῖλος πρὸς δρυακίδας. *Non solum quod capiti imponitur
πῖλῳ dicitur, sed & quod pedibus inducitur, ut Cratinus ostendit in
μαλθακῆς. Albus sub pedibus calceos laneos habens. Sed & Plato in sym-
posio etiam δρυακίδας cum πῖλοις conjungit: Involutum pedes in calceos
laneos & agninas pelles*. Sic lege. Ἀγνακίδας erant calcei ex pellibus
agninis (δρυακῆς enim est agnina pellis cum ipsa lana) quibus hyeme
utebantur, sicut πῖλοι ex lana coactili. Udones apud Martialem lib.
XIV. ex hircinis pilis confecti narrantur:

Non hos lana dedit, sed olentis barba mariti,

Cinyphio præterit planta latere sinu.

Cinyphius finus est calceus ex caprinis pilis contextus. Πῖλος Æschy-
lus & Sophocles dixerunt πῖλωτρα, Critias πόδια. Pollux VII, 22.
Ἀδὲ πόδια Κριτίας καλεῖ, εἴτε πῖλος οἰησίον, εἴτε ἐνελίσσμενον ποδῶν, ταῦ-
τα πῖλωτρα καλεῖ ἐν Φονίστασι Αἰχυλῳ.

Πῖλωτῆ ἔχουσιν Ἀθήνιοι ἐν δρυάλαις,

Τὰ δὲ πῖλωτρα εἶδῳ ὑποδήματῳ, ὡς αὖτε τὰ πόδια, ὃ ταῦτα ἰὼν ταῖς ἀνα-
ξερσίον, ὡς καλῶς ἔνιοι ὀνομάζουσιν. Κροτῆς δὲ ἐν ἰερταῖς ἔφη. Καὶ δὲ πό-
δια

δια τεμνίσματα. Sic hunc locum partim ex MStis, partim ex conjectura restitui, qui corruptus est in editis libris. Confundit Pollux hoc loco crurales fascias cum pedulibus. ἀναξυρίδες & σπαλίσαι sunt propriè crurales fasciæ, πῖλοι verò, πέλυστροι, πῆδια, pedules. Idem Pollux lib. X, cap. 11. Ἀ δὲ ὑπὸ πῖλαι διὰ πόδας, πῖλας, πέλυστροι. ὅπως ἦδ Σοφοκλῆς τοὺς πόδας καλεῖ τὰς δὲ ἀπὸ τῆς ποσὶ πῖλας, ἢ Πλάτων μόνον ἐν συμποσίῳ φήσας, ἐπειγόμενον τὰς πόδας εἰς πῖλας, τι καὶ ὀνομακίδας, ἀλλὰ καὶ Κερσίον ἐν Μαλθακῆς. Ἀδύνας ὑπὸ ποσὶ ἔχειν πῖλας. ἔστι δὲ οἰκτὴ καὶ πλεκιὰς πῖλας, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνομαζομένῳ ἔδωκεν πῖλας τεμνίστας, Ἀσπίων ἐπὶ τῷ ἐν Βάκχαις ἀλλὰ τεμνίστας ἐν πλεκτός. Sic istum locum ex suo optimo Codice legendum esse, qui gravissimis mendis & lacunis miserè fœdatus est in editis libris, ostendit mihi nuper Vir Maximus & undiquaque eruditissimus Isaacus Vossius. Verùm postquàm hæc fuerunt edita, de his Polluci locis eruditissimam ad me scripsit epistolam, quæ cum multa doceat exquisita, non possum non eam tecum communicare. Cum utrumque locum in optimo suo Codice sic legi ostendisset, ut à me editus est, nisi quòd in priore pro εἴτε πῖλας οἰήτιον scribatur εἴτε αὐτὰ οἰήτιον. & pro αὐτῶν τῶν, ταυτὸν τῶν. & pro πέλυστροι, πέλυστροι, subjicit: Cudones vel udones apud Veteres pro eadem re accipi rectè notat Salmasius, verùm non rectè à cudendo hoc vocabulum arcessit, cum sit Græcum, & Græcam habeat originem. Ab οἷς est οἶα vel ὄα vel ὅα pellis ovina, & pro ὄα verò addito ut sæpè κ, dicitur etiam κῶα, vel κῶας, vel κῶς. A κῶς verò est diminutivum κῶδιον, κῶδία, & κῶδῖς, & amplificatum κῶδων vel κῶδων, pro quo etiam ὠδων, & ἔδων reperitur, unde Latinum cudones, udones, seu odones dixere, idque promiscuè; cum κ aut ε initiale non in barbaris tantum, sed etiam in multis Græcis Latinisque modò adfit, modò verò abjiciatur, quemadmodum etiam agnoscit Salmasius. De πλύντων vocabulo sic sentio, esse id ejusdem naturæ ac originis ac sit ἔλυντρον. In multis enim solet τὸ π loco τῷ δίχαμμοσ affigi, ut ἡλίκα πηλίκα, ἡζανον πήζανον, αἰλαὸς παλαιὸς, & infinita istiusmodi. Est autem ἔλυντρον integumentum, involucrium, σκέπτωμα &c. ab εἰλύν seu εἰλύνω involvo. Eodem referri debent πλύνται & πλύνται, licet Hesychius habent πλύνται, quæ sunt talaria seu fasciæ cursorum, quibus ad compescendam talorum extorsionem pedes muniebant. Ut enim ἔλυντρον & ἔλυντρον dicitur, ita quoque πλύνται & πλύνται dicuntur ab εἰλύν & εἰλύνω. Reddi debet hoc vocabulum Aristoteli in Problematis sect. XVI. quæst. 4. ubi quærit cur non tantum rotunda, sed & quæcumque rectilinea in terram cadentia ad æquales utrimque resiliant angulos. Dicit enim id fieri καὶ γὰρ τοῖς τι ξυρεμένοις τὰ σκέλη σπῆλαι καὶ ὡς τὰς καλύπτρας ὁφθαλμίζουσι. Quæ vulgò sic vertunt, ut his accidiis quibus aut pars inferior raditur, aut colui violantur. Unde nullam nisi ridiculum efficias sensum. Omnino sic erat scribendum, καὶ γὰρ τῶν δὲ συρεμένοις τὰ σκέλη σπῆλαι, καὶ ὡς τὰς πλύντας ὁφθαλμίζουσι. Quænam modum contingit loripedibus, & illis quibus (inter lavandum) talaria

surri-

surripiuntur. Vide locum integrum & fateberis omnia plana fiori si sic legamus, frustra que se hic torquere Interpretes & mathematicos. Οἱ οὐρόμοι πὲ σκέλη aliter Græcis dicuntur *σκέλεσσι* non *ἀπὸ τῶν ποδῶν*, ut habet Diogenes Laërtius in Pittaco, neque *ἀπὸ τῶν ποδῶν* *δυσκώτας* *ἔχει* τὰς *τῶν ποδῶν δακτύλους*, ut putat Galenus, sed *ἀπὸ τῶν ποδῶν ποσὶ*, pedibus enim tamquam scopis verrunt pavimentum quidam loripedes. Tales præcipue multi reperiebantur inter Æthiopes & Ægyptios, non propter nequorum imbecillitatem, neque etiam propter eam causam, quam memorat Aristoteles eodem scripto sectione XIV. quæst. 4. sed propterea quod illis vel tali, vel genuum patellæ incidebantur, ut nempe fugæ spes præriperetur illis qui mallent pedibus quàm manibus operari. De talis conjicio, de genuum patella testem do Origenem qui in Philocalia scribit, morem fuisse quibusdam Æthiopibus πὲ κνήμας *τῶν ποδῶν* *ἐκτεμνέσθαι*. Commodè hinc intelligi possunt verba Petronii de Æthiopibus; *Agge numquid & crura in orbem pandere possumus, numquid & talas ad terram deducere.* Ista nempe Æthiopica mancipia, quibus genuum coactæ erant ablata, poterant crura in utramque partem in circulum movere, iisque non nates modò, sed & ventrem pulsare. Quod si illis tali inciderentur jam quoque poterant plantas pedum similiter in orbem movere, & sursum ad crura adducere, & supinatis plantis supra solos ambulare talos. Firmandis autem & continendis talis maximè conducebat talarium genus quod draco dicebatur. De his & aliis talarium generibus multa hæcenus ignota possum tibi scribere, verùm iis colligendis & digerendis oportuniùs forsàn sese offeret tempus. Hæc vir ille summus. Vides etiam Sophocli hæc tribui *πύλας*, quæ superiùs tribuit Æschylò. Apud Hesiodum nostrum *πύλας* sunt *ἐμπύλας*, fasciæ pedules ex lana coactili, quibus etiam Romani usi sunt, sed serò. Varro enim affirmat calceamenta sine fasciis sumi solita se puero. Latinis etiam dicuntur *empilia*. Ulpianus l. 25. D. de auro & argento leg. §. 4. *Fasciæ crurales pedulesque & empilia vestimenta sunt, quia partem corporis vestiunt.* Πύλιν & ἐμπύλιν est condensare, cogere, coactilia facere; unde *πύλιν* & *ἐμπύλιν*, quam vocem malè juris Interpretes notant dici, quasi sine pilis. Hinc & *pilare*. Festus: *pilare & compilare sunt Græcæ originis. Græci enim sunt piletas dicunt.* Hinc & *compilare* non est congerere, ut vulgò dicunt, & putant sed furari. *Compilare ades, furto ex ædibus aliquid auferre, quod nobis est besteeleu.* Πύλας etiam dicuntur tegumenta ex lana coacta, sub quibus hyeme habitant Scythæ iusti Herod. IV. 23. malè illos Interpretes vertunt *pilei*. Sic & impigerunt qui Strabonem verterunt. Nam ubi lib. XVI. legitur *παρόδοις πύλοις* ridiculè exponunt *virgatis pilis*, cùm legendum sit *παρόδοις πυλῶν* *virgatis maculis*, ut monuit Salmasius ad Vopiscum. De *πύλιν* capitis tegumento loquitur statim v. 546. Πύλιν ἔχειν *πύλιν*, *habere bene factum.* Fuisse tales proprios Thessalis ad arcendum solis fervorem

rem docet Eustath. ad Iliad. x. Antiquissimis temporibus $\pi\acute{\iota}\lambda\omicron\varsigma$ non alium usum capiti præstabat, quàm $\pi\acute{\iota}\lambda\omicron\varsigma$, qui calceis inferebantur. Galeæ enim interiores iis muniebantur, qualis ille erat galeæ Ulyssis, quem acceperat à Merione, Iliad. x. v. 265.

Μίσση δ' ἐν πῖλῳ δέσφει.

Media autem inerat pileus aptatus, ubi rectè antiqua scholia $\pi\acute{\iota}\lambda\omicron\varsigma$ $\pi\acute{\iota}\lambda\omicron\varsigma$ $\pi\acute{\iota}\lambda\omicron\varsigma$, *coacta lana*. Eustathius verò ad illum locum docet omnes olim galeas lana coactili fuisse munitas, inde posteriores, cum quævis capitum tegumenta $\pi\acute{\iota}\lambda\omicron\varsigma$ dicerent, Ulyssi adscripserunt pileum, quali tum utebantur. Sic enim semper exprimitur. Et sicut clava Herculis est insigne, sic pileus Ulyssis, ut constat ex nummis, monumentis & testimoniis Veterum. de quo Ulyssis pileo vide Albertum Rubenium, virum politissimum, de Re vestiaria lib. II, cap. 15. Primus autem Apollodorus sic pinxit Ulysssem testante Eustathio ad Iliad. x. p. 723. edit. Basil. Eustathius ad Iliad. s. apud Veteres $\pi\acute{\iota}\lambda\omicron\varsigma$ appellari capitis tegumentum, quod nunc communiter dicatur $\sigma\alpha\upsilon\acute{\alpha}\delta\iota\omicron\nu$, & quod ab Hesiodo dicatur $\pi\acute{\iota}\lambda\omicron\varsigma$ $\delta\epsilon\sigma\phi\epsilon\iota$. Tradunt plerique capitis tegumenta veteribus Græcis usitata non fuisse. Eustathius ad Odyss. I. ait Latinos nudi capitis consuetudinem à priscis Græcis accepisse. Romanos enim Saturnalibus pileum gessisse, aliis diebus nudo capite incessisse, aut caput veste velasse. Apud Homerum pileum & causiam ac somel nominari. Quod verum est si pileum accipias hujus generis, quali postea utebantur, non tamen olim apud Græcos aut Latinos, nisi cum iter facerent in magno æstu, aut frigore, aut tempore pluvio. Quos pileos Romani vocabant petasos, qualis conspicitur in Mercurii simulacris. Hinc tamquam singulare notatur à Suetonio in Julio Cæsare, illum semper incessisse nudo capite cum iter faceret, *sæu sol, sæu imber esset*. Alioquin in Urbe lacinia togæ caput velabant. A $\pi\acute{\iota}\lambda\omicron\varsigma$ est $\pi\acute{\iota}\lambda\eta\tau\eta\varsigma$, *fur, deceptor*, superius v. 373. quod Æolicè dicitur pro $\phi\iota\lambda\eta\tau\eta\varsigma$. Vide Etymol. magnum de hujus vocis origine, quæ inepta sunt. Sed credo antiquissima voce esse $\pi\acute{\iota}\lambda\eta\tau\eta\varsigma$, sicut Æolica dialectus est vetustissima, pro quo leniore postea sono ubi alii Græci $\phi\iota\lambda\eta\tau\eta\varsigma$ dixerunt. Fures autem & impostores dictos esse $\phi\iota\lambda\eta\tau\eta\varsigma$, quòd pilo sive capitis tegumento se velarent, ne faciliè possent agnosci. Sic Æoles dixerunt $\delta\iota\phi\iota\tau\eta\varsigma$ communiter $\delta\iota\phi\iota\tau\eta\varsigma$, $\pi\epsilon\iota\delta\eta\varsigma$, alii $\phi\alpha\sigma\eta\varsigma$, *lampas, lychnuchus*. Latina lingua tota formata est ex Æolica, cujus dialecti qui peritus est, faciliè plerarumque omnium Latinarum vocum origines invenire potest, scilicet pro communi Græcorum ϕ utitur Æolico π . Latinis *apua*, Græcis $\alpha\iota\phi\upsilon\eta$. *Phœnix*, *Pœnus*, & plura hujus generis, quod dudum observavit Caninius in Hellenismo.

v. 543. *Πρωτόγονον ἱερὸν*] Simylus in Moreto:

cinctus villosa tergore capra.

Hoc vestimenti rustici genus, quod ex pellibus hædinis conficiebatur, Græcis dicitur $\delta\iota\phi\upsilon\tau\eta\varsigma$, unde $\delta\iota\phi\upsilon\tau\eta\varsigma$ pastores & Attici rustici talibus

bus vestimentis amicti. Theocrito Idyll. III, 25. & v. 15. dicitur *βαίτε*, ubi Scholiastes docet alio nomine appellari *μηλωνίω*, qui prophetarum vestitus fuit, ut ex sacris voluminibus constat. Latinis hic habitus rusticus nominatur rheno. Ovidio *pastoritia pellis*. Glossæ: Segestre *διφθέρεα*. Segestre teges erat ex segetibus primo facta, sed postea ex pellibus, quibus milites in castris, nautæ & pauperiores utebantur, ut Varro docet, & ad Varronem Josephus Scaliger. *Διφθέρεα* nimirum est omne vestimenti genus ex pellibus rudibus factum.

CAPUT XIII.

Hesiodus quinquies emendatus. Ἀλεή. Duo epigrammata in catalectis veterum Poëtarum correctæ. Μαίκαρες. Beati. Χαλεπός. Gravis. In Virgilio lectio Servii probata. Oceanus cur sacer. Theocrito lux. Alcæi fragmentum elegans correctum. Πετραίη σπιώ. Πέτρας antrum in rupe. Μᾶζα ἀμολγαίη. Ὑπερμαζᾶν. Θάλασ boum pabulum. Ἀκροῆς Ζέφυρος. Ἐπαρμήδος βίος. Ποιεῖσθαι ἥντα. Facere populum. Floro lux. Facere pro gignere. Ἡμερόνσις.

v. 544. [Ὁ Φεῖ ἐπὶ νότῳ] Moschopulus: ἐπὶ ἄρῳ. quod rectum est. Quæ enim induuntur dicuntur humeris injici non tergo. Exemplorum ubique magna messis. Sequentia verò: *ὕπερ ἀμφοβία ἀλῆ αἰετώ*. pessimè interpretantur, *pluvia arceas teporem*. cum sit, *pluvia arcenda*, sive *præsidium*, *munimentum injicias adversus pluviam*. Quod à nobis defendat pluviam. αἰλή enim est αἰωρή, συγχρη, καταιφρη, ut benè magistri, αἰάα verò tepor.

v. 546. [Ἦν ὕπερ μὴ καὶ δύνῃ] Est per synecdochen dictum, ne caput tibi madefaciat. Ὑπερ δύνῃ καὶ δύνῃ imber perfluens caput in memoriam mihi revocat elegantissimum epigramma ex catalectis veterum Poëtarum de Priapo, sed quod aliquot mendis deformatum suo nitori restituemus.

*Parum est, miser quod hic fixi sedem
Agente terra per caniculam rimas,
Siticulosam sustinens die astatem.
Parum quod imas perpluunt sinus imbres,
Et in capillos grandines cadunt nostros
Rigétque duro barba victa crystallo.*

Sic scribendi hi versus. In tertio vulgò legitur: *diu astatem*. In quarto: *Parum quod imi perfluunt sinus imbres*. In sexto: *juncta crystallo*. ineptissimè. Sed & qui duobus interpositis sequuntur ex veteribus editionibus sic sunt refigendi:

*Huc adde quod me fuste de rudi vilem
Mànus sine arte rustica dolaverunt,
Intérque cunctos ultimum Deos numen
Cucurbitarum lignens vocor custos.*

sed hæc præter institutum & pensum nostrum, ad quod nos revocamus.

v. 549. Ἀνὴρ πορροφύρῳ τίνεσσι] MS. I. πορροφύρῳ ἐντίεσσι, cum interpretatione, σφόδρῳ ἐπιχίεται. Seleucus verò legit ἀνὴρ ὀμροφύρῳ observante Proclo. Μάκροες hic, ut apud Latinos, *beati*, *fortunati* sunt homines copiosi, opulenti. Catullus: *O quantum est hominum beatiorum?* Dicuntur & Græcia *εὐδαίμονες*. Versu sequente uterque Codex & Tzetzes: δρυοσάμῳ. Ibidem liber primus ποταμῶν αἰὲν ἰόντων. secundus autem αἰναῶντων. quod verius. Sic quoque Tzetzes. Isingrini editio proximè verum: αἰὲν ἰόντων. Sic & apud Hom. Ὀδυσ. N. v. 109. ἴδμεν αἰνέοντα, ubi quoque vulgati αἰνέοντα.

v. 554. Τὸν φθιμῶν ἔργα πλείους] Ut versus constet, reponere lectionem veterem ex utroque codice: Τὸν φθιμῶν ἔργον πλείους. Extat & apud Moschopulum.

v. 558. Χαλεπὸς ποδάμῳ] Nexius ovibus, ut Latinis *gravi*. Virg. III. Georg. 415.

Galbaneoque agitare gravi nidore chelydros.

Sic legit Servius & exponit, *serpentibus noxio*. Ovid. IV. Metam. v. 497.

Inspirantque graves animas.

Liv. VII, 6. *Grave tempus & forte annus pestilens erat*. Versu sequente uterque codex: καὶ πλείον ἔσσι.

v. 561. Ταῦτῃ φυλασσόμενῳ] Hunc & sequentes duos versus pro subditiis expungendos esse censuit olim Plutarchus. Nec illos videtur agnovisse Moschopulus. Rectius sanè abessent.

v. 566. Ἰσθμὸς Ὠκεανὸν] Omnes ἰσθμὸς hic esse magnum, immensum interpretantur. Non nego sic posse accipi. Verum tamen est ἰσθμὸς hic propriam notionem non migrare. Oceanus enim sacer erat, quia erat Deorum domicilium, Neptuni, Thetyos, Solis, astrorum, quæ credebantur mare subire. Fabianus apud Senec. I. controversi. *Sacrum quidem terris natura circumfudit Oceanum*. Hinc & *dius* appellatur. Plautus apud Varronem ex emendatione Scaligeri:

———— conferta rate inaratæque peritæ

Qui dius mare eunt sudantes atque sedentes.

Sic sæpè apud nostrum & alios εἰς ἅλα δῖαν. *In mare dium*. Quin & Oceanus pro Deo habebatur, Cæli & Telluris filio, patre verò

Saturni & Opis. Hinc Alexander M. ei fecit tamquam Deo. Justinus: *Exruginata deinde urbe, reversus in naves Oceano libamenta dedit, prosperum in patriam reditum precatus.*

v. 568. Οἰσηρόν Παιδοῖς] MS. II. Proclus. Tzetzes: οἰσηρόν. Sic & Hesychius & Etymologici magni auctor, Suidas tamen & MS. I. stat à vulgata. v. 570. MS. I, ἀειπυῖα. v. 574. MS. II. κούαν.

v. 582. Ἡμῶν δὲ σόλυμῶ τ' αἰθέρι] Hoc tempus significat Theocritus Idyll. VI. 15.

Α' δὲ καὶ αὐτόθι τοὶ Διφύρπισται, αἵ αὖτ' ἀκώδαι

Ταὶ καπυροὶ χαῖται, τὸ καλὸν δέρος αἰὶκα φεύγῃ.

Quæ sic reddenda sunt: *Illa verò sua sponte lascivit, quia cardui flores sunt languidi, tum pulcra æstas ardet.* Vertionibus vulgatis nullus sensus. Χαῖται καπυροὶ αὖτ' ἀκώδαι, sunt pappi volantes Lucretii. Pappi enim sunt flores carduorum. καπυροὶ quia fervore solis flaccidæ decidunt & per aërem feruntur. Elegans fragmentum Alcæi de hoc ipso tempore nobis servavit Proclus: Οἶον πινύμενα τίττα. (Sic MS. Gudii) Τὸ γὰρ αἶρον ἀετρίκεται. Ἡ δὲ ὄρε χαλεπαί. Ἀχί δ' ἐν πτεῖλαι πεδὲ ἀν τίττιζ ἀνδρῶ καὶ σόλυμοι. Corrupta D. Heinsius sic emendat, ἀχί δ' ἐν πτεῖλαι ἀχίτα τίττιζ. Sed videtur potius scripsisse: ἀχί δ' ἐν πτεῖλαι αἰθῆρα ἀν τίττιζ. *Suave canit.* ut exprimat illud Hesiodi, λιγυρῶ καὶ ἀχίτ' αἰοιδῶ. ubi tamen MS. II. ἐπιχίτ'.

v. 584. Καμπαπύδος] MS. uterque καμπαπύδος, ut & vers. 664.

v. 589. Εἷη πτεράϊν τι σκῆν] Mirificè Interpretes Latini, ut solent *Petrosaque umbra.* Πτεράϊν σκῆν est σκῆν ἐν σπηλαίῳ, umbra in antro, ut suprâ v. 532. γλαφυρὴ πτερεῖν, est antrum in petra. Ubi rursus Interpretes, *cavetna petrosa.* Πτερεῖ Homero aliisque Græcis Poëtis sæpè est antrum in rupe excavatum. Iliad. β.

Ἡὕπτι ἴδιαι εἰσι μελισσῶν αἰθῆρων

Πέτρης ἐν γλαφυρῇ αἰεὶ νέον ἐρχομένην.

Quemadmodum populi evolant apium confertim ex cavo rupis antro novum examine exeuntium. Idem Iliad. δ. Πέτρης ἐκβαίνοντες διδγυμῶν ἐν ἀεθρῶν. *Ex rupis antro exeuntem excipiens insidiis.*

v. 590. Μᾶζα τ' ἀμυλγαῖν] Est polenta pastoritia, ποιμνική, ut Athenæus explicat. Μᾶζα est polenta farina conspersa & subacta aqua & oleo. Hesych. Μᾶζα, ἀλφου πιφουρμῆα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ. Α μᾶζα perelegans vocabulum ὑπερμαζᾶν apud Simocattam ep. 77. & Alciphronem ep. 18. legitur. quod est è nimia alimentorum copia lascivire. Id ipsum quod Belgæ eadem ratione pervenustè dicunt: *broot-droncken zijn.* Hesych. ὑπερμαζᾶν, ὑπερφυᾶ. Nugatur Tzetzes, qui μᾶζαν εἶναι putat quasi τὸ μὴ ἄζαν. Μᾶζα est à μᾶτῳ, subigo. Est enim farina subacta aqua. hinc Latinis massa. Siculi ζ & σ invicem mutant. Pro πλάσσω dixerunt πλάζω, pro αἰάσσω αἰάζω, ζᾶκωτος Saguntus.

v. 591. Βόει ὄλοφάγῃ] Interpretes: *bovis arborivora.* Imo: *bovis quæ*

qua pascitur frondibus. Ex enim pabulum bonum. Hesych. *ῥαμβὸς βοῦς* *ῥεοφῆ*, ἐ ἰοδύουσι οἱ βοῖς. Phædrus:

*Hæc inter ipse dominus à cæna redit
Et quia corruptos viderat nuper boves
Accedit ad præsepe : Cur frondis parum est ?*

In eadem fabula : Frondem bubulcus affert. Ovid. Ill. Metam. v. 730.
Res trita est.

v. 594. *Ἀντίον ὑπερέειπε ἀνέμους*] Revocavi lectionem veterem, quam servavit MS. I. & omnes Græci Interpretes præter Tzetzem, qui hunc versum non exponit. Legunt autem omnes *ὑπερέειπε ζέφυρον*. Homer. *Ὀδυσ.* β.

*Τοῖσιν δ' ἱκέσθην ἴαγν ἢ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἀέρον ζέφυρον, κέλαδον τ' ἐπὶ οἴκῳ πόντον.*

His verò ferentem ventum immisit castis oculis Minerva purum Zephyrum, resonantem per obscurum pontum. Sic exponunt Græci magistri *ἄερον* purum, nullis aliis ventis permixtum. Alii *ἡρέων* πόντον, leniter spirantem. quod non probò. Nam & Boreæ tribuit Homerus *Ὀδυσ.* ξ.

*Ἐὶ δὲ μοῖτῃ δ' ἀναδάντες δὲ Κρήτης ὑρέας
Ἐπὶ τοῖσιν Βορέη ἀνέμῳ ἀερόν τε καὶ.*

Septimo verò conscendentes à lata Greta navigavimus Borea vento puro bono. Vide ibi Eustath. Sed ad priorem locum *Ὀδυσ.* β. Scholiorum brevium auctor, qui pro Didymo venditatur : *ἄερον ζέφυρον*] *ἱππῆδον ἀέρος*, πόντον ὡς πλὴν ῥεῖαν. οὐτε πλὴν οὐτε ἱλαστον. ἢ τ' ῥα καὶ *ὑπερέειπε ζέφυρον*. *Ἀέρον ζέφυρον*, commodum, spirantem quantum opus est, neque nimis vehementer, neque nimis remissè. Aut non mixtum, sed purum Zephyrum. In MS. II. est *ὑπερέειπε ζέφυρον*, sicut & apud Homerum nonnullos legisse *ὑπερέειπε ζέφυρον* Eustathius & Scholiastes observant. Sed prætuli consensum libri antiqui cum Interpretibus, ut & *ἄερον* in Homero retinetur.

v. 596. *Τεῖς δ' ὕδατος ὡς χίον*] Latinè redditur imperitissimè: Tertiā aqua partem infunde, quartam verò misce vino. Estne qui intelligat? Hoc verò dicit Heliodus: Tres partes aqua prius infunde, quartam verò vini admisce. Tribus partibus aquæ unam vini admiscendam esse præcipit.

v. 601. *Ἐπαερόμεν βίον*] Latini Interpretes: victum sufficientem, cum sit conditum, repositum. Superiùs v. 407.

Χεῖρατε δ' εἰς οἶκον πάντα ἀερόμα παύσασθαι.

Instrumenta verò omnia domi disposita para. v. 627.

Ὅτ' αὖ δ' ἐπαερόμα πάντα τὰ ἐγχεύθης οἶκον.

Armamenta verò disposita omnia demi repono. v. 617.

Πλείων δὲ κατὰ χρόνον ἀγρότερος εἶναι.

annus verò in opere sic rectè dispositus sit. Si hæc feceris, omnia gerentur suo tempore, totum annum rectè dispensaveris in opere faciENDO. Vulgò inficere vertitur: ita annus in opere rustico absolutus sit.

v. 602. Ποιῶν δὲ] Est quærere, comparare sibi servum, ut alio loco ποιῶν γυναῖκα invenire uxorem. Marc. III. 14. καὶ ἐποίησεν δώδεκα ἵνα ἀποστείλῃ. Et elegit duodecim quos mitteret. ἀποστόλῃ ποιῶν. Demosth. comparare argentum. ποιῶν πέντε τάλαντα. Matth. XXV. 16. quinque talenta lucrari, facere. Ubi malè Interpretes hoc loquendi genus incusant Latinismi, à quo abhorreat Græca Lingua. Latinos sic loqui verum est, Cic. I. divinat. *Etiam Philosophum, si commodum ei esset, pecuniam facere posse. Sic rem facere.* Sed Græci etiam ac Hebræi hoc loquendi genere usi sunt, ut Drusus & Grotius ad Matthæum ostenderunt. Nec alienum est à nostra vernacula, in qua dicimus *groot geld maecten*. Hinc facere est ποιῶν comparare, colligere. Florus lib. I, cap. 1. ubi aqua hæret viris doctis: *Ex variis elementis congregavit corpus, populumque Romanum ipse fecit.* Ipse collegit. ut apud Sallust. *exercitum argento facere*, est colligere, comparare. Herodotus l. II. Κεῖνος δὲ ἀπαγορεύει τὸ χρυσίου ἐνὶ αὐτῷ ἐργασθῆναι οἱς Καππαδοκίῃσι. Cræsus autem oraculo interpretando adversus Cappadociam conscribat exercitum. Nihil certius. Non spero futuros imposterum quibus hic locus Flori mendi sit suspectus, quique fateantur se ignorare quid faciat hoc loco fecit. Posses quidem etiam exponere *populum Romanum ipse fecit*, hoc est, genuit quasi populum Romanum, est parens populi Romani. Nam facere nonnumquam est gignere. Varro III. de R. R. 22. *plerumque pullos similes sui faciunt.* Sic κατὰ ποιῶν apud Lucam XIII. 9. quod non ineptè vetus vertit Interpres, *fructus facere*, pro ferre, gignere. Romulus dicitur etiam Romani populi sator. Ennius:

————— O Romule, Romule dic ô
Qualem te patria custodem Di genuerunt.
Tu produxisti nos endo luminis auras
O pater! ô genitor! ô sanguen dis oriundum.

sed verius est, quod priùs dixi.

v. 605. Ἡμιορνῆτορ] Latinis dormitator, Glossæ Vet. ἡμιορνῆτορ dormitator, fur nocturnus. Plautus: Ni illic homo est aut dormitator aut sector zonarius. Huic opponitur interdiarius. Eadem glossæ: Interdiarius ἡμιορνῆτορ.

CAPUT XIV.

Theocriti epigramma duobus distichis ineditis ex MS. auctum. Idem emendatum. Hesiodi locus novè expositus. Idem bis restitutus. Μέτρα φυλάσσει. Elegans epigramma in Anthologia emendatum & expositum, repudiata magnorum virorum interpretatione. Nemesis homines pro meritis accipit. Infesta est superbis & ostentatoribus, & nimiz felicitati. Ἐπικεῖς. Καίρως. Tempus.

v. 619. **Ε**ἴτ' αἰ Πλειάδης δίνῃ] Quàm periculosi sint tum cursus maritimi insigni exemplo ostendit Theocritus in epigrammate in Cleonicum, qui circa occasum Pleiadum in mari periit. Hujus epigrammatis quatuor versus nunc primi edimus ex codice Palatino veterrimo; quem Fridericus Sylburgius contulit cum Anthologia. In qua ut & in Theocriti editionibus prius solum distichon extat.

Ἀνθρώπε, ζωὴς περὶφρίδιο, μηδὲ παρ' ὥρην
Ναυτῆλ' ἴαθι, ὡς ἔ πόλυς ἀνδρὶ βίῃ.

Δηλαστὴ Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἰλθεῖν
Ἡπειρώδ' ἡρώλης ἔμπροσθ' ἐν Συρίῃ.

Ἐμπροσθ', ὃ Κλεόνικε, δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδης αὐτῶν

Ποιθόπρω ναύτη Πλειάδι συστράβης. lege: ποιθόπρω ναύτης.

Homo parce vita, neque tempore alieno Naviga, quia vita hominis est brevis. Miser Cleonice, tu in optimam Thasum venire properasti mercator ex Cælesyria. Mercator Cleonice, sub ipsum Pleiadis occasum Mare transiens nauta cum Pleiade simul occidisti.

v. 643. Νῆ ὀλίγῳ αἰεῖν] Tricantur Græci Magistri, qui contendunt αἰεῖν εἰς θνητῶς esse χάριον ἰαῖν, quamvis iis adstipuletur Plutarchus libello de audiendis Poëtis. Qui, cum hunc locum produxisset, ait: τὸ μὲν γὰρ αἰεῖν σημαίνεται τὸ ἐπαυεῖν. αὐτὰ δὲ ἐπαυεῖν ἀπὸ τῆ παρορτήσεως τοῦ κέρχου. καὶ οὕτως ἐν τῇ συνθεσὶ καλῶς φαμὲν ἔχειν. καὶ χάριον καλεῖται, ὅταν μὴ δυνάμεται μηδὲ λαμβάνειν. ἔτι καὶ τὸ ἐπαυεῖν Περσεφόνην ἵπαι φασὶν ὡς παραστητὶν εἰρηάζ. Αἰεῖν hic ἐπαυεῖν significat, id est, laudare. Laudare autem pro recusare ponitur hoc loco. Sicut usitatum nobis est dicere benè habet & valeat, eum aliud nolumus & non accipimus. Atque sic quidem aiunt Proserpinam vocari ἐπαυεῖν quasi aspernandam. Vide Eustath. ad Iliad. x. p. 720. edit. Basil. Sed

non erat ut alienam τῷ αἰεῖν significationem hic affingerent. Dictum enim est ab Hesiodo eo sensu quo à Virgilio : *laudatò ingentia rura, Exiguam colito.*

v. 647. Βύλας δὲ χεῖρα] MS. I, & II. βύλας. In secundo præterea ἀπερίαν λιμὸν.

v. 655. Τὰ δὲ προπρεδωμένα πολλά] Latini Interpretes: *prædeliberata verò multa.* Inscitè. προπρεδωμένα sunt προκεκαρυσμένα. Per præcones indicata, prædicta. Sed πρεδωμένα ἄλλα hic est *præmia proponere*, non *certamina*, ut male Interpretes; monente Amplissimo Cupero in Observat. lib. III, c. 20. Vide & quæ notavi ad Luciani Solocistam. Sic & πρεδωμένα ἀγῶνα in fragmento Pindari apud Plutarchum de animalium solertia:

Τιβιδῶν ἀγῶνα προφασίς ὄρεται

Εἰς αἰπὴν ἰόλας σκοτίας.

Propositorum præmiorum certaminis declaratio Virtutem in altis conjecit tenebras.

v. 657. Ὑμῶν νικησὺν φέρεται τρίποδ' αἰώνιον] Monet Proclus quosdam scribere Ὑμῶν νικησὺν εἰς Χαλκίδι θεῖον Ὀμηρον. qui non sunt audiendi. Decisum enim jam est & constitutum ab iis, qui temporum rationes descripserunt, Hesiodum minorem esse Homero centum quasi annis, nec potuisse cum eo de palma certare.

v. 667. Εἰ μὴ δὲ πρέσβην] MS. I. Εἰ δὲ μὴ πρέσβην. v. 669. πύλοισι est imperium, pōtestas, magistratus. Hinc οἱ εἰς πύλιν qui sunt cum imperio, magistratus.

v. 679. Ἡμεῖς δὲ παρῶν] Sic omnes editiones, quas vidi; cū scribendum τὸ παρῶν cum MSS. Hoc mendum & in aliis locis sæpè sustulimus.

v. 688. Ὅσ' ἀγορεύω] MS. II. ὡς ἀγορεύω. Sic & in quodam libro se reperisse testatur Commelinus.

v. 691. Μὴ κύνεςσι πόμα' ἐκ χύσας] MS. I. πόμασι. non inveniata paranomasia, ut παθήματα ποθήματα, & infinita talia. Versu sequente scribe: Δίον γ' εἰς ἐφ' ἀμάξαν cum libro primo & Græcis Interpretibus omnibus.

v. 694. Μίτρος φυλάσσει] Non video cur viri doctissimi μίτρος hic ve'int exponi tempus. Quis μίτρος accepit pro καιρῷ. Μίτρος φυλάσσει est modum tenere. Luciano μίτρος ἐπὶ πύλιν. Epigramma de Nemeli in Antholog:

Ἡ Νέμεσις πῆχυν κρατῶ. πῶς ἔναος; λέγεις.

Πᾶσιν ἀπαγγέλλω. μὴδ' ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Nemesis cubitum teneo? quomobrem? quæris. Omnibus præcipio: nequid supra modum. Extat de eadem Dea in iisdem Floridis Græcorum Poëtarum aliud epigramma ejusdem argumenti, sed turpissima macula fœdatum, quam mirum tot viros doctos, qui in illo vertendo elaborarunt, non animadvertisse.

Ε'λπίδα

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὐνὸς παρὰ βωμὸν ἵταδ' ἔτα
 Τὼ μὲν ὅν' ἐλπίζης, τὼ δ' ὅν' οὐ μὴδὲν ἔχων.

Vertit magnus Politianus:

Spem simul & Nemesein pasita dicat Eunus in ara.

Scilicet ut speres omnia, nil habeas.

Sic & Henricus Stephanus, & plurimi alii. Rem prorsus admirabilem Eunum Spem & Nemesein in eadem ara consecrasse, ut sperare quidem liceret, sed numquam potiri! Ad illam aram mortuos arbitror fecisse, quibus omnis vitæ rerumque jucundarum spes delicuit, non miseros, quos bona illa Dea fovet, & melius cras fore semper ait. Deinde quis umquam audivit Nemesein tam crudelem esse, quæ omnium desideriiis intercedat, neminemque votorum compotem fieri sinat? Quin contra Nemesis credebatur esse Dea, quæ omnes pro meritis accipiebat, ab improbis & insolentibus exigebat supplicia, bonos & modestos augebat præmiis, sic dicta δὲ τὰ ἴσα νέμεν ἐκείνη, quod suum cuique tribuat. Artemidorus lib. II. Οὐνεργεῖν Νέμεσις αἰεὶ τοῖς κατὰ νόμον ζῶσιν ἀγαθὰ, καὶ μετρίαις ἀνθρώποις, καὶ φιλολόγοις, τοῖς δὲ περὶ τοῦ νόμου, καὶ τοῖς ἐπὶ τῆς ἀρετῆς ποιεῖ, καὶ τοῖς μεγαλῶν δόξα καὶ πρὸς γυμνασίου ἐκείνη καὶ δίδωται, καὶ ἐμπόδιον τῇ ἐπιχειρηματικῇ. Nemesis semper propitia est viventibus secundum legem, & moderatis hominibus, & philologis. At verò contra leges delinquentibus, & his qui aliquibus insidias struunt, & magnas res moliantur, adversatur, eorumque conatus impedit. Amm. Marcell. lib. XIV. Hac & huiusmodi innumerabilia ultrix facinorum impiorum, bonorumque præmiatrix aliquoties operatur Adrastia, atque utinam semper, quam vocabulo duplici etiam Nemesein appellamus. propterea & paullò post addit veteres Theologos finxisse Nemesein esse Justitiæ filiam. Vides ergo non solum acumen & venustatem huic epigrammati detraxisse descriptores aut corruptores; sed & ipsum sanum sensum. Omnia restitues, si mecum scribes ut Poëtam scripsisse planè decrevi & pro compertissimo habeo:

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὐνὸς παρὰ βωμὸν ἵταδ' ἔτα

Τὼ μὲν ὅν' ἐλπίζης, τὼ δ' ὅν' οὐ μὴδὲν ἔχων.

Spem simul & Nemesein Eunus in eadem ara posuit. Illam quidem ut speres, hanc ut ne quid nimis. Eunus Nemesein & Spem in eadem ara dedicarat, ne improbas spes concipiamus, & immodica desideremus, ut simul ἐπιμενῶν, neque ultra sortem nostram efferamur. Sic enim dicebantur qui sic se comparabant, ut semper in omni vitæ ratione tenerent illud μὴδὲν ἔχων. Galenus III. in πρὸς Ἡippocratis: Ἀνθρώποι ἐπιμενῶν καλεῖται τὸ μέτρον, ὃ μὴδὲν ἔχων πρὸς τὴν βίον. Hominem ἐπιμενῶν vocamus modestum, cui ne quid nimis in omni vita cura est. Has esse præcipuas Nemeseos partes, præter id quod superius attulimus, aliud ejusdem sententiæ epigramma antiquum testatur:

Ἢ Νέμεσις ἀεὶ λίσσεται πᾶσι τὰ πικρὰ καὶ τὰ χαλινῶς

Μὴτ' ἀμετρίαν τι ποιεῖν, μὴτ' ἀχαλινῶς λέγειν.

Nemesis monet hoc cubito & hoc freno ne immoderatè quid agas, nec effrenatè loquaris. Αἰχλὴν λέγειν, ut apud Euripid. αἰχλῶν τῆς αἰσῆς. Tacito, procax lingua. Tumidis verò, vanis ostentatoribus, & improbe spe magna affectantibus Nemesis est infestissima. Claud.

*Sed Dea qua nimis obstat Rhamnusia votis
Ingemuit flexitque rotam.*

Lucanus:

Et tumidis infesta colit quæ numina Rhamnus.

Ovidius ad superbum & suam felicitatem jactantem:

Non metuis dubia fortuna stantis in orbe

Numen, & exosa verba superba Dea.

Nec ista Diva valdè magna patiebatur esse diuturna. Inde & si quid excellens peribat, assignabatur Nemesi. Statius II. Sylvarum mortem formosissimi pueri adscribit Nemesi, quia nimiam ejus pulcritudinem ferre non potuerit:

Nectere tentabat juvenum pulcerrimus ille.

Cum tribus Eleis unam trieterida lustris:

Attendit torvo tristis Rhamnusia vultu,

Ac primum implevitque toros, oculisque nitorem.

Addidit, & solito sublimius ora levavit.

Heu misero letale favens, seseque videndo

Torsit, & Invidiam Mortemque amplexa jacenti.

Injecit nexus, carpsitque immitis adunca

Ora verenda manu.

Vide & Epicedium in Glauciam. Hoc caput ex Animadversionum Variarum libellis libuit hic interserere. Redeamus nunc ex diverticulo in viam & ad Hesiodum. Μῆτρα hic nihil aliud esse quàm modum, non tempus, ut viri Græcè doctissimi notarunt, etiam ex præcedentibus apparet. Præcipit enim Poëta, ut modum servemus in omnibus rebus, neque nimium credamus navibus, neque nimium onus imponamus curribus; utque singula agamus suo tempore, neque hyeme, neque vere mare tentemus, sed æstate, quod ille tempus navigandi optimum ducit. Hinc & statim sequitur præceptum de legitimo tempore uxorem ducendi. Καρῆς est tempus justum, opportunum, ut etiam apud Latinos. Terent. *In tempore venire quod totum omnium est primum.* Apud eundem: *per tempus advenis.* Donatus: *oportune.* Sic igitur videtur hic versus interpungendus:

Μῆτρα φυλάσσει. Καρῆς δ' ἐπὶ πάντων ἄριστος.

Modum tene. Tempus verò in omnibus est optimum.

v. 696. Μῆτι τελευτήτων ἰπῶν] In MS. II. pro varia lectione notatum erat: *τελευτήτων*, quam lectionem Tzetzes probat invitis Muis.

v. 698. Τίτρε' ἰπῶν] MS. II. ἰπῶν. Proclus, Tzetzes, Moschopulus, Pollux, docent omnes hic omissum esse *ἄνδρα*, & Poëtæ sententiam

sententiam esse, puellam quatuordecim annorum esse nubilem. Sed & hic Latini Interpretes maluerunt errare, quàm eruditorum magistrorum sententiæ subscribere.

v. 702. Οὐ μὲν γάρ π] MS. I. εἶδεν γάρ π.

CAPUT XV.

Hesiodus emendatus. Γήγεῖ θῆκε. Γλώσσης χάριν. Gellius ex conjectura emendatur. Κατὰ μέτρον ἴσα. Hesiodus interpunctione restitutus. Noctes cur dicantur esse Deorum. Noctu in terris versari Deos Veterum opinio. Quintilianus in declamationibus emendatus. Ἀνλή. Ἀ' χαῖλοι πιμῆδες. Concubitum polluere Veteres credebant. Τάφῳ cœna funebris. Χυτρόποδες. Ἀνθρακία. Hesychius emendatus. Λάσανα. Mos Veterum in novis vasis lustrandis. Imbuere. Ἀκίνητα. Multi & graves aliquot Interpretum lapsus.

v. 705. Ω Μὰ γήγεῖ δῶκεν] In secundo MSCto alia manus: αἰμὲν γήγεῖ θῆκεν. Et sic Stobæus legit cum Proclo & Tzetze. Ille enim exponit: τὸ αἰμὲν τὸ γῆρας τῷ ἀνδρὶ πλείων. Hic: καὶ παρ' ἡλικίας πλείους γηραιὸν καὶ ἀφῆλκε. In crudam senectutem ponit, facit ut ante tempus senescat. γήγεῖ θῆκε per ellipsin pro ἐὰν γήγεῖ θῆκε, hoc est, πθίναν εἶναι. Vulgata lectio non potest ferri.

v. 709. Γλώσσης χάριν] Est quod aliter dicitur νόμου χάριν, dicis gratia. Glossæ Latino-Græcæ: dicis causa νόμου χάριν. Dicis gratia νόμου χάριν αἰς παρὰ Γαίῃ τῷ νομοκράτῃ. Interpretes sine sensu: lingua gratia. Sequentia lege ex MS. I.

— εἰ δὲ καὶ ἀρχῇ

Ἦν ἴπῳ τ' εἰπὼν. Vertunt perperam:

Si autem coeperis aut verbum aliquod locutus infestum, aut facias. Vnde quæ notavimus ad vers. 294.

v. 712. Ἦ γῆτ' εἰς φιλόπτεκ] MSS. ambo. ἡ γῆτ'. v. 714. Σὲ δὲ μὲν πρὸς κατασχέτω εἶδες. σὲ γῆτ', pro σὺ γῆτ'. Quæ ἀντίπρωσι Homero familiaris. Quod non monerem, nisi tantillæ rei ignoracionem fraudi fuisse Interpretibus, ut ineptissimè hunc versum redderent, deprehendissem.

v. 716. Νεικεσῆες] Uterque codex: νεκισῆες. Secundus pro ἴπῳ ἴπῳ. Vulgatam tuctur Eustathius ad Iliad. x, p. 713. Ἐκ δὲ νεκῶν, νεκῶν, καὶ ὁ παρ' Ἡσιόδῳ νεκισῆες.

v. 719:

v. 719. Γλώσση τι ῥησάουσι] Hunc locum Latine fecit Gellius lib. I. Noct. Att. 15. Hesiodus Poëtarum prudentissimus linguam non vulgandam, sed recondendam esse dicit, perinde ac thesaurum; ejusque esse in promendo gratiam plurimam, si modesta, & parca, & modulata sit. Sed aut Gellius non intellexit quid sit ῥησάουσι, quod non est modulata, sed modum tenens, quæ coercet & reprimat effrenem loquacitatem, ἀχαλίνους λόγους, inanem futilitatem, quæ μέγιστα φολάσσει in loquendo: aut fortian scripsit: & parca & moderata sit.

v. 721. Εἰ δὲ κενὸν αἶψης] Affert hic Proclus similem Alcæi sententiam: εἰκ' εἰπὼς τὰ φίλους, ἀκούσῃς τὴν κ' ὃ φίλους. Quam quasi de verbo ad verbum Latine expressit Terentius: si mihi pergis quæ vult dicere: ea quæ non vult audiet.

v. 722. Μὴ πολυζέιναι δαίτῃς διατίμωφελος εἶναι ἐὰν κενὸν] Hujus loci hic est sensus: Ne in convivio quod multi instruant amici sis morosus de symbolis. Δαίς πολυζέιναι ἐὰν κενὸν est convivium quod de symbolis instruitur à multis amicis. Talia convivia dicebantur ἱερὰ. Hesych. ἱερὰ τὰ πολλὰν ἀνέχοντα. Terentio de symbolis esse. Convivæ ἱερῆσαι, σίανται. Sed hæc obvia sunt & à viris doctis pridem observata.

v. 726. Οὐ γὰρ ποῖα κλύουσιν] MS. ὃ γὰρ δ' οἶον.

v. 727. Οἷος ὁμίχων] MS. I. ὁρῶς. malè. Veteres qui vestibus longis utebantur, exoneraturi vesicam non erecti stabant, sed procumbabant in terram, ut pedes vestibus tegerentur. Hinc pedes tegere sacris Scriptoribus est ventris aut vesicæ excrementa ejicere. Græcis κρηβίλλας ἰσθῆται. Ad idem vestitus genus pertinet istud præceptum, quo statim Hesiodus vetat nudari αἰδοῖα meientium.

v. 728. Αὐτὰρ ἐπεὶς δύν] Uterque codex Αὐτὰρ ἐπὶ καὶ δύν. Primus postea: μνηστῆρ' ἐς' ἀνίστα. post ἀνίστα delenda distinctio. Sic autem vertendi sunt hic & sequens versus. Sed etiam postquam occidit, memor ejus rei, adversus orientem, neque in via, neque inter eundem extra viam meias. In vulgata versione nihil fani.

v. 730. Μακάρων τὴν νότις ἵασιν] MS. I. ἵασιν. Quæ hic Moschopulus & alii tradunt de sententia Hesiodi, cur noctes dicat esse Deorum, non sunt nauci. Nemo Poëtam interpretaturus tam hospes esse debebat in lectione Poëtarum, ut ignoraret illorum sententiam fuisse, noctu Deos versari in terra & hoc orbe nostro inter homines, interdum sedes superas colere. Stat. I. Sylv. 1.

Huc sub nocte silenti

Cum superis terrena placent, tua turba relicto
Laberur cælo.

Quintil. declamat. X. Quotiescumque domus fuerat grato sopore prostrata, aderat ille, quales humanis se offerunt oculis propitiis Dii, quale latissimum numen est cum se patitur videre. Sicut omnis religio templorum, omnis religio lucorum, cum tacuere mortalia, & profani procul,
errare

errare sedibus totis, solitudine frui, & de suis dicitur exire simulacris: ita juvenis meus noctibus totis agebat filium, & paterna domo ac penatibus suis fruebatur placidus & mitis, & matri propitius, ut numen & Deus delabi sideribus, & venire de liquido puroque aëre videbatur. Sic legendus hic locus, & distinguendus. Vulgò malè habet. Hinc pleræque *ἡμετέραν* non solum apud gentiles, sed etiam in sacris libris noctu dicuntur facere.

v. 732. *Εὐρυΐα ἀϊλῆς*] *Αἶλῃ* non est atrium, ut Interpretes existimant; sed caula. uti tere semper antiquissimis Scriptoribus *αἶλῃ* sunt mansiones *ὑπαίθυ*, in quibus oves, capræ & alia animalia minoræ stabulabantur. Pollux lib. I. *ἂ μὲν αἱ βόες ἵπποι τε βύτα μὲν, βουάλα, βυστίαι. ἔ δὲ αἱ οἷς καὶ αἶγας, αἶλῃ καὶ σπηῖς.* Apollon. Argon. I. 575. & 1173. ac sæpè apud Homerum. Quoniam verò sub dio erant, inde *αἰλίζεν* & *αἰχραλεῖν* est sub dio agere. In Theog. v. 26. *ποιρῆες αἰχραλοί*, sunt pastores sub dio agentes, non, ut Interpretes, in agris pernoctantes. Quem errorem quoque B. Lucæ Interpretes errarunt; in capite secundo; sed quem dudum castigavit Is. Casaubonus.

v. 733. *Μὴδ' αἰδῶν γυνὴ πτωλεῦσθαι*] Immeritò Proclus hic Hesiodum exagitat, quasi in nimis exilibus tradendis versetur, & de rebus levibus præcepta præscribat, dum verba in propria notione accipit. Sed Hesiodi verba sunt *μυσπῶπες*. Hoc autem vult à concubitu etiam legitimo non rem sacram esse faciendam, ne domi quidem, nedum in publico, ni antè lauto & lustrato corpore. Tibullus:

————— *discedat ab aris*
Cui tulit hesternæ gaudia nocte Venus.

Hinc solebant se purificare. Suet. Aug. 94. de Attiæ Augusti matre, quæ cum dracone in templo visa sibi est voluari: *expergesacta quasi ex concubitu mariti sese purificavit.* Quin & alia negotia suscipere non licebat iis qui propter dormierant, nisi antea essent lustrati. Columell. XII. 4. de pistoribus, cocis, cellariis: *His omnibus placuit eum qui rerum harum officium suscepit, castum esse continentemque oportere, quoniam totum in eo sit, ne contrectarentur pocula, vel cibi, nisi aut ab impube, aut corde abstinentissimo rebus Venereis: quibus si fuerit operatus, vel vir vel fœnstina, debere eos flumine aut perenni aqua priusquam penora contingant ablui.* Propter quod huius necessarium est pueri vel virginis ministerium, per quos promantur, quæ usus postulat. Nec Christianis olim licebat statim sacris operari, si cum uxoribus consueverant. Gregorius M. respons. ad Quæst. X. Aug. Episco. Ang. *Vir cum propria conjuge dormiens intrare Ecclesiam non debet, sed neque lotus intrare statim debet.* Paullò post: *Et quamvis de hac re diversa hominum nationes diversa sentiant atque custodire videantur, Romanorum tamen semper ab antiquioribus usus fuit post admixtionem propria conjugi*

gis & lavacri purificationem ab ingressu Ecclesia paulatim reverenter abstinere. Sed quantò rectius sapiens illa foemina, cum conspiceretur, quando post concubitum liceret mysteriis interesse, respondit; si cum tua uxore rem habuisti, statim, si cum aliena numquam.

v. 735. Μὰ δ' ἀπὸ δυσφήμου πέφω] Τάφω hic non est bustum, sepulcrum, ut rursus malè Interpretes, sed σείδιππον, filicernium, coena funebris, quæ opponitur δαπνὶ θιῶν, hoc est convivio quod celebratur die festo, aut post sollemne sacrificium. Nullum enim sacrificium sine epulis. Hesych. Τάφω τὸ γαστήριον σείδιππον ἐπὶ τῇ ἑκτοικημένῳ πρῶτῳ. Τάφω est convivium quod celebratur in mortuorum honorem. Homer. Iiad. ψ. v. 29.

Αὐτὰρ ὁ τοῖσι πέφω ἀνδρακίᾳ δαίην.

sed ille his funebres epulas lautas instruxit. Ab hac ferali coena redeuntes verat Poëta liberis operam dare mali ominis causâ, quia, ut puto, vana superstitione capti credebant minimè vitales futuros, qui ex hac μίξῃ procrearentur. Hinc vocat δυσφήμους, & quia Græci & Romani statuebantur omnia feralia polluere propterea purgabantur ab exequiis redeuntes. Festus: Funus profecti redeuntes ignem supergrediebantur adpersi: quod purgationis genus vocabant suffitio nem.

v. 748. Α'πὸ χυτροπέδων ἀνεπὶρέκτων] Ab ollis nondum dedicatis. Sic verte. Χυτροπέδες enim χύτρας, ut Proclus aliique monent. Alioquin sunt ἱχμαὶ ἢ μαγείρων, foculi five sint fixi, five mobiles, qui carbobonibus implebantur & quibus imponebantur ollæ, quæ & λάσανα dicuntur & ἀνδρακία. Hesych. Α'νδρακίον τὸ μικρὸν τετραπόδιον, ἢ λίθον πῦρι ὃ ἐν δακτυλίσῳ, ἢ χυτροπόδιον, ἢ πῦρι μικρὸν κρῖνον. Sic scribendus hic locus, sine sensu vulgè legitur & laudatur à viris Græcè doctissimis χυτροπέδιον. Pollux X. 24. Χυτροπέδες ἱπὶ μὲν καὶ λάσανα κεκλημένα εἶναι, οἷς Διοκλῆς ἐν Μαλίσσῳ. Α'πὸ λαοκίανθου δερμὶν ἀφαιρήσων. Εἰ δὲ τὸ πρῶτον ἢ ἱππικόν] ἱάμεν εἰρητὰς χυτροπέδιον. ὡστε καὶ παρ' Ἡσιόδου.

Μὴ δ' ἀπὸ χυτροπέδων ἀνεπὶρέκτων ἀνελόντα.

Ἀλλὰ τῷτο μὲν ἔπος π δηλοῖ. ὅταν δὲ Δίφιλος ἐν ἐπικλήρῳ λέγῃ, Χύτραν μίξαν παρὰ ἢ μαγείρῳ. δηλονότι πῶς χύτραν λέγει, ἀλλ' οὐ τὸ χυτροπέδα. Paucis interjectis: Χυτροπέδα κρῖ πῦρ καὶ ἀνδρακίον ἔπης. Α'λέξιδος εἰπὼν ἐν Λαμνίᾳ. Καὶ μὲν παρὶν μὲν ἀνδρακίον αὐτὸ μὲν σὺ σίσων π κρῖνον μίξῃ. Καὶ ἦ ὁ σίσων ἀσγῆτον ὃ κρῖνον, ἢ ἄλλο π τοῦτον εἰσφύρν. Καὶ μὲν ἱχμαὶν εἰπὼς αὐτὸ τὸ ἀνδρακίον τῷτο καὶ ἱχμαίον. Α'ριστοφάνης ἐν ταχύνεισσι εἰπὼν ἱχμαίον. ὃ δὲ Στροπύς ἐν Ψυχαγῶ. Πῶς αὖ κρῖνον μοι πὶς θυγαλάνην μίξῃ ἱχμαίον. Apposui plusscula verba, quia ex illis discimus quid fuerit χυτροπέδες, λάσανα, ἀνδρακίον, quod video ignorari. Plerique enim putant esse

esse trullam, ut P. Septimius Florens, vir elegantissimus, in Aristophanis εἰρήνῃ, qui hos versus

————— ἐμπύρην δ
Πρὸς τὸ πολέμου καὶ λαίματος τῇ βουλῇ ποτ' ἔω;

sic interpretatur:

————— ante bellum hic scilicet
Trulla fletere in gratiam Senatûs.

Cum non sint trullæ, sed foci ad quos carnes coquebantur Senatui post sacrificia. Vide ibi antiqua scholia. χρῆσταις autem sunt ipsæ χρῆσαι συνευδελκῆς, ut *templa lapidata* apud Sueton. Calig. 6. non sunt grandine icta, ut exponit vir plurimæ lectionis C. Barthius in Adversariis, sed Dii lapidibus impetiti. Veteres autem nullis vasis solebant antè uti ad cibum potumque capiendum, nisi antè lustrata essent libatione ex iis Diis facta. Proclus ad hunc locum ἀπὸ χρῆσαι μὴ ἀρχῶν φάγης πρὶν αὐτίσης ἐξ αὐτῶν τοῖς θεοῖς. *Ex ollis non antè cibum capias, quàm ex iis Diis libaveris.* Sic patinam dedicat Vitellius apud Suetonium: *Hanc quoque (cœnam) superavit ipse dedicatione patina, quam ob immensam magnitudinem clypeum Minerva Αἰγίδα πολέως δέδιδετο.* Hoc Latinis propriè est imbuere, quia tum vasa illa imbuebant vino quod Diis libabant. Inde postea *imbuiere* de omnibus rebus, quæ primo usui nostro accommodantur. Catullus de Argo nave: *Illam rudem cursu prima imbuit Amphitriten.* Etiam de ipsis hominibus dicitur: Florus II, 3. *Cottidiani & domestici hostes tyrocinia militum imbuebant.* Tacit. I. ann. 36. *Imbutasque prada manus in direptionem Galliarum erupturas.* Id. III. Hist. 15. *Ut civili prada miles imbueretur.*

v. 750. Μηδ' ἐν ἀκρήτοις καθίζεν] Rectè ἀκρήτοις Veteres exposuerunt τάφους. In bustis enim stare, sedere, imò busta videre habebatur pro diro & infausto omine. Quam superstitionem gentilium deridet Theodoretus sermone VII. Προσδουκῆς ἰδεῖν. Μὴδ' ὑπολαμβάνει τὸ καθίζεν τοῖς τάφοις. *Nefas habetis accedere ad sepulcra.* De his multa viri doctissimi notarunt ad Theophrasti characteres.

CAPUT XVI

Vulgatus index Ημέραι expunctus. Fausti dies & infausti, sicut & horæ in fastis notatæ. Commoda sydera. A Jove omnes dies. Hesiodus emendatus ter. Πεπυκασμένη. Antiqua lectio Poëtæ vindicata. Τετρεσμήριον ἡμερ. Quaternarii numeri sanctitas. φύσις αἰόλα, Παναίολ. Nicomachus Gerasenus & Anonymus antiquus Scriptor correctus & explicatus. Hesiodo lux. Orcus. Ὀρός sepulcrum. Menandro medicina. Orcus perjurii vindex. Virgilius defensus. Hesiodus denuo correctus. Μετάδοποι.

HΕΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΗΜΕΡΑΙ] Nec hic index in Vossii codicibus, nec in Gudii Proclo est. Quin nec ullum distinctionis vestigium apparet. In nonnullis tamen libris receptioribus titulum istum exstare viri docti monuerunt, in Veteribus verò non conspici, à quorum auctoritate nobis discedere religio est.

v. 765. Ημέραι δ' ἐκ Διός] Veteres, ut etiam nunc superstitiosi homines, alios dies faustos, alios infaustos ac inauspicatos ad aliquod opus inchoandum ducebant, quos vocabant ἀποφροδύς, ἀπαισίς, Latini *Ægyptios*, *ominales*, *religiosos*, *incommodos* (sicut contra ea *commoda sydera* sunt fausta. Propert. II, el. 26. *Quæritis & cælo Phœnicum inventa sereno Quæ sit stella homini commoda, quæque mala.* Eodem modo Græcis ἡμέραι ἐπιτήδεια, & ἀνεπιτήδεια) qui in veterum fastis erant notati ut semper cognosci possint ab aliquid aggressuris, felix ne esset ille dies, nec ne. Petronius narrat in triclinio Trimalcionis duas tabulas fuisse in utroque poste defixas, quarum altera *luna cursum*, *stellarumque septem imagines pictas*, (sc. habebat) & qui *dies boni*, *quique incommodi essent*, *distinguente bullâ notabantur*. Non verò dies tantum sed & horæ aliæ faustæ habebantur, aliæ infaustæ. Quod & Proclus observavit addens Diis dicatum esse meridiem, Heroibus verò tempus pomeridianum, ideóque esse inauspicatum: auspiciatissimum verò matutinum & vespertinum. Hinc superstitiosi nihil auspicabantur, nulli se accingebant operi, nisi inspectis ephemeridibus, ex quibus capiebatur dies & hora fausta. Juven. Sat. VI. v. 576.

*Ad primum lapidem vectari cùm placet, hora
Sumitur ex libro: si prurit frictus ocelli
Angulus, inspectâ genesi collyria poscit. &c.*

Hæc

Hæc superstitio primùm ab Ægyptiis profecta, unde dies Ægyptiaci dicuntur. Augustinus in epistolam ad Galatas: *Jam verò ne aliquid inchoetur aut adificiorum, aut ejusmodi quorumlibet operum diebus, quos Ægyptiacos vocant, sæpè etiam nos monere non dubitant.* Damnati sunt à Conciliis & Patribus primæ Ecclesiæ. Meritò. Nec tamen nostrorum factorum auctores ab hac ridicula gentilium opinione possunt deduci. Tam difficulter inveteratæ opiniones & errores eradicantur. Hesiodus autem felicitatis dierum & infelicitatis causas tribuit Jovi.

Ἡμεῖς δὲ ἐν Διὶ πικρὰς μὲν τὸ κατὰ μέτρον.

Dies verò ex Jove observans ut decet. Et paullo post:

Αἱ δὲ ἡμέραι εἰς Διὸς παρὰ μανίας.

Dies enim sunt à Jove sapiente. Ubi malè Interpretes: *ha enim dies.*

Omnès dies sunt à Jove. Noster iterum:

Ὅσας ἡ νύκτας τὴν κατὰ μέτρον εἰς Διὸς εἰσι.

Quotquot noctes ac dies à Jove sunt. Ut mirer doctos viros hîc tricarî. Superiùs in *ἔργα* v. 563.

Εὐτ' αὖ δὲ ἐξήκοντα μὲν τροπὰς ἡλίου

Χεῖμαρ' ἐκπλήσῃ Ζεὺς ἡμέται.

Cum autem sexaginta post brumam hybernos dies Juppiter exegerit. Homerus:

Τοῖς δὲ πᾶσι τοῖς ἐπὶ τῆς γῆς ἀνθρώποις

Οἷον ἐν ἡμέρᾳ ἀγνοοῖ πῶς ἀνδρῶν τὴν οὐρανὸν π.

Talis est hominum terrestrium mens

Qualem diem inducit pater deorum & hominum.

Sic enim antiquissimos accepisse hos versûs testantur Eustathius & Sextus Empiricus lib. V. adversus Mathematicos, qui Chaldæorum opiniones explodit. Vide & viri præstantissimi & magnæ eruditionis Merici Casauboni, magni parentis dignissimi filii dissertationem de hoc Homeri loco, æternum monumentum amicitiz, quæ inter nos intercedit.

v. 765. Τετρακίδας μὲν] Τετρακίς est ultima dies, five trigesima cujusvis mensis. Veteres olim singulos menses credebant esse triginta dierum, quamvis id, si calculos ponas accuratè, verum non sit. Solon, teste Plutarcho, hunc trigessimum diem vocavit *ἱνὴν καὶ νῆαν*, veterem & novam, quia pars ejus diei pertinebat ad lunam veterem, pars ad novam. Vide quæ hîc notant Proclus, Moschopulus, Tzetzes, & in primis Petavius in variis dissertationibus ad Uranologium, Lib. IV, cap. 13.

v. 781. Σπέρματα δὲ ἀρχαῖα] MS. I. σπέρματα δὲ ἀρχαῖα, quod & in secundo habetur pro varia lectione. Metri causâ legendum *δὲ ἀρχαῖα*. Sed vulgaram non damno.

v. 782. Κύρη δὲ ἢ σύμφορος ἐστὶν] MS. I. αἰσύμφορος.

v. 785. Κύρη τὴν γῆν] Nullus dubito quin omnes probaturi sint MS. I. lectionem: *κύρησι γῆν*. Sic quoque legendum versu 794.

κύρησι

legit : Αἶλα φύσις ex Anonymo in Theolog. Arithmeticiis : Αἶλα φύ-
σις ἡτοιμασμένη τὴν περὶ τὴν πᾶσι φύσιν ἐμφαίνουσαν τὴν εἰρησίου καὶ ἐπὶ
ἐκείνῃ αἰὲα τῆς ἡτοιμασμένης ἀφαιρέσεως. διὸ καὶ κλειδῶν πᾶσι τὴν φύσιν
αὐτὴν πᾶσι καὶ ἐτοιμασμένην. Aëoli naturam appellabant quaternarium,
varietatem proprietatis indicantes : & quod absque eo non sit universalis
constitutio , unde etiam clavigerum natura quemdam ipsum undique co-
gnominabant. Sed quid est Aëoli natura? Aëolus Vulcaniarum Insula-
rum Rex fuisse traditur , & coelestium motuum peritus , ideoque
ventorum dominus. Quid verò ille ad naturam rerum omnium pa-
rentem? Rectè se habet lectio Nicomachi, nisi quod copula sit exte-
renda , legendumque : αἶλα καὶ αὐτὴ φύσις αἰὲλα. Dorica Dialecto,
qua utebantur Pythagorei & omnes magnæ Græciæ incolæ pro αἰὲλα.
Sic vice versa emendandus Anonymus ex Nicomacho , non contrà.
Αἶλα , & Πανίολα sunt φύσις propria epitheta. Ratio nemini
potest esse obscura. Inscriptio antiqua apud Gruterum :

ΦΥΣΙΣ ΠΑΝΑΙΟΛΟΣ

H A N T. M H T.

Fuit , qui me reprehendit , quòd Nicomachum Gergasenum dixerim,
ut vocatur apud Photium , præfatus nullos umquam fuisse Gergase-
nos , sed eos dici Gerasenos. Verùm si Photio non credit , credat
Matthæo , qui eos vocat , Cap. VIII. 28. *Gergesenos*. Nimirum eadem
urbs vocabatur Γέργας , & Γέργας , incolæ Geraseni , Gergaseni , &
Gergeseni , quos etiam hoc nomine appellat Josephus II. de Bello
Judæico 20.

v. 804. *Ὁρκὸν πινυμέναι* Interpp. *Perjurium vindicantes*. Quis au-
divit *Ὁρκὸν* esse perjurium ? *Ὁρκὸν ἀφαιρέσειν* est jurisjurandi fidem vio-
lare , perjurum fieri. Sed *Ὁρκὸν* numquam simpliciter est perjurium.
Ceterum in MS. I. legitur : *Ὁρκὸν γινώσκον*. *Orcum natum*. Sanè sic
legisse videtur Virgilius : *quintam fuge : pallidus Orcus Eumenidesque*
sata. Ubi Servius : *Hesiodus Orcum quintâ lunâ dicit natum*. Ex Celso
quoque tradit Orcum esse jurisjurandi Deum , pallidum dictum quia
jurantes trepidatione palleant. Apud Orcum enim defunctas ani-
mas jurare , ne quid suos , quos in vita reliquerunt , contra fas ad-
juvent. Orcus Latinis est Pluto , summus inferorum Deus. Cic. in
Verr. *Ut alter Orcus venisse Æternam , & non Proserpinam , sed ipsam*
Cererem rapuisse videatur , hoc est , alter Pluto. Plaut. Pœn. I. 130.

Quo die Orcus ab Acheronte mortuos amiserit.

Et sic Latini frequenter. Nonnullis tamen non Pluto , sed Charon
Orcus est , Glossæ Philoxeni : Orcus Χάρων. Quin & Silius Italicus
Cerberum dicit Orcum.

Illatrat jejunis faucibus Orcus
Armenti quondam custos immanis Iberi.

Ut Veteres videantur omnibus inferis tribuisse nomen Orci, quod à Græcis illos accepisse certum est, qui ὄρεον vocarunt sepulchrum, ut benè observat Maximus Scaliger ad Varronem cū Menædeo:

Οὐ πῶποτε ἐξήλωσε παλῦτιλῶ νεκρῶν.

Εἰς τὸ ἴσον ὄρεον τῆ σφόδρ' ἔρχεται ὑπὸ πύλαις.

Numquam invideo mortuo opulento, in simile sepulchrum venit etiam valde tenuis. Sic hic locus legitur; pro quo malè substituit vir summus ὄρεον rectè tamen scripsit ὑπὸ πύλαις, cū aliter legeretur ὑπὸ πύλαις. Ὄρεον sanè fuisse Deum inferorum, patet ex hoc loco Hesiodi, qui illum conjungit cum Furiis, & natum dicit ab Eride in perjuratorum poenam. Vide & in Theog. v. 231, Sicut autem Ἄδης, hoc est, Pluto, sic & ὄρεος inferorum Deus pro sepulchro ponitur. Ex lectio-
ne autem nostri codicis apparet Virgilium non esse hallucinatum, quod Salmasius in libro de annis climactericis contendit, cū scripsit Orcum natum esse quinto die. Sic enim invenit in suis exemplaribus, ut legitur in primo Vossiano. In hoc tamen abit à sententia Hesiodi, quòd illo die Erichonidas quoque natus canat: cū Hesiodus tantum dicat illas versari apud superos, ad vindicanda scelera flagitiosorum hominum. Sed forsitan in hoc secutus est Orpheum, & Melampodem; qui & ipsi commodorum & incommodorum dierum ephemerides ediderunt cū illorum causis, ut Græci Interpretes, qui illorum testimoniis sæpè utuntur, ostendunt.

v. 812. Εἰς τὸ ἴσον ὄρεον τῆ σφόδρ' ἔρχεται ὑπὸ πύλαις] MS. L. εἰς τὸ ἴσον ὄρεον τῆ σφόδρ' ἔρχεται ὑπὸ πύλαις. Bona siquidem est hæc ad plantandum.

v. 818. Παῦροι δὲ τ' ἀληθεία κυκλίσουσιν] Pauci veracem dicunt. Inde Virgilius ait illam diem esse contrariam furtis. *Nona fuga melior contraria furtis.* Furibus enim fraudi est veritas. Hic est hujus loci sensus, quem & Salmasius i. vii. v. vidit.

v. 820. Μία τ' αὖτε παῦροι καὶ αὖτε παῦροι εἰσὶν αἱ μέγ' αἰετὶς] MS. I. μία τ' αὖτε παῦροι καὶ αὖτε παῦροι εἰσὶν αἱ μέγ' αἰετὶς. quod placet. Subintelligendum autem hic ἴσων. Paulò antè τῶν πολυκλήδων perperam vertunt *bonè clavatum*, cū sit πολυκλήδων in qua multa sunt sedilia remigum. Κλήδης enim sunt transtra. v. 823. Μενιδεύου sunt μινυῖον κλέδων, dies intercidentes, qui inter faustos & infastos voluntur. Vulgò *incerti* vertunt. Δαίμων est πείρα. Unde Catadupa Ciceroni Nili cataractes dicitur, quod de altissima rupe præceps cadat.

CAPUT XVII.

Λαισώ. Hesiodus emendatus & vindicatus. Τανύσφυ-
ρ. Δῶρα Ἀφροδίτης. Πλεκτὰ ἄρματα. In Hesiodo con-
jectura. Ὀχέειν ἄτλω. Phædrus emendatus. Ἐχειν, ha-
bere pro regere. Adamantinus. Obscurus locus He-
siodi & aliquot Homeri expofiti. Κυάνη πύχες. Πύχες
in scutis quid. Πύχες montium juga. Πολύπυχ.
Ὀλυμπ. Ἐλαύνειν, δειλαύνειν. Ducere.

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ] Servius ad XII. Æneid. hunc librum
laudat nomine Ἀσπίδος. Latine, inquit, *aspis* Hesio-
dum in Ἀσπίδι *Ulysses & Circes filius* fuit. Sed errat Servius; Non
in Ἀσπίδι sed in Theogonia hoc dicit Hesiodus. Et sic legendum vi-
detur apud Servium.

In Ἀσπίδι v. 3. Λαισώ] Ad bella concitantis, bellicosi. Hesych.
Λαισώ, εὐαὶ ἢ παροτρύνει εἰς τὸ πόλεμον. Ὁ ἐστὶν ἱστάμενος Ἀθήνα.
Cur vertant populorum dissipatoris causam nullam video. De matre
Alcmenæ quæ Herculem edidit diversæ sunt Veterum sententiæ. Pe-
lopiis filiam fuisse consentiunt ferè omnes. Hinc Hercules Pelopis
pronepos dicitur in antiqua inscriptione. Diodorus Siculus illam vo-
cat Eurymedam, Plutarchus Lydicen, Apollodoro in Bibliotheca
Anaxo Alcæi filia dicitur.

v. 9. Ἡ δ' ἐκ δέ] Lege: ἡ δ'.

v. 23. Τὰ δ' ἄμφοι ἰδμοι] Diaconus legit ἰδμοι, & interpretatur
παροτρύνει. Pessimè meo iudicio. ἰδμοι πολέμοιο καὶ φυλόποιο con-
jungenda esse vel puer videat.

v. 29. Ἀρὴς ἀλκτῆρος φύκος] Cui persuadeas tironem Græcæ
linguæ nescire ὅρῃς ἀλκτῆρος esse depulsatorem malorum, damno-
rum, calamitatum? Hinc Hercules appellatur ἀλκίμαχος. Interpré-
tes tamen portentoso errore transtulerunt: *Martis depulsorem*. Infe-
rius;

Θήκετο δ' αἰψὸν ἄμφοισιν ὅρῃς ἀλκτῆρος αἰδῆρος.

Injecit autem humeris malorum depulsatorem gladium.

v. 35. Τανύσφυρς Ἡλεκτρωνίδης] *Pulcra Electrionida*. Ridiculè In-
terpretes. *procera Electrionida*, quam paullo antè appellaverat ἰσφυ-
ρον, nunc dixit τανύσφυρον. Hesych. τανύσφυρ, ὀρθόσφυρ, ἰσφυ-
ρ, λεπτόσφυρ. quæ pulcros & teneros talos habet, formosa. Sic
apud eundem: Τανυφῆς est λεπτοφῆς, tenuiter textus. Ταναχίς Ve-

teres exponunt σύμῃσι. Ταύτεχα, λιπύτεχα. Ταυὰς non solùm est συμπερι, sed & λιπύς.

v. 47. Τετραυφ. & διάγεισι παλοχόρῳ] Nescio quid hic deliret Diaconus, qui hæc verba accipit de Alcmena, asseverans illam hic à Poëta dici Venerem, quia superius scripserit, eam omnes antecellere mulieres οὐδὲ καὶ μεγίστη. quæ an sano homini in mentem possint venire dubito. Cui enim, præcipuè qui Græcos Poëtas enarrandi partes sibi imposuit, potest latere δὲ αὖ Α' φεγγήτης εἴς τι συνουσίαν, τὸν δὲ, φιλότιμον, Concubitus, consuetudinem?

v. 52. Βίλῳ Ἡερκλεῖῳ] Ineptè vertitur: vim Herculanam. Cum sit secundum pervulgatam & creberrimam Græcis Poëtis circumscriptio, ipse Hercules. Inferius:

Εἰ μέγας δὲ δράκωντες ἴδῳ φέβῳ, ἔπ' ἀλῆσιν.

In medio autem in draco erat terribilis. Homerus Iliad. β. v. 387.

Εἰ μὴ οὐκ ἐλθῶσι Δράκοντες ἰδὲ αὖ ἀνδρῶν.

Donec non veniens dirimat viros, ubi ridiculè Interpres, robur virorum. Ubi Interpretis denudè: draconis horror. Imitatus est Horatius:

Peruicax Achirona Hercules labor.

hoc est Hercules, ut apud eundem Catonis virtus est Cato: Narratur & prisca Catonis virtus sæpè inualuisse mero.

v. 63. Πλακίῳ δὲ φεγγῆτι] Inferius v. 309. ἄρματι πλάκῳ. v. 307. ὑπὸ πλακῆσι δέφου. hoc est, currus ex lignis contextos, compactos. πλάκῳ de curribus, ut apud Latines carinae de navibus. Claud. Quæ sylva carinas texuit. Propert.

Ite rates curvas & leri texite causas.

Ut pulchrè & venissimè emendavit Gronovius ὁ πλῆν in Observationibus. Eustathius ad Iliad. θ. p. 602. Δίφροι καμφαίναν, καὶ ὁ δὲ πλακῆς μέγας ὁ πλάκῳ. Ἄλλως δὲ ὑπὸ πλακῆσι καὶ ὑπὸ πλακῆσι λέγονται. Vide eundem ad Iliad. φ. Texebantur autem currus ex viminibus, ut multis docet Schefferus lib. I. de re vehiculari c. 3.

v. 92. Ἡ' ἄτλῳ ὀχίῳ] Culpam suam luens, non noxam, ut vulgus Interpretum. Existimo autem legendum ὀχίῳ, culpam suam ferens, hoc est, luens. Homer. Iliad. φ. 300.

Ὁ δὲ φείσῃ ἥσιν ἀσπίδῳ

Ἡ' ἔν. ἡ δὲ ἄτλῳ ὀχίῳ ἀσπίδῳ θυμῷ

Hic verò mente sua captus iuit, suam culpam luens stolidò animo. Quod locuendi genus etiam Hebræis frequens, ut in iilo, filius non portet delicta patris, hoc est, non l. at.

v. 95. Ἀλλὰ σὺ θῆκος ἔχ' ἥντι φωνήεντι ἵππων ἀκυνέδῳ] Hoc equos rege trenis. Hoc Phædro est, ora continere frenis spumantibus. Lib. III, fab. 6.

Sed istum timeo sella qui prima sedens
Fugum flagello temperat lentum meo.
Et ora frenis continet spumantibus.

Sic

Sic legendum esse ante quadraginta annos vidi, & probavi Gronovio. Horatio est ora frenis temperare. Lib. I. carm. 7.

Gallica nec lupatis temperes ora frenis.

Ubi Scholiastes meus ineditus: *Gallica pro Gallicarum equarum ora.* Ovid. *spumantia ora coercere*, V I. Metam.

————— *dum flestit in orbem*

Quadrupedes cursus, spumantiaque ora coercet.

Id. V. Metam.

————— *Dea fertilis angues*

Curribus admovet, frenisque coercuit ora,

Id. epist. Phædæ:

Sapè juvat versare leves in pulvere currus,

Torquentem frenis ora sequacis equi.

Seneca Hippolyto v. 1002.

Celfos sonipedes ocyus subigit iugo

Et ora frenis domita substrictis ligat.

Manil. lib. V.

Stare levi curva moderantem quatit ora,

Spumigeris frenata lupis, & fletere equorum

Prævalidas vires,

v. 103. ΗΨΗ.] Malè in multis editionibus legitur ΗΨΗ. In alijs δ' ΨΗ, & sic legit Joannes Diaconus. Sed nihil minus compellabant Seniores. Vide Scholiasten Homeri ad dictum locum & Apollonii Rhodii ad Lib. III. v. 52. Homerus Iliad. ζ. v. 518.

ΗΨΗ ἢ μέλα δὲ σὺ καὶ ἰσχυρόν κατεπύκνω.

Venerande, certè te jam valdè properantem detines.

v. 104. Ταύριος Ἐπεισίγας.] Non alia ratione Neptunus dicitur ταύριος, uti & Oceanus apud Euripidem in Oreste: ΗΨΗ πύρρος Ὀκεανὸς ἐν ταυρὸχοῦς ἀγκύλαις ἐλίσσων, πολλοὶ χόρον. Aut Pontum quem Oceanus Taurinum caput habens Devolvens ulnis circumit terram, quam ejus filii, fluvii, nimirum propter violentiam, & strepitum. Festus: Taurorum specie simulacra fluminum, id est, cum cornibus quod sunt atrociora ut tauri. Virgil. IV. Georg. 371.

Et gemina auratus taurino cornua vultu

Eridanus: quo non alius per pinguis culta

In mare purpureum violentior influit annis.

Horatius: lib. IV. carm. ode 14. v. 25.

Sed tauriformis volvitur Ausidus,

Qui regna Daunii præfuit Appuli

Cum sævit.

Strabo lib. X. de Acheloo: Οἱ δὲ πικρότερος δὲ αὐτὴν πύλης, ταύριος δὲ ἰσχυρὸς λέγεται ὁ Ἀχελῷος φασί, καὶ ὁ αὐτὸς καὶ τὰς ἄλλας ποταμούς, διὰ τὴν ἰσχυρίαν, καὶ τὴν κατὰ τὴν πύλην καὶ κατὰ τὴν πύλην καὶ κατὰ τὴν πύλην. Qui autem

ex fabulis verum colligunt. *tauro similem formam Ascheloum aiunt, et alios fluvios, ob strepitum & fluxus alveorum, qui cornua dicuntur.* Vide & *Ælian. Var. Hist. II, 32.* Sic & in antiquis nummis fluvii forma bovis exprimuntur, ut pridem docuit vir doctrina & judicio magnus *Antonius Augustinus* in *Dialogis*.

v. 105. *Ος Θήρας κρείμαται ἔχῃ*] Interpretes vertunt: qui *Thebarum* moenia tenet. Nec improbo. *ἔχῃ* tamen poterat etiam verti, *habet*. Nam habere Latinis æquè ut Græcis *ἔχῃ* dicuntur loca, qui illa possident, & gubernant, qui illis præstant. *Justin. XII, 4. Terras inter amnes Hydaspen & Indum Taxiles habebat. Flor. IV, 2. Siciliam & Sardiniam annona pignora per legatos habuit. Tacitus II. annal. 20. Festinare & urgere ut provincias & legiones solus habeat.* Sic & homines & Dii dicuntur haberi ab iis, sub quorum potestate & ditione sunt. *Ovid. I. Metam. v. 196.*

*Cum mihi qui fulmen, qui vos habeoque regoque,
Struxerit insidias.*

v. 116. *Θυμὸς γηθήσας*] Nonnulli codices legunt non malè: *μῦθος γηθήσας*.

v. 136. *Κυρίῳ ἑνὶ λίθῳ ἔχῃς Δαίδαλῶν ἀδάμαντι*] Diaconus contendit *ἀδάμαντι* hic non esse lapidem; sed *ἀδάμαντι*. Hunc sequuntur Latini Interpretes. Sed quis tam hospes est in Veterum Scriptis, cui lateat *adamantina* Græcis & Latinis dici omnia quæ valdè dura sunt & firma? Sic *Horatius Marti* tribuit *adamantinam tunicam*. *Ovid. IV. Metam. de sedibus inferorum:*

Carceris ante fores clausas adamante sedebant.

hoc est, obicibus & postibus firmissimis. Scænta apud Poëtas exempla faciliè invenies.

v. 143. *Κυρία δὲ λίθῳ πύλας ἡλάσαστο*] Interpretes inscitissimè: *cerulea plicia fulgorem interfecantibus*. Verte: *ceruleæ lamina evans ducta*. *Κυρία πύλας*, sunt *ceruleæ* laminæ, ut apud *Homerum* *δερκὸς κυρία*, *ceruleæ lorica*. *Πύλας* sunt laminæ, tabulæ, plagulæ, coria ex quibus scuta conficiebantur. *Etymolog. M.* exponit τὰ λίθῳ, ἐπὶ λίθῳ ἡλάσαστο. Ex pluribus enim plagulis, pellibus, toxtis, tabulis, pro materiæ diversitate, conficiebantur clypei Græcorum, sicut & scuta Romanorum. Unde vult *Varro* scutum dici à secando, quasi secatum. Quamvis autem in verberbio labatur *Togatorum* doctissimus, est enim scutum à σῦν, quia pellibus obducebatur, ostendit tamen Veterum scuta ex variis partibus fuisse compacta. Liquidissimè *Homerus Iliad. H, v. 248.*

Εξ δὲ λίθῳ πύλας ἡλθε δαΐζων χαλκὸς αἰσῆς

Εἰ τῇ ἰσδομένη ρινὴ γένη.

Ceterum sex per plagulas penetravit findens hasta, in septima autem pelle besit. *Ajaci* clypeus erat *ἰσδομένη*, singula pellis constituebat πύλα, sive plagulam. *Iliad. γ,* in descriptione scuti *Achillis:*

Ἀλλὰ δὴν μὲν ἑπτάσῳ λίθῳ πύλας, αἱ δὲ αἶψ' ἐν πῆξι

ἦσαν.

Ἦσαν· ἐπεὶ πέντε πλύχας ἤλασεν Κλυμένης
 Τὰς δύο χαλκείας, δύο δὲ ἰνδίδι χρυσοπέπλους
 Τὴν δὲ μέλαν χρυσῆν.

Sed duas quidem adiecit per plagulas, tres autem adhuc tres erant. Quoniam quinque plagulas Vulcanus duxerat, duas aereas, duasque intus stanni: Unam vero auream. In quibus locis ineptissime Interpretes πλύχας vertunt plicas, ut in pluribus aliis. Polybius in descriptione scuti Romanorum τὰ δὲ πλάγια & appellat, lib. VI. Ἐξ ἀπὸ τοῦ ἰανθίου μα-
 τος, πικρῆς καὶ πικρῆς ὀφθαλμοῦ καὶ δὲ πικρῆς καὶ πικρῆς ἀπὸ τοῦ ἰανθίου.
 Scutum è duplici tabulato glutine taurino est compactum: extrema su-
 perfacies luteo, deinde vitulino corio circumtegitur. Nicetas Choniata lib. I. rerum Isaaci Angeli in descriptione thoracis ex lino coactili
 fæpius aut decies in se complicato συμπλέγμεται dicit, quæ Poëtæ
 Veteres πλύχας. Ἀπὸ τοῦ τοῦ ὁ Κόρραδης αἰδὼ θυρεὺς πλινθίων διωγωνίζετο,
 ἐκ δὲ λίνου πικρῆς καὶ πικρῆς ὀφθαλμοῦ καὶ δὲ πικρῆς καὶ πικρῆς ἀπὸ τοῦ ἰανθίου πολ-
 λάκις ἀπὸ τοῦ ἰανθίου διωγωνίζετο. ἐκ ποσῶν δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἰανθίου αἰσὶ καὶ
 ἀπὸ τοῦ ἰανθίου, ὡς καὶ βίβλος ἵνα καὶ πικρῆς καὶ πικρῆς, ἐκ ποσῶν δὲ καὶ
 ἀπὸ τοῦ ἰανθίου καὶ πικρῆς ὀφθαλμοῦ συμπλέγμεται. Ipse Conradus sine scu-
 to tunc dimicabat: sed pro lorica textum quoddam gestabat è lino fa-
 ctum, vino austero probe salito maceratum, saepius replicatum: quod
 quidem sale & vino coactum adeò firmum adversus ictum erat, ut pene-
 trari à nullo vale posset. Erant autem huius texti plagella octodecim &
 eo plures. Propter eandem rationem tabulæ quoque ex quibus fores
 compingebantur πλύχας dicuntur. Pollux onomast. IX. 5. πλύχας sunt
 etiam pugillarum tabulæ, five sint eburnæ, five lignæ, live au-
 rex. Hinc δὲ πλύχας, χρυσοπλύχας, χαλκοπλύχας. Nec longè inde discedit
 quod pro jugis montium πλύχας ponuntur. Apollon. Rhod. III, 101.

Ἢν ᾧ ἰδὼν Οὐλύμπιο κατὰ πλύχας.
 Ivit per juga Olympi.

Ubi ridiculè Interpres novissimus valles exponit. Jugis montes con-
 nectuntur. Hinc nostro in Theogon. v. 113. χαλκοπλύχας Ὀλύμπιος
 est multa juga habens. Ineptè Interpretes: cælum multis sphaeris im-
 plicitum. Vide Eustath. ad Iliad. Θ. p. 610. ubi varias de huius vo-
 cis notione & origine sententias tradit. Ἐλαύνειν γὰρ & ἀνελκύειν
 sunt propria in hac re verba. Homerus in loco superius laudato: ἐπεὶ
 πέντε πλύχας ἤλασεν Κλυμένης. Quoniam quinque laminas duxit Vulca-
 nus. Idem alio loco: καὶ δύο χαλκείας ἤλασεν, quam faber ararius fecit.
 Ἐλαύνειν σίδηρον χρυσόν, ferrum, aurum ducete, propriè dicuntur fa-
 bri aurarii & ararii. Hinc ἑλασμέναι sunt laminæ ductiles. Eustath.
 ad d. I. πέντε πλύχας ἤλασεν. ἡρώτων τὰ τοῦ καὶ τοῦ χαλκοπλύχας.
 dicitur hoc quidem secundum artem fabrorum arariorum. Est enim pro-
 prium χαλκουργίαν verbum. Herodot. I, 68. Ἐλθὼν ἐς χαλκουργίαν ἰδὼν
 σίδηρον ἑλαυνόμενον. Cum venisset, in officinam arariam videns ferrum
 duci. Idem I, 50. Καταχράμεθα χρυσὸν ἀπαστον, ἡμετέραν δὲ ἐξ αὐτοῦ
 ἐξήλαστο.

ἔχλαυν. *Immensam vim auri liquefecit; ex quo dimidiatos lateres duxit.* Noster inferius in Theogon.

Τὸν αὖτε χαλκὸν ἔρεθ' ἰθάλαυτι.

Quem circa ferroum septum ductum est. Apollon. Rhod. Argonaut. II, 231.

Οὐδ' εἰ οἱ ἀδάμαντος ἰθαλαίμῳ κέαρ ἦν.

Ne si cor ei sit ex adamante ductum. Ἐλαίωω Latinis est ducere. Horatius de Alexandri ærea statua: *Ne quis se duceret ære.* Πῶς recte etiam verti possunt tabulæ, quamvis sint ferreæ, aut coriaceæ, aut ex alia materia. Sic apud Tertull. de pallio eadem translatione plicæ longæ in toga dicuntur *tabula toga*, quod similes sint tabulis.

CAPUT XVIII.

Λόκα δέοντες. Ἀπληθ. In Hesiodo menda exenta. Eidem lux. Ἀμφὶ Κανέα, & similes locutiones. Τιταρήσιθ. Ἀγλαίη Ἀθλῶ. Μάχῳ κορύσσειν. Danielis Heinsii elegantissima emendatio asserta. Juvenali lux. Rumpere auditorium. Hesiodus distinctione adjutus. Πάνεφθος κασίπερος. Κίβισις. Τιταίνειν. Χλωρὸς est αἰχρὸς. ἐπὶ χλωρῷ ἀδάμαντος βαίνειν. Leves in hastis. Et similes locutiones.

v. 146. **Ο** δόντων λόκῳ δέοντων] Pervenustum loquendi genus est pro δόντων λόκῳ. Antiqua inscriptio in consecrationem templi in agro Herodis Attici, πῶς χλωρὸς δέισσι, herba viridis, quod olim observavit Salmastius, & ante eum David Hoeschelius in epistola ad Meursium scripta, quæ penes me est. Simile loquendi genus apud Aratum, λεπτὴ φάσσι χλωρ. vertit Cicero *obscuro corpore ebela.*

v. 147. Οἱ δόντες ἀπληθι] Dentes magni. Hesych. Ἀπληθ, ἀπρόσσιτοι, ἀχέριτοι, μίχα. Interpretes pessimè: *dentes inaccessi.* Ut & v. 230. Γοργῶν ἀπληθι, sunt terribiles. In Theog. v. 151. Χείρῃ ἀπληθι *manus magna, terribiles.* Sophocles: Ajace flagellifero v. 256. Τὸν ἀπληθῆ ἔχῃ. *Hunc furor magnus tenet.* Nam sic legitur in editionibus antiquis. Recentiores Stephaniana, Plantiniana, ut & Græcus Interpres scribunt, ἀπληθ, ut significet furorem seu insaniam veram, hoc est, magnam.

v. 155. Εἰ δ' ἀπρόσσι π, φέθ' ἑ' ἀνδροκυσίη π διδῇ] Legendum: ἀνδροκυσίη ἑ' ἰδιδῇ. Vertendum verò: *In eo tumultus, terror, & homicidium ardebant scilicet ira, indignatione, dimicandi libidine.*

v. 171. Οὐδένος; πέντε] Legendum ἰδ' ἴππῳ.

v. 179. Κανίη τ' ἀμφὶ αἶαντα, Δρύαντι π] Hi omnes accusativi ab hoc versu usque ad 183. exponendi sunt per nominativos, *Canis Rex*, *Pirithous*, &c. quod satis indicat versus, qui iis subicitur:

Ἀργύρεαι, χρύσεια σφῆλαι τὰχ' ἔχοντες.

Latinos Interpretes fugit elegantissimum istud dicendi genus, *οἱ ἀμφὶ Πλάτωνος*, pro *Πλάτων*, de quo superius egimus. Poëta omisit articulum.

v. 181. Τιμῆσιον] Notat Diaconus hunc Lapitham nomen accepisse à loco quem coluerit. Is est fluvius Theſſaliæ. Suidas: Τιμῆσιον ποταμὸς Θεσσαλίας. Sed & ejus accolæ eodem nomine fruebantur. Stephanus de Urbibus: Τιμῆσιον ποταμὸς Θεσσαλίας. τὸ ἰδιόχον ὀνομασμένον Τιμῆσιον. Stultè ὅζοι Ἀργεὺς vertitur *potus Martis*. cur non: *filius Martis*? Sic autem omnes dici *παραμυκτὸς ἄνδρας* qui Homerum, parentem omnis doctrinæ & elegantiz legerunt, non possunt nescire. Apud eundem eodem sensu: ἦες Ἀργεὺς.

v. 185. Ἀσβόλον οἰονιστὴν] Ovidio XII. Metamorph. dicitur *Astolos*:

*Quique suis frustra bellum dissuaserat augur
Astolos.*

v. 196. Ἰερῶν π] *Ruentium*. non: *festinantium*. nisi forsan legendum: Ἰ' ἱερῶν π *avidorum* scilicet pugnæ.

v. 197. Ἀγλαίη τετραχόσια] Cave veritas, *prædatrix Tritogeniæ*, cum Interpretibus. Retinendum Græcum epitheton *Agelea*. qua significatur bellicosa Minerva. Suidas: Ἀγλαίη ἢ Ἀθηνᾶ, ἡ δὲ τὴν ἄγαν λαίαν, ταύτην, τετραποικίαν. Noster infer. Theog. v. 318. Homerus Iliad. εἰ. v. 178.

Πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ Ἀγλαίη.

Prima Jovis filia Agelea. ubi æquè ineptè Interpretes: *prædatrix*. vide ibi Eustath. scholia Didymi & Etymolog. Magnum.

v. 198. Μάχῳ ἰδίλωσι κρύσσον] Quid est, *pugnare velle armare*? Sic enim reddiderunt Interpretes. *Κρύσσον μάχῳ* est accendere prælium, ciere bellum, ut Justinus loquitur de Artemisia: *inter primos duces bellum acerrimè ciebat*. Noster paullò antè: *Κρύσσοντες κλέγον ἄνδρων*, *accendens pugnam virosum*. Pindarus Isthmionic. VIII.

μάχῳς ἐναεμεβόρον

Ἐργον εἰς πόλιν κρύσσοντες.

Pugna homines interimentis opus in campo ciere, quod est fortiter pugnare. *Κρύσσον* sæpè generaliter est augere. Hesych. *Κρύσσον αὐξάνω*. Pindarus Isthmionic. VIII. *Ἄλλω κρυοσίμῳ ὀρθοῦλαι μηχαναῖς*, *fortunas amplificare bonis artibus*.

v. 203. Οἶον δ' ἰδ' ἄγνος Ὀλύμπῳ] Elegantissimè hunc locum emendavit D. Heinsius, qui legit *ἄγνος Ὀλύμπῳ*. *frangebatur*, hoc est. resonabat Olympus. Polybius XV, 30. τὸ δὲ ἀλγοιφόντων τὴν πᾶσιν ὁ βασιλεὺς καταπύοντος πᾶσι τὸ πᾶν ἔκρινεν καὶ τὴν κεραιήν. *Satellitibus*

bus regia mandata exponensibus plausu & clamore omnia loca replentur. Noster Poëta inferius vers. 278.

Τοι μὲν ὑπαὶ λογιῶν ἐκείνων ἦσαν αἰδῶ
Ἐξ ἀπαλῶν παρθένων, αἳ δὲ σφισι ἄγοντο ἔχρη.

Atque hi quidem canoris tibiis emittebant cantum & genere ore, circum-
que ipsos frangebatur echo, id est, resonabat. Vers. 347.

Τῶν δ' ἴππων μὲν ἴππων ὑπὸ πᾶσι ἀνάλων
Ὅλβια χεῖρμασιν, αἳ δὲ σφισι ἄγοντο ἔχρη.

Horum equi deinde obviam sibi mactati facti, sensum haurire, circa-
que ipsis frangebatur echo. Virgilius:

Et cantu querula rumpent arbuta cicada.

Juvenal. *Affiduo rupta lectore columnæ.* Nec aliter intelligendus ejus-
dem Poëtæ locus Sat. VII. v. 85.

Gloria quantalibet quid erit, si gloria tantum est?
Curritur ad vocem jucundam, & carmen amica
Thebaidos, letam fecit cum Staius urbem,
Promisitque diem: tanta dulcedine captos
Afficit ille animos, tantæque libidine vulgi
Auditur. sed cum fregit subsellia versu
Esurit, intactam Paridi nisi vendat Agavem.

In quo loco exponendo principes ingeniorum Josephus Scaliger & Isaacus Casaubonus mirè trlicantur. Ille in Ausonianis lectionibus vult Staium Poëtam post incredibilem totius urbis expectationem tandem in agone Capitolino Thebaidem suam recitasse, sed non placuisse, & contra eum alios coronatos. Hoc falsè significare Juvenalem dicentem: *sed cum fregit subsellia versu*, nimirum Poëtam recitantem non stetisse, sed excidisse, hoc est, non placuisse. In diversum planè it Casaubonus in animadversionibus in Suetonium, qui frangere subsellia interpretatur vehementissimè placuisse, sic ut Κρόνος, Euge, Sophos acclamantium quasi subsellia frangerentur. Fundum hujus sententiæ producit Sidonium Apollinarem V, ep. 70. *Hunc olim perorantem, & rhetorica subsellia plausibili oratione frangentem, socer eloquens ultro in familiam patriciam adscivit.* Sed uterque nihil aliud significat quàm simplicem recitationem, quod & postea ipse Casaubonus fatetur. Frangere subsellia versu eadem ratione dicitur, ut rumpere legendo columnas, cantu arbuta, Olympum. Martianus Capella: *Nam absque his qui perturbantes pectora sensusque cunctorum cognoscentium quoque perfregere subsellia.* Non nego tamen etiàm de Κρόνος & acclamationibus auditorum hoc loquendi genus posse usurpari. Sidon. lib. IX, ep. 19. *Dignum omnino, quem plausibilibus Roma foveret ulnis, quoque recitante crepitantis Athenæ subsellia curvata quaterentur.*

v. 204. Εἰ δὲ ἀγρῇ. αἳ δὲ ὄλβια ἀνέειλον ἱστοῦντο

Ἀνέειπον ἐν ἀγρῇ. Διὰ δὲ ἱστοῦν αἰδοῦν] Hi versus nec rectè sunt expositi, & prava distinctione corrupti. Ad quod enim referas

referas cū ἀγῶνι non est. Sed leviter distinctione mutatā omnis λά-
φια tollitur.

Εἰ δὲ ἀγῶνι, πρὶ δὲ ἄλλοις ἀπείθεσι ἐπιφάνω
Αἰωνάτων· εἰ ἀγῶνι διαί δὲ ἑτέρῃ αἰσίδα.

Ibi erat coctus, qui cinctus erat ingentibus opibus Deorum. In certami-
no Dea verò incipiebant cantare. Α γῶνι hic est concio, coctus Deorum,
qui Apollinem & Musas audiebant canentes. Posset & πλεῖν πρῶτον
poni post ἐπιφάνω. Sed priorem distinctionem probō.

v. 208. Παρίφθας χρυσίππεος] Interp. stanno liquefacto. Sed παρίφθας
χρυσίππεος est idem ἀπύφθας χρυσίππεος, stannum benè excoctum, pur-
gatum, optimum. ἀπύφθας χρυσός Herodoto est purissimum, aurum
ad obfussum, ut loquitur Suetonius, lib. I. cap. 50. ubi ἀπύφθας χρυσὸν
opponit χρυσὸν λευκόν, album aurum. Ubi aurum λευκόν est aurum
cui multum argenti est admixtum, quod propterea dicitur pallere,
ut apud Catullum, *livore expalluit auri*. Hinc Augustinus sermone
de commate Psalmi L. *Quoniam iniquitatem meam ego agnosco. Quid
volui? aurum pallorem terra? argentum livorem terra? honorem tem-
poris fumum.* Theodoretus: *Διὰ γυνῆναι χρυσὸν δοκιμὴν τε καὶ ἀπύφθον.*
Dignoscere aurum probatur & excoctum. Ubi perperam vir doctus in
Analectis emendat ἀπύφθον, ἐργύρεσσι ἀπύφθον eidem argentum rustala-
tum. Pollux lib. VII. ἀπύφθας χρυσὸς ἀκερὲς, ἀκέρως, εὐδαιμονίας,
ἀκαρπής.

v. 224. Αἰὼφι δὲ μὴ κέλευς θῆς] Quàm malè Interpretes: *circum
ipsum autem pera ferebatur.* Hæc nemo, nisi Græcè intelligat, affe-
quetur quid sibi velint. Sensus est, ipsum caput erat sacco inclusum,
sive pera. Κέλευς est πέγ, κιβάνης. Callimachus:

Εἰ δὲ ἐπιθήσῃ πῶτος ἡμὶν κέλευς.

Sic dicta quòd in illam reponatur βίβας, id est τρεφῆ, si magni Ety-
mologici auctori credimus, qui & hunc Hesiodi locum benè expo-
nit: *ἐβάζεσθαι εἰς δὲ κέλευν τὴν ἀγρίαν πλάκην καὶ ἀλλὰ τὸ Γεργῆν οὐκ ἔστι.*
Vide & Apollodorus Bibliothec. lib. II. Κέλευς est, quæ aliter dici κίστη
& κίστη, cista, in qua facientes iter panem circumferebant & obso-
nia. Vide Pollucem X, 23. Hesychium in κίστη, & Etymologicum
Magnum in κίστη. Latinis propriè dicitur *sportula*. Menander in Dy-
scolo apud Athen. *Δύσκολος*. IV.

Ως θύουσι δὲ αἱ τοιχόρυχοι
Κόλτας φέροντες, εὐνοίῃ ἢ καὶ τῷ θεῷ
Εἴτε ἀλλ' ἰαυτῶν.

Ut sacrificant parietum perfossores
Cistas ferentes & serias non Deorum
Causa, sed sui.

Ubi malè Casaubonus reponendum putat κίστας, quamvis & ipse pòst
in addendis repudiaverit hanc emendationem. Pessimè verò Dal-
campius vertit *lectos*.

v. 229. Περὶ τὴν Δαναΐδην ἐνέβλεπον] Interpretes cū hæc, & paullo
præce-

præcedentia ita vertunt: Ipse autem properanti & formidanti similis Perseus Danaides extendebatur, ipsi nescierunt quid dicerent. *πρόωρον* & *πρόωρον* interdum est currere, festinare, fugere. Hesych. *πρόωρον*, *πρόωρον*. *πρόωρον*. Et sic hoc loco accipiendum.

v. 231. *Ἐπὶ χλωρῷ ἀδάμαντος βάνω*] Exponitur: In viridi adamantante euntibus. Virides adamantos quis vidit? *χλωρῷ* Græcis non solum est viridis, sed etiam *αἰσῶς* pallidus. Inferius v. 264. *Ἀχλὺς χλωρῇ*, tristitia pallida. Theophrastus carbunculos dixit *χλωροδόντες*, hoc est, pallidiores. Galenus in multis locis notavit apud Hippocratem *χλωρῷ* frequenter poni pro *αἰσῶς*. Sicuti contra ea apud Virgil. Eclog. VI. *pallentes herbe* pro viridibus. Notandum vero loquendi genus exquisitum *ἐπὶ χλωρῷ ἀδάμαντος βάνω*, in pallido adamantante venire, pro ornatum adamantibus, ut apud Pindarum *ἵπποι ἐπὶ αἰσῶς*, equi in alis pro alatis. Ennius: *levisque sequuntur in hastis*, hoc est, hastati. Virg. V. *Æn.*

— occurrit *Aceste*
Horridus in jaculis & pelle Lybistidos urfa.

Jaculis instructus, & indutus pelle urfina. Flor. I. 1. *Juventus divisa per tribus in equis & armis ad subita belli excubaret.* Hoc est, equis instructa & armis.

v. 235. *Ἐχέοντες ὀδόντας*] Proprie acuebant dentes, ut in *ἔργα* v. 573. *ἄρπυιαι χρονοῖδον* falces aciere. Sed hoc loco est frendebant dentibus, quod trendentium dentes colliduntur, sicut ferrum cum acuitur ducitur in cote.

v. 260. *Προφίης τ' ἰὼ πρεσβυτέρῳ*] Hunc versum nullus dubito quin respexerit Aristarchus, qui in glossa antiqua ad istum in Theogonia versum: *Καμίνης δὲ προφίης τ' ἰὼ πρεσβυτέρῳ* interpretatur *προφίης τ' ἰὼ πρεσβυτέρῳ*. Quod si *ὀφίης* essent posita *προφίης* & *πρεσβυτέρῳ* Viri quidem doctissimi existimant Aristarchum ad versum 578. in *ἔργα*. *Ἡὸς τ' ὀφίης δὲ ἰὼ πρεσβυτέρῳ* π. κ. *ἔργα*. Sed hæc nihil faciunt ad significationem *προφίης* pro *πρεσβυτέρῳ*. Ipsum vero Aristarchum errasse hic ipse locus, qui, cum illa scriberet, ejus animo obversabatur, vincit. *προφίης* enim est excellens, præstans. *προφίης* τ' *ἄλλων* præ aliis excellens. Concise dicitur pro *ὅν* aut *ἄλλων*, ut *δία γυναικῶν*, *nigra lanarium*, apud Plinium & mille *τῶν*. Hæc non monerem, nisi intellexissem ὃ *τοῦτον* hic impegisse,

CAPUT XIX.

Ἀχλὺς. Γασπαχὺς. Fame laborantium pedes tumescunt. Homeri locus insignis expositus. Mos nuptialis Græcorum. Παίζειν. Ludere. Ἵπ' φαρμίσγων. Hesiodo lux. Βάβυ λήϊος. Πέπλα aristæ. Versus suppositivus indicatus. Εἰσέειξ, Πήγαν ἱππῶς. Ἀκροῖον ἀεθλον. Ἀγών. Hesiodus emendatus. Gestatio. Jus. Θέα. Εἴλαιον, ἀρώματι pro foris ubi venduntur. Δαοί. Αἰών. Παλεμίζειν. Σπείδαν. Hesiodus quinquies correctus. Μασχάειν, μασχάειν, μασσάει. Massare. Θήλυς ἱέρση. Θήλειαι νύξ. Ἡ ἔλαφος cervus. Ψυχὴ vita. Λαὸς, multitudo. Populus.

v. 364. **Π** Ἀε' δ' Ἀχλὺς αἰεὶς] Pulchrè & eruditè docuit V. Cl. Tanaquillus Faber ad Longinum ἀχλὺς hī esse tristitiam. Quo nihil est certius, sic contrā φῶς est χαρῆς. Hesych. φῶς, χαρῆς; ἀντιθέτως. Exempla apud Sacros Scriptores & τὰς ἑξο ἱερῶς occurrunt. Cur verò ἱππομαχίᾳ transferunt *perusta similis*? Diaconus scilicet exponit κτενωρῶν. S. d. iste homo supra triviales Grammaticorum canones non sapit. Εἰππομαχίᾳ est miser, ærumnulosus, plenus dolorum. At γασπαχὺς appellatur, quia fame est confecta & exhausta. Illorum enim qui fame laborant pedes tumescunt cum alia membra macescant, & exarescant. In ἱερῶς, v. 496.

Μὴ σε κατὰ χροῖον ἀνιστάσθαι κατὰ πείνην

Εὐὲ πείνῃ, λατρεῖ δὲ παχύνει πόδα χειρὶ πνέου.

Ne te mala hyemis difficultas opprimat cum paupertate: macientia vero crassum pedem manu premat. Ovid. VIII. Metam. v. 807. in insigni descriptione Famis:

Auxerat articulos macias, genuūque tumebat

Orbis, & immodico prodibant tubera tali.

Apud Ephesios lex fuit, μη εἶναι πατὴρ παῖδας ἀποθιάξ ἵνα αἱ αὐτῶν πόδες πνέωσιν τὰς πόδας, non licere patri liberos exponere donec inedia pedes tumescant. Plutarchus affirmat fame confectorum pedes turgescere, corporis verò reliquas partes macescere & attonuari. Hinc lux affulget Homeri loco Ὀδῶς. ε, cuius sensum nec Veteres nec recentes Interpretes ceperunt.

Τὸν κ' εἴ μοι δέξαι σπῆμον ἰνὶ ἔργῳ φησὶ

Σπῆμον ἔστι τ' ἰσχυρὸν, ἵκλιν τ' ἰσχυρὸν φησὶ

Καὶ καὶ ὅσον πῆμον, μεγάλῳ ἰσχυρῶν δέσπο.

Ἡμε

Hunc si mihi daret stabulorum custodam esse, & canicularum curatorem, ut frondes hadis apportaret, ille saltem serum bibens crassum genus faceret. Hoc est, ita curarem, ut fame & macia confectus defisteret pererrare alienas urbes & domos, hominibusque mendicando negotium facessere: non plus cibi isto bene habitus mendicus caperet, quam ad famem extremam expellendam satis esset, ne corpus faceret, cui nunc mendicando servit. Ulysses fuisse bene habitum liquet inferius ex Odyss. φ, ubi Penelope ad Eurymachum proci, qui volebat Ulysses tractare arcum a Penelope propositum, illum hospitem ait esse μέγαν κ' ἀπαρτήν.

Οὗτος δὲ καὶ μέγας καὶ ἀπαρτὴς ἴδ' ἀπαρτὴς.

Iste hospes valde magnus est & validus. Scio Eustathium, Budæum, alios omitto, de hoc loco sentire aliter velleque μέγαν καὶ ἀπαρτὴν dñm esse, corpulentum fuisse. In hanc nam producunt ex sequente libro:

Οἷον ὅν παχίων ὁ γέρων ἐπιγυρίδα φάει.

quale ex pannoso hoc habitu senex fectus ostendit. Quod enim hic ἐπιγυρίδα dixit, paullo antè appellavit μέγας καὶ ἀπαρτὴς π. Sed hic de femore loquitur, quod crassum & robustum est μέγας argumentum. Ibi verò de genu, cuius tumor est famis & maciei indicium. Ovidius: genuūque tumebat orbis. Ἐπιγυρίς est vox ἀπαρτὴς. Cic. in Arato vertit genu. Sic capiendum in priore loco. Aristarchus verò exponit partem supra genu, ὃ ἐπὶ τῷ γόμφῳ, femur asperum, ut posteriore loco accipitur. Constat autem etiam ex hoc versu αἰὲν ἐπιγυρίδα φάει Ulysses corpulentum fuisse & validum. Cui bene igitur plus corporis fecisset? Deinde serum non videtur multum posse conferre ad idempulsum. Minatur potius se feri potu illum redacturum ad maciem, ut cum corpore deponat istam ferociam & impudentiam, ac desinat ἀπαρτὴς.

v. 273. Ἐυκαίρῃς ἐν ἀνέμοις] Nimirum, ex more Græcorum, qui sponsas sellis insidentes in currus imponebant; quibus ex parentum aribus in mariti vehebantur. Vide Lucian. in Lapithis. Suid. in Ζεύς.

v. 277. Χοροὶ παίζοντες] Saltantes. Homer. Ὀδυσ. ψ, 147.

Τοῖσιν δὲ μέγα δῖον ἀδόνει χεῖρε πῶεν

Ἀνδρῶν παίζοντων καὶ γυναικῶν πῶεν.

Horum autem magnas domas strepebat pedibus virorum saltantium, & ornatarum foeminarum. Sic & ludere Latinis. Virgil. Eclog. 6.

Tum verò in numerum Faunusque ferāsque videres

Ludere.

Horat. III, 15.

Maturo propior desine funeri

Inter ludere virgines.

Ibidem;

Illam coeet amor Nothi

Lascivam stultum ludere quærit.

Et

Et lib. II, carm. 12.

*Nec dare brachia
Ludentem nitidis virginibus.*

hoc est choreas ducentem inter virgines. In saltationibus Veterum major brachiorum quàm pedum movendorum ratio habebatur. Ovid.

Si vox est, canta: si mollia brachia, salta.

Antiquus ineditus Interpres Horatii, qui penae res est, ad locum illum, ex lib. II. carm. ult. notat, dare brachia est saltare gestu brachiorum. Exprimis autem habitum mulierum, quae brachiis extensis solent saltare. Vide quae nuper docuit Vir eruditissimus Franciscus Vavassor in libro omnibus Gratiis & Veneribus conato de ludicra dictione. Ab hac significatione & ludere, manavit etiam ludius, hoc est, ἄγχις, χορεύς, saltator, histrio. Prudent.

Saltat Tonantem tauricorum ludius.

Et ludi & ludicra primò dicta sunt spectacula, quae ludii, ἑρπαι ediderunt, deinde ad alia translata spectacula, in quibus nullae saltationes.

v. 280. Ὑπὲρ φορμίσσον] Est ad cytharam. Horat. ad cytharam cessatum ducere curas. Lucian. lib. αἰὲρ ἑρπαιῶν διδόνουσι πολλὰ ἔπαλαιον ὑπὲρ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Multos discens antiquos ritus ad cantum tibia & ad cymbala. Noster versu sequente: ἀρμαζον ὑπὲρ αὐλῆς, comessabantur ad fistulam. & v. 283. ὑπὲρ αὐλητῶν δὲ ἑρπαιῶν αἰὲρ ἔκινον. Quae non ceperunt Interpretes, qui vertunt: ante tibicinem autem singuli praecebebant. Imò sub tibicine singuli procedebant. Quilibet habebat tibicinem qui praecebat tibiā canens, ad cuius cantum ludebat & saltabat.

v. 288. Βαθὺ λήιον] Est magnus ager segetibus confusus. Homer. Iliad. β, v. 147.

Ὡς δὲ ὅτι κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήιον ἐλθὼν.

Velut cum spirabit Xephyrus in magnum agrum segete refertum irruens. Ibi malè Interpretes: altam segetem, ut hic: profundam segetem. Ubi optimè antiqua scholia, quae Didymo tribuuntur. Βαθὺ λήιον αὐφωγὸν σποφίον χωρὶον. Diaconus verò & Scholiastes Theocriti χωρὶφον exponunt. Sed tamen Latinis etiam Poëtis seges est ager confusus segete. Virg. I. Georg. Quid faciat latas segetes, quo sydere terram Vertere, Macenas. Ubi Servius: id est, quae res terras pingues efficiat. Segetem enim modo pro terra posuit. Sic alibi: Horrescit strictis seges ensibus. Idem Poëta Eclog. I.

*Impius hac tam culta novalia miles habebit?
Barbarus has segetes?*

hoc est, hos agros cultos. Tibull. lib. I. el. 10,

• Non seges est infra: non vineta culta, sed arduus
Cereus & stygia munita purpura aqua.

v. 289.

v. 289. Κορωνίοντι πίτῃλα] Reddunt: *rostrata folia*. Quis vidit folia aristarum spicis gravida, & quidem rostrata? Est foedissimus error. Quem corrigere potuissent ex Græcis magistris, qui hic docent Hesiodum abuti vocabulo πίτῃλα, & uti pro σῆχος, καλάραι, culmi, aristæ. Sic in Veteri epigrammate καλὰ πίτῃλα λῦιον, est ager repletus læta segete, gravidus aristis. Φόλα quoque hac notione leguntur apud Herodotum L. i. c. 193. de Babylonis agro: Ταὶ δὲ Φόλαι αὐτῷ, ὅτι πὺρρον, καὶ ὅτι λεβάνη τὴν πλάτος γίνεται πρὸς ἄκρον εὐπρεπὲς δακτύλων. Quatuordecim autem digitorum maximorum latitudo est tritici atque hordei aristis. Legendum verò est κορωνίοντι, ex antiquis libris & editionibus. Quod est, fastigata, capitata, à κορωνή. *virga capitata*. Phavorinus: Κορωνή πῶσι ράβδος κεφαλαιωτὴ παρὰ τὴν κίον λέγεται. Johannes Diaconus hoc loco exponit: ράβδος καὶ δὲ εὐκρινέων ὕψος. Κορωνή γὰρ ἡ ράβδος. Idem est κορωνώδης. Theophrastus asparagum κορωνώδην dixit, quod Plinius vertit *fastigatum*. Hesych. simpliciter exponit ramosus: Κορωνώδης, ὁζῶδης. & Κορωνήσις, βλάστησις. Sic quidem veteres Grammatici. Sed alii scribunt κορωνίοντι, ut notat Diaconus, hoc est, fastigata, acuminata. Latine possis dicere *spicatas aristas*. Dracontius in Hexaemero 409.

Ventus alit fluctus, & ventus spicat aristas.

Virgil. I. Georg.

Ferrūque faces inspicat acuto.

ubi Servium vide. Si itaque sic scribas, est κορωνίοντι à κορωνή, ut & κορωνώδης clavæ instar se fastigans. Sic asparagum dixit κορωνώδην Theophrastus, quod Plinius vertit *fastigatus*. Κορωνή est clava. Κορωνίοντι Diaconus exponit ράβδος, καὶ δὲ εὐκρινέων ὕψος. Κορωνή γὰρ ἡ ράβδος. Vide Phavorinum in κορωνή & κορωνώδης. Diaconus affert etiam interpretationem lectionis, quæ nunc in editis conspicitur, & exponit κορωνίοντι μέλας, unde patet à multis seculis hujus vocis scripturam fuisse ambiguum. Cur aristæ nigræ dici possint ego sanè non video. Κορωνίοντι potest quidem nigrum significare, à κορωνίσις, quæ est ficus nigri coloris, ut Scholiastes Aristophanis docuit, sed hic locum non habet. Flavæ enim sunt aristæ non nigræ. Quamvis Diaconus dicat alias aristas esse albas, alias flavas, alias nigras. Sed nigras aristas, nisi injuriâ cœli vitiatas, nemo vidit. Κορωνίοντι retinent MSS. & edit. antiquæ, idque est à κορωνή. Quod inter alia notat quoque omne curvum, inflexum, ut solent flecti aristæ cùm maturuerunt, grandia ferentes grana. Versu sequente Δημότρω· ἀκτῶν. vertendum Cereris donum, ut aliquoties in ἱργῆς. quia frugum usum prima docuit Ceres. Antea glandibus vescebantur.

v. 291. Ἐπὶ πύλον ἀλάλῃ] MS. meus, cum Palatinis, edit. Trinca-vellii ἱππῶν, quod rectè exponunt ἑξέτοντες ἐπὶ τῷ ἄλῳ, hoc est extenderunt in area demessas aristas, sine manipulos ut rectius exarserunt: Hesych. πύλον, ἐπὶ πύλον, ἐπὶ πύλον. Qui verò retinere vulgatam

gatam lectionem malunt, exponunt, arcam, seu horreum impleat, ut Theocritus Idyll. VII, v. 34.

Μάλα γάρ σφισι πόνι μίση
 Ἡ δαίμων ἱκεῖται ἀντιλήρῃσι αἰσάν.

Nam ipsis valdè pingui mensurâ
 Dea bono frumento implevit horreum.

v. 296. Παρὰ δὲ σφιν ἔρχεται χεῖρον ἰὺς] Ὅχιον non est vitis, ut Interpretes existimant, sed vitium ordo. Inscriptio verus Herodis:

Μηδὲ περὶ κλισιάων ὄρχος, ἢ ἐνάλαστα δένδρα.

Ne quis vitium ordines aut nemus.

Vid. Scholiast. Theocrit. ad Idyll. I, 47. qui videtur hunc locum respicere.

v. 299. Τὸ γὰρ μὲν εἶναι] Iste versus irreptitius est. Nemo dubitabit qui hunc locum non negligenter leget, quod miror viros doctos non observasse. Quid enim faciat tibicen & ludentes inter agricolarum & vindemiatorum opus? Ne dicam ineptè eum interferi descriptioni aurei illius ordinis vitium, quæ hoc versu interrumpitur. Conflatus est ex versu 282, & vers. 283. Nec agnoscitur à Diacono & Tzetze. Si auctori hujus carminis sua debet restitui integritas, delendus est hic supposititius versus & tollendus.

v. 308. Εἰσέειν αἰκίας ἵππους] Immittebant veloces equos, hoc est, incitabant laxatis frenis. sic & Latinis immittere. Sergius Galba ad Cic. in X. ad Famil. Repente equum immisi ad eam legionem tironum qua veniebat ex castris. Vide Gronovium ad Senecæ III. de Ira. Pro ἰφίστῳ ἵππῳ inferiùs dixit ἐπὶ χεῖρον ἵππῳ, v. 550. Ovid. I. Metam. 280.

Fluminibus vestris totas immittite habenas.

Εἰπὶ χεῖρον αἰκίας ἵππῳ, nobis immittitis veloces equos. ubi Interpretes: contra nos taceatis equos. Εἰπὶ χεῖρον & ἐπὶ χεῖρον dicuntur ii qui in hostem movent. Herodot. ἐπὶ χεῖρον ἐπὶ Λακεδαιμονίῳς movere in Lacedæmonios.

v. 309. Εἰπικροτῖονα πόντος ἀγῶνα] Interpretes: subsultantes volabant currus. Εἰπικροτῖον esse subsultare πῦ κῆρυ; legendum: ἐπικροτῖονα.

v. 311. Ἀχρεῖον εἶχον ἀδύλον] Indefinitum certamen Interpretes transtulerunt, quod quale sit, Latinus civis non intelligit, cui esset anceps certamen, dubium, cum adhuc certant & quis victoriam reportaturus sit in incerto est. Cui opponitur decretum pralium. Cic. X. ad Fam. ep. 10. Quamobrem quamquam in uno pralio omnis fortuna reipublica disceptat, quod quidem cum hac legeres, jam decretum arbitrabar fore. finitum, peractum, ut liqueat penes quem sit victoria. Sic & res judicata apud eundem II. ad Att. 12. Tota res etiam nunc fluctuat, qua si decesseris, magis erunt judicata qua scribam. certa, sicut post sententiam latam à iudicibus apparet uter litigatorum vicerit.

v. 312. Ἐντὶς ἀγῶνα] In stadio, circo. non: intra agonem, quod

in versionibus extat sine sensu. Ἀγών est locus certaminis, stadium, hippodromus. Hesych. ἀγὼν ὁζύτοιον, γυμνασίον, ἀθροισμός. Idem, ἀγὼν ὁ πῖπτος ἔνθα ἀθροίζονται οἱ ἀγωνισαί. Antiquorum scholiorum auctor ad vers. 91. in Theogon. Ἀγὼν λέγεται τελευτῆς αὐτὸ πὶ χωρίον, ὃ ἐστὶ αὐτῶν ὄχλος, καὶ ξυναμφοπύργον, ὡς αὖτε καὶ πάλιν. vide & Porphyrii Quaestionum in Homerum vicesimam primam. Equidem pro hominibus, qui conveniunt, & generaliter pro concione, & caetu saepius capitur. Pindarus Isthmionicon 10: Εἰς ὑπερβόρειον ἀγῶνα, *Ad Hyperboreum caetum* Hesiod. Theog. v. 91.

Εἰς ἑκάμηνον δὲ αἰὲν ἀγῶνα θύον ὡς ἰδόνοντα.

Venientem in concionem tam nam Deum venerantur. Sic hunc versum legi in antiquis libris scholiorum auctor annotavit. quæ lectio vulgatae præferenda. In concionibus enim, ludis, spectaculis præcipuè magno honore Reges & Principes afficiebantur, quod vel ex unius Suetonii lectione nemini potest esse ignotum. Non insolens verò Græcis & Latinis res, quæ in aliquo loco geruntur, ponere pro ipsis locis, in quibus aguntur. Δρόμος, cursus, & locus ubi curritur, stadium. Phavorinus: Δρόμος τοῖς γυμνασίοις. ὅτι δρόμος τίπτε τοῖς ἵπποις, ὅπου ἵππεσιν οἱ νοῖ. *Gestatio* locus ubi gestabantur lecticæ: *Ambulatio*, ubi ambulationibus vacabant, sic & Belgis *een wandeling*. *Jus* pro loco ubi jus dicitur. Titulus XI. lib. X. II. *de interrogationibus injure faciendis.* est ἐν βήματι pro tribunali, ut rectè Græcos interpretatos esse observavit Princeps Jurisconsultorum Cujacius. Hinc *in jus vocare* est ad tribunal. Θέα spectandi locus. Θέα κατελαμβάνειν apud Lucianum, Synesium, & alios est spectandi locum occupare. Λέχεια loca in quibus confabulandi causâ conveniebant, ut supra vidimus. Οἶκος, ἔλαιον, χύτρα, ὄψον, vinum, oleum, ollæ, obsonium, pro foris & tabernis in quibus vinum, oleum, ollæ, obsonia venduntur. Βιβλιοθήκη tabernæ librariæ, ubi libri venduntur. Eupolis: ἀεὶ ἀλθὲν εἰς τὰ σκώροδον, καὶ τὰ κρόμμυα, καὶ τὰ λιθωντὶν καὶ αὐτὸ τὸ ὄρεμα, καὶ αὐτὸ τὰ γέλα. *Abiit in allium, & cepas, thurs, tum & aromata, & omnes generis merces.* hoc est, in loca ubi hæ merces venduntur. ὄρεον pro ὄρεοπωλεῖον forum ubi aves vendunt. Aristoph. Avibus: ἢ δὴ καὶ διδρακεν ἐν τῷ ὄρειον. *Indignis nos afficis malis, qui est ex avibus, hoc est, foro, in quo aves veneunt.* Sic & ἰχθύς pro ἰχθυοπωλείῳ. Aristoph. in vespis: διακεμήνεις μὲν αὖ τοῖς ἰχθύσι in *minutos me concidis nautulas in piscibus, hoc est, in foro piscatorio.* Sic δῶγμα specimen rerum venalium, & forum ubi proponebatur.

v. 330. Μέγα φέρεται λαὸν] Latine redditur vulgò: *praestantissime populorum.* Sed hoc sine de uno homine dici potest? Verte: *fortissime me mortalium.* Hesych: Λαοί, ὄχλοι, δῆμος. δύνανται δὲ ἔτι καὶ οἱ ἀνθρώποι λέγεσθαι τὸ εἶναι δαλαιοί, ἔνθεν καὶ μέγαται λαὸν ἔφρασε καὶ οὐκ ἔστι φανώ.

v. 331. Γλυκερὴς αἰὼν ἀμέσους] Interpp. *dulci ævo soliaris.* Cur non

non: *dulci vita*: Hesych. αἰὼν ὁ βίος ἢ ἀγῶν, ὃ τὸ ζῆνός ἐστιν, res trita.

v. 340. Β' αὐτῶν] Non viderunt quò pertineat ἰαυμῶν, qui ver-
tunt certatim. Referendum ad ἐβόησαν. Εἰς δὲ φεγν ἐβόησαν ἰαυμῶν.
In currum insiliit celeriter. Ibidem διόγνη] est generosus, ut millicies
monuerunt veteres Magistri. Sed surdis auribus pratermiserunt In-
terpretes.

v. 358. Σωσιόμαθι πολέμειζεν] Πολέμειζεν non est bellare, bel-
lum gerere, sed pugnare, dimicare. ut πόλεμος & Latinis bellum fre-
quentissime pro prælio. Sallust. In eo bello trecenti milites desiderati
sunt.

v. 364. Πᾶσι μὲν αὐτῶν] Omnibus viribus nitens, incumbens. In-
terpretes ut solent: *tritis animis festinans*. Hesych. αὐτῶν, αὐτῶν, αὐτῶν,
αὐτῶν. In ἔργῳ. Σπύδων δρόμῳ, φυνίειν, αἶγν ἢ θείαν. incumbere
arationi, plantationi, rei familiaris curæ. Ibidem αὐτῶν εἰς ἀφῆ-
ρος divitiis querendis operam dare. Ælianus II. Var. Hist. 6. Καὶ ἄλλοι
δὲ τὰ αὐτῶν αὐτολαβεῖν ἢ παύσαν, ὅς μάλιστα ἤδη αὐτῶν τὸ πᾶν πᾶν
ἐν διεργασίᾳ. Alios etiam adolescentes in societatem adflescere studuit,
quos ad ejusmodi facinus promptissimos sciebat. Sic sæpissime apud hunc
Scriptorem, & alios. Nihil tritius.

v. 372. Ἡ νόμος δὲ ἰσχυρὸν] Bene Palatinus codex, ἰσχυρὸν, hoc est
ἰσχυρὸν, ἰσχυρὸν. Sic & Homerus Iliad. β. vido Suidam. probavit
etiam Commelinus.

v. 380. Πᾶσι δὲ Μυρμιδῶν πύλι] Est Thessalia. Velleius Pa-
terculus: *Acer belli juvenis, natione Thesprotius, cum magna civium
manu eam regionem armis occupavit, qua nunc ab ejus nomine Thessa-
lia appellatur, ante Myrmidonum vocitata civitas.*

v. 389. Ἀφῆρος δὲ αὐτῶν τῶν μασχάων Λείστα] Μασχάων & μασ-
χάων, quod apud unum Hesychium in μασχάων legitur & exponi-
tur σφοδρῶς μασχάων, est paragogicum ἢ μασχάων, μασχάων, id est,
edere, mandere, manducare, frendere. Gloss. pappat μασχάων. A
quo μασχάων, id est, mansum, cibus. Latini sequiores dixerunt pro
eodem massare, quod extat apud Theodorum Priscianum lib. I. c. 8.
lib. II. c. 29. Unde liquet μασχάων notare actionem eam, qua anima-
lia collisu dentium & conventu maxillarum res objectas comprehen-
sasque antequam deglutiant, commolunt & incidunt. Sic de isto lo-
co Vir summus Thomas Reinesius, in litteris superius ad me datis,
rectissime & eruditissime censuit. Hinc & μασχάων cibus. Homerus
Iliad. I. v. 314. μασχάων ἐπὶ ἐλάτῃσι. Εἴδωσι postquam invenerit. Vide
ibi Eustath. p. 655.

v. 395. Θῆλος ἴσον] Diacono Θῆλος est ἀπὸ τῶν tener ros, quem se-
quuntur Interpretes, qui interpretantur, *mollis*, alii ineptius: *fec-
timens*. Verum Θῆλος ἴσον est ros herbas vegetans. Hesych. Θῆλος
ἴσον ἢ τὸ φυτὸν ἵκεται ποῦσαι, δρόπος, καὶ ἡριπύκν. Probat Etymologici
Magni auctor, præfatus τὸ Θῆλος dici pro θῆλη, ut vice versa καὶ pro
καρὺς

ἡρώς apud Callim. ἦλ' αὐτὴν ἐστὶν ἡ ἡρώς quod proprie est τρέφω, quia
 man. marum lacte infantes nutriuntur. Ἐπὶ, inquit, ἦν ῥήμα δὴλόν
 τὸ τρέφω, ἢ ὁ μάλιστα θύει. Ὁμοίως γυναικὶς πὶ θύεται μαζόν· αὐτὴ δ'
 ἰθὺλασεν. Ἐκ δ' ἡρώς ἢ γίνεται ῥημολογία ὄνομα ἡλῆ. καὶ τροπὴ θῆλυς, ὡς
 καὶ ἡρώς. At Eustathius ad Ὀδυσ. 1, ubi hoc ipsum exponit θῆλυς
 ἡρώς, θῆλυς ait significare ἡρεπικὴν per translationem à forminis du-
 ctam, quia foemellæ in omni animalium genere alant pullos suos &
 infantes, non masculi. Dicit autem θῆλυς pro ἡλεῖα. Θῆλυς, ait, ἢ
 ἡρεπικὴ τὸ φυτῶν ἐκ μεταφορῆς τὸ ζῶον, ἐν οἷς πὶ θῆλυς ἡρεπικὴ οἷα τὸ
 νοσητῶν μάλιστα ἢ περὶ τὸ ἄρρενα. ποιητικῶς δὲ εἶπε τὸ θῆλυς ἡρώς τὴν πάλιν
 ἐφ' ἡλῆ. τρεῖς καὶ τὸ θῆλυς πὶ μάλιστα καὶ τὸ θῆλυς αὐτῆς. Quod ve-
 rum est. ἦλ' ponitur pro ἡλεῖα. Eadem ratione & apud Sophoclem ἡ
 θῆλυς dicitur. hoc est ὑπερβολῆς καὶ ποιητικῆς ἡλῆς, ut veteres Gram-
 matici monent. Priorem tamen etymologiam probat Plato in Craty-
 lo, p. 284. edit. Francofurti Wecheliana: Τὸ δὲ θῆλυς ἀπὸ τὸ ἡλῆς π
 φαίνεται ἐκ μεταφορῆς. ἢ δὲ ἡλῆς ἀπὸ γα, ὃ ἐρμολόγηται, ὅτι πηλῆνας ποιεῖ,
 ὡστε δροῖσιν, &c. Θῆλυς est fortissima ἀπὸ τὸ ἡλῆς, id papilla dicitur.
 Θῆλυς autem, Hermogenes, videtur dici, quia germinare facit, quasi
 ea qua irrigantur. Hanc vim & ros & nox habet, Virg. II. Georg.

*Et quantum longis carpent armenta diebus,
 Exigua tantum gelidus res nocte reponet.*

Theophrast. VIII. hist. Plant. 6. Ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Βαβυλωνίῳ, καὶ Βακτρίας,
 ὅπου μὴ ὕσταται ἡ χεῖρα, ἢ σπανίως, αἱ δρόσοι τὸ ὅλον ἐκτρέφουσιν, ἐπὶ καὶ οἱ
 αἱ Κυρήνῃ καὶ Ἐσπερίδῃ τόποι. In Ægypto, Babylonia ac Bactriana,
 ubi raro aut nunquam pluit, rose omnia convalescunt, sicut & apud
 Cyrenenses & Hesperidas. Igitur θῆλυς ἡρώς est vim habens vegetandi,
 & fovendi sata, arbores, plantas, ut convalescant.

v. 397. Τῆμος δὲ κίχρησι φεγγῶν πλῆθος] Lege: Ἥμος δὲ κί-
 χρησι φεγγῶν πλῆθος. Quando & milio arista surgunt. Res liqui-
 da est.

v. 400. Δὸν' ἀνδράσι χάριμα καὶ ἄχθος] Veteres Grammatici hoc
 loco tradunt dona Bacchi ἄχθος appellari, propter labores & molestias,
 quæ exhaustiendæ hominibus in ferendis & colendis vitibus. Sed ve-
 rius existimo ἄχθος ea dici propter dolores & mala, quæ creat vinum
 si immodicè bibatur. Homerus Ὀδυσ. φ.

*Ὅστις σε πρὸς μελιχρὸν, ὅστις καὶ ἄλλος
 Βλῆπ' ἵδ', ὅς σε μὲν χαροδὸν εἶναι, μὴδ' αἰσιναι πίνῃ.*

Vinum te fauciatur dulco, quod & alius nocet, quicumque eo copiosè uti-
 tur, & immoderatè bibit. Vide & quæ sequuntur, si tanti est.

v. 402. Κεῖρας ἐλάφου] Non cervam, sed cervum hoc loco &
 versu sequente 407. intelligi nullus dubito. Græci enim tam Philo-
 sophi quàm Poætæ ἢ ἐλάφου dixerunt de cervo & corva, ut olim do-
 cuit vir incomparabilis ad Solinum. Callimachus hymno in Dianam
 v. 99.

Ἔρως ἐπὶ σφυγλῆϊ ὄρει· ὃ Παρρυσίου
Σταυρώσεως ἰλάφως.

Reperiebatur in cacumine montis Parrhasii Salientes cervos. Cervos fuisse non cervas vers. 102. ostendit:

Κερσίαν δ' ἀπλάμπυτο χροῖς.

Cornutum verò aurum elucebat. Ad quem versum vide Spanhemium incomparabilem. Inveniri autem cornutas etiam cervas, præter illa quæ ibi Vir magnus notavit, ostendit cerva cornuta capta in Cberso- neso Cimbrica, ante annos circiter triginta, à Ducæ Holsatiæ, quam ele- ganti elegia descripsit & decantavit doctissimus amicus noster Mor- hofius, cum superesset.

v. 405. Οἱ δ' αἶς τ' αἰγυπτοῖ] Puto scribendum: ἡδ' αἶς αἰγυπτοῖ.
v. 410. legend. αἰγυ.

v. 416. Ἀμφιτρυωνιάδης δὲ βίη Ἡρακλείη] Lege: βίη Ἡρακλείη in casu primo. Sic & Diaconus legit, ut ex paraphrasi ejus licet colli- gere.

v. 420. Μέγα γὰρ εἶνος ἦμαρ φωνῆς] De Hercule vulgò hæc acci- piunt. Hinc vertunt: Magnum enim robur inciderat viri. Sed Diaconus Cygno hæc tribuit, κατεβλήθη δὲ ἡ μεγαλήτη ἰχθὺς ὃ ἀνδρὲς, ἥγυν ὃ κύνες. Quem si sequimur vertendum erat: magnum verò robur viri concidit, vir valdè robustus concidit. γὰρ & δὲ vicissim nonnumquam apud Poëtas permutantur. Versus sequens tum optimè cum hoc co- hæret, si Diaconum sequimur.

v. 428. Μελίφρονα θυμὸν ἀπήνευ] Dulcem animam seu vitam eri- puit. Θυμός hic est ψυχή. Brevium scholiorum auctor in Homeri Iliad. α, v. 173. Θυμὸν παρὰ τῷ ποιητῇ σημαίνει πέντη. τὴν ἀργυρῶν. αἶς τὴν θυμὸς δὲ μέγας ἐπὶ διοτρεφέων βασιλέων. τὴν ψυχὴν. αἶς ὅταν εἴπῃ, μελιφρονα θυμὸν ἀπήνευ, &c.

v. 431. Οὐρὴν μετάν] Rescripsi ex codice Palatino μετῆσαν.

v. 479. Λαὸς αἰπύραν] Verte: populus magnus, hoc est, ingens multitudo. Virg. 1. Æn. Ac veluti magno in populo cum sapè coorta est seditio. Just. XI, 2. Tantus natorum populus. Ovid. IV. Metam. v. 447. & lib. VI, 197.

CAPUT XX.

Γοειδής. Ε'λινεβλέφαρ. Vetus lectio Hesiodo asserta. Γενο' ε'λινεβ'ληρ. Ε'λινεβ'ληρ. Cur Mnemosyne illi dicatur imperare. Egregius Hesiodi locus mendā liberatus. Γλυκερὴν χεῖρσιν ἔερσιω. Ros Achaius. Mel, nectar pro eloquentia. Lucianus emendatus. Θύμ. Α'τ'ηκός. Antiqua lectio Poëtae restituta, & alius Hesiodi versus à Cratis censura vindicatus. Μηχαναί. Cyclopibus cur centum manus tribuantur. Rursus Hesiodi lectio vindicata ab emendatione Seleuci. Στεινομήνη.

IN Theogonia v. 3. Κελύων ἰωνδῆς] Non ignoro ἰωνδῆς, sæpè esse μέλαν, violarum instar nigricans, ut apud Homerum Iliad. λ, πάντες ἰωνδῆς, niger pontus, apud aliam Poëtam ἰωνδῆς νέβη, nigra nubes. Sed in fonte laudaveris potius liquidas & argento puriores aquas, quàm nigras, turbidas, limosas. Hinc adducor faciliè ut veterum Magistrorum sententiam amplectar, qui κελύων ἰωνδῆς docent esse ἰόν, hoc est, ἀνθισσιν ἀνθισφραγμένον, ἀνθιδὴ floribus cinctam fontem, in agro floreo situm. Etymologicum Magnum: ἰόν ἀνθισσιν βοτάνης, τὸ ἀνθισ. παρὰ τὸ ἀνθισσιν παρὸ. Καὶ Ἡσίοδος.

Περὶ Κελύων ἰωνδῆς

Α'τ'η τ' πλὴ ἀνθιδῆ. Vide & antiqua Scholia Α'τ'ητ' in hoc carmen.

v. 16. Ε'λινεβλέφαρ. τ' Α'φροδίτῳ] Ε'λινεβλέφαρ & ἱλικάπιδες puellæ Græcis dicuntur, qui sunt mobili oculorum perulantia, ut Pecton. loquitur, sive quæ habent, ut idem dicit:

— blandos oculos & inquietos

Et quondam propria nota loquaces.

Qui hinc Ovidio dicuntur arguti. Aliter plerique sentiunt, & exponunt: nigros oculos habentes. Sed ea vera est quam dixi hujus vocis notio, quam faciliè pluribus confirmarem nisi res ipsa loqueretur.

v. 28. Α'ληθία μυθήσασα] Antiquorum scholiorum auctor notat in quibusdam libris fuisse γηρύσασα. quam lectionem non temerè damnam. Sciunt enim qui Veterum Scripta cum judicio versarunt, rariora & exquisitiora semper fuisse expuncta, & pro iis supposita trita, & ab usu vulgi minùs remota. Μυθήσασα alterius est glossema. Hesych. γηρύσασα, φθίζισσασα, λίσσιν. Hesiodus in ἔργα, v. 257.

Αὐτίκα παρὶ Διὸς πατρὸς καθεζομένη Κρονίῳ

Γηρύειν' ἀνθρώπων ἄδμεν ἰόν.

Statim

Statim apud Jovem patrem confidens Saturni filium exponit hominum iniquitatem. Nec est quod quis modulum syllabæ objiciat, quasi tertiam ante ultimam habeat brevem. Qui Græcos Poëtas non negligerent legerunt norunt ancipitem esse hanc syllabam in plerisque hujus notæ verbis, ut in *δακρύων*, *αἰών*, *δρόων*, *μυώνων*, in *ἀοιδῶν* perpetuò ferè produci.

v. 54. Γαυεῖσιν Ἐλευθερίῃς μυδιύσσει] *Fertilitati Eleutherarum imperas*, hoc est, fertilibus Eleuthæis. Superius in *ἱερῶν*, *πύργῳ βοός*, pro *πύργῳ βόων*. Eurip. *στυδὴ παδὸς*, pro *πῦς στυδῶν*. quæ loquendi genera Hebræis, & qui eorum idiotismis gaudent, Græcis Scriptoribus Novi Fœderis sunt perfamiliaria. Apud quos *μυρία κερύνμυς* est *κέρυνμυς μυρῶν*, *μυιδὸς αἰδικίας*, pro *μυιδὸς αἰδικῶν*. de quibus fusè viri docti. Ἐλευθερία est urbs in confiniis Atticæ & Megaricæ propè Platæas, quæ postea in numero multitudinis dicta Eleuthereæ, ut sequentibus temporibus Platææ, quæ Homero Platæa. Nomen fertur accepisse ab Apolline Eleuthere. Stephanus de urbibus: Ἐλευθερίῃ πόλις Βοιωτίας ἀπὸ Ἐλευθερίας ἔσ' Ἀπόλλωνος. Mnemosyne illi dicitur imperare, quia ibi culta fuit, & fortè templum habuit. Horatius de Fortuna:

O diva gratum qua regis Antium.

quia Antii templum erat celebre Fortunæ.

v. 59. Μηνῶν φθιόντων] *Exactis mensibus.* Virg. III. Georg. 139.

Exactis gravida cùm mensibus errant.

Aurel. Victor. *Tum exactis mensibus geminos editos.* Plant. Amphit. III, 2. *Menses tibi exactos vides.* vulgò malè exponunt: *mensium decrescentium.*

v. 83. Τὰ μὲν ἐπὶ γλαίσσῃ γλυκερὴν χεύουσιν αἰοιδῶν.] *Quid Regibus cum cantilena?* Poëtarum hoc donum est, quibus paullo post tribuunt *γλυκερὴν αἰδῶν*, non Regum. Tam celebrem locum, tam πάνδημον, ut cum Luciano loquar, tam diu in mendo cubuisse, nec id animadvertisse viros doctissimos, præsertim cùm antiquorum scholiorum auctor veram servaverit lectionem, quis non miretur? Ille verò pro *αἰοιδῶν* legit *ἑρσῶν*.

ἑρσῶν] ἑρση, inquit, ἡ δρόσος κυρίως. νῦν δὲ μεταφορικῶς τὸ μέλι. *γλυκερὴν δὲ τὸ γλυκὸν καὶ ἀπαλὸν ἔ' λόγῳ.* sic scripsisse Hesiodum dubitare nos non finit Themistius in Protreptico ad Valentinianum Juniorem, quæ est inter orationes numero undecima, ubi non solum vera Hesiodi scriptura retinetur, sed & exponitur. Nam cùm versus hos ut olim scribebantur, recensuisset: Παπαί, inquit, ἡλικίῳ ἀεὶ δ' μὲν ἀφ' ἑνὸς τοῦ βασιλευσὶν ὁ παιστής, εἰ μὴ ἔ' μουσῶν ἀμειλοῖν. Πρῶτον μὲν αἰδῶν αὐτὸς ὀνομαζέσθαι, &c. καὶ διοτρεφεῖς ὀνομαζέσθαι τὰς βασιλίας τὰς ὑπὸ ἔ' μουσῶν ἐνερμήνους, καὶ βυήσασθαι φησὶν αὐτῶν ἀπὸ τῆς γλατίνης δρόσον γλυκῆσαν, καὶ λόγους ἐγκρητους καὶ ἀφιλήτους λέγειν τὴν δρόσον. *Papa quantam bonorum copiam Poëta regibus conciliat, nisi Musas contemserint. Primum enim venerandos illos nominat, &c. Præterea reges ipsos, quos Mu-*

se respexerint, alumnos Fovis appellat, & ex illorum lingua suavissimum rorem destillatum confirmat, utiles ac fructuosas orationes roris nomine significans. videndus integer locus, qui hos sex Poëtæ versus egregia paraphrasi illustrat. Totum enim exscribere nec vacat, nec lubet. Sic ros Achaicus in Catalectis Virgilii, est eloquentia Græca. Attica:

Ite hinc manes Rhetorum manipuli, ito

Inflata rore non Achaico turba.

Sic benè Scaliger & Turnebus emendant, hoc est, Rhetores Latini, qui loquaces tantum estis, sed expertes & rudes veræ illius Atticæ eloquentiæ. Egerlio autem hic pro melle poni rectissime Scholiastes notavit. Mel verò & nectar Poëtis sæpissime est eloquentiæ. Ovidio: *Nectia mella Nestoris eloquentia.* Antiquus Poëta:

Cujus Cecropio pectora melle madent.

Symmachus: *Affluebat enim multo melle facundia, quod avectum tecum doleo.* Licentius ad Augustinum:

— *reputans qua pectore in alto*

Conceptum in lucem vomuisti nectareum mel.

Varro Atacinus:

Pierio liquidam perfundis nectare mentem.

Lucianus in libro quomodo scribenda historia ferè eadem ratione herbam, ex qua mel apes conficiunt, pro eloquentia ponit. Sed locus est corruptus, Ἐπεὶ δὲ Θουκυδίδης ζηλωτὴς ἀρχῆς οἷός ἐστι μέγα τῷ ὀρχή-
τόν τε εἰρησφόρος καὶ τὴν ὀρχήν, οἷς ἐκείνους σὺν τῷ ἰατρῷ ὀνόματι ἡρέατο,
χαρυσώτερον ὀρχῶν ἀπαίων, καὶ θυμῷ ἢ Ἀττικῷ ἀπανίσταται. Interpretes
sic reddunt: *Alter summus Thucydidis imitator valdè similis archetypo*
cum suo nomine principium ducit, ut ille festivissimum illud principio-
rum, animumque Atticum spirans. Profectò non minùs festivi sunt
librarii simul & Interpretes, qui exordio tribuunt animum Atticum,
quàm historiographi, qui putabant se egregiè referre Thucydidem,
si nomen suum præponerent ipsi suæ historiæ, ut Thucydides. Lu-
cianus scripsit: *χαρυσώτερον ὀρχήν ἀπαίων, καὶ θυμῷ ἢ Ἀττικῷ ἀπανί-*
σται. elegantissimum omnium exordiorum, & thymum Atticum redolens.
Nihil certius. Quid thymo Attico decantatius, unde mel Hymet-
tium? Plin. XXI, 2. *Mellis Attici summa laus in toto orbe existima-*
tur. Ergo tra s latum est ex Attico thymum. Sed alia ratio natura ob-
sistit non durante Attico thymo, nisi in afflatu maris. Eubulus:

Καὶ σίλφιον θυμὸν τι ἢ ὕμνησιν.

Silphium & thymum Hymettiorum.

Sed de hac emendatione in nostris observationibus plura dicemus.

v. 91. Ἐρχόμενοι δ' ἀνὰ ἄστυ] Legitur in aliis exemplaribus ἀνὰ ἀστυ-
ν, testantè scholiorum Auctore. quam lectionem superius asserui-
mus ad v. 312. Ἀστυδῶ. Non tam per urbem euntibus, quàm in
concionem venientibus Regibus hic cultus tribuebatur. Non qui-
dem ignoro Reges olim urbes ingredientes divinis fuisse honoribus
exceptos,

exceptos, inter aras, victimas, ardentēque tædas incessisse: sed antiquissimis illis Regibus, quorum regna finiebantur intra patriam, honores maximi in concionibus, ludis, & spectaculis præstabantur. Quis nescit etiam longè post in Græcia magna virtutis & doctrinæ præmia ac honores, si cui erant exhibendi, (de agonistis nunc non loquor) eos in sacris illis ludis fuisse exhibitos meritis?

v. 93. Οἷα τι μυοσίαν] Antiqua scholia legunt. οἷα τι μυοσίαν.

v. 94. Εἰς ἣν μυοσίαν] Non in illis ipsis scholiis solum; sed & in Didymi, ut volunt, expositionibus ad Homeri Iliad. α. v. 176. scribitur: εἰς γὰρ τι μυοσίαν.

v. 118. Γαῖ' Ἀγύστρου] Interpretes: *tellus lato pectore pradita*. sed Ἀγύστρου hic generaliter est ἀγύστα. lata, latè patens, quod perpetuum terræ epitheton, sicut & ἐργόδυνα, quod itidem ineptè reddunt *terra latas vias habens*.

v. 142. Οἱ δὲ τὸ π μὴ ἄλλα] Crates delevit hunc versum, & pro illo supposuit istum:

Οἱ δὲ ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τρέφον αὐδάντας.

causa hæc est. quia Cyclopes fuerint mortales, non dii, nec diis similes. Inde postea ab Apolline interempti, teste Leucippo in Catalogo. Sed hæc vis est. Quasi non plures commemorentur in hoc libro, qui ex diis sati mortales tamen nati fuerint. Cyclopes autem diis similes erant robore & staturæ magnitudine, non immortalitate.

v. 146. Ἰχθὺς τ' ἡδὲ βίη. καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐν ἔργῳ] Μηχαναὶ sunt doli, fraudes, non *molimina*, ut Interpretes. Hinc μηχαναῖράφῃ Euri-
pidi est dolorum confutor. Plaut. *Machinari machinam*, dolum comminisci. Apud quem frequenter machina est *trâus*, fallacia.

v. 150. Ἀπ' ὤμων αἰσάντες] Variè vertitur. optimè, si quid video, *ab humeris prorumpébant*. Non Græci solum Heliodi Interpretes, sed & nostræ ætatis viri docti nescio quas frivolas comminiscuntur rationes, cur his terræ filiis tribuantur centum manus. Mihi exploratum est hoc commento nihil aliud significasse Veteres quàm hominum illorum violentiam, ferocitatem, & injustitiam. Erant χυροδύκαι, nihil divini humanique pensi habebant, omnia vi & manu agebant; omne eorum jus & opes in armis sitæ erant. Χεῖρες, ut Latinis *manus* est vis, ut suprâ notatum. Tales fuisse illos gigantes, qui ante diluvium ἐργολίχοι commemorantur à Mose, non tam corporis stupenda mole, quàm ferocitate, superbia, violentia, injustitia insignes, Gennadius, Theodoretus, Johannes Damascenus, pluresque alii docent. Tot manibus, ut solent semper fabularum læta esse incrementa, postea etiam tot affinxerunt capita. Vide Heraclitum ὧς αἰτίων cap. 11.

v. 155. Σφετέρῃ δ' ἤχοντο τοῦνι] Non assecuti sunt sensum Poëtæ; qui reddiderunt: *suo verò infensi erant parenti*; cùm velit: *à suo infestabantur parente*. quia fata cecinerant filios cum regno exuturos.
hinc.

hinc infestus erat liberis. Hi verò non antè succensuerunt parenti, quam à Tellure matre certiores essent facti facinoris, quod in eos coctus moliebatur. ἀχθόμεναι est μωρῶμεναι. Homer. Οἶδος. τ.

Ἦχθαιτο πᾶσι θεοῖσι.

Infestabatur ab omnibus Diis, invisus erat omnibus Diis. Quod rectè veteres Grammatici præcipiunt esse ab ἀχθόμεναι, non Ἦχθόμεναι.

v. 160. Σπινόμεναι Seleucus scribit ἀχθόμεναι. Sed hoc ipsum est σπινόμεναι, ut in illo Poëtæ: σπινόμεναι νεκροῖσι, dolens super mortuos. In tristitia enim cor contrahitur & angitur. Inde Cicero tristitiam definit opinionem recentis mali præsentis, in quo demitti contrahique animo rectum esse videatur.

v. 176. Ἀμφὶ δὲ Γαίῃ Ἰμεῖραν φιλότῃσι ἐπύχοντο] Vertunt: Undique versò Telluri cupiens amorem imminebat. Obscurè, & parum Latinè. Ἰμεῖραν φιλότῃσι, est flagrans cupiditate consuescendi, concubitus. Φιλότῃσι enim συνουσία, ut millies apud nostrum & Homerum.

C A P U T XXI.

Hesiodus sæpius emendatus, ut & Hyginus & Apollodorus. Μεταχρόνι. Νύξ. Ζόφ. Ἀεμοῖ cur Syri antiquis Græcis Scriptoribus sint dicti. χαλκείφωτος. λύξ. αἰδέα.

v. 188. **M**ῆδαι δ' αἷς τὸ πρῶτον λυγρὰ μέγας, αἰδόμεναι Καὶ ὅσαλ' ἐπ' Ἠπείρῳ] Assentior Commelino, aliisque scribentibus: αἰδόμεναι. Falx enim non abjiciebatur, & in ponto ferebatur, ut vulgata lectio & versio præ se fert, sed natura Coeli. Interpunge:

Μῆδαι δ' . αἷς τὸ πρῶτον λυγρὰ μέγας αἰδόμεναι,
Καὶ ὅσαλ' ἐπ' Ἠπείρῳ,

hoc sensu:

*Testesque, postquam ut prius (scilicet dictum) reseruit ferro,
Projecit in Epirum*

v. 227. Λήθω π, Λοιμὸν π] Scribe: Λοιμὸν ex Diacono & veterum Rholiorum Auctore, quos non inspexit Commelinus, cum pro Λήθω olim Λοιμὸν scriptum fuisse tradat. Λήθω omnes agnoscat, non verò Λοιμὸν

v. 245 Κορυθῶν, Σπινώπῃ θῶν, Θαλίῃ τ' ἐρέσσα] Pro Κορυθῶν corruptè apud Hyginum legitur Cymothῶσα. Θῶν verò non est epitheton, sed nomen Nereidis, uti ex antiquis scholiis apparet: Θῶν ἢ ταχυστή. Hygin. Nefaa, Spio, Thoë, Apud auctorem tamen bibliothecæ, qui
Apollo

Apollodorus esse dicitur, hæc Nympha omiſſa eſt, ut aliæ plures: ſicut contrà leguntur ibi aliæ Nympharum nomina, quæ nec hîc nec apud Hyginum extant. Noſtræ lectioni non obſtat, quòd copula deſideretur. Deſideratur & v. 250.

Καὶ Πρωτομήδεια,

Δωρεῖ, καὶ Πασίπη, καὶ Διόδης Γαλαττία.

Inferius v. 340.

Φαῖεν π, Ρῆσι τ', Ἀχελαιοῦ ὄργυροδίνου.

Iſtam lectionem poſtulat quòque numerus Nympharum. Si enim hanc expungas, erunt tantum novem & quadraginta.

v. 245. Μελίτη] Apollodorus ſuppoſititius: Μελίη. Nihil muta. Homero quoque Μελίτη dicitur, & Virgilio Æn. v. 825. Pro Εὐλιδῆς vitioſè Hyginus Clymene. Jam antè enim hujus Nereidis meminerat. Bis enim illud nomen occuſerit in indice illo Nereidum Hygini.

v. 247. Εὐνίκη] Melius apud Apollod. Εὐνία. Corruptè apud Hygin. Eurydice, quæ nullum inter has marinas Nymphas locum habet.

v. 248. Πρωτὴ] Atqui hæc ſuperius v. 243. fuit commemorata. Certum igitur aut hîc aut ibi hoc nomen eſſe corruptum. Forſan legendum Κερυντὴ, quod Nereidis nomen apud auctorem Bibliothecæ.

v. 249. Πρωτομήδεια] Apollodorus, Πρωτομήδεια.

v. 255. Ηἰώνη] Sic & legendum apud Apollodorum, ubi malè Γόνη. Pro Γλαυκονίμῃ, idem auctor Γλαυκονίη.

v. 256. Πανόπρεια] Reſtitue hoc nomen Hygino, ubi malè legitur Πανόρεια. Panopes paullo antè meminit, quamvis corruptè vulgò legatur in editis Πανόρεια.

v. 258. Πυλινόμῃ] Apollodorus Πυλόνη. Pro Λυσιανόρεια mendosè Hygin. Alamiffa.

v. 261. Εὐμύλη] Apollod. Εὐμύλη, & pro Περίη malè Πίση. Et v. ſeq. pro Νημερτῆς vitioſè apud eundem ſcribitur: Νεμόρεια. Hygin. Nimertis.

v. 269. Μεταχρόναι ὅς ἱαλλοι] Hoc eſt, ſublimis ſeruntur, volant. Interpretes: in coelo enim degentes volitant. Ergo Harpyiæ in coelo habitant? Μεταχρόναι eſt μετάνω. Apollonius Argonaut. II, 589.

Υψὺ δὲ μεταχρόναι πτόροτο,

In alto autem ſublimis jerebatur. Et Lib. IV, 952. de pila: καὶ ἐς ἥρας πτόρῃ ὑψὺ μεταχρόναι. Et in ærem projicit altè ſublimem. Scholia ad priorem locum. Τὸ μεταχρόναι σημαίνει τὴν μετάνω.

v. 270. Γραῖας τίς καλλιπάρης] Quomodo Grææ ſunt καλλιπάρηαι cùm ſint canæ natæ, unde & γράαι dicuntur. Γραῖα enim eſt vetula. Scribendum omninò καλλιπάρηαι, ut ſit Cetus epitheton, quod & ſuperius verſu 238. ei tribuitur. Ubi tamen malè ſcribitur Κηθῶ, quamvis & apud Hyginum Cetho ſit. Hunc locum ſic emendandum eſſe

esse vidit olim Seleucus apud scholiorum confarcinatorem, cuius auctoritas hic non fuit respuenda. Verba scholiorum adscribam ut corrigi debent, in editis enim sunt corrupta, *Θόρυξ*] *Θόρυξ* ἢ *ἱπποπόρξ* ἢ *ὀδύπτιν*. *Κατὰ δὲ βαθεῖς*. *Γεγῆαι δὲ τ' ἀφ' ὧν*. *ἀμεινον δὲ γεγῆσαι κατὰ παρρηΐαν*, ἢ ἢ *ἐπὶ Κατῶν τὸ ἐπιδεῖναι*.

v. 271. *Πεγὲς ἤπειρος*] Hoc est, *πρὸς δύναν*, ad occasum, quia ibi solem Oceano mergi, & noctem oriri credebant. Apud Homerum tamen *Ζεφύρος* est septentrio, secundum Aristarchi & Strabonis sententiam, quem vide lib. X, & Merici Casauboni V. Cl. diatriben de Hackiana Homeri editione. Versu præcedente mirum cur Interpretes omiserint *πίπρω*, qua ratione multos in fraudem deduxerunt, qui hac versione persuasi crediderunt Hesiodum Gorgonum sedem locasse in Africa. Verum ego nullus dubito quin significaverit Gorgades Insulas, quæ sitæ sunt contra *Εὐαίρου πέλας* olim, nunc Caput Viride dictum. Ex enim à Gorgonibus nomen hoc acceperunt, quod illas coluisse ferantur hæ puellæ. Iis etiam vicinæ sunt Hesperides. De quibus vide antè v. 215.

v. 283. *Ὁ δ' ἄρ' αὖρ χεύσσιον*] Noli credere Latinis Interpretibus, qui hic denuò sensum auctoris non perspexerunt, cum vertunt: *ceterum hic ensom aureum tenebat manibus caris*, quasi ad Pegasus pertineret. Atqui de Chrysaore loquitur, cuius nominis reddit rationem, sicut in præcedente versu Pegasi. Inde opponitur *τὰς μὲν*, ὁ δὲ Pegasus dictus quod ad *πηλαίς* Oceani natus sit, *χεύσσιον*, quod manibus teneret, cum ederetur, *χεύσσιον ἄρ'.*

v. 304. *Εἰς Ἀείμους*] Apud Syros. Græci magistri temerè hic affirmant *Ἀείμους* montes esse Ciliciæ & Lydiæ. Arimi enim Homero & antiquissimis Poëtis Syri dicuntur. Strabo fine lib. XVI. *Ἀίμα καὶ τὴν Ἀείμους ὁ ποιητής, ὅς φασιν ὁ Ποσειδώνιος διχάζει δὴν μὴ τίποιτιν τὴν Συρίαν, καὶ τὴν Κιλικίαν, ἢ ἄλλως πρὸς γῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν Συρίαν αὐτῷ. Nominat etiam Arimos Homerus, quos Posidonius docet accipiendos non locum aliquem Syria, vel Cilicia, vel alius terra: sed Syriam ipsam. Ferebatur autem Typhoeus occisus esse in Syria ad Orontem fluvium, qui propterea Typhon dictus est. Idem Scriptor eodem loco: *Ὁ ὄντας τὸ ὄνομα δὲ τὸ γινώσκοντι αὐτὸν Ὁ ὄντας μετὰ λαβὴν, καλεῖται αὐτοπρὸς Τυφῶν. Μοθίουσι δὲ ἐπισημαίνοντες πρὸς τὴν αὐτὴν τὴν κατὰ τὴν Τυφῶν, καὶ τὴν Ἀείμους. Orontes cum prius Typhon diceretur mutato nomine ab illo qui in eo pontem fecit, Orontes est appellatus. Huic loco Typhonis fulmine icti fabulam affingunt & Arimos. Alii tamen & plerique Latini Poëtæ Insulam Campaniæ littoribus adversam *Inarimen*, quæ & *Ænaria* dicitur, Typhonis antro adsignant decepti similitudine vocis. Ut verò rectè docuit Strabo *Ἀείμους* esse Syros, sic docere non potuit, cur olim Syri dicti sint *Ἀείμους*, & quæ sit hujus appellationis causa. Perabsurda enim sunt quæ de illa prodidit. Hoc verò nuper admodum didicimus à Viro Maximo, Samuèle Bocharto, qui in Geographia sacra ostendit hoc nomen antiquissimos Græcos accepisse**

πίσσε ab Hebræis, quibus Syria dicitur Aram à conditore suo Aramo Semi filio. Inde Bethuel & Laban Aramzi Genes. XXV. & Syriæ regionibus Aram præponitur. *Aram Naharayim*, Syria duorum fluviorum apud Sacros Scriptores est Mesopotamia. *Aram Damascē*, Syria Damascena. Vide ipsum Lib. II, cap. 5, & 6.

v. 310. ΧαλκίοφονⓄ] Hoc est magna voce. Interpretes: *anea voce*. Hesych. χαλκίοφονⓄ, ἰχυρόφονⓄ. Stentori Homerus tribuit. Superius in Ἀΐωνιδι v. 243. χαλκίον ὄξυ βῶν. Vehementer acutè clamabant. Homerus:

Οἱ δ' αἶψ' ἴδ' αἶψ' ὅππῃ χάλκιον Ἀχιλλεύου.

Hi verò ut audierunt vocem magnam Achillis. Vide quæ de hoc loco notavit Porphyrius Quæstione VI. ad Hom. Virgilio eadem tralatione: vox ferrea, Lucretio, vox aëra.

v. 312. Λύξ' εἰδώς] Poëticum dicendi genus pro λυγρὴν, ὀλέθριον, perniciosam. Superius in ἔργῳ, αὖτε μῆδ' εἰδώς, prudens. Nec abhorret ongè ab hoc illud quod notavimus in Ἀΐωνιδι, λόνγ' εἰσπίς, pro λόνγῳ.

CAPUT XXII.

Vetus lectio reposita in Hesiodo. Φίξ' ὀλοῦν. Φίκιον. Picati. Βοῶπις. Hesychius emendatus, & Dracontius. Βέπαις. Catulaster. Hesiodo medela. Ἀργέτης ζέφυρος. Hesiodus emendatur, & alio loco exponitur. Γλαυκή.

v. 326. Σ Φίξ' ὀλοῦν] Reposui veterem lectionem ex antiquorum scholiorum auctore. qui legit Φίξ' ὀλοῦν, & explicat σφίξ' ὀλοῦν. addit porrò Bæotos dixisse Φίξ', unde Φίκιον locus ubi Sphinx ætatem egerit. Huic Euripidis Scholiastes adstipulatur in Phœnissis, qui tradit Φίκιον ὄξυ à Sphinge dictum esse, ipsamque à Bæotis vocatam Φίξ'. Hinc & Latinis picati dicti, quorum pedes formam Sphingum habebant. Festus: Picati appellantur quidam, quorum pedes formati sunt in speciem Sphingum, quòd eas Dorii phicæ vocant. Sic Φίκιον τίγρις phiceum monstrum dicitur Sphinx apud Lycophronem Cassandra, v. 1463. Φίκιον verò est mons Bæotix, cujus meminit in Ἀΐωνιδι, v. 31.

πίξαι δ' ἴξαι τοΦαίον. τῶν αὖτις

Φίκιον ἀκρότατον ἀσπασίον μνηστῆρα Ζεύς.

Celeriter pervenit in Typhaonium, unde rursus ad Phicium summum accessit sapiens Jupiter. Stephanus de Urbibus: Φίκιον ὄξυ Βαιωτίας καὶ Ἀἰγῆ ἀφ' ὧν, καὶ Ἀἰγῆ βεργίας τε α. vide & Plutarchum in libello, quòd bruta

bruta ratione utantur. Aoles postea praeponderant &, sicut pro φά-
ζω, φαίζω, pro μέδω, μείδω, pro πῶς, πῶς, sic & pro φάμι,
φαίμι. Sic enim ille mons appellatur apud Palsephatum in MSS. in
editionibus perperam φαίμι scribitur.

v. 330. Εἰς φαίμι] Bene Grammatici, ἑκαταίη. Hesych. φαί-
μι, βλάψαι.

v. 336. Εἰς κατῆς καὶ φαίμι] Rectius alii φαίμι, ut Homerus
Odyss. α. 72. & aibi. Vide Eustath. ad Il. β. v. 862. sed hoc & alii
observarunt.

v. 352. Παιδίον] In nonnullis codicibus extitit παιδίον, ut veteres
testantur.

v. 355. Παιδίον βοῶπις] Turpissime Interpretes: *Pluto bovinis acu-
lis*. Vel pueri norunt βοῶπις esse magnos oculos habens. Omnia enim
magna Graeci βόων vocant, ut & prisci Latini. Hinc elephantem
dixerunt *bovem Lucam*. Sic Graeci βόωντα apud Hesych. βόωντα
apud Erasistratum est μίζας λιμός, *magna fames*. βυζαίη, μυζαίη-
χῶ jaetator: βύπαις, quod legitur apud Alciphronem ep. 62. est
μίζας παῖς puer adultior. Hesych. βύπαις, νήμιζας, ἀφῆλξ, μί-
ζας παῖς ἢ ἰχθύς, scribe ἰχθυός. Glossae veteres: *catulaster βύπαις*. Aliæ
δρύπαις *catulaster*. quæ vox Dracontio restituenda. In lib. II, v. 191.
in editis legitur:

Non catulaster gerit puerilia, non puer audet

Attrectare tener Martia tela manu.

Legendum: *Non catulaster agit puerilia*. Loquitur ibi de variis ho-
minum pro distincta ætatis ratione studiis. Catulastri autem sunt pue-
ri grandiores, qui incipiunt *catulire*, hoc est, ad venerem incitari.
Inde & Catulli nomen. Oculi verò magni inter præcipua pulcritudi-
nis τεκμήρια. Liban. Progymnas. Ὅμοιος ἐνδὲξ αὐτῶν βυζαίη, ὡς εἴ-
σαν ὀφθαλμοὶ τῇ Ἡρᾷ καλοὶ καὶ μυζαίη, βοῶπις αὐτῶν ἐγκλίσι. *Homa-
rus ostendere volens quod oculi Junonis magni essent & pulcrit, bovinos
oculos eam habere dixit.*

v. 375. Κεῖν δ' Εὐρυβίη τέλει] Sic & Interpretes: *Crio autem Eu-
rybia peperit*. Igitur Crio est femina, Eurybia verò mas? Attamen
superius Hesiodus ostendit Eurybiam esse filiam Ponti. Quid trica-
mur? legendum: Κεῖν δ' Εὐρυβίη τέλει. Vidit hoc etiam Commeli-
nus, nisi quod pro Κεῖν malè scribat Κεῖρ. Sed Κεῖν dicitur &
Apollodoro, & Scholiis antiquis, & Euripidis Interpreti.

v. 379. Ἀργεῖον Ζεφύρον] Ἀργεῖος hic non est Caurus, sed Zephy-
ri ἐπίθετον. Inferius v. 870.

Νότος Νότος, Βόρειος π, καὶ δρόμεον Ζεφύροιο.

Præter Notum & Boream: & celerem Zephyrum.

Homerus Iliad. λ, v. 307.

Ἀργεῖον Νότος βαθεῖν λαίλαπι τόπῳ.

Celeris Noti vehemente procella verberans.

Scholia antiqua ad hunc locum Hesiodi: Ἀργεῖον δ' ὅξυν καὶ περὶ, καὶ
καὶ ποσειδῶνα

ἡμετέροις ἴσιν. Hesych. Ἀργεῖοι Νότιοι. Ἐλεγεμὲν λαοκτόνι. πῶς δ' ἔσ-
 λῃς. Οὐκ ἔστιν ὅτι τῖσιν οἶδιν ἀνέμους. ἴσιν δ' ἐν περὶ. Sed quam
 Hesychius damnat expositionem, eam probat Strabo lib. I. quem
 vide.

v. 417. Ἐργῶν ἱερὰ κατὰ νόμον] Est sacra faciens secundum, patrios
 mores & consuetudinem, ut in Carminibus aureis, quæ Rhythogoræ
 adscribuntur:

Ἀθάνατος μὲν πρῶτον θεὸς νόμον αἰεὶ δαίκεται,
 Τίμος.

*Immortales quidem Deos primò secundum patriâ consuetudinem, Vene-
 rare.* κατὰ πάτεραι dixit Porphyrius loco suprâ laudato.

v. 430. Ἐν τ' ἀργῇ λαοῖσι μεζούσιπιν, ἢ κ' ἰδέλῃσιν] Sic legunt edi-
 tiones recentiores: & vertunt: *Inque concione inter homines eminet,*
qua scilicet voluerit. Heinſii editio major: ἢ κ' ἰδέλῃσιν. Interp. *quo-
 rum scilicet vult.* Sed utraque lectio non est unius assis. Quem enim
 commodum sensum inde conficeres? Reponendâ est veterum libro-
 rum & editionum lectio, quam temerè commutavit Compelinus, ut
 ex notis ejus editioni præfixis videre est: *Hic pro εἰδ', inquit, repo-
 suimus εἰ τ', & pro δὲ κ' ὦν κ'.* Sed δὲ κ' non erat de sua sede detur-
 bandum. Subauditur enim μεζούσιπιν. Sensus est, in concione in-
 ter homines excellit quemcumque voluerit excellere Hecate. Ejus-
 dem sententiæ versus est in initio Ἐργων, quod me docuit Vir sum-
 mi ingenii & eruditionis Johannes Fridericus Gronovius, cui quan-
 tum debeant hæ reconditæ literæ nemo ignorat, nisi barbarus, & om-
 nis humanitatis expers:

Ὅς π' ἀπὸ θεοῖσι ἀνδρες ἰσμεῖς ἀφαιεῖσι φαεινὴν
 Πῆποι τ' ἀργεῖσι τε Διὸς μεγάλῳ ἔκη.

*Per quem mortales homines pariter sunt obscuri clarique. Nobiles igno-
 bilisque sunt Jovis magni voluntate.* Sic hic locus ex sententia docto-
 ris nostri est interpungendus. Διὸς μεγάλῳ ἔκη, idem est quod hic
 dixit δὲ κ' ἰδέλῃσι. Jupiter nobiles & ignobiles, claros & obscuros
 facit, quos vult. Omnia nunc sunt liquida, discussæ omnes tene-
 bræ, quæ viros doctos exercuerunt, qui prava distinctione inducti
 sibi persuaserunt, Διὸς μεγάλῳ ἔκη abundare, & ominis causâ tan-
 tum esse appositum, quia nihil sit quò referatur. Sed nunc quò re-
 feratur nemo non videt.

v. 440. Οἱ γλαυκῇ δασύμφλοισι ἐργάζονται] Γλαυκῇ simpliciter
 est mare, Latinis *carula*. Virgil. *carula verrunt*. Interpretes: *glau-
 cum mare.*

CAPUT XXIII.

Hesiodus emendatur & ejus antiquus Scholiastes. Αἰγαῖον ὄρεσ. Ἰερεὰ πέτρα. Ἰερεὰ πύτνα. Κύβρα. Stephanus emendatus. Γύαλα παρνησῆ. Mos Veterum in Deorum statuis, templis, aris ornandis lana. Cur Homerum Plato è Republica sua ablegans voluerit ornari lana. Locus Hesiodi ex conjectura emendatus. Παρελθῆν. Chaos. Hesiodus interpunctione emendatus. Ἐπαινῆ. Lucianus correctus. Ὠγύγεσ. Ἔργματα ἔχειν. Hesiodus emendatus & antiqua Scholia. Μαψαῦραι. Horæ pulcritudinis præfides. Ὠρεῖα. Ὠρεῖσ. Χρυσαίμπυκες. Ἄμπυξ. Ἀνάθημα. Mitre sunt fasciæ, & barbararum mulierum cultus. Στεφάναι. Vetus lectio Hesiodi restituta. Ἐρεκύνδοιμ. Ἀφροδίτη νύχι.

v. 485. **A**ργεῖον εἰς ὄρε] In Cappadocia mons Argæus est, ejus meminit Claudianus, Plinius, alii. In Creta autem frustra quæras montem hoc nomine. Nullus enim in illa reperitur. Itaque in animum induxi meum jam dudum reddendam esse Poëtæ lectionem veram, quam servavit παλαιῶν χειρῶν Scriptor. Is legit: Αἰγαῖον εἰς ὄρε, aitque sic Cretam dictam olim à capra Olenia Jovis nutrice quasi Capræ montem. Αἰγαῖον εἰς ὄρε] Σημείωσις ὅτι καὶ ἡ αἰγίον ἐκάλει τὴν Δία, ἐπὶ αἷμα ἐθήλασεν. ἀφ' ἧς καὶ Κρήτη αἰγὴ ὄρε καλεῖται, καὶ Αἰγαῖον ὡς εἶναι τὸ Ἰδαῖον καλούμενον. Ὁ δὲ Ὀμηρὸς εἰς τὸ ἰδίον ὄρε αἰγίδος αἰγίον αὐτῶν ἐκάλει. Nota quod & iste (nimirum Hesiodus) Ægiochum dixit Jovem, quia capra ubera suxit. A qua etiam Creta appellatur Capræ mons. Et à nonnullis Αἰγαῖον dicitur mons Ida. Homerus ab ejus armatura egide ipsum Ægiochum dixit. Sic hic locus est restituendus, qui flagitiosè corruptus est in editionibus. Hanc lectionem confirmat quoque Theon ad Aratum, apud quem & ipsum olim sic lectum fuit in his versibus:

Δίκτης εἰς δῶδε, ὄρεσ χεῖδον Αἰγαῖοιο

Ἀντὶς ἐγκρατῆος.

Sic enim scriptum fuisse, non ut nunc χεῖδον Ἰδαῖοιο, his verbis testatur: Τινὲς γράφουσιν, χεῖδον Αἰγαῖοιο, παρὰ Ἡσίοδου λαβόντες φάσκειν τὴν Δία εἰς Αἰγαῖον ὄρε πεπυκνωμένην εἰς Κρήτην τραφῆναι. Hinc & H. Grotius conjicit apud Aratum legendum esse Δίκτην, ut hic apud Hesiodum.

Sanè

Sanè apud hunc scribi debere Αἰγαῖον luce clarius est. Montem Ægæum in Creta quia ignorabant, idcò apud Aratum, ut sequentibus prodit Theon, expunctum est & Αἰγαῖο & mutatum in Ἰδαῖο. Sanè sic olim scriptum fuisse licet ex Scholiaste antiquo Arati discere ad v. 32. Οἱ μὲν τὴν κρεῖζοντα Δίκτη ἐν εὐώδῃ ὄρει· χερδὲν Ἰδαῖο. *Qui eum ludentem in Dicta bene olente, propè montem Idæum.* Τινὲς γράφουσιν, χερδὲν Αἰγαῖο, παρὰ Ἡσιόδου λαβόντες φάσκοντες, ὅτι Δία ἐν Αἰγαίῳ ὄρει πεπυκνωμένῳ ἐν Κρήτῃ πεφύλακται. *Quidam hic scribunt χερδὲν Αἰγαῖο ex Hesiodo id sumentes qui dicit, Jovem in Ægæo monte in Creta nutritum.* Sed addit idem, Si in Creta nullus est mons Ægæus, præstat conquiescere in lectione vulgata apud Aratum, & aliter illum locum interpungere. Alius est Ægæus campus, Αἰγαῖον πεδῖον, sed ille campus fuit in Phocide, de quo vide Stephanum de Urbibus in αἰγαῖον πῆλιν, & quæ illic notarunt viri docti. Mons Ægæus est is ipse, mea quidem sententia, qui à Ptolemæo vocatur ἱερὰ πέτρα. Inde sancta rupes dicta, quia in illius antro credebatur custoditus & enutritus fuisse Jupiter. Erat collis Idæ, qui postea ab urbe in illa posita appellabatur Pytna, & urbs ἱερὰ Πύτνια, quod cognomen ei adhæsit à colle. Strabo Lib. X. Τῆς δὲ Ἰδῆς λόφος Πύτνια, ἀφ' ἧς ἱερὰ Πύτνια ἢ πῆλιν. *Pytna Ida collis, unde urbs Hiera Pytna.* Malè in Dione Lib. XXXVI. Γεραπύδνα scribitur. Quod & nuper animadvertit Vir magnus Ezechiel Spanhemius, in eruditissimo commentario de præstantia & usu Numismatum antiquorum. Hinc vides cur nonnulli Jovis incunabula ponant in monte Ida. Stephanus de Urbibus non collem, sed campum dicit. Ἐν τῇ Αἰγαῖον πεδῖον συνάπτεται τῇ Κίρρῃ ὡς Ἡσιόδου. λέγεται παρὰ αἰγὰ πόντα φερόμενον (sic emendarunt viri docti) ἀπὸ τῆς αἰγῆς τὸ Πύθιον ὄρος, ἀφ' ἧς τὸ πεδῖον Αἰγαῖον. Est & Ægæus campus annexus Cirrha, ut apud Hesiodum. Dicitur verò à fluvio Αἰγῇ, qui olim descendit à monte ad Pythium, à quo & campus Ægæus. Nullum est dubium, quin hunc locum respexerit ἰθιόγεγφος. Campus Ægæus latè patuit, ut & Pythium & Gortyna in illo fuerint sita. Hinc Strabo Gortynam in campo sedere ait. Hic verò est ille campus Ægæus. Imò totam Insulam olim αἰγαῖον fuisse appellatam ex Scholiaste modò accepimus. Sed quænam illa Cirrha cui fuit aditus Ægæus campus? Sanè Cirrha in Creta nulla est. Legendum Κύβρα quæ eadem est quæ Pytna. Stephanus: ἱερὰ Πύτνια, πόλις Κρήτης ἢ αἰγῆς Κύβρα, εἴτε Πύτνια, εἴτε Κάμιρος, εἴθ' ἄλλως ἱερὰ Πύτνια. *Hiera Pytna urbs Creta, quæ prius Cybra, postea Pytna, deinde Camiros, deinceps Hiera Pytna.* Non est quòd nobis scrupulum injiciant Lyctii, ad quos à Rhea delatum esse Jovem paullò autè Hesiodus cecinerat: cùm ii satis longè à Pytna, seu monte Ægæo absint. Verùm non urbs intelligitur Lyctus, sed populus Lyctius, sub quorum ditione tum fuit & mons & campus Ægæus. Lyctios enim magnis opibus aliquando floruisse Strabo dicto loco ostendit. Malè Hiera petra in mappis Ptolemæi littoribus maris Carpathii apposita est, non longè distans à Dicta, cùm sit collis Idæ.

v. 499. Γυάλοις ὑπὸ Παρνασσῶ. Interpretes: in jugis Parnassi. Sed γυάλοις potius sunt valles ἀγέλατοι, quam juga. Apud Euripid. γυάλοις ἀγέλατοι, valles frugiferae. Hoc loco intelligit anfractum illum rupis Parnassi & planitiem in qua urbs & templum Delphicum. De qua Strabo Lib. XI. & Justin. Lib. XXIV. In templi enim ἀναθήματα longè post fuisse istum βαίτυλον testatur Pausanias in Phocicis: Ἐπαναβαίει δὲ διὰ τὸν βαίτυλον, λίθον ἔστιν ὃ μέγας, τέτυκτο καὶ ἔλαιον ἱερῶν κατεχέουσι, καὶ κατὰ ἱερὴν ἐκείνου ἱερά ἐπιτελεῖται θύραι. Ἐν δὲ καὶ δεξιᾷ αὐτῶν ἰδομένη Κρόνον τὸν λίθον αὐτὸν τὸ παιδὸς καὶ αἰσ ἀνδρῶν ἡμῶν αὐτὸν ὁ Κρόνος. Ab eo monimento cum rursus adscendere inceperis, lapidem videas modicè magnum. Hunc quotidie oleo perfundunt, singulisque festis lanam in eo ponunt rudem. Fama autem tenet esse illum ipsum lapidem, qui datus fuerit Saturno pro puero, quemque postea rursus evomuerit. Lana ornabatur hic lapis diebus festis, quoniam omnia quæ maximè sacra erant, & divino vellent honore affici, ungebantur, & lana, laneisque tæniis ac coronis ornabantur. Arborem sacram Arnob. lib. V. lanarum velleribus colligatam ac circumvolutam dixit. Et Plutarchus in Theseo ramum ex olea sacra decerptum ἱερὴν λάνην κατεπυρρῶν, lana alba recinctum fuisse ait. Sic solebant lares lana cingi, & fores ac aræ templorum, cum rem sacram die solemni essent facturi, vittis laneis ornari. Propert. IV, 6.

*Costum molle date, & blandi mihi thuris honores
Térque focum circa laneus orbis eat.*]

Hinc intelligimus cur Plato, ubi Homerum è sua republica in aliam civitatem dimittendum esse censet, eum jubeat unctum & lanâ coronatum educi. Ἀποπέμπει μὲν πρὸς αὐτὸν, inquit, εἰς ἄλλαν πόλιν, μύσθον κατὰ τῆς κεφαλῆς καὶ ἀχίοντις καὶ ἱερὴν πέπλον. Dimittamus eum in aliam urbem unguento caput ejus perfundentes, & lanâ coronantes. Amadari quidem volebat Homerum è sua civitate, ne qua opinio sequior de Deo civibus suis, qui fabularum mysteria non intelligebant, per imprudentiam ex ejus cantibus affricaretur; sed volebat eum dimitti non tamquam hominem scelestum, & infamem, sed tamquam hominem divinum, dignumque qui ad instar Dei ungeretur, & lanâ coronaretur, hoc est divinis afficeretur honoribus. Diis enim & rebus sacerrimis hic honos habebatur. Homerum enim Plato unus omnium maximi faciebat, & ob artis divinitatem mirificè celebrabat, ejusque sententiis utebatur frequenter ad docendum, verbis verò & loquendi generibus ad dictionem expoliendam. Hæc est vera ratio cur ungi & ἱερὴν voluerit coronari Homerum Philosophus: non quòd tamquam exul & civiliter mortuus fuerit ejectus, quia mortui ungebantur: nec propter Poëtarum mollitiem, quam lanea corona significaverit, ut hercle Musarum & Platonis ingratiis docuit Andreas Schottus Nodorum Ciceronianorum lib. III, cap. 12.

v. 532. Ταῦτ' ἄρα ἀζώμεθα.] Ellipsis, quam hic fingunt Interpretes,

tes, malè convenit cum genio auctoris & ipsius linguæ Græcæ. Quis enim dicat *πῦρ αἴσα*, pro propter hæc venerari, ut illi volunt? Locus est contaminatus, qui sic puto emaculabitur, si legas: *Ταῦτ' αἴσα φεγγόμοιο*, hac quidem moliens. φ aut vetustate temporis, aut alio vitio exoletum, aut negligentia descriptorum intercidit, inde *α* à præcedente syllaba *αἴσα* est absorptum, quod frequentissime in veterum libris contigisse nemo nescit paullò modò humanior.

v. 574. *Ἀργυφίη ἰδῆν*] Sic lege. vid. Etymol. Magnum. Malè vulg. *ὄργυφίη*.

v. 612. *Παρίλθεον*] Est effugere, vitare Dei consilia, decreta. Nam *qua fato manent, quamvis significata non vitantur*, ut Tacitus ait. Homer. Iliad. α, v. 134.

*Μηδ' ἔτις ἀχάρις πρὶ ἰών, θεοί κε Ἀχαιῶν,
Κλέπτε ἰόν, ἐπὶ ἔ παραλεύσται, ἔ δὲ με κρίσῃς.*

Ne sic, quamvis fortis sis, divine Achilles, dolose agas, quoniam non effugies, neque mihi persuadebis. *ἔ παραλεύσται*, scilicet quæ decrevi facere.

v. 700. *Καὶ μὲν δὲ θεοῖσι καί τεχεν χάος*] Incendium ingens corripuit inferorum sedes. Sicut paullò antè de clamore:

*Εἴ ποτε δ' ἔχον βαρεῖα
Τάρταρον ἠερόν τε, ποδῶν αἰπὺν τ' ἰσὴν.*

Concussio verò gravis venit ad Tartarum caliginosum, & pedum magnus fragor. Chaos sæpè est inferorum domicilium: Plutarchus sanè *χάος, ἄδω, ἔρφω, ἱεῖον* exponit. Orpheus apud Ovidium X. Metamorph. ad Plutonem & Proserpinam:

*Per ego hac plena timoris,
Per chaos hoc ingens, vastique silentia regni Oro.*

Statius:

*Qui numquam sospite nato
Triste chaos, mœstique situs patiere sepulcri.*

posses etiam aërem interpretari. Aristophanes in Avibus:

*Διὰ τὴ πόλιν τ' αἰθέρας, καὶ τὴ χάος
Τῶν μηρίων τῶν κνίσσας ἔδωκε φέρειν.*

Per urbem alienam & chaos femorum nidorem non transferetis. Ubi Suidas & alii veteres Magistri *χάος* exponunt aërem. Hinc & vetus Interpres Luc. XVI, 26. illud *μέγα χάσμα*, quod inter epulonem divitem & Lazarum erat *chaos magnum* interpretatur, hoc est, vastum inane, vastum intervallum quale est aër, five, ut Tertullianus vertit, immensa distantia sublimitatis & profunditatis. Apud nostrum Poëtam inferiùs v. 740. locum Erebi vastum & immensum in quo Titanes servabantur *χάσμα μέγα* dicit, quem postea v. 814. ait esse *πρὶν χάος* *ζοφίον*, ultra Chaos tenebricosum, hoc est, Erebum.

Itaque magis probo priorem expositionem, & hoc nomine, quia de aëre paullo antè verba fecit:

Φλόξ δ' ἠέρεθ' ὅταν ἵκανεν αἰθέρι.

Flamma verò ad aërem divinum pervenit magna. Sequentia tam obscure & ineptè versa sunt, ut quid Poëta velit ex versione ne Oedipus quidem intelligat. Verba Græca sunt:

— εἶπεθ' δ' αἶν' αἶν'

Ὁ φθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἢ δ' ἔασιν ὅταν αἰθέρι,

Αὔτως ὡς ὅτι γαῖα καὶ ἕρως ἐνερὺ ὑπερθεύ Πύλαι.

Sic interpungenda mihi videntur. Mens Poëtæ est: *Simile autem videbatur atque si coram oculis quis adspiceret, atque auribus audiret, eodem modo ut cum terra & cælum latum supernè appropinquabat. Aërem, inquit, terram, pontum, Tartara corripiebat ignis fulminum à Jove missorum, tantusque fragor ex illo oriebatur incendio, ac si cælum ruere, sive terram cælo misceri videret & audiret.*

v. 709. Ὅτι δ' αἰθέρι] Antiquorum Scholiorum auctor notat in nonnullis exemplariis legi ἕρως, quod præ edita lectione placet. v. 718. Ἀρχαίοισιν ἰδῆται. Scholia antiqua legunt ὄρως αἰθέρι, quæ vide.

v. 735. Εἰς γαῖαν] Appositè ad hunc locum Seneca Hercule furente:

*Sterilis profundi vastitas squallet soli,
Et fœda tellus torpet aeterno situ,
Rerumque mœstus finis, & mundi ultima:
Immotus aër haret: & pigro sedet
Nox atra mundo.*

Vide Virgil. VI. Æneid. v. 577. Homer. Iliad. 6. v. 429.

v. 748. Ἀέρι ἰδῆται] Sic leg. cum vetere Interprete. Nec aliter legisse videntur qui Latine verterunt Hesiodum, cum interpretantur *propinquantes*, quod non significat vulgatum αἰθέρι ἰδῆται.

v. 768. Εἰς Πανὸς Περσεφόνειαν] Est hoc proprium Proserpinæ epitheton. Homer. Iliad. 1.

Κιχλόνος· Αἰδῶ καὶ ἐπαινῶ Περσεφόνειαν.

Invocans Platonem & terribilem Proserpinam. Proclus superius, ad Εἰς Αἰεῖν δὲ τις περιπλοῖα περιλάβει, ὡς ἐπαινῶ Περσεφόνειαν. Restituenda hæc vox Luciani Necyomantiæ: Δαίμονας ὅμῃ πάντας ἐπιοῖται, πινύας, καὶ Εἰρινύας, καὶ νυχίαν Εἰρήνην, καὶ αἰπην Περσεφόνειαν. Interpres vertit: Dæmonas simul omnes inclamat, Pœnas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsum Proserpinam. Fœdissimè. lege: ἐπαινῶ Περσεφόνειαν. terribilem Proserpinam. Ποναὶ verò sunt Furie.

v. 797. Ἀπολείψας] Benè antiqui Grammatici: ἀποδίδας ποτήτας, libans. Libantes enim aliquid de pateris effundebant in mensas & aras.

Sic

Sic & simplex λέειν. Unde Latinorum libo, libum, libamen. Insaniunt qui hic dicunt ab ἀπλείπην esse ἀπλείψας.

v. 806. Ωὔγεον] Refrendum est ad ὄρεον, non ad ὕδωρ, & exponendum nomen ὠύγεον enim est magnus. Hesych. ὠύγις, παλαιῦ, ὄρεαίς, μεγάλε πῆνυ. Stygem autem fuisse maximum Deorum iusjurandum alibi noster dixit, & res nota est.

v. 818. Οὐ χεῖρες ἰδρῖ ἱασιν] Nec hic mentem Poëtæ ceperunt, qui vertunt: Cujus manus quidem sunt ob robur operibus aptæ. Ἐργματα ἱεν est ἐργάζεσθαι. Hic est sensus: Cujus manus quidem ob robur semper operantur.

v. 851. Κοῖνον ἀμφὶς ἰόντες] Circa Saturnum existentes, qui unâ cum illo in vincula sunt coniecti. Interpretes diverso planè & absurdo sensu: A Saturno seorsim existentes. Titanes Saturni fuerunt copiz contra Jovem, à quo victi cum suo Imperatore deturbati sunt ad inferos.

v. 872. Μὰψ αὐρεῖ] Reddidi Hesio lo priscorum exemplarium lectionem: Μὰψ αὐρεῖ, quam probant Hesychius & Scholia antiqua. Hæc: Μὰψ αὐρεῖ κεναὶ καὶ μέγισται ποταὶ, οἷοι κακίας, θεοσκίας. Sic lege, illum vide.

v. 875. Ἀλλοτὶ δ' ἄλλαι αἴσι] Legendum αἴσι, quod Æolicè dicitur pro αἴσι. Et sic lectum olim fuisse Etymologici scriptor ostendit: Τὸ γ' ἔ' παλαιωτέρων, αἴσι, Αἰωλικότερον. Ἰρχλὼ δ' αἴσι, ὡς αἴσι ἴσιν. Ἀλλοτὶ δ' ἄλλαι αἴσι. Malè legitur ἄλλαι in Etymologico. Hanc emendationem sequens Ἀλκοιδῶσι confirmat, & αἴσι ferri non posse declarat.

v. 903. Αἶ τ' ἔργ' ὠρεῖται καὶ θνητοῖσι βροτοῖσι] Inscitiz Interpretum insigne monumentum & hic locus est, dum vertunt: Quæ opera matura faciunt mortalibus hominibus. Loquitur de horis. Non quidem ignoro eas esse cœli janitricas & ministras solis. Valer. Flacc. lib. IV.

———— Sol auricomus cingentibus horis
Multifidum jubar & bisseño sydere textam
Loricam induitur.

sed quis non videt aut alias planè esse has Hesiodi horas ab illis Homeris, aut alias partes eis dari à nostro Poëta, cui sunt pulcritudinis præsides. Quod & nomina illarum declarant. Quid enim magis res humanas pulcras reddit & florentes, quàm Eunomia, Dice, & Irene, hoc est, bonæ leges, Justitia & Pax. Hæ sanè divæ non matura reddunt mortalium opera, sed ornant, excolunt, nitorem & decus illis conciliant. Pind. Olympion. XIII. de beata & omnium rerum copia affluente Corintho: Ἐν ταῖς δὲ δὲ Εὐνομία νωτὴ κασιγνηταὶ π, βαῖθρον πολίαν αἰσφαλὴς Δίκη, καὶ ὁμότης Εἰρήνη, παρὶά Αἰδράσι πλῆτες, χεῖρας παῖδες εὐελέθαι Θίμαιδες. In hac (Corintho) Eunomia habitat, sororesque, fundamenta urbium firma, Justitia, & iisdem mo-

ribus prædita pax, dispensatrices hominibus divitiarum, aurea filia The-
midis consuleritis bona. Hinc omnibus rebus ornandis adhibentur Ho-
raz. In ἔργῳ in Pandora comenda, v. 74.

— Αἰμφὶ δὲ πλὴν γὰ
Ὡρεῖ καλὴν μοῖρην ἴφρον ἀνδρῶν εἰσελποῖσι.

*Ipsam porro Hora pulcram comam habentes coronantur floribus vernis,
Theocritus de poculo pulcerrimo, & suavem exhalante odorem
Idyll. I, v. 148.*

Ἡνὶ δὲ τοι τὸ δέπας ῥᾶσαι φίλον ὡς καλὸν ὄσδι.
Ὡρεῖν πτωχὸν αἶνιν ἐπὶ κρήνῃσι δοῦσά τ'.

*En tibi poculum: contemplare, amice, quàm suaviter olet,
Horarum in fontibus ablutum dices.*

Hinc ὦρεσθαι est pulcritudo. Ὡρεῖσθαι pulcer. Hesych. ὠρεῖσθαι εὐμορφῶ-
εὐτρεπεῖς, εὐχήμεν, εὐπρόστυποι. Theocr. Idyll. I, v. 109. Ὡρεῖσθαι Χω-
ρῶνις. *Formosius Adonis.* Ὡρεῖσθαι pulcrum reddo, decus & venustatem
concilio. Est vocula μοῖρη, sicut superius μοῖρην, & plures aliæ.
Pro ὠρεῖσθαι frequentius legitur verbum paragogicum ὠρεῖζεν. Hesych.
ὠρεῖζεται, καλῶπιζεται. ὠρεῖσθαι, καλῶπισθαι. Quia verò ὠρεῖσθαι
est pulcer, & homines in adolescentia & juventute sunt pulcerri-
mi, hinc ὠρεῖσθαι est ἀκμάζων, in ætatis flore constitutus. In ἔργῳ,
v. 695.

Ὡρεῖσθαι δὲ γυναικὸς ποῖν περὶ οἴκου ἄμα.
In ætatis flore uxorem tuam in domum duc.

Sic enim benè exponit Scholiastes Theocriti ad Idyll. I, v. 109.

v. 916. Μῦσαι χρυσάμπυκες] Interpretes: *Musa aureis mitris re-
vineta.* Præstat interpretari: *aureis reticulis ornata.* Ἀμπυξ est ἀλ-
δῆμα, τελεόδομος, diadema, reticulum, fascia, quâ mulierum co-
ma redimitur. Homerus Iliad. X, v. 468.

Τῆλε δὲ ὑπὸ κρατὸς χεῖρ δισμῶτα σφαλόντα,
Ἀμπυκῶ, κεκρυφαλον τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀνὰ δισμῶν.

*Longè autem à capite fudit splendidas fascias, reticulum, vittamque
& implexum redimiculum.* Ubi brevia Scholia Didymi, ut credunt
vulgò: Ἀμπυκῶ κράμμι πρὸ τοῦ κεφαλῶν, ἀνέχοντα τὰς τέχας τῆς
κεφαλῆς. Hinc rectè ab Hesychio exponitur ἀνὰ δῆμα. Anademata
enim erant fasciæ crinales. Sed & mitræ erant fasciæ, quibus coma
religabatur. Hinc Judith. X. μίτραν Castalio reddit fasciam. Verùm
mitris utebantur barbaræ mulieres, & vetulæ, & meretrices:
Ovid.

*Simulavit animum mitræque capillos
Presserat.*

Juven. Sat. III. v. 66. *Ite quibus grata est picta lupæ barbata mitra.*
Plc.

Plerumque vitio vertitur. Itaque mitras tribui Musis οἱ χαράντες non ferent. Barbaræ enim illæ mitræ à Græcarum matronarum & puellarum reticulis fuerunt diversæ. Hæc Homero σφάναι. Iliad. Σ, v. 567.

Καὶ β' αἱ μὲρ κεφαλῆς σφάναις ἔχον.

Sed apud Pollucem lib. V. cap. 16. rectius legitur:

Τῶν δ' αἱ μὲρ πλακτῆς σφάναις ἔχον.

Harum hæc quidem plæxas coronas habebant. Ut superius πλακτὴ ἀνὰ δίσμα. Σπφάναις autem fuisse propria antiquarum Græcarum mulierum ornamenta capitis ex Æliani Ποικίλ. Γρα. Lib. I, c. 18. cognoscimus: Πῶς δὲ ἡ δίσμας ὑπὸ τρυφῆς αἱ πολλαὶ τ' γυναικῶν; Ἐπὶ μὲρ γὰρ τ' κεφαλῆς σφάναις ἐπιτίθεντο ὑψηλὰ. Quis verò neget plerasque veteres mulieres luxu diffuxisse? Caput enim ornabant altâ fasciâ. Sic verte. Erat enim σφάναι limbus seu fascia altior caput, seu aliud quid ambiens. Hinc & lorice & murorum pinnae σφάναι dicuntur.

v. 925. Ἀγροκύνειμον] Miror unde in recentiores editiones irrepserit hæc inepta lectio & vocabulum nihili, cùm rectè legatur in prima editione majore Heinsiana, Stephaniana, ac plerisque aliis omnibus antiquioribus, Ἰγροκύνειμον, quod rectè exponunt antiqua Scholia πλὴν Ἰγροκύνειμον. Tumultus, turbas excitantem. Quamvis in editionibus vitio librariorum omissum sit Ἰγροκύνειμος, & sola extet explicatio. Monuit etiam me de restituendo hoc eleganti vocabulo Thomas Reinesius, vir numquam satis laudatus, præfatus extare id quoque apud Cointum Lib. I. v. 178, ubi Eris dicitur Ἰγροκύνειμος. Synonymum esse Ἰγροκύνειμον, Ἰγροκύνειμον. Ἰγροκύνειμον Διόνυσον dixisse Nonnum XIII. Dionysf.

v. 927. Ἐν φιλότῃ μιγῆσαι] Legendum est ἡ φιλότῃ μιγῆσαι, ut nuper ostendit mihi elegantissimus juvenis Cuperus ex Scholiaste Apollonii, qui ad Argonaut. I. v. 859. ἡ φιλότῃ est sine concubitu, ex se sola, sine consuetudine cum masculo. Nihil certius. Confirmat vetus Scholiastes Hesiodi: Πρῶτος ἔτος τ' Ἡφαιστὸς ἐν μόνῃς Ἡῒρας ἔπει. διὸ καὶ τὴν σήλωον. Ο' δὲ Ὀμήρου ἐν Διὶ καὶ Ἡῒρας. Primus iste Vulcanum ex sola Junone canit. idēque hoc nota. Homerus verò ex Jovis & Venere. Et Apollodorus I. Bibliothec. Ἡῒρας δὲ χυλὴς εὐνὴς Ἰγροκύνειμον Ἡφαιστὸν. Juno sine concubitu peperit Vulcanum. Hinc & Apollonio dicitur Ἡῒρας υἱός, Junonis filius non Jovis.

v. 934. Φόβον] Malo vertere Terrorem, quàm cum Interpretibus, Timorem. Sequitur enim Δαῖμος, Timor.

v. 971. Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ] In accentu peccatur. Legendum Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ, ut superius v. 538. Ἰσχυρὸν πίονι δήμῳ, intestina cūm pingui adipē. Κρήτης πίονι δήμῳ, Creta pinguis adeps, est Cretæ fertilissimus ager.

v. 989. Φιλαμηνίδης Ἀφροδίτῃ] Sic legendum ex Hesiodi sententiâ. Vide superius v. 200. & quæ ibi notat Interpres.

v. 991. Νηπιόλον νύχον] Archilochus emendat μύχον, quasi agentem in Cypri recessu, qui à nullis possit adiri. Alii eandem vim tribuunt τῇ νύχον, exponentes ἀφανῆ, λαθραῖον, occultam, quæ à nullo videatur: Sed propria vocis significatio retinenda. Pleraque enim sacra Veneris noctu celebrabantur. Inde *nocturnvigila* dicitur Plauto. Idem Curcul. I. 3. v. 25, & 40.

Quid tu Veneri pervigilare te novisti, Phadrôme?
Nam hoc quidem haut multò post lucebit.

Pervigilia Veneris cui non nota? Vide carmen elegans incerti auctoris quod inscribitur, Pervigilium Veneris.

Δόξα τῷ Θεῷ.

DANIELIS HEINSII
INTRODUCTIO

in doctrinam, quæ libris Hesiodi

ΕΡΓΩΝ καὶ ΗΜΕΡΩΝ

• continetur :

*In qua opinio, quæ hætenus de iis obtinuit, refutatur;
totum Poëtæ institutum probatur.*

Nobilissimo Amplissimoque Viro

IANO DOUSÆ,

Nordowici Toparchæ.

Philosophi Platonici, Vir Nobilissime, qui in explicatione sapientiae amœnitatem illam Poëtarum, suavitatem, varietatem; numerorum denique, quatenus eam pedestris admittit oratio, volubilitatem sequuti sunt; ut nimirum magna illa Dea etiam à veste sua commendaretur; negant inter alia, cum homine Cimmerio de Solis pulcritudine, cum mediterraneo de maris latitudine, cum Epicuro de Deo agendum esse: quia scientiarum præstantia tota simul infundi non potest, aut ut illi magnifico axioma pronuntiant, ἡ δὲ ἀγέλας ἡ ἰσορία ἐρχεῖται, ἀλλ' ὁπισθὺς πρὸς ταῦτα δὲ. Sicut enim omnis homo terram aut agrum videt, solus agricola de fertilitate ejus judicat, ita cum omnes hodie Poëtas tractent, sincerum de illis iudicium ab iis expectare maxima sit demeritæ. Antiquissimi Philosophi cum in operto scientiarum, a quo quàm longissimè vulgus arcendum est, versari solent; Rhetores, cum acutissimè de omni dicendi artificio agunt, Homerum cum Hesiodo sibi sufficere existimant. Cum virtutes omnes in oratione persequuntur, tam quæ ad τὸ λεκλικόν, quàm quæ ad τὸ περικλυτὸν spectant, ex his duobus omnia perficiunt: nec de reliquis anxie satagendum existimant. Hoc tempore, quo magnis passibus in occasum literarum itur, si quis Philosophiæ studioso, primum Philosophorum fuisse Homerum cum Plutarcho ostenderet, non accederet, magis quàm si Sophistam aliquem esurientem, aut frigidum Atticistam in ἀδόξῳ versari audiat: putà febre commendantem, vel Therfitem. Si quis eloquentiæ studioso plenam συνθέσεως scientiam, quæ Harmoniam & Rhythmum respicit, quam Plato tantifecit, ut etiam καιδείας nomine in Poëtarum scriptis eam partem dignatus sit, ex his petendam in Academiis probaret, frigeret auditorium: quia diu ex animis nostris principia illa effluxerunt, quibus ad plenam scientiam pervenitur, quibusque monumenta sua veteres, tamquam æternitatis sale, ad immortalitatem condiebant. Si quis ex Hesiodi charactere, miti illo, facili, amœno, cujus

cuius periodi, tamquam ad amussim quamdam facta, brevitatem
 quadam aequali se mutuò excipiunt, totum inter Tragicos Euripi-
 dem, inter Lyricos Sappho, inter Oratores Isocratem fluxisse osten-
 deret, frustra esset: plus enim inveterata potest persuasio, quam
 ut rationi, veritati, arti cedat. Ut nonnumquam dubitaverim
 me hercule, utrum miserior sit vulgus, qui ignorat ista, an nos qui
 ab illis talia exspectamus. Nunc enim si quis Poëta obtreñet, re-
 liqua omnia scire existimatur: & hoc uno scientiam consequutus vi-
 detur, quòd illius auctores supplantat. Nos, qui neque eò arrogan-
 tia proveñti sumus, ut aliquid nos scire existimemus: neque tam
 adverso Genio nati, ut ab omnium iudicio pendeamus, in Ἑργων
 καὶ Ἡμερῶν libris, in quibus divina fuisse antiquissima sapientiæ
 mysteria nobis persuadent Veteres, experiri volumus: primò,
 utrumne inveteratam de iis opinionem tollere, deinde, an præcla-
 ram eorum doctrinam eruere possemus: ipsam veritatem quæ pro-
 fundè sepulta erat, per vestigia, ut venatores solent, indagati. In
 qua commentatione, obiter & non nisi loco suo, ostendimus, quan-
 ta simplicitate ea proponat Hesiodus, de quibus maxima Philo-
 sophi volumina consarcinarunt. Non quòd eadem ubique illis, quæ
 postea Philosophis, in mentem venisse arbitrer: sed quemadmodum
 ex simplicitate Poëtarum, Philosophorum doctrina conflata est:
 ita ad illustrationem Poëtarum methodo eorum interdum & verbis
 opus esse. Ab Allegoriis, hoc est, Græcorum ambrosia & nectare,
 nisi cùm necesse fuit, abstinuimus: idque tantum ipsius doctrina &
 τῶν ἀνδράδων causâ. Scriptum hoc quaecumque, nomini tuo, No-
 bilissime Doussa, inscripsi: vel ut Poëtarum, vel ut patronorum
 meorum primo. Quis enim tali amore quemquam umquam est
 prosequutus, quali nos tu, optime virorum? aut quis vivit hodie
 terrarum usquam, cui ampliùs debeamus? Quod siue Musarum,
 quas tu deperis; siue nostri causâ à te factum est, in solidum tene-
 mur. Interesse autem cùm mea, tum literarum existimavi, quæ de
 κατὰ τὴν huius libri, de instituto, de ordine, de doctrina, de sco-
 po, contra opinionem Veterum multorum, recentiorum autem om-
 nium disputavimus, sub auspicio illius prodire, qui & sartam te-
 ctam tanti Poëta auctoritatem conservare, meam verò infantiam
 nominis sui splendore protegere possit. Vale, vir Nobilissime, &
 nos amare perge.

DANIELIS HEINSII INTRODUCTIO

In Hesiodi libros

Qui ΕΨΓΑ & ΗΜΕΡΑΙ inscribuntur.

CAPUT I.

Libros Hesiodi qui ab argumento ΕΨΓΑ inscribuntur, quanti fecerit vetustas, ex Aristotele, Platone, Xenophonte, &c, qui horum ore loquitur, Socrate videre est. Nec mirum, cum in illis perfecta Ethicæ & Oeconomica præcepta tradantur, quibus Philosophi primi sua, tamquam firmissimo fundamento, superstruxerunt: quod facillimè & elegantia & antiquitate, cui omnes sensim quidlibet deferimus, impetrarunt. Nostra quoque ætate cum omnium judicio eum dignitatis gradum obtineant, ut juventuti præ reliquis commendentur: scopus eorum tamen, tum ea quæ in iis præcipua sunt, non ætatis nostræ doctissimos modò; sed (quod sine arrogancia dictum à me existimari velim) Græcos Commentatores, quos omnes cum superiori editione nostra Lectori dedimus, tum Veteres ferè omnes, quorum ad nos de his pervenit aliquid, effugisse videntur. Nostrum ergo existimavimus, priusquam ad singula perveniamus, generaliter ea præmittere, quæ majestatem horum librorum, mentem Poëtæ, & propositum, non commendare modò omnibus, sed & illustrare purèque proponere possint: ne quid sit quod posthac aut doctores in interpretatione Hesiodi latere, aut auditores ab ejus lectione detertere possit. Et enim verò, cum omnes ferè antiqui Philosophi, in eo elaborarint, ut ex Homero disciplinas omnes, præcipuè autem eas, per quas cognitione singularum actionum ad prudentiam pervenitur, quæ est quædam φιλοσοφία περιδυσμάτων, ut de historia pronunciant Veteres: ex his verò Hesiodi, præcepta Politica, Ethica, Oeconomica haurirent: nostrâ intererat,

tererat, ut ea cum iis vel admirari possemus, vel frui saltem & usui nostro applicare. Cùm autem inter reliqua in his libris hîc & ibi ea sepulta quasi jaceant, quibus ex antiquis nonnemo, æternitatem suam mundi probare nititur: cùm ex his libris doctrinam illam Periodicam nobilissimam Plato construxerit, cujus interdum in his commentariis, quasi per nebulam meminit Proclus: quam omnes denique Platonici, & ex iis Poëtæ Græci & Latini toties nunc occultè, nunc manifestè, & sublato quasi signo alludunt: cùm in proposito Poëtæ & ratione agendi sit ars admirabilis & propemodum divina; cùm ipsum argumentum horum librorum non controversum, sed eversum sit; danda est opera ut in his omnibus viris doctis industriam nostram probemus; & quod proximum est, neque à candore nostro alienum, veniam petamus, sicuti à summis hominibus in eo dissentiamus. In quo cùm vix ullus sit Veterum qui præierit nobis, facilius id de quo laboramus impetrabimus. Priusquam igitur ad Hesiodi lectionem se conferet Lector, brevissimè quædam præmittemus, quæ & falsam ex animis opinionem tollant, & veram proponant. Ut autem ad constitutionem veri & refutationem falsi, ad quæ sine mediis non pervenitur, pergamus; quædam præmittenda sunt, quibus ea quæ graviora sunt, tandem innitentur. Primò itaque an de agricultura Poëta scripserit quæremus: secundò, an si in his libris, ex instituto id fecerit: tertio, an in his tantum. Quibus quæstionibus tamquam velitibus præmissis, reliqua quæ majoris momenti sunt adornabimus.

C A P U T II.

EA quæ præmissa sunt capite superiori, eò spectant, ut opiniones partim Veterum quorundam, partim recentiorum omnium tollamus: ne postea nobis, cùm aliquid concludendum erit, occurrant hæc salebræ. Sicut enim viatores priusquam viam insistant, removere solent quicquid euntem remoratur, aut in itinere diutius quàm par est, retinet, quamvis stipulas levissimas sæpenumerò aut festucas: ita nos ea prius admonebimus, quibus remotis, ea quæ præcipua sunt, faciliè transigentur. Horum enim omnium non minus quàm ceterorum, primum propositum erit veritas, secundum brevis. Eorum autem quæ proposuimus, primum extra controversiam per se quidem est; nec de eo dubitari potest: quia ex eo tamen alia quædam tamquam trunco quodam rami ceteri oriri videntur, adjungendum fuit: utrum de Agricultura scripserit Poëta noster.

De Agricultura scripsisse Hesiodum, ut mille Auctorum testimonia prætermittam, ex iis appareat qui in argumento versati sunt eodem;
quorum

quorum duobus adductis, reliquis supersedebimus. M. Varro, de quo meritò ut primo Romanorum primò incipimus, post enumeratos eos qui in argumento hoc versati erant, sed soluto sermone: *li, quos dixi, inquit, omnes soluta oratione scripserunt: easdem res etiam quidam versibus, ut Hesiodus Ascreus, Menocrates Ephesus.* Caius Plinius Procemio Lib. 14. *At Hercule non reperiuntur qui norint multa ab antiquis prodita: tantò priscorum cura fertilior, aut industria felicitior fuit. Ante mille annorum, inter principia literarum Hesiodo præcepta Agricola pandere orso, subsequensque non paucis hanc curam ejus, unde nobis crevit labor. Ut penè in proverbium ea res abierit.* Tyrius Maximus: Γεωργίας τῶν τε ἀριστέρων ἰσχυρῶν, καὶ Βουώνων ἀνῆρ, ἢ Οὐρανοῦ, καὶ ἡλίου αὐτῶν καὶ σελήνης γαίης τε, καὶ ὕδατος τρέφοντες, καὶ αἰσῶν διατρέποντες. Idem ex Manilio hoc loco, & infinitis aliis probare insuper habeo: Primò quòd in confesso sit res ipsa; deinde quòd hæc ipsa alterius rei causâ præmittantur: ad quam festinamus.

CAPUT III.

Primum itaque de quo dubium non fuit, sequitur alterum, in quo plerique Veterum, ut diximus, recentiores autem omnes falluntur: Non esse de Agricultura hos libros. Quæ pars etsi pluribus infra confirmabitur, ubi argumentum proponemus, quia altero posito, tollitur alterum; hic nihilominus ordinis & perspicuitatis causa examinanda fuit. Quod ut fiat commodius, locum quaeremus aliquem, in quo exactissimè & ex instituto Poëtæ ipsius libri τῶν ἔργων dividuntur. Eam divisionem etiam si nos ex ipso Poëtâ, verbis nostris constituere poteramus, nihil tamen peccabimus si accedat & judicium alterius & auctoritas: nec ea cujusvis, sed naris emunctissimæ: Luciani, nimirum, qui hoc modo in suo cum Hesiodo colloquio, postquam reliqua ejus opera enomèravit: Ἐν δὲ γεωργικῶν ὁροῖς, καὶ παραίνεσις γεωργικῆς, καὶ ὅσα εἰς Πλαϊάδων καὶ ὅσα εἰς κειρῶν ἀργῶν, καὶ αἰσῶν καὶ πλῆ, καὶ ὅλως τῶν ἀπάντων. Ex enumeratione partium constituendum est totum aliquid. Totum videtur esse παραίνεσις γεωργικῆ, seu potius γεωργία. Partes ejus sunt εἰς Πλαϊάδων, εἰς ὁροῖν, εἰς αἰσῶν, vel εἰς κειρῶν ὁροῖν, εἰς κειρῶν αἰσῶν. Quod si παραίνεσις γεωργικῆ totum sit, quaerendum, an respectu partium suarum, an respectu generali propositi Scriptoris ipsius, quod in hoc libro sequitur; an verò utriusque. Respectu partium esse jam ostendimus. Si respectu Hesiodi, necesse est ut ὁ πλῆς se habeat ad τὴν γεωργίαν, sicut ἀργῶν, αἰσῶν, & partes reliquæ. At contrâ, sicut κειρῶν αἰσῶν, κειρῶν ὁροῖν, vel simpliciter, ἀργῶν, αἰσῶν, pars est γεωργίας; ita κειρῶν πλῆ, vel παντῶν (ut Hesiodus loquitur) & ceteræ quæ ejusdem sunt confi-

considerationis, partes sunt τ' αλᾶ. Unde sequitur, duo præcipua tradi in his libris, quorum causâ reliqua dicuntur. Quoniam alterum sub altero non comprehenditur, nec se habet sicut pars ad totum. Si ergo de duobus inter se æqualibus agit & eodem spectantibus (utriusque enim finis idem est) aliquid querendum est, quod illa duo comprehendat: quod quid sit, postea ostendemus. Nunc enim quid non sit, non quid sit, demonstramus: ibi enim pluribus idem, quamvis alio modo, confirmabitur. Ex hoc rursus alia nobilissima orietur consideratio: an τὸ Ἐργον in his libris in inscriptione, κατὰ τὸ κύριον, an verò κατὰ γλῶσσαν sumatur: de quo infra, de inscriptione cum loquemur, sumus acturi.

• C A P U T I V.

Secunda quaestio ex parte admissa, ex parte negata fuit. Hesiodum his libris de Agricultura agere diximus: sed non aliter quam de Mercatura. Ex proposito verò magis de illa quam de hac libris tractari, negavimus. Sequitur, an alio in loco id ab eo præstitum fuerit. Quo quaesito ad stabilienda, partim quæ præmissa, partim quæ sequutura sunt, opus omnino est. Testimoniis utemur, ut eam partem explicemus, neque incertis, neque à posteriori ætate petitis, quam in eo deceptam scimus. Ac primò videamus, quid in Hesiodi Agricultura præcipuum fuerit: ex quo duo sequentur: & quid in his libris non sit, de quo jam agimus: & quid sit, de quo postea acturi sumus. Id ut fiat, partem è multis aliquam eligemus, de qua & in illis maximè, & in his minimè, aut omnino non, tractavit. Est autem ea, CURA ARBORUM. Atque hæc causa est, cur Maro, librum secundum, in quo diligenter hæc pars pertractatur, ASCRÆUM carmen vocarit. Eam partem inter alia (quod notatum hætenus non fuit) quam sit fusè persequutus noster auctor in Agricultura sua, videamus. Plinius lib. xiv. multis conqueritur, ætate sua tantam inductam esse, cum ceteris agriculturæ partibus, tum huic verò maximè, caliginem, ut pleraque quæ ab Hesiodo commendata fuerunt arborum ignorari cœperint nomina. Quorum omnium in his libris ne unicum quidem refertur, nisi fortè quercum aut ulmum Romanis ignotam fuisse arbitremur: quarum tamen ipsarum, neque ratio, neque natura, neque cura, in his libris describitur: sed obiter & ratione alia sola fit mentio. Idem magnus Scriptor, Lib. 15. cap. 1. *Hesiodus quoque, inquit, in primis cultum agrorum docendum arbitratus vitam, negavit olea satorem fructum ex ea percepisse quemquam. Tam tarda tunc res erat.* Hæc quoque in his libris qui tractari existimabit, næ ille frustra futurus est: cum ipsius oleæ ne mentio quidem fiat ulla. Sed plenum Agriculturæ Hesiodi ex Manilio

lio argumentum petamus. Poëta igitur ille, postquam Homeri scripta diligenter, Hesiodi quoque nostri Theogoniam, & reliqua quæ in illis continebantur, recensuit: librorum ipsius, qui de Agricultura agebant, & Γεωργικῶν, ut verisimile est, inscriptionem habebant, argumentum his verbis proponit:

*Quin etiam ruris cultus legesque sacravit,
Militiamque soli: quod colles Bacchus amaret,
Quod fecunda Ceres campos, quod Bacchus utrumque,
Atque arbuta vagis essent quod adultera pomis:
Sylvarumque Deos, sacraque numina Nymphas,
Pacis opus, magnos natura condit in usus.*

Vides, ut in superioribus, Plantationem: quæ pars præcipua horum librorum hic nusquam apparet. Ita ut ex hoc Manilii testimonio Plantatio & Propagatio vineæ, arborum Infitio, tum quæ loca his vel illis commoda sint vel incommoda, illorum argumentum fuerit librorum. De quibus non singulis tantum, sed & omnibus, altissimum in libris τ' Εργῶν silentium. Postremo vagatus in iis Poëta fuit circa sylvarum, hortorum, fluviorumque descriptionem, amoenitatemque illorum: quam Poëtæ plerumque, ut & hic Manilius Satyrorum & Nympharum nomine designant. Nam quæ de vineis in universum in his libris, quos Εργα vocamus, dicuntur, hæc sunt: quæ ne eò quidem spectant:

*Εὐτ' αὖ δ' Ὀρίων καὶ Σείριος ἐς μέσσην ἔλθῃ
Οὐρανὸν, Ἀρκτῦρον δ' ἐϊσὶν ῥοδόεικ' αὐλῶν ἡώς,
Ὡς Πέρι, τότε πάντα διόρισι αἰετὶ βότρυς.
Δοῖξας δ' ἡλίῳ δῖος τ' ἤματα καὶ δῖος νύκτας,
Πέντε δὲ συκαίῃσι, ἕκτῃ δ' ἐς ἄγχι ἀφύσσας
Δῶκε Διόνυσον πολυγυθίῳ.*

Id est:

*At postquam Orion & Sirius atheris ardet
In medio, Arcturumque videt Tithonia conjux,
Incipe decerptos ad te vectare racemos,
Et Soli monstrare decem noctisque diesque,
Dimidiumque umbra: sexto spumantia labris
Latitia patris dare munera.*

- Multò minùs quæ alibi obiter αὐτῷ ἀπ' αὐτοῦ αἴσας. Accedat & illud. M. Cato apud Tullium, in libro de senectute, aliquam ab Hesiodo partem in Agricultura prætermittam queritur, quæ ab ipso esset tractata: ea autem erat Stercoratio. Atqui si hos libros de Agricultura esse existimasset, multa potius deesse, imò omnia ferè questus esset, quæ in libris DE RE RUSTICA, qui hodie Catonis nomine circumferuntur, accuratissimè pertractata sunt. Sequitur ergo aliis libris accuratè de ea re ab Hesiodo actum esse, quæ his contineri putabatur. Ex quo dux veterum recentiorumque opiniones hætenus receptæ concidunt: prior, quòd horum librorum argumentum ex proposito

Agriculturam esse existimant: altera, quòd hos libros Maronem imitatum esse hæcenus omnes arbitrati sunt. In qua opinione cùm plurimi apud Veteres fuere, tum vel maximè Servius: apud nos cùm omnes, tum major omnibus Julius Scaliger. Qui incomparabilis vir, si persuasum hoc habuisset, neque tam immitis in hos libros Hesiodi fuisset: neque Hesiodi *Εργα* cum Maronis Georgicis contulisset.

C A P U T V.

EVia nostra ea removimus, à quibus non periculum quidem timebamus, nec ruinam, sed molestiam. Nunc ut ad institutum nostrum pergamus, duobus adhuc lectorem capitibus præparabimus. Diximus suprà duo tractari his libris, quorum finis idem est, partes diversæ. Horum alterum quia sub altero non comprehenditur, aliud quærendum est quod complectatur utrumque. Id autem est Oeconomia. Oeconomia cùm sit cura partim possessionis comparandæ, partim comparatæ jam conservandæ: primum circa quod versatur illa, teste Aristotele, est ἡ γεωργικὴ, id est, agriculturæ studium; quod quidem studium in Oeconomica consideratione primum est duobus modis. Primò κατὰ φύσιν, id est, ratione naturæ: quia antiquissima ejus est ratio & simplicissima. Cùm enim plures sint artes, quæ circa terram versantur, qualis videlicet, quam Philosophus adfert, ἡ μεταλλοτεχνικὴ, secundariæ tamen sunt omnes. Secundò, quia cum Justitia conjuncta est. Nec enim ab hominibus volentibus lucratur, ut mercatura: neque à nolentibus, ut ars militaris. Tertiam rationem prætermittimus, quam & Aristoteles & ex eo Cato adjungunt; cùm usum in his habeat nullum. Quibus rationibus librorum horum argumentum superstruemus. Cùm ergo Agricultura sit prima naturâ in Oeconomia, rectè secundo libro præmittitur: cùm autem sit justa, rectè libro primo justitiæ præcepta traduntur. Cùm igitur alter librorum sit Ethicus causa alterius, alter Oeconomicus sed per se; rursus aliud quærendum est, quod utrumque contineat: id autem est ea Poëtica pars quam Παιδικὴν vocamus: paullò aliter quàm Platonici; qui etiam ad Harmoniam eam referunt, de qua proximè acturi sumus. Cùm igitur plures sint Oeconomiz partes, quibus comparatur possessio; maximè lucrosa est ea quæ ab æquitate quàm longissimè abest; quam planè excludit Poëta: ea est Fœneratura. Proxima ab hac quæ non tam cum iniquitate conjuncta est, quàm prima; sed magis cum periculo quàm prima & ultima: ea est Mercatura. Tertia est quæ minùs lucri habet & periculi, sed plus æquitatis: ea autem est Agricultura, æquitate & tranquillitate prima, lucro verò ultima. Cujus causa ex Platone & Hesiodo hæc reddenda est.

est, quod hæc quam minimè ab ἡμερικῷ abest sæculo: quo terra omnia suppeditabat, sed absque cura. Aliterz duæ quæta maximè ad ἐπιθυμίας accedunt: quod Cupidum vocavit Catullus.

*Sed postquam tollis scelere est imbuta nefando,
Justitiâque omnes cupida de mente fugarunt.*

Astræam enim intelligit, quam usque ad ἐπιθυμίας permanisse volunt Platonici, cum reliqui Dii in ἡμερικῷ fugissent.

Ejus de quo agit Poëta, libro primo propositionem habemus. Id à nobis dicitur, οἰκονομίας: ab eo alibi, οἶκος ὁ οἶκος. Ejus rei in secundo præcepta sequuntur. Inter quæ est & illud, quo in divisione Oeconomiz utitur Aristoteles:

Οἶκος μὲν πρῶτον, γυναῖκα τε βῆν τε ἀρετῆς.

Quæ singula infra percurramus. Nunc hoc constituamus. Primus liber aliquid agendum docet, sed justè: secundus, quid agendum sit, quo pacto, & quando. Eandem divisionem apud Maximum Tyrium habes, qui hos libros Oeconomicos esse non ignorasse videtur: Ἐνθυμῶντες δὲ ὅτι οἶκος μὲν τὸ ζῶντιν ἐν ἀπαισί τοις πολλοῖς ἀναγκαῖον φιλεῖ, ἐδιδίχατο τὸ γένος ἀποικιστικῶν τε καὶ ποιητικῶν ἐκτελεῖσθαι, καὶ ἵνα πρὸς τὸ οἶκος οἶκος μὲν τὸ ζῶντιν, ἀπὸ γυναικῶν ἀρχομένη, καὶ πάλιν τὸ γένος, ὅστις ἐκ τῆς ἰσῆς. καὶ δὲ αὐτῷ ποιεῖν, οἱ δὲ τοῖς λόγοις ὡς ποιεῖν λέγεται οἰονομία. καὶ δὲ αὐτῷ ἀφαιλεῖ τὰς εἰς τὸ βίον, ἵνα πρὸς ἀρετῆς καὶ ἡμερικῶν ἐν αὐτῷ δεῖται.

CAPUT VI.

CUM suprâ totum hujus libri subjectum in duo dividerimus, quorum neutrum per se traditur, sed causâ alterius; Terræ cultum, & Navigationem: quorum utrumque pars est totius: totum enim est Oeconomia, cujus causâ Poëta in alterum devolvitur, id est, Justitiæ præcepta; rursus & hanc & illam partes esse diximus respectu totius. Totum est Διδασκαλία, seu Παιδεία, quæ olim fuit Poëtarum tantum: postea ad Philosophos migravit. Omnis igitur Musicus, teste Platone, duo spectat: τὴν μουσικίαν, sub qua nos paullo aliter quàm ille, ea quæ ad metra, quæ ad numeros eorumque inventionem, ac dispositionem, comprehendimus: & τὴν Παιδείαν, qua reliqua omnia usibus hominum accommodantur. Quod nobis est docere partim, partim movere: alterum ποιεῖν dicebant, alterum χρῆσθαι τοῖς ποιητικαῖς. Sicut autem prius necesse est constituere aliquid quàm constituto uti. Ita necesse est, priorem esse μουσικίαν, posteriorem alteram. Nam, si rectè Platonis Παιδείαν consideremus, vix egreditur rhythmum & harmoniam, ut subtiliter disputant ejus Interpretes: & potissimum in movendo versatur, quod duobus illis solet fieri. De quo multa differere possemus; nunc ta-

men, quia aliud agimus, vocem *Παιδείας* simpliciter, ἀπὸ διδασκαλίας sumemus, quam Scriptores antiqui tamquam vetustissimum Poëtarum considerant institutum. Ea cum latissimè tendat, nos paullo arctius eam hoc loco restringemus. Est igitur duplex, quæ docet vivere, & quæ scire. Quarum prima instituto nostro conducit: alteram nunc prætermittimus. Rursus ejus partes circa vitam privatam dux versantur. Quarum altera singulos propriè vivere docet, & circa τὴν αἵσιν occupatur: altera singulos benè vivere docet, & mores complectitur. Utraque εὐφιλῆς πρὸς τὸ βίον ambiguè à Veteribus dicitur. Cum autem Poëta ad hominem ociosum scribat; rectè quo pacto comparanda sit substantia, docet: cum ad prodigum, rectè quo pacto conservanda sit; ostendit. Cum ergo duo hæc proponat liber primus, secundus perficiat: in alio tamen libri primi consumitur argumentum: in quo antiquissimum παιδείας usum videmus, quæ etiam διδασκαλία appellata est. Cujus institutum est, ἡθικὴ πειθαγωγία, non εἰσπραγματικὴ, multò minùs μαθηματικὴ. Ejus propositum est, ut antiqui Poëtæ verbis utar, εἰπὼν πρὸς ζῶντα χρήσιμα. Nec dubium est, quin hinc διδασκαλοὶ Comici dicti sint & Tragici, qui illud primò simpliciter agebant, ut apparet ex Epitaphio Epicharmi, Comœdiæ apud Doros inventoris, quod ejusmodi est:

Ἄπ' ὧν Δώρεται, χῶ' ἵη' ὁ τὸν κομμοδίου
 Εὐρὼν Ἐπιχαρῆος.
 ὦ Βάκχε. χαίλεις νῦν αἶν' ἀλαδνῶ
 Τὴν ὡς αἰεθῆσαν
 Τὸν Συρακῆσας οὐδ' ὄντα πλωρετᾶ πόλιν,
 Οἱ ἀνδρὶ παλῖτα.
 Σωρὸν ᾧ εἶχε χρηματῶν μαμναμῆς.
 Τελεῖν ἐπὶ χεῖρα.
 Πολλὰ ᾧ ποτὶαν ζῶαν τοῖς παῖσιν εἶπε χρήσιμα.
 Μιγάλα χάρις αὐτῷ.

Laudat eum ὅτι πρὸς ζῶαν εἶπε χρήσιμα, & quidem παῖσιν, qui Oeconomiz nondum sunt capaces, multò minùs, quæ ad plures pertinet, Politicæ. Hæc igitur pars diutius Poëtarum fuit, quàm Comicorum; quia prius fuit Poëtæ nomen quàm Comici. Ac Poëtæ docuerant τὰ πρὸς ζῶαν χρήσιμα, priusquam extaret apud Siculos Comœdia, ad quos τὰ δραματικὰ & eorum inventionem, ut ex voce δράν, quæ κατὰ διάλεκτον illorum est aut viciorum, probat Aristoteles, propriè spectat. Atque hæc causa est cur Philosophi, & præcipuè septem illi Græciæ, neglectâ plerumque (non semper tamen) Μελοποιίᾳ, id est, numeris & similibus (nam ita nos illam vocem qua de Musica utitur Plato, sumimus) sententias in quibus de moribus, de Deo, de virtute egerunt, quæ ad hanc παιδείαν spectabant, ἀσμεν καὶ ἀδιδμα dixerint. Unde Thaletis ἀσμεν, & aliorum ferè omnium à Laërtio citantur: quæ Cœrmina à veteribus Latinis dicta sunt. Quod, quia

quia à nemine adhuc ostensum est, monere lubet; cum instituto nostro maximè conducatur. Hinc illud apud Dionysium Catonem:

Si DEUS est animus, nobis ut Carmina dicunt.

Carmina, id est, dicta Philosophorum. Causa est, quia dicta illa brevia, quibus sententias suas, de Deo, deque reliquis includebant, ἀδέρμα dicebant, id est, Carmina. Sic ἀδέρμα Thaletis illud extat:

Ὅτι τὰ πάντα ἐπὶ φερίμῳ ἀπέρχεται δέξασθαι.

Chilonis

Εἰς λιθίαις ἀγκύραις χερσὶς ἐξενέχεται.

Hodièque, quod observatum non fuit, ἀδέρμα, sive ἄσματος habemus, in libello illo, qui à moribus Cato inscribitur. Primò enim in ἀδέρμα de Deo agebatur quod & sequutus est ille, qui ut propositi sui rationem occultè redderet, citat continuò τὰ ἀδέρμα, additque, nobis ut Carmina dicunt, id est: ὥσπερ ἐν τοῖς ἀδέρμας τῶν φιλοσόφων τὰ πάντα γράφεται. Atque hæc causa est, cur breves sententias præmittat: ut, Aleam fuge. & similia. In prioribus enim illis filium suum instruit, sicut in Hypothecis Hesiodi alumnum suum Chiron. His cognoscendis aliquantum temporis impendere poterant in prælectionibus suis triviales quidam, priusquam Poëticen universam, in qua non solum nihil vident, sed cuius usum ignorant, in contemptum adducerent, & minùs certè ocio suo abuterentur. Invenirent numquam tam humiliter Platonem & Aristotelem de Poëtis sensisse, quin semper ex illis discerent. Nos pergamus. Prima igitur materies qua hominibus innotuerunt Poëtæ hæc doctrina fuit, quæ primo ἔργων tractatur: nimirum, νουθεσίης & παρρησιακῆς ἐκπονήκαι. Hoc fine vitæ hominum adhibebantur, ut vel ætate prævectiores docerent, sicut Persen Hesiodus: vel minores, & qui modum vivendi habere nondum poterant. Comicus dividit eos, qui virtutem docent in διδασκαλίας, καὶ παιγνίαις. Ab alteris pueros, ab alteris prævectiores doceri vult.

——— τοῖς μὲν γὰρ (inquit) παιδαγγοῖσι.

Εἰς διδασκαλίᾳ, ὅτις φερί, τοῖς δὲ ἡδὺν παιγνίαις.

Utrumque tamen confunditur. Et præsentia enim suâ, & postea scriptis, temperantiæ & justitiæ magistri erant publici, quibus ἐπὶ θρησκείᾳ παιδείᾳ maximi quique nobilissimique committebantur. Unde etiamnum Platonis ætate vox σοφός Poëtis, tamquam propria, attributa fuit. Qui semper ἐ σοφός Ἡσίοδος, ἐ σοφός Ὅμηρος, ἐ σοφός Ἀρχιλόχος, ut & multis post eum ætatibus, quamvis ignota esset causa. Sic de Repub. 2. postquam de Homero, Hesiodo, & Musæo egerat, Οὐκ οὔν, inquit, ἐπειδὴ τὸ δακτεῖν, ὡς δηλοῦσί μοι οἱ σοφοὶ καὶ πλεῖστοι ἀλλήλοισι βιάται, καὶ πύρρον ἐὺδαίμωνίαις. Paulò post: Τὼ δὲ τῷ σοφωτέρῳ Ἀρχιλόχῳ ἀλάπτει ἐλαττίον ἐξέποθεν, κερδωλίαν καὶ ποικίλῃν. Primum, quod docebant olim, fuit temperantia. Ingenuorum itaque liberis ante pubertatem continuò præficiabantur, ut prospicerent, ne fortè

auderent εἰς αἶμα χαρίζεσθαι, quos παιδαγωγούς Græci, Athenienses ἀγλαῖαι, Latini *Comites*, *Custodes*, antiquiores etiam ἀνύχης & αἰοδός dixerunt: quatenus eorum propriè munus docere esset. Ἀγλαῖαι sæpè apud Platonem dicuntur. Alcibiades in Convivio negat se, quod formosus esset, absque ἀγλαίᾳ, primo Socratem adire ausum fuisse: Εἴθε γὰρ ἤδη ἐπὶ τῇ ἀγλῇ, inquit, θαυμάσιον ὄσσην, πῶτα οὐδὲ διανοηθεὶς ὡς ἔστιν εἰσθεὶς αἰδοῖ ἀγλαίᾳ μόνῳ μοιτ' αὐτοῦ γίνασθαι, τίτι δὲ παύσαι τὴν ἀγλαίαν, μόνῳ συνιζήμεναι. Et in Charmide: αἰδοῖ καλῶς ἴφην λέγεις, καὶ καλῶς αὐτὸν καὶ ἄλλοι ὡς τὴν ἀγλαίαν, καὶ ἴφην καλῶς Χαρμίδην. In cuius vocis interpretatione labitur doctissimus Politianus. Virgilius eisdem simili ratione *Comites*, dixit, qua Græci ἀγλαῖαι, Lib. *Æneid.* 5.

At pater Æneas nondum certamine misso.

Custodem ad sese comitemque impubis Iuli

Epitidem vocat.

Ex his rursus antiquissimi illi fuere, quibus matronæ καὶ τὴν γυναικείαν committebatur. Qualis celeberrimus ille Homeri fuit *Odys.* γ. qui αἰοδός ab illo dicitur. Idem ἀγλαῖαι & ἀνύχης postea Græcis, Latinis *Custodes* dicti sunt. Hesychius, αἰοδός, ῥόδός, καθαρχός, καὶ ὁ παιδαγωγός, καὶ ὁ ἱππώδης, ὁ ἀνύχης παῖδων. Manifestè αἰοδὸν ἀνύχην exponit. Quid verò sit ἀνύχης παῖδων, numquam intellexi, donec approbante tandem mirum in modum maximo Scaligero, ἀνύχης, ἀγλαίαν, emendavi. Veteres enim Magistri, αἰοδὸν illum Homeri, qui in officio Agamemnonis uxorem continebat, ἀνύχην, interpretati sunt, quò respicit antiquarum omnium Glossarum Epitomator, earum præsertim, quæ ad Homerum spectant, Hesychius: qui non aliud in animo habuit, cum αἰοδὸν, ἀγλαίαν interpretatur, quàm quò diximus. Idem Hesych. Ἀγλαί, ἀγλαῖαι, ὁρμητοί, ἢ ἀνύχης. Eustathius; πρὸς δὲ αἰοδὸν τὴν ἀνύχην παρετήρησαν, ὡς αἰοδὸν μὴ ἔχοντα: de eo enim Homericò αἰοδῷ quid non excogitarunt Veteres? Sententiam illam reprobabat Didymus, seu quicumque est, cujus brevia in *Odysseam* Scholia habemus. τὸ γὰρ ὁρμητὸν οἱ αἰοδοὶ φιλοσόφων τῶν ἐπιγὰρ πρὸς δὲ κακῶς νοήσαντες τὴν ἀνύχην ἀπιδόσαν. Sed neuter mentem Veterum intellexit, nec Eustathius, nec commentator ille. Nam qui αἰοδὸν ἀνύχην esse dixerunt, τὴν τῶν respexerunt: non autem τὴν τὴν αἰοδὸν λαμβάνουσαν, id est, munus, non privationem corporis: quàm obrem errat Eustathius, qui ἀνύχην exponit, τὴν αἰοδὸν μὴ ἔχοντα. Nam cum αἰοδὸν illum Veteres ἀνύχην exponunt, nihil aliud volunt, quàm si nos *Custodem* exponeremus: quia *Eunuchi* iidem dicebantur, qui *Custodes* postea. Quippe cum *εὐνοχταί* Poëtæ essent, & custodiæ ab antiquis faminarum præficerentur, quò res extra suspicionem esset, Eunuchi illi muneri apud Barbaros adhibebantur: qui postquam γυναικωνίτην non modò occuparunt, sed & puerorum euræ præfuerant, manifestam integris gentibus ruinam invexerunt. Atque hoc est de quo libro, de legib. 111. conqueritur Plato, διαφραγήσαν τὴν παιδείαν καὶ τὴν ἀνύχην

καὶ ἄλλοις ἐπιδεικνύμενος τὴν Μελιχλὺν, ἐπὶ αἰσῶδι ὑπὸ γυναικῶν καὶ ἐνέχου πα-
 διδόντας αὐτῶν τὰς ἡμέρας. Apud Græcos & Romanos cum obtinuit hæc
 corruptela, non aliam πῆξιν habuerunt quàm Homericus αἰσῶδις, quam-
 vis mutilati & moribus dissimiles. Talis erat, in quem elegantissi-
 ma Nasonis exstat elegia.

Hei mihi quod dominam, nec vir, nec fœmina servas!

Εὐνέχου igitur & αἰσῶδους, οἱ αἰσῶδι ab Hesychio dicuntur, non quòd
 Homeri tempore idem erant, sed quòd postea idem munus spadones
 obtinuerint. Illi enim sunt qui postea à Nasone, Propertio, Plauto
 & reliquis *Custodes* dici cœperunt. Apud antiquos certum est, con-
 tinentiæ magistros, quamvis integri essent, ἐνέχους dictos esse: quod
 nomen temperantiæ est, non fœditatis. Causa hæc est. Vetustissimi τὸ
 εὐνὴν ἔχου intemperantiæ directè opponebant, cujus partes omnes
 αἰσῶδιαι ἀνέχοντο. Unde illud apud Comicum, ὕπνου τ' ἀπέχου, καὶ ἀνοή-
 των πάντων. Opponebant enim σωφροσύνην καὶ ἀφροσύνην, id est, tem-
 perantiam & dementiam, sicut postea σωφροσύνην & ἀηθροσύνην Philoso-
 phi. Atque hoc est quod notat Aristot. Nicom. vii. c. xi. ἐπὶ ἐμ-
 πειδίον τῆς φροσύνης αἱ ἡδοναί, καὶ ὅσα μᾶλλον χαίρει, μᾶλλον οἷον τὴν τ' ἀφρο-
 σύνην ὑδναί, ἢ δυναδαι π νοῦσαι ἐν αὐτῇ. Unde pro ἀφροσύνη ἀφροσύνη
 μωροσύνη dicebant & ἀφροσύνην, & apud Comicos σπάρμωροι sunt οἱ κω-
 φροσύνη. Atque hac ratione, ut in Rhetoricis notat idem Philosophus,
 factum suum excusabat Helene apud Euripidem, quòd ἡ ἀφροσύνη
 nihil aliud esset, quàm ἡ τὴν ἀφροσύνης ἀρχή. Καὶ μῶρον ἢ πάντ'
 ἐστὶν ἀφροσύνη βροσύνη, καὶ τὸν μὲν ὁρῶν ἀφροσύνης ἀρχὴ θεῶν. Hinc hu-
 manæ sapientiæ princeps Homerus, de casta muliere quoties agit,

——— φροσύνην, inquit, κίχου ἀγαθῆς,

id est, ad verbum, εὐνὴν ἔχου. Hæc quoque causa est, cur Horatius τὴν
 σωφροσύνην integrum vocet:

——— & integra

Tentator Orion Diana,

Virgineâ domitus sagittâ.

Integra, id est, casta, & ut Homerus loquitur, φροσύνην ἀγαθῆς κίχου
 ἡρώς. Sic *integrum* opponit alibi amanti:

Brachia & vultus teretisque suras

Integer laudo: fuge suspicari,

Cujus octavum trepidavit atas

Claudere lustrum.

Putabant videlicet, intemperantiam mentis esse mutilationem καὶ
 πῆξιν: quemadmodum auditoribus nostris ibi pluribus, ex Philoso-
 phis, ostendimus. Nunc enim quantum possumus à multorum aucto-
 rum testimoniis abstinemus, & ad institutum nostrum pergemus.
 Et certè omnis ferè vitii nomine τὴν ἀφροσύνην notabant Veteres. Sic
 ὕπνου à Comico rei Venereæ intemperantia dicitur, & ὕπνου maritus

qui à conjuge sua sæpè una nocte τὴν χάριν flagitat. Negat enim Theseum ὑβριστεῖν fuisse, sed σωφροσύνην.

ὅτι ἢ ὑβριστεῖς
Οὐδ' ἴδως ἐν τοῖς πρώτοις τὴν ἰσχυρὰν παύσασθαι,
Γυνὴ δὲ σπινθηροειδὴς χαίρει.

More enim Atticorum suorum loquutus est, qui ὑβρὶν τὴν ἀκολασίαν, & ὑβριστεῖν τὴν ἀνάσσει dicebant. Sic Tyrius Maximus τὴν ὑβριστεῖν ἔρωτι opponit, vel amorī Platonico, vel τῇ σωφροσύνῃ. Serm. 10. Ἀλλὰ ἀχρὸν μὲν θάλασσα, ἵππῳ δὲ ἀφίπῳ, αἰχρὸν δὲ ἀκρομαῖ ὑβριστεῖς ἔρωτι. ἔτι δὲ ἐπὶ οὗτος ὁ ἔρωτις ὁ τῆς κρημνῆος πηδῶν. ἔτι δὲ ὁ ποταμῆος πηδῶν, ὁ ἔτι δὲ λαμβάναν. Et Serm. 6. Οὐδ' ἔτι πολιτείας τρεῖς, ὅτι ἐν Περσέϊ παλατιόμῳ, ἔτι δὲ ἐν Κρήτῃ ναυδοιόμῳ, αἰπὴ ἐπὶ παρθεσὶ ἡρώϊκῃ ὑπὸ φιλοσόφου δεικνύμῳ, δὲ οἰκονομίας ἡρώϊκῆς. ἀρχοντες αὐτεργῆς, παρθεσὶ δόμοι, ἀριστοὶ ἀγαθοὶ παρθεσὶ μὲν τῆς γυνὸς σφῶν, αἰπτατομῶν ὑβριστεῖς νεανίας. Et 32. ὑβριστεῖν αἰπὴ τὴν ἀκολασίαν ποιεῖν, & partes Venereas, τὰ ὑβριστεῖν πεφυκῶς dixit, λιχνύειν ἢ γλῶττα, τικιδάσαι οἱ ὀφθαλμοί, ἐκλύειν ἢ αἶμα. παρθεσὶ ἢ γαστρί ὑβριστεῖν τὰ ὑβριστεῖν πεφυκῶς. Dicebant & ἀδελφῶν, & vice versa δικαίως τῆς σωφροσύνης. Synesius antiquarum elegantiarum magnus imitator τὰ ἢ εἰς Ἀφροδίτῃν ἐκὼ δικαιοσύνης καὶ τὰ Βασίλειον σωφροσύνης ἀμφισβητοῦμαι. Aristoteles Rhetoric. 2. τῆς σωφροσύνης laudat, ὅτι ὅτι ἀδελφῶν. Εὐνῶται igitur apud Veteres qui fuerint apparet. Atque hæc causa est, cur idem Synesius Encomiocalvitiei, ubi de Homérico αἰδοῦναι agit, Cometen cum fuisse negat, quales postea mollissimi illi Eunuchi erant: Οἷμα δὲ ἐκὼ καὶ τὴν αἰδοῦναι ἐν Ἀρμίνῃ τῇ Κλυπεννήστῃ μελεδῶν δὲ ἀπολίλοι, ἔτι καὶ ἡμῶς εἶνα γένεσι κομῆτι ἢ ὅτι αἱ ποτὶ γύναιον ἐκδιαβεβλημένης οἰκίας ἐπίστανται. Atque hæc quidem de Παιδείᾳ, & de iis qui hanc apud Veteres τῇ πᾶσι professi sunt.

C A P U T VII.

A Liquantum jam promovimus. Ostendimus, primo Hestodi, nihil commune esse cum secundo: nisi quatenus in eo proponitur, aut quatenus ad ea præparat lectorem in primo, quæ est traditurus in secundo (adhuc enim loquimur cum vulgo qui in libros divisit hoc scriptum: quàm rectè autem sigillatim postea ostendemus.) Quàm multi sint quos ipsa deceperit inscriptio Veteres Recentiorisque, dubium ei esse non potest, qui diversitatem considerat sententiarum; quæ ut omnes veræ esse non possunt, ita omnes falsæ esse possunt. Et ut omnes de posterioribus duobus aliquid statuerunt: ita primum penitus vel neglexisse, vel in iudicio de eo ferendo cæcutivisse videntur. Quod omnino aliud illius sit κερτῆρας, quàm reliquorum. Quod si alibi in Veterum scriptis sepultum conclamatumque inveniamus,

namus, operam nos non luisse existimabimus. Canum igitur in morem qui *ῥινηλατῶντες* ad cubile feræ deducuntur, vestigia sequemur: ut nimirum videamus, an ex odoratu aliquid à nobis deprehendi possit. Servius ad primum Georgic. ita de Poëta suo, simulque de hoc nostro, & de his libris agit: *Ingenti autem egit arte, ut potentiam nobis sui indicaret ingenii, caarctando lata, & angustiora dilatando. Nam cum Homeri & Theocriti brevitatem scripta collegerit, unum Hesiodi librum divisit in quatuor. Cum autem Grammaticus ille, de libris ad Persen loquatur, quos Maronem ibi frustra expressisse existimavit, unum librum tantum novit, qui est procul dubio secundus: in quo de Agricultura agitur; quamvis non ex instituto primo, & proposito Poëtæ. Ita primum à secundo penitus disjunxit. In his cum nec Suidas, qui simpliciter τὸ Εἶρῶν meminit, neque reliquorum quisquam, auxilium ferat nobis, iterum ad eum recurramus, qui fusissimè scripta ejus pleraque recenset, & ob oculos ponit. Is autem est Manilius, qui hoc modo:*

sed proximus illi
Hesiodus memorat Divos Divumque parentes,
Et Chaos emixtum terras, orbemque sub illo
Infantem, & primum titubantia sidera corpus.
Titanas juvisse Jovis cunabula magni:
Et sub fratre viri nomen, sine fratre parentis.
Atque iterum patrio nascentem corpore Bacchum,
Omniaque immensa volitantia numina mundo.
Quin etiam ruris cultus, &c.

Hesiodus cum diversa libro primo pertractet, præcipuum est quod ibi primus manifestè secundam τὴν λογικὴν speciem commemorat, de quibus aliquoties inculcat, & sub quibus sæculum suum collocat (cur autem & qua ratione infra dicemus) nimirum τὰς Δαίμονας, qui in ἐπιθυμητικῇ, in quo scripsit Hesiodus, inspectores rerum humanarum, & legati quasi primæ Divinitatis, id est, τὴν πρώτην τὴν θεῶν δύναμιν, quam Jovem illi dicunt, circa terram præsentem versari existimabantur: unde ἐπιχθόνιοι à Poëta appellantur. Eò spectant illa,

Τοὶ μὲν δαίμονες εἰσι Διὸς μεγάλης ἀγέβης,
Ἐὶ θεοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
Οἳ ῥα φυλάσσειν τι δίκας, καὶ χάτλια ἔργα
Ἦέον ἰσάμενοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν
Πλευροδοτῆ.

Item:

Τεῖς δ' ἐμύελαι εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ πλευροδοτῆρῃ
Ἀθάνατοι Ζεῦος, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
Οἳ ῥα φυλάσσειν τι δίκας καὶ χάτλια ἔργα,
Ἦέον ἰσάμενοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.

Manilius igitur *κεκλήμενος* hujus libri primi esse voluit, id de quo præcipue agitur. Quia primus Hesiodus, ut ex aliis etiam Veterum
osten-

ostendamus, quemadmodum in *Θεογονίᾳ* de Diis, five de prima Divinitatis specie; ita in hoc libro primus distinctè de secunda egit, nimirum *οἱ δὲ Δαιμόνες, οἱ δὲ ποτανοὶ θεοὶ*. Quod quidem *ποτανοί* omnibus de quibus infra disputabimus, cum coherentiam totius doctrinae ostendemus, firmiter stabilietur. Hæc secunda Divinitatis species, five *αἰὲς λογιζόν*, duabus proprietatibus, quæ peculiariter conveniunt illi, à Poëtis distinguitur. Prior est, quòd *volare* eos dicant, deinde quòd circa terram, quod Latinus Poëta dixit, *soto mundo versari*. Ab altero Hesiodus eos *φοιτῶντας*, ab altero *ἐπιχθόνιους* dixit: utrumque quoque in Manilio est. Manilius itaque Deos illos de quibus Hesiodum hoc libro egisse ait, *numina volantia*, dixit: quorum descriptionem, quod nulli umquam in mentem venit, hujus libri subjectum facit. Ac primò *φοιτῶντας* eos vocat ea ratione auctor noster, quâ manifestius *ποτανοί* dicebantur, quod ad verbum cum voce Manilii convenit. Ita in oraculo quodam apud Eusebium Præparationis Evangelicæ Lib. I V.

Ὅσσοι δὲ αἰὲς γαῖαν ποτόμενοι αἰὲν ἴασι,
Ταῖς δὲ φόνε παλάσι πάντῃ περὶ πλάγια βαμμέν
Εἰ περὶ βάβη δῆμος θούσης ζωῆς ποτανοῦ.

Nec aliud in animo habebant Veteres, cum illis *volatilia* tantum, id est, *ποτανοί*, ut in oraculo est, sacrificarent. Eadem ratione & à Græcis Theologis *πλάγιος γένος* dicebantur, id est, *genus vagum*, quæ vox Hesiodicum illud *φοιτῶντας* ad verbum exprimit, & *αἰλινοὶ θεοὶ*, & *κυλινοὶ θεοὶ*, id est, *volubiles Diæ*. Synesius de insomniis: *Τὸ δὲ ἢ πάντως, ἢ παρὰ μικρὸν ἀληθίζει, θεῶν ἐστίν, ἢ πέλας τῶν θεῶν. τὸ δὲ γε πλάγιος ἐστὶ τῶν ἀληθινῶν ἐστὶ τῶν αἰλινοῦν ἐστὶ ὕλην, ἐμπάσις καὶ φιλόπρηξι*. Eadem ratione eos & *αἰλινοὺς* dicebant, quòd loco certo non continerentur; tamquam, ut loquitur Niceph. Synesii Schol. *ἀπὸ καὶ τόπου ἐκ ἔχοντες*. Eadem ratione *οἱ πέλας* dicebantur: quòd humanæ vitæ inspectores per totum universum diffunderentur, tamquam, ut idem loquitur, *περιβλέποντες τὴν μεγάλην θεῶν βασιλείαν ὁφθαλμοῖς*. Secunda proprietas est, cum in *mundo volitare* dixit: *mundus* enim est quòd *χθὼν* & *γαῖα* Hesiodo & aliis: unde *ἐπιχθόνιοι*, & *φοιτῶντες ἐκ αἰῶν*, & in oraculo *ποτόμενοι αἰὲς γαῖαν* dicuntur. Atque hæc causa est, cur à Chaldæis *ἡρᾶς χθονὸς* dicerentur. Quamquam Pythagoricam vocem propriè expressit Manilius, qui *ἐγκρομίους θεοὺς* dicebant. Postremò, quòd & addi potest, manifestè per vocem *Omnia*, vocem Hesiodi *μύεσι* expressit, aut *πεῖς μύεσι*, quòd Manilius esse *αἰετοί* ostendit. Quare eam vocem Clemens aliique patres ἐπὶ *χλωασμῶ* referunt, propter multitudinem. Τρεῖς μύεσι itaque Manilius vertit, *omnia*, sequutus procul dubio Interpretes vetustissimos, quales tum temporis extabant in Hesiodum multi, qui illud *πεῖς μύεσι* exponebant πάντες: quòd etiamnum in Proclo habemus, his verbis: *ἢ μὲν μύεσις δηλοῖ τὸ πάντα τὸ δαιμόνιον αἰετοῦ, ἐν ᾧ περιλαμβάνει τὸ δαιμόνιον γένος*, & plura quæ ἐδὲ spectant. De iis egisse primò

primò Hesiodum primòque distinxisse τὸ λογιόν, in libro Περὶ τῶν ἐλλοιπότην χρόνων Plutarchus ostendit: Ἡσίοδος δὲ καθαρῶς καὶ δια-
 εσμήτως πρώτως ἐξήγηκε τὸ λογιὸν τῶν χρόνων ἢ τῶν χρόνων, οἷον δαίμονας
 πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς, οἷον ἥρωας, οἷον ἀνθρώπους, τὸ ἡμιότιον οἷον ἀνθρώπους ἀν-
 κριμέντων. Constituit igitur κατὰ μέρος horum librorum τὴν Δαιμονολο-
 γίαν. Partim quòd circa eam tota doctrina, quæ hîc traditur verse-
 tur; id quòd brevi apparebit: partim quòd minimè inusitatum es-
 set, à parte libro inscriptionem imponere. Sicut enim Rhapsodi in-
 ter canendum Homeri libros dividebant; sic citharædi totum τὸ Ἔρ-
 γον in conviviiis cùm ad citharam canerent. Ubi illud etiam notan-
 dum venit, de quo infra agimus, non in libros distinctum fuisse hoc
 scriptum, sicut hodiè circumfertur, quòd valdè recens est, sed in
 partes suas. Apud Plutarchum in Sympotiacis, citharædus qui hæc
 Hesiodi canebat, cum Homérico Rhapsodo certat: citharædus ab eo
 versu inchoat, Οὐκ ἄρα μῦθον ἴδω. Quòd carmen αὖτὲ τῶν ἱερῶν fuit.
 Rhapsodus verò ab illo Homérico, Ζεὺς δὲ Ἡρῶν ἐκάλισσε κρασιγυῖαν
 ἀλοχὸν π, in nuptiis Ptolemæi. Carmen αὖτὲ τῶν ἱερῶν sequitur Pan-
 dora. In Pandora rursus sunt minutæ partes, qualis est πηλοῖσι καὶ
 aliæ, quarum Grammatici meminerunt. Pandoram sequuntur Pe-
 riodi, seu pars illa quæ τὰς λέξεις continet, usque ad τὴν ἐξέμνησιν τῶν
 ἡρώων, quæ ibi desinit, Μανέτ' ἔπειτ' ἀφελον ἐξέ. Prima λέξις est ata-
 tis aureæ, quæ τὰς Δαίμονας constituit: quos, ut dixi, ποταμὸς anti-
 qui, Manilius volantia numina dixit. Sicut autem minimè insolens
 erat, librum integrum Iliados à parte dicere Πατρώκλειον, vel λυτῶν,
 vel ὀρκίων ἀφάνισον, vel ὀρκίων κατὰχυσον, Odysseæ, Κυκλώπιον καὶ τε-
 κυῖον, & quòd plus est, interdum à voce unica, in illo aut illo libro
 obvia, sicut Iliados quartus liber ἐπιπύλοισι dicitur, quòd ibi dixerat
 de rege Poëta, ἐπιπυλοῖται σῖχος ἀνδρῶν. Eustathius: Οἱ δὲ σχολιασταὶ
 πολλὰ καὶ μέγιστα καὶ μικρὰ πρὸς ἑκατέρωθεν τῶν ἐπιπυλοῖσιν οἷον ὅτι φησὶν ὁ
 ποιητὴς ἐν τῇ ἐπιπύλῳ, ἦρωας ἐν τῇ Δράφωδῳ: καὶ paullo post, ἐπι-
 πύλοισι δὲ καλεῖται ἡ Δράφωδῳ, διότι ἐν αὐτῇ ἐπιπυλοῖται σῖχος ἀνδρῶν
 ὁ βασιλεὺς. Ita interdum & à prima voce partem integram distin-
 guere: sicut Βαιονίης Poëtæ catalogus appellatus fuit: ut nimirum
 memoriæ consuleretur Rhapsodorum: ita quoque Δαιμονολογίαν pri-
 mum τὸ Ἔργον vocat Manilius, quòd ex illa parte pleraque depen-
 deant. Sicut autem Tragediæ nihil aliud, quòd ad Oeconomiam,
 quàm πρῶτον ποῖσεος Homericæ erant, & exiguam aliquam partem
 comprehendebant, propter angustiam Tragicæ periodi, quæ exiguis
 limitibus terminatur: secus si fiebat, ἐπιπύλοισι καὶ πολυμύθῳ nomen
 incurrebat Poëta, qualis fuit Agathon, teste Aristotele, qui in eo
 solo peccavit, aliàs probus, & ut cum Comico loquar, τὸ γνησίον.
 Ita Scholiorum auctores, Alcæus, Anacreon, Praxilla, & alii, in
 partes Hesiodi παραμυθίαν dividebant: quòd antea fecerant οἱ ποῖσεος ἀ-
 γῶν ἀδόντες. Primum enim Scholiorum argumentum παραμυθίαι fuit.
 Athen. καὶ γὰρ δὲ πάντων ὀνόμαζον, τὴν παραμυθίαν πρὸς καὶ γνησίον ἔχον
 διχῶς

δοκῶντο χρησόμενοι εἰς τὴν βίαν. Ita, ut dixi, hos libros in partes & membra dividere solebant. quorum non ultimum est, ἡ Δαιμονολογία. Quod περὶ τῶν ἐνόντων inventum retinebimus, donec quomodo in sequentibus magis magisque cohaereat, & quem locum in reliquis partibus habeat, ostenderimus. Si quis igitur potissimam hujus libri primi partem quærat; dicam esse ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕ.

C A P U T VIII.

INventa aliqua libri primi nota, illud tenendum: duplicem Παιδείαν, sive docendi Poëtarum vetustissimis fuisse rationem: quarum utraque in hoc locum habet. Est enim vel adumbrata, vel manifesta. Adumbrata est, quæ vel fabulosis narrationibus constat, ut de Pandora, vel fabulis, ut de Accipitre. Manifesta, ut præcepta de moribus in primo, de administratione domestica in secundo. Nos ea quæ tractanda nobis sunt pertexemus, quæque ad priorem spectant Παιδείαν explicabimus: quæ autem posteriorem ostendemus. Divisio libri utriusque, quod ad contentum hæc est, Agricultura & Navigatio, Γεωργία καὶ πλῆρες: finis utriusque idem ἡ κτήσις. A præcepto inchoat, desumpto à divisione τὸ ἑρμῆος: quarum alteram improbat, bella nimirum & judicia, quod à proposito patrisfamilias abhorreant: alteram laudet, quæ ad eundem finem tendit, ad quem Oeconomice, τὸ τὴν ἐπιτηδεύων πρῶτον. Post hanc divisionem operis, sequitur divisio ex obliquo, & in transitu quasi, his verbis, Αἰψά καὶ πηδάλιον. Ubi duo proponuntur circa quæ cura & industria hominis, cui res familiaris curæ sit, versari debeat. Alterum est πλῆρες, qui è terra petitur, & designatur per ἕρμα βιῶν: quo universus terræ cultus, & quæ ex ea proveniunt, comprehenduntur: ὁ πλῆρες, qui sub se comprehendit τὸ πρῶτον, quæ est altera vitæ comparandæ ratio, quam designat τὸ πηδάλιον. Utriusque rationem cum labore conjunctam esse ait. causâ hominum: quorum scelus in Promethei fraudem derivat, τὸ ἀπεινώσθαι τὴν Δίαν. Hac occasione, elegantissima intexitur Pandoræ fabula, ex qua cum potissima hujus libri atque adeò totius doctrinæ dependeat ratio, Græculi tamen, ut solent, loquacitate sua non tam spem nobis explicandæ allegoriæ illius quàm voluntatem prænè præripuerunt. Dicemus tamen non ea tantum, quæ totius operis Hesiodi proposito maximè conducere videbuntur, sed & quæ vera sunt, & necessaria, & sine quibus, quæ his libris traduntur intelligi posse nemo sanus concedet. Porro priusquam id quod de Pandora dicitur, aggrediamur, doctrina Periodica explicanda est, quæ Pandoræ παρθενίῳ, & more Poëtis usitato subjungitur, cum præmit- tenda fuerit.

CAPUT IX.

Periodos veteres Platonici, ex opinione præceptoris sui, duas statuiebant: quarum altera mundum à Diis regi existimabant: altera tamquam animale sibi & industriæ suæ, hominûque *πονηρίᾳ* permitti; de quibus ex opinione veterum Poëtarum multa in Politico suo Plato, qui inter alia: *τὸ γὰρ πᾶν τίδε, τοτὶ μὲν αὐτὸς ὁ Θεὸς ἐκαστοδηγῆναι παρ' αὐτοῦ, καὶ συγκεκλιῆναι, τοτὶ δὲ αἱ αἰῶνες, ὅταν αἱ ἀστέροις ὁ ἀστέρας αὐτῶν μίτρον εἰληφασιν ἤδη χρόνον. τὸ δὲ πάλιν αὐτίμασιν ἐκ πύλων ἀστέρας, ζῶον ἐν, καὶ φροῦσιν εἰληχὸς ἐὰν ὁ συναρμόσῃ αὐτὸς κατ' ὁρμῆς. τῶτο δὲ αὐτὰ τὸ ἀνάπαινον ἰέναι, ἀλλὰ τὸ δὲ ἐξ ἀνάγκης ἐμφυτὸν γένεσθαι.* Statuit Plato, interdum à Deo moveri, regi, & ceterique hoc universum, donec expletus sit ille ambitus: tum rursus sua sponte mundum regi, sibi que permitti. Huius alterius Periodi exemplum, sub Saturno locabant: cuius felicitatem *ἐν τῇ βίᾳ αὐτομάτῃ*, id est, spontanea rerum omnium suppeditatione, sine labore ullo statuiebant: quæ vita excludebat *τὴν ἀσπομένην οἰκονομικὴν*: id est, humanam in tuenda & comparanda re familiari curam, quia sub τῇ *σπουδῇ* multò felicius, agebat: ideoque meritò cum eo Plato Monarcham suum confert, *Τόλ' ἂν ἦ ἀνθρώπων λαχθῆναι αὐτομάτῃ κατὰ βίαν, ἀλλὰ τὸ τιόνδε εἶναι*, inquit, *Θεὸς ἑνὸς αὐτῶν, ἐπιστατῆν*, id est: *Quod igitur de spontanea illa hominum vita dicitur, ob hanc causam dictum est: quia ipse Deus ipso aiebat, tamquam rex eorum & præses.* Multa ibidem talia: in quibus verbis ferè Hesiodi, quamvis nusquam meminerit ejus, Periodi illius felicitatem describit. Sicut igitur Periodus hæc felix & sub imperio Deorum, sic deficiente hac & elapsa, ut divinum imperium, ita benignitas Deorum defecit, & felicitas humana. Sicut prius sæculum sub Deo est, ita alterum sub Fortuna & collegis ejus *τοῖς Δαίμονι*. Igitur ut res sit dilucidior, sub altero τὸ τῇ βίᾳ αὐτομάτῃ statuiebant, sub altero τὸ ἀνάγκῃ, sub altero vitam sponte affluentem, sub altero vitæ comparandæ, labore multo & industria, necessitatem: in quo Jupiter & singuli Dii ea quæ prius ipsi ministrabant, quæ hominibus sine cura, sine labore, sine Oeconomica ratione, suppeditabant, fortunæ permiserunt, aut, ut Plato τῇ *ἐπιμελείᾳ καὶ ἐπιθυμίᾳ*. Unde maximo labore singula hominibus investiganda fuerunt: singuli enim Dii singula dona sua secum sustulerunt, quod Hesiodus *κρύπτεν βίαν* dicit eleganter. Plato ibidem: *ἐπειδὴ τὸ μὲν ἐκ Θεῶν, ὅπερ ἱρήθη, νῦν δὲ τὸ ἐπιμελείας ἐπὶ λυπὴν ἀνθρώπων, δι' ἑαυτῶν τι ἴδου τί τι διαγωγὴν καὶ τί τι ἐπιμελείαν αὐτῶν αὐτῶν ἔχον.* Postquam autem Deorum imperium, de quo jam dictum est, hominum curam gerere desit, sibi ipsis illi prospicere, suique curam gerere coacti sunt. Pro duabus illis Periodis, quinque Periodica sæcula, seu re-

volutiones sæculares constituit Hesiodus, quarum prima, secunda & tertia, sub ἡγεμονίᾳ sunt: quarta sub θυμαίᾳ, quinta sub ἐπιθυμείᾳ. In quod sæculum incidit Hesiodus & Perses. Ex quo sequitur, necessariam esse rei familiaris curam, postquam divitiarum incessit cupidō, quam sequuta est iudicum iniquitas, quos ignorare ait, Ὅσων αἰὲρ μελάχῃ τι καὶ ἀσφοδὶλῳ μέγ' ὄνειαρ. id est, quàm faciliè olim viveretur, priusquam Dii humanum genus τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ τῇ τύχῃ permisserant. Tria secula Hesiodi cur sub ἡγεμονίᾳ collocarim, quartum sub θυμαίᾳ, causā hæc est, quod Heroicum, maximè ab Historicis, celebratum sit & Poëtis, ab hac parte: quales sunt Thebani, qui πόλιν ἴνα' Οἰδιπόδῳ, & Trojani, qui Ἐλένης ἴνα' ἡνέμοιο, bellum gesserunt. Huc illa spectant ex Photii Excerptis Θυμαίᾳ δὲ ἡγεμονίᾳ πολυταῖον τὸ ἐπὶ πόλεμους καὶ μάχας, καὶ αἱ ἐπὶ τῷ φάνῃ, τὸ ἀσφοδὶλῳ καὶ δῆτος ἡγεμονίᾳ, οἷον ἡνέμοιο τὸ ὑπὸ τῇ ἐπιθυμείᾳ ἐκείνῃ ἡγεμονίᾳ αἰκίον. Fuit ergo de his sæculis Veterum hæc opinio. Sicut ex ἡγεμονίᾳ factum erat θυμαίᾳ, ex θυμαίᾳ ἐπιθυμείᾳ, sic futurum iterum ex ἐπιθυμείᾳ ἡγεμονίᾳ, ex ἡγεμονίᾳ θυμαίᾳ, atque ita deinceps. Ita ut perpetuus quidam esset Περίοδος lapsus & revolutio. Unde infelicitatem suam deplorat alibi hoc libro Poëta, quod non aut prius natus fuisset, aut ferius; ante τὴν ἐπιθυμείᾳ nimirum, aut post illud: sicut suo loco ostendemus. Circa periodorum revolutionem Hesiodicam, tota Maronis Pollio versatur, cuius rationem ignorarunt Interpretes. Primò enim expectari ait τὴν ἡγεμονίᾳ, sicut sub Saturno fuerat.

Magnus ab integro sacrorum nascitur ordo.

Jam redit & Virgo, redeunt Saturnia regna:

Jam nova progenies cælo demittitur alto.

Tu modò nascens puer, quo ferrea primum

Desinet, ac toto surget gens aurea mundo.

Castia fave Lucina.

Habes τὴν ἡγεμονίᾳ, accipe τὴν ἐπιθυμείᾳ:

Pauca tamen suberunt prisca vestigia fraudis,

Qua tentare Thetis ratibus, qua cingere muris

Oppida, qua jubeant telluri insindere sulcos.

Habes τὴν ἐπιθυμείᾳ, aut ejus effigiem; jam revolutionem accipe & θυμαίᾳ, quod Heroicum Hesiodo vocatur.

Alter erit tum Tiphys, & altera qua veat Argo

Delectos Heroes: erunt etiam altera bella.

Atque iterum ad Trojam magnus mittetur Achilles.

Habes τὴν θυμαίᾳ, ubi vox iterum, sicut apud Hesiodum τὴν ἡγεμονίᾳ, circumvolutionem ejusdem sæculi notat, καὶ τὸ ἀσφοδὶλῳ. Exitum five terminum & ἡγεμονίᾳ Maro ultimam ætatem Sibyllini carminis vocat: quod τὴν ἡγεμονίᾳ ultimum inter ætates erat. Quo desinente, duo priora iterum revocabantur. Mirum itaque non est, si ejus ratio fuerit Servium: ita ut fuerint nonnulli, inter quos Pomponius Sabi-

nus

aus est, qui Maronem ibi de Hesiodo agere existimarint: *Vel intelligit, inquit, de Hesiodo Poëta, cujus Pater Dius fuit, natione Cumæus: Hesiodus autem libris suis quatuor sæculorum facit mentionem.*

CAPUT X.

Postquam hæc constituimus, ulterius eundem erit. Duabus de causis sæcula intexit Poëta. Altera est, ut ostendat vitæ quærendæ necessitatem, καὶ τὸ ἀναστῆναι τὸ ἐπιτηδευμάτων καὶ πόλεως καὶ ἐπιμελείας, quæ sub ἐπιθυμῆσθαι erat, postquam detecissent Deorum dona. Altera ut ostendat τὰς ἐπιστάτας τὸ ἐπιθυμῆσθαι, qui sunt Δαίμονες. Primum sæculum sicut αὐτομότως ex terra vivebat: ita & eadem ratione ex ea nascebantur homines. Unde Plato eos modò γηγῆναι, modò γηγῆνες vocat. Nota est opinio Græcorum veterum de generatione rerum hominūque è luto terræ, & calore Solis, priusquam οὐκ ἔτι ἀλλοιογῆναι crearentur. Sicut igitur è terra fiebant, ita rursus in eadem fluebant: ita tamen, ut è defectu unius succederet origo alterius, ne genus interiret. Horum igitur γηγῆναι duo constituunt genera: quorum alteri dissolvebantur; alteri in speciem λογικῶν convertebantur, & constituiebant nobilior quid & ærium. In omni vita tria statuunt Platonici; βίον, θάνατον, λῆξιν, sicut Poclus loquitur: vel, ut nos mallems, βίον, πλοῦτῶν, μοῖραν id est, vitam, vitæ finem, & quod vitæ finem sequitur. Primi igitur sæculi homines, quotquot nobiliores erant, post emensum tempus suum λῆξιν Δαίμονων, five τὰς Δαίμονας τὰς ἐπιχθονίας, constituunt. Secundi, τὰς ἐπιχθονίας. Tertiū sine λῆξιν interierunt. Quarti Heroas. Quinti ψυχὰς ἀνθρώπων, quos Hierocles ἀείματα ζῶα, in libro De fato & providentia vocat, ubi eos tertios facit post τὰ ἑρῶνια, quos Deos dicimus: quos sequuntur τὰ αἰθέρια, quos Dæmones appellamus: ὅν τιν' ἄνθρωποι, inquit, λογικὰ ἑρῶνια πὶ καὶ θεὸς καλεῖσθαι αὐτὸ δὲ ἡμεῖς ἐκείνους τὸ σύστημα ἔχειν ἴλαχε χεῖρας. λογικὰ αἰθέρια πὶ καὶ ἀγαθὸς δαίμονας ἐνομοζῆ. τὸ πὶ συμφερόντων ἀνθρώπων ἐπιμελείας πὶ καὶ ἀγαθὸς φρονήματα. τὸ δὲ ἀνθρώποισι φύλον πλὴν πλοῦτῶν τῶν ἐπιχθονίων, οὐκ ἀείματα πὶ ζῶα καὶ ἀνθρώπων ψυχὰς, καὶ (ὡς ἂν εἴπει Πλάτων) ἀθανάτους ἐνομοζῆσθαι ἀνθρώπων. Atque ita fit, ut cū quinque sint sæcula, quatuor tantūm constituantur λῆξεις. De continuatione primorum sæculorum ita Plato: Ἐχόμενοι γάρ ἐστι πρὸ τῆς πρεσβύτης ἐπὶ τῶν τῶν παιδῶν ἵνα φῶσιν, ἐν τῇ πλοῦτησίᾳ αὐτῶν, κειμένων δὲ ἐν γῇ. πάλιν οὐκ ἔστι ζωνταῖοι καὶ ἀναβασκομήματα ἐπὶ τῇ τροπῇ, συνανακυκλωμένης εἰς πείρασιν τὴν φρόνησιν, καὶ γηγῆναι δὲ κατὰ τῶν λόγων ἐξ ἀνάγκης φρονήματα, ὅπως ἔχει τὸ νόμος, καὶ τὸ λόγον, ὅπως μὴ θεὸς αὐτῶν εἰς ἄλλω μοῖραν ἐκδόσῃ. Homines, inquit, primorum sæculorum quoscumque ex iis Deus post mortem meliori non destinaret conditioni, mutatione senectutis in juventutem, perpetuam successio-

successionem constituiebant: ita ut ex necessitate generationis, qua semper in contrarium circumfertur, postquam aliquamdiu in terra jacuissent, rursus reuiuiscerent. Atque ita è terra nati dicebantur. Ut ex verbis aliquid constituamus: duplices illarum ætatum facit homines: alteri perpetua quadam serie humanum genus constituiebant: qui autem puriores & præstantiores erant ἀνθρώπων divinam consequebantur, & inter Dæmones referebantur. Atque hæc causa est, cur ex ætatibus illis ἀνθρώπων constituat Poëta, & αἰδή λογικά. E quibus omnibus unum solum instituto suo applicat. Id autem est τὸ τῶν Δαιμόνων. Repetit enim paulò post hæc de iisdem:

Τεῖς δὲ μύριοι εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πελοποιέην

Ἀθάνατοι Ζηῶς, Φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.

Cum autem duabus de rebus agat: de Justitia, ut diximus, moribusque, & de rei familiaris cura; duo τῶν Δαιμόνων γένεθ' ministeria tribuit, quorum utrumque instituto ipsius convenit. Primò enim justitiæ inspectores eos facit: secundò rei familiaris curam penes eos esse ostendit, cum ταπεινότητι eos vocet. Ne quis existimet frustra Manilium πελοποιέην horum librorum fecisse τῶν Δαιμόνων, & quæ de iis dicuntur.

C A P U T X I.

Postquam igitur Deorum cura penitus destituisset mortale genus; nec ullum præterquam in se præsidium & in cura diligentiaque sua homines haberent, & ut Plato loquitur, ἰδὲ πᾶσι διαγωγὴν καὶ πᾶσι ἐπιμελείαν αὐτὰς αὐτῶν ἔχειν, cum in Deorum providentia, id est, ἐν τῇ τῶν Θεῶν προνοίᾳ prælidium haberent nullum, coepit hominum ἀσυνέχεια paullatim sibi prospicere, donec tandem τὸ πῶρ invenit, quod πῶρ Plato ἀπορεία interpretatur. Hesiodus βίον, id est, vitam, five vivendi facultatem. Hac audaciâ cum poenam meritis Prometheus, hoc est, στυγία ὁμοιωμένη ἀσυνέχεια esset, Jupiter ut factum illud vindicaret, humanis rebus introduxit malum. Hæc doctrina enim cum Periodo ætatum ac divisione sic cohæret: ut Poëtæ quidem ratione quamvis sit posterior, ipsa tamen re sit prior. Pandora est ἡ Τύχη, quam rerum humanarum arbitram, facultatum præcipuè, omniumque quæ è terra nascuntur, è mari comparantur, ὁ τῆς γῆς καὶ θαλάσσης Θεὸς esse voluit (in qua tamen etiam alia considerantur, ut ostendimus cum de Peristasi agimus.) Eam utrique & mari & terræ, id est, toti Oeconomicæ rationi, circa quam versatur Poëta, τῶν πλεόντων, nimirum, καὶ τῶν πῶρων præficiant Veteres. Horatius Lib. 1.

*Te pauper ambit sollicita prece
Ruris colonus: te dominam æquoris*

Quicumque

*Quicumque Bithynā lacasset
Carpathium pelagus carinā.*

Dominam enim æquoris vocat, non quòd mari & ejus tempestatibus præfecta esset, sed quòd navigationibus, sicut eas considerat Hesiodus, id est, τὰ πέρη, & mercaturæ. Atque hæc causa est, cur Atrii & in maritimis oppidis, ab antiquis hæc Dea coleretur. Jam δῶρον θεῶν dictum fuisse quicquid ad vitam hominum conducit, sciunt qui Homerum & Hesiodum legerunt, & quæ nos hac de re alibi ad Interpretes Hesiodi disputamus. Plato in Politico: Ὅθεν δὲ τὰ πάλαι λαχθέντι παρὰ θεῶν δῶρον ἡμῶν διδώμεται μετ' εὐνοίας διδουχῆς καὶ παιδιούσης. Loquitur enim de ætate hac, quā Pandora fuit nata. Quotiescumque autem πρὸς θεῶν δῶρον loquuntur Veteres, τὰ πρῆρη intelligunt. Plutarchus in tractatu Quomodo juveni legendi sint Poëtæ, ubi de Hesiodo loquitur, Τὰ πρῆρη, inquit, τ' ἀγαθῶν. Διὸς δῶρον κέκληκε, πλῆρες γὰρ ὄψεως, καὶ πάντα ὅλως τὰ ἐκείνης. Oeconomice ergo finis est, rerum sufficientia. Quæ cum sub ἡγεμονικῷ δῶρον θεῶν esset, sub ἐπιθυμητικῷ donum Fortunæ facta est, teste Hesiodo: quia omnes Dei, & singuli, sua dona huic monstro resignarunt: ac propterea Πανδῶρον dixerunt,

ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἰδῶμεν.

Porro cornu Amaltheæ gestasse Fortunam, in trivio notum est. Quia autem illud τὴν παισικερμίαν continebat, id est, terræ dona omnia; imperium autem Fortunæ latius pateret, Plutarchus etiam de mari cornu illud interpretatur: in quo fallitur. Locus est in libello De Fortuna Romanorum: Τὸ δὲ ὑμνηόμενον ἐκείνο τὸ πλῆρες κέρους ἔχει ἀπὸ χειρὸς, ὅσα ὁπώρας αἰεὶ θαλάσσης μαστὸν, ἀλλ' ὅσα φέρει πᾶσι γῆ, πρῶται δὲ θαλάσσια, καὶ ποταμοὶ καὶ μέγιστα, καὶ λιμνῆες, ἄφθονα καὶ φύδην ἐπιχειροῦν. Duo illi attribuebant pictores Veterum: in altera cornu hoc, in altera gubernaculum. Quod gestabat gubernaculum in altera, sicut in altera cornu Amaltheæ, navigandi opportunitatem designat, & per consequens τ' πέρη, id est, divitias marinas, sicut cornu Amaltheæ τ' πλῆρες, id est, terra opulentiam, quod nec Plutarchus, neque reliqui Veteres notarunt. Causa hæc erat: navi gubernaculum cum demerent, significabant, τ' ὥραϊον πλῆρες desisse, id est, tempus navigandi idoneum: hoc est, advenisse autumnum. Quo ex Hesiodi præscripto non amplius illi qui circa alteram Oeconomix partem, quæ his libris continetur, versabantur, mercaturam nimirum, mari se committebant, sicut secundo libro docet. Sicut autem cum navi gubernaculum affigerent, advenisse ver significabant, ita autumnum, cum demerent. Autumno enim in fumum gubernaculum deponabant. Unde illud: Αἰψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ κρηπτοῦ κρηπταῖο, & Πηδάλιον δὲ δειγνῆς ὑπὲρ κρηπτοῦ κρημνίσταλ. Ubi per πηδάλιον, alteram Oeconomix rationem Hesiodus designat, τ' πλοῦν nimirum; cujus finis est ὁ πέρη, sicut per ἔρως cornucopiam. Utramque hanc, ut

dixi, vitæ comparandæ rationem, Veteres Fortunæ attribuebant, sicut hic Pandoræ,

Αἴψα καὶ πηδάλιον ἄρ' ὑπὲρ ἡμῶν ἔστηθεσσι
Ἔρτα βωῶν δ' ἰστίαις καὶ ἱμαῖον πελαεργῶν.

Id est, continuò gubernaculum in fumum suspendere potuisses, neque ad Autumnum usque expectandum fuisset: nec de terra ulterius sollicitus esses, sed hæc omnia facerent. Nunc utrumque & τὸ πηδάλιον, & τὰ βωῶν ἔρτα in manibus Fortunæ sunt. Ubi primò duplicem Oeconomizæ, de qua in his libris est acturus, rationem proponit, utrique τὸν Πανδύργον præficit. Neque alia causa est, cur τὸν Τόχλῳ Homerus, teste Pausania, Deam marinam fecerit, qui, in hymno εἰς Δήμητραν, primò meminisse illius notatur, ubi eam cum Cereris filia inter reliquas Oceaninas ludentem introducebat. Quod nos in nostro εἰς Πανδύργον, ubi Veterum errorem refutamus, his verbis prosequuti sumus:

Χαῖρε πάλιν κρείσσει Διῶν, τραφερὴς τε καὶ ὄρεσι,
Γερῆς καὶ τραφερῆς, τὰ καὶ παλαιόθεν αἰσφει,
Τῇ μὲν Ἀρκαλθεῖς κέρως ἀγλαῖον, ἔθκε δούρης
Εὐφορέως μάχα σῆμα, ἀπὸ σιχύνισσι βοδάλις,
Ἀμφότρον σιχύνισσι καὶ ἀντίστον δασά πη γαῖα
Εἰαρινῶ Ζεφύροιο χεῖρ μετῴητο ἔργον
Πηδάλιον δ' ἐτίρηφι: τίθεν σῖθεν ἀμφὶ Διῶν
Ποικαὶ παλαιήριον ἐφύοντο βοδάλις φωνῶν.
Ἡ δ' ἀναιθερίῳ πη μόνῳ κέρως καὶ δούρης
Σιχύνισσι ἡγῶντο. Ἐν δ' ἐπὶ αἰνῶν Διὸς ἡδῶ,
Εἰαρινῶ Διὸς ἡδῶ. Τόχλῳ δ' εἰ φασὶ κελεύει
Ναρίῳ ἐν βέντισσι, καὶ Ὀκεανῶ γίγνητο.

Et reliqua quæ sequuntur. Totum enim hymnum; quem in Deam illam, ad explicationem hujus doctrinæ, scripsimus, editioni huic nostræ adjunximus: ne quid studiosis adolescentibus deesse possit: simul ut feliciter eorum ingenium excitetur, ut has Musas cum Latinis conjungant. Atque hæc sola fuit causa, cur pictores antiquissimi, Homeri & Hesiodi, ut & reliqui artifices, imitatores, Fortunam utrumque in manu habere voluerint: cornu, quo designatur ἡ μαρξία, & qui ex ea ὁ πλοῦς: & πηδάλιον, quo designatur ὁ πλοῦς, & qui ex eo ὁ πέρς. Hanc enim alteram vitæ rationem minùs justam τὸ πηδάλιον designabant. Hinc eleganter Synesius, Astræam ex aëre σιχύνῳ protendere dicit, ἢ πηδάλιον: quòd agriculturâ justior sit mercaturâ. Hanc qui non videt esse mentem Hesiodi, quæ totius propositionem continet operis, quam nos postea explicabimus, quæ veriora esse existimat, amplectatur. Nos duo hoc capite probavimus: Primò quomodo cum ætatum divisione cohareat Pandora. Secundò quomodo cum totius operis subjecto. Nunc ad reliqua pergamus.

CAPUT XII.

Restat ut ostendamus, quomodo ea quæ de Pandora dicuntur, inter se convenient. Præter ea quæ *ἔργα* dici ab Hesiodo infra ostendimus, *ἱερήματα* quædam mulieribus attribuit: ita vocat *τὴν πελασουργίαν*, & hinc quædam Hesychii Glossa, de qua infra, dividit *τὴν ἔργα*, in *γυναικίαν*, quæ viris: & *πελασουργίαν*, quæ mulieribus propriè convenit. At igitur Poëta noster, Deos singulos dona sua commisisse huic Pandoræ. Minervam primò *τὴν πελασουργίαν*, cui præest ipsa; ut mulieres quoque habeant quo aliquid ad rem familiarem conferre; & ejus potentiam in conquirenda vita experiantur. Jam quod Venus illi *χάρειν* dederit, ut Poëta loquitur, nihil est quod magis huic Deæ conveniat: vox enim *χάρις* quomodo hic sumatur, in Notis nostris diximus. Duplex Mercurius duplicem illi facultatem, duplicia dona largitur. Prior impudentiam & versutiam: hic Mercurius est *ὁ ἱερὰς τοῦ εἴδους*, mercaturæ nimirum & ejus fraudum, quæ in illa Oeconomiz parte committuntur, præses. Quod autem ille *ἀλγίστος* à Poëta dicitur, causa est, quia secum *τὸ ἐσθλὸν καὶ κακὸν λόγος* habet: ut Philosophi loquuntur, è quo bona vel mala proficiunt, qui Fortunæ non minùs quàm reliqui suum donum largitur, quod est fallere & decipere. Quæ Fortuna in emporiis nostris notissima est. Jam alter Mercurius, qui vocem illi suppeditat quâ inescare homines possit, *ὁ ἐξωτερικὸς λόγος* est: qui externo vocis ministerio utitur. At verò donum suum Pitheo quod confert, huc respexit Alcman cùm Fortunam *Πειθὺς ἀδελφὴ* dicit. Quod Promethei causâ inducta sit; eò alludit idem, cùm eandem Deam *Προμηθεΐας θυγατέρα* vocat. Plutarchus de Romanorum fortuna: *ἀλλὰ μὲν* (de Fortuna loquitur) *Εὐνοίας καὶ Πειθὺς ἀδελφὴ, καὶ Προμηθεΐας θυγάτηρ, ὡς ἡρώδης λέγει Ἀλκιμάν.* Nunc quod à Vulcano è luto factam eam vult, naturale est; sine igne, aqua & terra, nihil creatur. Deas autem, etiam *τὴν τύχην*, Poëtæ ubique *ἀνθρωπομορφῶσι*. Prometheus est humanæ prudentiæ & industriæ vis: quæ dum nimium se effert, dum ignem, id est *τὴν ἐμπειρίαν*, teste Platone, à Diis consequi sperat, in vinculum acerbissimum incidit; fortunam, nimirum, & necessitatem fati: cujus auxilio (ut Hesiodus loquitur) vitæ comparandæ modum Jupiter occultat. Poena audaciæ illius, quæ *τὴν ἐμπειρίαν* illicitis sibi vindicare modis ausa fuit, Fortuna est; Dea cæca & quæ cum *τῇ Προμηθεΐᾳ* pugnat. Veteres Philosophi, diu deliberarunt, utrum naturam, quæ omnia hominibus suppeditat, *Τύχην*, an verò *Σοφίαν* appellarent. Plutarchus libro supra adducto *αὐτὴν τὴν ἡμετέραν τύχην ἀπαντα φῶσι, οἱ μὲν Τύχην εἶναι νομίζουσιν, οἱ δὲ σοφίαν.* Prometheo opponitur Epimetheus: alter prudentiam significat, quæ futura

prospicit: alter poenitentiam, quæ jam facta deplorat. Hic Epime-
theus δῶρο Διὸς accipit: ita Poëta more suo bona fortuita appellat.
Quod non solum notat Plutarchus, sed & totam conclusionem ad
eamdem Deam, ad quam nostræ lingua omnia, refert, in libello De
Fortuna. Ἡ περ καλῶς ὁ Ἡσίοδος Περιμεθεὺς τῇ Ἐπιμηθεὶ παρακαλεῖται,
μῆποτε δῶρον δέξαι παρὰ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποσπῆσαι, πῶς τυχὼν
λέγων καὶ τὰς αἰτίας. Ubi manifestè ostendit, quid per donum Jovis He-
siodus designet. Fortunam, nimirum, quæ Pandoxa dicitur. Quod
autem apud Hesychium legitur, Πανδώρα ἡ γῆ, ὅτι τὴν αἰσθητὴν τὴν
πάντα δαρείται. ἀφ' ἧς καὶ Ζεῖδωρα, sciendum est, scholion esse Aristo-
phanis, sicut totum Grammatici illius lexicon, nihil præter Glossas
auctorum continet) quo explicatur Comici locus, qui lepide, γῆν
Πανδωρῶν vocat. Locus hic est, πρῶτον Πανδώρα δύστω λυγρότερον καλόν.
Interpres Græcus. Πανδώρα, τῇ γῇ ἐκιδὴ πάντα κατὰ τὸ ζῆν δαρείται,
ἀφ' ἧς καὶ Ζεῖδωρα καὶ αἰσθητὴν. Doctrina tam nobilis quæ hic à Poëta
traditur, nemini quod suboluerit, mirum est: quorum plerique συ-
ζηταίαι, καὶ φυσικαὶ ἀλλοτρίαι excogitarunt: quæ οὐ τοῖς διδασκαλικαῖς
locum non habent: ac propterea ad Theogoniam pertinent. Nos
eam, ut putamus, ita manifestè eruimus, ut posthac latere non pos-
sit. Ita ergo, inquit Poëta, cum rebus nostris agitur, postquam à
Deorum tutela destituti fuimus, ut objecta sit difficultas maxima,
cui Dii singuli munera attribuerunt: penes quam summam faculta-
tem eorum distribuendorum esse voluerunt: unde processit neces-
sitas artis Oeconomicae, Fortuna nimirum: extra quam qui sunt, si-
ne difficultate ab Homero vivere dicuntur; quales sunt mortui, ut
infra dicemus.

CAPUT XIII.

NE quid sit quod diligentiam effugiat nostram, aut in Pando-
ra, aut in iis ex quibus illa dependet, in propositione ipsius
operis hi versus sunt explicandi, priusquam ad ordinem reli-
quorum pergamus:

Κεύφατος ἢ ἔχουσιν οἱ βίον ἀνθρώποι.

quæ verba quasi vinculo quodam necessario & indivulso, cum illis
quæ postea sequuntur, coherent. Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε. quæ est prima
ad Pandoram εἰσβολή. Vita illa, quam occultatam à Diis Poëta præ-
dicat, supponit alteram. Sicut itaque opponuntur inter se ætates:
ita & vitæ duæ diversissimæ. Prioris homines πρῶτα ζῶντες ab Home-
ro dicuntur: quod vitæ genus opponitur huic de quo Hesiodus scri-
psit, in quo hodie versamur. Unde ab eodem Homero πρῶτα ζῶντες,
etiam defuncti, appellantur, quos vulgò νεκροὺς dicimus. Qui ex
hac Fortunæ αἰσθήσει rursus, unde deciderant, pervenerunt. Τὸ πρῶτον
ζῆν

in duabus in rebus constituunt: in simplicitate cum αὐταρκείᾳ: in facilitate cum voluptate. Priore egestas tollitur, & cupiditas: altero labor & difficultas. Exempli gratia, statuamus *μαλάχῃ καὶ ἀσφόδῳ*, quem Poëta cibum proponit, tamquam sufficientem simpliciter viventibus. His duobus nihil simplicius, nihil magis obvium: utrumque tamen sufficit τοῖς ῥῆτα ζῶσι περὶ αὐταρκείας. Destruatur hæc vita à duobus maximè; cupiditate & labore. Cupiditatis servi hoc tempore omnes sunt: maximè autem illi, qui à pristina illa vitæ simplicitate ad luxum iniquis artibus quam maximè declinant. Quales Hesiodi iudices sunt, quos *δυσφάγους* ille appellat. Labor cupiditati inservit, quæ sunt voces τὸ πρὸς π. Utrumque enim finem suum sequitur. Utrique frænum injectum fuit maximum, quod à Platonicis *πείρας* vocatur. Cum enim cupiditas vitæ prioris simplicitatem tollat, labor facilitatem destruat, quorum ab altero sæculum hoc *ἐπιθυμητὸν*, ab altero *χαλεπὸν* dicitur: utrumque autem comparare studeat quod desiderat; illud quod utrumque impedit est ἡ πείρας. Cupiditas labore utitur ad consequendam rem cupiram: *πείρας* cupiditati frænum injicit & laborem impedit: à quo *πείρας* hoc ævum, & *ἀγρότης* appellatur. Exemplis rem illustremus è vita Oeconomica petitis. Ex nauta si quis quærat, cum omnia, secus ac olim, arte & labore compirentur, cur naviget; respondebit, lucri causâ. Si ex eo qui uxorem ducit, quam causam propositam habeat; respondebit, liberos. Si ex agricola, cur terram colat; respondebit, ob fructus. Si ex homine politico; respondebit, honoris causâ. Si ex militante; vitæ gratiâ. In quibus tria consideranda sunt, quæ prior vitæ adversantur. Primum cupiditas quæ petit; secundò, ars, industria, labor, quo petit; postremò, successus, qui cupiditatem & laborem sequitur, & prioribus duobus imperat. In cuius potestate cum sint reliqua duo, tollitur libertas hominis cupientis & τὸ αὐτάρκτην, quod nihil quàm petere possit & anniti. Ceterum si & nauta, & agricola, & miles successu carent, apparet ἡ *πείρας*, quæ & antè fuit, qui de successu suo certi esse non possunt. Itaque & antequam successus impeditus est, tollitur libertas; quia & non succedere potest: & postquam impeditus est, apparet servitus. Hæc tria inter se cohererent, *ἐπιθυμία*, *τέχνη*, *πείρας*, ut neque cupiditas aliquid sine arte efficiat, neque ars sine successu esse possit: neque successus ibi imperet ubi priora desunt. Hæc tria in unica Pandora sunt consideranda. τὸ χαλκὸν καὶ πηλὸν est voluptas, ἡ τέχνη τὸ ἀέθλος est ars. Dona Deorum quæ commissâ sunt illi, est Fortunæ potentia. Hoc itaque modo apparet quomodo Dii vitam occultarint, secundum Hesiodum, de quo in illis versibus, quos proposuimus, agit. Illis verò, qui sequuntur, *πείρας* actionum nostrarum describitur:

Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐν ἡμέρῃ ἐργάζονται
Ὅτι οἱ δ' οἱ οἰκιστὲς ἔχουσιν, καὶ ἀεὶ ἐν ἰότητι

Δοιοὶ γάρ τι πίδα κρηταίνεα) εὖ Διὸς ἔδῃ.
 Δάσαν οἷα δίδωσι, κρητὼν, ἔπερ' δὲ ἰάν.
 Ὡς μὲν κρηταίνεας δῶν Ζεὺς περπιέρεται,
 Ἄλλοτε μὲν τι κρητὼν ὅ γε κύρε), ἄλλοτε δὲ ἰδῶλῳ.
 Ὡς δὲ καὶ ἄλλων δῶν, λωβητὸν ἴθις,
 Καὶ ἡ κρητὼν βύρωσις ἐπὶ χόρῳ διασφαύνη,
 Φοιτῶν δὲ ἔπ' ἰοῖσι περμύθῳ, ἔπ' βροτῶσι.

Id est:

*Haud equidem prodest misero succumbere laetæ,
 Hac etenim Divûm lex stat mortalibus agris,
 Vivere sub curis: quæis illi longius absunt.
 Dolia bina jacent Jovis alto inclusa cubili,
 Qualia distribuit terris, lætûmq; malûmq;.
 Hinc cui mixta dedit magni concussor Olympi,
 Prospera nunc illi, nunc illi adversa fuere.
 At cui dura pater: miserandum protrahit ævum:
 Illum namque fames terras malè suada per omnes
 Ludibrium premit infelix hominûmq; Deûmq;.*

Hos versus ubi adducit Plutarchus, cum eleganti elogio, in Consolatione ad Apollonium, Hesiodi quoque nostri hunc locum adducit, ejûque tamquam recentioris meminit, ut qui in hoc quoque Homerum sit secutus: ὁ δὲ μὲν τῷτοι καὶ τῇ δόξῃ, καὶ τῷ χρόνῳ, καὶ τοῖς ἔμμεσιν ἀναγορεύων ἑαυτὸν μαθητὴν ὁ Ἡσίοδος, καὶ αὐτὸς εὖ πίδα κρηταίνεας τὰ κρητὼν, τὴν Πανδώραν ἀνοίξαντα λατρεῖν σέβειν καὶ τὸ πᾶν ἐπὶ πᾶσι γένεσθαι καὶ γένεσθαι. Differentias in utriusque Homeri & Hesiodi Πανδώρας has notant magistri: quod Homerus in cælo constituat, Hesiodus in terra: quod Homerus duplex dolum constituat, Hesiodus unum; quod in Homericæ vase συμπερικῆ sunt, & ἐξ αὐτῶν δυνάμει, in Hesiodi sunt ψυχρὰ. Quæ tamen differentia magni momenti non est. Homericum Jovem uno ore omnes non Interpretes modò sed & Philosophi τὴν εἰμαρμένην (id est Fatum) dicunt, quæ præest bonis malisque. Hesiodus noster ostendere pergit, quomodo mala in homines injecta sint, bona amissa: quomodo Jupiter prima Deorum potestas, meretrici illi rerum humanarum Fortunæ, quæ mille illocebras, mille habet dolos, quibus strenuos viros & solertes, id est, τὰς μηχανικὰς, τὰς περμύθους, quos ἀλφειὰς vocat, qui ignem, id est, rerum inveniendarum rationem sibi vindicarant, obruat: quomodo Πῶς ille ad terram pervenerit, in quo erant Labor, Senectus, Morbi, & alia. Quæ omnia cùm inter homines sparsisset, sola Spes remansit; quæ perpetua ac sola adversæ fortunæ comes est. Si enim Fortunam tollas, Spes non erit: quæ semper in malis bono animo est, quod de instabilitate Fortunæ cogitat. Nisi enim instabilis Fortuna esset, in malis Spes non esset, in bonis Metus. Pandora igitur, operculo remoto, spargit malorum agmen. Sicut autem Πανδώρα Jovis est; ita Πανδωρία (eleganti voce hunc Hesiodi locum ita vocant Grammatici)

Pandoræ. Mala illa quæ emittuntur (ut rectè notat Proclus) in potestatem τῆς Δαμνίας veniunt : quo omnia illa confirmantur, quæ supra à nobis sunt dicta. Verba Procli sunt : ὅτι καὶ τὸν Ἰφραγι δαίμονα εἰσιν, οἱ πᾶσι δρῶσι ἀφαιῶς ἐπιπύμπναι τις κατὰ τὸν εἰμαρμένον πεπαισμένους, καὶ τὴν ἐν τῷ πύθω κήρυκα Διὸς ἀντιθέου. Nonne satis manifestè Pandoram esse τὸν εἰμαρμένον, aut, quod proximum est, τὴν Τύχην fatetur? Deinde, Dæmonum potestatem, quam libri hujus, seu potius partis prioris, subjectum facit Manilius, agnoscit? Ita ubique Interpretes doctrinam hanc alludunt, & ignari verum fatentur, nusquam agnoscunt. Sic itaque, ut Horatii verbis loquar,

*Post ignem ætheriâ domo
Sublatum, macies & nova febrim
Terræ incubuit cohors,
Semotique prius tarda necessitas
Lethi corripuit gradum.*

Lethi necessitas, est ἡ κατὰ τὸν εἰμαρμένον πεπαισμένη in secunda Periodo : *tarda*, quia in priori non fuit, nimirum sub Saturno.

C A P U T X V.

Cum variz fuerint de hac Pandora opiniones Veterum : refutanda nobis ea erit, quæ maximè assertoribus suis visâ est probabilis : quod si fiat, non necesse erit ut de reliquis laboremus. Ea est eorum qui Πανδώραν, τὴν τύχην esse voluerunt, id est, ipsam artem : in qua opinione est Tzetzes. Tria, secundum Platonem, universum regunt, Τέχνη, Τύχη, Φύσις. *Ars, Fortuna, Natura.* Ex his *Ars & Fortuna εἰμαρμέναι* sunt. Artis inventrix est ἡ Πρωμήθεια : nam sub ἐπιθυμιαῖς cessat αἰσῶναι Deorum, quam offendit Prometheus, & ab hominibus avertit, proptereaquæ ejus vicem Artem subisse existimabant, Aristoteles quoque, quotiescumque de Πρωμήθειᾳ & ejus partibus vel effectis agit, toties illi ferè τὴν τύχην opponit, ut libro Ethicor. Nicomach. III. cap. VI. ubi τὸ βελούπιν, cum ab aliis, tum præcipuè à Fortuna separat. Cum præterea, ut Philosophus idem Rhetor. Lib. I. docet, Fortuna sit eorum, quorum & causa non est definita, nec alicujus gratiâ sit, nec semper, nec sapè, nec ordinatè, excluditur αἰσῶναι, quia nec sine ratione procedit, nec sine experientia. Unde Fortuna ibidem ἀλογὸν αἴτιον ἀνθρώπων λογισμῶν dicitur. Qua pœna major esse non potest, iis præsertim hominibus, qui ἀλφειὰ ab Hesiodo dicuntur, & excogitandæ semper aut inveniendæ rei alicui sunt intenti. Infinita ejusmodi ex Platone directè adduci possunt & simpliciter : ex Aristotele partim simpliciter, partim κατὰ συμπέρασμα. Jam enim hoc solummodo agimus, ut doctrinæ hujus series & ordo pateat : ipsa autem lucem

cem accipiat. Nunc ut & alteram rejiciamus restat. Eorum enim opinionem prætermittimus, qui hæc omnia ad sexum mulierum referunt, qui nesciverunt quid in Scriptis Poëtarum sit τὸ πρᾶνκλον, quod pugnat cum τὰ ἀλφειὰ & τὰ ποταμῶν. Duo illa inter se pugnant, ἀλφειὰ, καὶ ποταμῶν : item ἀμχανία & τέχνη : item id quod furripitur, & poena surrepti. At verò ignem Promethei esse τὸ πρᾶνκλον, τὸ πρᾶνκλον, τὸ μηχανικόν, & Plato ubique affirmat, & cum eo Tzetzes. Jam hominibus Prometheus, Deus, ut Æschylus loquitur, φιλοφρόνως πέπε, ignem largitus est, non ut δώρον futurum, qualia sunt illa, quæ propria singulorum Deorum cum sint, ab illis hominibus suppeditantur; sed ut Diis surreptam. Hujus rei causas duas statuit Plato; ut succurreret τῇ ἀμχανίᾳ, & τῇ ἀτίχῃ, quia homines, ut ille inquit, ἐν μεγάλαις ἀπορίαις ὄντες, πρὸς τὸν αὐτὸν ἐπιτηδευοῖ, id est, magnis difficultatibus urgebantur, cum de victu sibi proficere non possent. Ignis igitur id est, quod Diis furripitur, hominibus traditur. Quem ignem Platonici, Dei, opificis universi, quasi instrumentum statuunt. Jupiter hunc ignem, cum à Prometheo deceptus esset, in divisione bovis, de quo in Theogonia habes, hominibus furripuit: eundem mox rursus sibi vindicat Prometheus, & hominibus tradit; ipsam nimirum artem, ipsam industriam, ipsam conquirendæ vitæ rationem. Quo furto & poenam Jovis ipse, & clementes ejus homines incursaverunt. Poena fuit Pandora. Quam Pandoram si Artem interpretemur, eadem erit poena Jovis & munus Promethei; quod absurdum esse quilibet videt. Rursus quod αἶψα τι δατὺ, aliud est ab eo pro quo datur. Sed Pandora propter surreptum ignem immittitur, verum poenæ vice, non muneris loco, ut Hesiodus loquitur: Τῷ δ' ἐξ ἀνδρῶν ποταμῶν δάσκει κακόν. Item, finis artis & ejus ἀποτέλεσμα ignis, est prodesse hominibus: qua etiam de causa à Prometheo surreptus Diis fuit: Pandora verò nocere: unde κακὸν ab Hesiodo dicitur. Rursus ars cum labore juvat: Pandora cum voluptate nocere dicitur. Ac propterea sub Saturni Periodo ne ars quidem fuit, sed sine labore quilibet à Deorum benignitate suppeditatum fuit. Rursus, cum ars fuit, frænum artis inventa est Pandora. Præterea Hesiodo, (nunc ea quæ ab eo dicuntur, sequimur, nec unquam in vastum illud τὸ μεθ' ἡμᾶς mare abripi nos patiemur, non enim aliud agimus, quàm ut horum librorum doctrinam planam faciamus) τὸ ἀλφειὸν & τὸ μηχανικόν eadem sunt: Pandora vocatur ἡμῶν τοῖς ἀλφειῶν, id est, iis qui arte, & surrepto igne utebantur, τοῖς ἐργασίαις, τοῖς μηχαναῖς (ita enim vocem illam esse accipiendam infra ad ipsum ostendimus:

——— ἀλφειὸν δὲ τὸ κατὰ γοναῖαν

Πανδώραν· ὅτι πάντες ἐλπίσιν δύνανται ἔχειν

Δῶρον ἐδιδόκεν, πῶς ἀνδράσιν ἀλφειῶν.

Ergo diversa sunt. Quippe si Pandora eorum sit poena, qui & industria utuntur & arte, oportet aut aliud sit, aut aliud habeat quàm ars & in-

dora: quæ cum aliquandiu regnum obtinisset, recessit & Adæ, & Νέμεσις. Locus elegantissimus est, apud Avienum Arati Paraphrasten, ubi de Astræa:

*Sæu patris Astræi clarum est genus, aurea cæjus
Sydora sunt proles, & qui pro munere morum
Inculpabilium nomen dedit omnibus astris:
Aut Pelusiaci magis es Dea litoris Isis,
Digna poli, consors & cura latrantis Anubis:
Sæu tu Diva Ceres: sic nam tibi fragrat arista,
Et, cœu Siviaco torretur spica calore
Protervata manu: sœu tu perniciosas alis,
Nec sat certa gradum viduatæque vertice summa
Flexipeda venter vestigia, lubricum ut ævum
Sors agat, & fluctis obrepit mobile fatum
Temporibus*

Ex loco emendavi veris vestigia, pro quo malè vestis legebatur: reliqua ferè sunt ex editione Grotii nostri. Ac propterea eandem Astræam & Fortunam esse voluerunt, ut Germanici Interpres & alii observant. Quod etiam versus illi Avieni referri possent, modò legatur *Flexibilis*. Glossæ veteres, *Flexibilis ἀνταρcticῆς*, proprium Fortune est. Ut ut sit: alii Astræam Fortunam successisse, alii Astræam in Fortunam mutatam volunt ἐκ τῆς ἀνταρcticῆς. Dio Chrys. eandem facit oratione 11. Περὶ τύχης Διόμαστος δὲ ἡ τύχη καὶ περὶ τοῦ ποῦ καὶ ἀνθρώποις ὁνόμαται τὸ μὴ ἴσθαι αὐτῆς, νόμισις, τὸ δὲ ἀλλοῖον ἐλπίς, τὸ ἀνταρcticῆς μοῖρα, τὸ δὲ ἀνταρcticῆς Δίμης. Eodem tempore cœperunt sors & fatum: quod conjungit Avienus, ἡ Εἰμαρμένη, ἡ Πανδώρα, αἱ Δαίμονες. Ita ut illi qui ἐστὶ τῆς τύχης ea omnia, quæ de Pandora dicuntur, intelligunt, multis partibus impingant. Proclus, ut Platonium decebat, quicquid de Pandora dicitur, ad τὸ ἀλλοῖον ἢ ψυχῆς refert: qui quamquam ubique rerum suarum satagat, priusquam probet τὸ ἀλλοῖον ἐκ τῆς φεγγῆς, & in parte ἀνταρcticῆς esse, nobis sufficit non aliam in his Hesiodi libris allegoriam, aut allegoriæ interpretationem adferri, quàm quæ cum doctrina sæculorum cohæret. Quamquam in eâ laudem mereatur Proclus, quod ordinem libri hujus & rationem ferè eandem, quam nos ostendere conatus sit: tum quod rationem τῆς παντοκράτου, qualis est illa de sæculis connectere cum reliquis tentarit. Rursus tamen omnem ordinem, & institutum Poëtæ his verbis confundit: καὶ ἐστὶν ὅτι οὐ μὴδὲ ἀνταρcticῆς ἐστὶν ἀλλοῖον Πανδώρας, ὅπως μὴ χαλαρὰί περὶ τῆς. Illud obiter notabunt studiosi, hoc quod de Pandora in Theogonia dicitur ἀνταρcticῆς esse, in his libris ἀνταρcticῆς & μοῖρα. Pandora ἀνταρcticῆς est, cum mulierem designat οὐρανίου: ἀνταρcticῆς, cum sive Fortunam, sive Artem, sive Voluptatem, sive tale quid: quod septennumero à viris doctis confunditur. Græci omnibus scriptis vim suam eripuerunt, cum nihil pragmaticum in illis relinquunt, sed vento inani allegoriarum abrepti, omnia

omnia pro nutu fingunt: contra sæpenumero nudè ea sumunt, quæ non nisi *κατὰ* cum reliquo Scriptoris instituto conveniunt. Quidam Grammatici aliquam Pandoræ partem *ἀλλογενικὴν* esse voluerunt; aliquam *πρωγενικὴν*. Sic ignem cuius hic fit mentio *πρωγενικὸν* esse norant: partim credo *ἀλλο τὴν ἑ πυρρὴν ἐν πάσαις ταῖς τέχναις καὶ τῇ βίῃ καὶ ἀνθρώπων χεῖρσιν*, partim *ἀλλο τὸ τὴν ἑ ἀνθρώπων πλάσσει ἀπὸ πυρρὴς καὶ πυρρὰς αὐτῆς*. Pergamus.

CAPUT XVI.

Hesiodus igitur ex opinione vetustissimorum qui *καὶ ἑ λογικῶν* egerunt, & eorum speciebus, in Theogonia sua de prima specie tractavit, cuius sub *πρωγενικῇ* maxima fuit cum hominibus familiaritas, ut ita dicam. Ejus non modò genus, ortum, parentes, sed quod amplius est, *μοῖρην*, ut veteres Theologi vocant, ut ipse Hesiodus, *ἀλλο* persequutus est, & quæ quisque hominibus conferret. Tractat & *ἑρωγενίαν*, ut & hodie ex auctoribus compluribus scimus. Mediam verò speciem in primo *ἑρῳ* persequutus est. Hinc igitur lucem accipit locus Manilii, in quo versus ille, qui ad *τὴν ἑρῳ* spectat, ab omnibus ad *Θεογενίαν* relatus fuit. Postquam enim de Theogonia ita egit,

Hesiodus memorat Divos, Divumque parentes,
interjectis aliquot mox versibus, quibus contentum operis describit, hunc adjicit,

Omniaque immenso volitantia numina mundo.

Aliter autem Pandoram suam in Theogonia quam *ἐν πρώτῳ ἑρῳ* considerat: in altero enim ut primam fœminam, his verbis:

Τῆς δ' ὁλοτατὴν ἐν γῆ, καὶ φύλα γυναικῶν

Πῶμα μίτρα δινύσσει μὲν ἀνδρῶσι κακότητα,

Οὐλομένης περὶ καὶ σύμφερον, ἀλλὰ χεῖρον.

In altero, nimirum in quo nos veriamur, longè aliter pro Dea illa, cui Diis immortalibus postquam *ἐπιβία* est inducta, omnia commissa sunt. Causa cur in Theogonia ita consideret, hæc est: quod ante *τὴν ἀπὸ γῆς*, sive sub imperio manifesto Deorum, *γένεσιν* fuerint homines, ut suprà ex Platone ostendimus, & ex ipsa terra oriundi. Quorum pars maxima *λογικὴ* erat & pura: altera autem vi illà quam *ἀλλογενίαν* vocant, cuius prior pars est *ἡ φυσικὴ*, sive vis creandi, & crescendi, maximè carebant. At inductà Pandorà, *ἀλλογενίαν* pariter inducta est. Quod nos ita quoque in nostro persequuti sumus:

πρῶτον δὲ σε φασὶ γυναικῶν.

Τῶν δ' αὐτῶν τε, καὶ ἀγλαῶν ἱματίων εἶδος

Παρθενικῆς ἁπασαν, γένον ἀδύσταν καὶ αἰδῶν.

CAPUT XVII.

ATque hæc causa fuit, cur apud Veteres, φιλαρίδης aliquis, & qui mentem hujus libri benè examinarat, quæ potissima ex parte circa αἰμαίαν & volubilitatem Fortunæ, quæ Dii, ut Poëta loquitur, vitæ conquirendæ rationem occultarunt, versatur, à versu illo, Οὐδ' ἔστιν ἐν μαλαίῃ, usque ad illum, Νῦν δ' αὖτ' βασιλεὺς ἰρίῳ hoc exordium, quod ex Pausania & Plutarcho Hesiodi non esse certò scriptum, præfixerit:

Μῦθον Πιερώδης αἰοῦσιν κλοῖσσαι,
 Διὸν δ' ἐνὶ πτερύγεσσιν πατέρ' ὑμνοῦσαι.
 Ὅτι δ' ἄρ' ἐστὶν ἀνδρῶν ὁμῶς ἄφατος τε φάος τε,
 Ἐπὶ τ' ἄρ' ἔστιν, Διὸς μεγάλῳ ἔκπῃ.
 Ἐῖσα μὲν γὰρ βελία, ῥῖα δὲ βελίαντα χαλκίῃ.
 Ἐῖσα δ' ἀείζωνες μινύθι, καὶ ἀθάλατοι αἰετὶ,
 Ἐῖσα δὲ τ' ἰθὺς ποταμῶν καὶ ἀγέλαες κρητὶ.
 Ζεὺς ὑπερσφραγίστης, ὃς ἐπὶ ἔλκεται δῖμνα καὶ κεί.

Qui versus, aut ego fallor, aut mali Poëtæ sunt, sed boni Philosophi, & qui cum cura librum hunc perlegerat: meliusque argumentum perceperat, quàm eorum quisquam, quem hodie in Hesiodum habemus. In quo tamen omnes non penitus errarunt, quòd in hoc exordio vocem Διὸς, ἀπὸ εἰμαίαντος poni mordicè asseverant: quamvis minimè propositum ἔργον αἰμαίαν, multò minùs Hesiodi ex eo institutum perceperint. Argumentum libri hoc exordium continetur, quod à nullo hætenus notatum fuit, multò minùs quid sit. Argumentum est vis Fortunæ ac potestas, quemadmodum Iliados ira Achillis. Plato in mundo ἀέκωντος ἀειφανεσμένου, vim quamdam constituit, tamquam animam magni illius Dei, Mundi patris, quam Stoici εἰμαίαντον & ἀνάγκην vocant, & sæpissimè Δία. Horatius, qui (ut jam olim resuscitantibus litteris notavit Muretus) totum hoc exordium, quod Ἐρῶν primò præfixum legitur, κατὰ λέξιν vertit, Deus reddidit: quem eundem cum Fortuna facit, Ode lib. I. xxxiv.

——— *valor ima summis*
 Mutare, & insignem attenuat Deus,
 Obscura promens: hinc apicem rapax
 Fortuna cum stridore acuto
 Sustulit, hic posuisse gaudet.

Tota hujus Deæ vis ex periodica revolutione pendet: quæ fit τῷ ἔργῳ χειρισμῶς, ut Philosophi loquuntur, id est, segregatione Deorum à rebus mortalium. Nota est Platoniorum & Aristoteliorum lucta περὶ τὸ αἶδιον & ὁρῶν διαφύλακτον, καὶ περὶ τὸ ἀγνῶτον magis illius Damonis. Præcipuum argumentum, quo probabant, erat Perio-

dica

ubi vides hominem nugacissimum: qui rationem ignorare maluerit, cur Hesiodus ~~itaque~~ adjungat, aut turpiter dissimulare, quam ex alio discere, aut non maledicere. Sub ~~ante~~ igitur: sub qua se natum esse deplebat Hesiodus, Dei vicaria est Pandora, quæ ab auctore Procerii dicitur, cujus sunt collegæ Δαίμονες: unde sæpenumero ὁ Δαίμων Græcis & ἡ Τύχη idem numen est. Hinc Romanis, quotiescumque Græcorum Δαίμων vertunt, vox Deus nihil aliud quam Fortunam designat. Sic Naso:

Vota suos habuere Deos;

Id est, successum eventumque suum. Maro:

Ascanius curvo direxit spicula cornu:

Nec dextra erranti Deus absuit.

Quod nos aliquando reddidimus:

Ἀσκάριος δ' ἂν εἴη ἡμῶν ἐν τῷ πολεμῶν ὄντι

Οὐδὲ τύχης παλαίῃ πύλιν ἀμφοτέρω.

Hi sunt quos interdum *injustos Deos* vocant Poëtæ, quotiescumque virtutem fortuna non sequitur. Sic Silius, *Injustis neglecta Deis*, id est, τοῖς Δαίμονι, qui ἐν τῇ ἀτυχίᾳ rerum potiuntur. Contrā *εὐδαιμονία* à Marco Tullio ex Socratico Xenophonte definitur, *Fortuna cum virtute conjuncta*: quia Xenophon dixerat: *Ἀπορίας μοι δοκῆς, ὅτι Κῦρος, εὐδαιμόνων ὄντων ἀγαθὸς ᾧ ὅτι ἀνὴρ, εὐδαιμόνιος.* Quod Tullius vertit: *Recte verò te Cyre beatum ferunt: quoniam virtuti tuae fortuna conjuncta est.*

CAPUT XVIII.

Postquam ea ostendimus quò spectent quæ ab Hesiodo in his libris obscurius tractantur, quam ut vel ratio eorum perspicui, vel quomodo cum instituto Poëtæ ipsius cohaereant continuò videri possit, necesse est, cum variae sint de distinctione librorum sententiae, de quo suprà aliquid diximus, fusius nostram explicemus. Idque eo maxime, quia in iis quæ præmisimus sæpenumero distinctionem librorum, quæ nunc obtinet, & quam in editione nostra servavimus, sequuti sumus. Existimamus igitur, imo dicimus, totum illud quod sub Ἔργων & Ἡμετέων nomine circumfertur, librum esse unum, partes multas. Argumentum quo probamus non unum habemus, & quæ talia sunt ut dubitandum ne sit quidem. Ac primò manifesta Servii auctoritas, qui Hesiodum unum ad Persen scripsisse testatur. Deinde quia quamcumque partem horum librorum citant Veteres, Ἔργα & Ἡμετέα vocant. Sic Etymologus, *Ἀντιμύμιον*, inquit, *αἰεγοται, λαμβάνονται. παρὰ τὸ αἰεῖν τὸ σημαίνειν τὸ λαμβάνειν, κατὰ πλεονασμὸν, αἰεῖν, αἰεῖμαι, αἰεῖσθαι, καὶ τὸ παρὰ τὴν Αἰετικὴν ἀντιμύμιον. Ἡσιόδῳ ἐν Ἔργοις & Ἡμετέροις καὶ οἱ ἄλλοι Γράμματα βίου ἀντιμύμιον ἵππῳ ἐν τῷ*

Item

Item in αἰάντι. Αἰάντι, κτίβαν ρθ' π' μὴ κατέργατο παρ' Ἡσίοδου ἢ
 εἰς Ἔργα καὶ Ἡμίονον, ὃ π' φθ. Μηδ' ἐπ' αἰαντίων κηλίζον. Item in
 αἰάντι. δὲ δὲ βροτῶν ἐπαλειψέ φέρων. Titulus igitur generalis to-
 tius operis est, Ἔργα καὶ Ἡμίονον. quamobrem neque necesse fuit duas
 priores partes Ἔργων, posteriorem Ἡμίονον titulo distinguere, quod
 Henricus Stephanus diligenter servavit tamen, & quisquis accuratus.
 Nam & Magistri veteres totius libri ad Persen inscriptionem esse no-
 tan. Ἔργα καὶ Ἡμίονον. Δὲ πῶς, inquit, πᾶν τὸ βιόσιον ἐπιγίγεται.
 Ἡσίοδου Ἔργα καὶ Ἡμίονον. Quod ut exemplo aliquo confirmemus, vi-
 deamus quomodo hos libros citare soleant Veteres. Philostratus ἐν
 Ἡρώ, Homerum & Hesiodum certasse notat coram Panide rege,
 (cujus certaminis & libellus vulgò inscriptus Ἀγὼν Ὀμήρου καὶ Ἡσίοδου
 meminit, ut & Tzetzes noster, ubi accuratè, ut sibi videtur, de
 Poëta nostro, disputat) utrumque verò recitasse partem aliquam
 operis sui: partes autem illas ita distinguit, ut alterum ἐν Αἰάντι
 recitasse dicat; alterum partem eam, ubi Persen jubet ἔργον περὶ ἁπλῶς
 καὶ μαργίφωτος. In quo Philostratus etiam morem, sicut in
 Homeri versibus Rhapsodorum, ita in Hesiodi κατεργασίῃ observavit,
 qui in cantilenas hos libros dividebant. Quæ omnia ea etiam con-
 firmant, quæ à nobis de subjecto horum librorum sunt dicta. Nam
 sicut Homeri operis, quo ea quæ ad Trojam gesta sunt complexus
 est, partes multæ sunt (ut rectè notat Philosophus, cum de Tragi-
 ca periodo agit) quæ rursus minutas partes constituunt, quarum par-
 tium una est ἐν Αἰάντι, de qua agit Philostratus, cum subjectum
 sit ira Achillis: ita partes hujus operis multæ sunt; quas non in li-
 bros, ut nos, sed in minutas partes & membra distinguebant. Cum
 autem subjectum sit Oeconomica παιδεία, pars ejus aliqua est ἐν μαρ-
 γίφω, quæ rursus minutas habet partes, tam respectu sui, quam re-
 spectu operis & ipsius Oeconomiz. Sed audiamus Philostratum: qui
 dicit αὐτῇ ἡμῶν ἐν Χαλκίδι, τ' μὴ π' ἐπὶ π' ἐν Αἰάντι, καὶ αἱ
 αἱ φάλαγγες αὐτοῖς ἀρχαῖαι περὶ καρπερίῃ ἡμῶν. τὸν δὲ π' αὐτὸς τ' ἀδελφὸν τ'
 ταυτοῦ Πέρση. ἐν αἷς αὐτὸν ἔργον περὶ ἐκείλῳ ἁπλῶς, καὶ μαργίφωτος,
 αἱ μὴ δίδωτο ἑτέρων, μηδὲ πυνώη. Ubi manifestissime illa, quæ juxta
 principium libri secundi sunt, respicit:

ἔρχεται ἡμῶν Πέρση
 Ἔργα π' τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διαπικυρόντες
 Μηδὲ σὺν παιδίοσι, γυναικί περ, θυμὸν ἀχύνει,
 Ζητῶντες βίοντες καὶ γάιοντες.

Ita ut Homeri cantilena hæc fuerit:

Ἀμφὶ δ' αὖ Αἰάντιος δίδωτο ἑταῖρῳ φάλαγγες
 Καρπερί, αἱ ἔτ' αἱ καὶ Ἀρης ὀνόματι μολύβδῳ,
 Οὐπὶ περ ἂν Ἀθηνᾶν λαοσκόπος. οἱ γὰρ ἀεὶ
 Κελάντες Τρώας περ καὶ Ἑκτορα δῖον ἱμῶνον,
 Φεγγᾶντες δόρυ δίδω, σάκε' σάκε' ἀνδραγαθῶν,
 Αἰάντιος δ' αὐτὸς ἱερὸν, κέρως κέρως, αἰνέει δ' αἰνέει.

ταῦτα

Ψαῖον δ' ἰππόταροι κέρυδις λαμπροῖσι φαλαῖσι
 Νόοντιν' ὡς πυκνοὶ ἐφίσταται ἀνέλοιον.
 Ἐφάειν δὲ μόχθι φεισίμενός τ' ἐλπίσιν
 Μακροῖς, ὡς εἶχον περὶ σιγῆσαι. ὥστε δ' ἄμπετον
 Λόγῳ χαλκῶν, κερύδι ἀπὸ λαμπροῦσαν,
 Θωρήκων τε ποσειδάων, σπαῖον τε φαεινῶν.
 Ἐξερμῶν ἀμυδῆς· μέλα καὶ ἥρασην ὀρθῶ· ἢ,
 Ὅς τίτι γηθήσιν ἰδὼν πῶον, ἢ δ' ἀνέχουσιν.

Hesiodi verò:

Πλησίον Ἀσλαφῶν ἰππιπλοῦσαν
 Ἀρχαὶ ἀμπετῶν, δρόπιο δὲ δασομῶν.
 Αἱ δὲ τοὶ νύκτας τε καὶ ἡμέρας ποσειδάων
 Κεκρύφαται, αὐτῶν δὲ πεισσομένην οἰκιστῶν
 Φαίνονται, τὴν πρῶτον χαρμῶν οὐδὲν οὐδὲν.
 Οὐτὸς τοὶ πιδῶν πείλονται ἰόντες· οἱ τε χαλκῶν
 Ἐλπίσιν νύκτας, οἱ τ' ἀνέχουσιν βροχῶν
 Πόντος κυκλῶνσι δασομῶν πῶον χῶρον
 Ναιῶν· γηθήντων ἀνέχουσιν, γηθήντων δὲ βροχῶν,
 Γηθήντων δὲ ἀμπετῶν, εἰς ὅσον πῶον δέλησιν
 Ἐρμῶν ἡμιζῶν Διῶντιν', ὡς τοὶ ἡμέρας
 Ὡς αἰετῶν, πῶον πῶον τὴν μετὰ χαλκῶν
 Πῶον αἰετῶν οἰκιστῶν, καὶ μηδὲν αἰετῶν.
 Ὡς καὶ νύκτας ἰππῶν ἡμέρας· ἡμέρας δὲ τοὶ οὐκ ἐπιδῶν
 Οὐδὲ ἰππιπλοῦσαν ἡμιζῶν, ἡμέρας ἡμέρας,
 Ἐρμῶν τὴν ἀνέχουσιν οὐδὲν οὐδὲν οὐδὲν.
 Μὴ ποτε σὺν πῶον, γηθήντων, γηθήντων ἀνέχουσιν.
 Ζητήσιν βίοντων ἡμέρας γηθήντων, οἱ δὲ ἀμπετῶν.
 Δις μὲν καὶ πῶον πῶον πῶον. ἡμέρας δὲ ἰππῶν,
 Ἐρμῶν μὲν καὶ πῶον, οὐδὲν ἡμέρας πῶον ἀνέχουσιν.
 Ἀνέχουσιν ἡμέρας ἡμέρας νύκτας· ἀνέχουσιν ἀνέχουσιν
 Φησὶν καὶ χῶρον τε λύσιν, λυγρῶν τ' ἀνέχουσιν.

Ita ut manifestè videamus, minimè obtinuisse librorum distinctionem, quæ hodie. Præterea doctrinam τῇ Ἡμερῶν doctrinam fuisse quæ subsequēbatur, & cohærebat sine ulla distinctione, cum ea quæ est τῇ Ἐρμῶν. Nam certè in Orphei quoque libris doctrina τῇ Ἡμερῶν fuit conclusio quædam τῇ Ἐρμῶν, quod docet ipsum exordium manifestissimè. quod tale est:

Πάντ' ἰδῶν Μοῦσῃ Διοφροδῆς, εἰ δὲ σ' ἀνάγῃ
 Θυμὸς ἰππιπλοῦσαν μῶν κατὰ μῶν ἀνέχουσιν,
 Εἰς αἱ τοὶ ἡμέρας· οὐδὲν οὐδὲν οὐδὲν βροχῶν σῶν,
 Οἷον τῶν ἡμέρας κατὰ. μέλα καὶ χῶν ἡμέρας
 Ἰδῶν, ὡς αἱ πῶον κατὰ κατὰ ἀνέχουσιν μῶν.

Non aliter ferè Hesiodus:

Ἡμερῶν δὲ ἀνέχουσιν πῶον κατὰ μῶν,
 Πεισσομένην δασομῶν.

Præterea cum ratio dierum non magis ad *μαργίαν* pertineat, quamvis plura in ea observanda sint, quod ad rationem earum, quam ad mercaturam; tota autem Oeconomiae Hesiodi ratio circa duo illa hoc libro versetur, manifestum satis est, totam considerationem dierum, præceptum esse aliquod, quod doctrinam utriusque absolvat: ita ut alterum ostendat τὸ ἐν δῖ, alterum τὸ πέν.

C A P U T XIX.

Illustrata minima hujus libri parte, quæ plurimum difficultatis habet, reliqua jam plana sunt, quæ omnia hoc capite proponemus: ut ordo eorum facilius & series perspiciatur. Sequitur sæculi illius descriptio, in quo *Αἰδὼς* & *Νέμεσος* terras relinquunt, ac coelum petunt. Ultimum divortium id est, quod cum homine fecit Deorum præsentia. Cum illis subeunt tum alia, tum mater scelerum injustitia. Hac occasione singulare *αἰδώς* proponit exemplum, à causa desumptum, quæ misere pervertebatur à iudicibus. Quod ut occultius proponat, suavissimam de accipitre & philomela fabellam, quales erant illæ, quas Græci *αἴψα* vocant, interfecerit. Ejusmodi *αἴψα*, quales sunt plerique Æsopici, quos venerabatur antiquitas, desumebant ab *ἡρακλειῶν*, & Saturni ætate, quæ tam reliqua hominibus & Diis, tum vel maxime vox communis erat & familiaritas, utpote nondum inventa *κρησφύλα*: quales fuerunt qui sequenti sunt homines, quorum Poëta ut feritatem ostendat, negat eos amplius *ὄντων* *ἰδίων*. Vocem autem *αἴψα* ita ab Hesiodo sumi, jam olim magistri viderunt. Plato in Politico ubi *ἡρακλειῶν* sæculum cum reliquis confert, beatissimos ait ejus sæculi fuisse homines, si quidem ex reliquis animalibus cum quibus vivebant quotidie, & loquebantur quotidie, didicerant, quæ ex uniuscujusque naturæ cognitione percepta, ad sapientiam spectabant. Locus illius est: *Εἰ γὰρ πίνω οἱ τρέφει τοῦ Κρόνου, παρὸντος αὐτοῦ, ὅτι πίνω, χαλκὸς δὲ διακρίνεται, ὥς τὸ μὴ μόνον αἰθρῶναι ἀλλὰ καὶ θεοῖς ἀπὸ λόγων δύνασθαι συστήσασθαι, ἀντιχρῶντο τῆς νόμιμότητος ἐπὶ φιλοσοφίαν, μὴ τι θεοῖς καὶ μὴ ἀλλὰ οἰκιστῶν, καὶ πτωχολογῶντες περὶ πείνης φύσεως, ἢ πῶς τις ἰδίαν διαίτην ἔχουσι, ἥδε τίς τις διάφορος τῇ ἄλλῃ εἰς σωματικὸν φρονήσας, εὐνοεῖται ὅτι τῷ οἱ τότε μυρία ὥς διδασκαλίαν δίδωσιν· οἱ δὲ ἡρακλειῶντες οὐκ ἔτι πίνω καὶ ποτῶν, διαλέγοντο ὥς ἀλλήλους καὶ τὴν θεοῖς μύθεον, οἱ δὲ καὶ τὰ καὶ ὥς αὐτῶν λέγονται, &c.* Ex quo apparet, omnes *μῶτες* illos inter homines feræque, vel ferarum inter se, ad illud sæculum referri solet. Quorum quosdam Plato reprehendit, quod nihil minus quam sapientiam docerent ac virtutem, quales multi tum circumferebantur. Hinc apparet partim *μαργίαν*, partim iniquitatem *Αἰθάρχη*, qui versus illos è numero ejiciebat reliquorum:

Αἴψα

Ἀφ' ἧν δ' ἔτι καὶ μέγα σέβας κρείσσειας ἀνιφερύζαν,
Νίκης τε εἰρήνης. σέβας τ' αἰχμῶν ἄλλων πύχην.

Causam addebat: ὅτι αἰλόνων γαμελογίῃ εἰ πρίπον. Atqui tempore ἡγεμονικῇ, λόγῳ aliquem tribuebant reliquis animalibus, ut potè notum existente τῷ αἰλόνων maxima ex parte ante τὴν ἀνιφερύζαν, quod sub ἐπιθυμιακῇ maximum est, cujusque pars præcipua ἡ ἐπιθυμία καὶ ἀκαλασία. Eam enim vocem ita ut Aristoteli sumitur consideramus, quam Veteres existimabant τὴν ἀνιφερύζαν εἰ φεγγίτι δυνάμει εἰς sedem suam ejicere. Hæc causa fuit cur quotiescumque Platonici, aut alii, fabulis utuntur, hæc ferè verba adjungant, ἡ ἀρετὴ τίτι ὁμύφωνα καὶ τῷ θεῷ τοῖς ἀνθρώποις, ut ostendant ex alio ævo, quod multum ab hoc discrepat, tabulas desumi. Sic Max. Tyr. Disp. ix. Παιμὼν αἶψα καὶ μέγιστον ἐβλάδιζον ἄμφω κατὰ τὸ εἶδος. ἰδόντες δὲ ἐκ πόλεως ἄρτα ἐντραφὴ πλάναρμον, ἀπλάσθιντα τὸ ἐντόμιον, ἄνυστο ἐκ' αὐτῶν ἄμφω (ὡς ἀρετὴ τίτι ὁμύφωνα καὶ τῷ θεῷ τοῖς ἀνθρώποις) Deinde sequitur longa descriptio præmiorum justitiæ, poenarum injustitiæ. Atque ita convenienter se ad judices convertit, quos monet, ut vel hanc ob causam justitiæ rationem habeant, τὴν nimirum τὴν Δαιμόνων præsentiam, qui propriè inspectores cùm aliarum rerum à Jove, tum vel maximè eorum qui justè aut contrà judicarent: quos propterea sustinere ait munus βασιλικόν, id est, διανοητικόν. Siquidem ea vox ubique forensis est apud Poëtam. Ubi rursus obiter injuriam sibi factam proponit: ostenditque devenisse eò improbitatem sæculi; ut primum dedecus sit virum esse justum: quamobrem καὶ ἐπ' αὐτῶν injustitiam esse dicit præferendam. Quem locum à versu, cujus initium, Πάντα ἰδὼν Διὸς ἐφθάλμῳ, ad eum usque cujus initium, Ἀλλὰ τί γ' ἔγωγε ἰσχυρῶς, ejiciebat Plutarchus. Postea fratrem rursus peculiariter ad justitiam adhortatur, quia alterum hominum proprium, alterum belluarum est. Illa namque τὴν ὁμιλίαν tollit, quæ tam necessaria est, ut humanam societatem constituat: cujus ἀδικία ne latronum quidem societas carere potest, teste Platone. Ibi perjurio poenas, pretium virtuti ponit. Quæ doctrina Pythagorica est, qui impietatem τῷ ὅρκῳ metiebantur: sicut Plato De Rep. secundo εὐνομίαν & ὁρίαν conjungit. Sequitur collatio inter aditum virtutis qui asper est; & vitiorum, qui facilis: ita ut in altero præcedat dolor aliquis: in altero sequatur æternus. Hæc primum virtutis præmium illi defert, qui per se facit: alterum illi qui monitus: inutilem illum ostendit qui nec sponte, nec per se. Justè ut quis agat, esse necessarium ostendit τὸ ἐργάζεσθαι in genere, cujus finis est τὸ πλεονεξία, sicut otii paupertas & miseria. Divitias enim sequitur confidentia: paupertatem pudor. Cùm enim necesse sit vivere, sequitur ut vel justè vel injustè comparentur τῷ ἐπιτηδείο. Justè potest, qui labore suo de vita sibi prospicit: injustè, qui vel verbis vel re aliquem decipit. Sequuntur variaz injustitiæ species. Τῷ δικαίῳ enim more Veterum scelera omnia opponit. Atque ita ad finem usque præcepta sequuntur, partim publica,

blica, quæ ad *οικονομικὴν* spectant, partim privata quæ ad *πολιτικὴν* referuntur. Priore parte in doctrina hac consumpta, ducentis & aliquot versibus præcepta primæ Oeconomiz partis sequuntur. Ea autem est Agricultura. Primum est Arandi tempus: secundum modus; ubi terram dividit *εἰς πεδυνὸν, ὄρευνὸν, καὶ περιθλαστικόν*. Hujus rei finem proponit duplicem. Primus est specialis, & rursus ad Agriculturam spectat: alter generalior, & ad Oeconomicen. Prior est, ut omnia suo tempore proveniant: alter ut res familiaris fiat auctior. Sequitur præceptum Oeconomicum simulque rusticum: de domo, ut capiat: de muliere, ut servet: de bove, ut laboret. Sequitur *ἐξολοθρία*, sive *lignatio*, quæ utrique confert: Agriculturæ ad aratrum & instrumenta similia: Patrifamilias ad thalamum & alia. Hujus lignationis tempus distinguitur. Hanc sequitur præscriptio de numero aratorum, de numero & ætate boum, quando pascere & in campum deducere oporteat. Tum de his, de instrumentis, de curru, & aliis comparandis. Posthæc, quando invertenda sit terra; quando iteranda; quo modo & quibus Diis supplicandum; de abigendis avibus. Hic iterum generales sententiæ de labore & industria inferuntur; cujus finis est rei familiaris opulentia. Serò arantibus quid observandum sit: tum diligentem habendam esse singularum anni tempestatum rationem. Et quoniam nihil homines magis efforminare existimabatur quàm ignis, qui *βαναύρον* erat proprius, ad quos ociosi homines confluere solebant, sicut suo loco in Notis ostendimus: monet Persen, ut tabernas hujusmodi & *λέχαι* hyemæ prætereat, potiùsque de domesticis cogitet: ne & paupertate simul obruatur & frigore. Quorum alterum *ἡ ἀποργή*, alterum *ἡ ἀλυσία* est. Ibi tum ostendit, nihil agendi finem esse improbitatem, & artes non bonas, monetque ætate de hyemæ, deque *οὐλοποιίᾳ*, priusquàm ab hyemis violentia præveniatur, patrifamilias esse cogitandum. Sequitur luculenta hyemis, & ejus incommoditatum descriptio; cujus injuria quomodo sit propulsanda: quomodo prævertenda sit pluvia: quæ ratio Oeconomica hyemis tempore, propter inæqualem divisionem *ἡ νυχθημερία* incunda sit, ad veris usque adventum potissimum, demonstrat. Quando sint putandæ vites, quando acnendæ falces. Æstate duo fugienda esse; mane somnum in lecto; pomeridianis horis in umbra. Quorum alterum *ἡ γῆρας ἐπ' αὐτῷ*, alterum *ἡ γῆρας οὐκ ἐπ' αὐτῷ* vocat. Agnæ quando pinguiissimæ: vinum quando præstantissimum sit: quorum utrumque est, cùm carduus viret, cicada canit. Quænam ratio in victu, quæ in vini mixtione sit habenda, de qua hic occasione tradit præceptum. Quando tritandum sit, qua in area & solo: quomodo & quando intus reponendum. Quid de famulo, ancilla, & custode cane observandum sit: quid de paleis: quando famulis cessandum. Autumnus sequitur. Quando & quo tempore uvæ carpendæ, quamdiu soli exponendæ, quando in labra colligenda. Atque ita prioris Oeconomiz pars cum anno absoluto absolvitur. In

hæc

hac consideratione ultima est ea doctrina quæ Ephemeris ab agricolis vocatur : quæ à vere incipit & aratione , in eaque rursus desinit : quam Tzetzes & alii in illa parte constituerunt , quam Ἡμέρας dicimus. Hanc excipit pars altera , quæ ut majus lucrum propositum habet ; ita minùs justa est , longiùsque ab ἀγρονομικῇ ratione recedit , quod ex terra vivebat : sicut etiamnum agricolæ, excepto labore, quem induxit Pandora. Primum quod in ea est , agit περὶ μέγας θηλάους, quod malè intellectum fuit ab Interpretibus : nam ita vocat τὴν ἐπιτήδειον καὶ ἡμέραν, quem constituit diebus quadraginta, post conversionem Solis. Agit de opere deinceps navibus committendo, & quamdiu reditus differendus sit. Navigationem constituit duplicem : Εἰσπυλὴν, quæ usitatissima fuit , minùs tuta tamen est : Θυσπυλὴν, quæ tutior multò, & minori cum periculo conjuncta. Sequuntur deinde rursus præcepta in genere Oeconomica , de ætate viri & fæminæ : quando potissimùm paterfamilias , quot annorum , qualem denique eligere debeat : quid spectandum , quid fugiendum. Restant versus aliquot, qui omnes præcepta de vita communi , de Diis , de hominibus , & pleraque superstitiosa ad finem usque continent.

CAPUT XX.

Postquam ex ipsis Hesiodi operibus, quæ prior operis hujus pars est , probavimus errasse eos qui hos libros de Agricultura esse existimarunt : idem nunc ex altera parte præstabimus, quæ Ἡμέρας inscribitur. Inter reliquas doctrinas quas Agricultura complectitur, minimè ignobilissima est illa , quæ Εἰσπυλὴν dicitur. Est autem in Agricultura Εἰσπυλὴν doctrina, quæ docet quando unumquodque in ea agendum sit. Quia autem doctrinam τὴν Ἡμερῶν cum Εἰσπυλίδι confundunt Interpretes, aliquid priùs de hoc errore dicendum est. Ac primùm Εἰσπυλίδι in Hesiodi Operibus non in Diebus, habemus, Εἰσπυλίδι toto opere sparsetur sunt. Sic, si quæris quando arandum sit; respondebit, ὡς ἐν φωνῇ γὰρ ἐν ἐπιτήδειῳ. Si quæris, quando ligna cædenda sint, respondebit, Ἡμερῶν δὲ λήγῃ ῥῆμα ἐξέειπεν, & quæ sequuntur. Atque ita toto opere. Manifestè autem ibi plena Ephemeris totius anni incipit, Μῆνας δὲ Ἀπριλῶν ubi ostenditur ob inæqualitatem dierum quid illa anni tempestate agendum in opere, quid in administratione domestica servandum sit. Atque ibi hyems & dies ejus. Ver ibi habes, & quæ agenda sint, Εὖτ' ἐν δὲ ὅτ' ἐξέρχεται μὲν τροπὰς ἡλίου καὶ μέγας ἐκπύρεται Ζεὺς ἡμέρας. Æstas & quæ in ea agenda sunt ibi, Ἡμερῶν δὲ σέλυμας τ' ἀνθεῖ. Atque hæc causa est cur Philosophus ex divisione Hesiodi mulieres salacissimas esse dicat ἐπὶ σελύμας : quod dicendi genus cùm non perceperint Aristotelis Interpretes, nos id suo loco illustramus. Autumnus, & quæ in

eo agenda, ibi. Ἐστ' αὖ δ' Ὀρίων καὶ Σείριος. Atque ita tota Ephemeris absoluta est. Quam Hesiodi rationem his verbis in Avibus suis lepidè alludit Comicus:

Πρῶτοι μὲν ὄρεσι φαίνονται ἡμεῖς ἥριος, χειμῶντος, ὀπώρας.
Σπείρει μὲν, ὅταν γένηται κρῖνον ἐκ τῶν Ἀδούλων μεταχειρῆ,
Καὶ πηδάλιον τότε ναυκλῆρον φερέει κρημίσματα καθεύδων. &c.

Errant enim qui Ephemeridis divisionem κατ' ἡμέρας necessariò statuunt, cum sit κατ' ὄρεσι καὶ μῆνας. Quò respexit idem Comicus, Ranis:

Ὀρφῶς δ' μὲν, inquit, πλατὺς δ' ἡμῶν κατέδυκε, φῶς τ' ὀπίχεται.
Μυσταῖς δ' ἐξακίστοις τι νόστον καὶ χρησιμῆς. Ἡσίοδος δ'.

Γῆς ἱρμασίας, κρημῶν ὄρεσι, ἀρότες.

Nam de operibus loquitur. In Geoponicis, quæ sub Constantini nominis circumferuntur vulgò, liber tertius est Ephemeris, quæ definitur ibi à vetere magistro ἡ ἀποθέκεται ἡμέρας μὲν ἱρμασία, καὶ τὰ δὲ κατ' ἡμέρας μῆνα ἱρμάζειται. Incipit auctor ejus à Januario, definit in Decembrem. Sic Ephemeris erit, si dicam, Τῷ Ἰαννουαρίῳ καὶ κρημίσματα καθεύδων τὸ δένδρον. τῷ Φεβρουαρίῳ καὶ πᾶν δένδρον φυτεύειν, & sic in reliquis. Quæ doctrina nihil habet commune cum Diebus Hesiodi. Hinc, ut ego arbitror, iterum aliud sequitur erratum Tzetze, qui Orpheæ quoque ἡμέρας scripsisse vult, cum ille Ephemeridas scripserit: dividit enim magis, ut ex principio apparet, opera Agriculturæ κατὰ μῆνας. Verba Orphei sunt:

Πάντ' ἰδὼς, Μυσταῖς θεοφάδης. οἱ δὲ σ' ἀνώγει
Θυμὸς ἐπωνυμίας μολύνης κατὰ μέτρον ἀκῶσαι,
Ρ' αἶψά τοι ἔξοριον.

Et rursus paullò post idem, αἷς αὐτὴ περιέχει καὶ ἄντικυ μῆνης. Singulos tamen dies videtur persequutus ille, sed ex ratione Planetarum, Solis, & Lunæ, prout cum plantis conveniunt: nam & hi versus ejus adducuntur:

Πρῶτοι μὲν πάντα τοῖς ἡμέραις φαίνεται Ἀρης
Μῆνα δ' εἰς τὸ Ἀρίω ἱρμάζειν, ἔχει δ' ἱρμῶν.
Τὴν δὲ καὶ θεοφάδης φύσιν δικαίως ἀναφαίνεται.
Ἀδύνατον ἔστιν ἡμῶν ἀποτρέφειν ἡδύλοισι
Πᾶσιν ἐπιχθονίοισι φυτῶν τε αἰσίν αἰλῆς.
Τέτρεται δ' αὐτοφύκη πολυφύκη λαμπρὰ σπινθ.

Præterea cum Heraclitus Hesiodum risit, quòd aliam diem φαύλον, aut, ut ipse loquitur, ματηγὰν putaret, aliam κατ' ἡμέρας, sive ἀγαθὴν, quòd omnes dies æquales sunt, dementia maxima esset cogitare vel-
le, Ephemeridas rusticorum, quarum ratio & natura, è Sole & Luna, κατὰ φύσιν est petita, evertere voluisse. Ostendimus igitur aliud esse Ephemeridem, aliud doctrinam eam, quæ ἡμερῶν ab Hesiodo vocatur: de qua jam agemus. Dies sunt vel Boni, vel Mali, vel Mediocres. Rursus id quòd sunt dies, Boni vel Mali, vel Mediocres;

dioces; partim suo, partim respectu operum sunt quæ aguntur. Quorum diversitatem commoditas vel incommoditas dierum sequitur. Utraque ratio consistit, vel in natura: ut cum quæro rationem, cur Athenienses diem *εὐνοίας* ad contrahendas nuptias præferant reliquis: causam reddo: quia naturaliter tum cum Sole Luna coit. Vel ex religione: ut cum quintum diem doceo vitandum. Causa est: quia tum circumferant Erinnyes: septimum approbo. Causa est: quia tum natus est Apollo. Vel ex ratione numerorum & vi occulta: ut cum quartam laudo, ob vim quaternarii magni illius *Διμυρῦ Πυθαγορείῳ*. quæ præcipuè in his spectatur, & quæ nituntur reliqua. Dubium autem non est, quin alii quoque rerum earumdem Scriptores, præcipuè autem qui *Γαλακτίας* dederunt, aut in his aliquid præstiterunt, hac quoque in re Hesiodum sequuti sint. Quaprocul dubio Christianorum hominum censuram meruerunt, qui superstitiones illas tamquam *αἰσίου* & *ἑλκύνικης* *ἡρησάμεν* *οὐκ ἀναξίως* ex animis suorum evellere conati sunt. Nec aliò spectare certum est, eam quam Photius de Vindanii Anatolii Beryti, & aliorum quorundam scriptis reliquit. *ἔχῃ δὲ ὁμοίως καὶ ἡμεῖς τὸ πρὸς τὴν βιβλίον περὶ τῆς καὶ ἀσπίδος, καὶ τῆς ἑλκύνικης πλάτης ἀντίπληξιν. ἃ δὲ τὸ εὐστόχῳ χρησίμους οὐκ ἀπορρίπτειν, τὸ λαμπρὸν συνάγειν καὶ χρησίμους. καὶ οἱ ἄλλοι δὲ, τὸ πρὸς χειρὸς καὶ σφαιροποιίας συνθεσφαιρῶν, χιτῶν καὶ αὐτῶν ἀπὸ τῶν αὐτῶν, ἔστιν ἐμὲ ἀδύνατον. ἐπιφράσων. ὅτι ἐπὶ πολλοῖς δὲ ἀποφασίζον, ἐὰν οἱ δὲ ἀποφασίζουσιν, καὶ τὸ Λέοντος τὸ ἄλλων ἀποκρίναι πῶς. Ex his tota Nicomachi Gorgaseni constabat Theologia: quod opus rectè vir cordatus *ἀποφασίζων* ἢ *καταφασίζων* βλάβος ἀναπλάσματος vocavit. Reliquæ rationes sunt *παροτρύνσεις*, & pro causa habent experientiam. Generalior divisio talis esset. Dies sunt vel *ἐργασίμοι*, vel *ἡμέραι*, vel *ἀποφασίδες*. *Εργασίμοι* sunt, qui & *ἀνύσιμοι* & *ἀνέμοι* dicuntur: *ἡμέραι* quos *Θεὸς Ἡμέρας* vocat Lucianus, quibus opponuntur *ἀποφασίδες*. Ex illis cum maximè πρὸς *ἐργασίμους* consideret Hesiodus, nos cum Heraclito πρὸς *ἀποφασίδες* τῇ *ἐργασίμῳ* opponimus, non τῇ *ἡμέρᾳ*, in hujus quidem operis consideratione. Nam de eo ita notat Plutarchus, *Περὶ δὲ ἡμερῶν ἀποφασίδων, εἴπερ καὶ τὸ πρὸς τὴν πᾶσιν, εἴπερ καὶ, αἱ ἐργαῖς Ἡρακλείδου ἐπὶ πλεονέχει. Ὅτι οὐδὲ, πρὸς μὲν ἀναξίως ποικίλονται, πρὸς δὲ φαύλως, αἱ ἀγνοῦνται φύσιν ἡμέρας ἀπείσθη μίαν ἔσθαι, ἐπὶ τῇ διηγήσει. Politianum quantum fugerit ratio, qui tres Jovis dies statuit, ex loco Hesiodi malè intellecto, in Notis ostendimus. Jam ad institutum nostrum pergamus, latiusque quàm Agriculturam patere hanc partem ostendamus: quod ut fiat, iterum totum *Εργων καὶ Ἡμερῶν* librum dividamus, hoc pacto. Circa duo operis totius ratio versatur. Primò enim aliquid agendum, quid, & quando, docet. Secundò, dies aptos & ineptos, vel mediocres, cum causis suis ostendit. Illud quod agendum est, Agricultura est: quæ non est præcipua, quia habet æqualem: neque sola, quia adjunctam habet alteram. Ea est Navigatio. Sicut igitur doctrina τῇ *Εργων* latius patet, quàm illarum altera, quia de utraque**

agit : ita ἡ Ἡμερῶν , quia utrique dies assignat. Ac de Agricultura ubi agat notissimum est : sicut ibi :

Ἡ μὲρ αἷς πίπει . ἢ δ' ἰσφροῖα κερπὸν ἀργῶν . &
Σπέρμα δ' ἀργῶν . Φυτὴ δ' ἐκτρέφεται ὄρεσι , & aliis .

De altera :

ὕλοτόμος τε παρὲν θαλαμῶνα δῶρα ,
Νῆα τε ξύλα ποταμῶ , τέ τ' ἀριδρὰ νηοὶ πέλας) ,
Τελευτῶ δ' ἀργῶν οἷας πύργου δαίμονα .

Ostendimus utramque partem hic esse sicut in altera. Nunc etiam totum. Oeconomia duplex est , ut diximus , vel conquirendi : ad quam spectat utraque pars de qua egimus , Agricultura & Navigatio. vel conservandi , quæ propriè Oeconomica dicitur , quam continuo in primo Ἡμερῶν habes :

Ἡμερῶν δ' ἐν Διὶ πεφυλαγμένῳ δ' κατὰ μῦθον
Πιφροδὲ μὲρ δαίμονα , τελευτῶ δα μὲρ ἀείρον
Ἔργα τ' ἰσχυρῶν , ἢ δ' ἀργῶν δαίμονα .

Ἀργῶν δαίμονα munus erat in magnis familiis ἡ οἰκονομία quæ secunda persona erat μετ' αὐτῶν , id est , post dominum ; Lucianus ἐν τῇ Περι τῆ ἐπὶ μυριάδων συνόκτου . ὁ μὲρ τῆ μυριάδος αὐτῶν , κατὰ δύο ὁδοὺς καὶ τέτταρας . καὶ βαρὺς αἰτῶν οὐ καὶ ὀχληρὸς δοκίμῃ ἵνα δ' ἐν λαΐσιν , κατακλυτῶ μὲρ αὐτῶν , καὶ κατὰ τῶν . Διερρηγμένῳ δ' καὶ οἰκονομῶν . ὅτ' μὲρ καὶ ἀλλῶν Διερρηγμένῳ πῶσι . Ἴι πῶσις suos ut plurimum habebant , quo um erat singula πύργου . Qua voce Poëta eadem ratione infra de tota Oeconomia utitur .

Ὅ γ' ἀπὸ τῆ τ' ἐν αὐτῇ πὶ δύο γὰρ μὲρ ἡμερῶν μένους .
Ἐξ ὅχ' αἰσθητῶν βροτῶν ἔργα πύργου .

Unde Theocritus Χάρισιν

Ποταμὶ ἐν Ἀντοχίῳ δέμοις καὶ ἀντικλῶν Ἀλκυῶν
Ἀργῶν δαίμονα ἡμερῶν ἐκτρέφεται πῶσι .

Rursus alio argumento utamur. Cum ἡ ἡμερῶν sit duplex respectu duorum , quæ familiam constituunt , & ex consequenti Oeconomicis legibus utantur : ut unum ex multis sumamus , Agricultura virorum , Lanificium mulierum ; utriusque meminit. Nam uti non omni die prius fieri posse existimat , ita neque posterius. Diem autem unum altero , tam huic quàm illi , magis conducere. Sic :

Ἡ δὲ δουρικτὴ τῇ ἐνδοκίῳ καὶ αἰετῶν .
Τῇ γάρ τοι καὶ ἡμερῶν ἀριστοκτῆσι καὶ ἀρχῆς ,
Ἡμερῶν ἐν ποταμῶν . ὅτ' τ' ἴδμεν οὐδὲν ἀργῶν ,
Τῇ δ' ἰππὶ στήθει γυνὴ , ἀνδοκίῳ πὶ ἔργον .

Mulieris nentis idem scopus est qui viri arantis , ὁ πῶσις : utrumque ἔργον est , sicut & navigatio. Rursus alio argumento utemur. Ἰσχυρῶν duplicem usum habet qui extra Agriculturam se extendit. Alter est αἰετῶν θαλάμῳ : alter αἰετῶν οἷας . Utrumque considerat bonus Oeconomus. Thalamum struebat paterfamilias , cùm uxorem duceret : unde Homerus θαλάμῳ λέει dixit : ad quam rem τῇ ἰσχυρῶν erat opus .

Nayem ,

Navem, cum mercaturam institueret. Utriusque tempus commodissimum hic traditur:

Υλοτόμεσσι παμείν θελαμύηια δῶρεν.

Νήϊά τι ξύλα πολλά, τί τ' ἄρμερα νηυσὶ πέλοσται.

Possunt & alia ejusmodi adferri: quod faceremus fortasse, nisi aliud festinaremus.

CAPUT XXI.

EX his omnibus jam satis superque apparet, quomodo vox Ἐργον in Poëtæ inscriptione sumenda sit. Cum enim ad speciem ca-
refertur; vel κατὰ π ἐξαίρετον, ut loquuntur Magistri, sumatur ne-
cesse est: vel κατὰ γλῶσσαν, aut saltem κατὰ διάλεκτον. Quod si κατὰ
π ἐξαίρετον sumitur, peccavit translatione inepta, ἀπὸ γλῶσσης ἐπ' εἶδος:
quæ & inepta esset, quia in inscriptionibus simpliciter loquendum
est, & inanïs, quia falsa: angustior enim contento esset. Quod si
κατὰ γλῶσσαν, aut διάλεκτον, rursus peccavit, cum partim τὸ κυρίον,
quibus opponitur ἡ γλῶσσα, partim τὸ κρητὸν, quibus opponitur ἡ διά-
λεκτος, ibi maxima habenda est ratio, ubi ea tradimus, quæ ab om-
nibus intelligi volumus. quod in inscriptionibus maximè observan-
dum est. Qui vocem ἔργον ἀπὸ τ' ἔργου deducunt, κατὰ διάλεκτον eam
sumunt, quæ multum ab Hesiodi abhorret: plerique κατ' ἐξοχὴν, in-
ter quos est Eustathius. Utro modo sumatur, à Poëtarum ratione
non abhorret. Sic in illo Poëtæ, ἀνδρὸν δὲ ἰοκλῆρ καὶ ἔργ' ἀνθρώπων.
Ovidius κατὰ διάλεκτον, facta vertit. Non hominum video, non ego
facta boum. Porro cum simpliciter vocem ἔργον ad omnia transferant
Veteres, quid opus est nodum in scirpo quærere? Est igitur ἔργον,
τὸ ἔργον τὸ οἰκονομικόν, τὸ πρὸς τὴν βίον συμφέρον. Ita inscriptionem ho-
rum librorum manifestè interpretatur Max. Tyrius, Sermone εἰς τὰ
καθ' Ὀμηρον αἵματα, ubi diligenter de Hesiodi libris agit, tandemque
χρὲς δὲ, inquit, αὐτὰς πεποιδωται οἱ θεοὶ λόγοι, ἅμια τοῖς λόγοις, Θεογ-
νία χρὲς δὲ αὐτὸν ὠφελῆται τοῖς εἰς τὴν βίον ἔργα τι αὐτὸν δρᾶσιν, καὶ ἡμέραν ἐν αὐτῷ
δρᾶσιν, ut supra ostendimus. Non potuit paucioribus verbis melius
omnia ea approbare de quibus supra disputavimus, simulque ea con-
firmare, de quibus hic agimus. Cum autem nusquam improprie in
his libris vox Ἐργον sumatur, quæ dementia esset, ibi improprie eam
sumere, ubi tantum propria esse debet? Sic, Ἐργάζεσθαι Πέρση δῖον γέ-
νη. & Σοὶ δὲ ἔργα φίλ' ἔσσι μίτρεα χρυσέην. & Ἐξ ἔργων δὲ αἰδρεῖς
πολύμηλοι τ' αἰφνειοί πε. & Καί τ' ἔργαζόμεσθαι πολὺν φίλτερον ἀθανάτοισι
Ἑστιάει, ἢ δὲ βροτοῖς. & Ἐργον δὲ ἔδδεν ὁ σῖδος, αἰργεῖν δὲ τ' ὀνειδος. &
Εἰδύκεν ἔργαζον, πύχα σὲ ζηλώσας αἰετὸς. & Ἐργάζεσθαι νήπιε Πέρση Ἐργα
τί τ' ἀνθρώποισι θεοὶ δίδουκεν ἡμέραν. & alibi. Præterea sicut ἔργα βοῶν,
ita ἔργα γῆν dicunt Poëtæ: & sicut γῆν ἔργαζομαι, ita πόντον ἔργαζομαι.
Elegans

Elegans exemplum est in Theogonia, ubi γλαυκὸς ἐργάζεσθ' dixit de mari. Καὶ τοῖς οἱ γλαυκὸς δυνάμεφιλον ἐργάζονται. Ita ut hinc appareant somnia Grammaticorum, qui subtilius hæc inquirunt: & quibus unus finis est ostentatio eruditionis per fas & nefas. Ut concludamus: non aliter vocem Ἔργων in Hesiodi libris sumi certum est, quàm à Philosopho sumitur Rhetoricorum secundo in his verbis: Διὸ τὸς ἐλάθεσθαι καὶ ἀνδρείας πρῶτον, καὶ τὸς δίκαιους· τοῖς τε δὲ ὑπολαμβάνουσι τὸς μὴ ἀφ' ἐτέρων ζῶντας, τοῖς τε δὲ οἱ δὲ τὸ ἐργάζεσθ', καὶ τὸς οἱ δὲ γινώσκαι, καὶ τὸ ἄλλων οἱ αὐτοῖσι μέλινται. Ex quibus verbis, ut infra alibi ostendimus, perfecta hujus libri reddi potest ratio. Cum enim τὸς ἐργαζομένους, & τὸς αὐτοῖσι. Veteres maximè justos putarent, apparet non modò quomodo sumenda sit vox illa, sed & cur de justitia agat. Sic & apud Homerum Odyss. E. ubi hanc Oeconomiam tangit:

Τοῖς δ' ἴα σὺ πύλαμα, ἔργον δὲ μοι εὖ φίλον ἔμε,
Οὐδ' εἰκαφίλην, ἥτις τριφί ἀγλαὰ τέκνη.

Atque hæc hæctenus.

F I N I S.

DANIELIS HEINSII
HYMNU S
IN HESIODI
PANDORAM.

Ex quo, quæ Hesiodi Pandora sit,
intelligitur.

Α΄ Θανάτων βασιλείαν αἰδομένη καὶ ἀνδρῶν
Νόσφιν αἰὲν κρατέεσσαν· ἐπεὶ κατ' ἀπείρονα γαῖαν
Πλαζόμενοι λιπόμεσθα θεῶν, αἰεσίφρονι θυμῷ·
Ἀρξάμενοι, αἷς πρῶτα φερέσβια δῶρα καλύψας
Γ' ἀπεπονίδαο χολασάμεντο· διὰ βελὰς
Ζῶς κρατερὸς γλυκόπικρον ἐπήγαγε πῆμα βροτοῖσι,
Γ' λαθὶ πασιμέλυσσε, πανόλβιε, πάντα θεάων.
Εὐφροσύνης δάπτειρα, καὶ διάντησεν ἰόντι.

Ὡς ποτε γῇ τεταίνυσσε, καὶ ἔρηνος ἄρουρ ὑπερθεῖν
Ἀμφιταλαντεύσασιν ἐλαιοτόμῳ· πρὶν γαῖαν
Τείρεσιν ἐστειλάνωτο, καὶ ἡελίῳ γλυκὺ φέγγει·
Αὐτοκασσιγνήτης ἐσέφατε κύκλα σελήνης,
Ἦδη χθονὶ λιαροῖσι καλυψαμένη Διὸς ὄμβροισι
Ἀνθρώπων τέκε Φύλα, καὶ ἄρουρ' ἀπὸς διὰ κρήνης
Ἔθνεα βοτρυδὸν χρυσεῶν ἀνετέλλετο λαῶν.
Χρυσέων μὲν πρῶτα καὶ ἀργυρέων γένε' ἀνδρῶν
Μήτηρ τέκετο γαῖα, θεῶν πάντας μεμηλὸς,
Ἐκτὸς αἰλιτροσύνης λυοσάδεο, ἑκτὸς ἀνάγκης,
Τοῖσι βίον πόρε δίδουσα, καὶ ἡ πρῶτον τέκε μήτηρ,

Πήχας

Πήχτας ἀμπετάσασα, Φίλα μαλώσασα τέκνα,
 Πάντα χαλεπασαμένη. δεινὴ δ' ἀπέκент θάλασσα,
 Οὐδὲ βίον μερόπεσιν ὑπύπεθεν ἄρματα πόντι
 Νῆες ἀγένεσθον, Βορέω πνεῖονίῳ ἀπειλίῳ
 Λαίφει πεπταμένοισιν ἀνὰ μέγα κύμα θέουσι.
 Τοὶ δ' ἔθροισι μερόπεσι μεμιγμένοι εἶδαν ἔδρασι,
 Πάντων δ' ἔρυστρον ἀνεστροφῶντο κατ' αἶαν.
 Ζῶς δ' ὅτε δὴ χεῖρας ἢ ὀρέϊ καρπὸν πεποιθὺς
 ὅς γ' ἡμέτιν κρητερῇσιν ἀλυκτοπέδῃσι πελάσας
 Οὐρανόθεν βιάοντα κατήγαγον, ἐκ δ' ἀνέβη
 Γαπετὸν δολέοντα, νέης ἐπεβήσασα τιμῆς,
 Ἀπὸ τότε χαλκείῳ γυῖῳ, ὄβριμον, ἀκέραιον,
 Ἀθανάτοισι θεοῖσιν ἀπαχθόμενον, τέκε γαῖα.
 Ἄρει πεφελῆς, ἢ ἀναιδείῃσι νόοιο
 Ἵστ' ἔσθ' ἑσμάθ' ἑῶν τελέσῃ πενεόφρονι ὀρμῇ.
 Τὸς δ' ἔρεα λείπεσθον ὅσοι ναετῆρες Ὀλύμπῃ
 Ἀνδράσιν ὠκυμόροισι πάλαι μίγνυντο κατ' αἶαν.
 Οἱ δ' ἢ μὴ οἰώθησαν ἀκινήτοισι δ' ἰσχυροῖς
 Καὶ θανάτων συχερῇσιν ἐδυσλώθησαν ἀνάγκης.
 Δῶρ δ' ἢ πάντα θεῶν μίνυθον. Ζῶς δ' ἀφθιτα εἶδ' ὅς
 Κρύψασα πῦρ, πενίης ἄκρος ἄμμορον, ἔρμα βίοιο,
 Σύμφορον ἀπείρης. Τὸ μὴ αὐτίκα μέρμερ ἦν
 Γαπετῇ, κηλοῖσιν ἐνὶ νερῇξιν καλύψας,
 Ζεῦ δ' ἀλατῶν κλέπτεσκε, θεῶν πρῶτον ἢ δὲ καὶ ἀνδρῶν.
 Οὐδ' ὅππῃ ἀθανάτων πεφυλαγμένη, ἐδ' ὅγε μιν
 Εὐρυβίᾳ Κρονίᾳ ἐνὶ στήθεσιν ἀλύξας,
 Κήπιῳ. ἢ μάλα μέλλεν ἀπειρέα νηλέα θεσπόν.
 Διπέμν' ἀνθρώποισι, καὶ αὐτὸς πῆματι κύρσας.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ γένεσκε καὶ φρένας ἔνδον ἔπος
 Ζῶς ἀπαφισκόμεν, καὶ ἀμερομένη φλογὸς αὐγῆς,
 Δεινὰ παθῶν κεχόλατο, καὶ ὀσόμεν καὶ θυμὸν
 Ἀργαλέας ὀδυῖας (αἱ τ' ὠφελον ἐδ' ἐχέοντο
 Ἀμφὶ τε γλυκὺ πόνεσσι, καὶ αἰλμυρῶντι θάλασσῃ)
 Παρθένον αἰδοίην διερχῆς ἐπιδάσασα γαίης,
 Παρθένον αἰολόμορφον, ὅπερ Φιλότιν ἀνάγκης,
 Παρθένον, ἢ χθονὶ πᾶσι καὶ ὑδάτων ἐν ἑσπέρῃ,

Ὅσαά τε γῇ καί λησιν ὑπὸ ῥίζησι κέκλυθε,
 Τῇτ' ὀπιτέτραπ' ὅφυτ' ἀμυρία, καὶ μέγας ὄλβος.
 Ἐνθα σε τὸ πρῶτον πυρόεις Ἡφαίστος ἐτάξε,
 Πᾶν δ' ὀπιβέβλησται ὅσων μερόπεις ἀνείαρ.
 Πάντα θεῶν λάχες ὄλβον, ἦ γεγαυῖα περ αὐτῇ.
 Χαῖρέ μοι αὖτις ἀνασσα, πολύχλιτε μήτερ ἐάων,
 Μήτηρ ἀπημονίης. τίνα σοι τίνα μῦθον ἀνάψω;
 Πῶς δέ σε κικλήσκων, σέθεν ἰλέω ἀντιβολήσω;
 Χαῖρε θεῶν κρείσσει, θεῶν θεὸς αὐτῇ ἴσσει,
 Δημήτηρ μὲν ἔσσει, καὶ Διόσκειρον Ἀθήνη,
 Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, καὶ ἐνὶ πολέμοισιν Ἀθήνη,
 Ἐν ᾧ πόθοις Κυβέβεια καὶ Γμερ, ἡ μάλα κῆν
 Ὀλβος, ᾧ τιμῇ Λακκόπιδοι εἴνεκα κέρης
 Ἡπιόησθα θεός, καὶ ἐπέβλεπες ὀμματι Λακκῷ,
 Ἐκ δ' ἐβαλες πενίην θυμοφθόρον. ἰσθλά τε πολλὰ,
 Χρύσεά θ' ἱμερόεντα ἐπήγαγες ἔδνα γάμοιο,
 Ἐν δ' ἔρον, ἐν δ' ὀάρεσ τε, καὶ ἡδέα Κύπερδοι ἔργα.
 Τῶν ἅμα γὰρ πάντων πάλαι ἐμμορες, ἐξέπ κείνε
 Ὅπως δὲ τὸ πρῶτον ἐνὶ μερόπεις φάνησθα
 Ζῆνι χαριστομήνῃ πρῶτῳ δέ σε φαντὶ γυναικῶν.
 Τῶνδε γὰρ ἀντιπέτυξο, καὶ ἀγλαὸν ἔλαχες εἶδος
 Παρθενικῆς, ἀνασσα, χάριν σίλβου καὶ αἰδώς.
 Τῷ καὶ ἐγὼ τοι πρῶτοισι, ἐπὶ χυθὸν αἶθρον ἀέξων,
 Ἡβης χρύστον ἄνθος, ἐπὶ νέος, ἐδὲ βολάων
 Νῆις ἰὼν πάντῃ τ' Κύπερδος, ἐδὲ πόθοιο,
 Εὐεπίης ἀπένδω μαλακὸν γάμος. ἵλαθι πότνα,
 Ἰλαθι. δὸς δ' ἡμῖν γλυκερῆς ὀπιβήμηναι δίνης.
 Χαῖρε πάλιν τρέλῃσι, θεῶν ὀπιειμήνῃ ἀλκίῳ,
 Ἀλκίῳ μὲν πάντων τε θεῶν, πασσὼν τε θεαινῶν,
 Εἰρήνης ὀχετιγῇ, καὶ ἰδυίτρεσσι κυδοιμῷ,
 Ἐλπίδος ἡγήτρεσσι τίς ἂν σοι καρπὸν μάχουτο,
 Ἡ πολυωνυμῆσι θεῶν οἱ ὄλυμπον ἔχουσι.
 Δήμητερ μέγα χαῖρε, καὶ Ἀμφιτρίτῃ ἀνασσα,
 Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, Ἀμφιτρίτῃ καὶ πόντον.
 Τῷ καὶ ὅσοι ἀσπείδουσιν δρόμῳ μῆναι ἡδὲ φυτῶν,
 Ὅσοι ἐπαογυτέρησι πέδον κρέουσι μακίλῃσι,

Ὅσοι ἀμνησάμενοι πολυγηθέα καρπὸν δόξης,
 Ἐκτελέα, βρίθοντα, πειλοφίγυσιν ἀμάλλαις,
 Σὸν πρῶτόν τε μέσόν τε καὶ ὑστάτον πρὸ βωμὸν
 Αἰὲν ἐλίσσον), καὶ ἐλίσσομενοι ποτὶ δῶμα,
 Παμπαλῆγες τι φέρουσι καὶ ἔφατόν. Ἰλαθι πότις,
 Ἰλαθι. μὴ δὴ τοί τις ἐμοὶ φίλῳ ἢ δῶπ' ἱμεῖ.
 Νόσφι σέθεν γῶ, ἀναστα, μάττω φυτοεργὸς αἰωδὺς
 Τετράγωνον καὶ νεῖον, ὁμῶς δ' ἄλλος τε καὶ αὐτός,
 Ὡλκα πέρι μοχέοντες κατατρέβουσιν ἄροτρον.

Χαῖρε πάλιν κρείσσε θεῶν, κρείσσε θεαινῶν.
 Ἐξέτι γῶ κείνη, ὅποτε Νέμεσις τε καὶ Αἰδώς,
 Αἰδώς τε Νέμεσις τε, θεῶν ἀριδείκετ' ἀτέκνα,
 Τ' αἰτῶ ἀθανάτων λιπέττω χθόνα καὶ μῦθον ἀνδρῶν
 Νόσφι σκοφροσύνης, παρὰ τοὶ τέλῳ ἐσὶν αἰπάντων.

Χαῖρε πάλιν κρείσσε θεῶν, τραφερῆς τε καὶ ὑγρῆς,
 Τ' ὑγρῆς καὶ τραφερῆς· τῷ καὶ παλαιήσιν αἰεῖρεις,
 Τῇ μὲν Ἀμαλθείης κέρως ἀγλαόν, ἔθαρ δόξης,
 Εὐφορίας μέγα σῆμα, πρὸ σαχύεσσι βεβραγῆς,
 Ἀμφοτέρων σαχύεσσι καὶ ἀνθεσιν. ὅσά τε γαῖα
 Εἰαρενῆ Ζεφύρειο χεῖρ μεθύοντι ἐέρση,
 Πηδάλιον δ' ἐτέρηφι· πόθεν σέθεν ἄμφι, θεαίνη,
 Δεινὰ παλαιήσεων ἐψάσσω βιβλία φωτῶν.
 Ἡ γῶ ἀνακτορίῳ τε μόνῳ κόσμῳ καὶ ἀρχῇ
 Σημανέειν ἠγᾶντο· σὺ δ' εἰναλίη θεὸς ἦοθα,
 Εἰναλίη θεὸς ἦοθα, Τύχῃ δέ σε φαντὶ καλεῖσθαι
 Νηρέῳ ἐν βένθεσσι, καὶ Ὠκεανοῦ γέροντι.
 Πάντη ᾗ ἀπέρχουσι κατ' ὅσων οἶδμα θαλάσσης
 Ἰσῖατ' ἐκπετάσσει, πειλομοχλοῖσιν ἴοικα.
 Ναυηλὴ σοὶ πάμπαν ἐπ' ἄσθεν· ὅς σε, πόροιο
 Νῆα θολὴν ὅπῃ πόντον ἐλαύνει) ἄμφι καὶ ὄλβη,
 Σοὶ ἀνὰ χεῖρα ἦσαν· σὺ δ' ἐμεδέεσσα καπέσης,
 Ἐμπορίας πόντοιο, καὶ εὐφορίας καὶ γαῖαν.

Χαῖρέ μοι Ἀνταῖη μεγαλύνουμε, μήτερ ἀνάγκης,
 Ἡ δὲ Διὸς μέγαλοιο· σὺ γῶ Τιτῷσι μέτεσκες
 Παντὸς ἐπὶ κραπέσσι, πρὸ πρῶτοις θεοῖσι,
 Ρείη πλεποδότεια. μόνῃ δ' Αἰδαο θεαίνῃ

Ὡν πάρε' ἔλλαχες αἶσαν, ἔτ' ἐμπεδα ταῦτα φυλάσσας.
 Μυνοχῆς ἑκάτη, δεινὴ κλωστήρος αἶαυσα,
 Γαῖης κοίρανεσσα, ἣ ἰδυῖναι θάλασσαν.
 Χαῖρε Διὸς δέσποινα, Ποσειδάωνος ἑταῖρη.
 Χαῖρε πάλιν κρείσσει θεῶν, κρείσσει θεαινῶν,
 Ἀρτεμις θηρήτωρ καὶ Εὐνομή, καὶ Ἀπόλλων,
 Ἀρτεμις ἐν βήσσησι, καὶ ἐν νύσσησι Ἀπόλλων,
 Εὐνομή δ' ἀγορῇσι. Σὺ γ' ἐσθλόντας οἷσ' ἔσθλ'
 Ἡ' λύκῃς ἢ χλόνῃς καταναπτόν ἐς σκοπὸν ἔλπεις
 Οὔτε παρέσφιλές γε, καὶ εἰ μάλα τηλόθεν ἔστι
 Ἰθὺ πτυσκόμην. τύχε δ' ἢ μάλα καίριον αὐτῆς
 Ὡς μεγάλη βληθεῖσα, καὶ ἀσπαίρεισσι ποδοῖν
 Ὡς ἄποιον θανάτοιο μέλ' ἐκρύβεν' αἰείδῃ.
 Καὶ σέ τις ἡγεμόνι' γλυκερῆς αἰτδ' ἔμην' ἄρης
 Καὶν ἐλάφῳ πείπιπτε, καὶ ἐν νιφάδεσσιν λαγῶν
 Ὡρσεν ὥς ἐκ κοιτέων, γλυκερὸν σκυλάκεσσιν ἀγῶνα.
 Τοῖς γ' ἐμὲν ὄφρηθεν κροδίλῳ, μάλα δ' ἀμφὶ πονέουσιν,
 Ἰχνιον ἐνθα καὶ ἐνθα διωκόμεναι. πρὶ δ' ὀνύχῳ
 Πολλὰ πείσκαίρουσιν, αἰεὶ δ' ἐλελίσσει' ἔρη,
 Ἀγέλ' ὄφροσυνῆς θελξίφρον', ἔκελ' αὐδῇ,
 Μείλιον ἀγρώουσι, μέγα σπείδουσιν ἄγαλμα.

Χαῖρέ μοι αὖθις αἶαυσα θεῶν πέρι μῆτιν ἔχου,
 Κηρὸς αἰλεξήτωρ, παρὰ τρέψασα γ' ὅττιμον
 Εὐσεβέων παιδεῶσι νόσον δ' ἀπὸ πάντων ἀλάλκεις.
 Σοὶ δ' ἅμα γεινομένη νόσοι αἰόλαι ὀξύ π πῆμα,
 Ἰκελαὶ ὀρνίθεσσιν ἢ ὀρνυμένησι μελίσσῃς
 Ἀνδρόμεον βίον ἀμφὶ δέδραμον, ἔδ' ἐπὶ ἔχεν
 Ἀθανάτων σέο νόσφι, Διὸς βυλῇσιν, δρήγειν,
 Οὐδὲ παρὰ τῆσσι συγερῶν μερόπας ἀνάγκη.
 Οὐδὲ κασιγνήτας, τῆσιν σ' ὁμόπτημον ἔθηκε
 Ζεὺς Κρονίδης, Λάχεσιν τε καὶ Ἀτροπῶν ἦν τε λέγεται
 Ἀνδρῶσιν ἰσομήνοισιν ὅππκλωθσαν ἐφείναι
 Δαίμονα δυσφρονέοντα, καὶ ἠθάδα κῆρ μέλαιναν.

Χαῖρε πάλιν, κρείσσει θεῶν, κρείσσει θεαινῶν,
 Εὐνομή τε Θέμις τε σὺ γ' ἐκράτεσσιν δικαστῶ
 Ἡ' κινάμοις λυγροῖσι τ', ἢ ψηφοῖσι καθίζεις,

Ξείνοις ἰθυῶντα δίκας ἢ ὑπὲρ φρονι λαῶ.

Κλήρων γὰρ μεδέεσσι, σὺ δὲ μέγαν ὄλβον ἀφαιρεῖς,

Τῷ δὲ πάλιν πόρες ἄλλον· ἐπεὶ βασιληίδες δόρυ καὶ

Χρυσὸν πλεῖστον, ἔρκος ἀνάκτων,

Παίγματά σοι τελέεσσι. σὺ δὲ σέφανόν τε καὶ ὄλβον

Τῷ μὲν αἵτωσιν, τῷ δὲ αὖ πολὺ μείζον ἔθηκες.

Χαῖρε μέγα κρείσσει θεῶν, κρείσσει θεαινῶν,

Τ' σπῆνόν μοι χαῖρε, καὶ ἡμερόεντας αἰοιδάς,

Μισοπέων φίλα τέκνα, κακῶν δ' ἀπὸ λιμὸν ἀγνοῦσα,

Ἡ δὲ θέμις ἐστὶν, ἀνασσα, τύχης ὑπὲρ βῆσιν δόξης.

DANIELIS HEINSII

IN HESIODUM

EPIGRAMMATA.

Δ Ἥμητερ τρίβισε, σὲ μὲν πολυμηθέα καρπὸν
 Ἀλδαίνειν σοφίης εἴης, ἃ τε σαχύων.
 Τὸν μὲν παῖς Δίοιο ἢ ἀγχνός Πυκιμήδης,
 Ἀσκηρὸς ἐνναέτης, οἶδεν ἀμνησάμεν.
 Σὺ δ' ὕπο τρεφθεὶς μεγαλύνυμε, χειρὶ δὲ ἐχέτλῳ
 Τῇ μὲν ἀερτάζων, τῇ δ' ἢ μέγα δρέπανον,
 Ἀρπὸν τ' ὀκτάβλωμον, αἰκέα λιμὸν ἀμύνειν,
 Παντοίης κερυφίῳ δρέφατ' ἀπ' ἰδμοσύνης.
 Τῶν δέ σοι ἀγλαόκαρπα θαλύσια δῶκε κερμίζειν,
 Μελπόμεν γλυκερῆς ἔργα γειτονίης.
 Σωφροσύνῳ δὲ ἐδίδαξε, ἢ ὡς ὀλέον ἥμισυ παντός,
 Ἐκ Μισέων σοφίης μέτρα διδασκόμεν.
 Ἀλλὰ γέρον μάλα χαῖρε, πανόλβιε. σοὶ δ' ἐνεγκε
 Πολλὴν ἢ πινυτὴν γαῖα φυτοπορίῳ.

Ad eundem.

Δαφνοφάγῳ, γλυκύμυθῳ, ἀνὴρ φίλῳ ἔρηνίδῃσι,
 Γῆς δρότης θεῖῳ δείκνυεν Ἡσιόδῳ,
 Πιερίδων γείτων πολυώνυμῳ. ὦ πόποι, ὦ Ζεῦ,
 Ἢ γλαφυρῶς ταύτης ὤνατο γειτονίης.

Ad eundem.

Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσοντ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειρε,
 Αἱ σελίδες θεῖα φαντό ποθ' Ἡσιόδε.
 Ταῦτ' ἄρα φρασάμεν, γλυκερῆς φίλῳ ἤλιθα Μίσῃσι,
 Γειτονίης αὐτῶν ἔμμορε Πιερίδων.

Tom. II.

M

Ad

Ad eundem.

Ω μάκαρ, ὦ ξανθῆς Δημήτερος, ἔργα κομίζων,
 Βέλῃς Εἰρήνης παῖ, γέρον Ἡσίοδε,
 Δαίμοσιν οἷος ἔηθα, νέμων ἐνὶ βένθεσιν ὕλης
 Ποίμνῳ ἡδὲ ἀγέλλῳ τῷ Ἐλικωνιάδῳ.
 Ἐνθά σε βυκολέοντα θεῶν καλὰ τέκνα θεῶντο,
 Πηκτίδι σῇ Φίλῳ περπόμενον κροδίῳ.
 Ἡ τάχα πεμπάζοντα βόας, ἢ μηκάδας αἴγας,
 Ἡ τάχα ἢ λεπῆς πηγυρμόνον δόνακας,
 Ἐν τε πόης ῥαδινῆσι ἢ ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
 Οἷα φιλεῖ λιγυρῶν σῆθεα μηλονόμων.
 Καί τοι σκηπτρον ἔδον Μισσέων βασιλῆα γυρόσσι,
 Αὐτοφυῆς θεῖον σῆμα δαημοσύνης.
 Χαῖρε πάτερ ποῖδεας, ἢ ἴλασθαι ἄμμι γυόιο,
 Αἰπόλε μὲν ὠρότερον, νυνὶ δὲ ἄρ' αἰδοπόλε.

Ad eundem.

Τ' φάροεν ποτ' αἰοιδὸν ἀναζητῆνίος Ἀρηος,
 Ἡ φύσις δ' ἄρχαῖον δείξατο Μαιονίδῳ.
 Δεινὸς Ἀρης μέγ' ἔχαιρε, ἢ οἱ πολέμους τε μάχας τε
 Κέκλετο, ἢ δῖον μελπέμεν Αἰακίδῳ.
 Τῷ δ' ἄρα γυνομόμοιο πάλαι κλύε πότνια Δηῷ,
 Βῇ δὲ ἴμεν ὑψηλῆς ἄγχεα Πιερίης.
 Ἐνθ' ἄρα οἱ κλυτότοξος ἐναντίος ἦλθεν Ἀπόλλων,
 Ω κα μάλ', Ἀσπερσίον δείξατο δὲ Ἡσίοδον,
 Ἡσίοδον Φιλόμυθον, οἰζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
 Βοσκόμενον γλυκερῶν ἄγχι Ἐλικωνιάδων.
 Ως ὁ μὲν ἦδε μόθον Πηληϊάδεω Ἀχιλλεῖ,
 Καὶ πρῶτον ὄρμας ἢ μὲν ἡμιθέων.
 Αὐτὰρ ὁ γῆς ἀρότας, ἢ ἀρηρότας τοῖσι μάλιστα
 Ἐκ Διὸς ἔρηνίς σήματα, τὰς τ' ἐριδας.
 Ως ἐρίδων μεγάλων διασῶν ἀνὰ γαῖαν ἐσσῶν,
 Ὅς γ' Ὀππωμητῶν ἦνεεν, ὅς δὲ ἀγαθῶν.

Ad

Ad eundem.

Χαῖρε Θεῶν Ἀσκησίῃ τοι ἔργον ὄρω ἔχου
 Μήδεα κῆ πλήθη κῆ γῆϑ' ἐξανύσας,
 Μυσίων ὑποφῆτα πελαιγμῆς. ἦτοι ἐκδύθεις
 Πολλὰ πάτερ θυμῷ δήνεα κῆ περσίδας,
 Τείρεα πάντ' μαθὼν, τάπερ ἔργον ἐσφάνω;
 Καὶ Κρονίδε βελαῖς, κῆ φάϑ' ἡελίς,
 Τήντε Σεληναίης λιπαρὴν φλόγα, μαῖαν δ' ἄρης,
 Ἀγλαὸν δ' ἄρχαίης σῆμα φυτοπορείης.
 Ἀρκάδες ἰλήθωτε, μόνϑ' προσέληνϑ' ἔεσκε
 Πάντ' Σεληναίης γνῆς πόρον Ἡσίοδϑ'.

A R G U M E N T U M

I N

LIBROS HESIODI

Qui Opera & Dies inscribuntur :

Sicut eos esse intelligendos in Introductione docetur,
Græcè conscriptum olim à Daniele Heinsio,
& nunc Latinè redditum.

FActo à contentionum divi-
sione initio, Poëta alteram
quam esse reprehensione dignam
& vituperio ostendit, rejicit:
alteram verò ut rebus præse-
rat omnibus, fratrem suum
Persen monet. Quod altera in
fori molestiis omne ferè tempus
ponit: altera autem, quæ ho-
nesta est & bona, solo labore
cum justitia, quæ ad vitam
requiruntur, sibi comparat.
Postquam enim mentis, ut Poë-
ta loquitur, vas ferrimæ Prome-
theus, Jovi ignem, hoc est,
vitæ abundantiam (sicut huc
alludens ait alibi divinus Pla-
to) furtim surripuisset, Jupi-
ter hominibus quos industrios
vocat ac solertes, hoc est, de
comparandis facultatibus solli-
citis, malum magnum, Pan-

Eκ τῶν ταῖν ἐρίδοιν Δρα-
πέσεως δρῶν μὲν ὁ ποιη-
τὴς τὴν ἀπρωμνητὴν, ἥτοι
ἀπὸ φόρον, ἀποδοκιμάζει τὴν
ἣ ἐπέχειν περὶ παντὸς ποιεῖν
τῷ ἰδίῳ ἀδελφῷ τῷ Πέρσῃ
ἐπιτίθηται. ὡς ἐκείνης μὲν
περὶ φιλονεικίας καὶ τὰς τῶν
ἀγορῶν δραπέσεως τὴν περὶ
χρόνον ἐχέσεως, τὴν δὲ κα-
λὴν τε καὶ ἀγαθὴν, μόνῳ τῷ τό-
νῳ μὲν δικαιοσύνης τὴν ἐπιτη-
δεῖων μεταποιεμένης. Ἐπεὶ γὰρ
ὁ ἀγκυλομήτης Προμηθεὺς τῷ
Διὶ τὸ πῦρ, τετέστι τὴν εἰς βίαν
ἀπείραν, (ὡς Φησί περὶ τοῦ
ταῦτα νεανιδόμην ὁ θεὸς
Πλάτων) κλέψας ἔλαθεν, ὁ
Ζεὺς τοῖς ἀνθρώποις. τοῖς ἀλ-
φηταῖς καὶ ἀρετικαῖς, ἡγαν
τοῖς περὶ τὰ εἰς πόρον ἀσφαδάζε-
σι, κακὸν μέγα, τὴν Πανδύ-
ειν.

ἔσται, ἥτοι τὴν τύχην, τὴν
 πάντα τὰ τῶν θεῶν δῶρα τὰ
 φυσικὰ δηλαδὴ δ' ἐργετήμα-
 τα, ὡς ἐβλεβλημένῳ, παρε-
 σκιάσει. Καὶ ἔτι μὲν τῆς βίης
 πόρον ἢ τύχην ὀπιτέτεσθαι,
 τῇ δ' ἀνθρωπίνῃ προμηθείᾳ
 τε καὶ ὀπιμελείᾳ τέτων ἐφικέ-
 σθαι χαλεπὸν ἐγνώστο. Τὸ πά-
 λαι γὰρ, μήπω ῥαδιεργήσων-
 10 τῆς Προμηθείας, πάντα
 τὰ πρὸς τὴν βίον ὀπιτίδεια,
 ἀπόρριπτα λίαν καὶ παρὰ πόδας.
 Κρόνῳ γὰρ τοπρῶτον χρυσὸν
 πρὸς ἀνθρώπων γένος ἐμνηχα-
 νήσατο, ὃν πνι πάντα αὐτομα-
 τίςσεν ἢ γὰρ ἐδωρήσατο. Τῷ
 ἔν τὸ χρυσὸν γένος, θανά-
 τῳ πνι μαλακῶ τε καὶ ἡδυπα-
 θεῖ ὡς πεσὺν, δαιμονίας λή-
 ξεώς τε καὶ ὀνομασίας ἔτυχεν.
 Τῷ τῷ γὰρ ἀνελθεῖ τὸ
 δῶκερον, τὸ ἀργυρὸν δ' χρυσὸν
 χεῖρον μὲν τὰ πάντα ὀν, καθαρὸν
 δ' μαῖλλον τῷ ὕστερον γνομόνῳ.
 Ὁ Ζεὺς ἔν, ἡ γὰρ ἡ εἰμαρμένη,
 καὶ τῷ τὸ γένος κρύπτει καὶ ἔ-
 τω μὲν τῆς βίης ἀπαλαχθὲν, τῷ
 τῷ ὑποχθονίων θνητῶν μακά-
 ρων λήξεως ἐπιβόλον ἐποίησα-
 το. Περὶ μὲν ἔν τῷ τρίτῳ
 γένος δ' χαλκὸν τέτυκτοθεν ἀφ-
 λαμβάνει, δεινὸν πε φησὶ καὶ
 ὀμβρῖμον· οἳ πνι οἳ ἀνθρώποι
 ἀπληλοκτονία τε καὶ ἀφροσύνη
 ἀπλήλων ἔπεσον, νοινύμως,

doram nempe, hoc est, Fortu-
 nam, quæ omnia Deorum do-
 na, id est, beneficia naturæ,
 sibi vindicare cæpit, in me-
 dium produxit. Ita tota vitæ
 comparandæ ratio, Fortunæ
 est commissæ: prudentiæ autem
 hominum ac curæ ea sibi com-
 parare cæpit esse difficillimum.
 Olim ergo, ante vastrum hoc
 Promethei factum, omnia quæ
 ad vivendum erant necessaria,
 facillimè comparabantur, ὅς
 ad manus erant. Saturnus
 enim primò omnium, genus
 quoddam aureum fabricabat
 hominum. Cui sua sponte om-
 nia suppeditabat terra. Hoc
 genus, leni ac jucunda morte
 cum hac vita defungeretur, vi-
 tam dæmonum ὅς nomen post
 obitum consequebatur. Hoc au-
 tem, alterum est secutum, quod
 argenteum dixerunt: quod ut
 aureo in omnibus deterius, ita
 purius fuit quàm sequentia.
 Jupiter ergo, hoc est, Fatum,
 etiam hoc genus aufert: quod
 defunctum, vitam eorum du-
 xit, quos Beatos Subterrestres
 vocat. Ita ad tertium, æreum
 nimirum transit, quod scelestum
 esse ὅς impetuosum docet. Qui
 quidem homines cæde mutua
 ὅς imprudentia cecidere: cete-
 rum nec nomen, nec ut alii

certam vivendi post obitum consecuti sunt rationem, ut qui funditus extincti ad inferos descenderent. Hoc tertium jam genus, Heroes sequuntur (ita tum Eteoclem ac Polynicen, reliquosque qui primum & antiquissimum, Thebanum bellum, tum Agamemnona & Menelaum, reliquosque qui Trojanum constituerunt, vocat) quos Homerus describit. Quorum alii morte sublatis, penitus interierunt: alii eorum etiam nunc Beatorum insulas colunt. Hinc ferreum, ejusque injustitiam describere pergit: maxime autem tangit iudices, quorum brevi ac venusta fabella, corruptelas taxat. Reliqua pars libri, justitia ac injustitia praemia ob oculos ponit: tum & monita quadam sapientissima Persae proponit. Maxima ex parte autem ratio scribendi, quae praecepta continet, parum inter se cohaeret: ita ut soluta quasi & nihil minus quam adstricta sit oratio. Qua subinde quoque antiquitatem spirat, & non semel idem repetit: prorsusque à scribendi ratione, qua recentiores sunt usi, qui iudas orationi sententias intexunt, abhorret. Non raro & digreditur: ut videlicet tedium

ἤγαν λήξεως μὴ ὑδεμίας τῶ χόντες, πανολεθρίας δὲ εἰς αἶδὲ καταβαίνοντες. Τῷ τρίτῳ τῷ τὸ τῶ ἡρώων ἔπε), τῶ ἀμφὶ τῶ Εὔποκλέα καὶ τῶ Πολυμείκλῳ μάλισσι, τῶ δηλαδὴ τῶν τε πρῶτον πόλεμον καὶ ἀρχαιότατον Θηβαϊκὸν λεγόμενον, καὶ τῶ ἀμφὶ Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλεων, τῶ τε ἄλλων ὧν ἡ ποιήσις μέμνη), τῶ Τρωϊκὸν συνησκημένων ὧν οἱ μὴ τῷ θανάτῳ ὑποπεπληκότες παρυσυδεῖ ἀπώλοντο. οἱ δὲ πνὲς αὐτῶν ἐπὶ νυκτὶ τὰς μακάρων νήσους οἰκῶσι. Ἐκ τούτων τὸ σιδηρῶν, καὶ τὰς αὐτῶ ἀνομίας διελθεῖν ὁμιλούμεν), τὰ τε τῶν δικαστῶν μάλισσι, ὧν αἶψα πνὶ βραχέϊ τε καὶ χαλεπῇ τῶ δωροδοκίας ἀπείε). Τὸ λοιπὸν ὃ ἔστι λόγος τὰ τε τῶ ἀδικίας τε καὶ δικαιοσύνης ὁμιλῶντες ὑποτυπῶν ἀφαιρέσει, καὶ παρεκτινέσεις πνῆς τῶ σφωτάτων τῶ Πέρσῃ ὑποβάλλει. Τὸ πλεῖστον ὃ τῶ ὑποθηκῶν τῶ ἐνταῦθα κειμένων ὁ χαρμητὴς ἀφοριστικὸς ἐστὶ καὶ ἀπόλυτος αὐτῶ καὶ ἀσύνδετος ὡς ὁπίπαν ὁ λόγος. ἔστιν ὅτε καὶ ἀρχαιολογικῇ ταυτολογίᾳ κεχηρμένον, ὑδὲ πὶ κατὰ γυμνῶν τῶ τῶ νεωτέρων γνωμολογίας παρενθήκων ὑποφαίνων. Κέχρηται ὃ καὶ παρεκδοσὶ ὅτε ὀλίγη, τὸν ἀδελφόν

ἀδελφὸν Διὸς ἔπειτα τὰς ὑπο-
θήκας καὶ παρθένας τὰς τὰς
κῆρας ἀναλαμβάνων καὶ ἀνακ-
τῶμεν. Μετὰ ταῦτα εἰσβάλλ-
ει τὴν οἰκονομικὴν διδάσκειν,
Διὸς τὴν γεωργίαν διδάσκειν ἀρχαί-
μεν. Ἐξ ἧς ἡ πᾶσα ἡ διδά-
σκαλία αὐτῇ περὶ καιρὸς περ-
σφόρας ἀροτριάσεως καὶ ἀμύ-
της, περὶ τετυγνητὸν καὶ ξυλοτομίαν,
περὶ τὰς ἀποβάσεις τὴν γε ὁρ-
θῶς καὶ κατὰ καιρὸν περὶ το-
μῶν, καὶ τὴν παρελελειμ-
μῶν τὰς ζῆμιας, καὶ ὅσα τοιαῦ-
τα. Ἐπὶ τὴν ὥρων τὴν δάκρυ-
σιν, καὶ περὶ τὴν πύλα μάλισα τὴν
ἐργων οἰκείας αὐτῶν ἐκάστη διδά-
σκεται, μέχρι εἰς τὴν κή-
πων καὶ λ. δι. Ὡς μέχρι τῆς
μὴν ἡ πρώτη τὴν οἰκονομι-
κῆς. Τῶν δὲ ἀνθρώπων περὶ οἰ-
κῆς ἡ χρόνος καὶ ἐπιτιδο-
μῆς ἅμα τὴν ἐπιθυμίαν, καὶ
περὶ μόνον π. περὶ δὲ εἰδῶ
συνδράζοντων, ἀλλὰ περὶ πᾶν,
μᾶλλον δὲ οἰονδήποτε, καὶ κέρ-
δος π. κατὰ τὴν ποιητικὴν, ἐν
χερσὶ φανέν, ἀρχολαμῶν, τὸ
ἕτερον τὴν οἰκονομίας μέρ-
διέρχεϊ φράζων, καὶ τὰ τὴν
θαλάσσης μέτρα διὰ λαμβά-
νων. ἔτω γὰρ τὴν ἑπὶ ἀκμῇ
καὶ τὴν καιρῶν τὸν ἐπιτιδειό-
τατον μάλισα, καλῶν φαίνεϊ.
Πάλιν δὲ μὲν ταῦτα ἐν ὑποθή-
καις καταλήγει. Προσθεῖς δὲ τὴν

fratris, quod ex admonitioni-
bus haurire ac praeceptis pote-
rat, dilueret. Posthac ad Oe-
conomiam transit, cuius ra-
tionem initio ab agricultura
facto, praescribit. Tota autem
hac doctrina, in describendo
tempore ad arandum idoneo,
tum delineando messis et vin-
demiae, et ferendi ligni tem-
pore versatur. Prater hac, tum
eorum quae recte ac ordine ge-
runtur successum et exitum,
tum eorum quae negliguntur,
damna ac noxas ostendit. Huc
accedunt, tempestatum anni
distinctiones: tum quibus qua-
que rebus sit idonea. Usque ad
viginti et octo aut triginta et
quatuor ferè versus. Atque
haec tenus quidem prima Oeco-
nomiae pars. Ceterum cum ho-
mines, partim temporis pro-
gressu, partim acriori lucri de-
siderio, non unum tantum ali-
quem lucrandi modum ample-
cterentur, verum omnia, quae-
cumque modo lucrum aliquod
promitterent, adorirentur, al-
teram Oeconomiae aggreditur
partem: qua occasione, de na-
tura ac ratione maris loquitur.
Ita enim tempus ad navigan-
dum maximè idoneum, vide-
tur vocare. Posthac rursus in
praeceptis definit. Cum autem

de debita Diis reverentia inter alia loquatur, divisionem ejus subjungit: Et cum initium à genere, hoc est, Deorum veneratione fecisset; ad singula, hoc est, ejus species pergit. Atque ita quidem totum Operum ac Dierum argumentum absolvitur. Quod autem est reliquum, de bonorum ac malorum, tum verò mediocrium dierum observatione agit: tum qui eligendi, qui rejiciendi sint, breviter præcipit.

τῶ ἀθανάτων ὅτιν, ὑποδιαί-
ρεσιν αὐτῆς ἐνταῦθα πεποίη-
κεν, ἢ ἀπολάθως, ἀπὸ γῆρας,
ἤ γυν, ἔ τῶ θεῶν σεβασμαίῳ,
ἀρχόμηνῳ, εἶτα εἰς τὸ καθέ-
κασον, ἢ τὸ εἶδῳ, ὑπάγα.
Καὶ ἔτω μὴ πᾶς ὁ τῶ Ἐργων
λόγῳ, κατὰ τὸν κομικόν, ἐκ-
πετόξῳ. Τὸ δὲ ὑπόλοιπον, τῶ
τε ἀγαθῶν ἢ Φαύλων ἡμερῶν,
ὡς καὶ τῶ μέσων παρατηρή-
σεως, τῶ τε ἐκλογῆς αὐτῶν ἢ
τῶ ἀπεκλογῆς, ἐν βραχέι πε-
ελέχθ.

INDEX VOCABULORUM,
 QUÆ IN
 HESIODO
 OCCURRUNT,
 EMENDATIO.

ε. *Opera & Dies*, α. *Scutum Herculis*, θ. *Theogoniam*
significant.

A.

A’, *Quæ*, nom. pl. n. g.
 ab ᾧ, quod : articulus
 postpositivus.

Ἀπ’ῑ, ἀπ’ῑ, ab ἀπ’ῑ, ὅ, ὅ
 ἢ non tangendus, ex α priv. &
 ἀπ’ῑ vel ἰάπ’ῑ, & per pleonasmum
 ῥ α, ἀπ’ῑ. *lædo*, *noceo*.
 f. ψ. s. 148.

Ἀάδῃ 3. sing. a. 1. pass. ab ἄπῳ.
lædo. F. ἄπῳ. quod fit ex ἀάω,
 hinc a. 1. ἀάδῃ, pro ἡδῃ.
 tollitur augmentum & α poeticè
 reduplicatur. Th. ἀπ’ῑ, ᾧ,
 f. ἡσῳ, *lædo*, *noceo*. s. 283.

Ἀᾶσι, flint. 3. pl. ab ἄπῳ, flo,
 ut ἰσῃσι, ἰσῃσι. Th. ἄπῳ, flo, spi-
 ro. θ. 875.

Ἀᾶ) *saturatur*. 3. person. ab ἄπῳ.
 in pass. ἀπῳ expleor. *saturor*,
 ad formam ῥ ἰσῃσαι. Th.
 ἄπῳ, f. ἡσῳ, flo, spiro. α. 101.

Ἀατῷ, ὅ, ὅ κ’ ἢ, *insatiabilis*, *in-*
noxius. Th. ἀπ’ῑ, α. f. ἡσῳ. *læ-*
do. θ. 714.

Ἀβῆπῳ genit. Ionicus pro ἀβῆπῳ,
 ab ἀβῆπῳ, ὅ, *bobus carens*. ex α
 priv. & βῆπῳ, βῆπῳ ὅ ἢ vacca, bos,
 taurus. s. 451.

Ἀζαῶν, part. a. 2. Atticè pro
 ἄζων, ab ἄζω. *duco*. f. ἄζω. p.
 ἡζα, a. 2 ἡζον. Att. ἡζαζον.

Ἀζαῶν, ἡ, ὅν. bonus, a, um. dat. pl.
 ἀζαῶνσι. *paragoge Ionica*, pro
 ἀζαῶνσι. comp. ἀμείνων, βέλπων,
 κρείστων, δροῖων, λωίων. Superlat.
 βέλπεσσι, κρείππεσσι, ἀμεινέσσι, λει-
 νέσσι. s. 24.

Ἀγαίπῳ, 3. pers. ind. ab ἀγαί-
 πῳ, *irascor*, *irvideo*. s. 333.
 Th. ἀγαίῳ, ᾧ, f. ἡσῳ, *demiror*.

Ἀκακλυτός, *adject.* ex ἄγαν nimis
 & κλυτός *celebris*, ἀ κλύω, pro
 quo

- quo etiam κλύμι *audío*, ἀγακλυ-
τοῖσιν, dat. pl. Ionic. §. 1015.
- Ἀγανώπειν, superl. ab ἀγανός, ἔ,
ὁ placidus, ex α epitatico &
ζάν, ι, τὸ, lætitia, gaudium.
§. 408.
- Ἀγαλλόμεν, præf. part. passiv. ab
ἀγάλλω. f. λῶ, p. η, orno, ἀγάλλ-
ομαι *exsulto*: ad formam τοῦ
ἀγαλλιάομαι, *exsulto*, ab Hebræo
גלל ἀγαλλόμεναι. præf. part. f. g.
pl. num. α. 86.
- Ἀγανή, nomen foeminæ splendi-
dæ, à masculino ἀγανός admi-
rabilis, splendidus. Thema ἀγάν
miror. §. 246.
- Ἀγανός, ἔ, ὁ nobilis, admirabilis.
ab ἀγείομαι *admiror*. ἀγανῶν.
gen. pl. §. 462.
- Ἀγανὺν, nomen mulieris. Vide
παυλὸν ante ἀγανή. §. 976.
- Ἀγανρῶ, *ferocis*, gen. sing. Th.
γαῦρος. α, ὁ, *superbus, elatus*:
ἀγανρῶς valdè *superbus*. α non
est *privativum*, sed *intensivum*,
§. 832.
- Ἀγῆ pro ἀγῆα, *vasa*, nom. pl. n. g.
ἀγῆσιν. dat. pl. Them. ἀγῆ,
ι, τὸ, *vas quodlibet*. ε. 613.
- Ἀγῆλ, α, ὁ, *nuntius*. ε. 85. ἀγ-
γελία, *proprie res quæ nuntia-
tur*. ab ἀγγέλλω, *nuntio*. f. λῶ,
p. ἡγγελα. α. 1. ἡγγελα.
- Ἀγγίων, vide paullo ante ἀγῆ. ε.
475.
- Ἀγῆ, Adverb. hortantis, ab ἄγω.
α. 2. imperat. act. verbi, ἄγω,
ago. α. 449.
- Ἀγίεαν, 3. pl. a. 1. act. Ion. pro
ἡμίραν, ab ἀγίρω, *congrego*,
Poetæ metri causâ tollunt au-
gmentum. f. ρῶ. p. ἡγίεαν.
Att. ἀγίγεαν. α. 1. ἡγίεαν.
ε. 652.
- Ἀγέλα, pl. num. *groges*. ἡ ἀγέλη,
- grex, ab ἄγω. Grex agitur. sic
Latinè *agmen* ab *agendo*, pro-
priè *pecudes aguntur*, homines
verò *ducuntur*. α. 168.
- Ἀγλείη pro ἀγλείω, α, ἡ. Ionicè,
prædatrix. ad ἄγω & λείω, α, ἡ.
præda. α. 197.
- Ἀγίρεος, α, ὁ, ἡ. *immunis, præmio
carens*, ex α *privat*. & γίρας,
τ, τὸ, *præmium, munus*. §.
396.
- Ἀγιδαι, præf. inf. pro imperat.
verbi ἄγω, *duco*. f. ἄξω, p. ἡξω,
α. 2. ἡξω. ε. 695.
- Ἀγίερα, ὁ, ἡ. *dux exercitus*, Mi-
nervæ epitheton. ab ἄγω, *du-
co*, & στρατός, ἔ, ὁ, *exercitus*.
§. 925.
- Ἀγλίωρα, acc. sing. *fortem*. ab
ἀγλίωρ, ορ, ὁ, *sirennus*. com-
positum ex ἄγαν valdè & ἀνὴρ
vir. ε. 7.
- Ἀγήρα, α, ὁ, κ, ἡ, *senis expers*,
μὴ γηράσκων. compositum ex
α *priv*. & γήρας, αἰ, τὸ, *senec-
tus*. §. 305.
- Ἀγήρω, accus. singul. 4. simpli-
cium, ab ἀγήρας, α, ὁ, κ, ἡ. *se-
nis expers*. Et ἀγήρω, nominativ.
plur. 4. simpl. ex α *privat*. &
γήρας, αἰ, τὸ, *senectus*. §.
949.
- Ἀγρεα, pl. num. *valles*, ab ἀγρε,
ι, τὸ, *vallis*. ε. 389.
- Ἀκυλομήτης, α, ὁ, *versipellis*, qui
profert obliqua, non recta con-
silia. compositum ex ἀκύλ,
obliquus, & μῆτις, ιως, ἡ, *confi-
lium*, ὁ ἀκύλα, τυπίη, σκολιὰ
βυλάδωρ. ε. 48.
- Ἀκυλοχίλα, nom. pl. *separativo-
firi*, ex ἀκύλ, *inflexus*, κυρ-
τους, & χίλ, ι, τὸ, *labrum*,
à nominativo singulari ἀκυλο-
χίλη, α, ὁ, pro quo etiam le-
gitur

- gitur ἀσχυλόχην, *cynua habens labra.* α. 405.
- Ἀγλαΐα, nom. pl. *voluptates, gaudia.* ab ἀγλαΐα. splendor, ornatus. Th. ἀγλαός, ἄ, ὁ, splendidus. §. 285.
- Ἀγλαός, ἄ, ὁ, splendidus, ἀγλαά, splendida. Th. αἴγλη, ης, ἡ, *fulgor, splendor.* s. 337.
- Ἀγνή, dat. sing. ab ἀγνός, ἄ, ὁ, castus. s. 465.
- Ἀγνῷ, pro ἄγνῳ, 3. singul. imperf. passivi, ab ἄγνυμι *frango*, pro quo etiam dicitur ἀγνούω. Thema est ἄγω. F. ἄξω, &c. *frango.* α. 279.
- Ἀγνῶς, castè, adverb. ab ἀγνός *castus.* s. 337.
- Ἀγρεῖ, portaret, præf. act. opt. ab ἄγω, porto, ἀγρεῖται, acc. sing. præf. part. act. vide supra ἀγρῶν. α. 480.
- Ἀγρῶν, f. ἄσων, p. ἄσων. publice & in foro dico, & per syn. speciei, s. 288. aperte dico.
- Ἀγρεῖ, ἄς, ἡ, forum, ab ἀγρεύω *congrego.* Gen. Ionicus ἀγρεῖς. s. 105.
- Ἀγρεῖων, Genitivus pl. Ionicè pro ἀγρεῖων. s. 30. à nomine ἀγρεῖ, ἡ, forum. Th. ἀγρεύω *congrego*, ut supra, & ἀγρεῖ, Ionicè pro ἀγρεῖ. ἀγρεῖφι, in foro, φη est paragoge poetica, & reddit vocem ἀκλυτον. §. 89.
- Ἀγρωαί, ruri seu in agro pernoctantes. Epitheton pastoris. Compositum ex ἀγρός, ἄ, ὁ, *ager*, & αὐλή, ης, ἡ, *atrium*, h. e. locus subdialis, apertus & vacuus ante ipsas ædes, τὸ ὑπὸ αἱστρον. Item *stabulum, septum.* Hinc αὐλίζομαι *stabulor*: item pernocto, unde est ἀγρωαίω, *ruri pernocto.* §. 16.

- Ἀγρῶν, Ionicè pro ἄγρῳ, ab ἄγρῳ, ας, ἡ, *captura, venatio.* §. 442.
- Ἀγρεῖα, neutrum plural. ponitur pro Adverbio. Th. ἀγρεῖς, ἄ, ὁ, *ager.*
- Ἀγρεῖον, accus. est nomen proprium viri. ἀγρεῖον, ας, ὁ. §. 1013.
- Ἀγρεῖάτης, accus. pl. ab ἀγρεῖάτης, ας, ὁ, *agrestis, agricola*, pro ἀγρεῖτης. Th. ἀγρεῖς, ἄ, ὁ, *rur.* α. 39.
- Ἀγρεῖκιδιμῶν, ας, ὁ, *qui in agris tumultuatur.* ab ἀγρεῖς, ἄ, ὁ, *ager*, & κιδιμῶν, ἄ, ὁ, *tumultus.* §. 925.
- Ἀγρεῖσθῶν, dat. pl. part. præf. pro ἀγρεῖσθῶν. Syncope. ab ἀγρεύω, *congrego.* f. ἄσων. p. ἄσων. & Attic. ἀγρεύω. α. 1. ἄγρεθ. §. 92.
- Ἀγρεῖτης, feræ, gen. cas. f. g. ab ἀγρεῖτης vel ἀγρεύτης, substantiva quandoque etiam comparantur. Th. ἀγρός, ἄ, ὁ, *ager.* α. 407.
- Ἀγρῶ, pro ἄγρῳ, propè. construitur cum Genitivo: est Adv. s. 639.
- Ἀγρῶν, pl. num. cominùs pugnantes, ex ἄγρῳ propè & μάχημα, *pugno*, f. μάχησθαι. p. μάχεσθαι. α. 25.
- Ἀγρῶν, adverbialiter hinc accipitur hoc neutrum, ex ἀγρῶν, ας, ὁ, ἡ, *è propinquo veniens*, ex ἄγρῳ propè & μάχην, seu μάχην, *venio.* α. 325.
- Ἀγρῶν, dativus singul. ab Ἀγρῶν, ας, ὁ, *nomen viri.* ex ἄγρῳ & ἴσθαι. q. d. ἄγρῳ ἴσθαι. §. 1009.
- Ἀγρῶν, præf. part. pass. verbi ἀγρεύω, ἄσων, *demiror.* Th. ἀγρεύω, ἄσων. idem §. 619.
- Ἀγρῶν, *vehens*, part. præsens, ab

ab ἄγω *duco, veho*. vide ἀγαγών.
§. 998.

Ἄγω, *duco*. f. ἄξω, p. ἤξα. a. i.
ἤξα. a. 2. ἤγην. s. 208.

Ἀγωνί, dat. sing. ab ἀγών, ὤν, ὅ, *certamen*. §. 435.

Ἀγῶνι, 3. pl. subj. ab ἄγω *duco, veho, traho*. f. ξω.

Ἀδύητε, *indocta*, acc. pl. n. g. ab ἀδύη, incognitus. Th. δαίω, scio, disco. §. 655.

Ἀδάμασσι, pro ἀδάμασσε. Declinatur duobus modis, vel ἀδάμασι, μ. vel ἀδάμας, αῖ, ὅ, nomen clarissimæ gemmæ, per metaph. ponitur pro ferro. ἀδάμασι genitivus ab ἀδάμας, αῖ, ὅ. ex α quod hic idem valet quod δνσ, & δαμνάω domo. §. 188.

Ἀδελφεύτης, s. 420. est superlativus, à positivo ἀδελφός, ὅ, ἢ. propriè *morsui non obnoxius*: hic verò *cariem minime sentiens*: à δάσσω mordeo: f. δήξωμαι. a. 2. ἔδωκα. p. δέδωκα. uade etiam est nomen δηξ vermis, qui lignum corumpit, ἰψ (ab ἰψω *noceo*) vermis qui cornua lædit. ἱξ (ab ἱκω *advenio*) vermis, qui palmitibus obest. σής (à σήπω *putrefacio*) vermis, qui vestes depravat. πῶξ (à πῶζω) qui vitiat legumina. ψῖς qui ficus arrodit, &c.

Ἀδηλός, ὅ, ἢ. non manifestus, obscurus. Th. δῆλός, ὅ, ἢ, manifestus. s. 6.

Ἀδικός, ὅ, ἢ. injustus. ἀδικάπτω, comp. Th. δίκω, ἢ. iustitia. s. 260.

Ἀδμήτη, nomen mul. q. d. *indocta*, à δαμνάω, domo. §. 349.

Ἄδν, pro ἕδν, 3. pl. a. 2. aet. ab ἄδν. *placeo*, f. ἔσω, p. ἤξα. at

Ἄδν, *future, expleo*. θ. 917.

Ἀδρῶσις, ἢ. *ubertas, copia*. ab ἀδρός, ὅ, ὅ. *dives, crassus, magnus*. s. 473.

Ἀδότη, dat. sing. ἀδότης, ὅ, ὅ. *qui nihil dat*. Ratio compositionis planè insolens, ex α priv. & δότης, ὅ, ὅ, *qui dat*. Th. ἰδῶμι, do. s. 355.

Ἀέθλον, ὅ, ὅ. *certaminis præmium*, ab ἀέθλος seu ἀέθλος, ὅ, ὅ, *certamen*. s. 654.

Ἀεθλῶσιν, *colluctentur*. 3. pl. præf. subj. aet. ab ἀεθλῶ, f. ἄσω. p. ἤξα. idem quod ἀεθλῶ, *ugno, dimico*, vide ἀέθλον. §. 435.

Ἀεί, adverb. *semper*. §. 288.

Ἀειχμετίαν, Genit. pl. *Æolicus*, ab ἀειχμῆς, ὅ, ὅ. *sempiternus*. ex αἰεὶ & χμετῆς, qui genitus est. Th. γαίμαι, nascor. f. ἡύωμαι. a. 2. m. ἰχθυόμην. §. 548.

Ἀείδην, præf. inf. αἰδῶ, 3. pl. imperf. aet. pro αἰδῶν, ab αἰδῶ *cano*. Metri causâ abjicitur augmentum: in prosa αἰδῶ, f. ἄσω. p. ἤξα. s. 662.

Ἀείρω, a. 1. aet. infinit. ab αἰρῶ *tollo*. f. αἰρῶ. a. 1. ἤερω. hinc αἰέρεται. a. 1. part. aet. αἰερόμεναι, pl. part. præf. f. g. s. 761.

Ἀείκεια, acc. sing. ab αἰέκης, ὅ, ὅ, ὅ, *durus, asper*. Them. αἰκῶ, cedo, f. ξω. §. 166.

Ἀέκη, *non invito*, adverb. ab αἰέκων *invitus*. Thema. ἐκὼν ὄν, ὅ, ὅ. *spontaneus*. §. 529.

Ἀείσαι, 2. pl. a. 1. aet. imperat. ab αἰείδω, f. σαι. p. ἤξα. canto. §. 965.

Ἀέχμη, dat. sing. ab αἰέχμη, ὅ, ὅ, *turbo, procella*, ex αἰσ *spiro* & εἰλίω *convolvo*. §. 874.

Ἀέχμη, nomen mul. q. d. *procella*. §. 267.

Ἀεικόντων, gen. pl. in nom. αἰκόντων,

ναίω, οἷον, perpetuò fluens, alii legunt ἀναίω, οἷον. ex αἰεὶ semper & ναίω, fluo. Th. ναίω, habito. s. 550.

Ἀναίω, genit. g. f. ab ἀναίω, perennis. Poët. pro αἰεῖω. ex αἰεὶ semper & ναίω fluo. ἀναίω, gen. pl. s. 595.

Ἀναίω, gen. pl. part. præf. activi, ab Ἀναίω, flo, ad formam πεισῆς, ἐνός. Sed quia est ab ἀν, potius juxta ἰσημι esset flexendum. Notetur ergo hæc exceptio. s. 625.

Ἀἰεῖ, 3. præf. ab αἰεῖω, augeo, pro quo in prosa, αὐξάνω & αὐξω. f. ἡσσω. p. ἡυξήσθαι. s. 6. αἰεῖσθαι, pass. αἰεῖσθαι, αἰεῖσθαι. imperf. αἰεῖσθαι. gen. Ion. part. præf. s. 773.

Ἀεργός, ὅ. ὁ. iners, ἀεργός, dat. hinc ἀεργία, inertia, Ionicè, pro ἀεργία, αἰ, ἡ. pigritia, ab ἀεργός, pro quo in prosa ἀργός. Th. ἔργον, opus. Prosa dicitur quasi profusa. oratio verò ligata, quæ certis numeris adstricta est, quale est poema. s. 303.

Ἀεριστός, nom. pl. altè volantes. Epitheton cygnorum, compositum ex αἰεῖω, in altum tollo, & πέτομαι, volare. declinatur duobus modis. αἰεριστότης, ὅ. ὁ. Prim. simplic. & in quinta simplicium, αἰεριστότης, ητ, ὁ. in aëre suspensus. α. 316.

Ἀεισφορῶν, acc. sing. stolidum. s. 315. à nominativo αἰσφορῶν, οἷον, ὁ. ἡ. ex αἰω, flo, & φελῶ, ενός, ἡ, mens, qui ventosa mente præditus, inconstans & temerarius est & proinde stultus. hinc αἰσφορῶν, dat. pl. Ionic. pro αἰσφορῶν, ab αἰσφορῶν, stultitia.

Ἀζαλίω. α. 153. Genitivus Ion.

pro ἀζαλίω, ab ἀζαλίω, ὅ. ὁ, aridus, torridus. Thema est ἀζω torrefacio, arefacio.

Ἀζῆ, 3. perf. præf. verbi ἀζω, sicco. α. 397. hinc

Ἀζῆ, præf. sub. tristetur, ab ἀζω, propriè exaresco: per metaph. cura & mœrore conficior. α. 585. ὁ. 99.

Ἀζω, cum aspero spiritu veneror. σέβομαι. ὁ. 532.

Ἀζωσι, pl. num. discincti; scil. ut cò sint expeditiores: ex α privativo & ζωδὲς cinctus, quod est à ζωύω vel ζώνωμι, cingo, in fut. ζώσω, in præf. ἰζωσι. in passivo præf. ἰζωμαι vel ἰζωσμαι, in 3. sing. ἰζωται, hinc est ζωδὲς, cinctus, ζωστήρ, ἡσθῆς, ὁ. cingulum, baltheus s. 345.

Ἀδῶνα, acc. sing. ab ἀδῶν ὄν, ἡ. luscina, ab αἰδῶ cano, pro quo in prosa ἄδω. s. 203.

Ἀῆ, pro αἶθε, spirabat. imperfect. abjecto ο μικρῶν per apostrophum, & τ mutato in θ, propter seq. aspiratam. Thema est αἶω flo, f. ἡσσω. unde formatur αἶω & pass. αἶμαι. α. 8.

Ἀῆ, αἶσθῆς, ὁ. αῆρ. ab αἶω. in f. g. significat rorem. s. 549.

Ἀῆσι, 3. sing. ab αἶω flo. hinc Ἀῆσι, flant 3. plur. ut ἰσημι, ἰσησι. Th. αἶω. flo. s. 514. ὁ. 875.

Ἀῆσι, acc. pl. à sing. αἶσθῆς, ὅ. ὁ, flatus. in nom. pl. αἶσται, flamina. Th. αἶω, flo. s. 645.

Ἀθάνα, pl. num. f. g. ὁ. 968. Græci non dicunt ἀθάνα, sed ἀθάνατος, ὁ, καὶ ἡ. ex α negativo & θάνατος. Sic in Novo Testamento αἰών, ὅ. ὁ, & αἰών. in f. g. αἰών. Regula. Adjectiva composita nec non quandoque derivata sunt generis communis.

κομπήτης, ἀθανάτης, pro ἀθανάτου, Ionicè: & ἀθανάτιο, pro ἀθανάτου. ut & ἀθανάτισιν, dat. pl. pro ἀθανάτου. s. 309.

Ἀθίσφατος, s, ineffabilis. compositum ex α privativo & θίσφατο pro θίσφατο, à Deo pronuntiatus: prout dicimus θίσφω, divinitus dictus, ἀθίσφατος etiam idem quod nefandus. Sed sæpius in bonam partem accipitur, & tum α non est privativum sed intensivum, ut ἐθίσφατον ἀθίσφατον ὕμνον αἰείδω, docuerunt divinum carmen canere. s. 662. ex φατίς dicendus, hoc à φάω, dico. idem quod φημί. s. 830.

Ἀθήναι, s, ἡ. Minerva. Dicitur etiam Ἀθήνη, quasi ἀθήνη, ex α privat. & θήλη papilla, mamma apex, quod Minerva prognata ex cerebro Jovis (uti fabulantur) non fuerit alita aliorum more. Ἀθήναι, ἄν, αἰ Athenæ, acceperunt nomen, à Minervæ fictitii hujus idoli sede & cultu. Ἀθήναι alio nomine ἀκτὴ, ἤ, à liens, quod in litore maris fuerit condita, unde πολῆς ἀττικὴ (pro αἰατικὴ) civis attica. s. 116.

Ἀθλ', pl. num. pro ἄθλα, à singul. ἄθλος, s, τὸ πρᾶγμα certaminis, sed ἄθλα, s, ὁ est ipsum certamen. Vide supra ἄθλα, s, ὁ. s. 756.

Ἀθάλας, s, illimis, limpidus, ex α privat. & θάλας, ἤ, ὁ limus, fax, sordes: unde est θαλάς turbatus: θαλάς turbatus. s. 595.

Ἀθρο', s, ὁ, confectus, in unum collectus. s. 246.

Αἰ, artic. prepos. ab αἰ, hæc. ὁ, τὸ.

Αἰ, artic. postp. ab αἰ, ὁ, ὅ, quæ, quid, quod. s. 268.

Αἰανῆ genit. ab αἰάνης, ἤ, ὁ. ab αἰάν, αἰάν, ὁ. vel αἰάν, αἰάν, ὁ, quæ idem significant, nomen herois, Ajax. s. 1005.

Αἶαν, pro γαῖαν, terram, Poëtice, à γαῖα, seu γαῖη, ἡ. s. 124.

Αἶζα accusat. ab Αἶξ, αἶξ, ὁ, ἡ. caper, capra. s. 516.

Αἶγιδω, acc. à nominativo, αἶγιδος, s, ὁ, ab αἶγος, ἑ, ὁ, nomen viri. αἶγιδος ergo est patronymicum, sicut à πηλεὺς dicitur πηλείδης. s. 182.

Αἶγες, pl. nom. à sing. Αἶγες, s, ἡ. populus nigra. Alii etiam vertunt alnum, ἀπὸ τῆς ἐγγύσεως. s. 377.

Αἶγιδ', acc. sing. pro αἶγίδα per apostrophum, α abjicitur, ab αἶγος, ἑ, ὁ, pellis caprina, munimentum pectoris. Alii putant scutum fuisse pelle ista obductum. Thema αἶξ, αἶξ, ὁ, ἡ. caper vel capra. s. 344.

Αἶγος, gen. Ionic. pro αἶγος, à nominativo αἶγος, s, ὁ, epitheton Jovis. Sic dictus, quod generatus, in Creta nutritus fuerit à capra (ὅτι sonat alimentum) ut lateret patrem Saturnum, qui pueros mares devorabat. s. 483.

Αἶγες, ab αἶγος, ἤ, ὁ, vultur, avis prædatrix & rapax. à γὰρ, γὰρ, ὁ, vultur. s. 405.

Αἰ εἰ, sunt duæ voces. αἰ est artic. præpositivus, εἰ per apostroph. pro εἰ, verò.

Αἶδω, Genitivus Æolicus pro αἶδω, à nominativo αἶδης, s, ὁ. orcus, inferni. q. d. αἶδης, ἑ, ὁ, obscurus. ex α priv. & ἰδω, non video. s. 153.

Αἶδ',

Αἶθε, à nominativo ἄρθε, ἡθε, ὄθε,
s. 822.

Αἶθης, obscurum, adject. generis
neutrius, ab αἶθης, ἴθ. Thema,
αἶθω, video, f. αἶσμαι. a. 2.
αἶθον & ἴθον. a. 477.

Αἶθω, Genit. Ionicus pro αἶθου
ab αἶθης, α, ὀ. infernus, in prosa
dicitur, αἶθης, α, orcus, tartarus.
ῥ. 311.

Αἶθλας, act. pl. arcana, ab αἶθλος
tenebricosus. Th. αἶθης, α, ὀ. in-
fernus. s. 756.

Αἶθλον, ab αἶθλος, perpetuus. Th.
αἶθς semper. a. 310.

Αἶθνης, dat. pl. Ionic. αἶθνης ἡ, ὄν,
tenebricosus. Th. est αἶθω, video.
ῥ. 860.

Αἶθι, dativ. sing. reverentia, ab
αἶθως, ὅς, ἡ. pudor. a. 354. hinc

Αἶθια, πῆ. pudenda. s. 733.

Αἶθια, ας, ἡ. veneranda. αἶθιοισι,
dat. pl. Ionic. Th. αἶθως, ὅς, ἡ,
pudor. s. 257.

Αἶθης, genit. sing. ab αἶθς, αἶθης,
ὀ. orcus. idem quod αἶθης, α ὀ.
Vide suprā. αἶθς δὲ, ad orcum.
a. 151.

Αἶθρησι. s. 685. dat. pl. Ion. pro
αἶθρησις, ab αἶθρησις, ἡ, inscitia,
ab ἴθρης, ας, ὀ. κ. ἡ, sciens. Th.
ἴθρησι, scio. hinc

Αἶθρης, ignavus, vide Thema, ἴθ-
ρησι scio. a. 105.

Αἶθω, pudorem. accus. sing. αἶθα,
αἶθω, ab αἶθως, pudor. s. 324.

Αἶθωνος, ὅς, ὀ. idem quod αἶθης,
α, ὀ. Pluto. ῥ. 913.

Αἶθως, pudor. ex α priv. & αἶθω vi-
deo. quorum nos pudet, ea non
adspicimus. s. 192.

Αἰετῆστατων. ῥ. 893. sempiterna-
rum. gen. pl. Æol. pro αἰετῆστι-
των. ab αἰετῆστῆς, α, ὀ. sempi-
ternus, ab αἰ, semper & τῆ-

νομαι, nascor. ῥ. 893.

Αἰεὶ pro αἰεὶ semper, Poëticè, &
αἰν. s. 114. & 298.

Αἰετὼν, aquilam, pro αἰετὼν metri
causâ, αἰετῆς, ὤ. ὀ. ῥ. 523.

Αἰετῆς. juvenilis, ab αἰετῆς, ὤ, ὀ.
juvenis, q. d. αἰετῆς ζῶν, semper
servens. a. 458.

Αἰετῶν, juvenum, genit. pl. ab αἰ-
ετῆς, ὤ, ὀ, pro quo & αἰετῆς ju-
venis. ῥ. 863.

Αἰήτης. Æolicè pro αἰήτης, ab αἰ-
ήτης, α, ὀ, nomen viri. ῥ. 992.

Αἶψ, dat. Ion. ab αἶψα, pro γαῖα,
terra. a. 153.

Αἶψης, αἶψης. Vide Αἰήτης. ῥ.
958.

Αἶψ, quæ pro αἶψι quaque, ab αἶ-
ψ, ὀ. articuli postp.

Αἶψαλεις, εντες, ardens, αἶψαλειςται,
acc. sing. ab αἶψω, uro, incendo.
ῥ. 72.

Αἶψης, ἰεγς, αἶψης, ὀ. æther. s.
18.

Αἶψων, gen. pl. ab αἶψω, οπος,
ὀ. Æthiops. q. d. αἶψων πῶ ὄψον.
ab ὄψ, vultus, th. ὄψωμαι, vi-
deo, & αἶψω, uro. imperf. ἡθον
ardebant. ῥ. 985.

Αἶψορδεις, ardentis, præf. part.
gen. Ion. ab αἶψω, ardeo, αἶψορ-
δεις, αἶψορδων, gen. pl. part.
præf. a. 60.

Αἶψωνι, dat. ab αἶψων, ονος, ὀ, ni-
ger. Th. αἶψω, uro. s. 742.

Αἶψωνι, acc. sing. ab αἶψω, οπος,
ὀ, κ. ἡ, niger. ab αἶψω, uro, &
ὄψ, vultus. Th. ὄψωμαι. f. ὄψω-
μαι, præf. αἶψωμαι. a. 36.

Αἶψ, pro αἶψ. Doricè pro αἶψα, αἶψα
δύναται si quidem possis. s. 268.

Αἶψα, αἶψ, pro αἶψα, τις, τί,
sang. is.

Αἶψαλοισι, cruentis, pl. num. ab
αἶψαλοισι, ὀισι, ὀν. Thema
est

est *αἷμα*, αἷος, τὸ, sanguis. §. 181.

Αἰμυλίου, dat. pl. Ion. αἰμύλος, ὁ, ἡ, blandus, αἰμύλιος idem. s. 78. hinc αἰμύλω.

Αἰνά, pl. f. g. αἰνός gravis. differt ab αἰνός laus, accentu. s. 802.

Αἰνέ, laudat, ab αἰνέω, laudo, f. ἦσιν. vel ἴσιν. p. ἤναι. aor. 1. ἤνισα. aor. 1. imperat. αἰνεσον. Th. αἰνός, s, ὁ, laus. s. 824.

Αἰνέας, s, ὁ, Aeneas. §. 1008.

Αἰνέω, pro αἰνέω, probō. & hoc pro αἰνέω, laudo. f. ἴσιν, vel ἦσιν. p. ἤναι. Thema αἰνός laus. s. 683.

Αἶον, acc. fabulam, ab αἶνος, s, ὁ. s. 202.

Αἰὼ, gravis. à masculino, αἰνός, ἡ, ὄν. gravis, horribilis. s. 160. hinc αἰωπέτω. dat. sing. superlat. α. 397.

Αἶντο, 3. singul. imperf. medii, à Themate αἶνυμαι, capio. α. 41.

Αἰολίδα, acc. sing. ab αἰολίς, ἰδός. nomen regionis, ab αἰόλος, s, ὁ. varius. hinc, αἰόλω vario. s. 636.

Αἰόλων, 3. pl. ind. præf. pass. ab αἰόλω, vario. f. αἶ. p. ἤναι. Th. αἰόλος, s, ὁ. varius. α. 399.

Αἰπάλιος, s, τὸ. grex caprarum. ab αἰπόλῳ, s, ὁ. caprarius. ἄρῃ τοῖς αἰγας πολῶν. Them. πολῶν verso, propriè qui versatur circa capras. Nam αἰ prima syllaba est ex αἰζ αἰγός, ἡ. capra. θ. 446.

Αἶπυ, acc. sing. ab αἶπυς, ἴος, ὁ. altus. f. ἡ αἶπυα, τὸ αἶπυ. s. 82.

Αἶψ, ceperit. 2. singul. præf. act. subj. ab αἶψα capio. f. ἦσιν, p. ἤναι. 2. 2. εἰλον. s. 618.

Αἶς, quibus, dat. pl. ab ἡ, quæ.

Αἶσα, ἡ, parca, fors: item fortium, officium, quasi αἶσα ἴση,

semper equalis, §. 422.

Αἶσπος, nomen fluvii. §. 342.

Αἶσμος, αἶσμος, s, ὁ. fatalis, ab αἶσα fatum: idem quod μόρσιμον, à μόρσι, s, ὁ. α. 336.

Αἰσονίδης, Filius Aesonis, patronymicum viri. §. 993.

Αἶσσι, 3. pl. imperf. med. à verbo αἶσσω impetu feror, agitor. f. ἔω. p. ἔα. θ. 671.

Αἶσιον, dat. pl. ab αἶσος, sos, τὸ. turpitudine. ex α privat. & ἴχω, contineo Qui se non continent, sunt turpes. s. 211.

Αἶτῆς, 2. person. sub. ab αἰτέω, peto. f. ἦσιν, p. ἤναι. s. 408.

Αἶχμη, ἡ, ἡ. cuspis. Die spitze, αἶχμῆς, dat. plur. Ionicè pro αἶχμαῖς. α. 289.

Αἶχμητιον, gen. pl. Aëolicè pro αἶχμητιῶν, ab αἶχμητις, s, ὁ. bellator, th. αἶχμη, ἡ. cuspis. α. 178.

Αἶψ pro αἶψα celeriter. α. 370.

Αἶψα, gen. sing. §. 379. epitheton Boreæ. αἶψακέλωδες, s, ὁ. ἡ. celeriter viam conficiens, ex αἶψα velox. th. αἶψα, citò. & κέλωδες, s, ἡ. via.

Αἶω, præf. part. verbum poeti- cum, ab αἶω audio. s. 9.

Αἶωτος, gen. sing. ab αἶων, αἰώς, ὁ. ævum. item in f. g. ἡ αἶων via. α. 331.

Αἶψα, dat. sing. ab αἶψος, αἶψος, ὁ, indefessus. compositum ex α privativo, & κῆμα defatigor. f. κῆμα, p. κῆμα. α. 2. ἡ κῆμα. θ. 956.

Αἶψατος, §. 824. s, ὁ, ἡ. indefessus. αἶψατος pro αἶψατος, gen. Ion. αἶψατος, dat. pl. Ionic. f. g. th. κῆμα.

Αἶψα, nomen mulieris, ab αἶψα ζω αἶψα. Th. αἶψα, ἡ. cuspis. §. 356.

Αἶψα κῆμα,

Ἀνυχόμενος, ex animo dolens. præfentis med. part. ab ἀνυχόμενος pro ἀνυχίω, tristitia afficio. Thema ἄνχ, α, τὸ, dolor. §. 99.

Ἀνυχόμενος, acutum. part. præf. pass. ab ἀνυχίω, α, α, α. ἀνυχόμενος pro ἀνυχόμενος. augmento abjecto & syncope facta ἀνυχόμενος. Them. ἀν, ἡ, ἡ, cuspis, vel ἄνχ, α, α, dolor. α. 135.

Ἀνύχων, animo mæstus. ab ἀνύχων dolore afficio, ex Themate ἄνχ, α, α, τὸ, dolor. §. 868.

Ἀκηδης, α, α, ὁ, ἡ, negligens. ex α privat. & κῆδης, α, α, τὸ, cura. §. 489. ἀκηδία, acc. sing. α. 112.

Ἀκήρως, pl. sine sorte. ex α privat. & κῆρ, κηρς, ἡ, fors, fatum. α. 823.

Ἀκίνητοι, dat. pl. Ion. ab ἀκίνητος, qui non movetur. Sepulcra non sunt movenda & refodienda, sed corporibus mortuorum concedenda quies. Th. κίνη, α, f. ἵσω, moveo. α. 750.

Ἀκνέτω, firmissimæ, pl. num. & superl. grad. ab ἀκνέτω, incorruptus, ex α privat. & κνέ, κνέ, ὁ, vermis, qui in ligno oritur, illudque rodit. Vide superl. ἀκνέτω. α. 336.

Ἀκνέτω, acc. ab ἀκνέτης, α, ὁ. maritus, α. 9. ἀκνέτω, ab ἀκνέτης, α, ἡ. marita, ex α quod est non privativum, sed conjunctivum, ab ἄνω, simul, ὑπὸ, & κνέτης, α, ἡ, lectus, ἀ κνέτω jaceo, cubo. α. 800.

Ἀκρότης, apud Poëtas idem quod ἀκρότης, insatiabilis, cum genit. ex privativa part. α, & κρότης, ἀ κρότης, pro quo etiam dicitur

Tom. II.

κρότης, α, α, satio. α. 346.

Ἀκρῆ, audi, præf. imperat. ἀκρότης, 2. sing. aor. 1. aor. opt. audiveris, α. 720.

Ἀκρότης, pl. num. α. 1. part. verbi ἀκρῶ, audio, f. α, α. p. α, α. m. ἡκρῶ & Att. ἀκρῶ. §. 695.

Ἀκρῆ, Ionicè pro ἀκρῶ, summa. neut. ἀκρῶ. ἀκρῶ, in superl. α. 667. θ. 7.

Ἀκρῶ, α, α, ὁ, ἡ, anceps, dubium. Them. κρῶ, secerno, judico. α. 311.

Ἀκρῶ, vespertinus. comp. ex ἀκρῶ, α, α, ον, summus, & κρῶ, α, α, τὸ, caligo. item crepusculum. α. 567.

Ἀκρῶ, nomen proprium mulieris. θ. 249.

Ἀκρῶ, litus. ἀκρῶ, dat. pl. litonibus. ab ἀκρῶ frango, quod ibi fluctus frangantur. & ἀκρῶ, m. m. donum. α. 32.

Ἀκρῶ, dat. pl. Poëticus, ab ἀκρῶ, ἡ, ἡ, radius solis. ab ἀκρῶ, frango. radiorum solarium est refractionis. §. 760.

Ἀλα, acc. sing. mare. ἡ ἄλα, mare: ὁ ἄλα, sal. solo genere differunt. §. 791.

Ἀλαδ' pro ἄλα δ, ad mare. δ postpositum accusativo, valet ad. α. 631.

Ἀλάλη, errant. 3. singul. verb. passivi, à verbo ἀλάλη, ἄλαλη, vagor, erro, pro quo etiam dicitur ἀλάλη, ἀλάλη, & per reduplicationem ἀλάλη, in passivo ἀλάλη, α, α, α. 102.

Ἀλαλη, dat. sing. ab ἀλαλη, α, α, clamor militum, dicitur ἀλαλη. Gallicè, alarme. Th. ἀλαλη, ἡ, ἡ, ἀλαλη. α. 382. differt ab ἀλαλη, inenarrabilis.

N

Ἀλαλη

Ἀλάλκιν, *profligabat, arcebat*, imperf. Ionic. ab ἀλάλκω. Thema est ἀλὰς, ἥς, ἡ. robur, vires. §. 527.

Ἀλαοσκοπιῶν, *speculationem, propriè cacam speculationem*, comp. ex ἀλαός, *cacius*, & σκέπθωμαι, f. ψομαι, *circumspicio*. unde est σκοπή & σκοπιὰ, αῖς, ἡ, *specula*, §. 456.

Ἀλαπιδιόν, *imbecillum*. ab ἀλαπιζω, *diripio, vasto*. Thema, λαπιζω, & λαπίσσω, *evacuo*. §. 437.

Ἀλαστος, α, ὁ. κὶ ἡ, *gravis, non oblivioni tradendus*, Doricè, pro ἀλυστος, à λήσω, f. σω. *lateo*. §. 467.

Ἀλγῆ, pro ἄλγεια, ab ἄλγος, αἶ, πῶ, *dolor*, unde Latinorum *algeo, frigeo*. §. 133.

Ἀλγινόετα, acc. sing. ab ἀλγνόεις, εντος, ὁ, *molestus*. Thema ἄλγος, αἶ, πῶ, *dolor*. ἀλγινόεσσαν, f. g. acc. cas. §. 226.

Ἀλία, ας, ἡ, Ionicè ἀλίη, κς, ἡ, *calor*, seu tepor qui est ex Sole. §. 493.

Ἀλίσσαζ, *vitare*. a. 1. med. infinit. pro ἀλιύσσειαζ, pro quo ἀλιύαδαι & ἀλίσσαζ, per geminam syncopen (sic Rom. 3. v. 15. ἐκχία pro ἐκχυῖσαι.) ab ἀλίω, *molo*. f. ἔσω, p. πρ. item *vito*, *cauteo*, §. 493. pro ἀλίω dicitur etiam ἀλιύω, itemque ἀλίσσω, *effugio*. §. 828. est versus ultimus.

Ἀλιγίζω, f. σω, p. πρ. *curo*. hinc ἀλιγίνος. genit. cas. §. 171.

Ἀλίσινω, *evito*, vide in ἀλίσσαζ.

Ἀλίον, vide paullo ante ἀλία.

Ἀλιζιάρη, *imprecationum expultrix*, ex ἀλιζω vel ἀλιζίω, *arceo, depollo*, & ἀρῆ, αῖς, ἡ. *di-*

ta imprecatio. Est vox media, quæ modò in bonam partem accipitur & vertitur *precatio*, modò in malam, ut hic. §. 464.

Ἀλίσφαρ, ατος, πῶ, *pinguedo*. ἀλίσφω. f. ψω. a. 2. ἡλίσφον. §. 553.

Ἀλίσσαζ, vide paullo ante ἀλίσσαδαι. §. 505.

Ἀλίσουδροι, vide in ἀλίσσαζ.

Ἀλίσρη, Ionicè pro ἀλίσρηι, αῖς, ἡ. *evitatio*. Th. ἀλίω, *vito*. §. 404.

Ἀλιδέα, acc. sing. ab ἀλιδής, *verus*. hinc ἀλιδείω, Ionicè, pro ἀλιδεῖαν. §. 28.

Ἀλιάκμωνα, acc. sing. ab ἀλιάκμων, ον, ὁ. nomen fluvii. ex ἄλς, ἀλός, ἡ. *mare*, & ἀκμή, ἥς, ἡ. *cuspis, vigor, incrementum*. §. 343.

Ἀλίας, α, ὁ κὶ ἡ, *non desinens*. Thema, λιάζω, f. σω. *agito*. §. 611.

Ἀλιύς, αἶ, ὁ, *piscator*, propriè qui in mari piscatur. per syn. spec. *piscator quivis*, Th. ἄλς, ἀλός, ἡ. *mare*.

Ἀλιωήδη, nomen mul. q. d. *quæ curat mare*. ex ἄλς, ἀλός, ἡ. *mare*, & μῆδ, αἶ, πῶ, *cura*. §. 255.

Ἀλίσι, Poëticè, pro ἀλίς, ex ἄλι, *marinus*. Th. ἄλς.

Ἀλιτηρῆν, part. præf. pass. Ionic. ab ἀλιτῆω, *pecco*. α. 91.

Ἀλιτρεῖν, 3. præf. pass. *malè agit*, ab ἀλιτρεῖν, *pecco*, quod est ab ἀλιτρός, *peccator*. Thema est ἀλιτῆω, *pecco*, f. ἦσω, vel ἀλείτω, *cujus* aor. 2. ἤλιτον. §. 241. & 330.

Ἀλκείσι, Ion. pro ἀλκείν, ab ἀλκῆ, α, ὁ. nomen viri. Thema est ἀλκή, *robur*. α. 26.

Ἀλκείδης, pro ἀλκείδης, Æolicè, à νο-

- meto. Metere instar formicæ, nihil aliud est, quàm colligere, comportare. Est assiduitatis magistra. Prov. 6. s. 778.
- Ἀμωροτήρ, Ionicè pro ἀμωροτέρη, obscurior. ab ἀμωρός, ἄ, ὀ, obscurus. ex α priv. & μωίρω, splendo. s. 284.
- Ἀμωροθεῖν, intereant, a. i. opt. pass. verb. ἀμωρόω, ᾤ, obfusco, obscuro. Them. ἀμωρός, ὤ, ὀ, obscurus. s. 693.
- Ἀμβάλῳ, pro ἀναβαλῆς, scanilis, pervius. Sic ἀμβαίνω, pro ἀναβαίω. Thema est βαίνω, co, f. βήσονται. a. 2. ἔβλω. s. 681.
- Ἀμβολιστής, ὤ, ὀ, dilator operum, ex ἀναβάλλομαι, differo, procrastino. μηδὲν ἀναβάλλομαι, & ἔργον, ὤ, τὸ, opus. s. 413.
- Ἀμβροσίῳ, dat. sing. Ionicè pro ἀμβροσίᾳ. ἀμβροσῖος immortalis, ex α priv. & βροτός, ὤ, ὀ, mortalis. καὶ ἐπὶ θύσιν ἔμω καὶ τροπῶ ἔμω εἰς σίμα. s. 69.
- Ἀμβροσίῳ, ὤ, immortalis pro ἀβροσίῳ. Th. βροτός, mortalis. s. 42.
- Ἀμύχανος, ἀνδρα, invidia carens. Thema μυζαίρω, invideo. s. 666.
- Ἀμυδρόμενος, præs. part. respondens, ἀμυδρόμενος, mutantes. ab ἀμείδω, f. ψα. commuto. In dialogis verba commutamus. construi solet cum Accus. α. 117.
- Ἀμυλίκων, gen. pl. ab ἀμείλικτος, ὤ, ὀ, κ, ἥ, asper, durus. Th. μελίσσω, mellitum reddo. s. 659.
- Ἀμεινόν, melius, comparativus ab ἀγαθός, bonus. Ceteroquin ἀμείνων ex α epitatico & μείνω, fobur: sic ὀρεῖνός est ex ὀρεῖς.
- ἀμείνων, ἀμείνω, acc. sing. m. g. α. 51. s. 19. Vide ἀγαθός.
- Ἀμειλῶσι, 3: pl. subj. negligent. ab ἀμελέω. negligo, hinc ἀμελής, ex α priv. & μέλει curæ est. s. 400.
- Ἀμείρομαι, 2. sing. a. i. aet. subj. à verbo ἀμείρω, privo. f. σμ. ἀμείρει pro ἡμείρει, imperf. Ion. Th. μείρω, σμ, privo. α. 331.
- Ἀμύχανος, Ionicè pro ἀμύχανος, difficultas, ab ἀμύχανος, minime cautus, perplexus. ex α priv. & μύχανη, machina. ἀμύχανος, inexplicabilem. s. 496.
- Ἀμύχανος, f. i. ind. ab ἀμύχω, meo. Vide paullo ante ἀμύχωμαι. s. 440.
- Ἀμύχανος, ὤ, ὀ, messis tempus: sed ἀμύχανος, ὤ, ὀ, messis, ab ἀμύχω meo. s. 384.
- Ἀμύχανος, pro ἡμύχανος, Æolicè, nos. ab ἐγώ, ego. α. 87.
- Ἀμύχανος, pro ἀνὰ μέσον, in medio. α. 209.
- Ἀμύχανος, talionem, propriè, mutationem, ab ἀμύχω meo. F. ψα. præt. med. ἡμύχανος. s. 334.
- Ἀμύχανος, lactea. ab ἀμύχω. f. ξω. mulgeo, ich melcke. ἀμύχανος, ὤ, ὀ, tempus, quo mulgentur vaccæ. s. 590.
- Ἀμύχανος, adverb. insatiabiliter, incessanter. ex α priv. & μύχανος, ὤ, ὀ, linteum carptum quod vulneribus inditur. α. 361.
- Ἀμύχανος, solatium. pro ἀνὰ πωμύχανος, αἰῶ. n. g. ab ἀνὰ πωμύχανος, quiesco. Th. πωμύχανος, finio, cesso. a. 2. ἔπαιον. s. 55.
- Ἀμύχανος, per pelagum, per syncopen, pro ἀνὰ πύλας. ὁ πύλας, mare. sed πύλας, ὤ, τὸ, maris profunditas.
- Ἀμύχανος, acc. à nominativo ἀμύχανος.

ἀμπυκίδης, υ, δ, *Ampyci filius.*
ἀμπυξ, υκς, δ, idem quod τὸ
καλιδαντρεον, *calienārum, reticu-*
luta muliebres. ab ἀμπύξω *cir-*
cumdo. α. 181.

Ἀμυδιε, *Æolic.* adverb. idem, quod
ἄμψ, *simul, cum.* α. 345.

Ἀμύμωτα, acc. sing. ab ἀμύμων,
ον, δ, ι. irreprehensibilis
idem quod ἀμώμωτα. & valet
idem quod ἀμωμω, qui ni-
hil commisit τ' μωγμῆς, h. e.
derisione dignum. ἀ μύζω, ζω.
derideo. Sic dicitur per synco-
pen Ἐ γάμω pro ἀμύγων. 9.
264.

Ἀμύοντες, præf. part. ab ἀμύνω,
μυο: item *arceo, propello.* t. ιω.
α. ι. ἥκω. p. γκω, α. 140.

Ἀμφ' pro ἀμφὶ idem quod ἄμφι,
circa. s. 205.

Ἀμφαζαπῖντις, præf. part. pl. num.
ab ἀμφαζαπῖω. ex ἀμφὶ & ἀζα-
πῖω valde diligo. s. 58.

Ἀμφαρεβίζον, imperf. Ion. *cir-*
cumstrepabant. ab ἀμφαρεβίζω.
circumstrepo. compositum est
ex ἀμφὶ & ἀρεβίζω, quod est à
Themate ἀρεβω, υ, δ. *strepit-*
us. α. 64.

Ἀμφικαλύψα, 2. 1. aēt. ab ἀμφικα-
λύπτω, *circumtego,* ex ἀμφὶ
circa, & καλύπτω, *tego,* f. ψω,
p. φω, α. 2. ἐκάλυψεν. s. 166.

Ἀμφείπει, imperf. med. verbi ἀμ-
φίπομαι, *circa quidpiam verfor,*
foveo, agito. ἄμφιπει, 3. imperf.
aēt. Ion. verbi ἀμφίπω, *perse-*
quor, foveo. Th. ἔπω, *operor,*
sequor. 9. 696.

Ἀμφὶ præpositio *circa,* per τμη-
ον separatum *circum.* s. 73.

Ἀμφίς, Adverb. s. 701. *circum,*
seorsim.

Ἀμφιδάλη, aór. 2. med. subj. ab

ἀμφιδάλλω, *circumjicio, cir-*
cumdo. f. λῶ. p. βέβληκα. α. 2.
ἴβαλον p. m βέβολα. Th. βάλ-
λω, *jacio.* s. 545.

Ἀμφι... βάλλ', α. 253. per τμησιν,
βάλλ' pro ἴβαλλ'. Imperf. Ion.
Th. βάλλω. α. 255.

Ἀμφίβλητρον, υ, τὸ, *rete quod à*
duobus utrimque projicitur in
aquam. ex ἀμφὶ, *circum,* &
βάλλω, *jacio.* α. 215.

Ἀμφιγυῖας, εἰς, δ, *utroque pe-*
de claudus, Vulcani epithetum.
ex ἀμφὶ *utrimque,* & γυῖον, υ,
τὸ, *membrum.* qui claudicat ex
utroque pede, ἀμοφοτέρως γυῖαις
ἢ ποσὶ χεῖρας. s. 70.

Ἀμφιδάμωτις, genit. ab ἀμφιδά-
μω, *nomen viri q. d. qui utrinq-*
ue domat. ex ἀμφὶ & δαμά-
ζω, *domo.* s. 654.

Ἀμφιδιδῶ, est 2. sing. plusq. per-
fecti medii, à δαίω, *divido, con-*
vivor. scio, comburo. in α. 2.
aēt. ἴδω. Hinc est præf. med.
δίδω. Sicut à γάλλω τήλα,
à καίω κέχηκα, &c. α. 62.

Ἀμφικαλύψη, 3. sing. α. 1. aēt.
subj. ab ἀμφικαλύπτω. Th. κα-
λύπτω, *tego,* f. ψω, p. φω, α. 2.
ἐκάλυψεν. s. 555.

Ἀμφιλογίας, acc. pl. *disceptatio-*
nes, quæ fiunt verbis, ab ἀμ-
φιλογία, *ubi ex utraque parte*
contenditur, ex ἀμφὶ & λέγω,
dico. 9. 229.

Ἀμφιπαλεύω. f. εὔσω. *obambulo,*
comitor. Them. παλέω, *verso;*
pro quo Poëtice παλεύω, *verfor.*
s. 802.

Ἀμφίρρυτον, dat. ab ἀμφίρρυτος,
circumfluitans, ex ἀμφὶ & ῥύω pro
ρίω, *fluo,* f. εὔσω, p. ἔρριυκα. 8.
983.

Ἀμφίρην, *nomen mulieris.* 4. con-
tracto-

- tractorum, ex ἀμφὶ & ῥίω, *fluo*. &c. §. 360.
- Ἀμφιτέμ, nomen mulieris, ex ἀμφὶ & τεύω *strido*. Fut. τεύσω. à circumstrepo. §. 243.
- Ἀμφιτέρων, Nomen viri, ex ἀμφὶ *circum*, & τέω, *attero*, *macerō*, *vexo*, τέυμα *proprie foramen*. item *veterator*. α. 37. hinc
- Ἀμφιτρωνιάδης, α, ὁ, filius Amphitryonis. Per epenthesein ῥ α metri causâ pro ἀμφιτρωνιάδης, α. ὁ. α. 165.
- Ἀμφιχία, α. 1. act. infinit. ex ἀμφὶ & χέω *fundo*. F. χύσω. Æol. aorist. 1. act. ἔχδω. & per syncopen ῥ σ, ἔχδω, & per novam ῥ υ syncopen, ἔχια. p. κέχδω. perf. pass. κέχυμαι. α. 1. pass. ἔχθλω. α. 65.
- Ἀμφότερος, α, ον. *ambo*. dat. pl. ἀμφότεροισιν, Ion. α. 177. hinc
- Ἀμφότερον, *utrimque*, adverb. Th. ἄμφω, *ambo*. §. 733. α. 171.
- Ἀμώμυτος, inculpatus. ἄμωμος, qui est absque omni labe. ex α priv. & μῶμος, α, ὁ, *probrum*, *dedecus*. item *derisor*. ab Hebr. מום *macula*. Hinc verbum μωμίζωμαι, ἄμωμαι, *cavillor*. proverb. paronomasiasticum ῥῶον μωμίζωμαι ἢ μωμίζωμαι. α. 102.
- Ἀμύνται. 3. pl. ind. pass. verbi ἀμύνω, ὦ, f. ἔσω, *meto*. §. 599.
- Ἀν, vocula seu particula potentialis. Poëtæ alioquin pro ea ponunt α, αιν. α. 181.
- Ἀν, præpositio, pro diversa significatione varios casus regens.
- Ἀναβάλλω, præf. inf. differre, procrastinare, Th. βάλλω, f. λῶ, *jacio*. α. 410.
- Ἀνάγκη, ης, ἡ, *necessitas*. ὥσ' ἀνάγκης *necessariò*. α. 15. §. 517.
- Ἀναγν, ducebant, 3. pl. imperf. Poëtice. pro ἀνῆγν. ab ἄγω *duco*. f. ξω. p. ἤγα, α. 2. ἤγν. α. 280.
- Ἀνάσπασα, pl. insperata, ab ἀσπάζομαι, insperatus. Th. ἔλπις, ἰδός, ἡ. §. 660.
- Ἀναιδία, ex α priv. & αἰδώς, ὅ, ἡ, *pudor*. §. 312. ἀναιδής, ὅ, ἡ, αἰαδία, dat. sing. Ionicè ut & ἀναιδισσῶ, φῖ enim per paragogen additur, ab ἀναιδία, *impudencia*. hoc ab ἀναιδής, ὅ, ἡ, impudens, ex α priv. & αἰδώς, ὅ, ἡ, *pudor*. αἰδώς verò ex α priv. & αἰδω *video*, ab intuendi fuga. α. 359. & 324.
- Ἀναιστος, inculpatus. ex α priv. & αἴτια, ἡ, *causa*. α. 827.
- Ἀνακτα, acc. sing. ab ἄναξ, *rex*. ἄνακτος. α. 179.
- Ἀνάξην, fut. 1. act. infin. ab ἀνάσσω, *regno*. F. ἀνάξω. p. χα. α. 1. ἤναξα. & Ionic. ἀναξα. Distinguatur ab ἀνάγω. F. ἀνάξω ex sola contextus serie. §. 491.
- Ἀνὰ πνεύματος, non respirans ex α priv. & πνέω, *spiro*. f. πνέσω. §. 797.
- Ἀνάσσει, præf. ind. vide ἀνάξην.
- Ἀνασσειστος, quatiens, est f. g. part. α. 1. act. Poët. ab ἀνασσειν, *quatio*. Thema est σείω, *moveo*. f. σείσω, p. σέσκη. α. 344.
- Ἀνασσειν, Ionicè & Poëtice pro, ἤνασσειν, 3. pl. imperf. act. ab ἀνάσσω, *regno*. Vide ἀνάξην. §. 1015.
- Ἀναστροφῶν, converte. præf. infin. act. pro imperativo. Hellenismus, ab ἀναστροφῶν verito. Thema est στροφή. verro. f. ψω. p. ἔστροφω. α. 2. ἔστροφον. hinc στροφή, α.

- φι, ἥς, ἡ. *versio, flexus*, & hinc *τροφάω*, *verso*, *circumago*, Poëticè *τροφάω*, *idem*. α. 121.
- Ἀΐαυδς, α, ὅ, ἡ. *mus*, *idem* quod ἄφαιος. Th. ἡ αὐδή, *vox*. §. 797.
- Ἀΐαυγς, *nomen viri*, *sine aura*, *vento*. Th. αὐγς, *aura*, *ventus*. *item torrens &*, *tum est ex a valdè & αἶα fluo*. α. 477.
- Ἀΐαχάσασαοδαι, α. 1. med. *infin.* Poëticè, pro ἀΐαχάσασαοδαι, ab ἀΐαχάζω, *recedo*. Them. χάζω. F. αἶα. *recedo*. α. 336.
- Ἀΐαφυσιώωντες, *præf. part.* videtur oriri à φυσιώω, *in flo*, hinc φύσα, ας, ἡ, *folliis*. Thema φυσιώω *sufflo*. Sed esse à φυσιάω, *anhele*, patet ex declinatione hujus part. Nam pro ἀΐαφυσιώωντες, dicunt Poëtæ ἀΐαφυσιώωντες, ab ἀΐαφυσιάω, ᾧ. Poëticè ἀΐαφυσιώω: sicut pro ὀρέω, ὀρέαι dicunt ὀρέω, ubi ο μικρὸν præponunt præcedente syllaba brevi, ω verò præcedente syllaba longa. ἀΐαφυσιώωντες verò ab ἀΐαφυσιώω, contractè ἀΐαφυσιώωντες, neque ω habet, neque ο ante se ferre potest. α. 211.
- Ἀΐαψύξαι, α. 1. act. *infin.* ab ἀΐαψύχω, *refocillo*, *recreo*. Sicut ventus æstuantem reficit, ita quies laboribus exhaustum. Th. ψύχω, f. ξω, *refrigero*. α. 608.
- Ἀΐαδχα, pro ἀΐαδδχα, *divisim*. Adv. à διχα *dupliciter*. Thema δις bis. α. 13.
- Ἀΐαδρα, acc. sing. ἀΐαδράσι, dat. pl. ut & ἀΐαδρισσι, sed hic est Poët. & Ion. ab αἶνρ, ὅ, *vir*, g. ἀνδρς. α. 271.
- Ἀΐαδρῶντος, *viripara*, quæ parit masculum. Sermo est de tempestate seu de die Lunæ. Com-
- ponitur ex αἶνρ, ὅ, *vir*, & αἶνρμαι, *nascor*, quod in præf. med. habet γέγονα. Inde γένος, *generatio*. α. 783.
- Ἀΐαδρῶντος, accus. pl. *strages seu cades virorum*, ab ἀΐαδρῶντος, ας, ἡ, in dat. ἀΐαδρῶντος, Ion. ab αἶνρ, *vir*, & κτείνω, *occido*. F. κτείνω. P. act. ἔκτενε. præf. med. ἔκτενα. §. 228.
- Ἀΐαδρῶντος, genit. ab ἀΐαδρῶντος, *virilis*, per syn. speciei, *humilis*, *idem* quod βρόπος, ἀνθρώπος. Them. αἶνρ, ἀνδρς, *vir*. α. 256.
- Ἀΐαδρῶντος, gen. Ion. ab ἀΐαδρῶντος, qui virum occidit. ab αἶνρ, *vir*, & φέω, *occido*, quod in præf. med. πέφονα. α. 98.
- Ἀΐαδρῶντος, perf. Act. pro ἀΐαδρῶντος, Atticè. ab ἀΐαδρῶντος. remitto, relaxo, f. ἀΐαδρῶντος. α. 2. ἀΐαδρῶντος. Th. ἔημι. mitto. §. 495.
- Ἀΐαδρῶντος, α. 1. act. ab ἀΐαδρῶντος, impono, dico. Th. τίθημι, pono. α. 658.
- Ἀΐαδρῶντος, acc. part. α. 2. act. ab ἀΐαδρῶντος, aufero, tollo. in α. 2. act. ἀΐαδρῶντος, in part. α. 2. act. ἀΐαδρῶντος, ὅντος, ὅ ἀΐαδρῶντος, *sustulit*. α. 2. med. ab ἀΐαδρῶντος, ἔημι, aufero. Th. αἶρῶ, ᾧ, capio, f. ἔσω, p. ἔρηκα. α. 2. ἔσω. α. 746. §. 553.
- Ἀΐαδρῶντος, α, ὅ, ἡ, ventus. ἀΐαδρῶντος. gen. Ion. ἀΐαδρῶντος, dat. pl. Ion. α. 645.
- Ἀΐαδρῶντος, α, ὅ, ἡ, *impolitus, imperfectus*, ab ἀΐαδρῶντος, in superficie rado, seu scalpo; inde ἀΐαδρῶντος, *scalpendo aut dolando non perfectus*. Thema ξίω, rado, polio. F. ξίσω. α. 746.
- Ἀΐαδρῶντος, gen. pl. *nondum confectis*, vel libatis, h. e. in mensa

appositus. ab ἐπιτίθημι, sacrificio.
Thema, τίθημι, facio. F. τίθω,
& ἔθω. p. ἑρπύλα. præt. pass.
ἑρπύλαμαι, &c. a. i. part. ῥιχθεὶς.
p. m. ἑρπύλας & ἑρπύλας. s. 748.

Αἰὶπ', acc. pro αἰὲς, vide in ἀ-
δρα. s. 751.

Αἰσχροπαμία, abripiens, a. i. med. part. à verbo **αἰσχροπαύω**, ex **αἰσά** & **παύω**, evertō, attraho. f. **ψα**. §. 990.

Ἀναφαίνε, imperf. ab ἀναφάνο-
μα, appareo, manifestus red-
dor. Th. φαίνω, f. αὐῶ, in lu-
cem profero, p. πύφαρχος, a. i.
ἔφηναι, a. 2. ἔφαρον. p. m. πύφ-
να. 2. 710.

Ἀνέξατον, 3. pl. a. 2. Att. subdu-
xerunt, pro ἀνῆξαν, verbi ἀνά-
γω, subduco, f. ἀνάξω, p. ἀνῆ-
ξα, a. 1. pass. ἀνέχθην. Th ἀγω.
duco. §. 626.

Αἰήεις, α, ο, κ, η, ab αἰώνια-
no, vel αἰέμεναι, ἔμεναι, f. ἔσ-
μεναι, & ἔσμεναι. 9. 612.

Αἰνήρα, acc. sing. ab αἰνήρα, iners, ex α priv. & αἰνή vir. s. 781.

'A'ñe, vir, a'ndòs, a'ndi, &c.

Αἰθῆ, 3. person. present. ab αἰ-
 θῆν, *flureo*, f. ἄνω, p. ἤγ. ab
 αἰθῆ, εἰ, τῆ, *flor.* ε. 582.

Αἰθέρα, ἢ, nomen proprium loci.
α. 381.

Αἰθιμήσων, acc. sing. f. g. ab
αἰθιμήης, *σῶα*, sv, *floridus*. ab
αἰθιμῶν, v, τὸ, flos. Th. αἰ-
 θῶ, σῶ, τὸ, flos. 9. 878.

Αἱ θύραι, dativ. pl. ab. αἱ θύραι, αἱ θύραι, τὸ, flos. s. 75.

A'vũn, 3. person. pl. ind. Doricè pro *a'vũn*, & hoc pro *a'-
dũn*, florent, ab *a'dĩw*, *w*, f.
nũ. floreo. Th. *a'vũn*, *eũ*, *tò*,
flor. s. 254.

A'rtu, u, y, nomen urbis. n. 474.
quidam scribunt A'rtu.

A' ἄρα π, u. ὁ. καὶ ἡ, homo,
apud Platonem in Cratylo,
ἐτυμολογεῖται, quasi ὡς αἰνεῖται
ἀ ἐπαινεῖ, attentè considerans,
quæ vidit. vel ita dictus, παρὰ
τὸ αἶνω ἀρετῇ, à fursum aspi-
ciendo. z. 472.

Ἀνίσκου, Poëticè, pro ἀνίσκω, 3. pers.
 imperf. ex ἀνίσκω & ἵσκει : in im-
 perf. ἀνίσκω, ης, η. & Poëticè,
 ἀνίσκουον, ες, ε. ut ἐπύπτισκον pro
 ἐπύπτιον. Sicuti pro λῆεραμ Poë-
 tæ dicunt, ἴσκον, ες, ε. Th.
 ἵσκει, vel ἵνω, mitto, f. ἵσω. p.
 ἵσκει. aor. 2. λῆω. aor. 2. imperat.
 ἵς. 9. 157.

A'nlw tristitiam, acc. ab ἀνία,
Ionicè ἀνίη, ἡ, *mæror.* §. 611.

Ἀνίκητος, α, ο, κ, ι, invictus.
 ἀνίκατον vincō, f. ησων. p. ἀνίκητος.
 a. i. ἐνίκησεν. §. 489.

Α' ἰόντα, aor. 2. part. propriè *sursum euntem*, h. e. *orientem*, ab ἀνίημι: ex ἀνά, ἀνά & εἰμι, εἶ, seu ἔημι, idem quod εἶμι. hinc a. 2. aor. ἶον, εἰ, s. tamquam ab εἶμι, sicut à λείπω est ἔλιπον, &c. s. 728.

Δύπτωτον, dativus pl. Ion. ab ἀπ-
πῶ, σ, ὁ πῶς, ex π. priv. &
πῶ, f. πῶ. lavo. s. 725.

Αἰσχρομύτης, praes. part. ab αἰσ-
χρομύ, exurgo. Th. ἰσημι,
sto, f. ἰστω. p. ἰσημι, a. 2.
ἰστω. z. 577.

Ἀνελείη, dat. Ionicè pro ἀνελεία, miseria. ex α priv. & ἄλ-
 εῖα, beatus. Th. ἄλϵα, &
 ὁ. *felicitas*. q. d. ἄλϵ βίϵ. &
 319.

Αἰὲς, inoffis, ex a priv. &
ὄστων, ἔν, τὸ, os, offis s. 524.

Δι' ἐξ ἑαυτοῦ pro κίεσθι, per-

currit. ab αἶα, & ὄφω, ver-
to, f. ψω, p. φω. a. 2. ἔστροφον.
S. 763.

Ἀτ', pro αἰτή, è regione, & pro-
inde accentus in prima non de-
bet esse. s. 727.

Ἀίω, contra. Adv. Poët. item
coram. hinc αἰώω, obviam ve-
nio, f. ἦω. αἰώνιον, idem quod
αἰών. a. 432.

Ἀντιβόλησεν, a. i. act. ab αἰνέβο-
λίω, occorro, item nanciscor,
cum Genit. F. ἦω. præt. αἰνέ-
βεβόληκα. Th. βάλλω, jacio, per-
cutio. a. 439.

Ἀντ', præpositio, pro, loco.

Ἀντία. Adverb. è regione, idem
quod ἀντίον. ab Adj. ἀντίον, a,
ον, ex adverso stans. Th. ἀντὶ,
pro. s. 481.

Ἀντιβίω, obviam, Adv. ab ἀντί-
βιον, adversus. ex ἀντὶ & βία,
αι, ἦ. vis. a. 150.

Ἀντιβόλησαι, a. i. act. infinit. Vi-
de ἀντιβόλησεν.

Ἀντίη, Ionicè pro ἀντία, ex ἀν-
τίος, adversus. Th. ἀντί.

Ἀντιφείζον. præf. inf, propriè ob-
vium se offerre, item contende-
re, ab ἀντιφείζω, f. ἴω. p. ηῶ.
ex ἀντὶ, & φέζω, fero. f. αἴω,
a. i. ἡνεγκά. S. 609.

Ἀντρων, dat. sing. ab ἀντρων, s, τὸ,
antrum. S. 483.

Ἀντρως, pl. num. ab ἀντρῶ, ὅς,
ἦ. propriè, ambitus tota in cur-
ru: item orbita. a. 64.

Ἀνύσας, part. a. i. act. pro ἀνύ-
σας, Poët. ab ἀνύω vel ἀνύτω
& ἀνύττω, perficio a. i. ἡνυσκα.
Notetur τρωήσις ἀνύσας pro
ἀνύσας metri causâ, emensus.
s. 635.

Ἀνώγα, i. sing. præt. med. ab
ἀνώγω jubeo. f. ἀνώξω, a. i.

ἠνώξα. præt. med. ἠνώγα seu
ἠνώγα. s. 367.

Ἀΐας, 2. sing. a. i. act. opt. ab
ἄγνυμι, seu ἄγω, frango. F.
ἄϊω. a. i. ἡῖα. ἄϊειω. 3. pl. a. i.
act. opt. Æolic. ἄϊεια, αι, s. in
3. pl. ἄϊειω, pro ἄϊεαμι, αι,
αι, in 3. pl. ἄϊεαν. s. 436. & 440.

Ἀΐενον, s, Poëticè pro ἄϊενον,
sine hospite. Th. ξένον, s, ὅ,
hospes, peregrinus. s. 715.

Ἀξονα, acc. sing. ab ἄξων, ὄξων, ὅ,
axis, circa axem rota agitur, &
circumagitur, axē immoto ma-
nente. s. 424.

Ἀοιδῆ, ἦς, ἦ, cantus. à præt. med.
ἡοιδά. Thema. αἰοῖδω cano. αἰο-
ῶσι, dat. pl. Ion. s. i.

Ἀοιδῆς, ὤ, ὅ. cantor. Vide suprâ
αἰοιδῆ. s. 26.

Ἀοικος, s, ὅ κ' ἦ. domo carens.
ex a priv. & οἶκος, s, ὅ. domus.
s. 602.

Ἀοκον, s, ὅ κ' ἦ. impiger. ex a
priv. & ὄκος, s, ὅ. pigritia, ex
s & κρέω moueo, quia pigri sunt
veluti trunci, & vix se movent.
s. 485.

Ἀορ, ἄορς, τὸ, ensis. ab αἰείρω
tollo, suspenso. a. 221.

Ἀυθς, s, ὅ. illæsus. ab ὑπία, vul-
nero. f. ἦω. a. 157.

Ἀπ', pro ἀπὸ. ab. s. 28.

Ἀπαί, præposit. pro ἀπὸ, sicut
παρὰ pro παρὰ, &c. Poëticè.
Alia exemplaria habent ἀπὸ. a.
409.

Ἀπαλά, mollia. h. e. juvenilia. ab
ἀπαλός, ὤ, ὅ κ' ἦ, mollis, qua-
si ἀφάλος ab ἀφή tactus, quia
mollia faciliè tanguntur. hinc
ἀπαλῶσιν, dat. pl. Ion. pro ἀπα-
λῶις, S. 9. & 989.

Ἀπάλαμνος, iners. pro ἀπαλά-
μνος, ex a priv. & ἀπάλη, ἦ.
unde

unde Latinorum *palma*, manus. s. 20.

Ἀπαλήσεται, *vagabitur*, fut. 1. med. ab ἀλῆμι vel ἀλάομαι, ᾤμαι, *vagor*, erro. in fut. ἀλήσομαι. & in compos. ἀπαλήσει. α. 409.

Ἀπαλόχοο, genitiv. ab ἀπαλόχοος, ὅ, ἢ. quæ tenellum seu molle corpus habet, ex ἀπαλός, ὤ, ὅ, tener, mollis, & χροός, οός, ὅ, *cutis*. Thema χροός *color*. s. 519.

Ἀπίνδου, adverb. idem quod ἀνδύ, *sine*, absque. θ. 386.

Ἀπινήμαθ, *recusare*. a. 1. med. infinit. ab ἀπαναίνομαι, *recuso* a. 1. ἀπινυλάμην ex ἀπὶ & ἀναίνομαι *recuso*, quod est ab αἰνῶ, *laudo*; item *assentior*. s. 454.

Ἄπαντα, acc. sing. ab ἅπας, ἅπαντα, ἅπαι, omnis, & in genit. ἅπαντι, ἀπείσης, ἅπαντι, &c. gen. pl. ἀπασίων, Ionicè pro ἀπασῶν, dat. pl. ἅπασιν. ex ἅμω, simul, & πᾶς, omnis. s. 689.

Ἀπάντη, *ubique*. adverb. Th. πᾶς, ὅ, omnis. θ. 524.

Ἀπασίων, gen. pl. Ion. pro ἀπασῶν. Vide in ἅπαντα. θ. 79.

Ἀπάτη, ἡ, *fraus*. ex α priv. & πάτος, υ, ὅ. *via*, quum à vera via abducimur, th. ἀπατῶ, *decipio*. hinc, ἀπαπών, ὦν, ὅ, *impostor*. θ. 224.

Ἀπατήσθ, f. 1. verbi ἀπατῶ, *fallo*, f. ἤσω. p. ἡπάτηκα. s. 46.

Ἀπιδιρροβήσῃ, *caput amputasset*, a. 1. act. indicat. ex ἀπὶ & διρροβῆν *cervicem abscindo*. ex διρρη, seu διρῆ, ἥς, ἡ. *cervix*, *collum*. & τίμνω *feco*, in præter. med. τίμνω, *refecui*. θ. 280.

Ἀπείρετος, υ, infinitus. ex α priv. & πέρας, αἰ, τὸ. *finis*. α. 204.

Ἀπείρετος, acc. sing. ab ἀπείρεται, οἰ, ὅ, ἡ. infinitus. ex α priv. & πέρας, αἰ, τὸ. *terminus*. s. 160.

Ἀπείκειν, 3. sing. a. 2. act. indic. ab ἀποκτείνω, *occido*. Th. κτείνω. *occido*, f. κτανῶ. p. ἔκτεκα. a. 1. ἔκτενα. a. 2. ἔκτανον. p. m. ἔκτενα. α. 11.

Ἀπλάμπω, imperf. pass. th. λάμπω, *splendo*. f. ψω, p. φω. a. 1. ἔλαμψα. α. 72.

Ἀπλείβει, 3. sing. imperf. med. ab ἀπολείβομαι, *destillo*. Th. λείβω, *libo*, *fundo*. f. ψω. p. λείβομαι. α. 174.

Ἀπμνήσκω, 3. pl. a. 1. med. ab ἀπμνησκω, *recordor*, seu ἀπμνησάομαι, th. μνησάομαι, *memoro*, f. μνήσσομαι, p. μνήσσομαι, 2. 1. ἡμνήσθην. θ. 503.

Ἀπόντος, gen. part. pro ἀπίντος, Ionicè, ab ἀπειμι, *absum*. part. ἀπὸν, ὤσα, ὄν. s. 367.

Ἀπίσματος, ab ἀπίσας, αἰ, ὅ. nomen viri. q. d. *qui non cecidit*. θ. 331.

Ἀπίσθεν, 3. plur. a. 1. pass. Æolicè vel Bœoticè προάπισεύθησαν. *proruperunt*. Sic ἵτυθεν pro ἵτυφθησαν Æolicè, poëticè σ duplicatur & s abjicitur. Th. σείω, vel σεύω, *moveo*, *agito*. f. σω. p. κω. a. 1. ἴστουα. θ. 163.

Ἀπίσυντο, 3. sing. plusq. perf. pass. pro ἀπείσυντο, à σεύω in præter. pass. σέσσυμαι, poëticè ἴσυμαι, item ἴσσυμαι. θ. 859.

Ἀπύχων, *omittant*, *abstineant*. 3. pl. præter. sub. ab ἀπύχω, *abstineo*. f. ἀφίξω. Th. ἔχω, *habeo*. s. 645.

Ἀπῆμαι, ὅ, ἢ, *illatus*. Th. πῆμα, τ, τὸ, *noxæ*. unde πημάίνω, *anō*, *noceo*, hinc & ἀπῆμων,

μων; οἰσ, ὅ, κ, ἡ, illæsus. θ. 955. s. 670.

Α'πὸ- ἤμνησε demessuit, a. 1. Ind. ab αἰμῖω. f. ἥστω. Vide in ἤμνησε. θ. 180.

Α'πῶνις, ἰσ, ὅ, ἡ. immitis, ex ἀπὸ & λῶνα, habena. π non mutatur in φ. more Æolum, qui fugiunt aspirationem. α. 273.

Α'πῆυρε, abstulit. 3. sing. imperf. aet. ab ἀπαιυρέω eripio. Them. αῖρε, aura. ἀπαιυρέω ergo est quasi τὴν αἰάπνδσιν ἀφαιυρέωμαι, aufero respirationem. h. e. occido. α. 428.

Α'πῆωρεῖντ', pro ἀπῆωρεῖντο, suspensi erant, pl. imperf. med. indic. Doricè pro ἀπῆωρεῖντο, ab ἀπαιωρέω, ὦ, ex sublimi dependeo. Thema est αἰωρέω. ὦ. sursum tollo. f. ἥστω. α. 234.

Α'πίσια, ἡ. diffidentia. ἀ πίσις, fides. Th. πιθω, σω, persuadeo. s. 372.

Α'πλάσας, pro ἀπέλασας, cui appropinquare tutum non est, ἀπέλας, adverb. propè, intracitabilis. Alii vertunt, ineffigiatius, informis, ex α priv. & πλάσας, fictus, ἀ πλάσσω, fingo. & Att. πλάττω. s. 148. θ. 151.

Α'πλάησ, Doricè pro ἀπληήσ, & hoc pro ἀπλητης magnitudine immensus, inaccessible. per syncopen Ἔσ. Them. πληήω, πλεῖσ, plenus. vel quidam ἀππλάσας, idem esse dicunt cum ἀππλάσας, cui appropinquare tutum non est. Th. πέλας (adverb.) propè. θ. 153. & 709.

Α'πὸ, ἀ, ab, præpositio, genit. regens. ἀπὸ δαιτῆς, ἀ convivio, h. e. post convivium, ἀπ' ὀρχῆς, ab initio.

Α'πυρμυιωθεῖς, part. a. 1. pass. ab

ἀπυρμυιόω, nudo. f. σμ. Them. πυμυιός, ὤ, ὅ. nudus. s. 730.

Α'πυδῶναι, a. 2. aet. infinit. ab ἀπυδῶμαι, reddo, th. δίδωμι, do, f. δῶσω, p. δίδωκα, a. 2. ἔδωκ. s. 349.

Α'πυδρίπει, π. a. f. imperat. decerpe. ab ἀπυδρίπω, decerpo. f. ψω. hinc δρίπαιον, σ, πῶ. falx. s. 611.

Α'πὸ--δύσαι, exuere, spoliare, a. 1. aet. infinit. ab ἀπυδύω, exuo. Thema, δύω. Linea hæc--solet τμῆσιν notare. Vide in δύσαι. α. 329.

Α'πὸ--ἔληται, 3. sing. a. 1. med. subj. ab ἀφαιυρέωμαι. Vide in ἔληται.

Α'πυθῆσαι, a. 2. med. infinit. ab ἀπυθήμι, depono. Th. πῆμι. s. 762.

Α'πυθρώσκων, defiliunt. 3. pl. præf. subj. Thema θρώσκω, salio. α. 375.

Α'πυθύμιον, invisum, alienum ab animo. ex ἀπὸ & θυμός, ἔ, ὅ, animus. s. 710.

Α'πὸ--κέρσε, incidit, 3. sing. a. 1. aet. ab ἀπυκείρω detondeo, item decutio, spolio. Thema κείρω. F. κερῶ. & κέρσω. Vide in κέρσε. α. 419.

Α'πυκρύπλαια, vel ἀπυκρύπλαια, Ion. pro ἀπυκρύπλαι, 3. sing. imperf. activi. α, pro ε, ἀνώμαλον. ab ἀπυκρύπλω, occulto, abscondo. f. ψω. p. κέκρυφα, a. 2. ἔκρυβον. Th. κρύπλω, abscondo. θ. 157.

Α'πυλείψας, part. a. 1. aet. ab ἀπυλείπω, relinquo, f. ψω, p. φω. a. 2. ἔλιπον, p. m. λίλοιπα. θ. 793.

Α'πυλήγει, 3. sing. præf. aet. opt. ab ἀπυλήγω, desino. Them. λήγω, cessare facio. s. 488.

Α'πυλ-

Ἀπόλωται, 3. person. singul. ab **ἀπώλωμαι**, *perreo*, a. 2. med. **ἀπωλόμην**, *perii*. Thema **ἔλω-
μαι**, *perdo*, f. **ἔλεισθαι**, p. m. **ἔλα-**
& Att. **ἔλωλα**, a. 2. m. **ἔλόμην**.
s. 763.

Ἀπώλων, ☉, δ, Sol, eo nota-
tur, prout Latini dicunt, *Non
semper videt Apollo*. Plato in Cra-
tylo derivat **παρεῖν** τὸ **ἀπώλειν**,
quod nos liberet à malis, nem-
pe à frigore, & sterilitate, quæ
Soli tribui queunt, ceu Dei or-
gano. α. 68.

Ἀπώλῃ, 3. sing. a. 2. med. optat.
Vide paulò antè **ἀπώλων**. s. 46.

Ἀπὸ--λύειν, a. 1. act. infinit. ver-
bi λύω solvo, vide **λύειν**.

Ἀπυρέμεται, *sortitur*, 3. præsent.
Thema, **μείρω**, *partior*, seu
potius **μείρομαι**, præter. med. **ἔμ-
ραρον**, pro **μείραρον**, præter. pass.
μείραρον, & Attic. **ἔμραρον**.
s. 578.

Ἀπυρέσθωνται, acc. part. a. 1. act.
ab **ἀπυρέσθω**, *alicundè reverteror*.
Thema, **πυρέω**, *revertor*, f. **ἔσθω** s.
735.

Ἀπυρέσθω, *remittere*, præter. inf.
Th. **πύρω**, *mitto*, f. ψω. p. φω.
s. 87.

Ἀπυρέσθω, part. præter. f. g. ab **ἀπ-
πύω**, pro **πύω** poëti è **πύω**, f.
πύω, flo. spiro. s. 324.

Ἀπὸθεν, adverb. procul. The-
ma **θεν**, ante. s. 390.

Ἀπὸθεν, a. 2. med. part. ab
ἀπὸθεναι, *avolo*, ex **ἀπὸ** &
θεναι, volo, a. 2. f. **πύω**,
a. 2. **πύω**, a. 2. m. **πύω**,
part. **πύω**. s. 285.

Ἀπὸθεν respuunt, 3. plur. ind.
præter. Th. **πύω**, spuo. f. **πύω**,
p. **πύω**, a. 1, **πύω**. s.
726.

Ἀπὸθεν, *concitatae*, præter. pass.
part. f. g. pl. num. Th. **ἔθεναι**,
ἔθεναι, pro **ἔθεναι**, excito, f. **ἔθεναι**,
vel **ἔθεναι**. s. 9.

Ἀπὸθεν, fut. 1. act. inf. ab
ἀπὸθεναι, *destruo*. item *careo*.
Thema, **ῥαίνω**, profligo, destruo.
f. **ῥαίνω**, p. **ῥαίνω**. s. 393.

Ἀπὸθεν, projecturo. dat. sing.
f. 1. part. Th. **ῥαίνω**, projicio,
f. ψω. p. φω, p. m. **ῥαίνω**. α. 215.

Ἀπὸθεν, gen. sing. ab **ἀπὸθεναι**,
deorsum fluens, **ἀπὸθεναι**. The-
ma **ῥαίνω** idem cum **ῥαίνω**. fut. **ῥαίνω**,
fluo. s. 595.

Ἀπὸ--πύω, 2. sing. a. 2. med.
opt. ab **ἀπύω**. Vide in **πύω**.
s. 425.

Ἀπὸπύω, 3. person. sing. à
πύω & **πύω**, idem quod
Thema **πύω**, *punio, honoro*, f. **ῥαίνω**.
s. 247.

Ἀπὸπύω, luat. a. 1. subj. 3. pers.
Th. **πύω**, *punio*. s. 260.

Ἀπὸπύω, part. a. 1. act. ab **ἀπ-
πύω**, *abscindo*, f. **ῥαίνω**, a. 2. pass.
ἔπύω, pro **ἀπύω**. The-
ma, **πύω**, *feco*. s. 190.

Ἀπὸπύω, *privati*, per synco-
pen pro **ἀπὸπύω**, part. a. 1.
med. à verbo **ἀπύω**, propriè
abduco in montem, Ionicè pro
ἀπὸπύω, *extermينو*. ab **ἔργος**, s.
terminus, vel ab **ἔργος**, ☉, τὸ,
& Ionicè **ἔργος**, ☉, τὸ, *mons*.
α. 173.

Ἀπὸπύω, gen. sing. part. præter.
ἀπὸπύω, *mortuus*, per syn-
copen pro **ἀπὸπύω**, verbi
ἀπύω, *perdo*. à **πύω**, f. **ῥαίνω**,
perdo. Th. **πύω**, *corrumpo*,
s. 606.

Ἀπὸπύω, 3. pl. præter. ind. à
πύω, *perdo*. Them. **πύω**.
s. 243.

Ἀπὸπύω

Ἀποφθίσκει, perdiderit, 3. sing. a. i. act. opt. Æolicè pro ἀποφθίσκει. ἀ φθίω, perdo, pro quo etiam dicitur, φθνήσκω. Them. φθίω. s. 666.

Ἀπύρην, dat. singul. ἀπύρην οἴκον, frigida domus. Th. πῦρ, ὑρῖς, πῖ, ignis. s. 525.

Ἀπώλεσεν, perdidit, a. i. act. indic. Th. ὄλωμαι, perdo. f. ὀλέσω, p. ὥλεκα. Att. ὀλώλεικα. a. 2. m. ὀλόμην. p. m. ὤλα, Attic. ὤλωλα. s. 246.

Ἀρ, per metathesin pro ῥά, particula expletiva, certe, utique. §. 838.

Ἀρ pro ἄρ. Differunt ἄρ, ἡτις, ἄρ, ἄρ, & ἄρ, ἄρ, ἡ. precatio: item imprecatio. Sæpe redundat, & est μέλει συμπαρωμαλὴν. Vide s. 49.

Ἀρ, execratiō, noxa, damnum. Ionicè ὄρ, ἡ. §. 657.

Ἀρδύωνται, pl. num. part. præf. f. g. concutientes non sine stridore, Doricè pro ἀραδύσασθαι, ab ἀραδύω, ὦ, strepitum seu fragorem edo. f. ἴστω. p. κῶ. Th. ἀρδύεις, s, ὅ, strepitus, propriè armorum cadentium in terram. δῶπας sonus corporum, aut fragor aquarum delabentium. φλοῖστος sonus fluctuum in mari. ἦρ sonus reciprocus. φλόγος sonus vocis humanæ. βρομός sonus ignis crepitantis. τῆνος sonus fidium. κλύπος sonus ex percussione ortus, &c. a. 249.

Ἀραιός, acc. pl. f. g. ab ἀραιός, αἰ, ὄν, rarus, a, ὑπ. ὄν. πυκνός, densus. s. 809.

Ἀρῆα, a. i. Ion. pro ἡρῆα, & ἄρῆα pro ἡρῆα. a. i. ind. Ion. ab ἀρῆα. f. ξῶ. amputo, abscindo.

Ἀρῆαι, g. f. pl. num. part. med. ab ἀρῶ, ἀρῶ. fut. Æolicum est ἄρῶ (pro ὄρῶ) unde ἄρῶς, ὄρῶς, ὀρῶς, in præf. med ἡρῶ, & facta reduplicatione ἄρῶς, Poëtice ἄρῶς, adaptatus fuit. a. 271.

Ἀράχνης, s, ὅ, araneus, & ἀράχιον, tela araneorum. s. 475.

Ἀργαῖος, s, ὄν, Argæus, ab ἀργῶς, s, ἡ. nomen urbis in Peloponneso. §. 484.

Ἀργαλῆ, pro ὄργαλῆ, ab ὄργαλῆος, s. difficilis pro ἀλγῆος, ab ἀλγῶς, ὄς, τὸ, dolor, priori λ mutato in ρ, ad vitandam κῶκῶν. Th. ἔργον, opus. s. 741. §. 880.

Ἀργεῖον, vide paullò antè ὄργαῖος. §. 12.

Ἀργεφόντης, Argi occisor, epitheton Mercurii. ex ἀργῶς, nomen canis & φόντης per syncopen pro φονητής, occisor, ἀ φονίω, occido, ὅπῃ ἀργῶν τὸ κῶναι ἀνέλε, ταυτίς τὸ λυοσώδη ὅπῃ ἀνέλε ἐξυμνήματα. Est interpretatio Tzetzi, quia Argum canem sustulit, h. e. cogitationes furiosas. Th. φένω, occido. s. 77.

Ἀργίστω, Genit. Ionicus pro ὄργιστω, ab ὄργιστης, s, ὅ, piger, ab ὄργῶς, s, ὅ, κῶ ἡ, otiosus. idem quod ἀργῶς, ex eoque factum per crasin. Them. ἔργον, opus. §. 870.

Ἀργίπ, dat. sing. ab ὄργις, ἴπῶς, ἴπ, ἴπ, per μετὰβολὴν & συγῶν λέγεται dicitur pro ὄργιπ, ab ὄργῆς, ἡπῶς, ὅ, candidus. Them. ὄργῶς, albus.

Ἀργύω, à nominativo ἀργῆς, s, ὅ, nomen proprium Cyclopi. §. 140.

Ἀργυρεός, s, ὄν, argenteus, ab ἀργῶς, argentum; ab ὄργῶς, est

- est album metallum. ἀργυρίης, dat. pl. Ionic. pro ἀργυρίαις. α. 225.
- Ἀργυροδίσκος, acc. à δίσκος, ης, ἡ, vor-
tex, gurgis, h. e. argenteos
vortices habentem, & ἀργυρος,
ς, ὅ, argentum. §. 340.
- Ἀργυροπόδια, ης, ἡ, argenteos pedes
habens. ex ἀργυρος, argentum,
& πῖδα, Doricè pes, vel mal-
leolus pedis. §. 1006.
- Ἀργυρεῖ, dat. sing. contractè pro
δορυρίῃ, ab ἀργυρος, ς, ὅ, ar-
gentum. s. 144.
- Ἀργυροῖ, pro δορυροῖ, dat. sing.
ab δορυροῖ, pro ἀργυροῖ, al-
ba textura constans. ex δορός,
albus, & ὕψι textura, ab ὕψι-
νος, vel ὕψις, ὦ. texo. §. 574.
- Ἀρδηνος, ς, ὅ, nomen fluvii.
§. 345.
- Ἀρεῖον, comp. n. g. ab ἀρείων,
masculino, melior in pralio, ab
ἀρεῖς, οῦ, ὅ, Mars, Th. ἀγα-
θός, bonus, ἀρεῖον, ἀρεῖος.
s. 158.
- Ἀρεῖος, gen. sing. ab ἀρεῖς, Mars,
variè flectitur. in Genit. ἀρεῖος
& ἀρεῖου, item ἀρεῖς, ἀρεῖ, Io-
nicè ἀρεῖω, ἀρεῖς, vocativi casus,
ubi ς mutatur in s in i. contra-
ctorum. α. 98.
- Ἀρεῖονος, 3. pl. a. i. med. ab ἀρεῖ-
ονω, placeo. F. ἀρεῖονω, a. i. act.
ἤρεονα, placo, item, placeo. p.
ἤρεονα. ἀρεῖονομαι in a. i. med.
ἤρεονομῶ & poeticè ἀρεῖονομῶ,
ω. placavi. α. 255.
- Ἀρεῖος, a. 2. med. inf. ab ἀρεῖω,
tollo, capio. f. ἀρεῖω. p. ἤρεονα. a.
i. ἤρεονα. a. 2. ἤρεονα. a. i. pass. ἤ-
ρεονω. f. i. pass. ἀρεῖομαι. §.
628.
- Ἀρεῖη, ἡ, virtus. quasi ab ἀρεῖος,
quia per virtutem placemus. s.
313.
- Ἀρεῖ, pro ἀρεῖα, acc. ab ἀρεῖς, οῦ,
ὅ, Mars. α. 477. §. 922.
- Ἀρεῖα, s. 632. α. 107. 2. person.
sing. a. 2. med. Ionicè pro ἀρεῖα,
ἀρεῖα, ἀρεῖα, ἀρεῖα. pro ἀρεῖα se-
cunda pers. ἀρεῖα. Thema ἀρεῖα.
s. 632. α. 107.
- Ἀρεῖα, Ionicè pro ἀρεῖα, ab
ἀρεῖα, auxiliior. α. 121.
- Ἀρεῖα, dat. sing. ab ἀρεῖς. Ἀρεῖα, bellicosus, ab ἀρεῖς, Mars, &
φίλος, amicus. §. 317.
- Ἀρεῖα, acc. pl. adject. Μανυτῖα.
ab ἀρεῖς, ηῦ, ὅ, Mars. α. 108.
- Ἀρεῖα, pro ἀρεῖα. Sic in N. T. le-
gimus στωδῖα pro στωδῖα. Vi-
de Lexicon N. T. α. 59.
- Ἀρεῖα, p. med. ab ἀρεῖα. Vide su-
pra ἀρεῖα. §. 812.
- Ἀρεῖς, Mars, gen. ἀρεῖος, &c. πα-
ρεῖ τοῦ ἀρεῖος, à tollendo. Vide
in ἀρεῖος. α. 192.
- Ἀρεῖς, gen. Ionic. pro ἀρεῖος, ab
ἀρεῖος, αῖς, ἡ, dire, damnum:
item preces. α. 29.
- Ἀρεῖαδης, ab ἀρεῖαδης, ς, ὅ, no-
men patronymicum. α. 57.
- Ἀρεῖς, a. i. pass. part. ab ἀρεῖω,
tollo. f. ἤρεονα. p. ἤρεονα. s. 549.
- Ἀρεῖαδης, acc. ab ἀρεῖαδης, ης, ἡ,
nomen mulieris. §. 947.
- Ἀρεῖαδης, acc. pl. ex ἀρεῖα in com-
positione valet valdè, & δεικνύω
pro δεικνύω, ex δεικνύω ostendo,
ἀρεῖαδης, praeclarum, ἀρεῖαδης
vocat, pro ἀρεῖαδης. §. 385,
& 543.
- Ἀρεῖαδης, quem valdè æmula-
mu, ex ἀρεῖα, valdè & ἤρα, ς, ὅ, æmulatio. Sunt tamen
qui malint pro ἀρεῖαδης acci-
pere, verso δ, in ζ, clarus,
praeclarus. s. 6.
- Ἀρεῖαδης, dat. pl. Ion. nomen lo-
ci, Ἀρεῖαδης, §. 977.

Ἀειψύς, nomen viri. §. 977.

Ἀεὶς, superl. propriè *bellicosissimus*, per syn. sp. verò *optimus* in re quavis, ab *ἀγαθός*, bonus. in comp. *ὑπερίων*, melior. Th. *ἄρης*, Mars. s. 697.

Ἀρκεῖν, *arcebit*, f. 1. ab. *ὑπερίων*, f. *ἴσω*. propulso. p. *ἡρεκατα*. a. 358.

Ἀρκίς, s, ὁ κὶ ἡ, *promptus*, *utilis*, *sufficiens*, ab *ὑπερίων*. s. 370.

Ἀρκίον, acc. ab *ἄρκος*, s, ὁ κὶ ἡ, *ursa*. per metony. adj. pars mundi borealis. a. 186.

Ἀρκυρεῖν, s, *ursa cauda*, ab *ὑπερίων*, *ἄς*, ἡ, *cauda*, & *ἄρκος*, s, ἡ, *ursa*, s. 610.

Ἀρμῶς, *ῶς*, τὸ *currens*, ab *ἄρω*, *ad. pto.* a. 97.

Ἀρμαλὶν, acc. sing. Ionicè, ab *ἄρμαλιν*, *ἄς*, & Ion. *ἄρμαλιν*, ἡ, *cibus*, *demensum*. Thema, *ἄρω*, *adapto*. s. 767.

Ἀρμῶν, *apta*, pro *ὑπερίων*, sic & *ἄρμῶν*, in f. g. *ὑπερίων*, ab *ἄρω*, *apto*, fut. *ἄρω*. & *ὑπερίων*. Sic *ἄρμῶν* pro *ὑπερίων* ubi est syncope & spiritus mutatio *Æolica*. s. 407.

Ἀρμῶν, *compages*, ab *ἄρμῶν*, f. *σω*. *concinnum reādo*. Vide Th. *ἄρω*. §. 957.

Ἀρνας, acc. pl. ab *ἄρης*, *ὑπερίων*, ὁ κὶ ἡ, *agnus*. §. 23.

Ἀρνη, nomen urbis, *ἄρνη*. a. 475.

Ἀρνήτω, pro *ὑπερίων*, 3. singul. p. xī. med. subj. ab *ὑπερίωνται*, *ἔμω*, f. *ὑπερίωνται*, *recuso*, *nego*, s. 408.

Ἀρχαῖς, a. 1. med. infin. ab *ἄρχω*, *incipio*. f. *ἔω*. p. *ἤρχα*. a. 1. *ἤρχα*. s. 781.

Ἀρχῆς, οἷς, 2: sing. p. xī. act. subj. ab *ὑπερίων*, *ἄω*, *aro* in fut. *ὑπερίωνται*, p. *ἤρχα*, a. 1. *ἤρχα*. s. 479.

Ἀρχιμῶν, Poët. pro *ὑπερίωνται*,

hoc Doricè, pro *ὑπερίωνται*, *arare*, p. xī. inf. ab *ὑπερίων*, *aro*, f. *ἔω*. s. 12.

Ἀρχῆς, a. 1. act. subj. ab *ὑπερίων*, *aro*. F. *ἔω*, a. 1. act. *ἤρχα*. s. 485.

Ἀρχῆς, *ἤρχα*, ὁ, *arator*. Th. *ὑπερίων*, *aro*. s. 405.

Ἀρχῆς, genit. Poët. pro *ὑπερίων*, ab *ἄρχος*, s, ὁ, *aratio*: sed *ὑπερίων*, s, ὁ, *tempus arandi*. Th. *ὑπερίων*, *aro*. s. 383.

Ἀρχῆς, pl. n. g. ab *ἄρχων*, s, τὸ, *aratum*. Th. *ὑπερίων*, *aro*. s. 432.

Ἀρχῆς, p. xī. inf. pro *ὑπερίων* extra crasin, *ὑπερίων*, p. xī. part. ab *ὑπερίων*, *aro*. s. 429.

Ἀρχῆς, ἡ, *arum*, h. e. *terra arata*, *culta*. Th. *ὑπερίων*, *aro*. s. 119.

Ἀρχῆς, p. xī. part. ab *ὑπερίων*, *rapio*. f. *σω*. & Dor. *ἔω*. p. *ἤρχα*. a. 1. *ἤρχα*. hinc *ὑπερίων*, *raptus*, *rapax*. s. 38. & 684.

Ἀρχῆς, *αρχῆς*, ὁ, *rapax*. Th. *ὑπερίων*, hinc per metathesin, est Latinorum *rapax*. s. 356.

Ἀρχῆς, acc. pl. ab *ἄρχη*, *ἄς*, ἡ, *falx*, idem quod *ὑπερίωνται*. Th. *ὑπερίων*, *rapio*. s. 573.

Ἀρχῆς, *rapaces quædam* Dez. ab *ὑπερίων*, *ἄς*, ἡ, *raptrix*, hoc ab *ὑπερίων*, *rapio*. §. 267.

Ἀρχῆς, *infractis*. dat. pl. Ion. ab *ὑπερίων* *infractus*. Th. *ὑπερίων* vel *ὑπερίων*, *frango*, f. *ἔω*, a. 2. *ὑπερίων*, p. m. *ὑπερίων*. s. 96.

Ἀρχῆς, plur. num. *obscuri*, qui non sunt in ore hominum, ex a priv. particula, & *ὑπερίων*. Th. *ὑπερίων*, *dico*, f. *ὑπερίων*, p. *ὑπερίων*. s. 4.

Ἀρχῆς, *Æolic*. pro *ὑπερίωνται*, part.

- part. a. i. med. ab ἄρω, apto. f. ῥῶ, a. i. ἥρα. α. 320.
- Ἀρσείς, masculos. dualis numeri, ab ἄρσω, vel ἄρσω mas. ἄρσας. 9. 667.
- Ἀρτιμυς, ιος, ἡ, Diana, ab ἄρτιμυς, ιδης, ἡ, nomen Idoli. q. d. ὁρτιμῶς perfectus. vel, ut alii volunt, παρὰ τὴν ἄρτα τίμωεν. 9. 14.
- Ἀρτίπια, ex ἄρτος perfectus, integer, & ἵππος, sermo. Th. ἵππῳ, dico ὁρτιπῆς, ἴος, ὅ, ἡ, verbo-rum concinnator. Sic & ἡ ὁρτίπια, veridica dicitur. 9. 29.
- Ἀρῖς, υ, ὅ, panis. α. 442.
- Ἀρυσίμβρος, part. a. i. med. ab ὀρύσμαι, haurio. Th. ὀρύω, vel ὀρύτω, f. σω. haurio. α. 550.
- Ἀρχω, impero, f. ξω. p. ἥρα.
- Ἀρχμαι, incipio, imperi. ἡρχώμην. perf. ἥρχμαι. a. i. ἥρχθην. a. i. m. ἥρχάμην. Ἀρχοῦ, pro ἄρχομαι, incipe. Hellenismus. ubi infinitivus præf. ponitur pro imperativo. Ἀρχώμεθα, præf. sub. med. pro ὀρχώμεθα. Th. Ἀρχῖ, ἡς, ἡ, principium. α. 384. & 709.
- Ἀς, acc. pl. ab ὅς, ἡ, ὅ, qui, quæ, quod, Art. subjunct. α. 6.
- Ἀσβεστῆς, ὅ καὶ ἡ, qui extingui nequit. ex α priv. & σβεστῆς, ex σβέννυμι. F. σβέσω, exstinguo, p. ἔσβεστο, a. i. ἔσβεστο. 9. 849.
- Ἀσכולος, υ, ὅ, nomen proprium auguris. α. 185.
- Ἀσίη, limosa, Ionicè, pro ἀσία, ας, ἡ, ab ἄσις, σως, ἡ. limus. 9. 361.
- Ἀσκητός, ἡ, ὅ, nomen verbale, exercitatus, elaboratus, ab ἀσκῶ exerceo. α. 546.
- Ἀσκη, dat. pro ἄσκη Ionicè. nomen proprium pagi montani, in quo Hesiodus fuit educatus. ἄσκη, ας, ἡ, quercus sterilis. α. 640.
- Ἀσθεν, Adverb. propius, pro ἰγνῆς, propè, in comparativo ἰγνῆαν, & ἰσθεν, quod etiam dicitur ἄσθεν, in neutro genere ἰσθεν & ἄσθεν. 9. 796.
- Ἀσπασίως, Adverb. libenter, cum ampleksi: ab ἀσπάζομαι. f. ἀσπάζομαι, amplector. α. 45.
- Ἀσπασῆς, ὅ, ὅ, amplectendus, optatus, ab ἀσπάζομαι, amplector. α. 42.
- Ἀσπίς, υ, ὅ καὶ ἡ, quem adsequi nequeas, immensus. ut ἀσπίδων ὄλβον, ingentes opes. ex α priv. & ἰσπάζομαι, pro ἰσπάζομαι, sequor, consequor, assequor. α. 379.
- Ἀσπίδης, gen. ab ἀσπίς, ιδης, ἡ, scutum, hinc scuto defendo. α. 417.
- Ἀστυφῆς, φῖος, ὅ, ἡ, pro ἀστυφῆς, immotus: utrumque est usitatum. Th. σῖμω, assidue moveo. item contumelia afficio. hinc ἀστυφῶς, firmiter. 9. 812. 878.
- Ἀστρος, accusat. ab ἀστῆρ, ἰστρος, ὅ, ein Stern. 9. 381.
- Ἀστρίλῳ, υς, ἡ, nomen mulieris proprium, q. d. Stellatam. 9. 409.
- Ἀστέριον, pro ἀστέριον, stellis ornatum, θ pro τ obsequentem spiritum asperum, ab ἀστέριος, ἰστρος, υ, stellis plenus, α, υm. 9. 127.
- Ἀστροπῆ, dat. sing. ab ἀστροπῆ. fulgur. Poëtis idem quod ἀστροπῆ, ab ἀστροπῆ, fulguro. F. ψω. in a. 2. ἥστροπῆ. præf. med. ἥστροπῆ. Hinc est ἀστροπῆ, & Poëticè ἀστροπῆ, & ἀστροπῆς, fulgurator, ab ἀστροπῆ. α. 322. 9. 390.

Ἀστῆρ,

Ἀστὴρ, ἱρ, ὁ, Stella. s. 421.
 Ἀστροί, plur. ab ἄστρον, τὸ, astrum, sydus. Th. ἀστὴρ, ἱρ, ὁ, Stella. s. 120.
 Ἀστροῖ, κ, ὁ, nomen proprium viri. s. 378.
 Ἀστὺ, σ, τὸ, urbs, quintæ simplicium. Hinc Latinorum *astutus*. hinc ἀστῦ, elegans, bellus, scitus. s. 91.
 Ἀσύμφορος, incommodus, noxius, ἀ σύμφορος, commodus. Thema φέρω, f. οἶσω, fero. s. 782.
 Ἀσφαλὶς, tutum. n. g. hinc ἀσφαλῆως, tutò. Adverb. Th. σφάλω, everto. s. 128.
 Ἀσφοδίλων, dat. ab ἀσφοδίλῳ, κ, ὁ, genus plantæ. s. 41.
 Ἀχρεὶν, acc. ab ἀχρεῖς, κ, ὁ, qui coërceri non potest. ex α priv. & ἔχω seu χέω, contineo, coërcero. Th. ἔχω, habeo. s. 832.
 Ἀταῖσι, dat. pl. Ion. pro αἰταῖς, ab αἶτη, κς, ἡ, *damnum*, ab αἰτῶ, ludo. s. 413.
 Ἀπέλλων, præf. part. ab ἀπέλλω, cresco, *delicately* more pueri alor. Th. ἀπῆλος, ὤ, ὁ, tener, juvenilis. s. 131.
 Ἀπὲρ, conjunctio, vel αὐτὰρ Poëtice, idem quod in prosa ἀλλὰ sed, vel δὲ. α. 470.
 Ἀπρηγὴς, noxius, pro ἀτηγὴς, ὤ, ὁ, per pleonasmum syllabæ περ. Thema αἶτη, *damnum*, & hoc ab ἀπῶ, ὦ, f. ἔσω, ludo. s. 610.
 Ἀπρόβητος, intrepidus, ἀ περβίω, perterrefacio. Th. πέρβῳ, σ, τὸ, terror. α. 110.
 Ἀπίδαλῳ, κ, ὁ καὶ ἡ, improbus, ὅπερ θάλαξ ἡ αἶτη, ubi viget ποικα. hinc ἀπιδάλια, *peccatum*, protervia, stulticia. εἰνὶ ἀπιδάλις propter impro-
 Tom. II.

bitatem. s. 996. s. 261.
 Ἀπνῆ, intento, ab ἀπνῆς, intentus, ex α intensivo, quod est ex ἀραν valdè. & τένω, tendo, f. πνῶ, p. πίπακα. s. 661.
 Ἀπνῶ, ὁ καὶ ἡ, carens sobole. ἀ τέκνον, κ, proles. Th. τέκνω, f. τέξω, pario. α. 2. ἱπκον, p. m. τιτοκα. s. 602.
 Ἀπρ, sine, absque, idem quod ἀνδρ, χωρὶς, δίχα. s. 91.
 Ἀπρη, acc. sing. ab ἀπρηῆς, ἱ, ὁ καὶ ἡ, injucundus. Th. τέρπω, delecto. s. 647.
 Ἀτῆ, κς, ἡ, non tantum *damnum* significat, ut est proverb. ἔργον παρὰ δὲ αἶτη, sponde præsto nota est: sed etiam *peccatum*. iliad. iωπε. v. 115. αἶτησιν. dat. pl. Ion. pro αἰταῖς. Th. αἰτῶ, f. ἔσω, ludo. s. 230. & 216.
 Ἀπρήσουσι, dehonorabunt, ab ἀπρῶ, f. ἔσω. hoc ab ἀπρῶς, inglorius. quod est ἀ πῶ, honoro. F. τίτω, præf. act. πίπηκα. præf. pass. πίπωα, unde est πῆμῆ. s. 187. s. 395.
 Ἀπλάϊμα, Dorice pro ἀππάλαι, per epenthesein π, ἀππάλαι, præf. inf. *delicately* nutrire. Vide paullo antè ἀππάλαι, s. 480.
 Ἀτλαντίων, genit. pl. ab ἀτλαντίνης, ἰος, ὁ, ἡ. *Atlante natus*, ab ἀτλας, αὐτός, ὁ, & γαίνομαι, nascor. θ. 509. s. 383.
 Ἀτλαντις, δς, ἡ, filia Atlantis. s. 938.
 Ἀτμῇ, dat. sing. ab αἶτμη, ἡ, vapor. Th. αἶτμος, ὤ, ὁ, flatus. ab αἶω spiro. epenthesis literæ τ. θ. 862.
 Ἀτρίμωσι, 3. pl. præf. subj. ab αἶτρίμω, *immotus* maneo. f. ἔσω. Th. τρέω, f. τρέσω, tremo. s. 579.
 Ο
 Ἀτσο-

Ἀποκ, Nomen proprium Parca. quæ sic dicitur à *minimè parcendo*, καὶ ἀντίφραστον. ex α priv. & **πέπω** *verto*, quod non possit verti & averti. α. 259.

Ἀπυρέτω, gen. Ionic. pro ἀπυρέτω. ἀπυρέτω, sterilis, non fructuosus, ex α priv. & **πυρή**, *triticeum, vindemia*, ubi nullus est fructuum proventus. §. 413.

Ἀπυτίη, idem quod ἀπύρην, ἢ ἀπύρην, indomita, q. d. nullis laboribus exhausta: Epitheton Minervæ. Them. **πύω**, *terro*. §. 925.

Ἄ, iteum, adverb. s. 295.

Ἀμλί, s. ὁ, ficcus, idem quod αὔ. Th. αὔω, *ficco*. s. 588.

Ἀμνάσται, respicies. Ionicè pro αμνάσθαι, 2. sing. fut. 1. med. indic. ab αμνάσσομαι, *video, illustror*. Thema, αμνή, ἤ, ἡ, *splendor, lux*. s. 478.

Ἀμνῆ, ἤ, ἡ, *vox*, quasi ab αὔω, *clamo*. §. 39.

Ἀμνῶ, acc. ab αὔ, ἡ, *on, ficcus*. Th. αὔω, *ficco*. s. 460.

Ἀμ, pro αὔ, rursus, ab αὔ, rursus, αὔ, idem quod αὔ, *iteum*. Atticè scribitur per §. Ionicè verò per τ. α. 181. s. 50.

Ἀμλακ, acc. sing. pro αὔλακ, ab αὔλαξ, *ακρῆ, ἡ, sulcus*. Doricè αὔλαξ. s. 443.

Ἀμλῆς, gen. sing. ab αὔλη, ἡ, *caula, domus, aula*. s. 732.

Ἀμλητῆς, dat. sing. ab αὔλητῆς, ἥρης, ὁ, *tibicen*, ab αὔλος, ὅ, ὁ, *tibia*. α. 283.

Ἀμλίδης, genit. ab αὔλιδος. Nomen loci, αὔλιδος, *tibiā capo*. s. 651.

Ἀμλῦ, genit. sing. ab αὔλος, ὅ, ὁ, *tibia*. α. 181.

Ἀμν, acc. sing. Vide αὔλῶ. s. 743.

Ἀμραι, nom. pl. ab αὔρος, αἰ, ἡ, *aura, ventus levior*. s. 670.

Ἀμρεω, *cras*, adverb. *μαζούρω*, *perendie*. s. 410.

Ἀμυαλῆν, *secca*. idem quod αὔ, vide paullò antè, α. 265.

Ἀμπ, adverb. *rursus*, αὔτ' pro αὔ, *π*, *iterum, porro*. αὔτῃς, *rursus*. Thema est αὔ, *rursus*. §. 47. s. 197. §. 654.

Ἀμπ, pl. num. f. g. ab ἄτ, αὔτῃ, *πῶτο*, *hic, hæc, hoc*. §. 263.

Ἀμπῆς, *fed.* Vide suprà ἀμπῆς. s. 63.

Ἀμπ, pro αὔ, *rursus*, adverb. s. 126.

Ἀμπαν, pro ἡμπαν, *resonabant*. Doricè 3. pl. imperf. act. ab αὔτιν, *clamo*. ab αὔτῃ, ἤς, ἡ, *clamo*. Thema, αὔω, *clamo*. α. 309.

Ἀμπαν, Ionicè pro αὔτῃ, in f. g. ab αὔτῃς, *ille, τῇ, τὸ*.

Ἀμπῆς, Ionicè pro αὔτῃς. α. 237. §. 64.

Ἀμπῆς, genit. sing. ab αὔτῃ, *clamo*. Th. αὔω, *clamo*. α. 446.

Ἀμπῆς, adverb. *statim*. Th. αὔτῃς, *ipse*. s. 70.

Ἀμπῆς, adverb. *rursus*. Them. αὔ, *rursus*. s. 386.

Ἀμπῆς, s, τῇ, est pars aratri, quod vocatur *dentale*. est lignum, cui *Vomer* includitur. *Vomer* est qui terram scindit, & liras ducit. *Buris* est curvamen aratri, quod vomerem excipit: *στῖρα* verò est aratri manica, ceteroquin *dentale* est etiam veluti *cratis dentata*, qua semina arvo injecta obruuntur, lirasque æquantur. Th. γῶα & γῶα, αἰ, ἡ, *arvum*. s. 433.

Ἀμπῆς, *ibi*, adverb. ab αὔτῃς, *ipse*. s. 96.

Ἀμπ

Αὐτομάτη, sc. ἄρρογος, spontaneum aruum, h. e. ager inaratus ferebat fruges, αὐτίμα] spon-
taneus, ex αὐτὸς & μάτην, fru-
strā, temerē. Item sine consilio,
quod sponte sua provenit. αὐ-
τόματι, non accersiti, sponte
venientes. s. 103. 119.

Αὐτομόνη, nomen mulieris. Lati-
nè libera, sui juris. s. 258.

Αὐτονόω, acc. ab αὐτοσίη, nomen
mul. q. d. qua ipsa intelligit. ἂ
νέω, u, mens. s. 977.

Αὐτὸς, ipse. s. 270.

Αὐτοχρῆδι, propè, idem quod χρῆδι.
Adv. α. 190.

Αὐτοφύης, ἐφ, ὤ, ὁ, ἡ, sua sponte
epatus. ex αὐτὸς & φύω, gi-
gno. s. 813.

Αὐτῷ, dat. sing. ab αὐτὸς, ipse.

Αὐτῷ pro ἰαυτῷ. s. 56.

Αὐτως, Adv. frustra, item simili-
ter pro ὁσαύτως. Th. αὐτὸς, ipse.
s. 403. 600.

Αὐχίνα, acc. sing. ab αὐχλῷ, ἐφ,
ὁ, cervix. s. 815.

Α'φ, pro ἀφ, ab. α. 374.

Α'φαῖ, pl. num. non clari, qui
non volant per ora virorum.
ex α priv. & φαῖς, dicendus,
φημί, dico. s. 3.

Α'φαιρώμενος, imbecillimi. Them.
ἀφαιρῶς, ὤ, ὁ, imbecillis. s. 586.
φαῦρος Doricè pro φαῦλῷ, vi-
lis, nullius pretii. Atticè φλαῦ-
ρος, α est intensivum ἐπιφαιρῶς
ex ἄζαν.

Α'φείλετο, abstulit 3. sing. a. 2. med.
ab ἀφαιρῶμαι, aufero. hinc
Α'φελῶσαι, f. g. part. a. 2. aet. ab
ἀφαιρίω, aufero. Th. αἰρίω, ca-
pio, f. ἦσω, p. ἤρηκα. a. 2. εἶλον.
s. 443. s. 94.

Α'φιν, ὁ, vel τὸ, divitia ex
ἡπο anno collecta, παῖτ] ex

multis annis. s. 24. 637.

Α'φθιτῷ, incorruptibilis, idem
quod ἀφθαρτος, Them. φθίω,
ἐφ. ἦσω, vel φθίω corrumpto. hinc
ἀφθιται μύδια perpetua consilia.
s. 545. 389.

Α'φθονῷ, u, invidia carens, co-
piosus. Th. φθόνῳ, u, ὁ, in-
vidia. s. 119.

Α'φίκετο, rediit, 3. sing. a. 2. med.
& ἀφίκεσθαι, 2. pl. a. 2. med.
sic ἀφίκαν], 3. pl. a. 2. med.
subj. verb. ἀφικνέομαι. perve-
nio. Them. ἰκνέομαι, venio, f.
ἔξομαι, præt. ἔγμαι, a. 2. med.
ἰκνύλω. α. 38. 378.

Α'φνειός, dives, poëticè pro ἀφνειός.
Th. ἀφνειῷ, divitiar. s. 116.
455.

Α'φροδῖαις, stultitiis, ab ἀφροδῖς,
inconsultus. Hinc regulariter
ἀφροδῖα, pro quo Ionicè ἀφρο-
δία & ἀφροδῖη, imprudentia,
inopia consilii. Thema φροζῶ,
dico. s. 135.

Α'φρογῆλαια, ex spuma progenerata,
ab ἀφρός spuma, & γῆλῳ. hoc
ἀ γίνομαι, nascor. Epitheton
Veneris. Sed omnino metrum
videtur postulare ut sit ἀφρο-
γῆν. s. 196.

Α'φροδίτη, ης, ἡ. Venus, ita dicta
quod è maris spuma ortum ha-
buerit. s. 65.

Α'φρός, ὤ, ὁ, spuma. α. 389.

Α'φρων, ον, ὁ, ἡ, amens. ex α
priv. & φρῶν, νοός, ἡ, mens. s.
210.

Α'φύσσαι, pro ἀφύσαι, a. 1. aet.
infin. ab ἀφύω haurio, f. σῶ.
pro quo etiam dicitur ἀφύσσω,
ξω. s. 613.

Α'χαιοί, Achivi, quasi ab ἄχῳ,
ἐφ, τὸ, moeror, sollicitudo. s.
651.

Ἀχλαΐα, α, ὁ. *nomen fluvii.* 9.

340.

Ἀχλὺν, præf. part. *dolens.* ab ἄχλῳ, idem quod ἄχίω, f. ἄχῳ, *doleo.* Th. ἄχ, α, π, *dolor.* s. 399.

Ἀχίαν, præf. part. ab ἄχίω & ἄχῳ, idem significant. α. 93.

Ἀχθ, α, π, *pondus.* s. 692.

Ἀχιλλῆα, pro Ἀχιλλείᾳ poëticè, ab Ἀχιλλεύς, Achilles. q. d. ἄχ, α, λαῖ, sollicitudo pro populo. 9. 1007.

Ἀχλὺς, ὕ, α, *caligo.* α. 264.

Ἀχινύμην, part. præf. ab ἄχινυμαι idem quod ἄχίω, *doleo.* Th. ἄχ, α, π, *dolor, mce-* *ror.* α. 435.

Ἀχ, α, π, *dolor.* α. 457.

Ἀχρεΐα, inutilis. Th. χρεΐα, α, α, *necessitas, utilitas.* s. 402.

Ἀχρεΐα, pro Ἀχρεΐος poëticè, facta dialysi τῶν αἰ in αἰ. s. 297.

Ἀψ, retrò: item statim. Adv. ἀψίαν, *retroire.* α. 257.

Ἀψαδδῆα, acc. sing. ab ἀψαδδῆς, εος, ὁ, ἡ, *mentirinescius, verus.* Them. ψαδδῶ, *fallo, facio mentiri.* f. α. propter dimensionem metri hîc legendum est ἀψαδδῆ. 9. 233.

Ἀψω, acc. sing. ab ἀψίς, ὁδός, ἡ, *curvatura in rota.* Th. ἀψῶ, *necto.* s. 416.

Ἀψορρῶς, *reciproci, refluentis,* ab ἀψορρῶς. Dicitur etiam ἀψορρῶς, ex ἀψ, adverbio *rursus,* & ρῶς *fluxus* à verbo ρίω *fluo.* in fut. ρύσω. in præterito medio ἔρρῳ, unde est ρῶς, α, ὁ, & contractè ρῆς, *fluxus.* ρῆν, ἡς ἡ. idem. item *fluentium.* 9. 776.

B.

ΒΑΐον, præf. part. *alloquentes,* pro βαΐοντι, & hoc pro βαΐοντες, à βαΐω, *loquor.* f. α. & ἔω, p. χα. atque ita ponitur accusativus dualis pro accusativo plurali. Sed videri posset mendum, quia præcedit τῶς, non τῶ. Tum pro ἰπῖων esse potest ἰπῶν, quod æquè usitatum est, confer O'dos. 9. 597. Nulla est hîc hujus anomalie necessitas. s. 186.

Βαθὺς, εἶα, ὁ. *profundus, a, um.* Th. βάθ, α, π, *profunditas.* α. 288.

Βαθυδίνῳ, acc. sing. βαθυδίνῃ, α, ὁ, *habens vortices profundos.* Th. δίν, α, ἡ, *aquarum vortex, gurges,* & βαθὺς, *profundus.* s. 171.

Βαθυρρεΐα, Æolicè pro βαθυρρεΐα, à βαθυρρεΐας, α, ὁ, *profundè fluens.* ex βαθὺς, *profundus,* & ρίω, *fluo,* f. ράσω.

Βαθυχαΐτης, α, ὁ, *qui densam habet casariem.* à χαΐτη, α, ἡ, *proprie juba in equo.* per metaph. *coma, casaries.* & βαθὺς, εἶα, ὁ, *profundus, densus.* 9. 977.

Βαίνοι, *ascenderit,* præf. opt. verbi βαίνω, eo. f. βύσσω, p. βέσω, α. 2. ἔβω. s. 328.

Βαινόντων, *euntibus,* Ionicè pro βαίνοντων, gen. pl. part. præf. f. g. à βαίνειν, α. βαίνον. Th. βαίνω eo. α. 232.

Βαιὼν, paulisper, à βαιὼς, ε, ὁ, *parvus.* prov χάρις *Βαιοῖον ὁπηδεῖ.* gratia compendiosa consequitur, confer. s. 142. h. e. brevitas gratia. s. 418.

Βαλα-

Βαλάνης, acc. pl. à βάλαν, u, o, glans. s. 233.

Βάλλω, demisit. 3. sing. a. 2. aēt. à βάλλω, jacio. f. λῶ, p. βέλλω, a. 2. ἔβαλον. & βάλλω. 3. sing. a. 2. med. opt. βάλλω, præf. imperat. pass. pro βάλλω, Ionicè. p. m. βέλλω. s. 384.

Βαρύνω, accus. sing. à βαρύνω, ἔω, u, gravis. Th. βάρος, sēs, τὸ, pondus, onus. s. 16.

Βαρυῦν, gravatur. à βαρυῦν, idem quod βαρύνωμαι, gravor. à βαρύνω, gravis. Th. βάρος, onus. s. 215.

Βαρυκτύπος, u, o, gravistrepus, graviter fremens. à κτύπω, factum ex τυπώ, resono. Th. τυπῶ, verbero. s. 79.

Βασιλεύω, præf. inf. Ionicè, pro βασιλεύω. à βασιλεύω, impero. f. σω. Th. βασιλεύς, sēs, o, rex. s. 388.

Βασίλειος, sēs, o, rex, q. d. βάσις Ἰλαῦ, fundamentum populi, βασιλῆος, Poëticè pro βασιλείος, s. 886.

Βασιλῆιον, regale, pro βασιλεῖον. Poëticadialysi, à βασιλεύς, rex. s. 127.

Βασιληῖδα, acc. sing. à βασιλῆϊς, ἰδὲς, η. regius, a. um. adjectivè capitur. s. 462.

Βεβαῖος, stantes. à βεῖω (pro βαίω, eo) præf. βέβηκα. part. præf. βεβαῖος per iyncopen ἔκλειπται, vel crafm, pro βεβηκῶς. Vide in βάσι. s. 307.

Βεβηθῆναι, ingravescens, præf. med. part. g. f. à βείθω, sumo gravius, f. βείθω, præf. med. βείβηθα. s. 160.

Βίλια, tela. acc. pl. à βίλος, sēs, τὸ, telum. s. 684.

Βίλπερι, melius, à βίλπερι, Poë-

ticè pro βελπών, comp. ab ἀγαθός, bonus. superl. βέλπης, optimus. s. 365.

Βελισσφόριος, fuit Glauci regis Ephyræ filius, inclyto decore conspicuus, & virtute maxima. Vide suprà Ἰσογεφόντης. s. 325.

Βείδιαι, acc. pl. à βείδος, sēs, τὸ, profunditas, Th. βάθος, sēs, τὸ, idem. s. 365.

Βῆσαν, descenderunt, pro ἵκοντο, 3. pl. a. 2. aēt. à βῆσαι, co. Vide βάσι. s. 153.

Βήσας, vallibus, & βήσασιν, dat. pl. Ion. Th. βήσας, αἱ, valles. hinc βησῆας, εἶδος, o, saltuosus. s. 516. 389.

Βίβαις, ingrediens. part. a. 2. aēt. à βείβω. Th. βάβω, co. Vide βάσι. s. 323.

Βίβλος οἶνος, vinum Biblinum, posset videri vinum Phoenicium. Tzetzes ait, ἀπὸ βιβλίας ἀμπέλου θρακίας, à vite Thraciæ, quæ dicta fuit βιβλία, s. 589.

Βίη Ionicè pro βία, vis, fortitudo, Fortitudo Herculis, h. e. fortis Hercules. βίηφι, φη est paragoge Poëtica & reddit vocem ἀκλυτον, quamvis in da ivo ἰώπη subscriptum maneat. s. 149. s. 480.

Βίος, βίς, o, vita, s. 31.

Βιότοις, victus, gen. Ion. pro βίωται, à βίος, u, o, vita. Th. βίος, vita. s. 476.

Βλαβερός, s, o, noxius, à βλάπτω, f. ψω, lædo. s. 365.

Βλάπτω, 3. pers. præf. sub. verbi βλάπτω, f. ψω. lædo, noceo. p. φα. a. 2. ἔβλαβον. a. 1. ἔβλαψα. hinc a. 1. part. βλάψας. s. 258.

Βλεφάρων, gen. pl. à βλεφάρων, u, τὸ, palpebra. s. 7.

Βλοσυρό, terribilis, gen. Ionic. pro **βλοσυρό**, à **βλοσυρός**, ὤ, ὅ, terribilis aspectu, ὅ τὸ βλέμμα ὑπεύθυν. Th. **σύρω**, ῥῶ, traho. α. 147.

Βοῶ, reboat, nempe echo in sylva. 3. sing. præf. à **βοῶν**, f. ἦν, clamo. s. 511.

Βοιωτὴ, Boeotii, nomen gentile, à **βοιωτὴ** pastu. α. 24.

Βολάν, **ἰκτυμ**, gen. pl. Æol. à **βολή**, ἤς, ἡ, ictus. Th. **βάλλω**, jacio. 9. 682.

Βορέας, pro **Βορέα**, Æolicè, à **Βορέας**, Latinè, *Boreas*, *North wind*. & **Βορέα**, Ion. pro **Βορέα**, acc. **Βορίω**, pro **αὐ**. s. 506.

Βόσκει, pascunt, à **βόσκω**, f. ἦν, p. **βοσκέω**. 9. 595.

Βότρυς, ὅ, ὅ, *botrus*, **κυν**, acc. pl. **βότρυας**. s. 611.

Βυβύλος, ὤ, & Doricè **βυβύλος**, bubulcus, ex **βῦς**, bos, & **κύλον**, τὸ, cibus.

Βυλάω, dat. sing. a. 1. part. à **βυλάω**, *consilium do*, f. ἦν. Th. **βυλή**, consilium. s. 366.

Βύλας, 2. sing. præf. medii. Iones formant secundam singularem à tertia **βύλη** extrito ὤ τ. atque ita pro **βύλη** usurpant **βύλας**, à **βύλωμαι**, **βύλῃ**, volo, f. ἦν, p. **βιδύλωμαι**, a. 1. pass. **ἰβυλήθη**. s. 647.

Βυλῶν, **βυλῶν**, dat. pl. Ionic. à **βυλή**, ἤς, ἡ, consilium. s. 16.

Βῦς, Doricè, **βῦς**, ὅ, ἡ, bos, vacca, g. **βοός**, acc. **βῦν**, *bovem*, dat. pl. **βυσίν**, & **βοίσιν**. gen. pl. **βοῶν**, pro una syllaba, acc. pl. **βῦς** & **βοάς**. s. 348.

Βίαν, clamabant, pro **ἰβίαν**, 3. pl. imperf. act. à **βοῶν**, ὤ, clamo. f. ἦν. α. 243.

Βοῶπις, ὡς, ἡ, cui bovini sunt

oculi & magni, ideóque venustissimi. ex **βῦς** & **ὤψ**, ὠπός, ὅ, oculus. Th. **ἑπύμαι**, video. p. m. ἄπ. 9. 355.

Βοῦτῆν, præf. inf. à **βοῦν**, *bo-* bus agitatús aro. à **βῦς**, **βοός**, bos, & **ὤν**, f. ἦν, & **ἔν**, trudo, pello. s. 391.

Βροδίων, tardius, à **βροδός**, ἰσ, ὅ, tardus. Comp. **βροδύπρος** & **βροδύων** pro **βροδίων**. Superlat. **βροδύτατος** & **βροδύτης**. s. 328.

Βρόχ, 3. ling. a. 2. act. à **βρόχω**, *sonum*, & *strepitum edo*, verbum *ὠνομετροποιήσας*. α. 422.

Βελά, 3. perf. ind. verb. **βελάω**, f. ἄν, robustum reddo, potens sum. s. 5.

Βεάριος, ὤ, ὅ, Atticè pro **βεάριος**, ὤ, ὅ, nomen viri, quartæ simplicium ex **βει** particula intensiva valdè, & **ἄρης** *mars*. q. d. valdè martius. 9. 149.

Βεῖν, implere, vide supra **βειν**. **βεινός**, ab eodem verbo derivatur. s. 466.

Βεινόμενος, ὤ, ὅ, qui gravat currum, ex **βείνω**, gravo, & **ἄρμα**, τὸ, currus. α. 441.

Βεγνὴ, ἡ, tonitru, **βεγνῆς**, ὤ, ὅ, nomen viri, vel Cyclopi. hinc **βεγνῶν**, ἦν, tono. 9. 72. 458.

Βεγνός, ὤ, ὅ, *humanus*, hinc & **βεγνήσις**, idem. Th. **βεγνός**, ὤ, ὅ, mortalis. s. 15. 416.

Βεγνίται, acc. sing. à **βεγνίταις**, *fanie respersus*, à **βεγνός**, *sanies*, tabum, cruor, quod est mutato accentu ob mutatam significationem à **βεγνός**, quod sæpius legitur in plurali numero **βεγνοὶ**, *mortales*. α. 367.

Βεγνολοιγόν, hominum pestem, à **λοιγός**, ὤ, ὅ, *perniciēs*, *pestis*, & **βεγνός**, ὤ, ὅ, mortalis. α. 333.

Βεῖν

Βρώσις, τῶς, ἡ, *cibus*. à βρώσκω, βιδρώσκω *consumo*, *comedo*. F. βρώσω. p. βιδρώσκω. præf. pass. βιδρώμαι. unde est βρώμεν αὐλικόν, à βιδρώσκει est βρώσις, τῶς, ἡ, *esca*, item *tinea*. βρώσις. θ. 797. α. 395.

Βυσοδεδυμένον, mentibus altis meditans, à βυσοδεδυμένω propriè *profundè struo*, *fundamenta probe jacio*, quod in primis architecti faciunt in locis palustribus. Deinde per metaph. *profundè cogito*, *machinor*. compositum ex βυσός, ὤ, ὁ, Ionicè pro βυθός, ὤ, ὁ, *fundum*, *pars ima*. & δομίζω pro δομίζω *adifico*. Thema. δῖμω, *struo*, in præf. med. δίδωμα, unde est δόμος, α, ὁ, *domus*, &c. α. 30.

Βωμός, ὤ, ὁ, ara ab Hebr. מִזְבֵּחַ altare in excelsis extructum ab idololatriis. prov. φίλος μουχελ βωμῶν, *amicus usque ad aras*. α. 70.

Γ.

Γαῖα, pro γαῖα, seu γαῖη, ἡ, *terra*, *tellus*. genit. γαῖης Ionicè pro γαίας. θ. 117. α. 19.

Γαίηχος, α, ὁ, *terram continens*. Dicitur & pro eodem contrāctè γαιῆχος, & γαιῆχος. ex γαῖα, *terra*, & ἔχω, *contineo*. θ. 15.

Γάλα, γάλακτος, τὸ, *lac*. α. 588.

Γαλαξάουρα, nomen proprium mul. θ. 353.

Γαλαττα, nomen mul. θ. 250.

Γαλλίη, nomen mul. θ. 244.

Γαμβρόν, acc. sing. à γαμβρόν, ὤ, ὁ, gener. θ. 818.

Γαμέιν, præf. inf. verbi γαμίω, f. ἵσω, *uxorem duco*. α. 699.

Γαμήν, *uxor*, *nuptia*, at γαμί-

της, α, ὁ, *maritus*. Th. γαμίω, ὤ, *uxorem duco*. α. 406.

Γαμῖτο, γαμῖντο γαμῖτο, *nubunt*. præf. opt. pass. à γαμίω. α. 698.

Γάμος, γάμος, ὁ, vel γάμος, οἱ, *nuptia*. α. 69.

Γαμψάνυχος, nom. pl. à γαμψάνυχ, cui curvi sunt ungues. ex γαμψός, idem quod καμψός, *incurvus*, *inflexus*. Thema. καμπῖω, f. ψω, p. φα, *flexo*, incurvo, & ἄνυχ, νυχ, ὁ, *unguis*. α. 405.

Γάρ, enim, nam, namque. Con- junct. α. 5.

Γαστήρ, ἱερός, ἡ, γαστρίς, *ventres fruges consumere nati*. θ. 26.

Γ', pro γ, *quidem*, certè, syl- labica adjectio. α. 738.

Γεγάσας, 3. pl. præf. med. à γάω. in præf. med. γάσας. Th. γάωμαι, *gignor*. α. 110.

Γίνατ', pro γίνατο, *produxit*. α. 1. med. in prima persona, ἐγενή- μιν, & γίνασθαι, α. 1. med. in- finit. γενόμεθ' & γίνομ' imperf. med. Them. γίνομαι, *nascor*. θ. 185. & 82.

Γείων, οἶον, ὁ καὶ ἡ, quasi ex γία, *terra*, & ἱπός, α, ὁ, *sodalis, amicus*. q. d. γίοντες, *sodales ejusdem telluris*, acc. sing. γίοντα, & γίονσι, dat. pl. α. 23. 701.

Γελαῖ, 3. pers. præf. à γελαῖω, *rideo*, f. αῖω. γελαῖντις, pl. num. præf. part. Poëtice pro γελαῖντις. po- sito o ante α. & retracto accen- tu. θ. 40. α. 283.

Γενή, generatio, ἡ, Ionicè pro γήναι. Them. γίνομαι, *gignor*. α. 284.

Γετίθλη, α, ἡ, idem, & ab eodem themate derivatur. θ. 610.

Γίνομαι Ionicè pro γίνομαι, & hoc pro
ἐγίνομαι, a. 2. med. *fuisse*, ab ἐγ-
νόμην, s, ετο. Them. γίνομαι,
sum, nascor, f. 2. pass. γήνο-
μαι. p. γήνομαι. a. 1. m. ἐγ-
νόμην. §. 657.

Γέννα, acc. pl. à γέννησις, s, π, τ, ε,
mentum, maxilla. Th. γένος,
vos, i, mentum. a. 167.

Γίγνηται, pro ἐγίγνηται, fuerit, a. 2.
med. ἐγνόμην. Them. γίνομαι,
sum, nascor. §. 115.

Γίγνηται, 3. sing. a. 2. med. opt.
γίγνηται, pro γίγνηται, a. 2. m. &
hoc pro ἐγίγνηται, metri causâ ab-
jicitur augmentum, γίγνηται, 3.
person. pl. a. 2. m. verb. γίγ-
νομαι. §. 199.

Γέννησις, ης, i, partus, generatio.
Th. γίνομαι, nascor.

Γίγνηται, fieret, a. 2. med. subj. γ-
γνηται, a. 2. m. inf. à γίνομαι, sum,
fut. 1. pass. γήνομαι, p. m.
γίγνηται. s. 88.

Γένος, εος, τ, genus, à γίνομαι,
nascor. s. 11.

Γίγνηται, dat. pl. Ionic. & Poët. à
γίγνηται, γίγνηται, α, & ως, τ, ε,
munus. §. 449.

Γίγνηται, s, i, grus. s. 448.

Γίγνηται, ατος, αος, & ως, τ, ε, do-
num, munus. gen. pl. γίγνηται.
s. 126.

Γίγνηται, genit. & acc. γίγνηται, à
γίγνηται, οτος, ο, senex. §. 1003.

Γή, genit. γῆς, i, terra, ex γαί, α,
circumflectitur in omnibus ca-
sibus, & in prosa usurpatur pro
terra. §. 679.

Γαίω, a. 1. part. à γαίω, f. ἡώω,
gaudē, lētor. Doricè γαίω,
unde Latinorum gaudē. hinc
γῆγνηται, a. 1. ind. act. Ionicè.
a. 116. §. 117.

Γαίω, duxit, 3. sing. a. 1. act. in-

dic. γῆγνηται, γῆγνηται, γῆγνηται. Ion.
& Poët. ab ἐγῆγνηται, pro ἐγῆγνη-
ται. Th. γαίω, f. ἡώω, uxorem
duco. γῆγνηται, a. 1. act. infin. γῆ-
γνηται, a. 1. subj. §. 960. s. 701.

Γαίω, s, ο, senex, à γῆγνηται, ατος,
αος, ως, τ, senectus. s. 378.

Γαίω, dat. pl. Poëticus, à γῆ-
γνηται, γῆγνηται, senescens, vel
γῆγνηται, est, a. 1. part. pro γῆγ-
νηται à γῆγνηται, senesco, unde ἐγῆ-
γνηται, est & hinc per syncopen
ἐγῆγνηται, sicut pro ἐγῆγνηται, ἐγῆ-
γνηται. Th. γῆγνηται, ατος, τ, senec-
tus. s. 188.

Γαίω, ατος, τ, senectus, ἐπὶ γῆ-
γνηται ἐκείνῃ, ad senectutem perve-
nire, dat. γῆγνηται. s. 705. 92.

Γαίω, senescentes, acc. pl.
præf. part. à γῆγνηται, conse-
nescor, f. ατος, p. γῆγνηται. γῆ-
γνηται δὲ αὐτὴ πολλὰ διδάσκοντες.
Them. γῆγνηται, ατος, τ, senec-
tus. s. 185.

Γαίω, genit. Ion. à γῆγνηται-
μους, qui curat & alit aliquem
in senectute, à γῆγνηται, ατος, τ, ε,
senectus, & κομίσω, ὦ, f. ἡώω,
curam gero. §. 605.

Γαίω, acc. sing. à γῆγνηται, εος,
ο, nomen viri. §. 288.

Γαίω, conqueritur, pro γῆγνηται,
à γῆγνηται, conqueror. Thema
γῆγνηται, αος, i, vox, guttur. s.
260.

Γαίω, g. pl. à γῆγνηται, ατος, ο,
gigas. §. 50.

Γαίω, imperf. pass. Ion. à γῆγ-
νηται. Vide γῆγνηται. a. 414.

Γαίω, præf. inf. activè capitur,
generare scil. debet. Alii legunt
γῆγνηται, a. 1. m. inf. à γίνομαι,
gignor. Vide γῆγνηται. s. 793.

Γαίω, γῆγνηται, γῆγνηται, præf. part. à
γίνομαι, nascor. s. 820.

Γαίω

Γινώσκω, cognosco, f. γνώσκειν.
p. ἴγνωκε. a. 2. ἴγνω, ως, ω. a.
2. imperat. γνώθι. præf. pass.
ἴγνωσμαι. s. 281.

Γλαύκη, nomen proprium mul.
§. 244.

Γλαυκῆς, acc. sing. ab Adj. γλαυ-
κός, ἡ, ὄν, cæsius, glaucus. §.
440.

Γλαυκίαν, Poëticè pro γλαυκίαν,
præf. part. à γλαυκίαν, ᾧ, &
Poëticè γλαυκίαν, glaucis ocu-
lis terribiliter intueor, sicut pro
ὄρω ὄρῳ, Poëticè dicitur ὄρῳ,
Th. γλαυκός, ἡ, ὄ, glaucus,
cæsius. α. 430.

Γλαυκινόμην, nomen proprium mul.
§. 256.

Γλαυκῶπις, ἰδὲς, ἡ, cæsius habens
oculos, epitheton Minervæ, ex
γλαυκός, cæsius, & ὤψ, ὠπός, ὄ.
τυτῆς, acc. γλαυκῶπιν, & γλαυ-
κώπιδα. Th. ὀπθίμαι, video.
s. 72. θ. 13.

Γλάφει, 3. præf. ind. verbi γλάφω,
f. ψω, cavo, excavo. α. 431.

Γλαφυρός, ἡ, ὄ, cavius. à γλάφω,
f. ψω, cavo, excavo. §. 297.

Γλάφω pro γλαφυρόν, antrum.
Th. γλάφω. s. 533.

Γλυκίος, ἡ, ὄν, dulcis. à γλυκός,
ἰ, ὄ, dulcis. θ. 97.

Γλώσση, & Att. γλώττη, lingua,
ἡ, dat. pl. Ion. γλώσσησι, pro
γλώσσαις. θ. 83. & 826.

Γναμπθῖσι, dat. pl. Ion. à γναμπ-
θῖς, incurvus, hoc à γνάμπτω,
incurvo. Them. γνάμπτω, flecto.
s. 205.

Γνώ, pro ἴγνω, cognovit. 3. perf.
a. 2. ind. à γινώσκω, cognosco,
f. γνώσκειν, p. ἴγνωκε, a. 2.
ἴγνω. §. 551.

Γόμφοισιν, dat. pl. Ion. à γόμφω,
s, ὄ, cuneus, clavus. s. 429.

Γονῦσιν, dat. pl. à γονὺς, ἰ, ὄ, ὄ.
parens. γονῆ, dat. sing. à γονή.
ἡ, ὄ, genitura. Th. γαίνομαι,
gignor. s. 235. & 733.

Γόνυ, s, ὄ, soboles, generatio. Th.
γαίνομαι, gignor. §. 495.

Γοργύς, acc. pl. à γοργός, ἡ, ὄ, ve-
lox. θ. 274.

Γοργῶς, gen. sing. pro γοργῶ, à
γοργῶ, ὄ, ἡ, nomen mul.
α. 224.

Γοργόνες, dictæ sunt Phorci filix,
Medusa, Sthenyo & Euryale,
à γοργών, ὄ, ὄ, nomen ani-
malis noxii in Africa. α. 230.

Γόνατι, acc. pl. & γόναθ', pro γό-
νατι, à γόνυ, τὸ, genu. in genit.
ἡ γόνυ & γόναθ', & γένος.
s. 587. θ. 460.

Γονοῖσιν, dat. pl. à γένος, fertilis;
Ionica epenth. pro γόνυ, hoc
à γονή, ἡ, genitura. Th. γαίνο-
μαι, gignor. θ. 54.

Γωοπαχίς, ἰ, ὄ, ὄ, ὄ, genua pin-
guis. ex γόνυ genu, & παχύς,
ἰ, ὄ, crassius. α. 266.

Γραῖας, nomen mul. à γραία, ας,
ἡ, anus, vetula, idem quod
γραῦς, αὐός, ἡ. §. 270.

Γυάλοις, dat. pl. jugis. à γυάλον,
s, τὸ, cavitas. §. 499.

Γύγη, ἡ γύγη, nomen mul. §.
149.

Γύλῳ, dentale, à γόνυ, s, ὄ, den-
tale in aratro. at γύα seu γύη,
Ion. jugerum. s. 427.

Γυῖα, pl. num. membra, à γυῖον,
s, τὸ, membrum. §. 592.

Γυόσκειν, s, ὄ, membra depascens,
ex γυῖον, s, τὸ, membrum, &
κρέειν item κρέννυμι, satio, item
depascor. Qui depascitur, ille
satiatur. s. 66.

Γυώθεις, mutilatus, a. 1. part. pass.
à γυῖον, f. ἄστω, claudum reddo,
membra

membra frango. Th. γῆν, υ, τὸ, membrum. §. 838.

Γυμνὸν, acc. à γυμνός, ὤ, ὅ, nudus. s. 391.

Γυμνασθεῖς, acc. sing. a. 1. part. pass. à γυμνῶν, *denudo*. Them. γυμνός, ὤ, ὅ, nudus. α. 334.

Γυναικείῳ, muliebri, dat. sing. à γυναικεῖος, υ, ὅ, muliebris: hinc & γυναικεῖον, υ, τὸ, gynæceum, locus interior in ædibus, in quo solæ mulieres versabantur. Th. γυνή, ἡ, mulier.

Γυνή, ἡ, mulier, adolescentula, genit. γυναικῆς, dat. γυναικί, acc. γυναικῆ, voc. ᾧ γυνῶν, dat. pl. γυναικί. s. 94. 702.

Δ.

Δι', dat. sing. pro δαίδι per apocopen, à δαίς, ἰδός, ἡ, pugna. Thema est δαίω, uro. §. 650.

Δαιδαλίου, Genit. poëticus pro δαιδαλίῳ, à δαιδαλίος, artificiosus; derivatur à Δαίδαλος, υ, ὅ, qui fuit ingeniosissimus & scientificissimus Cretensum artifex. Videtur nomen accepisse à δαίω, scio. α. 334.

Δαίδων, gen. pl. ab δαίς, ἰδός, ἡ, fax. Thema δαίω propriè uro. α. 275.

Δαίω, imperf. Ionic. à δαίομαι, divido, partior. Th. δαίω, divido. α. 165.

Δαίμων, οὐός, ὅ καὶ ἡ. Deus, quasi δαίμων. α. 94. hinc δαιμονίος, venerandus, & δαιμονίη, pro δαιμονία, Ionicè. θ. 655.

Δαῖτις, acc. sing. à δαίς, δαιτός, ἡ, cibus, epulum. δαῖπ', in acc. pl. δαῖτις. à δαίω, epulum præbeo. s. 342. θ. 802.

Δαίφρων, prudens, bellicosus. gen. δαίφρονος, ex δαίω, disco, vel divido, & φρενί, υἱός, ἡ, mens. α. 149.

Δάκνεν, 3. sing. a. 2. Ion. pro ἰδόναι, momordit. à δάκνω, mordeo. f. δήξομαι. p. δέδηναι. a. 2. ἰδόναι. a. 1. part. ἰδόναι, a. 2. part. ἰδόναι. θ. 567.

Δακρυσι, dat. pl. à δάκρυ, υἱός, τὸ, lacryma. hinc δακρυόεις, σῆτος, lachrymosus. α. 132. §. 227.

Δαλῶ, genit. à δαλός, υ, ὅ, titio. Th. δαίω, uro. s. 705.

Δαμαζομῶν, præf. part. à δαμάζω, edomō, δαμάσας, poëticè pro δαμάσας, part. a. 1. aet. Th. δαμάω, domo. θ. 765.

Δάμασι, a. 1. Ion. à δαμάω, domo, f. αἶσιν. s. 859.

Δαμῶν, part. a. 2. part. domiti. à δάμω vel δάμνω, pro δαμάω. δαμῶναι, a. 2. part. infin. δάμνωται. præf. à δάμνωται. Th. δαμάω, domo. s. 153. θ. 464.

Δαναίης, ἡ δαναή, κς, nomen mul. α. 216.

Δαναΐδης, filius Danaï. Nomen patronymicum. Filii à patribus sua acceperunt nomina, à δαναΐδης, Danaus. α. 229.

Δαπάνη, κς, ἡ, sumptus. Them. δαπανῶ, ὦ, f. ἔσται, consumo. s. 723.

Δάσανος, 3. pl. a. 1. med. indic. poëticè pro ἰδόναι. Augmentum abjicitur & ὄγμω duplicatur. à δάζομαι, divido, f. σάμω, a. 1. m. ἰδόναι. hinc δασαίνω & δασαίνω. hinc δασμός, distributio. item tributum, quod penditur ab hostibus, brand-schatzung. Thema δαίω, divido. θ. 112. 537. 415.

Δα.

Δασυσίρον, gen. pl. ἃ δασύσιρον, hirsutum pectus habens, ex δαύς, densus, & σίρον, pectus, &, τοῦ. s. 514.

Δαρίων, præf. inf. pass. *dividi*,
pro *Δαρίων*, exemplaria habent
Δαρίων, et pro s. à *Δαρίωναι*,
dividor. Them. *Δαίω*, *divido*.
s. 767.

Δάφνη, genitiv. ἡ Δάφνη, ας, ἡ,
laurus. s. 435.

Δαφνίνος, valde funestus, ruber,
seu *δαφνινός*, ἡ, ὅν. cadis avi-
dus, ex *δα*, particula per se ni-
hil significans, sed in compo-
sitione augens, & *φένω*, occi-
do. α. 159. & 250.

Δ' vel **δ'**, autem, verò. Sæpè sub-
jungitur particulæ **καί**, vim ad-
verlativam habens. 2. 10.

Δίδωμαι, attributa est, perf. pass. ind. à **δίδωμαι**, divido, partior. F. **δίδωμαι**, præt. pass. **δίδωμαι**. Th. **δίδω**, divido. θ. 789.

*Διδύμ, ardebat, 3. sing. plusq. perf.
med. pro ιδιδύμ, à δύω, uro,
præt. med. διδύα. pl. perf. ιδι-
δύεν. α. 155.*

Δειδέσται, perterrebit. 3. sing.
fut. med. poet. à **δειδύσται**, ter-
reo. f. **δειόμεναι**. Th. **δείδω**. f. **σται**.
timeo. α. 111.

Διδυμήνους, præt. part. pass. *domi-
ti*, à *δίμω*, *domo*. F. *δίμω*. p.
διδυμης, præt. pass. *διδυμης*.
aor. 2. *ιδίμην*. hinc in infinit.
διμύναι, & *διμύνειν*. s. 117.
Th. *διμύνω*, *domo*.

Δειδόντες, metuentes, part. præter. med. à **δειδω** timeo, præterito med. **δειδα** & **δειδία**, poëticè, unde part. **δειδώνς**. α. 248.

Διδάσκω, observans. ἡ διδασκία,
observatio. f. ἡσιν. Th. διδασκάζω, f.
παισιν, observo. α. 214.

Διδέκων, intuens, præf. med. part.
 à δέκω, video. f. 2. δρακῶ. aor.
 2. ἰδραγω. a. 1. pass. ἰδίζχθην.
 p. m. διδδων. α. 145.

Δεικνύει, 3. indicat. **δεικνύω**, per
apocopen pro **δεικνύον**. 3. pers.
sing. ind. à **δεικνύμι**, idem
quod **δεικνύω**. f. **δεικνύω**. p. 2^a. s.
451. 526.

Δαίλος, ὁ, *timidus*. s. 713.
 Δαῖμος, ὁ, nomen viri à δαίδω,
 timeo. α. 195.

Δεινός, ἡ, ὄν, terribilis, gravis.
δεινός poetice pro *δεινῷ*, *δεινόισι*,
 dat. pl. Ionic. hinc *δεινότατος*,
 acerrimus, superlat. α. 129. β.
 369. α. 71. θ. 138.

Δευταῖοι, nom. pl. graves aspectu,
ex διῶς gravis, & ὤψ, ὠπτός,
ὦ, facies. Th. ὄψμαι, video.
At ὤψ, ὠπός, ἡ, vox. α. 250.

Διζω, f. i. διζω, a i. inf. à
διζωμι, ostendo, f. ζω. p. ζω.
s. 648.

Δειπνήσεις, a. i. part. à δειπνῶν;
cœno. f. ἦσιν. Th. δειπνῶν, & τὰ
cœna. s. 442.

Διππολόχη, comessatricis, gen. sing. g. f. pro *διππολόχῃ*. Adjectiva enim composita sunt g. c. *διππολόχῃ*, s. o. i, proprie qui convivii infidiatur, h. e. qui accuratè illa observat. aut loco suo curat. ex *διππο* coena, convivium, & *λόχῃ*, s. o., infidiæ. s. 704.

Δειπνὸν, acc. sing. à *δειπνὸν*, ὄψ. ἡ
collum, vel *δειπν.* α. 391.

Δίγος, unde est *Δίγος* , deci-
mus. in f. g. *Δίγος*, s. 612.
792.

Δεκάδωρον, dat. sing. à *δεκάδωρον*,
qui decem palmorum est, ex
δέκα, decem, & *δῶρον*, n. πρὸς,
palmus, donum. n. 426.

Δελφίνες, nom. pl. à **δελφίν**, seu **δελφίς**, ὄψ, delphin. α. 210.

Δέρμας, corpus, τὸ ἄκλυτον, & indeclinabile. θ. 260.

Δέρνικα, πέλ, cucilia maritorum, à **δέρνιον**, & τὸ, stratum, lectus. α. 328.

Δένδρεα, pl. num. ab **δένδριον**, & τὸ, arbor, lignum. Poëticè pro **δένδρον**. sic **ἀδελφὸς** pro **ἀδελφός**, frater. θ. 216.

Δίχαζ, α. 1. med. Ion. pro **ἐδέξατο**, à **δέχομαι**, recipio, f. **δέχομαι**. p. **δέδωκα**. α. 1. m. **ἐδέξαμεθα**. θ. 185.

Δξιπρός, ἀ, ὄν, **Δξιπρῇ**. dat. sing. pro **δεξιπρῇ** Ionicè à **δέξις**, **δεξτρα** manus: **παρὰ τὸ δέχαζ**. fut. **δέξομαι**. θ. 179.

Δίος, **δέος**, τὸ, timor. Th. **δέω**, f. **εω** timeo. p. **δέδωκα**, **δέδωκα**, **δέδωκα**. θ. 167.

Δίον, 3. pl. imperf. act. pro **ἰδئون**, ligant, à **δέω**, vincio. f. **ήσω**. α. 291.

Δερκίων, pro **δερκίων**, aspiciunt, à **δερκιάομαι**, ὠμαί. & Poëticè **δερκίσωμαι**. Th. **δέκω**, video. α. 236. θ. 910.

Δερκομήν, tuentes, præf. part. dualis numeri, à **δερκόμην**. **δερκομήσιο**, gen. Ion. **δερκομήσιων**, f. g. pl. num. Æolicè pro **δερκομήων**, à **δερκομήν**, præf. part. idem quod **δέκω**, seu **δέκωμαι**, video. θ. 911.

Δέρμας, **απὸς**, τὸ, cutis, à **δέρω**, excorio. Them. **δέρας**, **απὸς**, τὸ, pellis, corium. α. 513.

Δισμύων, manipulans, præf. part. à **δισμύω**, idem quod **δισμύω** & **δισμύω**, ligo. à **δισμός**, & ὁ, vinculum. Thema, **δέω**, ligo. α. 481.

Δισμύῳ, genit. sing. à **δισμός**, & ὁ,

vinculum, & in pl. **δισμοί** vel **δισμοί**. hinc **δισμύω**, vincio. Th. **δέω**, ligo. α. 43.

Διόση, 3. sing. a. 1. aët. subj. à **διώω**, humecto, rigo, f. **διώω**. α. 556.

Διῶπι, huc, agite, adverb. hortantis, à sing. **διῶπ**, huc, hunc in locum. α. 2.

Διῶπρος, & ὁ, secundus. α. 26.

Δίχεται, 3. sing. à **δέχομαι**, capio, f. **δέχομαι**, p. **δέδωκα**. θ. 800.

Δι, **sanè**, **jam**, in carmine modò postponitur, modò præponitur. α. 2. θ. 643.

Διῶπ, diu, adverb. à **διώ**, diu. θ. 623.

Διήστης, genitiv. à **διήστης**, ἡτὸς, ἡ, pugna. à **διήσ** hostilis: & hoc à **δαίω**, uro. θ. 662. 852.

Διμήτης, ἡ, nomen idoli, q. d. **ἡ μήτης**, Ceres. **διμήπρος**, **διμήπρος**, **διμήπρος**. θ. 454. α. 300.

Διμός, & ὁ, **adeps**, pinguedo. Vide in **δήμος**, & ὁ, populus, aut tractus. θ. 538.

Διμός, & ὁ, populus. θ. 477.

Διῶνα, acc. pl. **consilia**. à **διῶς**, **εω**, τὸ, **consilium**, **vaframentum**. Chaldaicè **dena**, meditari. alii habent **μύδια**. θ. 226.

Διῶν, acc. sing. à **διῶς**, **εω**, ἡ, **lis**, contentio. hinc **διῶν**, **πύγνο**. α. 14.

Διῶν, diu, adverbialiter usurpatur pro **διώ**. θ. 629.

Διῶν, α. 1. ind. Ion. pro **ἰδῶν**, **ligavit**, **δέχεται**, α. 1. med. infinit. à **δέω**, ligo. θ. 618.

Διῶν, fut. 1. act. infinit. à **διῶν** **populor**, **occido**. pro quo Poëtæ etiam **διῶν**, à **διῶς** vel **δαῖος**, **hostilis**. Thema est **δαίω**, uro, **vasto**. α. 67.

Δία, **Jovem**, acc. sing. à **Ζεύς**, **διός**.

- διός, διί, δία, vocat. Ζῷ, Jupiter. s. 52.
- Δια, praepositio, ἀγ' βελάς, ex consiliis, ἀγ' ἡγήκε, per Thraciam. s. 13. 9. 398.
- Δία, divina, h. c. præstantissima. à Ζῷ, διός, Jupiter. a. 338.
- Διαδᾶς, part. a. 2. act. emensus. à ἀγδαίνω, transeo, f. βήσομαι, p. βίδομαι, a. 2. ἔδω, a. 2. part. βᾶς. 9. 292.
- Διαβῆ, transierit. a. 2. act. subj. ἀγδῶ. Th. βαίνω, co. s. 738.
- Διαυσι, 2. pers. ind. sing. perflat. ex ἀγ', & αἶνω, flo. Th. αῶ, f. ἥσω, flo, spiro. s. 514.
- Διακέρως, s, ὁ, nuntius. Dicitur etiam ἀγέλωρ, ὄρος, ὁ, à ἀγέω, traduco, transmittio. s. 77.
- Διακροάμεθα, 1. pers. pl. præf. subj. à ἀγκρίνω, discerno. Th. κροῶ, f. ῶ, secerno, judico, p. κίκεμαι, a. 1. ἔκρινα, s. 35.
- Διαμπερὶς, adverb. perpetuò, ex ἀγ', αἶνᾶ, & πέρας, ατος, τῇ, terminus. q. d. penitus (ἀγ' intendit significationem) ad finem. s. 236.
- Δίω, acc. à δῖο, α, ον, divinus, bonus. Th. Ζῷ, διός, Jupiter. a. 287.
- Διασπιδιᾶσι, dissipant. 3. pl. præf. act. à ἀγσπιδιᾶμαι, dissipo, ad formam ἱσημι. Thema est, σπιδᾶω, σπιδάζω, & σπιδάνιμι, diss ergo, f. ασω. 9. 875.
- Διδάξῃς, a. 1. subj. à διδάσκω, doceo, f. διδάξω, p. διδόναι, a. 1. ἰδόναι, a. 1. pass. ἰδιδάχθαι. s. 609.
- Διδασκῆσαι, a. 1. act. infinit. verbi διδάσκω, idem quod διδάσκω, doceo. s. 64.
- Διδῶι, dat. pro διδῶσι. à διδῶ. Th. διδῶμι, do, f. δῶσω, p. δῶδαι, a. 2. ἰδῶν, ας, ω, α. 328.
- Διδυμῶσι, geminos, dualis num. à διδυμῶν, ας, ω, pro διδυμῶς, s, ὁ κ' ὁ, geminus. a. 49.
- Διεδόσατο, distribuit, 3. sing. a. 1. med. à ἀγδάζω, Poëticè duplicatur. sic διεδόσατο, divisiisti, 2. sing. a. 1. med. pro διέδω. Ionicè ω mutatur in ας. Th. δαίω, divido. 9. 544.
- Δίεικτο, constitutum erat, imperf. med. à ἀγκρίνω, constitutus sum. Th. κρίνω, f. κρίσομαι, jaceo. a. 20.
- Διείλοντο pro διείλοντο. 3. pl. a. 2. med. à διαίρω, ὦ, divido, f. ἥσω, p. διήρηται, a. 2. διείλον. Th. αἶρω, eligo. 9. 112.
- Διερῶ, humidam, acc. à διερῶς, humidus. Th. διαίρω, f. αἶω, humecto. s. 460.
- Διέπει, disposuit, a. 1. ind. verbi ἀγπείω, vel πῶ, ordino. Th. πείω, vel πῶ, f. ξω. p. τέπει, a. 1. ἔπει. s. 276.
- Διέπικησαντο, destinarunt, 3. pl. a. 1. med. à ἀγπικαίρω, certis signis probo, f. αῖω, a. 1. ἔπικησαν. Th. τέπει, ατος, τῇ, firmum. s. 397.
- Δίξω, inquirere, præf. med. infinit. à δῖω, quæro, fut. διζήσομαι. Them. διζω, quæro. s. 603.
- Δία, divina, à Ζῷ, Jupiter. 9. 160.
- Διωνικῶν, longis, dativ. pl. Poëticus. à Διονικῆς ex ἀγ' & ὠνικῆς, ας, ὁ κ' ὁ, perdecimus, διωνικῶς, prælixè. 9. 627.
- Διῖ, dat. sing. à Ζῷ, vide suo loco. s. 69.
- Δικαιοπρεπῶς, iustius, comp. à δικαιο, iustus. Th. δίκη. s. 213. 159.

Δίκαις,

- Δίκας**, acc. pl. à Th. *δικη*, ἡ, *jus*, *fus*, *δικη*, dat. pl. pro *δικαίς*, inde *δικαῖα*, ἡ, *justus*. & *δικαί* per apocopen, pro *δικαία*. s. 125, 280, 219.
- Δικάζω**, a. i. act. infin. pro *δικάζω*, à *δικάζω*, *jus dico*. Them. *δικη*, ἡ, *jus*. s. 39.
- Δινάμει**, *vertere*, præf. inf. Ion. pro Æolico *δινέμεναι*, communiter *δινεῖν*, à *δινέω*, *moveo*, f. ἴστω, à *δίνη*, ης, ἡ, *vortex*. s. 598.
- Δινέμεναι**, acc. pl. à *δινέμεναι*, ἴστω, ἡ, *vorticofus*, a, um, à *δίνη*, ης, ἡ, *vortex*, *gurgēs*. s. 337.
- Δίνης**, dat. pl. pro *διναίς*, à *δίνη*, *vortex*. s. 793.
- Διόθι**, adverb. è loco, à *Φοῦε*, Th. *ζῶς*, *διός*, *Jupiter*. s. 765.
- Διός**, *Jovis*, genit. à *ζῶς*, *Jupiter*, vocat. ὦ *Ζεῦ*. α. 4.
- Διόν**, *διόν*, *διόν*, *divinus*, α, um. Th. *ζῶς*. s. 891.
- Διόγνητος**, à *Φοῦε* *generatus*, *generofus*, ex *διός* & *γνήτος* pro *γνητός*. Thema, *γίνομαι*, *nascor*, f. *γίνομαι*, p. *γένημαι*. α. 340.
- Διοτρεφίς**, à *Jove* *nutriti*, à *διοτρεφίς*, ἴς, ὅχι, ex *διός*, & *τρέφω*, αλο, f. *ψω*, p. *τίτρεφα*, α. 2. ἴτρεφον, p. m. *τίτρεφα*. s. 992.
- Δίς**, bis, adverb. s. 711.
- Δίφρυ**, gen. fing. à *δίφρυς* (q. *δίφρυς*) α, ὅ, *locus in curru*, ubi *auriga* & *parabates* *sedebant*, per syn. memb. *currus*. α. 321.
- Διφῶσα**, *inquirens*, præf. part. à *διφάω*, *quaero*, f. *άω*, s. 374.
- Δίχ'**, pro *δίχα* *seorfim*. Thema est *δίσ*, bis. s. 168.
- Διώνυσος**, *Bacchus*, quia, quum *nascetur*, *femur* *διός* *ἱνυξεν*, ut *habet fabula gentilis*, propter
- metrum* τὸ σ duplicatur & ο mutatur in ω. α. 400.
- Διῶνη**, *nomen Idoli Ethnici*, q. d. *διός* *αἰνάσσα*, *Jovis regina*. s. 352.
- Δομήτωρ**, a. i. part. f. g. *domitor*, à *δῆμιον* (pro *δομήμιον*, *domo*.) Fut. *δομήσω*. præf. act. *δομήμιον*. præf. pass. *δομήμιον*, ται, ται. Hinc a. i. pass. *δομήμιον*, ης, η. Vide supra *δομήμιον*. α. 48.
- Δομῶας**, acc. pl. à *δομῶας*, ὠς, ὅ, *servus domitus*, in dat. pl. *δομῶας* & *δομῶας*. & *δομῶας*, ὠς, ὅ, idem quod *δομῶας*. Thema est *δομήμιον*. s. 57. 430, 597.
- Διόφρετος**, ἡ, ὅν, *tenebrosus*. *διόφρετος*, dat. pl. (Ionicè) à *διόφρος*, α, ὅ, *tenebræ*, *caligo*. s. 107, 736, 807.
- Δοιά**, & *δοιά*, & *δοιά*, pluralis & dual. numeri tantum, Poëticè, pro *δύο*, vel *δύο*, *duo*. s. 432.
- Δοῖν**, 3. pl. a. 2. opt. pro *δοῖναι*, à *δοῖναι*, f. *δοῖναι*, dō. s. 188.
- Δοῖν** dual. num. vide *δοιά*. α. 234.
- Δοκῶν**, *infidiatus*, part. præf. verbi *δοκῶ*, *obfervo*, f. *εἶστω*. Th. *δοκῶ*, f. *άω*, *obfervo*. α. 480.
- Δολίκεν**, acc. fing. à *δολίκεν*, *dolosus*. *δολίκεν ἐπὶ τέχνῃ*, *dolosa arte*. Th. *δολίκεν*, α, ὅ, *dolus*, *fraus*. s. 160, 540.
- Δολιχ'**, *longas*, per apost. pro *δολιχά*, acc. pl. n. g. à *δολιχός*, ἡ, ὅν, *longus*. s. 186.
- Δολοφρογνῶ**, f. ἴστω, *cogitans fraudes*, à *δολίκεν*, & *φρογνῶ*, *mens*. s. 550.
- Δόλω**, dat. fing. à *δολίκεν*, α, ὅ, *dolus*. s. 889.
- Δολωθεῖς**, a. i. part. pass. à *δολίκεν*, *dolos machinor*, *circumvenio*. s. 494.
- Δόρμ'**, a. 2. act. infinit. Ionicè, pro

- pro *διδμα* Æolicè, Iones tollunt solum *α*, relicto accentu, pro *δῦμα*. Them. *διδμα*, do, f. *δῶμα*, p. *διδμα*, a. 2. *ἴδω*, *α*, a. 2. 354.
- Δόμα*, *α*, *ο*, domus, à *διδμα*. §. 386. hinc *δόμα* *δε*, domum versus. *α*. 38.
- Δρυασίω*, hastarum concussori, à *δρυασόω*, ex *δρυ*, lancea, & *σῖω*, à *σῖω*, quatio, moveo, qui lanceam vibrat. *α*. 54.
- Δός*, a. 2. imperat. ut & *δο* *date*, à *διδμα*, do, f. *δῶμα*. a. 2. *ἴδω*. s. 453. hinc *δός*, *δο* *munus*. §. 93.
- Δότις*, datrix, à *δο* *ἡγε*, dator, *ο*. Th. *διδμα*. *α*. 131. s. 356.
- Δῦπ*, *α*, *ο*. fragor, strepitus. §. 70.
- Δῦρ*, ligna, acc. pl. pro *δύρα* perapocopen, & hoc pro *δύρα*, à *δρυ*, *δύρα*, & *δύρα*, lignum, dat. *δύρα*, *δύρα*. s. 807. *α*. 362.
- Δοχμωθεῖς*, se se obliquans, a. 1. part. pass. à *δοχμῶ*. Th. *δοχμῶ*, *η*, *ον*, obliquus. *α*. 389.
- Δράκων*, genit. à *δράκων*, *ον*, *ο*, draco. *α*. 144.
- Δράκων*, aspiciabant, pro *ἴδρακων*, 3. pl. a. 2. act. à *δράκω*, video, in a. 2. *ἴδρακων*, facta metathesi *ἴδρακων*, p. m. *ἴδρακων*. *α*. 252.
- Δράκων*, dracones, dual. num. à *δράκων*, *ον*, *ο*, draco. *α*. 233.
- Δράκων*, *ον*, *ο*, draco, dat. pl. *δράκωνσι*. §. 323. *α*. 166.
- Δριπάναι*, acc. falces, à *δριπάνη*. idem *δρίπανον*, *α*, *πῖ*, à *δρίπω*, carpo, f. *δρίπω*. hinc *δρίπω*, a. 1. med. inf. *α*. 292. §. 31.
- Δρυαῖος*, acerbam, à *δρυαῖος*, *ῖα*, *ο*, propriè acris gustu seu sapore. per metaph. gravis, molestus. *α*. 261, 457.
- Δρύαλον*, acc. à *δρύαλον*, est nomen viri, qui quercum satis habet. *α*. 187.
- Δρύαλον*, acc. sing. à *δρύα*, *ον*, *ο*, nomen viri, à *δρύς*, *ον*, *ο*, quercus tam durus ut quercus. *α*. 179.
- Δρύς*, *ον*, *η*, quercus. in acc. *δρύω*. hinc *δρύα*, acc. à *δρύα*, *α*, *πῖ*, nemus, quercetum. *α*. 232. 530.
- Δυναμῆ*, *η*, *η*, nomen proprium muliebri.
- Δύναμις*, *α*, *η*, potentia. dat. *δύναμι*, à *δύναμις*. possunt. in 2. sing. *δύναμις* ad formam *κρίμα*, f. *δυνήσιν*, *δύναμις*. Ionicè pro *δύνη*, 2. sing. præf. med. subj. usitatè *δύνη*. a. 1. pass. *ἴδυνάδω*. §. 420. s. 350.
- Δύνω*, 3. perf. ind. præf. pro *δύνω*, *ον*, *ο*, ingrediuntur, à *δύνω*, *ον*, & *δύνω*, subeo, f. *δύνω*, p. *δύνω*. a. 2. *ἴδω*, *ον*, *α*. 151.
- Δύνω*, 3. perf. præf. sub. verb. *δύνω*, subeo. *α*. 728.
- Δύο*, communiter, *δυο*, *δυο* atticè. genit. dual. *δυῶν*, f. *δυῶν*, duarum, dat. pl. *δυοῖ*, *α*. 112.
- Δύω*, a. 1. inf. act. verbi *δύνω*, subeo, f. *ον*, p. *δύνω*, a. 1. act. *ἴδω*. a. 1. inf. act. *δύω*, pro *δύνω*, per *τυῖον*, *α*. 329.
- Δυσχεγίς*, molestæ. num. pl. à *δυσχεγής*, *έω*, molestus. ex *δυ*, quæ particula in compositione tantum legitur, significatque difficulter, & *άλγω* *α*, curo, f. *ζω*. s. 506.
- Δυσκέλαδ*, *α*, *ο*, *η*, rancens. Th. *κέλαδ*, *α*, *ο*, sonus, vox. s. 196.
- Δυστομία*, acc. Ion. à *δυστομία*, Ionicè *α* mutatur in *α*, propriè mala legum institutio. item licentia,

licentia, quæ qui utuntur difficulter se legibus subjiciunt, jugum legum excutiant. ex δυς & νόμος, lex, hoc à νόμος, tribuo. §. 230.

Δυσάμφελος, gravis accessor, propriè *trajectory difficilis*. ex δυς & πίμπω, verbi πίμπω, f. ψω, mitto. §. 722.

Δύσσω, induere, Poëtice pro δύσσω, Ionicè, & hoc pro δύσσω, ἰώσω, præf. med. imperat. à δύω. Fut. med. δύσσωμαι, unde formant novum verbum, δύσσωμαι, induo. ἰδυσώμηνω, &, ετο, ἰνδύεσθαι. Th. δύω, vel δύω, subeo. α. 108.

Δυσσομφάων, gen. pl. Æolicè, g. f. pro δύσσομφών, præf. part. à δύσσωμαι, mergor. idem quod δύω & δύω, subeo. §. 384.

Δυσφύμιος, ominoso, gen. sing. Ion. à δύσφημος, mali ominis, ex δυς, & φύω, vel φημι, dico. §. 735.

Δυσφρογίω, præf. part. à δυσφρογίω, animum abjicio, agrè terro. ex δυς, & φρέω, ενός, mens. §. 102.

Δυσφροσυνάων, genit. pl. Æolic. à δυσφροσυνή, animi ægritudo, ex δυς, & φρέω, ενός, & mens, animus. §. 528.

Δυστυχίμω, gen. sing. à δυστύχημα, inauspicatus, ex δυς & όνομα, nomen, cui est infaustum nomen. §. 171.

Δωδεκάτη, duodecima, δωδεκάτητος, duodecimus, & duodecim annorum, à δωδεκάτης duodecimus. ex δύο, & δέκα, decem. §. 791.

Δωδεκάμηνος, ex δωδεκά, duodecim, & μήν, μήνας, &, μηνίς. §. 252.

Δω, (δω, δως, δω) 3. sing. a. 2. act. subj. à δίδωμι, do. §. 354.

Δωδεκά, duodecim. Th. δέκα, decem. α. 162.

Δών, dederit, Atticè, pro δών, a. 2. opt. act. à δίδωμι, do, vide δώμω. §. 357.

Δωκ, dedit, pro δωκε, & hoc pro ἰδωκε, apocope Poëtica, δώκεν, pro ἰδωκεν, 3. pl. a. 1. act. indicat. ab ἰδωκε. Th. δίδωμι, do. α. 400.

Δώμα, ατος, τί, domus, pro δώμω, à δέμα, exstuo. §. 410.

Δωρε, acc. pl. à δώρεν, & τί, donum, δώρεσι, dat. plur. §. 614.

Δωρε, δωρεός, &, nomen mul. §. 230.

Δωροφάγος, acc. pl. à δωρόφαγος, donivorus. Duo turpissima vitia in iudice ἡ δωροφασία καὶ ἡ προσωποληψία. dicitur δωροφάγος, qui devorat dona, qui bovem habet in lingua. Activè capitur, & proinde acutus est in penultima. Tzetzes intelligit τὰς ἐν τῷ λαμβάνειν δώρεα διαζώντας, qui ex illis largitionibus vivunt, ad quam pestem è medio tollendam stipendia erant constituenda illis iudicibus digna. ex δώρεν, donum, & φάγω, edo, comedo. §. 39.

Δως, donum, indeclinabile Poët. idem quod δόσις. Th. δίδωμι, do. §. 356.

Δώσω, dabo, fut. 1. act. à δίδωμι, vide in δώμω. §. 57.

Δώτη, datori, dat. cas. usitatius δότης, & ό, dator. Th. δίδωμι, do. §. 355.

Δωτήρης, nom. pl. à δώτης, donator, à δίδωμι, do. δωτήρης ἰάνται, datores

datores bonorum. malo δωτῆρες
ἰάων, ἰάων scil. δωριῶν, ubi ἰάων
est genit. pl. g. t. pro ἰῶν, vi-
de infra ἰάων. §. 46.

Δωπὶ, ἰ@, ἦ, nomen mul. θ. 248.

Δώωσι, a. 2. subj. pro δῶσι, Poëti-
cè, nova Ἐω μεγάλα ἐπιθισσέ,
verb. δίδωμι, do. §. 222.

Ε.

Ε^α, *ipsum*, acc. ab ε, εἰ. εἰδ
ἔλθοι, neque ipsum latet.
s. 268.

Εἶ, 3. pers. ind. ab ἰάω, sino,
permitto, f. ἰάσω, p. εἵκα. θ.
772.

Εἶων, *bonorum.* vitiosè videtur
quibusdam scribi ἰάων pro ἰῶν
Æolicè, ab ἰός, ἦ, ὄν, *sumus*.
Magis arridet iis analysi, qua
deducitur ab ἰός, ἰά, ἰόν, idem
quod ἰύς, vel ἡύς, *bonus*, sub-
intelligi potest δωριῶν, à δωρεά,
donum. Sed pace illorum, sub-
intelligi etiam potest in ἰάων
(pro ἰῶν Æolicè) τὸ δωριῶν.
Nam omne donum per se in-
telligitur esse bonum. Deius ve-
rò dator & largitor donorum
suorum, h. e. quæ ab ipso pro-
veniunt & non aliunde. Dein-
de dubitamus etiam, utrum
ἰός, ε, ὄν, pro ἰύς, sit vox
proba nec ne. Desideramus hîc
auctoritatem, ἰός, verò ἰῆ, ἰόν,
sumus, a, um, esse usitatissima,
nemo, qui Græcas Bibliothec-
as vel per transfennam inspe-
xit, ignorare potest. Verius er-
go per spiritum asperum scri-
bitur ἰάων, quàm per spiritum
tenuem. §. 46.

Εἶχα, 3. sing. præf. med. pro ἦχα,
fractus fuit. verbi ἄγνυμι, vel
Tom. II.

ἄγω frango, p. m. ἦχα & ἦχα,
solutione, in an. aor. 1. ἦχα &
ἦχα. aor. 2. pass. ἦχην & ἰάχην.
Errant ergò Grammatici, qui
affirmant præf. med. item a. 1.
& 2. med. nec non futurum
med. activè tantum capi, non
passivè. s. 534.

Εἶε, ἰαεος, τὸ, ver, contractè ἦε,
unde Latinorum *ver*. s. 477.

Εἶσιν, Ionicè pro εἰσι, sunt, ab
εἶμι, sum. θ. 95.

Εἵαυτῇ, dat. sibi, ab ἰαυτῇ, ἰαυ-
τῆς, sui. θ. 126.

Εἵδμεν, εἵδμεν ἰσθὲν ἡμερ, septi-
ma dies, sacra dies. ab ἰπῶ,
septem. s. 770.

Εἵδμεναι, Poëticè, pro εἵδμεν,
s. 805.

Εἵη, 3. sing. a. 2. act. à βαίω.
eo, incedo, f. βέσωμαι, p. βέ-
σω. a. 1. med. εἵηται. ἐκ
εἵη, pro εἵηται, per tmesin.
θ. 194.

Εἵλασθε, a. 1. ind. à βελάω, con-
siliū agito. f. σω. Th. βελή,
consilium. §. 389.

Εἵραται, a. 1. ind. à βεραίνω.
tono. Them. βερατή, tonitru.
§. 839.

Εἵσταλιν, 3. sing. a. 1. act. indica-
ab ἐξσταλίζω, f. ἵσω, vel ἔσω, in
manus do, à γάλλον, s. τὸ, ca-
vitas manus, seu vela. idem
quod ἐξχερίζω. §. 483.

Εἵγυς, & εἵγυδι, Poët. comp. ἐγ-
γυρος, superl. ἐγγυρῶ, pro-
ximus. s. 249.

Εἵνουντο, 3. pl. imperf. à γίνομαι,
gignor, nascor. εἵνουντο, 3. sing.
a. 1. med. εἵνουντο, s.
3. pl. εἵνουντο. §. 46.

Εἵρεθ, excitat. 3. pers. præf. ind.
ab ἐγείρω, excito. ἐγείρεθην,
a. dual. imperf. pass. Poëticè

Ε

augmento

- augmento abjecto pro ἡγερέ-
δλω, f. ἡρεῖ. p. ἡγερεῖ, & Atti-
cè ἡγήρεσθαι. a. 1. ἡγερεῖ. s. 20.
Ἐγκέφα, πῆ, intestina. θ. 537.
Ἐγκέτιθε, condidit, per synco-
pen, pro ἡγκετίθει. 3. perf.
sing. a. 2. m. verbi ἡγκετίθη-
μι, condo, depono, in Th.
τίθημι, pono. a. 2. med. ἡθέμλω,
σ, τ. θ. 487.
Ἐγκοιλείπων, relinquens, præf.
part. Th. λείπω, linquo, f. ψω,
p. φω, p. m. λείοιπα, a. 2. m.
ἐλπιόμην. s. 378.
Ἐγκύρως, illapsus, a. 1. part.
ab ἡγκύρω, incido, f. ἡγκύρω,
a. 1. activ. ἐκίκρως. Them. κύ-
ρω, f. Æolic. κύρω, incido.
s. 216.
Ἐγνω, 3. perf. ind. a. 2. sapuit.
tandem à γνώρι. Th. γνώσκω,
fut. 1. γνώσομαι. a. 2. ἔγνω, ω,
ω. p. ἔγνωκα. s. 218.
Ἐγχ, ε, πῆ, lancea, dat. ἔχῃ,
dat. pl. ἔχουσιν. α. 135, 190.
Ἐχέριον, domesticum, in eo lo-
co ubi habitas, ex εἶ, & χῆρος,
s, ὅ, locus. s. 344.
Ἐγώ, ego, ἔγωγε, Atticè, & ἔγαν,
Doricè. s. 654. 10.
Ἐδάκ, rodit, pro ἔδακε, 3. sing.
a. 2. act. à δάκνω, rodo, mordeo,
f. δέχομαι, p. δίδωκα, a. 2. ἔδα-
κον. s. 451.
Ἐδάμιας, a. 1. act. Poët. pro
ἔδάμιας, à δαμιάω, domo. α.
408.
Ἐδισάμεθ, divisimus, 1. plural.
aor. 1. m. pro ἔδισάμεθα, Poë-
tæ duplicant σ, metro id postu-
lante. à δίζωμαι, divido. ἔδω-
σατο, δεσέσασθαι. Th. δαίω, di-
vido. s. 37. θ. 520.
Ἐδέξατο, suscepit, a. 1. med. à
δέχομαι, capio, f. δέχομαι, p.
- δίδωμαι. θ. 479.
Ἐδῆσαν, alligarunt, a. 1. act. à δῆω,
ligo, f. δῆω, & δίσω, præf. pass.
δέδομαι. θ. 718.
Ἐδίδασαν, docuerunt, 3. perf. pl.
a. 1. act. verbi διδάσκω, doceo,
f. ξω, p. δίδωκα, a. 1. ἔδω-
κα. s. 662.
Ἐδίδουν, 3. perf. pl. imperf. pro
ἔδιδουν, à δίδω, pro δίδωμι,
do. Vide δόμω. s. 140.
Ἐδῖν, pro ἔδδον, a. 2. 3. pl. à δῖ-
δομαι, do. θ. 30.
Ἐδνέστο, agitabatur, imperf. pass.
Th. δνέω, f. ἦσω. α. 237.
Ἐδς, ε, πῆ, sedes. Th. ἔζωμαι,
f. ἐδύμαι, fedeo. α. 203.
Ἐδουσι, edunt, præf. ind. ἔδω, edo,
p. ἔδωκα, cetera tempora non
sunt in usu. θ. 640.
Ἐδρη, Ionicè pro ἔδρα, fella, ἡ
Thema, ἔζωμαι, fedeo. θ. 386.
Ἐδρῶν, sedem habent, 3. pl. ind.
pass. pro ἔδρῶν, ab ἔδραω, ὦ,
Poëticè ἔδρῶν. Th. ἔζωμαι, f.
ἐδύμαι, fedeo. θ. 388.
Ἐδυνάω, 3. pl. imperf. à δυνά-
μαι, possum. Vide supra δυνά-
μις. s. 135.
Ἐδυνε, imperf. induit, à δυνίω. Vi-
de in ὤει-ἔδυνε.
Ἐδωδς, genit. sing. ab ἔδωδς, ci-
bus. Th. ἔδω, edo. s. 593.
Ἐδωνε, dedit, a. 1. verbi δίδωμι,
do, f. δώσω, p. ἔδωκα. a. 2.
ἔδων, ω, ω. s. 279.
Ἐδώρισ, a. 1. ind. à δώριω, f.
ἦσω, dono. Them. δώρον, s, πῆ,
donum. s. 82.
Ἐεπι, a. 1. vel 2. pro εἶπι prosthese
poëtica. Them. ἔπω, dico. a. 1.
εἶπι. a. 2. imperat. εἶπῃ. s. 86.
Ἐεῖς, unus, pro εἷς, per ὠρέδι-
σιν poëticam. f. μῖς, n. ἑν. θ.
145.

Εἰλεῖν, appetit, præf. ind. verb.
ἐλδομαι, cupio. hinc ἐέλδωρ, τὸ,
desiderium. s. 380.

Εἴργειν, præf. imperat. pro ἔεργειν,
cohibe, ab εἴργω, pro εἴρω, ar-
ceo, f. ξω. s. 335.

Εἶρη, pro ἴρη, ros. α. 395.

Εἶμι, fervebat, 3. perf. imperf.
aet. à ζῶω, ferveo. θ. 695.

Εἰσήμενοι, sedentem, part. præf.
verbi εἰσομαι, sedeo. f. ἰδῶμαι.
s. 593.

Εἰσιν, vivebant, 3. pl. imperf.
aet. à ζῶω, Poët. pro ζάω, α̃,
vivo, f. ζῶω. p. εἰσιν. s. 112.

Εἶναι, erat vel fuit, Poët. pro εἶναι,
imperf. verbi εἶμι, sum. s. 11.

Εἶναι, suam, acc. ab εἶς, ἡ, ὅν, suis,
α, um. ab εἶ, sui. θ. 487.

Εἰσθα, Poëtica prosthesis, pro
ἦσθα, & hoc pro ἦς, & est. a. 2.
subj. εἶ, ἦς, & Poët. εἶναι, ἦς. θ.
est Æolica paragoge. Th. εἶμι,
sum. s. 134.

Εἶς, pro εἷς, ob seq. aspiratam.
Et est adverb. significans, adhuc.
α. 50.

Εἶλω, vel εἶλω, volo, f. εἶλω-
ω, p. πείλωμαι, εἶλωμαι, 2. perf.
præf. subj. pro εἶλω, per para-
gogen Æolic. εἶλωσι, vel εἶλω-
σιν, 3. perf. singul. subj. præf.
Ionicè pro εἶλω. s. 209. 268.
668.

Εἰλημὸς, voluntarius, ab εἶλω,
volo. s. 120.

Εἵναι, ponunt, 3. pl. a. 2. m.
εἵμηναι, σι, το. à πῆμι, pono.
s. 512.

Εἵσιν, 3. pl. a. 2. ind. ab εἶλω,
posui, εἵσιν, a. 1. ind. à πῆ-
μι. s. 74. 289.

Εἵλας, comminuit, a. 1. ind. 3.
perf. sing. à εἵλω, αἶσιν, σπῆ-
σθαι. α. 140.

Εἵσιν, depascebant, 3. pl. im-
perf. f. à εἵλω, epulor. f. ἔσιν.
Them. εἵσιν, α, ἡ, epulum. α.
212.

Εἵσιν, innutrita est, a. 1. pass.
pro εἵσιν, quia formatur à
πῆμι alioqui τ scribitur,
quoties sequitur litera aspirata,
prout in voce εἵσιν videre
est. à εἵλω, α, f. ψω. p. φω.
a. 2. εἵσιν, p. m. πῆσιν. θ.
192.

Εἵσιν, furebat, imperf. à εἵλω.
idem quod Thema εἵσιν, impetis
feror. f. ἔσιν. α. 210.

Εἶ, si. s. 106.

Εἶς, vere. dat. sing. pro εἶς,
ab εἶς, εἶς, τὸ, ver. s. 462.

Εἶς, vernus, a, um. dat. pl.
εἶς, ab εἶς, ver. s. 682.

Εἶς, reliquit, a. 1. aet. ab εἶς,
fino. f. εἶς. p. εἶς. α. 424.

Εἶς, pro εἶς, Ionicè, sedent.
3. pl. ind. præf. verbi εἶμαι, ἔσιν.
sedeo. Imperf. εἶμι, ἔσιν. θ.
612.

Εἶς, destillat. 3. præf. ind. Poë-
ticè pro εἶς. Thema εἶς,
f. ψω. libo, fundo. θ. 910.

Εἶς, εἶς, τὸ, forma, dat. εἶς,
εἶς. Th. εἶς, video, f. εἶς-
μαι, aor. 2. εἶς, & εἶς. s. 632.
α. 5.

Εἶς, εἶς, pro εἶς, ἡ, perf.
part. aet. εἶς, vel εἶς, scio,
f. εἶς. p. εἶς. s. 54. 521.

Εἶς, εἶς, εἶς, præf. opt. ab εἶς,
sum. s. 271.

Εἶς, statim, adverb. Poëticum.
θ. 688.

Εἶς, viginti, dat. sing. Them.
εἶς, viginti, unde est εἶς,
εἶς, ἡ, numerus comple-
ctens viginti, accus. εἶς. s.
792, 820.

Εἶς, præf. imperat. *cede*, ab εἶ-
κω, *similis sum*. item, *cedo*. f.
ζω. α. 353.

Εἶς, siquidem. ε. 645.

Εἶςλϙ, ε, ο, *similis*. Them.
εἶκω, f. ζω, *similis sum*. εἶκτιλ
pro εἰκέτιλ, 3. dual. imperf.
αἶ. ab εἶκω, f. ζω, *similis sum*.
α. 390.

Εἶκτιλ, *similes sunt*, Poëticè pro
εἰκτιλ, & εἰκῆαι, *similes*. part.
præt. αἶ. g. f. ab εἶκω. F. εἶζω.
(p. εἶχα.) inde εἰκας, ῆα, ος
α. 206.

Εἶλε, cepit, 2. 2. αἶ. ab αἰρέω,
capio, f. ἦστω, p. ἤρακα, 2. 2.
εἶλον, 2. 2. med. εἰλαμένω, ε, στω.
ε. 137. 156.

Εἰλείθυα, αι, ἡ, *Lucina*, dea quæ
parientibus opitulatur. eadem
etiam vocatur εἰλαθῶ, ab εἰλεῖν,
venio. 9. 922.

Εἰλίμῃρϙ, intortus, perf. part.
ab εἰλέσθω, volvo. Th. εἰλέω, f.
ἦστω, verso. 9. 791.

Εἰλίποδες, curvipedes, ab εἰλίπτε,
οδῶ, flexipes, ex εἰλέω, incur-
vo, volvo, flecto, & πῆς,
παδῶ, pes, dat. pl. εἰλιπόδων,
Ion. ε. 795. 9. 290.

Εἰλόφας, resplendebat, imperf.
ab εἰλυφάζω, verso. Dicitur
etiam εἰλυφάω, ᾧ, *circumvolvō*,
ἰπυολυο, εἰλυφῶντες Poëticè pro
εἰλυφῶντες, & hoc pro εἰλυφῶν-
τες. Th. εἰλέω, verso. α. 275.

Εἰμμερε, *sato decretum erat*, 3.
perf. pl. perf. pass. Att. à μεί-
ρω, *divido*, *partior*, f. μέρω.
p. μίμερεκα. præf. pass. μίμερε-
μαι. Att. ἐμμερεμαι cum spiritu
aspero, quæ unum cuique di-
stribuit. in plusq. perf. εἰμμερε-
μικω, σσ, τσ. hinc ἐμμερεμῶ, ης,
ἡ, *fatum*. 9. 894.

Εἶμα, αἶϙ, τῖ, vestis, ab ἱνομαι
vel ἱώ, induo. α. 159.

Εἶμῃρ, *sumus*, pro εἶσῃρ, Poëticè,
1. pl. ab εἶμι, *sum*. α. 351.

Εἶν, in, pro εἶν, Poëticè. ε. 364.

Εἶναι, præf. inf. esse, ab εἶμι, *sum*.
α. 365.

Εἵνας, pro εἵνας, αἵας, ἡ, *nonarum*
numerus. Hesiodo est nona dies
mensis. Them. εἵνα, novem.
ε. 810.

Εἵνεα, pro ἱνεα, *propter*, *causâ*,
εἵνεκ' ἀποδολῆς, *propter im-*
probitatem. 9. 516.

Εἶο, pro εἶ Poëticè, μετ' εἶο, *secum*.
9. 392.

Εἶπον, dixerat, 3. perf. sing. a. 1.
vel 2. ind. verbi ἔπω, *dico*. α.
116.

Εἶπατι, a. 1. imperat. ἔπω, *dico*,
ἔπαυ', pro εἶπατι. θ. 108. 115.

Εἶργον, *coercens*, præf. part. n. g. ab
εἶργω, f. ζω, *arceo*. ε. 494.

Εἶρίας, acc. pl. coetus, conciones,
ab εἶρή, ης, ἡ, *concio*, *cœtus*,
ab εἶρω, *necto*, vel potius *dico*.
9. 804.

Εἶριῦσαι, *enumerantes*, pro ἐργῶσαι.
Doricè α pro ε, præf. part. f.
g. pl. num. ab εἶρω, *dico*, quod
est ab εἶρω, in fut. εἶω, unde
suppullulavit novum verbum
εἶρω, Poëticè εἶρέω, *dico*. 9. 38.

Εἶρημῃρϙ, constituta, perf. part.
à ῥέω. F. ῥήσω, *dico*, præf. pass.
ἔρημαι, & Atticè, εἶρημαι. ε.
370.

Εἶρήνη, ης, ἡ, *pax*. ε. 228.

Εἶργοντων, lanigerarum, πίκω,
vel πικω, *necto*, f. ζω, p. μετ'
πίκω. hinc πίκϙ, ε, ο, *vel-*
lus, & εἶργς, ϙ, τῖ, *lana*.
ε. 224. 9. 446.

Εἶρύμηναι, præf. inf. Doricè pro
εἶρύειν, *trahere*, ab εἶρύω, *traho*,
pro

pro quo etiam dicitur εἰς. Sic & εἴς. 3. sing. plusquam perf. pass. s. 818. α. 138.

Εἰς, ad, ἵκτο δ' εἰς κρείσσει, venitque ad Creontem. α. 84.

Εἰσπαιδύων, conscendens, præf. part. m. g. εἰσπαιδύων, α. 2. part. act. f. g. verb. εἰσπαιδύων. Th. βαίνω, incedo, f. βήσομαι, p. βέσσημι, α. 2. ἔβην, α. 2. opt. βαίλω. §. 57. 939.

Εἰσπαιών, scandens, α. 2. part. Th. εἰμι, eo. §. 761.

Εἶστο, videbatur, α. 1. med. ab εἶδω, video, f. εἶσομαι, α. 2. εἶδον, & ἴδον. §. 700.

Εἰσπρήγναι, reversus est, ex εἰς ἀπὸ & ἵκνω, venio. Th. ἱκνέομαι, venio. f. ἵχομαι, vel ἴκω, ἴξω, venio. α. 45.

Εἶσ, α. 1. ind. act. verbi ἴω, colloco, induo, f. εἶσομαι, α. 1. m. εἰσέρω, p. εἶρω.

Εἶσ', pro εἶσι, Vadit, ab εἶμι, eo. §. 972. εἶσι, eunt (ut vertunt) ab εἶμι, eo, vado. quamvis hoc in loco commodè εἶσι ab εἶμι esse possit. Nam εἶμι, eo, in 3. pl. non format εἶσι, sed in tertia singulari. α. 113.

Εἶσι, sunt. s. 12.

Εἰσπερήσει, transivi, ab εἰσπερήσει. Th. περῶ, transeo, f. ἦσω, & ἄσω. s. 755.

Εἶσεν, assimilare, præf. inf. pro εἶκω Poëticè. Th. εἶκω, t. ζω, similis sum. s. 62.

Εἶσεν, donec, ex εἰς, vel εἰς, ad, & ὅτι. s. 562.

Εἰσηκ, stabat, 3. singul. plusq. ab ἴσημι, sto. F. σήσω. p. ἴσημι, ubi spiritus asper ex præsentī repetitur ceu initialis littera. α. 2. ἴσω. α. 264.

Εἶσω, pro ἴσω, intra, Poëticè,

cum Genit. Th. εἰς, vel εἰς, ad. α. 151.

Εἶχε, habebat, imperf. verbi ἴχω, f. ἴξω, & χήσω, p. ἴχημι. α. 2. ἴχον. α. 214.

Εἰς, Poët. pro ἴως, donec, Adv. verb. Th. ὡς, sicut. α. 378.

Εκ, ex, præposit. regit. genit. α. 70.

Εκρίντο, superabat, imperf. à κρίνω. Them. κρίνω, propriè occido. item vinco. per syn. speciei. α. 4.

Εκάλισσε, vocavit, α. 1. pro ἐκάλεσε Poëticè, à κἀλῶ. f. ἔσω. p. κέκληκα. §. 391.

Εκρετύωντο, confirmabant, 3. pl. α. 1. med. à κρετύω, confirmo. Them. κρέτος, & per metathesin κρέτῳ, ἐτῳ, τῷ, robur. §. 676.

Εκρῆς, procul, longè, cum Genit. α. 217.

Εκρεῖ, singuli, ἴκρουν, ἐκρεῖν, ἴκρεται. α. 283.

Εκρή, Hecata, nomen mul. §. 406.

Εκρηβόλῳ, ε, ὅ, qui procul tela ejaculatur. Epitheton Apollinis, ab ἐκρῆς, procul, & βάλλω, jacio. α. 58.

Εκρηβέλειτο, genit. Æolicè, pro ἐκρηβέλειτο, ab ἐκρηβέλειτος, ε, ὅ, ex βέλῳ, εἶ, τῷ, τελειῶ, & ἐκρῆς. Adv. procul. α. 100.

Εκρημβας, ἐκρημβῆ, η, ἡ, sacrificium solenne, constans centum bobus, h. e. centum nummis argenteis, in quibus bos pictus erat, ex ἐκρῆς, centum, & βῆς, Doricè βῶς, bos, ὅ, ἡ. α. 479.

Εκρῆς, centum. s. 130.

Εκρηγῆ, prognata, præf. med. part. f. g. ab ἐκρύβω, præf. med. P 3

- med. verbi *ἐαυαύ*, pro *ἐαυί-
νομαι*, enascor. Th. γέννομαι,
gignor. f. 2. *ἡσίομαι*, p. γε-
ῖομαι, a. 2. m. *ἐγχορέω*, a.
1. m. *ἐγχορέω* p. m. γόργα.
§. 76.
- Ἐχθροί*, nati sumus, a. 2. m.
pl. num. Ion. pro *ἐχθροί*.
Th. γέννομαι. a. 648.
- Ἐκ-ἐγλάσσει*, a. 1. Ion. pro *ἐγέ-
λασσει*, a. γαλάω, video. a. 59.
- Ἐκείν*, dat. ab *ἐκεῖ*, v. ov. Ille,
a, ud. a. 72.
- Ἐκεῖ*, jacebat, imperf. à *ἐκείμαι*,
jaceo, f. *κείομαι*. a. 172.
- Ἐπέκλειτο*, acclamavit, seu accla-
maverat, imperf. à *πέκλωμαι*,
pro *πέλωμαι*, cum clamore jubeo.
a. 341.
- Ἐπέλασσε*, a. 1. ind. à *πελάω*, ju-
bo, f. *ἔω*. Th. *πέλω*, jubeo.
a. 60.
- Ἐπεβολή*, v, o, eminus jaculans,
ab *ἐκ*, procul, eminus, &
βολή, jactus, mutato a in η.
Th. *βάλλω*, jacio. §. 94.
- Ἐπερ*, dativus, qui Poëticè poni-
tur Adverbialiter. Them. *ἐκόν*,
ἑῖς, o, voluntarius. a. 4.
- Ἐπει*, imperf. à *πίω*, eo, accuro,
ex *ἐκ* per metathesin. a. 277.
- Ἐπερυφώσω*, summam & brevi-
ter perstringam, f. 1. verbi *ἐπ-
ερυφώω*, f. *ῶω*. Th. *περυφώω*, ης,
ῆ, vertex, q. d. *summa capita*
indicabo. a. 106.
- Ἐκλεψέ*, pro *ἐκλεψέ*, surripuit, a.
1. ind. verbi *κλέψω*, furor, f.
ψω, p. *κέκλεσθαι*, p. med. *κέκλε-
πα*. a. 51.
- Ἐκλίθη*, inclinata est, a. 1. ind.
pass. verbi *κλίνω*, inclino, f. *νῶ*,
p. *κέκλιται*, a. 1. *ἔκλινε*, p. m.
κίκλιται. §. 711.
- Ἐκλονήσαντο*, imperf. pass. à *κλονέω*,
commoueo, f. *ῶω*. Them. *κλέ-
ω*, v, o, motus. a. 317.
- Ἐκλυε*, imperf. à *κλύω*, audio, f.
ῶω. a. 68.
- Ἐκπύγλας*, stupendos, pro *ἐκ-
πύγλας*, per metath. ab *ἐκ-
πύγλας*, f. *ξω*, p. *χα*, *attonitum*
reddo, in a. 2. act. *ἐξέπυγλας*.
a. 154.
- Ἐκπλέει*, expleto, genitiv. ab *ἐκ-
πλέω* pro *ἐκπλέω*. Thema,
πλής, plenus. a. 778.
- Ἐκρίνοντο*, litigabant, imperf. pass.
eodem sensu accipitur hoc ver-
bum, 1. Cor. 6. 1. Them. *κρί-
νω*, judico, f. *νῶ*, p. *κίκριται*.
§. 535.
- Ἐκρύψε*, abscondit, a. 1. ind. ver-
bi *κρύπτω*, occulto, f. *ψω*, p.
κίκρυφα. a. 2. *ἔκρυβον*. a. 47.
- Ἐκτελεία*, proventum, acc. ab *ἐκ-
τελής*, ἔς, o, ῆ, perfectus.
Th. m. *τέλος*, ἔς, τῶ, finis.
a. 466.
- Ἐτελέσθη*, perfecit, a. 1. subj.
verbi *ἐκτελέω*, perficio. Them.
τέλος, finis. a. 565.
- Ἐπτενε*, occidit, a. 1. act. à *κτείνω*,
occido, f. *κτενῶ*, p. *ἐκτενε*. a. 2.
ἔκτενον. §. 527.
- Ἐκτη*, sexta, ἑξήκω, v, o, sextus.
Th. *ἕξ*, sex. a. 782.
- Ἐχθλομήσας*, a. 1. part. à *πολύμην*.
Th. *τόλμα*, ης, ῆ, audacia. Alii
legunt *ἐχθλομήσας*, quæ lectio
est melior. Th. *πολύμη*, ης, ῆ,
lana carpta, & pexa, & operi
parata. a. 44.
- Ἐκτός*, vel *ἐκπῶς*, extra. Them.
ἐκ, vel *ἕξ*, ex. a. 729.
- Ἐκτοπι*, intonuit, a. 2. à *κίπινω*,
tesono. à *κίπινω*, v, o, fragor.
ficut à *φιλίω* ἴφιν. Th. *τύπινω*.
f. *ψω*, verbero. a. 383.
- Ἐκφυγε*, elapsa sunt, a. 2. ind.
pro

pro ἐκφυγῆ, ab ἐκφύγω, effugio. F. ἐκφεύγομαι. p. m. ἐκπέφυγα. Th. φεύγω. §. 182.

Εὐκὼν, ὀψι, ὅ, voluntarius. §. 232.

Εὐλαίῳ, dat. sing. εὐλαία, ἡ, olea. nomen arboris, ἔλαιον, α, τὶ, fructus, oleum. α. 572.

Εὐλασσω, Ion. pro ἤλασσω, 3. pl. a. 1. ab εὐλάω, agito, incito, pro quo usitatum, εὐλαύνω, f. εὐλάσσω. εὐλάσσεις, α. 1. Æolic. opt. εὐλάσσεις, adigens. part. a. 1. aēt. pro εὐλάσσει, metri causā. §. 522. α. 372. α. 477.

Εὐλάτης, pro εὐλάταις, dat. pl. Ion. ἡ εὐλάτη, abies. sic dicta à ventorum agitatione. α. 509. α. 190.

Εὐλάφω, gen. Ion. ab εὐλαφῶ, ὁ καὶ ἡ, cervus, quasi εὐλαφρός, cervus est levis. α. 402.

Εὐλαφρότερος, levius, comparat. ab εὐλαφός, ὅ, ὅ, levis. α. 415.

Εὐλαύνω, ducat, præf. opt. ab εὐλαύνω, F. εὐλάσσω, agito. α. 443.

Εὐλαχεν, fortita est, à λαχάνω, fortior, in a. 2. aēt. εὐλαχον, f. λαίχομαι, λαίχομαι, & κληρώσομαι, perf. Att. εὐλαχα. p. med. λαίλοχα. §. 424.

*Εὐλαχῶ, α, τὶ, probrum, dedecus. Th. εὐλάχω, f. ξω, arguo. §. 26.

Εὐλαῖον, capere, pro εὐλαῖον, dialys. Ionica. a. 2. inf. ab αἰρέω, capio. α. 337.

Εὐλαῖος, 3. sing. plusq. perf. pro εὐλαῖετο, concubuerat, verbi λέγωμαι, cubo, f. ξομαι, p. λαίλομαι. α. 46.

Εὐλαῖον, invasit, a. 2. ind. pro εὐλαῖον, ab αἰρέω, capio. Vide εὐλαῖον. §. 167.

Εὐλαῖα, genitiv. ab εὐλαῖα, ἡ, po-

men speciosissimæ mulieris. α. 165.

Εὐλαῖον, pro εὐλαῖον, per syncopen. miserè. εὐλαῖος, miser. εὐλαῖα, misericord. Them. εὐλαῖον, α, ὅ, misericordia. α. 205.

Εὐλαῖον, capere. a. 2. med. infinit. ab αἰρέομαι, f. 1. αἰρεθήσομαι, p. ἡρηώμαι, a. 2. med. εὐλαῖον. α. 287.

Εὐλαῖον, elige, Doricè pro εὐλαῖον ad formam τυπῶ, εὐλαῖον, a. 2. med. imp. ab αἰρέομαι. §. 549.

Εὐλαῖον, εὐλαῖον, ἡ, nomen proprium urbis in Bæotia. §. 54.

Εὐλαῖον, imperf. decipiebat. Thema, εὐλαῖον, decipio. §. 330.

Εὐλαῖον, ebore, dativ. sing. ab εὐλαῖον, α, ὅ, elephas. α. 141.

Εὐλαῖον, ductum est, 3. sing. præf. pass. ab ἤλασσω, in præf. pass. ἤλασσω, & facta Attica reduplicatione εὐλαῖον. Them. εὐλαῖον, agitō, f. εὐλάσσω, p. ἤλασσω. §. 726.

Εὐλαῖον, 3. sing. ab εὐλαῖον, α, ἡται, a. 2. med. subj. ab αἰρέομαι, capio, f. 1. pass. αἰρεθήσομαι. p. ἡρηώμαι, a. 2. m. εὐλαῖον. ponitur & ἤλαται, per τροπὴν pro αἰρεθήται. α. 320. & 605.

Εὐλαῖον, a. 2. opt. aēt. venerit, εὐλαῖον, subj. εὐλαῖον. inf. εὐλαῖον, genit. part. ab εὐλαῖον, venio. f. εὐλαῖον. a. 2. ἤλατον, & per syncopen ἤλατον, α, α. p. m. ἤλατον, Att. εὐλαῖον. α. 543.

Εὐλαῖον, acc. pl. εὐλαῖον, dativ. pl. εὐλαῖον, q. d. amfractuosas, ab εὐλαῖον. Them. εὐλαῖον, verso. α. 452.

Εὐλαῖον, nomen urbis. α. 475.

Εἰλαφίφαιροι, ε, ὁ κὶ ἡ, cui palpebrae sunt volubiles, tortiles aut nigrae, ab εἰλαφός, ὤ, volubilis, hoc ab εἰλίσσω, volvo. Them. εἰλίσσω, verso, & βλέφαρον, ε, τὸ, palpebrae. §. 16.

Εἰλαπὼν, ὠν, ὁ, nomen montis, qui nomen habuit ab amfractuosis viis. s. 639. §. 2. 23. hinc

Εἰλαπινιάδης, Musae, εἰλαπινιάδης, dat. pl. Ion. s. 63. θ. 1.

Εἰλαπινίῳ, dat. ab εἰλαπινίῳ, ὠδης, ἡ, limis oculis contuens, ex εἰλα, quae vox etiam Adjectivè capitur, pro, intorto, hoc ab εἰλίσσω, verso, & ὠψ, oculus. Them. ὠψομαι, video. §. 307.

Εἰλαπον, liquerunt, 3. pl. a. 2. aet. à λείπω, linquo, f. ψω. p. φω. p. m. λέλοιπον. s. 156.

Εἰλε, trahebat, imperf. Ion. pro εἰλχον, ε, ε, ab εἰλω, traho, f. ἔλχω. α. 158.

Εἰλαπὼν, Adverb. laetando, attrahendo, ut supplantetur, vel sublimis sternatur. Th. εἰλω, f. ἔλω, traho. α. 302.

Εἰλαβον, a. 2. ind. Poët. pro εἰλαβον, verb. λαμβάνω, capio, f. λήψωμαι, p. λείψω, & Atticè, εἰλῶ, α. 2. εἰλαβον, ε, α. §. 181.

Εἰλαδός, genit. ab εἰλαός, αἶδός, ἡ, Græcia. s. 653.

Εἰλαδανοῖσι, dat. pl. Ionic. manipulis. Them. εἰλίσσω, convolvo. α. 291.

Εἰλοπας, mutes, acc. plur. q. d. εἰς εἰλεῖν ἢ ὠψ, quos deferit vox, ab εἰλωψ, οτ, qui vocem odere nequit, ab ὠψ, ὠπός, ἡ, vox, & λείπω, linquo. α. 212.

Εἰλπίς, εἰλπίδος, ἡ, spes. s. 96.

Εἰλπίσθαι, sperans, praef. part. ab εἰλομαι, Poët. pro εἰλπίζω. Them. εἰλπίς, ἰδός, ἡ, spes. α. 66.

Εἰλω, τ, τὸ, temo, ab εἰλω, traho. Thema, εἰλίσσω, verso. s. 436.

Εἰλόντων, liberavit, a. 1. med. à λών, solvo, f. σω, p. λέλυσθαι. §. 528.

Εἰμ', pro ἐμὶ, acc. ab ἐγώ, ego. s. 396.

Εἰμαστέδην, 3. dual. imperf. med. à μάσταμαι, pugno. α. 238.

Εἰμεις, acc. pl. f. g. ab ἐμός, ἡ, ὄν, meus, a, um. s. 55.

Εἰμάχοντο, dimicabant, imperf. verbi μάχουμαι, pugno, f. μαχίσσομαι, p. μαμαχίμηναι. α. 301.

Εἰμῶμαι, conjicit, 3. imperf. pro εἰμῶμαι. Th. βάλλω, f. λῶ, jacio, p. βέβαλον, a. 2. ἔβαλον, p. m. βίβωλα. α. 453.

Εἰμβασίλδων, ε, ε, imperf. pro εἰμβασίλδων. verbi ἐμβασίλδω, regno in Th. βασιλεύς, εἰ, ὁ, rex. s. 169. θ. 71.

Εἰμβόαις, insistens, ἐμβόαις, f. g. pl. perf. part. aet per crasin, pro ἐμβόηκας, verb. ἐμβάω, ingredior. Them. βάινω, co. α. 195.

Εἰμῶ, Ion. & Poët. pro ἐμῶ, & hoc pro ἐμῶ, ab ἐγώ.

Εἰμῶ, imperf. à μῶμαι, f. μεμῶμαι, futurus sum. α. 126.

Εἰμῶ, imperf. à μῶμαι, imperson. cura est, p. μεμῶμαι. s. 147.

Εἰμῶ, Ionicè pro εἰμῶ, praef. inf, ab ἐμῶ, sum. §. 500.

Εἰμῶ, curabat, imperf. à μῶμαι, curo. Th. μῶμαι, εἰ, τὸ, animus. α. 368.

Εἰμῶ, paravit, a. 1. m. à μῶμαι, F. ἡμῶμαι, cogito, μακρί-
πεν

πορ. à μῆδος, s. 49.
 Εἰμῶναι, mansit, imperf. à μῶναι,
 maneo. Th. μῶν, f. ἴω, ma-
 neo. s. 97.

Εἰμίσγειν, imperf. pass. verb. μί-
 σγειναι, idem quod μίχυνναι,
 miscor. f. 1. μίχθισσιναι, præ-
 perf. μίμισσιναι, a. 1. εἰμίσθην,
 a. 2. εἰμίσθην.

Εἰμασπίως, adverb. dicto citius,
 q. d. ἄνω τῆς ἰπῆς, ab ἵππος, s. 4,
 τῶ, verbum. Them. ἵππ, dico.
 a. 442.

Εἰμωμαι, f. g. p. m. part. à μῶν,
 cupio. a. 439.

Εἰμύδρα, esse, Æolic. pro ἔμδρα,
 Doric. pro εἶναι. ab εἰμῶ, sum.
 s. 272.

Εἰμυρίας, fortiter, adverb. μῆρος,
 s. 4, τῶ, robur. S. 712.

Εἰμυρι, sortitus est, per meta-
 thesin pro μείρι, præ-
 med. à μέρω, divido, fortior, præ-
 pass. μέρωμαι, & Attic. εἰμυρί-
 ναι. s. 247.

Εἰμῶς, ἡ, ἄν, meus, a. um, ab εἰμῶ.
 Th. ἐγώ, ego. s. 270.

Εἰμυλιν, retrò, adverb. Them.
 πάλιν, rursus. a. 145.

Εἰμυλαδὸν, juxta. Adverb. Them.
 πάλας, propè. s. 732.

Εἰμυλάσσωσις, inter se commit-
 tentes, a. 1. part. pl. num. ab
 εἰμυλάω, appropinquo. Th.
 πάλας, propè. a. 109.

Εἰμυσι, inciderat, pro εἰμυσι,
 a. 2. ab εἰμυσι, incido. Th.
 πῖπιν, cado, f. πῖπιναι, p. πῖ-
 πιναι, a. 2. ἵππιν, a. 2. part.
 πῖπιν. a. 420.

Εἰμυσις, tamen, Ionicè pro εἰμυσις.
 s. 143.

Εἰμυλῶς, propè, adverb. ab εἰ-
 μυλάω, appropinquo. Them.
 πάλας, propè. a. 371.

Εἰμπύσσει, inspirans, a. 1. part.
 Th. πῖπιν, flo, spiro, f. πῖπιν,
 p. πῖπιναι. s. 508.

Εἰμπορίαν, acc. Ion. ab εἰμπορία,
 ἡ, mercatura. Th. πῖπιν, transeo,
 p. m. πῖπιν, * unde est πῖπιν,
 s. 4, via, hinc εἰμπορία, mer-
 cator. s. 646.

Εἰ, in, præposit. regit dat. pro
 ἐνθα, ibi. a. 204.

Εἰασι, habitabat, imperf. à εἶναι,
 habito. a. 14.

Εἰαλίγκιον, similem, ex εἰ & ἀλίσ-
 κω, similis, q. ex a & λίσκω,
 resono, non absonus, vel q. d.
 ἄλλος ἕστιν. s. 129.

Εἰαντοί, hostes, ab εἶναι, adver-
 sus. Th. εἶναι, pro. a. 184.

Εἰαποψύχειν, alvum exornare,
 excernere, præf. inf. ex εἶναι, ἀπὶ
 & ψύχειν, f. ξω, refrigero. s.
 759.

Εἰαροί, τὰ, spolia, ab εἶναι, oc-
 cido. a. 367.

Εἰαρίζω, f. ξω, idem quod εἶναι,
 occido, a. 194.

Εἰαροφόρος, spoliator, pro εἶναι-
 φορός, spolia ferens, ab εἶναι-
 ροί, τὰ, spolia, & φέρω, ferō.
 a. 192.

Εἰάτη, Poëticè pro εἰνάτη, nonα,
 ab εἶναι, novem. s. 772.

Εἰαυλῶς, s. 4, stabulum. Them.
 αὐλῶς, ἡ, aula, atrium. S. 129.

Εἰδεκάτη, undecima, ab εἶναι, unum,
 & δέκα, decem. s. 774.

Εἰδήμον, popularibus, dat. plur.
 Ion. ab εἰδήμων, qui in popu-
 lo est. hinc εἰδήμων εἶναι est
 morbus cuidam populo pecu-
 liaris. Th. δήμων, s. 4, popu-
 lus. s. 225.

Εἰδὼν, intus adverb. hinc εἰδὼν,
 ex interiori loco. εἰδὼν, intus.
 S. 964. s. 31.

Εἰδὼν

- Εἰδικίως**, adverb. *valde accuratè*, ab ἐδικίως, ἴσθι, ὅ, ἡ, *promptus, accuratus*. α. 427.
- Εἰδύω**, ὤ, τὸ, cor & medulla arboris, καρδία & δινδύω καὶ τὸ μέσση. Th. ἀπὸ, ὤς, ἡ, *quercus*. α. 469.
- Εἰσθῆμι**, α. 1. ind. verbi εἰσθῆμι, impono, f. ἵσθω, p. τίθειμι, α. 2. ἴθλω. Ὡ. 174.
- Εἰσέμω**, ferat, α. 1. subj. εἰσέμω, α. 1. aet. infinit. ab εἰσέμω, idem quod εἰσέμω, vel à φέρω. fero, f. εἶμι, α. 1. ἡσέμω, Poeticè ἡσέμω, & abiectione augmento, ἡσέμω, ας, α. 1. 563. Ὡ. 784.
- Εἰσεμεν**, distribuerunt, α. 1. ind. à νέμω, f. μῶ, tribuo, præt. νείμεμεν, α. 1. ἡσεμεν, p. med. νείμεμεν. α. 224.
- Εἵνεκα**, propter, causâ, adverb. α. 162.
- Εἵκετε**, inerat, 3. sing. imperf. ab ἔγκειμαι, f. κείμαι. Them. κείμαι, jaceo. Ὡ. 145.
- Εἵπιδωμι**, α. 1. aet. ab ἑμπνέω, inspiro, adspiro. Them. πνέω, f. πνέω, flo, spiro. α. 131.
- Εἵπυσαντο**, duxerunt, α. 1. med. verbi ἑμπνέω, facio in. Them. πνέω, αἶ, facio. Ὡ. 7.
- Εἵπω**, alloquens, præs. part. Th. ἵπω, dico. α. 1. εἵπω. α. 194.
- Εἵρη**, infra, adverb. Th. ἵρη, ας, ἡ, terra. Ὡ. 720.
- Εἵρηγισ**, inferis, dat. pl. Ion. idem quod καὶ ἑρηνίσαι. Th. ἵρη, ας, terra. Ὡ. 850.
- Εἵρην**, ας, ἡ, novilunium. Th. ἵρην, seu ἵρην, annus. α. 770.
- Εἵρην**, placidæ, genit. ab εἵρην, ἵρην, ὅ, bonus, placidus. Thema est ἵρην, ἵρην, ὅ, bonus. Ὡ. 65.
- Εἵρηγε**, α. 1. m. ab εἵρην, occido. f. αἵρην. α. 1. ἵρηγε. Ὡ. 316.
- Εἵρη**, hic, ibi. α. 495. hinc εἵρη, πρ, idem quod ἵρη. Ὡ. 586.
- Εἵρηδὲ**, hic, huc, adverb. Th. ἵρη. α. 654.
- Εἵρην**, hinc, adverb. de loco. Th. ἵρη, hic, illic. α. 285.
- Εἵρην**, inferere, α. 1. inf. m. ab εἵρην, alo in. Them. ἵρην, alo. f. ἵρην. p. τίθειμι. α. 2. ἵρην. p. m. τίθειμι. α. 781.
- Εἵρην**, in, Poët. pro εἵρην. α. 276.
- Εἵρην**, quotannis, ab εἵρην, α, ὅ καὶ ἡ, annuus. Th. εἵρην, annus, q. d. εἵρην ἐπὶ ἑκάστην. α. 449. Ὡ. 58.
- Εἵρην**, repono, pro ἑγκέμω, α. 2. sing. α. 2. med. imperat. ab ἑγκέμω. Them. τίθειμι, pono. α. 27.
- Εἵρην**, proloqui, præs. inf. pro εἵρην. Thema ἵρην, dico. α. 1. εἵρην. Ὡ. 369.
- Εἵρην**, novennio, ἑννέτης, novennis. Th. ab εἵρην, novem, & ἵρην, ἵρην, τὸ, annus. Ὡ. 801.
- Εἵρην**, dual. num. ab εἵρην, ας, ὅ, novennis, ab εἵρην, & ἵρην. α. 436.
- Εἵρην**, οἱ, αἱ, τὸ, novem, ἀλλήλων. Ὡ. 56.
- Εἵρην**, Poët. dicite, pro εἵρην, præs. imperativ. ab εἵρην. Th. ἵρην, dico. α. 1. εἵρην. α. 2. εἵρην. α. 2.
- Εἵρην**, dat. pl. Ionic. & Poët. pro εἵρην, ab εἵρην, consilium, sicut εἵρην, intelligentia est, à συνίρην, ita εἵρην ab εἵρην, immitto. Th. ἵρην, mitto. Ὡ. 494.
- Εἵρην**, perendinum, ab ἵρην, seu ἵρην, vel ἵρην, seu ἵρην, vetus, (subj. ἡμῶν) φε, est paragoge poetica.

- poëtica. Th. ἴν⊙ seu ἴν⊙, annus. s. 410.
- Εἰνεσίγαι⊙, Neptunus, ab εἶν⊙, moveo, & γαῖα, terra. α. 104.
- Εἰνύχ⊙, α, οἱ ἴν⊙ ἰνυχ⊙, nocturnus, adject. Th. νύξ, κτὲς, ἡ, nox. 9. 10.
- Εἰνόησϵ, tensit, ut & εἰνόησω, α. 1. ind. à νοῖα, cogito. Th. νό⊙, νῆς, mens. s. 89.
- Εἰσιπύω, clamorem, ab εἰπύω, dico. Th. ἵπω, dico. 9. 708.
- Εἰσεις, αὐς, ἡ, motus, ab εἶν⊙, moveo. Them. εἶς, εἶς, unus. 9. 681.
- Εἰσιχθών, terræ quassator, ex εἶν⊙, moveo, inde εἰσεις, motus, & χθών, terra, quod terram moveat. Neptuni Epitheton. s. 667.
- Εἰπὲς, intus, adverb. s. 269.
- Εἰπιδίον, & ἱπιδίον, idem quod εἰπὲς. s. 542. 520.
- Εἰπύνομα, α. 1. med. infinit. ab εἰπύνομαι, apparo. Th. ἱππα, ἵπτη, πῆ, arma. s. 632.
- Εἰναλίω, gen. Ion. ab εἰνάλι⊙, α, ὁ, Mars. Th. Εἰνὼ, ἡ, Bellona. α. 37.
- Εἰνὼ, ὁ⊙, ἡ, Bellona, ab εἰνύω, perimo. θ. 273.
- Εξ, ex, præposit. reg. genit. s. 149.
- Εξάδελ⊙, α, ὁ, nomen viri. α. 180.
- Εξαλαπάξῃ, diripiet, f. 1. Th. λαπάζω, sive λαπαίσω, f. ξω. evacuato. s. 189.
- Εξαλίωσϵ, evitare, α. 1. med. infin. Vide supra εἰλίωσϵ. s. 105.
- Εξαμείβετο, imperf. Ion. abjecto augmento, verbi εξαμείβομαι, immuto. Th. ἀμείβω, f. ψω, commuto.
- Εξαπῆπες, blanditias, acc. pl. ab ἀπάτη, dolus. Them. ἀπαπῆω, decipio. 9. 205.
- Εξαπατήσϵ, pro ἐξηπάτησϵ. α. 1. ind. Th. ἀπαπῆω, f. ἥσω. decipio, propriè πᾶν ἀπάγω, à via aliquem abduco in devia, hinc ἐξαπατήσϵ, α, 1. subj. s. 323.
- Εξαπαπίσκων, fallens, Poët. idem quod ἐξαπατῶ. 9. 537.
- Εξαῦτις, ἀπὸ: adv. Thema est αῖ, rursus. 9. 915.
- Εξηγόοντο, procreati sunt, α. 2. m. cum Genitiv. verbi ἐκγίνομαι, enascor. hoc à γείνομαι, nascor. Vide in γενάτο. 9. 124.
- Εξηγορε, α. 2. αἶ. ab ἐκγορεύω, promissio. Th. γόρω, vel γορεύω, salio. 9. 281.
- Εξῆ, habebit, f. 1. Them. ἔχω, habeo. α. 2. ἔχον. s. 272.
- Εξέτις, Poëtice pro ἐξῆς, deinceps, ordine. θ. 809.
- Εξήκοντα, sexaginta. s. 564.
- Εξελάαν, Poëtica Ἔα epenthesi, pro ἐξελᾶν: ab ἐξελάω, f. αῶω, expello, p. ἐξήλακα. Th. ἐλαύνω, f. αῶω, agito. 9. 491.
- Εξελάυσϵ, expellunt. præf. verbi ἐξελάω, ἐξέλασϵ, α. 1. αἶ. verbi ἐλαύνω, f. αῶω, p. κα. s. 224. θ. 820.
- Εξείλετο, exemit, α. 2. m. ab ἐξαίρωμαι. Thema, αἶρώ, capio. f. ἥσω, p. ἤρηκα, α. 2. εἶλον. s. 104.
- Εξέλθῶ, exire, α. 2. inf. ἐξελθῶ, α. 2. part. Th. ἔρχομαι venio, f. ἐλεύσομαι. α. 2. ἤλθον. p. med. ἐλήλυθα. θ. 772.
- Εξίμω, f. 1. inf. pro ἐξεν, Ionicè. Th. ἔχω, habeo. f. ἔω, p. ἔχω. α. 2. ἔχον. θ. 394.
- Εξινάειτε, α. 1. ind. verbi ἐξινάειν, εἶν.

- εἶζω, f. ζω. Th. ἐναιζω, occido. §. 289.
- Εἶπεν, s. 98. a. 2. indic. aēt. ab εἶπαμαι evolo. F. εἰπῆσω, a. 2. aēt. εἶπτω.
- Εἰσπίπτεις, a. 2. part. aēt. Th. εἰσπίπτω, f. ψω, cado. in a. 2. aēt. ἔσπιν. α. 174.
- Εἰσρύπτεις, a. 1. part. ab εἰσρύω, extraho. Th. εἰρύω, f. ὕω, traho. α. 626.
- Εἰσπλάσσειν, & εἰσπλάσας, pro εἰσπλάσσει, perfecit, a. 1. ab εἰσπλάω, perficio. εἰσπλάσσω, imperf. pass. Th. πλάω, finis. α. 83. §. 1002.
- Εἰσφαίνειν, emerfit, a. 1. pass. ab εἰσφαίνω, emergo. pro εἰσφαίνω, per epenthesin § α. Th. φαίνω. f. ἴω. p. πίφαμαι. a. 1. ἔφηναι. ostendo. §. 200.
- Εἰμίησεν, a. 1. ind. evomit, ab εἰμίω. F. ἴω. Th. ἐμίω, ὦ, f. ἴω, vomo. §. 497.
- Εἰσῆγον, incipiebant, duces erant. 3. pl. imperf. aēt. ab εἰσάγω. Th. ἀρχομαι, incipio. α. 205.
- Εἰσέρχεται, pervenit, a. 2. med. εἰσέρχεται, s, ετο. verbi εἰσέρχομαι, pervenio. Th. ἐκέρχομαι, venio, f. ἔρχομαι, p. ἔρχομαι, a. 2. med. ἐκέρχεται. α. 471.
- Εἰσὶν, verbale, οἷς οὐκ εἰσὶν ἐστὶ, quibus non exire licet. ab εἰσέρχεται, exeo. Th. εἰμί, eo. §. 732.
- Εἰσπίπτειν, Poët. pro εἰσπίπτειν, adverb. à tergo. Th. ἐπίζω, retrorsum, retro. α. 130.
- Εἰσχω, adverb. pro εἰσχω, excellenter, ab εἰσχω, excello. Th. ἔχω, f. εἶω & ἔχω, habeo. α. 773.
- Εἰσικός, ὅτι, part. præt. med. ab εἶκω, similis sum. hinc εἰσ-
- ος dicitur pro εἶκος, sicut εἰσόςος pro εἶσος. α. 215.
- Εἰσπνέω, præt. med. spero, ab εἰσπνέω. Th. εἰσπνέω, ἰδω, ἡ, spes. α. 475.
- Εἰσπνέω, εἰσπνέω, gen. dat. & acc. ab εἰσπνέω, Poët. pro εἰσπνέω, ab εἰσπνέω. sum. α. 476.
- Εἰσπνέω, suus, hinc genit. Ion. εἰσπνέω, pro εἰσπνέω. §. 472.
- Εἰσπνέω, præt. part. f. g. ab εἰσπνέω, sum. α. 292.
- Εἰσπνέω, pro εἰσπνέω, in, praeposit. α. 33.
- Εἰσπνέω, adduco. f. εἰσπνέω, p. ἔρχομαι, a. 2. ἔρχομαι & Atticè ἔρχομαι. Th. εἰσπνέω, duco. §. 176.
- Εἰσπνέω, probaverit, a. 1. aēt. opt. Aol. ab εἰσπνέω. Th. εἰσπνέω, s, ὅ, laus. α. 12.
- Εἰσπνέω, genit. ab εἰσπνέω, gravis. Th. εἰσπνέω, s, ὅ, laus. §. 768.
- Εἰσπνέω, animum adjice, præt. imperat. ab εἰσπνέω, f. ἔστω, præt. ἐπνέω, a. 1. ἐπνέω, hinc in sub. ἐπνέω, ης, η, p. m. ἐπνέω, α. 275.
- Εἰσπνέω, infiliens, præt. part. ex ἐπνέω & εἰσπνέω, Poëticè εἰσπνέω, sic ἐπνέω, εἰσπνέω, pro ἐπνέω, εἰσπνέω. Th. εἰσπνέω, f. ἔστω, talio. §. 815.
- Εἰσπνέω, sufficientem, præt. part. vide εἰσπνέω. α. 601.
- Εἰσπνέω, 3. pl. a. 1. med. comederunt, à πῖναι, vel πῖναι possideo, vescor. præt. pass. πῖναι. §. 642.
- Εἰσπνέω, fruitur, ab εἰσπνέω, Th. εἰσπνέω, ας, ἡ, qui fruitur aura, qui respirare potest. §. 238.
- Εἰσπνέω, a. 1. ind. vexavit, constrinxit. Th. πῖναι, ης, ἡ. pruina. unde πῖναι, ὦ. α. 360.

Ἐπὶ, pro ἵππῳ, acc. pl. ab ἵππος, ees, verbum, ab ἵπῳ, dico. α. 117.

Ἐπίθῃς, ingredi fecit. α. 1. act. activè capitur, verbi ἐπιθῆναι, ex ἐπὶ & βάθῃ, eo, f. βάθου, p. βάθου, α. 2. ἴδῃ. s. 580.

Ἐπίσσι, dat. pl. Ion. pro ἵπποις, ab ἵππος, ees, τὸ, verbum. Th. ἵπῳ, dico. s. 186.

Ἐπὶθήσκω, α. 1. verbi ἐπιθήσκω, impono. f. θήσκω, ἴδῃ, α. 2.

Ἐπει, postquam, quoniam. s. 121.

Ἐπείγῃς, festinabat, imperf. Th. ἐπείγω, urgeo, f. ξω.

Ἐπειτα, deinde, Th. εἶτα, postea. s. 616.

Ἐπίκειτο, imperf. verbi ἐπίκειμαι, jaceo super, impositus sum. f. κείσμαι. Them. κείμαι, jaceo. θ. 143.

Ἐπέβαλε, iniecit, α. 2. act. pro ἐπιβάλλει, ab ἐπιβάλλω, superinjicio. Th. βάλλω, f. αλλῶ, jacio. p. βάλλω, α. 2. ἴβαλον, p. m. βάβαλον. s. 98.

Ἐπέμψε, misit, α. 1. ind. verbi πέμπω, mitto, f. ψω, p. φω. θ. 784.

Ἐπέπλεον, ας, ω, πηυίαντι, 1. sing. α. 2. act. vel imperf. ab ἐπὶπλεωμι, pro ἐπιπλεω, ad formam ἴδῃ, ας, ω, vel ἴδῃ, ας, ω, ἰδῃ, do. Th. πλεω, f. πλεω, navigo. s. 650.

Ἐπὶρρώσκω, 3. pl. α. 1. med. indic. ab ἐπὶρρώσκωμι. Them. ρώνωμι, confirmo, corrobore. f. ράσκω. p. ἴρρωσκω. α. 1. ἴρρωσι. θ. 8.

Ἐπιπιάζει, imperf. ἂ στενάζω, f. σῶ. Them. στενός, ἔ, ὅ, angustus. θ. 843.

Ἐπίπτε, ingemiscebat, imperf. ἂ σίω, gemo, f. ἰῶ, Them.

στενός, ἔ, ὅ, angustus, arctus. θ. 680.

Ἐπὶχέω, 3. sing. α. 2. med. ab ἐπὶχῶ, animum attendo, f. ἰφίξω, α. 2. ἴπχον. Th. ἴχω, habeo. f. ἴξω & χήσω. p. ἴχην. α. 2. ἴχον. θ. 177.

Ἐπὶται, sequitur, præf. ind. Th. ἵπται, vel ἵπῳ. s. 222.

Ἐπέπλεε, imperabat, imperf. act. ut ἐπὶπλεετ', imperf. pass. Th. πῖπλεω, inusitatum verbum. θ. 995.

Ἐπὶπρέτῃς, imperf. verbi ἐπὶπρέτωμαι, delector. Th. τρέτω, f. ψω. delecto. θ. 158.

Ἐπὶφάνεον, apparebant, 3. pl. plusq. perf. Poët. pro πεφασμένοι ἵπποι, ἂ φαίνεμαι, appareo. f. 2. φαίνεσμαι, præf. pass. πῖφασμαι, & Att. πέφασμαι, α. 2. ἰφάνω. α. 166.

Ἐπέφθον, occidit, imperf. ἂ πέφθον, idem quod φθίω, occido, p. m. πέφθονα. α. 57.

Ἐπὶφραδί, α. 2. ind. act. ab ἐπιφράζω, induco, indico, f. σῶ. p. φῶ. α. 2. ἴφραδν, p. m. πῖφραδν. Them. ἰφραζω, dico, memoro. θ. 74.

Ἐπὶφραζομαι, excogito, ἐπιφραζομαι, α. 1. m. Poët. pro ἐπιφραζομαι. θ. 160.

Ἐπὶφύκει, enata erant, imperf. verbi πεφύκει, idem quod φύν, nascor. θ. 673.

Ἐπὶφύκει, prognatae erant, 3. pl. imperf. ἂ πεφύκει, ας, ας, quod verbum est ἂ πέφυκε. Th. φύω, gigno, nascor, f. σῶ. p. φῶ, α. 2. ἴφω. α. 76.

Ἐπὶχων, abstinere, præf. inf. Th. ἴχων, f. ἴξων. s. 136.

Ἐπὶων, gen. pl. ab ἵπῳ, ἰῳ, τὸ, verbum. Th. ἵπῳ, dico. s. 403.

Ἐπὶπῶν,

- Ε'πήγαγε**, adduxit. Atticè pro *ἐπή-*
γα, præt. m. vel a. 2. Th. *ἄγω*,
 duco, f. *ξω*. s. 242.
Ε'π'ἡνός, ἥ, ὅ, *annuus*. Th. *ἔτος*,
ἔτος, π, *annus*. s. 31.
Ε'π'ῶ, *aderas*, imperf. ab *εἶμι*,
 sum. s. 114.
Ε'π'ῶ, *ροβήματ*, ex *ἐπὶ* & ὦ, pro
 ἄν, & hoc pro *ἑάν*.
Ε'π'ῆσαν, *laudant*, aor. 1. Poë-
 ticè, pro *ἐπῆσαν*, ab *αἰνέω*.
 Th. *αἰνέω*, laus. §. 664.
Ε'π'ῶσθ'η, completa erat, a. 1.
 pass. ind. ab *ἐπαύω*, *expedio*.
 Them. *αἰνέω*, item *αἰνέτω*, per-
 ficio. α. 311.
Ε'π'ῆστος, amabilis. Them. *ἐργά-*
στος, amo. s. 63.
Ε'π'ηριφίας, coopertis, ab *ἐπ'ηρι-*
φας, tectus. & hoc ab *ἐρίφω*,
 f. *ψω*, *tego*. §. 598.
Ε'πὶ, præposit. regit gen. dat. &
 acc. s. 252.
Ε'πιδήμιαι, conscendere, a. 2. inf.
 Æolic. pro *ἐπιδήμιαι*, *ἐπιδησέμεν*,
 Ionicè pro *ἐπιδήσιν*, f. 1. inf.
ἐπιδάντες, *ἐπιδᾶσκ*, aor. 2. part.
 ab *ἐπιδᾶν*, conscendo, f. *μή-*
σμαι, p. *βέσκη*, aor. 2. *ἔβην*.
 α. 40. θ. 396.
Ε'πιδίελα, adverb. post meri-
 diem, à *δίελα*, ης, ἡ, tem-
 pus, *pomeridianum*, q. à *δίω* &
ἔλα, quum solis splendor defi-
 cere incipit. Malo *ἐπὶ δίαλα*,
 circa pomeridianum tempus.
 s. 810.
Ε'πιδίκεται, inspicit, præf. ind.
 Th. *ἴδω*, video. f. 2. *δρακῶ*,
 a. 2. *ἴδραγον*. s. 268.
Ε'πιδύσω, dabo, f. 1. verbi *δίδω-*
μι, do, a. 2. *ἴδω*, ως, ω. s.
 396.
Ε'πείκειλ, similis. Th. *εἶω*, f. *ξω*,
 similis sum. α. 182. θ. 207.
Ε'πιθείς, imponens, a. 2. part. act.
 Them. *τίθημι*, pono, a. 2. *ἴθην*.
 s. 697.
Ε'πιθήκη, ης, ἡ, accessio, additio.
 Th. *τίθημι*, pono. s. 380.
Ε'πίθων, obtemperarunt, 3. pl.
 a. 2. med. à *πέθωμαι*, assentior,
 a. 2. m. *ἐπιθόμεν*, p. m. *πίπει-*
θαι. præt. pass. *πίπτεσμαι*, f. 1.
 pass. *πεισθήσμαι*. s. 69.
Ε'πί — *ἔρει*, a. 2. act. à *θρίω*, *salio*.
 α. 321.
Ε'πιήρσκουσι, *insiliens*, præf. part.
 f. g. Them. *ῥήσκω*, *salio*. α.
 438.
Ε'πὶ κλησιν, acc. ab *ἐπὶ κλησις*, co-
 gnominatio, ab *ἐπὶ*, & *κλήω*,
 f. *ἦσω*, voco. §. 207.
Ε'πὶ κλοπῶ, furax. Th. *κλέπω*,
 f. *ψω*, furor, p. m. *κέκλωπι*.
 s. 67.
Ε'πὶ κρησιν, auxiliarii, ab *ἐπὶ κρησιν*,
 ης, ὅ, auxiliator. §. 815.
Ε'πικροτήεις, plur. part. præf. ab
ἐπικροτήω, prævalco. Th. *κρο-*
τῶ, robur. α. 308.
Ε'πικροτῆας, Poët. pro *ἐπικροτῆας*,
 adverb. validè. Them. *κροτῆας*,
ἔτος, π, robur. s. 206.
Ε'πικυρτώνει, attollentes, Poëticè
 dualis num. part. præf. ab *ἐπι-*
κυρῶ, ὦ, incurvo. Th. *κυρῶς*,
 ὦ, ὅ, curvus. α. 234.
Ε'πιλήθω, obliviscere, Ionicè pro
ἐπιλήθω, præf. imperat. verbi
ἐπιλήθωμαι, obliviscor. Th. *λή-*
θω, f. *σω*, lateo, a. 2. *ἔλθω*,
 p. m. *λέλθω*. s. 275.
Ε'πιμάρτυροι, testes. Th. *μάρτυ-*
ρος, ὅ, ἡ, testis. α. 20.
Ε'πιμειδῶς, arridens, a. 1. part.
 act. Them. *μειδίω*, f. *ἦμαι*, ri-
 deo leniter. §. 547.
Ε'πιμίσθης, nomen viri. s. 85.
Ε'πιμίσθω, mutuum dabo, f. 1.

- ab ἐπιμετρίῳ, in mensura addo. Them. μέτρον, τὸ, mensura. s. 397.
- Ἐπιμίσγει, commiscetur, præs. ind. à μίσγω, pro μίζνυμι, misceo, f. ξω. §. 802.
- Ἐπιμωμένη, vituperabilis. ἡ. Thema, μῶμη, u, ô, dedecus. s. 12.
- Ἐπίνει, accedentem, a. 2. aët. part. ab ἵπαιμι, accedo. Them. εἶμι, eo. s. 675.
- Ἐπίορκον, perjurium. Th. ὄρεθ, u, ô, jusjurandum. s. 282.
- Ἐπιπίσχω, prorsus, adverb. πείσχω, pro πίνω, valdè. s. 264.
- Ἐπιπυλόμενος, obtemperans, præs. part. à πύθομαι, vide in ἐπίθετο. s. 269.
- Ἐπιπυλόμενοι, gen. Ion. volvente, ἐπιπυλόμενος, pro ἐπιπυλόμενος. Thema, πύλομαι, ium. s. 87.
- Ἐπυπλον, implebant, 3. pl. a. 2. aët. à πύλλω, pro πινυλλάω, vel πίνωπλημι, impleo, a. 2. ἔπυπλον, sicut à πινύω ἔπινον. Them. πύλλω, u, ô, plenus. s. 291.
- Ἐπινέουσι, inspirant, præs. ind. Them. πνέω, f. πνέω, spiro. §. 872.
- Ἐπὶ ῥέοι, ex ἐπὶ & ῥέω, u, ô, undatum fremitus, ἐπὶ ῥέω, u, ô, ἡ, auxiliator, utilis. s. 560.
- Ἐπινυμφή, xumposa, ἡ. Thema, σμύχω, vasto, f. ξω. s. 264.
- Ἐπιπορεύω, iteratam sationem. Them. πορεύω, f. πορεύω, sero. s. 446.
- Ἐπισπύλλως, scienter, adverb. ab ἐπισπύλλω, scio, ex ἐπὶ & σπύλλω, scio. s. 107.
- Ἐπιπλάττω, Adverb. ornate, succinè. Th. τίλλω, mitto. item, οὔνο, f. πλῶ, p. ἔπυλλω, a. 1. ἔπυλλω, p. m. ἔπυλλω. s. 287.
- Ἐπιτρέφω, convertitur, præs. ind. à τρέφω, verto, f. ψω, p. ἔπυφω, a. 2. ἔπυφον. §. 753.
- Ἐπίτρεχε, præs. aët. imperat. cōhibe, inhibe, ab ἔχω, pro ἔχω, inhibeo. s. 446. hinc ἐπὶ τρέχων, in dual. 350.
- Ἐπιπύλλεται, exoritur, præs. ind. hinc ἐπιπυλλομένη, Æolicè, pro ἐπιπυλλομένη, part. præs. genit. pl. g. f. Them. πύλλω, verbum inusitatum. s. 567.
- Ἐπίφρονα, acc. sing. ab ἐπίφρονος, ô, ἡ, prudens. Thema, φρέν, §. 122. ἐπιφροσύνη, dat. pl. Ionicè, pro ἐπιφροσύνης, ab ἐπιφροσύνη, prudentia. §. 661.
- Ἐπιχθόνιοι, in terris versantes. idem quod ἐπίγειοι, αἱ ἐπὶ τῇ γῇ οἰκοῦντες. ἐπιχθόνιοι, dat. pl. Ion. ex ἐπὶ & χθών, οἶκος, ἡ, terra. s. 123.
- Ἐπιψάων, præs. part. ab ἐπιψάω, contingo. Them. ψάω, idem quod ψάω, tango. s. 217.
- Ἐπώλετο, per syncopen, pro ἐπώλετο, facta est, à πύλομαι, sum. item, ἔπωλετο, imperf. pro ἔπυλετο. §. 425.
- Ἐμπόλως, Adverb. propè, ab ἐμπόλως, appropriato. Th. πύλλω, propè. s. 372.
- Ἐπύνησεν, a. 1. ind. ἔχνησεν, vestigium facere. à πύνη, facio. s. 680.
- Ἐπυμύσσει, 3. sing. a. 1. aët. subj. Poeti è, pro ἐπυμύσει juraverit, ab ἐπυμύσσει. f. ἐπυμύσει. Them. ὅμυμι, juro, f. ὅμυμι, p. ὅμυμι. §. 793.

Ἐπύνησεν,

- Ἐπειται**, 3. pl. præf. ἔπειτο, sequebantur, pro ἔποντο abjecto augmento, imperf. Ion. ab ἔπω, sequor. α. 277.
Ἐπειδὴ, inspicio. Th. ὁπῶμαι, video, p. m. ὤπα, a. 1. pass. ὠφθῆναι. α. 758.
Ἐπέρχουσι, a. 1. ind. irruit, ex ἔπι, & ὀρχύω, f. σω, impetu feror. Th. ὄρω, f. ῥῶ, vel ῥω, concito. α. 442.
Ἐπεῖ, ἐπεῖ, τὸ, verbum. Them. ἔπω, dico. α. 451.
Ἐπειτό, volabat, 3. singul. imperf. med. à πετώμαι, volare, à ποτὶ, ἦς, ἦ, volatus. Them. πέτωμαι, vel πετώμαι, volo. α. 222.
Ἐπετρύειν, instigare, præf. inf. act. Them. ὀτρύνω, f. ὠνῶ, incito, p. γηρ. α. 597.
Ἐπρῆσε, a. 1. ind. pro ἔπρησε, à πρήθω, incendo. §. 856.
Ἐπτά, septem. α. 272.
Ἐπταπόδῳ, septem pedalem, acc. ab ἑπταπόδης, ex ἑπτά, & πούς, ποδός, pes. α. 424.
Ἐπτάπορον, acc. sing. nomen fluvii, q. d. *habens septem vias*. §. 341.
Ἐπταπύλῳ, septem portas habens, à πύλη, ης, ἦ, porta, & ἑπτά, septem. α. 162.
Ἐπείηται, evolat, 3. sing. præf. pass. à πείω, Poëticè πείω, terrefacio, attonitum reddo. πείομαι, attonitus sum, item, animo specto attento, quæ significatio huc quadrat. α. 447.
Ἐπώνυμον, ὄ, τὸ, nomen è re impositum, ex ἐπὶ, & ὄνομα, ὄνομος, τὸ, nomen. §. 144.
Ἐπύρσε, concitavit, 3. sing. a. 1. act. ab ἐπύρω, concito. Them. ὄρω, ῥῶ, & ῥω, concito. α. 69.
Ἐρῶ, pro ἔραζε, Adverb. ad locum, in terram, humi. Them. ἔρα, εἰς, ἦ, terra. α. 174.
Ἐρῶς, humi. in prosa χαίμα, adverb. α. 421.
Ἐράσασατο, a. 1. m. amavit, pro ἐράσασατο Poëticè; ab ἐράω, amo, f. αἶω. hinc ἐρατός, amabilis, jucundus, & ἐρατεινὴ, amabilis. §. 915.
Ἐρατώ, ἑράτω, ἦς, ἦ. Erato, nomen mulieris vel Musæ, ab ἐράω, amo. ἐρατή, amabilis. §. 78, 247.
Ἐραζόνται, operantur, ἐραζόνται, imperf. pro ἐραζόντο, abj. augmento, ἐραζέω, pro ἐραζέω. Doricè, præf. imperat. ἐραζάσθω, a. 1. med. opt. p. pass. ἐραζασθαι. Them. ἔραν, opus. α. 151. 299.
Ἐργματι, operi, dat. sing. pro ῥίγματι, per metathesin à ῥίζω, f. ῥίζω, & per metathesin ἔρζω, facio. §. 823.
Ἐργον, opus, ἔργον, gen. Ionic. pro ἔργος, ἔργον, pro ἔργα. α. 20. 21.
Ἐρδεν, facere, præf. inf. ab ἔρδω, idem quod ῥίζω. α. 35.
Ἐρεβῶ, ἐρεβῶ, τὸ, Erebus, est nomen gehennæ, caligo, ἐρεβόσφω, ex orco, pro ἐρεβός. Φω, est paragoge Poëtica, ἐρεβώνη, caliginosa, ab ἐρεβῶ, ἐρεβῶ, τὸ, caligo. §. 127. α. 17.
Ἐρεπυρόμενος, diruta, præf. part. pass. ab ἐρεῖπω, diruo, f. ἔρω, θ. 705.
Ἐρεμνῆς, genit. sing. quasi ἐρεμνῆς ab ἐρεμνῇ, obscura Them. ἔρεβος, εὐος, τὸ, orcus.
Ἐρευνῶμεν, per syncopen, pro ἐρευνῶμεν, vel potius pro ἐρευνῶμεν, à Themate ἐρευνῶ, investi-

80. Vide Them. *ἰρεύω*, f. *ξω*, *rueto*, a. 2. *ἰρύων*. Alii *ἰρεύμε-
νον*, Doricè, pro *ἰργύμενον*, ab
ἰργω, seu *ἰρίω*, dico. s. 476.
- Εἶω*, dico. Them. *εἶω*, dico. s.
202.
- Εἰδύχων*, valdè mugientis, Io-
nicè pro *ἰειδύχων*, ab *ἰειδύχης*,
s, ò, valdè mugiens, ex *ἰει*
quod in compositione valet
valdè, & *βρύχων*, f. *ξω*, *strideo*,
frendo. θ. 832.
- Εργόδινος*, gen. Ion. ab *ἰεργόδι-
νος*, s, ò, ἦ, Poëticè pro *ἰεί-
δινος*, valdè sonans. Th. *δύπος*,
s, ò, sonitus. θ. 41.
- Ερίζε*, certabat, imperf. pro *ἡε-
ρίζε*, ab *ἰερίζω*, certo. Th. *ἔεις*,
lis. α. 5.
- Εἰρηλὴς*, *ἰϙ*, ò *κ* ἦ, Ionicè pro
ἰειρηλὴς, valdè virescens, ex
ἰει, intensiva particula & *ῥάλ-
λων*, vireo. θ. 30.
- Εἰσῶ*, ἦ, ancilla, famula, ab
εἰσος, *ἰϙ*, τὸ, lana. hinc *ἰεισος*,
s, ἦ, ancilla, quæ lanificium
exerceat. s. 602.
- Εἰκλύπων*, valdè sonantem ex *ἰει*
valdè (quæ est particula in com-
positione tantum usitata, inten-
dens significationem) & ex *κλύ-
πων*, s, ò, sonus pulsu factus,
per prosthesin *ἰκλύπων*, à τὸ-
πος, s, ò. Them. *πύλω*, pulso,
verbero. θ. 456, 930.
- Εἰκνυδὴς*, *ἰϙ*, valdè gloriosus.
Them. *κῦδος*, *ἰϙ*, τὸ, gloria.
θ. 988.
- Εἰμυκον*, valdè mugientem, à
μυκῶν, mugio. boum proprium.
s. 790.
- Εἰωνός*, *ἰϙ*, ἦ. Furia, peccato-
rum ultrix, in acc. pl. *ἰειωνόας*.
s. 802.
- Εἵπ'*, cecidit, a. 2. Ionic. Th.
Tom. II.
- ἰερίων*, *euerto*, f. *ψω*, item, *ca-
do*. α. 423.
- Εἰσιπός*, ἦ, lis. acc. *πλὴν ἰειπός*,
& *ἔειπ*. s. 11. 28.
- Εἰσπνυτις*, antecedentes, a. 1. part.
ab *ἰεῖζω*, f. *ἰων*, contendo, cer-
to. Them. *ἔεις*, *ῥος*, ἦ, lis.
s. 439.
- Εἰσπνυτις*, *ἰϙ*, ò *κ* ἦ, valdè po-
tens, ab *ἰει*, particula in com-
positione tantum usitata, in-
tendens & augens significatio-
nem eorum quibuscum com-
ponitur: & *πνυτις*, *ἰϙ*, τὸ,
robur, vis. Th. *εἰσιν*, valco,
possum. s. 416.
- Εἰσπνυτις*, gen. Ionic. valdè
tonantis. Th. *σπνυτις*, f. *ἰων*,
magnos strepitus edo.
- Εἰσφών*, gen. pl. ab *ἰεισφών*, s, ò,
hædus, q. *ἰεισφών*, quod
vere nasci soleat. s. 543.
- Εἰμῶν*, dat. sing. ab *ἰεμῶν*, *ἰϙ*, ò,
Mercurius, ab *εἶω*, dico, *πνυ-
τις* *ἰεμῶν*, acc. Ion. pro *ἰε-
μῶν*, ab *ἰεμῶν*, dicitur etiam
ἰεμῶν, Poëticè, pro *ἰεμῶν*. θ.
444. s. 68.
- Εἰζέδ*, f. 1. ab *ἰεζέδ*. Th. *ῥέζω*, f.
ῥέζω, & per metathesin, *ἰεζέδ*.
hinc *ἰεζέας*, a. 1. part. s. 325.
- Εἰσπνυτις*, f. g. in masc. *ἰεσπνυ-
τις*, *ἰϙ*, amabilis, *ἰρως*, *ἰρως*,
ἦ, in malam partem accipi-
tur. *ἰρως* verò in bonam. The-
ma *ἰρως*, amo. θ. 245. 120.
- Εἰρως*, s, ò, Amor. Them. *ἰερως*,
amo. θ. 120.
- Εἰρῆνῃς*, perrupit, a. 1. act. à *ῥήν-
ω*, vel *ῥήννυμι*, frango, f. *ξω*,
a. 2. *ἰρῆνῃς*, p. m. *ἰρῆνῃς*. α.
140.
- Εἰρῆνῃς*, formidanti, præf. part.
act. ab *ἰρῆνῃς*, formido, quod
est ab *ἰρῆνῃς*, præf. med. ver-
b

bi p̄r̄ia. Th. p̄r̄ia, ρ̄, π̄, ri-
gor, frigus. α. 228.

Ἐρρίψ, a. 1. indicat. verb. ῥίπτω,
abjicio, f. ψα, p. ῥρίφα, a. 1.
ῥρίψα, a. 1. part. ῥίψας, a. 2.
ῥρίπον, p. m. ῥρίπα. θ. 181.

Εἰργάζοντο, ruebant, 3. pl. plusq.
Poëtice, pro ἰργάζοντο, à ῥάω-
μι, roboro, f. ῥάω, à ῥάω,
hujus passivum ῥάωμαι, robo-
ror. item fluo, ruo, in im-
perf. ἰργάζοντο, festinabant, rue-
bant. α. 230.

Ἐρθεῖν, dat. sing. nomen proprium loci, ab ἔρθεῖα, εἰς, ἡ. §. 200.

Ἐρύκει, abducit, præf. aēt. opt.
ab ἰρύκει, inhibeo, F. ἰρύζω. s.
28.

Ἐρύσας, a. i. act. infinit. ponitur pro imperativo, **ἔρυστο**, pro **ἐρύετο**, & **ἔρυσ'**, pro **ἔρυστο**, ab **ἐρύσμαι**, quod idem est cum **ρύσμαι**, libero. hinc **ἔρυσμα**, τὸ, **munimentum**, ab **ἐρύσμαι**, **custodio**. s. 536. 624.

Ἐρυσπέρματα, currum trahentes,
pro ἔρυσπέρματι, per meta-
plasmum, ut ait Eustathius,
in Ἰλιάδ. π. ex ἐρύω, ἐρύσω, tra-
ho, & ἄρμα, τὸ, τὴ, σιγῆς.
α. 369.

Εἶναι ἀπὸ τοῦ, extractus, Poëticè,
pro ἱευσσίνῃ, a. 1. part. med.
ab ἰπῶν, f. ὕσσω, traho. α. 457.

Ἐρχεῖ, præf. ind. ἔρχομαι, venio,
f. ἐλπίσσομαι, a. 2. ἦλθον, p. m.
ἦλυθα. s. 419.

Ες, Poëticè, pro eis, in. is φάσιν,
in lucem. §. 626.

Εἶναι, 3. pers. pl. imperf. per sy-
stolen Poëticam, ab εἶμι, sum.
α. 161.

E^uter, præf. inf. ab *eu*, *comedo*,
& hinc *eu*, *idem*. s. 278.

Εὐλὸς, ἡ, ὄν, bonus, a, um. dat.
p'. Ion. εὐλοῖσιν. ε. 214. 120.

E'oidy, inspexerit, poetice pro
eioidy. 2. singul. 2. 2. act. subj.
 ab *eioideō*, *intueor*. Them. *iido*,
 video, f. *iidomay*. aor. 2. *eiddr*,
 & *iidr*. s. 610. §. 82.

Εὐκρίτης, condidit, pro εὐκρί-
τις. α. 2. m. 3. perf. fing. ver-
bi εὐκρίτης, Them. πῶς,
pono. α. 2. m. ἰδὲν, σε, τε.
9. 800.

Ἐὼς, poëticè pro ἡ, erat, ab εἰ-
μὴ. sum. s. 151.

Εὐκρίδαν, dispersit, pro εὐκρίδα-
σε, 2. 1. ind. à Them. εὐκρίδαν,
vel εὐκρίδαντες, dissipo, f. σκῶ.
3. 95.

Εἰσφέρειν, importare, a. i. inf.
ἀφ. ἀ φέρω, porto. Them.
φέρω, curo. s. 606.

Εσμερεύουσιν, *striduit*. a. 1. act. à σμερεύω, *fragorem edo*. & εσμερεύειν, *imperf.* à σμερεύω. Them. σμερεύω. 9. 679. 693.

Eve *Ἑσπερίδες*, Hesperides, ab *ἑσπερος*, *ε*, *ο*, *vesper*, *Hesperides*.
h. e. Tzetze interprete, *vespertina hora*. quibus curæ sunt poma, *h. e.* *quo tempore stellas in*
cælo videmus, tamquam poma.
S. 215.

Εἶπες, Poëticè pro εἶπες, seque-
batur, imperf. pass. ab εἰπόμε-
μαι, sequor. Poëticè pro εἰπο-
μαι, εἰπότε, pro εἰπότε, præs.
imperat. verb. εἶπω, dico. θ. 201.
114.

E'σαμίν, a. i. m. part. f. g. ἑσάμιν
 ἑσαμίν, aëre involuta, pro
 ἑσαμίν, τὸ σύμμε, Poëtice du-
 plicatur. ab ἑσμαι, F. ἑσω, in-
 duo. Th. ἑω, induo. s. 223.

Εἴς τινι, erit, & ἰσότητι, pro ἰσότητι,

- την, f. i. ex εἰμι, sum. s. 184. 503.
- Ε'σέρδρα, & ἰσσερδραῖσι, fut. 1. part. verbi εἰμι, sum. s. 56.
- Ε'σσυρδρας, certatim, cum impetu, adverb. pro σσευρδρας, per metathesin. Th. σείω, σέω, poetice σίω, concutio. α. 340.
- Ε'σσυτ', perf. pass. pro ἰσσυται, ἰσσυῖς, pro σέσσυται, per metathesin. à σέω, F. σέωσιν, p. σέωσιν, præt. pass. σέωσιν, ubi abjecto s & facta metathesi est ἰσσυται. Th. σείω, f. σείω, concutio. α. 458.
- Ε'ται, erit. per syncopen pro ἰσσυται, f. i. verbi εἰμι, sum. s. 34.
- Ε'ταλάτ', succinctas habebant, pro ἰταλάται, 3. pl. præterit. pass. Ionicè, pro ἰταλιδραῖσι. Th. τάλω, orno. τάλωμαι, vestibus orno, f. 2. τάλω, p. ἰταλιδραῖσι, a. 1. ἰταλά. præt. pass. ἰταλιδραῖσι, p. m. ἰταλά. α. 288.
- Ε'ταῖσι, pro ἰταῖσι, stantes, part. act. dualis num. ab ἰσημι, sto. F. ἰσημι. præt. ἰσημι. in part. præt. ἰσημι, & per syncopen, ἰσημι, ἰσημι, ἰσημι. pro quo ἰσημι, 9. 519. item ἰσημι, ἰσημι. α. 61.
- Ε'ταῖσιν, stabant, 3. pl. imperf. act. ab ἰσημι, sto. α. 196.
- Ε'ταῖσι, stant, 3. pl. præf. act. ab ἰσημι, quod Poëtis idem est cum ἰσημι, sto. 9. 796.
- Ε'σφαίνω, cinctum est, præt. perf. pass. ἰσφαίνωμαι, σαι, ται. hinc in pl. perf. ἰσφαίνωτο, à σφαίνω. Th. σίφω, coronō. 9. 382. α. 204.
- Ε'τη, stetit, a. 2. ab ἰσημι, f. ἰσημι, p. ἰσημι. α. 361. 9. 745.
- Ε'τίεαται, firmatae sunt, 3. sing. præt. hinc ἰτίεαται, in pl. perf.
- à σφείζω, f. ζω, statuo. 9. 779. α. 218.
- Ε'τή, dat. Ionicè, pro ἰτία, ab ἰτία, ας, ἡ, focus. item *Vesta* quæ vox hinc orta est. Dicitur & Ionicè ἰτή. s. 734.
- Ε'τι, ἰτί, ἰτί, est, licet. ab εἰμι, sum. s. 36.
- Ε'σφασαρίζον, sonum excitabant, imperf. verbi σφασαρίζω. Th. μα σφασαρίζω, σ, ὁ, sonus. 9. 706.
- Ε'χαλῆ, dat. ab ἰχαπῶ, extremitas rei alicujus. Th. ἰχαπῶ, σ, ὁ, ultimus. 9. 277.
- Ε'χον, obtinuerint, a. 2. ab ἰχμῶ, habeo, f. ζω. 9. 113.
- Ε'τω, esto, 3. sing. præf. imperat. ab εἰμι, sum. s. 370.
- Ε'παῖρ, amicus, acc. ἰπαῖρ, & ἰπαρ, poetice. s. 183. 716.
- Ε'πενύσθη, extensum est. a. 1. pass. à πένω. f. σω. p. κα. Th. πένω, tendo. 9. 177.
- Ε'πια, acc. ἰπια, pro ἰπῶ, genit. singul. ab ἰπῶ, ἰπῶ. s. 130. 173.
- Ε'πικ', pro ἰπικῆ, a. 2. act. verb. τίκτω, pario. f. τίκωμαι, a. 1. pass. ἰτίχθω. p. m. τίττω. 9. 60. 211.
- Ε'πλίδη, 3. person. a. 1. pass. à πλίδω, ad finem perduco. f. ἰπῶ. Th. τέλῶ, εἰ, finis. 9. 59.
- Ε'περζήλω, iniquè, adverb. ab ἰπερζήλω, qui alio zelo ducitur, ab ἰπερ, alius, diversus, & ζήλω, σ, ὁ, æmulatio. 9. 544.
- Ε'περ, ἰπερ, alter, alius. ἰπερ, pro ἰπέρη, nominat. f. g. φῖ perparagogen additur. s. 216. 189.
- Ε'πέρω, 9. 11, ex altera parte, adverb. ab ἰπερ. α. 184.

- Ε'πέπευε**, factus erat. 3. singul. plusq. perf. poëticè, pro **ἐπέταυε** à **πέχω**. F. **ξω**. fabricor. α. 208.
- Ε'πικέε**, liquecebat, imperf. verbi **πικω**, & Dor. **πίκω**, f. **ξω**. liquefacio. p. med. **πίπηκε**. 9. 862.
- Ε'πίτηκε**, vera, pro **ἐπιτηκε**, per poëticam epenthesin syllabæ **τη**. Th. **ἐπιτηκε**, verus. α. 10.
- Ε'πικλον**, genuerunt, imperf. verb. **πικλω**, pario, f. **πίζωμαι**. α. 2. **ἐπικρον**. α. 2. subj. **πικω**. α. 1. pass. **ἐπικθίλω**. p. m. **πίπηκε**. θ. 45.
- Ε'π**, adhuc. α. 157.
- Ε'πνιάσσε**, concutiebatur, imperf. à **πνιάσσω**, quatio, f. **ξω**. θ. 680.
- Ε'πσε**, co'uit. α. 1. ind. à **πώ**, honoro. α. 10.
- Ε'πείνιε**, extendebatur, imperf. à **πείνω**, quod à **πίνω**, tendo, f. **νῶ**, p. **τίπηκε**. α. 229.
- Ε'τλη**, sustinisset, 3. sing. 2. 2 à **τλήμι**, tolero, f. **τλήσω**, p. **τίτληκα**, α. 2. **ἐτλῶ**. Th. **πιλάω**, αῖσω, suffero, hinc per syncopen **τλάω** & **τλήμι**. α. 73.
- Ε'τραπ'**, evertit, α. 2. act. à **τρέπω**, verto, α. 2. **ἐτραπεν**, f. **ψω**, p. **φα**, p. m. **τίτρεπον**. θ. 58.
- Ε'τράπον**, imperf. **κυαι** calcabant, à novo verbo **τραπίω**, formatum à fut. 2 **τραπῶ**, ver. **τρέπω**, verito. α. 301.
- Ε'τρεφε**, nutrit, imperf. act. **ἐτρέπτει**, pro **ἐτρέπει**, imperf. pass. à **τρέφω**, F. **θρέψω**, alo, p. **τίτρεφα**, α. 2. **ἐτρεφον**, p. m. **τίτρεφα**. θ. 107.
- Ε'τρύζων**, vindemiabant, 3. plur. imperf. pro **ἐτρύζαιον**, à **τρύζαω**. Them. **τρύζη**, ας, ή, **triticium**, vindemia. α. 292.
- Ε'τύμοισι**, veris, dat. pl. Ion. ab **ἐτυμο**, α, ο, ή, ή, verus. Vide paullo antè **ἐπητομο**. 9. 27.
- Ε'τύχη**, fuit. α. 1. pro **ἐπύχη** Poët. à Th. **τύχω**, f. **ξω**, sum, fio. p. pass. **τύττωμαι**. α. 366.
- Ε'πίσια**, inania, acc. pl. ab **ἐπίσι**, hoc ab **ἐπίς**, Adverb. **στρα**. Th. **εἰμί**. α. 440.
- Ε'τυπαιεργος**, qui incassum laborat, ab **ἐπίσιον**, inane, & **εργον**, opus. α. 411.
- Εὖ**, bellè, adverb. ab **εὖς**, bonus. α. 107.
- Εὐαγρη**, nomen mul. 9. 257.
- Εὐαῖ**, dat. sing. ab **εὐαῖς**, **εἰ**, ο, ή, qui benè à ventis perflatur. Them. **ἄω**, vel **ἄημι**, **spiro**, α. 599.
- Εὐάγη**, nomen mul. 9. 259.
- Εὐτοια**, Est nomen loci, ex **εὖ**, benè, & **βίω**, pascō. α. 651.
- Εὐδαίμων**, beatus, hinc **εὐδαιμονία**, felicitas. Th. **δαίμων**, οἰ, ο, ή, ή. Deus. α. 825.
- Εὐδμήτων**, gen. pl. ab **εὐδμη**, benè edificatus. Thema **δίμων**, f. **διμῶ**, præter. **δέδμηκε**. α. 242.
- Εὐδῶρη**, nomen mul. 9. 244.
- Εὐτ'**, torret. præf. ind. idem quod **φλογίζει**, ab **εὖω**, vel **εὖω**, **uro**, f. **σω**. α. 705.
- Εὐειδής**, εἶος, ο, ή, **speciosus**. ex **εὖ**, & **εἶδος**, εἶος, τὸ, forma. Them. **εἶδω**, video. 9. 250.
- Εὐεργής**, fabri factum, n. g. ab **εὐεργής**, benè fabricatus. Th. **εργον**, opus. α. 629.
- Εὐεργισαίων**, Æolicè pro **εὐεργισαίων**, ab **εὐεργισία**, ας, ή, **beneficentia**. Them. **εργον**, opus. 9. 503.
- Εὐεργής**, **εἰ**, ο, ή, ή, benè septus, ab **εργει**, septum. Th. **εἶργω**, includo. α. 732.

Εὐλυνε

Εὐλαον, nomen fluvii.

Εὐθετίσας, αὐτός, ὁ, a. i. part. qui ritè disposuit, ab εὐθετίζω, concinnè dispono. Thema, πῶμαι, pono. f. ῥήσω. θ. 541.

Εὐθημερῶν, concinna rerum dispositio, quæ cadit in industrios, ab εὐθήμων, ενϙ, concinnus. Th. πῶμαι, pono. s. 671.

Εὐκηλήτειρα, placatrix, à κηλῶ, f. ῥήσω, mulceo. s. 464. ●

Εὐκηλος, tranquillus. ex εὐ & ἔκκληϙ. mitis, pacificus. s. 671.

Εὐκρημίσταλξ, benè recondere, a. i. med. infin. Them. κρημῶ, unde κρημίζω. s. 600.

Εὐκρόμας, adverb. concinnè, re-
● cte. Th. κρόμας, α, ὁ, ordo. s. 618.

Εὐκροῖϙ, genit. ab εὐκρός, ἰϙ, ὁ, ἡ, temperatus. Them. κροῖνυμι, f. αῖσω, misceo, vel εὐκρός, per syncopen pro εὐκροῖς. s. 594.

Εὐκρότη, nomen mul. θ. 245.

Εὐκρωῖς, pl. num. sunt venti etesii, q. d. puri non confusi, ubi nullæ sunt nebulæ, ab εὐκρῶς, purus, liquidus. Them. κρίνω, discerno. s. 670.

Εὐκτίμῳ, benè extructum, perf. part. pro εὐκτισμῳ, à κτίζω, f. ῥήσω, condo. α. 81.

Εὐλιμῶν, nomen mul. bonus portus. θ. 246.

Εὐμμελῆς, α, ὁ, Ionicè pro εὐμελίας, α, ὁ, fraxini peritus. Them. μελῆα, ας, ἡ, fraxinus. α. 368.

Εὐνάζη, cubitum ieris, præf. subj. pass. ab εὐνάζω, sopio, f. αῖσω. Them. εὐνή, ἡς, ἡ, cubile. s. 339.

Εὐνεῖα, nomen mul. benè litigans. θ. 247.

Εὐνηθεῖσα, concumbens, a. i. part. pass. f. g. ab εὐνάω, f. ῥήσω, sopio. Th. εὐνή, ἡς, ἡ, cubile, εὐνή, εὐνῶ. α. 6. s. 329.

Εὐνομίλω, nomen mul. legitima. θ. 902.

Εὐξη, oraveris, a. i. med. subj. εὐξωμαι, η, ηται, ab εὐξωμαι, precor, f. εὐξωμαι, p. εὐξωμαι. s. 738.

Εὐξοον, benè rasam, politam, dolatam, idem quod εὐξισϙ. Th. ξῖω, polio, f. ῥήσω. α. 352.

Εὐρεκϙ, qui iurjurandum religiosè colit. Th. ὄρεκϙ, α, ὁ, iuramentum. s. 170.

Εὐρεμϙ, tutus. ab ὄρεμας, α, ὁ, statio navium. α. 207.

Εὐππῶλον, Th. πῖπλϙ, α, ὁ, replum, vestis muliebris. θ. 273.

Εὐππλεκῖον, gen. pl. ab εὐππλεκῖς, ἰϙ, ὁ, ἡ, benè junctus. Thema πλέκω, f. ξω, plecto, necito. α. 306.

Εὐππίηται, fabrefactæ, nom. plur. n. g. ab εὐ, & ποίω, facio. α. 64.

Εὐπίσηπη, nomen mul. ἡ μῦρ μισθολῆς φαντασίας. θ. 261.

Εὐπυργος, benè turrata. à πύργος, α, ὁ, turris, ein burg. α. 270.

Εὐρε, invenit, 3. sing. a. 2. act. ab εὐρίσκω, invenio, f. εὐρήσω, p. εὐρηκα, a. 2. εὐρεν. inde in subj. εὐρω, ης, η. α. 58.

Εὐρρείτης, α, ex εὐ & ῥέω, fluo, f. ῥεύσω, p. ῥωγα. θ. 343.

Εὐρυάλη, nomen proprium mul. θ. 276.

Εὐρυδῆς, Ionicè pro εὐρυδίας, α, ὁ, cuius vis se latè extendit. Hinc

Εὐρυδῆ, nomen proprium mul. εὐρυδῖλω, ex εὐρύς, ἰϙ, ὁ, latus, & δῖα, ας, ἡ, vis. θ. 932. 375.

Εὐρυμέτωπον, ὁ, ἡ, latam frontem habens. à μέτωπον, ὁ, τὸ, frons.

Th. ὀφθαλμοῦ, video. α. 82.

Εὐρυόμη, nomen mul. ὁ. 368.

Εὐρυοδῆς, genit. Ionic. spatiosa. ex ἄρως, εἶα, latus, & ὁδὸς via. ἄρως, ὁ, ἡ, & in f. g. etiam ἄρως, Ionicè verò ἄρως, ὁ. 197.

Εὐρύπτε, latè sonans, vocat. cas. ab ἄρως, ὁ, ἡ. Them. ὀψ, ὀπός, ἡ, vox, & ἄρως, latè. Poëticè vocativus ponitur pro nominativo. Item accentus nominativi manet in vocativo. Alii scribunt ἄρως. α. 229.

Εὐρύπτε, accus. casus ab εὐρύπτε, ὀψ, latum habens oculum, ab ὀψ. Th. ὀφθαλμοῦ, video. ὁ. 884.

Εὐρύς, latus, εὐρύς, Ionicè pro εὐρύς, εὐρύς. ὁ. 45. 480.

Εὐρυδῆς, acc. pro εὐρυδῆς, Poëticè; ab εὐρυδῆς, εἶα, ὁ, nomen viri, cujus robur longè latèque patet. α. 91.

Εὐρύς, qui habet latum pectus. à στερον, ὁ, τὸ, pectus, &c. εὐρύς, εἶα, ὁ, latus, α. um. ὁ. 117.

Εὐρύς, nomen viri. εὐρύς, acc. ὁ. 293.

Εὐρύς, amplam, ab εὐρύς, σqualidus. ab εὐρύς, ὀψ, ὁ, caries, mucor. α. 153.

Εὐρύς, εἶα, ὁ, bonus. α. 50.

Εὐρύς, benè coronatus, ex εὐ & στερον, coronatio, f. ψ. α. 300.

Εὐρύς, ὁ, ἡ, cui est elegans pedum forma, à στερον, α. ἡ, malleus, hinc στερον, ὁ, τὸ, malleolus. item pes, qui habet pulcros talos. α. 16.

Εὐρύς, genit. ab εὐρύς, ὁ, ἡ,

ὁ, ἡ, benè servans. Th. στερον. α. 273.

Εὐρύς pro εὐρύς sequente α. εὐρύς, postquam, adverb. temporis. α. 181.

Εὐρύς, nomen mul. & Musæ, ab εὐ benè, & στερον, delecto. ὁ. 77.

Εὐρύς, benè perforatus, Poët. εὐρύς, accipitur & pro εὐρύς, στερον, lato ore hians. Them. στερον, perforo, terebro, f. στερον. ὁ. 863.

Εὐρύς, dat. ab εὐρύς, benè currens, æquabilis, planus, à στερον, citus, velox. Th. στερον, curro, f. στερον, p. στερον, α. 2. στερον, p. στερον. α. 599.

Εὐρύς, agilis, ab εὐ & στερον, curro. α. 463.

Εὐρύς, benè fabricatam. Them. στερον, fabricor. α. 136.

Εὐρύς, ὀψ, hilaris. Th. στερον, mens. α. 775.

Εὐρύς, noctes, à nomin. ἡ εὐρύς, nox. στερον, τὸ εὐρύς, oblectari. Them. στερον, mens. α. 560.

Εὐρύς, α. ἡ, lætitia. Them. στερον, mens. ὁ. 909.

Εὐρύς, accus. pl. ab εὐρύς, ἡ, ἡ, precatio. hinc & εὐρύς, εἶα, τὸ, honor. Th. εὐρύς, f. εὐρύς, p. εὐρύς. ὁ. 419.

Εὐρύς, precor, εὐρύς, præf. inf. hinc εὐρύς, Ionicè pro εὐρύς, ab εὐρύς, idem quod εὐρύς, precatio. Them. εὐρύς, precor. ὁ. 447. α. 68.

Εὐρύς, α. clara, quæ benè audiebat. Th. στερον, α. ἡ, nomen. ὁ. 409.

Εὐρύς, convivans, lætus, præf. part. ab εὐρύς. Thema, εὐρύς, α. ἡ,

- χία, ἡ, convivium. s. 477.
 Ε'φ', pro ἐπὶ, præposit. in, super. s. 162.
 Ε'φάθ', pro ἔφαθ', τ mutato in θ ob seq. aspir. 3. singul. a. 2. med. ad formam, ἐτάμελιν, ἔτασεν. ἔτατο. s. 59.
 Ε'φαιον, ostendebant, imperf. à φαίνω, f. φαῖν, p. πίφασκα, a. 2. ἔφαιον, a. 1. ἔφην, f. 2. pass. φανήσομαι. θ. 667.
 Ε'φασαν, dixerunt, pro ἔφασαν, Doricè 3. pl. a. 2. verbi φημί. Vide ἔφάθ'. θ. 29.
 Ε'φισιμῶ, infidens, præf. part. ab ἔζωμαι, sedeo, f. ἰδοῦμαι. s. 583.
 Ε'φίπυσι, incolunt, 3. pers. sing. ab ἵπω, ἵπωμα, sequor. hinc ἐφίπυσσι, præf. part. θ. 366.
 Ε'φισον, es, s. ferebam. Th. φισω. f. οἶσω, a. 1. ἤνευκα: s. 118.
 Ε'φίστασαν, instabant, 3. pl. imperf. act. ab ἐφίστημι pro ἐφίστημι, insto, urgeo. f. ἐπιστήσω, p. ἐφίστημι, a. 2. ἐπίστω. α. 258.
 Ε'φισμῆς, genit. ab ἐφίσμι, præceptum. ab ἐφίμι, immitto. Th. ἔω, mitto. s. 296.
 Ε'φίρμωσεν, adaptavit, a. 1. ind. ab ἐφάρμωζω. Th. ἄρω, ἀρτο. s. 76.
 Ε'φίσταντο, immittebant, 3. pl. imperf. ab ἵμι. Th. ἔω, mitto. α. 307.
 Ε'φίμερος, ε, ο, amabilis, ab ἱμερος, desiderium. Th. ἱμεῖρω, desidero. α. 15.
 Ε'φίρως, ferebas, imperf. à φέρω, fero. Th. φίρω. Differunt propriè, φέρω, fero, & φέρω, gesto. s. 18.
 Ε'φώρουν, ferebant, imperf. Doricè pro ἐφώρουν, à φάριω, Th. φέρω. α. 293.

- Ε'φωρμήσασθαι, aggredi, a. 1. m. inf. ab ἐρμῶ, impetu feror. hinc ἐφωρμήσασθαι, a. 1. inf. Them. ἐρμή, impetus. α. 127.
 Ε'φρόσασθ', cogitavit, a. 1. m. ind. à φράζω, eloquor, cogito, consilio, f. σω. s. 85.
 Ε'χ', contine, pro ἔχ', præf. imperat. ab ἔχω, teneo, habeo. f. ἔχω. α. 95.
 Ε'χάρασσον, infrendebant, 3. pl. imperf. à χάρασσω, f. ζω, iculpo. α. 235.
 Ε'χασσι, pro ἔχ', imperf. Poëtici cum ab ἔχω. θ. 533.
 Ε'χίτη, ης, ἡ, stiva, παρὰ τὴν ἔχασθαι, quia manu tenetur. s. 467.
 Ε'χίφρονις, pl. ab ἐχέφρων, ον, ο, condatus. Th. φρόν, mens, & ἔχω, habeo θ. 88.
 Ε'χθαίρη, oderit, præf. subj. ab ἐχθαίρω. Th. ἔχθω, ον, ο, odium. s. 300.
 Ε'χθρός, hostis, ab ἔχθω, ον, ο, τὸν, odium. θ. 766.
 Ε'χθρα, vipersa, in masc. ἔχρε, ον, ο, & ἔχθραν, nomen mul. θ. 304, 297.
 Ε'χόλωσεν, ad iram commovit. a. 1. ind. act. à χολώ. Thema, χολήbilis. θ. 568.
 Ε'χω, habeo, possum, habito. Imperf. ἔχον, & Ion. vel Poët. ἔχων, f. ἔχω & ἔχσω, p. ἔχων, a. 2. ἔχον, a. 2. subj. ἔχω. Præf. inf. ἔχων, & Ionic. ἐχέω. s. 207. 457.
 Ε'ός, suo. dat. ab ἐός, ἡ, ον, suus, a, um. α. 385.
 Ε'ών pro ὦν, ον. Ionica prosthesi, ab εἰμί, sum. s. 514.
 Ε'ωσφώρον, luciferum, ab ἔως, ω, ἡ, 4. simpl. aurora, & φέρω, affero. phosphorus hinc dicitur. Thema est, ἡώς, ον, ἔς, ἡ, α. aurora, q. d. aurea aura. θ. 381.

Z.

Zαἰεός, genit. Poëticè pro Ζαῖος, à Ζαῖος, valdè divinus, admirandus, Ζα particula in compositione intendit significationem. Th. Ζεός, Deus. §. 6.

Ζαῖος, a. i. Ion. vires intendit. à Ζαῖος, quod est à Ζαῖος, ἰός, vehemens, & hoc ex Ζα & ἰός, πῖ, robur. §. 928.

Ζωός, fertilis, pro Ζωός, ubertim proferens ad vitam sustentandum, ex Ζ, quod est Ζῷ, & ὄος, munus. s. 118.

Ζεύς, ἰός, ἦ, nomen proprium mul. q. d. conjugans. à Ζεύς, jungo. §. 352.

Ζεύς, Jupiter, genit. διός, διῖ, δια, vocat. Ζεύς. Dicitur & Ζεύς, Ζεύς, Ζεύς, & Doric. Ζεύς, Ζεύς, &c. s. 8. 47.

Ζεφύρος, Genit. Poët. pro Ζεφύρος, Ζεφύρος ex Ζεύς, caleo. & φέρω, fero. Est ventus humidus & calidus, qui facit ut plantæ germinant. §. 870.

Ζηλός, 3. sing. præf. à Ζηλός, αμύλλορ. Th. Ζηλός, livor, invidia. s. 23.

Ζεύς, genit. à Ζεύς. Vide Ζεύς, Jupiter. s. 86.

Ζηπύρος, quæras, præf. subj. Poëticè pro Ζηπύρος dicitur Ζηπύρος. s. 400.

Ζόφος, s, ὅ, caligo, inde Ζόφος, gen. Ion. à Ζόφος, ὅ, ὅ, caliginosus. s. 227. §. 814.

Ζυγός, jugum, in plurali numero, Ζυγά. Them. Ζυγόν, f. Ζυγόν, jungo. s. 581.

Ζῷος, vivebat, 3. sing. imperf. à Ζῷος Poëticè pro Ζῷος, Ζῷος, Ζῷος.

αἰον, imperf. Poët. pro Ζῷος. §. 90. 606.

Ζῷος, vivat. (differt à Ζῷος vitæ) 3. sing. præf. subj. Vide in Ζῷος.

Ζῷος, dat. plur. pro Ζῷος, Ionicè, ἰόν in fine est parago-ge Ionica. à Ζῷος, ἦ, zona. Them. Ζῷος, f. Ζῷος, cingo. s. 233.

Ζῷος, Ζῷος, Ζῷος, vivus, a, um. Ζῷος pro Ζῷος, Ionicè, dat. pl. Th. Ζῷος, vivo. s. 157.

Ζῷος, a. i. Ion cinxit, pro Ζῷος, à Ζῷος, cingo. Ζῷος, cinxerunt se, 3. pl. a. i. med. pro Ζῷος. s. 72. 345.

H.

H Art. præpos. ut, ὅ, ἦ, τῷ, hic, hæc, hoc. s. 13.

H^o art. postp. ut ὅς, ἦ, ὅ, qui, quæ, quod. s. 4.

Hⁱ, cui quatenus, s. 85.

Hⁱ, sequente μὲν, prosequente tamen, adverb.

Hⁱ, erat, 3. imperf. ab εἶμι, sum.

Hⁱ & dixit, ὅ, ἦ pro φῆ, φῆ pro ἴφῆ, duplex aphæresis. a. 2. ind. à φῆμι, dico.

Hⁱ, aut, s. 175.

Hⁱ, ἦ, pubes. ab Hebr. Eb. viror. quod flos est in arbore revirescente, id pubes in homine. est & ἦ, Dea pubertatis. s. 132. §. 17.

Hⁱ, annos pubertatis attigisset, 3. sing. a. i. Æol. opt. ab ἦ, ὅ, & Poëticè, ἦ, Them. ἦ, ἦ, pubes. s. 132.

Hⁱ, 3. singul. præf. act. opt. Atticè, communiter ἦ, ἦ, Atticè, ἦ, ἦ, ab ἦ, f. ἦ, pubesco. s. 698.

Hⁱ, ἦ, ἦ,

ἤγαγεν, *duxit*, (3. sing. a. 2. med. pro ἤγετο est ἤγαγεν per Atticam reduplicationem) ἤγαγε, pro ἤγαγεν, *duxit*, verb. ἄγω, *duco*, t. ἄγω, p. ἤγα, a. 1. ἤγα, a. 2. ἤγε, & Attic. ἤγαγεν. §. 901.

H'zabín, divina, h'zabí, q. d.
 ázav S'í. Them S'íes, Deus.
 0. 400.

Нѣ, а. 2. аѣ. indic. *abduxit*. At-
ticè, нѣаѣ, ab аѣа, f. аѣа. 0.
994.

ἡγήσασθαι, praeo, sum dux. Th.
ἡγέσμαι, f. ἡγήσασμαι, duco. S.
387.

ἡμῖν, congregabantur, 3. pl. imperf. pass. indic. ab αἰμῖν-
μαι, Poëtice, pro αἰνῖνμαι,
congregor, hinc impert. ἡμῖ-
ναι, α. 475. Th. αἰνῖν, con-
grego, f. εἶναι, p. ἡμῖν. α. 184.

H^umⁱlⁱs, 3. sing. præf. med. subj.
 pro h^umⁱlⁱu, praeveniat. (pro
 h^umⁱlⁱu) si precibus te ante-
 veriat, præf. pass. h^umⁱlⁱu.

ἡ γυνὴ, ignoravit, a. i. act. ab
 ἀγνοῖν, Poëticiè, ἀγνοῖαν, ex α,
 & ριϞ, ρῖϞ, mens. 9. 551.

ἡγῶν, pro ἡγῶντο, *ducebant*, (3.
sing. imperf. med.) ab ἡγῶ. α.
274.

НѢ, ѿ. с. 22. tum ѿѿ, pro ѿѿ.
с. 218.

H^odis, f. g. ab ἡδῆς, *suavis*, neut.
ἡδύ. Comp. ἡδύων, Superl. ἡδίστος.
θ. 40.

Н"д, adverb. *super, tum.* a. 172.

Ἡ δὲ ψαλμὸς, συμπλοκή, ἀπὸ τοῦ, &
ἵππ, dico.

Н^е, а^вт, р^о й. з. 207.

H'eli, sol, Poëtice, pro ἥλιος,
 Heb. *Hel*, splendor, Græc. ἥλιος,
 German. *hell*. ἡλιος, Poëtice
 pro ἡλίου ε. 155.

H^{er}, erat, scilicet *licitum*, pro *h_{er}*,
h_{er}, *h_{er}*, Poëticè, *h_{er}*, *h_{er}*, *h_{er}*, ab
ei_{er}, sum. α. 15.

H^{ies}, dat. pro ^{ai}ies, aëre, caligine, in mascul. genere aër. sed in f. g. caligo. Th. a^{ue}, a^{ie}ys, i, aër. θ. q.

Ἥροδος, *obscurus*, ab ἡροδῆς, ἡρῶ, ὁ κ' ἡ, *obscurus*, ab ἡρῶ, ἡρῶ, pro αἷρ, apud Poetas, pro caligine & tenebris, & ἡρῶ, forma. Them. εἶδω, *video*. 0.252.

Ἥρως, tenebrosus, ἡρώς, ab ἡρ, pro αἷρ, αἷος, ε, aër.
θ. 807.

H^oia, *mores*, acc. pl. ut & ἡ^oia,
domicilia. ἡ^oia, *habitaculis*. s.
 167.

Ἡθεῖς, *patruus*, ἡθεῖς, *vocat. pro*
 ἡθεῖς, ἀθεῖς, *patruus. Them.*
 Θεός, *Deus. α. 103.*

Ἡθε, θε, το, ποτες, ἐπικλοπαν
 . Ἡθε, furaces ποτες. v. 67.

ἠθέλον, volebant, imperf. ab ἠθέλω, volo. θέλω, idem. f. θέλῃ-
σιν, p. πείληται. ε. 136.

H'íorn, nomen mul. 0. 255.

Hic, incedebant, 3. pl. plusq.
 Alii volunt esse 3. pl. imperf.
 pro *istis*, quia *is*, initio aliquan-
 do abundat. Sunt qui volunt
 esse 3. person. pl. aor. i. inu-
 sitat. *istis*, & Poëtice *istis*. Th.
istis, eo. a. 170.

H^{is}, *immisit*, 3. sing. a. i. aet.
ab *imp*, *mitto*. a. 343.

Η'λασθι, ρογсисѣ, a. i. аѣт. ab ēlaō-
 τω, f. ēlaōw, a. i. ē'laσ', pro
 ē'laσт, υηηησтаυит, p. ē'laσг. a.
 363. 419.

Η' λίκτη, ποσιν mul. 0.266.

Ηλεκτρώνη, ποσειν mul. α.86.

Ηλεκτῶν, nomen viri. α. 2.

Ἡ' ἁλκῆς, α, ἰ, & ἡ' ἁλκῆς, α,
πῖ,

- πῖ**, electrum, à λίπτον, lectus. Th. λίθωμα, cubo. α. 147.
Ἡλάαντο, 3. pl. impert pass. ab ἄλῃμι, εἶτο, vagor. Attica reduplicatione, pro ἤλαοντο. Th. αἰλάομαι, ὤμαι, vagor. Alii volunt esse pl. perf. pass. per Atticam reduplicationem ab ἰλαύνω, f. αἶσω, in pl. perf. ἐλαλέμεν, σω, πο, & cum augmento temporali in pl. ἡλάαντο, discurrebant. α. 143.
Ἡλθε, venit. a. 2. Vide ἤλυθεν. α. 81.
Ἡλίβατος, gen. Ion. ab ἡλίβατος, τῆς, ὁ, ἡ, tam altus locus, ut soli uni sit pervius, ab ἡλίος, sol, Æolic. ἡλίος, & βαίνω, eo. θ. 422.
Ἡλπεν, peccavit, a. 2. act. ab αἰλπίω, vel αἰλείπω, a. 2. ἤλπεν. α. 80.
Ἡλόμεν, venimus, præter. med. ab ἱερχομαι. Vide ἤλυθεν. θ. 619.
Ἡλυθεν, venit, a. 2. & per syncopeν, ἤλθεν, ab ἱερχομαι, venio, f. ἐλάσσομαι, p. m. ἤλυθε, a. 2. m. ἡλόμεν.
Ἡμεθέων, ων, nomen regis. θ. 985.
Ἡμεθέων, ἀρενός, genit. ab ἡμεθέων, Ionicè pro αἰμαθέων, ων. Idem quod ψαμαθέων, arenosus. Th. ψάμμα, α, ἡ, arena. α. 360.
Ἡμερ, dies, gen. ἡμέρας, ἡμέρας. hinc ἡμέρας, diurnus. Th. ἡμέρας, ας, ἡ, dies. α. 176. 419. 778.
Ἡμερ, imperf. augmentum Atticum, sic ἡμερῶν, pro ἡμερῶν, à μερῶν, futurus sum. f. μερῶν. θ. 478.
Ἡμερ, &, sequente plerumque, ἡμερ, &. α. 339.
Ἡμερ, part. præf. ab ἡμερ, sedes. α. 501.
Ἡμερ, Ionicè, pro ἡμέρας, dies. α. 825.
Ἡμερῶν, α, qui tota die dormit, epitheton furis, ab ἡμέρας, dies, & κρήνη, ας, ἡ, lectus. α. 605.
Ἡμερῶν, nostrum, ἡμετέρων, ἡμετέρων, dat. pl. Ion. Th. ἡμερῶν, ego. α. 367.
Ἡμερ, a. 1. ind. act. ab αἰμαθίω, μετο, f. ἡμερ, p. ἡμερ, hic per tmesin, pro αἰμαθίω. θ. 181.
Ἡμερῶν, semidei, ab ἡμισυς, α, dimidius, & θεός, Deus. α. 160.
Ἡμερῶν, gen. pl. ἡμερῶν, dat. pl. ab ἡμερῶν, α, ὁ κῆ, τιμῆς, q. d. semiasinus, ab ἡμισυς, dimidius, & ὄν, α, asinus. α. 46.
Ἡμερ, dimidium, in masc. ἡμισυς, in f. ἡμισυς. α. 40.
Ἡμερ, quando, adverb. α. 420.
Ἡμερ, metebant, 3. pl. imperf. act. ab αἰμαθίω, μετο, f. ἡμερ. α. 288.
Ἡμερ, erat, 3. perf. imperf. ab αἰμαθίω, sum. α. 178.
Ἡμερ, quam, acc. ab αἰμαθίω, ἡ, δ, α. 408.
Ἡμερ, pro αἰμαθίω, αἰμαθίω, verò per aphæresin, pro αἰμαθίω. α. 401.
Ἡμερ, ας, ἡ, habena. α. 323.
Ἡμερ, nomen mul. agitatrix. α. 83.
Ἡμερ, fortitudinis, genit. ab αἰμαθίω, idem quod αἰμαθίω. Thema, αἰμαθίω, vir. θ. 516.
Ἡμερ, quam, acc. ab αἰμαθίω, ὄν, gen. ἡμερ, ἡμερ, α. 761.
Ἡμερ, α, auriga, q. d. τιμῆς, αἰμαθίω, qui manu habenas tenet, equosque quò libet inflectit. α. 323.
Ἡμερ, jussit, imperf. vel præter. med.

- med. ab αἰνῶ , jubeo , ὡνῶ ,
pro ὡνῶ , jussit , a. 1. act. f.
αἰνῶ , s. 68. a. 479.
- Ἡῶς , genit. ab ἠῶς , aurora. Vide
in ἠῶς . s. 724.
- Ἡπῆρ , αἰῶ , τὸ , jecur. s. 524.
- Ἡπειρῶς , s. ἡ , Epirus , terra con-
tinens. s. 189.
- Ἡπειρεῖα , Poëtice , προῖπειρε , de-
inde. ex ἡπεί , & εἶπε , postea . s.
292.
- Ἡπειρεσίους , part. a. 1. act. qui de-
cepit , ab ἡπειρεῖν , decipio , q.
d. αἰπύρω ὀπί , infinitis vocibus ,
impostores sunt verbosi. Th. ὀψ ,
ὀπός , ἡ , vox. s. 55.
- Ἡπιῶς , s. , placidus. s. 235.
- Ἡπυ , profectio. a. 92.
- Ἡπυον , imperf. clamabant. Th.
αἰπύω , f. ὡσιν , sono. a. 316.
- Ἡρακλῆς , ἡῶ , ἡῖ , Hercules ,
propter carminis dimensionem
legendum est hic τὸ ἡρακλῆι , tam-
quam ἡρακλῆϊ . hinc ἡρακληῖα ,
Herculea. Thema. κλείω , ce-
lebro. s. 318. a. 115.
- Ἡρακλον , imperf. proscindebant , ab
ἡρακλῶ , scindo , f. ἔω . a. 287.
- Ἡρακλῆς , sustinuit se , a. 1. med.
ab ἡρακλῶ , f. εἶω , fulcio. a. 362.
- Ἡρακλῆς , pro ἡρακλῶ , Doricè , ve-
nabantur , à ἡρακλῶ , venor. Them.
ἡρ . Alii scribunt , ἡρακλῶ , imperf.
Doric. esse , pro ἡρακλῶ , ab αἰρῶ ,
cario , f. ὡσιν , p. ἡρακλῶ , imperf.
ἡρακλῶ , ἡρακλῶ , a. 2. εἶλον . a. 302.
- Ἡρακλῆς , Juno , pro ἡρακλῶ , Ionicè . ἡρακλῶ
verò videtur per metathesin di-
ci , pro αἶρε . s. 314.
- Ἡρακλῆς , mane genita , propriè
vere nata . Metaph. ver ad an-
num se habet , sicut matutinum
tempus ad diem. s. 381.
- Ἡρακλῆς , nomen fluvii. s. 338.
- Ἡρακλῆς , contendit , a. 1. act. ab
ἡρακλῶ , rixor , f. ὡσιν . Th. ἡρακλῶ ,
ἡρακλῶ , ἡ , contentio. s. 928.
- Ἡρακλῆς , a. 2. ind. cecidit. Thema.
ἡρακλῶ , f. ψω , everto. a. 421.
- Ἡρακλῆς , rapuit , a. 1. ind. ab αἰρ-
πάω , rapio , f. ὡσιν , & Dor. ἔω ,
p. ἡρακλῶ , a. 2. pass. ἡρακλῶ ,
p. m. ἡρακλῶ . s. 914.
- Ἡρακλῆς , hauriebant , imperf. ab
ἡρακλῶ , f. ὡσιν . a. 301.
- Ἡρακλῆς , ὡσιν , ὡ , heros. a. 37.
- Ἡρακλῆς , sua , genit. ab ὡς , ἡ , ὡν , suis ,
a , ἡ , ἡς πατρὸς μητρός , à sua
matre. a. 18.
- Ἡρακλῆς , erant , 3. pl. imperf. ab αἰ-
μῶ , sum. s. 111.
- Ἡρακλῆς , pro ἡρακλῶ , per pleonasmum
ἦσιν , est , 3. dual. imperfecti ab
αἰμῶ , sum. a. 50.
- Ἡρακλῆς , fuisti. 2. singul. imperf.
ab αἰμῶ . s. est paragoge Æolica ,
a. 119.
- Ἡρακλῆς , imperf. edebant , ἡρακλῶ ,
comedebat , ab ἡρακλῶ , edo , f. ὡσιν ,
p. ἡρακλῶ . Th. ἡρακλῶ , edo . s. 147.
- Ἡρακλῆς , nomen auctoris , ex ἡρακλῶ ,
suis , ἡ , delectatio , & ὡδῶς , via ,
q. d. via delectationis . Facetus
comes est in via pro vehiculo.
s. 22.
- Ἡρακλῆς , pro αἶρε , quibus , Ionicè , ab
ἡ , quæ . s. 904.
- Ἡρακλῆς , suis , pro αἶρε , ab ὡς , ἡ , ὡν ,
suis . s. 47.
- Ἡρακλῆς , sint . 3. sing. præf. subj. pro
ἡ , σιν , est paragoge Poëtica ,
ab αἰμῶ , sum , sic Homerus ἡρακλῶ ,
pro ἡρακλῶ ἡρακλῶ . a. 408.
- Ἡρακλῆς , 3. pl. imperf. ab αἰαρά-
ζωμαι , f. σιμαί , amplector.
- Ἡρακλῆς , Atticè , ἡρακλῶ , minus . ab
ἡρακλῶ , ὡσιν , minor . à positivo
μικρός , parvus , caret superl.
- Ἡρακλῆς , Poët. pro ἡρακλῶ sedebat . 3. sing.
imperf. ab ἡρακλῶ , sedeo . a. 214.
- Ἡρακλῆς ,

Ἡσυχαι, *quieti*, ab ἡσυχος, *quietus*.
θ. 763.

Ἡτι, *haecque*. ἦ, est articul. præ-
pos. accentum habet ob seq. dict.
encliticam π. sic & ἦτ. ε. 318.

Th. ἦ, aut, sive. ε. 20.

Ἡν, *verè*, certè, adverb. α. 79.

Ἡς, quæ, ἧς πς, ὅ π. Vide ἰω π-
ια. ε. 406.

Ἡσι, *sive*, *sem*. Them. ἦ, aut.
ε. 186.

Ἡτε, π, cor. ε. 360.

Ἡυαγρος, *pulcricoma*, genit. ἡυαγ-
ρος, & poetice ἡυαγρος, poetice
ἡυαγροιο, ex ἡυ & ἡρος, πς, ἦ,
coma. θ. 625.

Ἡν, accus. ab ἡς, *bonus*. Them.
ἡς, ἰω, ὅ, bonus. θ. 817.

Ἡξεν, 3. sing. imperf. pass. ab
αὔξομαι, pro αὔξάνομαι, *augeo*,
perf. ἡξεν, α. 1. pass. ἡξή-
θην f. 1. med. αὔξησμαι. Th.
αἶξω, *augeo*.

Ἡφαιτος, ε, ὅ, *Vulcanus*, sic dici-
tur, ab ἄπλω, *accendo*, & αἶψα,
desino, fabrorum metallicorum
Deus. α. 319.

Ἡχι, 3. person. præf. act. verb.
ἡχίω, f. ἡσώ, *sono*. Them. ἡχος,
ε, *sonus*.

Ἡχίης, pro ἡχίης, *vocativus*. Th.
ἡχος, ε, ὅ, *sonus*. unde ἡχι, *fra-*
gor. ε. 382. α. 438.

Ἡχίης, εντος, ὅ, *sonorus*, ab ἡχος,
sonus. θ. 767.

Ἡχθηρ, α. 1. act. ab ἰχθαίρω, *odio*
prosequor, f. αἰσώ, p. ἡχθηρως.
Th. ἰχθω, εω, τω, *odium*.
θ. 138.

Ἡχοντο, 3. pl. imperf. ab ἄχθο-
μαι, *succenseo*. f. ἰσσω, vel
ἰσσωμαι. Them. ἄχθος, εω, τω,
pondus. θ. 155.

Ἡχῶ, ὅ, ἧς, ἦ, *sonus reciprocus*,
Echo, ab ἡχος, *sonus*. α. 279.

Ἡώς, ὅ, ἧς, ἦ, *aurora*, acc.
ἡός, ἡῶ, ἰπ' ἡῶ, *circa auro-*
ram, & ἡώ θ', *aurorāque*,
pro ἡώ π. vel ἡῶ π. ε. 550.
θ. 372.

Θ.

Θ, pro π, Θ. ε. 554.

Θαλαμῆα δδύρα, *ligna tha-*
lamo vel *ædibus struen-*
dis apta. Th. θαλαμω, ε, ὅ,
thalamus. ε. 807.

Θαλίη, *nomen mul.* (pro θαλία,
ας, ἦ,) *Ionice*, à θαλλω, *vireo*.
θ. 245.

Θαλία, *convivia*, θαλίησι, dat.
pl. *Ionic*. Them. θαλλω, *vireo*.
ε. 115.

Θάλασσα, πς, ἦ, *mare*. ε. 164.

Θάλαα, *nomen Musæ*, ut Poætæ
fixerunt. θ. 77.

Θαλερός, ἦ, ὅν, *in flore existens*,
à θαλλω, f. λῶ, *floreo*, *vireo*.
θ. 138.

Θάλλων, *florent*, præf. ind. à
θαλλω, f. αλῶ, *vireo*, *floreo*.
ε. 236.

Θαλφθίς, *calefactus*, α. 1. part.
pass. θαλλω. F. ψω. θ. 864.

Θαμῶ, *frequentè*, crebrò, ad-
verb. ε. 362.

Θάναθ, ε, & θανάτοις, *Ion. mors*.
Th. θνήσκω, f. θανῶμαι, *mori*.
ε. 155.

Θανῶν, *mori*, α. 2. inf. θάνειν. α. 2.
act. opt. à θνήσκω, *mori*. f. 2.
θανῶμαι. f. 1. pass. θνήσκειν. p.
τίθηται. α. 2. ἵθιεν. p. m. τίθηται.
ε. 175.

Θάπην, *sepelivit*, imperf. *Ionic*.
verbi θαπῶ, *sepelio*, f. ψω, p.
τίθηται, aor. 2. ἵπην, præf.
med. τίθηται. α. 472.

Θάρο, εω, τω, *animi præsen-*
tia, (*fiducia*) θράσος, *audacia*.

Ηις.

- Hinc *ἡμετέρας*, a. i. part. verb. *ἡμετέω*, fiduciam habeo. s. 319. s. 186.
- ἡμετέω*, f. *ἡμετέω*, fiduciam affero. *ἡμετέωσσι*, præf. part. Th. *ἡμετέω*, s. *ἡμετέω*, πῶ, fiducia. a. 326.
- ἡμετέω*, celerius, comparat. pro *πύχον*, ex *παχέ*, celer. a. 95.
- ἡμετέω*, πῶ, res mira, *ἡμετέω* ἰδύσθαι, mirum visu, Th. *ἡμετέω* ζῶ, f. *ἡμετέω*, miror. a. 140.
- ἡμετέω*, genit. à *ἡμετέω*, *ἡμετέω*, ὅ, nomen viri. s. 265.
- ἡμετέω*, ας, ἡ, Dea, *ἡμετέω*, gen. Dor. pl. num. & *ἡμετέω*, Æolicè. a. 338. θ. 41.
- ἡμετέω*, imperf. pro *ἡμετέω*, *ἡμετέω*, à *ἡμετέω*, curro, f. *ἡμετέω*, a. 224.
- ἡμετέω*, Ionicè pro *ἡμετέω*, *ἡμετέω*. Vide *ἡμετέω*. s. 62.
- ἡμετέω*, ὦ, ὅ, cum admiratione spectandus, à *ἡμετέω*, cum admiratione spectro. Th. *ἡμετέω*, spectro, contemplor. f. *ἡμετέω*, Ionicè *ἡμετέω*.
- ἡμετέω*, nomen mul. & *ἡμετέω*, divinam, Ionicè pro *ἡμετέω*, à *ἡμετέω*, α, ον, adject. Th. *ἡμετέω*, Deu. s. 371. s. 32.
- ἡμετέω*, 3. pers. præf. sub. ponat, h. e. *ἡμετέω*, more Hebræorum, à *ἡμετέω*, pono, pro quo Poëtæ *ἡμετέω*, sicut pro *πύχον*, *πύχον*. vel est aor. 2. Poët. pro *ἡμετέω*, à *ἡμετέω*, pono, a. 2. *ἡμετέω*. s. 556.
- ἡμετέω*, a. 2. 2. act. infinit. à *ἡμετέω*, pono, f. *ἡμετέω*, a. 2. *ἡμετέω*. s. 815.
- ἡμετέω*, divinus, gen. s, vel Ion. *ἡμετέω*. a. 138.
- ἡμετέω*, volens, præf. part. f. g. à *ἡμετέω*, F. *ἡμετέω*. s. 446.
- ἡμετέω*, dat. pl. à *ἡμετέω*,
- & idem quod *ἡμετέω*, fundamētum. s. 816.
- ἡμετέω*, ponere, Ionicè pro *ἡμετέω*, a. 2. inf. à *ἡμετέω*, pono. s. 61.
- ἡμετέω*, *ἡμετέω*, vel *ἡμετέω*, ἡ, *ἡμετέω*, acc. *ἡμετέω*. *ἡμετέω*, gen. pl. pro *ἡμετέω*, Ionismus enim ille non habet locum in Genit. declin. 5. simplicium, nisi dicamus *ἡμετέω* esse à *ἡμετέω*, ἡ, *ἡμετέω*, ὅν, legibus consentaneus. s. 137. s. 235. Est & *ἡμετέω*, nomen Deæ. s. 16.
- ἡμετέω*, nomen mul. quæ sapit ex legibus. a. 356.
- ἡμετέω*, ὅ, ἡ, nomen mul. s. 261.
- ἡμετέω*, forma Deum referens, ex *ἡμετέω*, & *ἡμετέω*, forma. Th. *ἡμετέω*, video, s. 350.
- ἡμετέω*, divinitus data, à *ἡμετέω*, do. s. 320.
- ἡμετέω*, Deus, gen. *ἡμετέω*, & *ἡμετέω*, Ion. a. 415. dat. pl. Ion. *ἡμετέω*, *ἡμετέω*. a. 28. *ἡμετέω*, adverb. ex Deo. s. 871.
- ἡμετέω*, præf. inf. act. à *ἡμετέω*, *ἡμετέω*, famulor, servio. f. *ἡμετέω*. Th. *ἡμετέω*, *ἡμετέω*, ὅ, minister. s. 135.
- ἡμετέω*, *ἡμετέω*, ὅ, minister famulus. s. 100.
- ἡμετέω*, *ἡμετέω*, πῶ, æstas. s. 503.
- ἡμετέω*, ὦ, ὅ, ἡ, calidus. Th. *ἡμετέω*, f. *ἡμετέω*, & Æol. *ἡμετέω*, calefacio. s. 696.
- ἡμετέω*, a. 2. med. infinit. à *ἡμετέω*, pono. s. 23.
- ἡμετέω*, divina, per syncopen pro *ἡμετέω*, Deo similia, ex *ἡμετέω*, & *ἡμετέω*, similis sum. a. 24.
- ἡμετέω*, ἡ, divina. à *ἡμετέω*, ὅ, ἡ, divinus. Th. *ἡμετέω*, *ἡμετέω*, ὅ, ἡ, vaticinus. a. 383.

Θίης, nomen mul. §. 244.

Θέτω, fecit, pro ἔθετο. ab ἐθέμεν.

α. 2. med. verbi πῆμι, pono. §. 886.

Θεώντων, gen. pl. part. Alii Θεόντων, à θείω, curro. At illi, à θείω, exhibeo me videndum. α. 146.

Θήκη, ἡ, nomen urbis. Θήκης, &c. α. 105.

Θεοαγής, ἰΘ, ὁ, ex urbe Thebarum oriundus, à γίνομαι, nascor. §. 530.

Θήγ, acuit, 3. perf. præf. ind. à θήγω, f. ξω, acuo. α. 388.

Θητήν, mirandum. à θείομαι. Th. θηίομαι, ὠμαι, specto. θηίσονται, suspicient, f. 1. à θηίομαι. α. 482. θ. 31.

Θήκων, α. 1. ind. θήκωτο, α. 1. med. verbi πῆμι, pono, f. θήσω, α. 1. ἔθηκα, α. 2. ἔθλω. α. 465.

Θήλυς, ἰΘ, ὁ, vel ἡ, foemineus. θήλεια, foemina. §. 667. θηλυπρόων, gen. Aëolic. à θηλυτήρ, comparat. à Them. θήλυς, εἰς, foemineus. α. 295. α. 4.

Θησαυρός, ὤ, ὁ, thesaurus. α. 717.

Θήρ, εἶς, ὁ, fera, in pl. θήρες, dat. θηρσί. α. 277.

Θηρόλης, pro θηρότικῆς, Poëtic. à θηρότης, venator. θηρόται, in pl. à θηρεύω, venor. Th. θήρ, fera. α. 388.

Θησεία, acc. à θησεύς, nomen viri. α. 182.

Θήτις, accus. sing. servus, à θής, θητός, ὁ, servus, θήσας, ἡ, ancilla. α. 602.

Θήσκον, moriebantur, pro ἔθισκον, 3. pl. imperf. verbi. θήσκω. morior. Vide in θασκῖν. α. 117.

Θνητός, ἔ, ὁ, mortalis, θνητή, θνητοῖσι, à θήσκω, morior. α. 73. α. 88.

Θοίτη, ἡς, ἡ, epulum. hinc θοιτάω, epulor. α. 114.

Θοός, ὤ, ὁ, celer. α. 97.

Θόρε, defiliit, α. 2. aët. à θορίω, vel θόρω, salio. α. 392.

Θόρον, defilierunt, imperf. pro ἔθορον, à θόρω, salio. α. 370.

Θοῶς, adverb. celeriter. Th. θοός, ὤ, ὁ, celer. α. 418.

Θρασεία, f. g. à θρασύς, audax. Th. θήρσος, ἰΘ, πῶ, fiducia. α. 263.

ΘρασκευέριΘ, audaci præditus corde, à θρασύς, audax, hoc à θήρσος, ἰΘ, fiducia, & κερδία, ας, ἡ, cor. α. 448.

Θραπῆλια, educationis præmia. Them. τρέφω, f. θρέψω, alo. α. 188.

Θρέψη, α. 1. pass. Ion. à τρέφω, alo, f. ψω, p. φω, α. 2. ἔτρεφον, p. m. τίτρεφα. hinc & θρέψασα, α. 1. part. θρέψι, pro ἔθρεψι, α. 1. §. 198. 328.

Θρηκίς, genit. à θρήκιΘ, Thracius, à θρήξ, ἡ, ἡ, Thrax, nomen gentile. α. 553.

Θρήκη, ἡς, ἡ, Thracia, nomen regionis. α. 507.

Θυγάτηρ, ἡ, filia, acc. θυγατήρα, & θυγατέρα Poëticè, vocat. α. θυγατρ. α. 3. §. 265.

Θύς, æstuabant, imperf. Ionic. à θύω, mactō, & impetu feror. §. 848.

Θύλλα, ἡς, ἡ, procella. §. 742.

Θύσσι, victimis, dat. pl. Ionic. à θύω, ἰΘ, πῶ, v. victima, à θύω, immolo. α. 338.

Θυήεις, ἰΘ, redolens, ὁ, à Th. θύω, f. ύω, mactō. θ. 558.

Θυμαλγία, accusat. v. à θυμαλγής, afferens dolorem in animo, ex θυμός, animus, & ἄλγος, εὖς, dolor. θ. 619.

Θυμήνα

θυμῆναι, a. i. part. f. g. pl. succensentes, à θυμᾶίνω, irascor, F. θυμῶν, a. i. act. θυμῆναι, hinc part. a. i. act. θυμῆνας, ασι, ασι. Them. θυμῶς, ira. α. 267.

θυμωθεῖν, prael. inf. à θυμωθεῖν, animum exedo tristitia, ex θυμῶς, animus, & βορᾶ, pabulum, esca. s. 799.

θυμωλιονῆ, acc. sing. à θυμωλίον, leon pro animo praditus, ex θυμῶς, animus, & λίον, οἷον, leo. s. 1007.

θυμωφθόρον, acc. à θυμωφθόρον, animum labefactans, ex θυμῶς, animus, & φθείρω, corrumpro. Th φθίω, corrumpro. s. 717.

θυμῶς, ὤ, ὄ, animus, ira. s. 381.

θυόν. θ. 131. furens, part. prael. act. g. n. à θυῶ, μακτο, cum impetu feror. s. 610.

θύεσσι, adverb. foras, θύεσσι, foras, adverb. aut dativus adverbialiter positus, à θύεσσι, janua. s. 97. 365.

θύσσαντες, οἱ, villi, seu nodi, quales dependent à cramenis, fibriæ. α. 225.

θύων, prael. part. à θυῶ, sacrifico. sumitur & θυῶ, pro θυμῶν, impetu quodam feror: item furo. hinc θυῶν, q. d. μὲν τὸ θυῶν, à sacrificiis enim solebant epulari. s. 109.

θύον, acc. à θυῶ, s. sedile, pro θυῶν, s. πῶ, à θάλασσῃ, sedeo. Th. θυῶς, ὤ, ὄ, celer. s. 493.

θύρεσσι, thoracem, acc. pro θυρεῶν, Ionicè, à θυρεῶν, ασι, ὄ, Ionicè mutatur α in η, θυρεῶν, pectus: unde θυρεῶν, ξί, pectus armis seu lorica munito,

per syn. speciei armis, θυρεῶν, armantur, prael. ind. s. 431.

θυῶν, nom. pl. θυῶν, admiranda opera, θυῶν, Ionicè, idem est quod θυῶν, & hinc θυῶν, pro θυῶν, Ion. Th. θυῶν, f. ασι, miror. α. 165.

I.

Ἰάλλω, volitabant, 3. pl. imperf. pro prael. enallage temporis, ab ἰάλλω, mitto, volo, f. ασι. s. 269.

Ἰάνη, as, ἡ, nomen mul. ex ἰά, sola, & ἄνῃ, quæ sola animo virum imitatur. s. 536.

Ἰάνη, nomen mul. ab ἰάλλω, calefacio. item, exhilaro, letitiis perfundo. s. 349.

Ἰαπίθω, gen. Ion. ab ἰάπτις, nomen viri, ab ἰάπτι, mitt. item, maledictis laceſso, ἰαπίθω, vocat. casus, filius Japeti, à ἰαπίθω, s. 54.

Ἰασίω, dat. nomen viri, ab ἰάω, f. ασι. s. 970.

Ἰάχ, ἰάχ, 3. pl. imperf. act. verb. ἰάχ, vociferor, clamo. hinc in part. ἰάχ, οἷον, hinc ἰάχ, clamor. s. 69. α. 441.

Ἰαυλητός, ὤ, ὄ, nomen urbis. α. 474.

Ἰδάλιμος, sudorificus, ab ἰδῶ, ἰδῶ, πῶ, sudor. idem quod ἰδῶς, ὤ, ὄ. s. 415.

Ἰδῶ, a. 2. act. imperat. ab ἰδῶ, video, f. ἰδῶν, a. 2. εἶδον & ἰδῶν, in part. ἰδῶν, οἷον, & ἰδῶν, pro ἰδῶν. α. 445.

Ἰδῶ, idem quod ἰδῶ, ὄ, atque. α. 19.

Ἰδῶ.

Ἰδῆ, æstu, dat. sing. ab ἰδῆς, εἶ, πῶ, sudor. α. 397.

Ἰδῆν, a. 2. act. infinit. ἰδῆν, a. 2. med. infinit. ab ἰδῆ, video. Vide ἰδῆ. α. 166.

Ἰδῆς, genit. ἰδῆ, Mons Creta, sic dictus, quod ex eo longè lateque licuerit circumspicere. θ. 1010.

Ἰδῆς, videris, 2. sing. a. 2. act. subj. ab ἰδῆ, video. α. 335.

Ἰδῆν, pro ἰδῆν, & hoc per synopen, pro ἰδῆν, scimus, ind. præf. 1. pl. Th. ἰδῆν, scio. Imperat. ἰδῆν, & ἰδῆν. θ. 27. Hinc ἰδῆν, peritus & ἰδῆν, peritia, dat. pl. Ion. ἰδῆν, θ. 377.

Ἰδῆν, 3. plur. a. 2. med. indic. aspexerint, ab ἰδῆ, video. θ. 451.

Ἰδῆν, periti, ab ἰδῆν quod est ab ἰδῆν, scio. α. 351.

Ἰδῆν, εἶ, ὅ, ἡ, provida, sic καὶ ἰδῆν, dicitur, formica. Th. ἰδῆν, scio. α. 778.

Ἰδῆν, acc. ab ἰδῆν. ὅ, ὅ, sudor, per metonym. effecti labor molestus. Thema est, ἰδῆν, εἶ, πῶ, sudor. α. 289.

Ἰδῆν, ας, ἡ, nomen mul. quasi ἰδῆν, gnara. θ. 352.

Ἰδῆν, emittentes. part. præf. g. f. pl. num. ab ἰδῆν, mitto, alii scribunt ἰδῆν, idque Æolicè, imperf. ἰδῆν, ης, η, 3. pl. ἰδῆν, f. ἰδῆν, p. εἶν, a. 1. ἡ, a. 2. ἡ, ἡ, præf. pass. εἶν, a. 1. pass. ἰδῆν. θ. 10. 43.

Ἰδῆν, Ionicè, pro ἰδῆν, Atticè, præf. inf. ab ἰδῆν, ubi Iones α, in fine abjiciunt, accentu in sua sede relicto, ab ἰδῆν, mitto. α. 596.

Ἰδῆν, cupientes, part. præf. m.

ab ἰδῆν, cupio. Verba desiderii regunt Genitivum, ἰδῆν, cupiebant, imperf. med. 3. pl. α. 23. 251.

Ἰδῆν, ire, ab εἶν, eo, pro quo etiam dicitur ἰδῆν, ὅ, ἡ, ἰδῆν, perrexit ire. α. 40.

Ἰδῆν, ὅ, ὅ, sacer. item, magnus, immensus, ἰδῆν, Ionicè, pro ἰδῆν. ἰδῆν, g. n. pl. num. intelliguntur sacrificia, ἰδῆν, pro ἰδῆν, ἰδῆν, facere sacra, h. e. sacrificare, ἰδῆν (pro ἰδῆν, in f. g.) Doricè. θ. 1014. α. 201. θ. 417. α. 336.

Ἰδῆν, tranat, ab ἰδῆν, mitto. spiritu differt, ab ἰδῆν, eo, de quo paullo antè. θ. 806.

Ἰδῆν, dat. sing. nomen viri, ab ἰδῆν. θ. 1000.

Ἰδῆν, ab ἰδῆν, εἶν, ὅ, idem quod ἰδῆν, rectus, ἰδῆν, dat. plur. Ionic. α. 36.

Ἰδῆν, præf. imperat. accede, ab εἶν, vel ἰδῆν, eo. α. 493.

Ἰδῆν, justos, dat. pl. Ion. parage ab ἰδῆν, α, ὅ, ejus judicia sunt recta, ab ἰδῆν, ἰδῆν, rectus, a, um, & ἰδῆν, jus.

Ἰδῆν, dirigit, 3. sing. præf. ab ἰδῆν, dirigo. Th. ἰδῆν, εἶ, ὅ, rectus. α. 7.

Ἰδῆν, pervenit, ab ἰδῆν. Th. ἰδῆν, f. ἰδῆν, a. 1. ἰδῆν, venio. θ. 697.

Ἰδῆν, similis, & εἶν, ab εἶν, similis sum. α. 304.

Ἰδῆν, a. 1. ind. ab ἰδῆν, supplex. Th. ἰδῆν, α, ὅ, supplex. α. 13.

Ἰδῆν, supplicibus, dat. pl. Ion. ab ἰδῆν. α, ὅ, supplex. α. 327.

Ἰδῆν, aor. 2. med. ἰδῆν, εἶν, α, ὅ, pervenit ad immortales. Vide in ἰδῆν. θ. 286.

ἰδῆν

Ἰκῆαι, attigeris. 2. sing. a. 2. med. subj. Ionicè pro ἰκῆ, ab ἰκνέομαι, venio, f. ἰζομαι, p. ἰγμαι, a. 2. m. ἰκόμεναι, u, εἶ, & in 3. plur. ἰκόντο, in aor. 2. subj. ἰκώμαι, η, ηται. s. 468.

Ἰκταρ, Adverb. celerrimè, ἀπὸ τῆς ἰκταρ. Th. ἰκνέομαι. §. 691.

Ἰκτο, per syncopen pro ἰκτε, pervenit. a. 2. med. ἰκνέομαι. Vide in ἰκῆαι. §. 481.

Ἰλαδον, catervatim. s. 287.

Ἰλαον, ab ἰλαομαι, propitius, Atticè ἰλαος. s. 340.

Ἰλάσκειαι, præf. inf. ab ἰλάσσομαι, placo. Th. ἰλάω. s. 338.

Ἰμείσας, Poëticè pro ἰμείσας, part. a. 1. aet. à verbo ἰμείζω, loris cado, f. ἰμείσω. Th. ἰμείζω, αἶψα, ὅ, lorum. §. 857.

Ἰμείρω, desidero, cupio. f. εἶ, hinc ἰμερως, desiderium, & ἰμερῶντες, acc. plur. desiderabiles, ab ἰμερῶν, ἰσας, u. Th. ἰμείρω. a. 31. s. 617. θ. 359.

Ἰν, pro ἰνα, ut. s. 546.

Ἰνῶ, ὅ, ἡ, valida, nomen mul. ab ἰς, ἰνός, ἡ, τοῦκρ, fibra. §. 976.

Ἰξ, 3. sing. a. 1. aet. indic. Th. ἰκω, venio, f. ἰξω, a. 1. ἰξα. a. 32.

Ἰξαι, pervenies, 2. sing. fut. 1. med. Ionicè pro ἰξη, ab ἰκνέομαι, ἔμαι, f. ἰζομαι, Præf. pass. ἰγμαι, a. 2. med. ἰκόμεναι, u, ετο. s. 477.

Ἰοειδῆα, acc. sing. in nom. ἰοειδῆς, ὅ, niger, ab ἰον, u. πῶ, violeta purpurea, nigricans, & εἶδος, forma, & hoc ab εἶδω, video. §. 3.

Ἰόλαο, u, nomen peritissimi auri-gæ. Iolaus, q. d. ἰός τῆς λαῖ, jaculum seu telum populi. a. 78.

Tom. II.

Ἰόνται, euntem, a. 2. aet. part. ab εἶμαι, eo. part. a. 2. aet. ἰών, ἰόνται. ἰόν. θ. 773.

Ἰσχίαιρα, ας, ἡ, sagittis gaudens. ex ἰός, ἡ, ὅ, telum, & χαίρω, gaudeo. §. 14.

Ἰππιδάμορ, equorum domitor. ἰππος, & δαμάω, domo. a. 346.

Ἰπποδῶν, nomen mul. celer instar equi. vel valdè celer. Nam ἰππο in compositione quandoque auget, sic & βε quod est ex βῆς, ut βέλυμαι. §. 251.

Ἰππινόη, nomen mul. valdè intelligens. §. 251.

Ἰππο, equus, dat. pl. Ion. ἰππῶν. a. 341.

Ἰππότε, vocativi casus. ab ἰπποτης, u, ὅ, eques, vocativus pro nominativo ponitur Poëticè, & Atticè. a. 216.

Ἰπποκρήνη, equi fons. Nomen fontis, in Boeotia, non procul ab Helicone monte. θ. 6.

Ἰρξ, ἡκ, ὅ, Ionicè, pro ἰρξ, ἡκ, ὅ, accipiter. s. 203.

Ἰρε, ἰδς, ἰρεως, & ἰρις, ἡ, iris in accus. ἰριν. §. 780.

Ἰς, ἰνός, ἡ, vis, ἰς ἀνέμω, vis ventii. §. 332.

Ἰσ, pro ἰσα, ab ἴσως, par. s. 350.

Ἰσαν, ibant, 3. pl. imperf. aet. ab εἶμαι, eo. imperf. εἶν. a. 2. ἰόν, pl. perf. m. ἦν. θ. 68.

Ἰσαι, & ἴσασιν, 3. pl. ab ἴσμαι, scio. s. 40.

Ἰσον, parem, æqualem, ab ἴσως, par. s. 327.

Ἰσση, æquale, scilicet prima in ἴσως est anceps, & proinde scribitur etiam ἴσως, quum prima corripitur. s. 752.

Ἰσσοῦμαι, pro ἰσσοῦμαι, præf. med. infinit. æquare, ab ἰσῶ, ὦ, aquo.

R

equo. Them. ἴσθ, ε, ο, par. ε. 562.
 Ἰσοφαιζέ, *aequiparat*. q. d. ἴσθ φέρει. ε. 430.
 Ἰσπύρις, part. praef. pass. ἰσπύριος, *stans*, genit. Ion. ἰσπύριου, ab ἰσπύρι. ε. 569.
 Ἰσπερ pro ἰσπερ, 2. sing. praef. pass. imperat. ab ἰσπμι, sto, f. σῆσθ, 2. 2. ἴσθω. α. 449.
 Ἰσίω, Ionicè pro ἰσία, ab ἰσία, ας, ἡ, *Vesta*, focus. θ. 454.
 Ἰσθονί, *stiva*, dat. singul. ab ἰσθόνος, temo, stiva. ab ἰσθός, tela, quod ab ἰσπμι, sto, & βῆς, bos. ε. 435.
 Ἰσπν, *tela*, accus. ab ἰσπός, ῥ, ο, tela, & malum navis. Them. ἰσπμι, sto. ε. 64.
 Ἰσπερ, ab ἰσπερ, οργς, ο, ἡ, *gnatus*, sciens. ε. 792.
 Ἰσπον, acc. ab ἰσπθ, nomen fluvii Germanici, *Danubius*. θ. 339.
 Ἰχάνει, *detinet*, ab ἰχάνω, idem quod ἰχμ, habeo. Them. ἰχμ, habeo. ε. 495.
 Ἰχμ, ας, ἡ, idem quod ἰχμ, habeo. ἰχμν, 3. pl. praef. subj. act. ε. 625.
 Ἰχύς, ἰθ, ἡ, *robur*. dat. ἰχύϊ, acc. ἰχύν, *fremitum*. Hinc ἰχύν, *robustus sum*. θ. 146.
 Ἰπν, abierunt, 3. dual. praef. activi, ab ἰπμι, eo. ponitur verò praesens, pro, 2. 2. ἴπ, qui 3. dual. format ἰπτῶ enallage temporis. ε. 199.
 Ἰπτω, *extremam oram*. ab ἰπς, ος, ἡ, *extremus ambitus*, circumferentia. α. 314.
 Ἰφθίμης, genit. *fortis*, ab ἰφθίμος, & hoc ab ἰφ, *fortiter*, quod est ex ἰς, ἰνός, ἡ, *vis*, *robur*. ἰφθίμης. θ. 768.
 Ἰφί, adverb. *fortiter*, ab ἰς, ἰνός,

ἡ, *vis*, *fibra*. ε. 541.
 Ἰφικλείδης, nomen viri. α. 111.
 Ἰφικλῆς, nomen viri. ad formam ἰφικλῆς. à nominativo ἰφικλῆος contractè ἰφικλῆς, q. d. valdè honoratus, gloriosus. α. 54.
 Ἰχθυάντες, piscibus inhiantes, praef. part. ab ἰχθυάω, ῥ, ο, piscor. Them. ἰχθός, ἰθ, ο, piscis. α. 210.
 Ἰχθός, ἰθ, ο, piscis, ἰχθός pro ἰχθόςας sicuti ὄρς pro ὄρως &c. α. 212.
 Ἰχθ, ἰθ, τὸ, *vestigium*. ε. 680.
 Ἰθ, dat. sing. ab ἰθός, ῥ, ο, *sagitta*. quod est ab ἰσμι mitto. item *arugo*, quae in metallo serpit, *venenum* quod transmittitur in venas. At ἰθός, ἰθ, ἰθν, idem quod οἶος, α, ον, *solus*, α, ἡ. α. 409.
 Ἰων, ἡς, ἡ, clamor, vociferatio. θ. 682.
 Ἰωλχόν, acc. ἰωλχός, ῥ, ἡ, *urbs Thessalia*. θ. 997.
 Ἰωχμῆς, *tumultus*, genit. Ion. ab ἰωχμῆς, ῥ, ο, persecutio hostilis, idem quod ἰωκῆ. Th. διώνω, f. ζῶ, *persequor*. θ. 683.

K.

K pro κθ, ἡ κθ dixit θ. θ. 547.

Κάββαλς, & κῆββαλ', prostravit, 2. 2. ind. pro κῆπῆβαλς à κῆπῆβῆλως de jicio, κῆββαλν', 2. 2. m. 3. perf. sing. Th. βῆλως, f. βῆλως, p. βέβληκα, 2. 2. ἴββαλν, p. m. βέβληκα. α. 130. 462.

Καδδύαμιν pro κῆτῆ δύαμιν, pro virili, à δύαμιν, εως, ἡ, *potentia*. Them. δύαμιν, f. ἡσπμιν, possum. ε. 336.

Καδδ', κῆδ' δ' βῆλς pro κῆπῆβαλς δ', *dejicit verè*. α. 384.

Κάδμης

Κάδμος, *u*, nomen viri; hinc *καδμείῳ*, *καδμείῳσι*, dat. pl. & in f. g. *καδμοῖν*, & *καδμοῖς*, *ἰδός*, Cadmæa. s. 161. θ. 937.

Καταπύδω, præf. part. à *κα-
θύπλω*, invado. Them. *ἀπύδω*,
tango, f. *ψύδω*. s. 332.

Καθαῖς, purè, adverb. à *καθάρης*,
ῥ, *ὀ*, purus. Th. *καθαίρω*, pur-
go. s. 337.

Καθίζω, præf. part. *residens*.
à *καθίζωμαι*, sedeo. Th. *ἕζωμαι*,
f. *ἰδύωμαι*, sedeo. α. 34.

Καθίξι, 3. perf. præf. ind. *sedet*.
καθίζειν, præf. inf. *collocat*. à *κα-
θίζω*. Them. *ἕζω*, f. *ἴσω*, *federe*
facio. θ. 434.

Καί, *sed etiam*, *πὶ καί*, quæ duo si-
mul juncta sunt distributiva,
ὁμῶ καί, *simul etiam*. s. 43. 243.

Καίω, adolent, pro *καίωσι*, *καίω-
μένη*, *ardens*, præf. part. à *καίω*,
uro, accendo, f. *καίωσω*, p. *κέ-
καυκα*, a. 2. pass. *ἐκάλω*, f. 1.
pass. *καυθήσομαι*. θ. 557.

Καινία, à *καίνυς*, *ἴῳ*, *ὀ*, nomen
proprium regis. α. 179.

Καιρός, *ῥ*, *ὀ*, *tempus opportunum*,
occasio. s. 694.

Κακῆν, ille: ex *καί* & *ὀκείνῳ*.
s. 293.

Κακρέπλων, pro *κατακρέπλων*, ab-
scondens, præf. part. à *κρέπλω*,
abscendo. f. *ψω*. p. *φα*. a. 2.
ἔκρεβον. s. 471.

Κακῆμεσυνή, *ignavia*, ex *κακόν*,
malum & *θύμω*, *ονῳ*, *ὀ*, acér-
vus rerum simul congestarum.
Th. *ἵθηναι*, pono. s. 472.

Κακός, *malus*, propriè *piger*, à
κάω, *cedo*. *κακῇ*, *ἡ*, neut. *κα-
κόν*, *κακ'* pro *κακῷ*. dat. pl. *κα-
καῖσιν*. *κακόν*, pro *κακῶς*, adverb.
s. 327. comp. *κακίων*, superl.,
κακίς. s. 266. 346.

Κακότης, dat. sing. à *κακότης*, *ητος*,
ἡ, improbitas. α. 93.

Κακόχαρτος, *alienis malis gaudens*,
ex *κακόν*, *malum*, & *χαίρω*, *gau-
deō*. s. 28.

Κακίζω, occidere, Doric. pro
κατακτείνω, & hoc pro *κα-
τακτείνω*, a. 1. inf. aet. à *κατακτε-
ναι*, pro *κατακτείνω*. Th. *κτείνω*,
f. *κτενῶ*, occido, p. *ἔκτεκα*, a. 2.
ἔκτενον. α. 453.

Κάλα, ligna. à *κᾶλον*, *u*, *τὶ*, li-
gnum. s. 126.

Καλέω, *vocare*, *invitare*, à *καλέω*,
voco, f. *ἴσω*, p. *κέκληκα*, *καλέε-
σκον*, 3. perf. imperf. Ionicè, pro
ἐκάλει, *ει*, *καλέεσ'*, pro *καλέεσσι*,
vocant. θ. 207. s. 342.

Καλιαί, horrea. *καλιαί*, *ᾤς*, *ἡ*, *πι-
δus* ex *virgultis*, *καλιῶ* Ionicè
pro *καλιαί*. Th. *κᾶλον*, *u*, *τὶ*,
lignum. s. 307.

Καλλιγυναις, acc. à *καλλιγυναιξ*,
αις, *ὀ*, *ἡ*, *pulcris mulieribus*
abundans. ex *κάλλῳ*, *ἴῳ*, *τὶ*,
pulcritudo, & *γυνή*, *mulier*. s.
653.

Καλλιμόμοιο, genit. Ion. *καλλιμό-
μος*, *pulcricomæ*. à *καλός*, *ἡ*,
ὀν, *pulcher*, a, um, & *μόμη*, *ης*,
ἡ, *coma*. θ. 915.

Καλλιπύρην, Æolic. seu Boeoti-
cè pro *καλλιπύρεος*, *pulcras ha-
bens genas*, ex *καλός*, *ἡ*, *ὀν*,
pulcher, & *πύρη* & Æolic.
πύρη, *ᾤς*, *ἡ*, *mala*, *gena*. θ.
238.

Καλλιπύρην, *pulcrissimum*, à *καλός*,
ἡ, *ὀν*, *pulcher*, & *πύρην*, *fluor*. f.
πύρην, p. *δύκω*. θ. 339.

Καλλιόπη, *ης*, *ἡ*, nomen Musæ,
cujus est elegans eloquium, *fa-
cunda*, ex *κάλλος*, *τος*, *τὶ*, *pul-
critudo*, & *ὀψ*, *ὀπῆς*, *ἡ*, *vox*,
θ. 79.

Καλλιρόη, nomen mul. θ. 280.

Καλλιτρίχας, pulchricomos, καλλιτρίχης, ἡ, pulchros crines habens, ex καλός, ἡ, ὄν, pulcher, & τριξ, τριχός, ἡ, pilus. α. 372.

Καλλιρρόον, limpidam, ex καλός, pulcher, & ῥόον, fluentum. Th. ῥέω, f. ῥέω, fluo. ε. 737.

Καλίσφυρον, pulchros talos habens, ex καλός, & σφύριον, malleolus. Th. σφύρα, ρας, ἡ, malleus. θ. 526.

Καλός, ἡ, ὄν, pulcher, bonus. Comp. καλίων, οἶον, ὁ, ἡ, & κάμιον, τὸ, Superl. κάμις, ὁ, optimus, pulcerrimus. θ. 384.

Καλυπτήμοι, contextæ, præf. part. pass. à καλύπτω, tego, f. ψω, p. φα, a. 1. ἐκάλυψα, ας, ε, a. 2. ἐκάλυβον. α. 134. ε. 140.

Καλύπτειν, acc. Ionicè, à καλύπτειν, tegmen capitis muliebre. Them. καλύπτω, tego. θ. 574.

Καλυψώ, nomen mul. θ. 359.

Κάμαξι, dat. pl. palis, pedamentis, à κάμαξ, ακος, ἡ, palus. α. 298.

Κάματος, ε, ὁ, labor. hinc κάματος, πύδης, οἶον, ὁ καὶ ἡ, laboriosus. Th. κάμνω, f. μῶ, p. κίμνημι, lassescio. ε. 177. 584.

Κάμιν, pro κατὰ μῆρ. ε. 439.

Καμπύλα καὶ λα, curva ligna. à καμπύλον, ε, ὁ. Th. καμπύλω, f. ψω, p. φα, flecto. α. 324.

Καὶ, quavis, etfi, ex καὶ & αἶν, fi. ε. 337.

Καναχή, crepitatio sonitus. hinc καναχιδά, adverb. cum strepitu. Them. ἤχος, ε, ὁ, sonus. α. 164. θ. 267.

Καναχίζει, imperf. substrebat, à καναχίζω & καναχέω, resono,

hinc καναχή, crepitatio, καναχίδας, dat. plur. Ionicè. Them. ἤχος, ε, ὁ, sonus. α. 373.

Καπός, ε, ὁ, fumus. ε. 43.

Κάσας, ε, ὁ, aper, item verres, quo sensu accipitur. ε. 783.

Κάρη, τὸ, indeclinabile, caput, per apocopen pro κάρηλον, ε. ε. 534.

Καρπαλίμως, citò, rapim. adverb. q. d. ἀρπαλίμως, ab ἀρπάζω, f. σω, & ξω, rapio. α. 432.

Καρπός, ε, ὁ, fructus. ε. 172.

Κάρει, robore, pro καὶ κράτει, h. c. κρατῶς, more Hebræorum, κράτος, pro κράτος, οἶον, τὸ, robur. θ. 73.

Καρπερόθυμος, dat. καρπερόθυμον, à καρπερόθυμος, ε, ὁ, pertinax, qui toleranti animo est, ex κράτος, per metathesin litterarum pro κράτος, οἶον, τὸ, robur, & θυμός, ε, ὁ, animus. θ. 476.

Καρπερόφρονα, acc. à καρπερόφρον, οἶος, ὁ, ἡ, præfractus, item magnanimus, à κράτος, εος, τὸ, robur, & φρόν, animus.

Κάρυσον, præstantissimum, pro κράτιστον, ab ἀγαθός, bonus, κρείστων, κρείττος. θ. 981.

Κάρφ, siccit. Th. κάρφω, secco, arefacio, f. ψω. ε. 7.

Καρχαρόδοντα, acc. sing. dentibus asperum, à κάρχαρος, asper. Th. χαράσσω, f. ξω, sculpo, & ὀδὺς, ὄντις, ὁ, dens. ε. 604.

Κασίγνητος, ε, ὁ, ex κάσις, εος, ὁ, ἡ, f. ater, soror, & γίνομαι, nascor. θ. 756.

Κασσίπερος, κασσιπέριος, genit. ὁ, stannum. θ. 862.

Κατὰ, cum Genitiv. per. Cum Accus. ad, secundum, κατ' ὄρες, in monte, κατὰ οἶκον, domo κατ' ὄρεω,

- ἄρην, *ad tempus*, idem quod
 πρὸς καιρὸν. s. 617. 100.
 Καταβείηαι, *onusa sunt*. 3. pl.
 præt. medii, à βείηαι, *one-*
tor, sum gravis, f. σῶ, p. κα.
 s. 234.
 Καταβήσκει, intrat, f. 1. à καταβαί-
 νω, f. βήσκειν, *descendo*. Th.
 βαίνω, eo, a. 2. ἵδω. θ. 750.
 Καταγρησκόω, præt. ind. à κα-
 τηγρησκόω, *senesco*. Themia,
 γήρας, αἶθε, πὸ, *senectus*.
 s. 93.
 Καταδύει, 2. præt. subj. hume-
 fiat, à δύνω, *rigo*, f. δύνω.
 s. 546.
 Καταδύμεναι, Att. & Dor. *ingredi*,
 pro Καταδυῖναι, a. 2. aët. infi-
 nit. à καταδυῖναι, a. 2. aët. κα-
 πίδυν, υς, υ. Th. δύνω, & δύνω,
subeo. α. 196.
 Καταδύνει, *occidentem*, part. a. 2.
 aët. Them. δύνω, *subeo*, vel δύν-
 ω. θ. 596.
 Καταθεῖς, *poneres*, 2. sing. a. 2.
 med. opt. καταθήσκει, *deposue-*
ris. 2. sing. a. 2. med. subj.
 καταθήσκω, καταθήσκει, & pro hoc
 καταθήσκει, Ionicè, à πθημι, po-
 νο. s. 45.
 Κάτθει, Poët. pro κατέθει, & κα-
 τέθεισθαι, *reconde*, a. 2. imperat.
 med. à κατεθήσκω, *repono*.
 Th. πθημι, f. θήσω, a. 2. ἵδω.
 s. 627.
 Κατακείμεναι, præt. part. à κατέκει-
 ναι, *jaceo*, *decumbo*. s. 364.
 Καταλείπει, destillat. præt. ind. à
 καταλείδομαι, *destillo*. Th. λεί-
 βω, f. ψω, libo. θ. 786.
 Καταλείπειν, præt. inf. à λείπω, *lin-*
quo, t. ψω, p. φα, a. 2. ἵλιπον,
 p. m. λείλοιπα. s. 746.
 Καταλέξει, cubat. fut. ind. à λέγ-
 ναι, *cubare facio*. s. 523.

Καταμύσσει, *opprimat*, a. 1. subj.
 à καταμύσσειν, *comprehendo*.
 Them. μύσσειν, f. ψω, *capio*.
 s. 496.

Καταπείνηται, *exterrita*, perf. part.
 aëtivi, per syncopen. Ξη, pro
 καταπείνηται. à verbo καταπείνησ-
 σω, f. ξω, *perterrefio*, præt. aët.
 καταπείνηται. Them. πείνω, ὦ,
 f. ἴσω, *exterreo*. α. 265.

Κατάπινε, *deglutiebat*. imperf. Ion.
 Th. πίνω, *bibo*, f. πίνω, p. πίνω-
 κει, a. 2. ἵπινε, inde in imperat.
 πίνε & πίνε. θ. 459.

Κατάσκει, opacus, à σκιά, ἄς, ἡ,
umbra. s. 513.

Κατασφύλλει, σ, à σφύλλω, *durus*,
asper. Thema, σφύλλω, *astriango*,
 f. ψω. θ. 806.

Καταφθιμένοις, *mortuis*, dativ.
 plur. præt. part. à φθίω, idem
 quod φθείω, f. ἴσω, *corrumpo*.
 θ. 850.

Καταφλέσκει, *combussisset*, 3. sing.
 a. 1. aët. opt. à φλέγω, *uro*, f.
 ξω, p. χα. α. 18.

Καταφράζομαι, præt. imperat. pass.
 à καταφράζομαι, *confidero*.
 Th. φράζω, *dico*, f. σῶ, p. κα.
 a. 2. ἵφραδον. p. m. πέφραδα. s.
 248.

Καταχύνει, *effundit*, 3. imperf. à
 καταχύνω. Th. χύνω, f. χύνω,
fundo. s. 583.

Κατῆν, *descendebat*, ex κατέ &
 εἶμι, eo, est 3. sing. præt. med.
 εἶα, & Atticè ἦα, ας, s. κατῆν,
 part. a. 2. à κατεμι. θ. 723. α.
 254.

Καταλεγχείτω, *redarguat*, præt. im-
 perat. à καταλέγω. Th. ἐλέγω,
 f. ξω, *arguo*. s. 714.

Κατέλεξε, *recensuit*, a. 1. ind. κα-
 ταλέγω. Them. λέγω, f. ξω, *di-*
co. θ. 627.

Καπνισθῶν, adverb. ex adverbio, coram. Th. ἀντὶ, pro. α. 73.

Καπνισσῶς, a. i. ind. pro καπνισσῶς, ab inusitato verbo, καπνισάω, habitandum do. Th. καίω, habito. s. 168 §. 538.

Καπνισθῆναι, constraverat. præter. med. à καπνισθῆναι, ἐσθῆναι ex ἐσθῆναι & εἶναι, pono. per metathesin ἐσθῆναι, in præter. med. ἐσθῆναι, & per reduplicationem ἐσθῆναι, præposita præpositione καπνισθῆναι, fit hinc καπνισθῆναι, constravi. Errant qui à καπνισθῆναι, derivant. Sic enim reduplicatio foret καπνισθῆναι, &c. Malo ita resolvere, ut dicam, καπνισθῆναι, esse dumtaxat præteriti medii, & carere præteriti. Præteritum, si inusitatum foret, esset καπνισθῆναι. α. 269.

Καπνισσῶς, diremit, sedavit, a. i. act. ind. verb. καπνισσῶς, desisto. Them. παύω, finio, cessio. §. 87.

Καπνισθῆναι, oppositi sunt, pro καπνισθῆναι, Æolicè, a. i. ind. pass. à καπνισθῆναι, constituor. Them. ἵστημι, f. ἵστω, statuo. §. 674.

Καπνισθῆναι, imperf. ut & καπνισθῆναι, derinebat, pro ἔχω, dicitur χέω. §. 700. 575.

Καπνισθῆναι, pro καπνισθῆναι, à καπνισθῆναι, ἵστω, ὁ καπνισθῆναι, tectus, dat. pl. Ion. καπνισθῆναι. Th. ἵστω. f. ψω, tego. §. 778.

Καπνισθῆναι, suspensi erant, 3. pl. imperf. pass. Doricè pro καπνισθῆναι, à verbo καπνισθῆναι, dependeo, ex καπνισθῆναι & αἰσθῆναι, f. ἵστω, in sublime tollo. α. 225.

Καπνισθῆναι, expulerit, præf. subj. ab ὀπάζω, f. σω, persequor. s. 324.

Κάτω, infra, deorsum. §. 301.

Καυάξαις, fregeris, a. i. opt. act. à καυάξω, contero, frango. sic Æoles pro αἶναι, dicunt αἶναι, vel pro καυάξαις, Poët. sublato, τῶ & inserto, οἶ, Æol. ab αἶναι, frango. s. 666.

Καῦμα, αἶναι, τὸ, incendium, à καίω, uro, f. καύω. §. 844.

Κε, & κεν, particula potentialis, sicut in prosa αἶναι, vel expletiva. s. 10. 12. 33.

Κεῖται, jacebant, pro ἵκεται, Ion. & κεῖται pro κεῖται, à κεῖμαι, jaceo. α. 241.

Κεῖται, dat. pl. Ion. à κεῖται, milium, genus leguminis. α. 398.

Κεῖται, castæ, dat. sing. à κεῖται, ἡ, ὅν, castus, probus. Th. κεῖται, s. 69.

Κεῖται, illo, pro ἐκείναι, per aphæresin. κεῖται, κεῖται, dat. pl. Ionic. ab ἐκείναι, ille. §. 628. 836.

Κεῖται, jacet, κεῖται, pro ἵκεται, imperf. Ionic. à κεῖμαι, jaceo. α. 227.

Κεκαλυμμένη, perf. part. pass. à καλύπτω, operio, tego, f. ψω, p. φαι, a. 2. ἐκάλυτον. §. 745.

Κεκαλυμμένη, perf. pass. à καλύπτω, σκῆπτω, f. σω. §. 929.

Κεκαλυμμένη, occultabat, Ionic. plusquam perf. med. à κεῖται, f. κεῖται, p. κα. in præter. med. κεκαλυμμένη. sicut αἶναι πῆλαι, γῆναι γῆναι, &c.

Κεκαλυμμένη, præter. med. Æolicè pro κεκαλυμμένη, à κλάζω. verior analytis hæc est: ex præterito κεκαλυμμένη, novum verbum κεκαλυμμένη, quod Græcis est usitatissimum, unde in part. præf. κεκαλυμμένη.

- κεκλήναι, οἶϙ, in pl. οἱ κεκλή-
ναι. α. 412.
- Κεκλήνεις, vociferans, præf. med.
à κλάζω, clamo, in f. κλάγξω,
a. 2. ἐκλήζον, p. m. κέκληκα,
hinc in part. f. g. κεκλήγην. α.
449.
- Κέκλυτε, audite, à κλύω, (The-
ma κλύω audio.) Hinc κλύθι,
& poetica redupl. κέκλυθι, in
a. pl. κλύτε, & κέκλυτε, audi-
te, correpta penultima. 9. 644.
- Κεκοιμημένος, pulverulentus, Atti-
cè, pro κακοιμημένος, à κοιμίζω,
pulvere impleo, quod est à κοι-
νός, κοινός, ὅ, pulvis. α. 473.
- Κεκοιμημένος, satiatum, à κοίω, sa-
tio, F. ἔστω, & ἦστω, p. κεκόρηκα.
α. 593.
- Κεκοιμημένος, diversam. Them. κεί-
νω, f. κῆ, secerno, p. κέκρηκα.
α. 55.
- Κεκοιμημένος, latent, 3. pl. præf.
pass. Ionicè, pro κακοιμημένοι οἱσιν.
à κρύπτω, abscondo, f. ψω, p.
φα. α. 2. ἐκρύβον. α. 386.
- Κεκτῆσθαι, comparare, præf. pass.
infin. à κτίζω, acquirō, f.
κτίσσω, p. κέκτημαι. α. 437.
- Κελαδίο, genit. Poëticus, pro κε-
λαδός, à κέλαδος, α, ὅ, strepitus.
9. 926.
- Κελαυφί, nubium offuscatori,
dat. à κελαυφής, ex κελαπός,
niger, idem quod μέλας, & ἰε-
φός, οἶϙ, τὸ, nubes. α. 53.
- Κελαυνή, nigra, dat. Thema est
μέλας, μέλαινα, μέλας, niger,
pro μ, ponitur κ, κελαυνόν. α.
173.
- Κελεύω, genit. κέλευός, α, ὅ,
via. α. 580.
- Κελεύω, jubeo, præf. ind. à κέ-
λομαι, Poëticè, κέλομαι, κέ-
λονθ', pro ἐκέλοιτο, 3. pl. im-
perf. 9. 33. α. 306. 9. 686.
- Κενόν, Poëticè, pro κενόν, à κε-
νός, ὅ, ὅ, vacuum. α. 498.
- Κένταυροι, Centauri, ex κεντίω,
stimulo, pungo, & ταῦρος, La-
tinè, ταῦρος. α. 184.
- Κεραμύς, ὅ, ὅ, figulus, à κέρ-
μας, α, ὅ, utceus, vel terra fi-
gularis. α. 25.
- Κεραυός, cornutus, à κεραός, ὅ, ὅ,
hoc à κέρμας, cornu. α. 529.
- Κεραυνός, gen. sing. à κεραυνός, ὅ,
fulmen, q. à κείρω, scindo, &
αἶω, κρο. hinc κεραυνός, ful-
mino, fulmine percussio. κεραυνώ-
σεντος, a. 1. part. pass. genit.
9. 846. 859.
- Κέρμας, ατος, τὸ, cornu. 9. 311.
- Κέρβερος, Cerberus. 9. 311.
- Κέρδος, οἶϙ, τὸ, lucrum. hinc κε-
ρδαίον, lucrari, à κερδαίνω. α.
323. 352.
- Κερκίς, nomen mul. 9. 315.
- Κέρσε, 3. perf. a. 1. ind. Ionicè,
verbi κείρω, tondeo, f. κῆ, &
Æol. κέρσω, a. 1. ἐκέρσε, & ἐκέρ-
σαι. hinc κέρσε, per τμησιν, pro
ἀπέκέρσε. α. 419.
- Κέρως, convicia, quasi dicas con-
vocia, à κέρως, mordax, ca-
villatorius, hinc κερτομείω, con-
vicior, ex κείρω, tondeo. &
σμή, sectio, quod est à τέμνω,
seco, p. m. τέτομα. α. 788. θ.
54.
- Κόλπος, dat. pl. à κούπος, οἶϙ, τὸ,
caverna profunda, à κούπω, oc-
culto. unde etiam est κούπων,
ᾧν, ὅ, locus qui occultat. Re-
gula: Nomina appellativa in ᾧν,
& εἶν, significant locum. ut,
αἰμπλῶν, ᾧν, ὅ, vinetum.
9. 300.
- Κεφαλή, ἡς, ὅ, caput, gen. plur.
κεφαλίων, Ionicè, pro κεφα-
λῶν,

- λῶν, dativ. κεφαλῆσι. §. 827. s. 418.
- Κεφάλω, dat. sing. in nom. κεφα-
λῶ, s, nomen viri. §. 986.
- Κεχάρητο, latatus est. 3. sing. a. 2.
med. ut, ἐχαρόμην, s, ετα, &
per reduplicationem Poëticam,
κεχαρόμην. Dicitur verò, κεχά-
ρητο, per συσπλῶ, ut vocant.
Mallem à pluriq. perf. formare,
ἐκεχαρήμην, ητω, ητο, à χαίρω-
μαι, lætor. perf. κέχαρμαι, & κε-
χάρημαι, quasi à χαρίω. α. 65.
- Κεχαρισμένη, grata est, perf. part.
à χαρίζομαι, rem gratam facio.
Them. χάρις, ιτ, η, gratia.
s. 683.
- Κεχημένος, indigus, præter. perf.
part. à χέωμαι, uitor, f. χέσο-
μαι, p. πέχημαι, a. i. m. ἐχρη-
σάμην. s. 478.
- Κέχυνται, fusa est. 3. perf. perf.
pass. à χύω, f. ύσω, p. pass. πέ-
χυμαι. Th. χύω, f. χύσω, fun-
do. §. 727.
- Κήδν, lædit, 3. perf. præter. à κήδω,
ango. Th. κήδω, ιτ, τὸ, cura.
s. 364.
- Κήδω, acc. pl. à κήδω, ιτ, τὸ,
cura, damnum. s. 49.
- Κῆλα, tela, n. g. pl. num. à κή-
λον, Ionicè, pro κῆλον, lignum.
§. 708.
- Κηλῶ, dativ. à κηλε, calidus.
Thema, κηίω, f. κηύσω, uro.
§. 865.
- Κῆρ, κηρὸς, η, parca, mendosè
scribitur, κῆρ. α. 156.
- Κῆρ, pro κέρ, ατος, τὸ, cor. (sicu-
ti pro ἴερ, ἥρ, dicitur) κῆρ,
κῆρις. α. 249, 435.
- Κηρόν, ex corde, adverb. à κῆρ,
τὸ, cor. α. 85.
- Κηρίον, s, τὸ, fauus, à κηρός, ῥ,
ῥ, cera. §. 597.
- Κηριτρίφω, gen. pl. à κηριτρίφω,
ιτ, ὁ, η, morti obnoxius, q. d.
fatio nutritus, à κῆρ, fatum, &
τρίφω, alo. s. 418.
- Κῆρυξ, υγρ, ὁ, praco. s. 79.
- Κητώ, ὁ, η, nomen mul. fortè
sic dicta à prodigiosa crassitie,
qualis est in balæna seu ceto,
monstro illo marino, κητῆς, ge-
nit. contract. §. 270, 336.
- Κῆρυκα, acc. sing. à κῆρυξ, υγρ, ὁ,
nomen regis. α. 354.
- Κηφύεσσιν, dat. pl. Poëticus, pro
κηφῆσιν, à κηφῶ, λῶ, ὁ, fucus,
ex apum genere. §. 595.
- Κίβισις, η, περα, sacculus, ubi κεῖ-
ται βόσις, ubi victus reconditur.
α. 224.
- Κιθαρίζω, personabat, imperf. ab-
jecto augmento à κιθαρίζω, f.
ίσω, cithara cano. Th. κιθάρο,
αι, η, cithara, est organon mu-
sicum. α. 202.
- Κιθαριστής, ῥ, ὁ, citharista, pl. οἱ
κιθαρισταί, à κιθάρο, αι, η, ci-
thara. §. 95.
- Κικλήσκει, vocat. 3. person. inq.
à κηλέω, voco, Poët. κικλήσκω.
§. 418.
- Κίον, columnis, dat. pl. à κίων,
ιτ, ὁ, η, columna, κίων, acc.
pro κίονα. §. 521, 779.
- Κίρκη, Circo, nomen sagæ. §.
957.
- Κλάζοντι, præter. part. dual. num.
à κλάζω, clamo. Vide supra
κικληγώς. α. 406.
- Κλαίω, fletus, præter. part. à κλαίω,
fleo, f. κλαύσω, p. κέκλωμαι. s.
222.
- Κλέω, pro κλία, & hoc ex κλία,
res præclare gesta, à κλέω, ιτ,
τὸ, gloria. Them. κλείω, cele-
bro. §. 160.
- Κλέμπι, præter. imperat. celebrate,
à κλείω,

- ἀ κλείω ; celebros. hinc κλειπής, ὤ, inclutus. α. 473.
- Κλειώ, ὄ, ἡ, nomen mul. & Musæ. §. 77.
- Κλείω, ὄ, τὸ, gl'ria. pro quo etiam dicitur κλειῶ, ὄ, τὸ, gloria. Them. κλείω, celebros. α. 107.
- Κλείψας, furatus, a. i. part. ἀ κλείψω, elepo, furcr, fut. κλείψω, p. κέκλιφα, p. pass. κέκλειμμαι, p. med. κέκλοπα. α. 55.
- Κλῆρρι, acc. ἀ κλῆρρις, α, ὁ, fors, patrimonium. α. 37.
- Κλόνην, acc. ἀ κλόνῃ, α, ἡ, τυμβασίω, τυμυλitis. hinc κλονίω, ὤ, commoveo, f. ἦστω. §. 95.
- Κλυζομένη, inundanti, dat. præf. part. ἀ κλύζω, eluo, f. σω, p. κέκλυκα. α. 209.
- Κλυμένη, nomen mul. θ. 351.
- Κλύοιμι, præf. opt. audirem, ἀ κλύω, audio, κλύθι, præf. imperativi est ἀ κλῦμι, at κέκλυθι, & κέκλυτε, per reduplicationem, pro κλῦθι, & κλῦτε, in præf. imperat. hinc κλυτής, κλυτῷ, inclutus. §. 32, 644. α. 9, 70.
- Κλωῶ, nomen Parcae. Vide Calpin. α. 258.
- Κνήμησι, dat. pl. Ion. pro κνήμαις, Ionicè, ἀ κνήμη, tibia, supra, cnu. α. 123.
- Κνημίδας, acc. pl. ἀ κνημίδας, ἴδης, ἡ, ocrea. Th. κνήμη, ας, ἡ, tibia. α. 122.
- Κόρυς, ἀ κόρυς, epitheton fuci, παρὰ τὸ κούρειν τὴν ἔρην, quod aculeum non exerat more apium, ἀ κάθω, occulo, & ἔρην, cauda. α. 305.
- Κοίλῃ, cavus, κείλη, dat. pl. κείλησι. α. 52, 689.
- Κοιμηθεῖσθε, a. i. part. pass. ἀ κοιμῶ, sorio, facio dormire, κοιμηθεῖσθε, α. i. m. c. κοιμηθεῖσθε, α. i. m. c. κοιμηθεῖσθε. §. 214.
- Κοινῇ, genit. ἀ κοινῇ, ὤ, ὁ, communis. α. 723.
- Κοῖος, κοῖος, nomen viri. θ. 407.
- Κοιρανίαν, præf. part. imperans, ἀ κοίρανος, α, ὁ, rex. hinc κοιρανέω, ὤ, dominor. §. 33.
- Κοῖτον, acc. ἀ κοῖτος, α, ὁ, idem quod κοῖτη, ας, ἡ, cubile. α. 574.
- Κοκκύζῃ, canit. 3. perf. præf. ἀ κοκκύζω, coccyzo, ἀ κοκκυξ, υξ, ὁ, cuculus. α. 486.
- Κολλήντα, ferruminati, nom. pl. ἀ κολλήεις, εσσα, εν, glutinatus. Thema, κῶλλα, ας, ἡ, gluten. α. 309.
- Κολασυρῆ, palearum strepitu, ἀ κολασυρῆς, ὤ, ὁ. Schol. ἤχῃ φρυγάνων συρρῶν. h. e. strepitus sarmentorum, quum trahuntur, ex σύρω, τραῦ. & κῶλον, lignum, seu κῶλῃ, mutilus. Est enim sarmentum lignum defractum. §. 880.
- Κομῆν, nutrito, præf. inf. ἀ κομῶ, f. ἦστω, nutritio & curam gero. hinc κομίζω, & κομίστα, α. i. m. inf. α. 604, 317.
- Κονάβησθε, edidit fragorem, a. i. ind. Ion. ἀ κονάβησθε, ὤ, resonco. Th. κῶνα, ας, ὁ, sonitus. §. 840.
- Κονίησι, dat. pl. Ion. pro κονίαις, ἀ κονία, ας, ἡ, idem quod κόνις, ας, ἡ, pulvis, acc. κόνιν. α. 365. §. 706.
- Κονίοντες, pulverem excitantes, præf. part. ἀ κονίω, vel κονίζω. Them. κόνις, ας, ἡ, pulvis. α. 342.
- Κοπῶμαι, excitatus, præf. part. ἀ κοπῶμαι, pulsor, scindor. Them.

- Them. $\kappa\acute{\alpha}\tau\omega$, f. $\psi\omega$, scindo. α . 63.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, satiatus, α . ι . m. part. Poët. pro $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$. Vide $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$. α . 33.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, saturato, α . ι . infinit. pro imperativo. Hellenismus. à $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, vel $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, saturo. D . 366.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, collegit, imperf. act. pro $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, verbi $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, vel $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, coacervo. Th. $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, ω , η , acervus. D . 853.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, α , & Ion. $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, satietas. Thema, $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, satio. D . 593.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, genit. à $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, ω , η , galea. α . 417.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, præf. inf. à $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, $\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$. q. d. galea munio, $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, præf. part. f. g. Thema, $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, ω , η , galea. α . 198. 148.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, genit. D . 62. $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, dat. pl. Ionic. à $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, ω , η , vertex. D . 1010.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, α , η , cornix, hinc $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, acc. rostrata, Poëtice, pro $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, à $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, ω , incurvus & lonatus sum. à $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, summitas, curvatura. α . 679. α . 289.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, præf. inf. sic $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, ornavit, α . ι . pro $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, à $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, f. $\eta\omega$. Th. $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, α , η , ornatus, ordo. α . 72. 76.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, 3. præf. ind. est infestus, $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, præf. part. f. g. $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, dual. num. part. à $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, f. $\eta\omega$, & $\eta\omega$, irascor. Th. $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, α , η , ira vetus. α . 29. D . 315.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, α , η , nomen viri, seu gigantis. D . 714.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, α , η , puella, idem quod $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, ex eoque factum Poëtica epenthesi, D . v. pl. $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$. Thema, $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, verro. α . 126.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, à teneris educant, 3. pl. præf. verbi $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, à puerili ætate educo, à $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, idem quod $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, puer. Th. $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, verro. D . 347.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, junior. Etiam substantiva apud Græcos persæpè comparantur, à $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, idem quod $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, juvenculus. Thema, $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, f. $\eta\omega$, & $\eta\omega$, verro. α . 447.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, α , juvenularum nutritor, à $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, hoc à $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, juvenula, $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, orno, quæ dum se comit, annus it. D . 450.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, præf. part. f. g. à $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, f. $\eta\omega$, levo, à $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, levis. α . 463.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, α , η , levis, ut $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$ $\eta\omega$, levis spes. α . 761.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, α , η , pro ficu sylvestri. α . 699.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, acc. sing. Ion. à $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, per metathesin, pro $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, α , η , cor. α . 340.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, dat. sing. imperio, à $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, ω , η , robur. hinc $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, validus, $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, gen. plur. Æolicè, $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, superl. validissimus. D . 49, 683, 864.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, præpotens est, 3. pers. præf. ind. à $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, ω , imperium obtineo, f. $\eta\omega$, p. $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$. Them. $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, ω , η , robur. D . 403.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, dat. sing. à $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, infracto animo sum, ex $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, robur, & $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, animus. α . 458. $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$. α . 147. D . 509. $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$. D . 297.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, capiti, dat. sing. à $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, $\kappa\alpha\tau\alpha\sigma\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$.

κρατὶς, ὁ, vel τὸ. Th. κράλιον, ὁ, τὸ, caput, unde per apocopen, κράτη, τὸ ἀκλίον, pro κράτη, dicitur κράτη Doricè, & per novam apocopen κρά, pro κράτη. item, pro κρά, per metathesin κράσις, αἰῶ, & κράσις, κρατὶς. unde etiam descendunt κράσιον, ὁ, τὸ, & diminutivum κρατίδιον, ὁ, τὸ, calvaria. α. 136.

Κράσις, αἰσις, & Atticè, κράσις, τὸ, caro. α. 591.

Κράσιον, acc. à κράσι, ὁ, ὁ, nomen viri. ὁ. 134.

Κράσιον, acc. sing. nomen viri. à κράσιον, αἰσις, ὁ. α. 83.

Κράσιον, vel κράσιον, αἰσις, ὁ, ὁ, ὁ, præstantior vel melior, à positivo ἀγαθός, bonus. Th. κράσιον, αἰσις, τὸ, robur. α. 210.

Κράσιον, α. 1. med. infin. à κράσιον, αἰσις, suspensor, conjugatur ut κράσιον. Them. κράσιον, & κράσιον, f. αἰσις, suspenso. α. 629.

Κράσιον, ὁ, τὸ, propriè capitis ligamentum, ex κράσις, & δῖον, ligo. per metaph. pinna marorum, & ponitur pro mœnibus. α. 105.

Κράσιον, adverb. à capite, ex κράσις, αἰσις. Thema est, κράσιον, ὁ, τὸ, caput. α. 7.

Κράσιον, genit. à κράσιον, αἰσις, ὁ, ὁ, fons, à fundendo, quia fundit aquas, κράσιον, Æolicè, pro κράσιον, genit. pl. α. 758.

Κράσιον, κράσις, nomen Insulæ. ὁ. 477.

Κράσιον, genit. Ion. κράσιον, Ionicè, pro κράσιον, ὁ, ὁ, Latinè, crater, à κράσιον, f. αἰσις, misceo, tempero, quia in eo merum diluitur, ne noceat. α. 744.

Κράσιον, pugnarunt, 3. pl. a. 1. med. à κράσιον. discerno, f. αἰσις. κράσιον, 3. pl. a. 1. act. subj. κράσις, part. a. 1. act. α. 801. ὁ. 882.

Κράσιον, nomen mul. ὁ. 359.

Κράσιον, nomen mul. ὁ. 375.

Κράσιον, tramat, per syncopen, pro κράσιον, à κράσις, ὁ, ὁ, ὁ, vel tamquam à κράσι. Thema, κράσιον, αἰσις, ὁ, trama. α. 538.

Κράσιον, croceo peplo, à κράσις, ὁ, ὁ, crocus, & πῆλον, ὁ, τὸ, peplum, vestis muliebris. ὁ. 358.

Κράσιον, ὁ, ὁ, filius ὁ κράσις, h. e. Saturni. Sic vocatur ὁ Ζεύς. κράσιον, Ionicè, pro κράσιον. α. 18.

Κράσιον, αἰσις, idem quod κράσιον, à κράσιον, ὁ, ὁ, Saturnus, qui sic videtur dictus à splendore. Hebr. karan, splendere. Fr. Jun. Aliis quasi κράσιον tempus: plurimum enim temporis conficit in emetiendo suo orbe. α. 276.

Κράσιον, dat. pl. Ion. à κράσιον, ὁ, ὁ, tempus, pars capitis, πῆλον τὸ κράσιον πῆλον αἰσις, quod ibi evidens sit venarum pulsus. α. 226.

Κράσιον, αἰσις, τὸ, frigus, hinc κράσιον, ὁ, & Ionicè κράσιον, frigidus. hinc κράσιον, αἰσις, ὁ, Poëtis idem quod κράσιον. α. 494. ὁ. 657. 936.

Κράσιον, secreti, gen. à κράσιον, apud Poëtas idem quod κράσιον, occultus. hinc & κράσιον, abditus. Th. κράσιον, f. ψῶ, occulto, abscondo, α. 2. ὁ. 329. 789.

Κράσιον, α. 1. Ion. à κράσιον, occulto. hinc κράσιον, α. 1. part. κράσιον, f. g. ὁ. 174. α. 50.

Κράσιον

- Κρώζῃ, præf. subj. à κρώζω, *cro-*
cizio, quod est cornicis. s. 747.
- Κυρῶρης, occisæ, part. a. 2. med.
ab indic. ἐκέρμω, ad formam
ἐστέρμω, ab α. 2. αἶ. ἐκτίνω. pro
quo Dorcas ἐκέρω. à κλήμι, *occi-*
do, f. κλήσω. Them. κλείω. α.
402.
- Κπάνων, gen. pl. à κπείων, α, πῖ,
possessio. Poëtis idem quod κλή-
μις & κπάρ, ατ, πῖ, idem.
Th. κζομαι, f. ἔστωμαι, acqui-
ro. s. 317.
- Κτείναντα, acc. à κτείνας, αὐτ, part.
a. 1. αἶ. à κτείνω, *occido*,
f. κτεῖω, p. ἐκτελα, α. 2. ἐκτενοι,
α. 1. ἐκτενα, κτενέμεται, Doricè
pro κτείνειν, præf. inf. αἶ. α.
414. 448.
- Κτήμασ', dat. plur. pro κτήμασι,
per apocopen. à κτήμα, posses-
sio. Th. κζομαι, ὦμαι, acqui-
ro. s. 34.
- Κτητὴν, famulam, acc. à κτητής,
acquisibilis. Th. κζομαι, f. ἔσ-
τωμαι, acquiro. s. 406.
- Κτύα, sonitus, à τύπω, pulso.
α. 48.
- Κυανόπιπλον, cæruleo peplo. à κύα-
ν, cæruleus, & πίπλον, pe-
plum. s. 406.
- Κυανόπτερος, *nigras alas habens*,
ex κύαν, cæruleus, & πτερόν,
α, πῖ, ala.
- Κυάνη, genit. à κύαν, cæruleus.
hinc κυάνηα, nigra, dat. plur.
κυανήαι pro κυανείαις, & κυ-
ανέων, Æolicè, pro κυανέων. α.
143. 249. α. 7.
- Κυανοχαίτης, α, nom. ex κύανος, α,
ὁ, cæruleus, color niger, &
χαίτη, ἡ, juba, coma. α. 120.
- Κυανώπιν, nigroculam, acc. à κυ-
ανώπις, ἡ, cæruleus aspectu,
à κύαν, cæruleus, & ὤψ,
- ὀπός, ὁ, oculus. Th. ὤπτομαι,
video, p. m. ὤπα. α. 356.
- Κυδαλίμω, idem quod κύδιμος,
gloriosus, à κύδις, ατ, πῖ, glo-
ria. α. 74.
- Κυδδς, ατ, πῖ, gloria, in comp.
κυδίων, gloriosior, superl. κύ-
δις, α, ὁ, gloriosissimus. s.
313. θ. 548.
- Κυδαίνων, *illustrans*, præf. part. à
κυδαίνω, gloriosum reddo. f. ὤ,
p. κτ. Th. κύδις, ατ, πῖ, glo-
ria. s. 38.
- Κυδίσων, exultans, jactabundus,
præf. part. pro κυδίων, à κυδαίνω,
gloriosior, jactito. Th. κύδδς, ατ,
πῖ, gloria. α. 27.
- Κυδῖος, ἡ, ἐν, inclytus, celebris.
Th. κύδδς, ατ, πῖ, gloria. s.
257.
- Κυδοίμω, α, ὁ, *tumultus*, q. à
κύω, pario, & δέιμω, timor.
α. 156.
- Κυδίρεα, ας, ἡ, Venus, ὅτι καὶ θῆ-
τες ἔρωτας, occultat amorem ve-
nereus. Tenebras amat propter
opera tenebrarum. s. 937.
- Κυθήρης, κυθήρησι, dat. pl. à κύ-
θηρος, α, ὁ. Th. κυθήρω, insula
ad Laconiam. s. 192.
- Κυκλωπείς, ατ, ὁ, ἡ, *tornando*
rotundus tactus, ex κύκλ, α,
ὁ, circulus, & πρῖω, terebro.
α. 208.
- Κύκλωψ, απας, ὁ, οἱ κύκλωπες,
Cyclopes, ex κύκλ, α, ὁ,
orbis, circulus, & ὤψ, oculus.
Th. ὤπτομαι, video. s. 144.
- Κύκλ, α. 65. 346. 368. 413.
κύκλον, α. 57. 329. 331. 466. 472.
κύκλι, α. 350. κύκλοι, α. 316.
- Κυλίω, præf. ind. pass. à κυ-
λίω, volvo. hinc κυλιό-
μεθα. Th. κυλίω, f. ἴσω, volvo,
α. 378. 438.

Κυμαίνοντες, genit. præf. part. à
κυμαίνω, fluctuo. Th. κύμα,
ατς, τὸ, fluctus. s. 390.

Κύματα, nom. pl. à κύμα, ατς, τὸ, fluctus, q. à κυκιάω, misceo,
unde est κύκλω, pro quo κύ-
μα. κόματ. s. 352. s. 687.

Κυμαθλήγη, nomen mul.

Κύωλυ, acc. casus, à κύμη, ης, ἡ,
nomen urbis. s. 636.

Κυμυπόλειαν, nomen mulieris. θ.
810.

Κυμυδόκη, ης, ἡ, nomen proprium
mul.

Κυμυδόη, nomen proprium mul.

Κυνή, ης, ἡ, (sub. δερὰ) pellis
canis, galea. Th. κύων, κυνός,
canis. α. 227.

Κυμώ, nomen mul. s. 255.

Κυπρωθρία, epitheton Veneris,
quæ nata dicitur in insula Cy-
pro. Cuprum quoque ceu scor-
tum, metallis omnibus misceri
dicitur, verum metri dimensio
videtur postulare, ut hic lega-
tur κυπρωθρή. s. 199.

Κύπρις, s, nomen insulæ Vene-
ri sacræ: unde & κύπρις, Ve-
nus. s. 193.

Κυρήσεις, 2. 1. part. à κυρίω, inci-
do. Th. κύρω. fut. Æol. σω. in-
cido. s. 755.

Κύρωται, a. 1. inf. incidere. à κύρω,
F. κύρω, κύρωται, a. 1. part. α.
326.

Κυσαμνή, a. 1. part. med. f. g.
pro κυσαμνή, quæ concepit,
verbi κύωμαι, in utero gestor.
Th. κύω, osculor. θ. 125.

Κύων, κυνός, ὁ vel ἡ, canis. κυώα,
acc. κυώ, nom. & acc. dual.
κυσι, dat. pl. s. 769.

Κῶμα, τος, τὸ, ceterius, fontius
profundius. s. 798.

Κῶμαζον, imperf. Ion. pro ἐκώ-

μαζον, verbi κωμάζω, comed-
sor. Th. κῶμας, s, ὁ, comesta-
tio. α. 261.

Κῶμη, ης, ἡ, vicus. α. 48.

Κωπύλας, præf. part. f. g. à κω-
πύλω, garrus. s. 374.

Λ.

Λάβῃσι, prehenderit, a. 2. act.
subj. σι est paragoge Ionica,
à λαμβάνω, accipio, f. λήψε-
μαι, p. λείψα, Attic. ἔληφα,
aor. 2 ἔλαβον, inde in part.
λαβών, ἔτα, ὄν. s. 765.

Λαγός, acc. pl. Dor. pro λαγῆς, le-
pores. Accusativus Atticus: pro
λαγῆς, à λαγῶς, ὤ, ὁ, lepore:
Atticè λαγῶς, ὠ, ex λα, particu-
la quæ intendit significatio-
nem & ἄς, ὠτός, τὸ, auris, quia
habet longas aures. Alii à λάω,
τὸ βλέπω, video, quia dormit
avertis oculis. α. 302.

Λάδωνα, nomen fluv. acc. singul.
s. 344.

Λάθεοθι, obliviscimini, 2. pl. a. 2.
med. imperat. à λαοθνεομαι, f.
λήσσωμαι, præf. pass. λείψωμαι,
a. 2. act. ἔλαθον, præf. m. λείψω-
μαι. s. 264.

Λαθροφθορία, facientis oblivisci vo-
cem, gen. Ionic. à λαθροφθορία,
vocis oblivionem inducens. à
λάθος, ιος, τὸ, oblivio. Them.
λήθω, lateo. & φθόγος, sonus.
hoc à φθέγομαι, f. γέγομαι, lo-
quor. α. 131.

Λαίτρεα, magnus maris fluctus. ex
λα valde & ἵναγ ire. vel dictum
quasi λαίτρημα. Nam quum uni-
versum distributum esset in par-
tes duas, terram & mare, λαίτρε
τμήμα vocabatur ἡ πέλασος. Vi-
de in τίμνω, seco. s. 165.

Λαίτρη-

Λαίλαψ, κέλευθον, rapidum, acc. ex λαίλαψ, απος, ἡ, tempestas, & κέλευθον, ε, ἡ, via. §. 379.

Λάκκι, crepitabat, pro ἱλακκι, a. 2. aet. à ληκίω, crepitum cico, a. 2. ἱλακκον, præt. med. λέλακκα. §. 694.

Λακέρυζα, ης, ἡ, loquax, stridula. §. 747.

Λάμπειν, collucebat. imperf. Ion. pro ἱλαμπειν, à λάμπω, luceo, f. ψω, p. φα. α. 71.

Λαμπιζώνω, fulgentia. Poëtice pro λαμπιζώνω à λαμπίζω, luceo. Λαμπύρμον, splendens, λαμπυρόμοι, dat. pl. Ion. part. præf. Th. λάμπω. α. 143.

Λαμπύς, ἡ, ἐν, splendidus, clarus, à λάμπω, luceo. §. 18.

Λαομίδεια, nomen propr. mul. §. 257.

Λαός, populus, λαοῖσι, dat. pl. Ion. Atticè λαῶς, ὦ, ὁ, populus. §. 430.

Λαοσάτης, populorum defensor, vel agitator. ex λαός, ὅ, ὁ, populus, & σάω, fervo. Th. σάτης, salvus, vel ex λαός & σάω, moveo. α. 37.

Λαπιθήων, pro λαπιθῶν, genit. pl. Doricè, à nominativo λαπιθης, ε, ὁ, Lapitha. vide in Calepino, Lapitha. α. 178.

Λαπῶ, nomen viri. §. 1013.

Λάχσις, in Genit. Atticè λαχέσις, ἡ, Lachesis, nomen Parca. à λαγχάνω, sortior. α. 258.

Λάχη, ης, ἡ, lanugo, vellus. ε. §. 513.

Λίγειν, dicere, præf. inf. verbi λέγω, dico, f. λέξω, p. λέλογα, præt. m. λέλογα. §. 27.

Λαιαγρία, nomen propr. mul. suaviloquia. ex λαιῶ, ε, ὁ, laevis,

& ἀγροῖμαι, concionor. Th. ἀγροῖ, ἡ, forum.

Λείβεται, stillat, à λείβω, f. ψω. α. 390.

Λειμῶνι, dat. à λειμῶν, ὦν, ὁ, Latinè, pratum, q. d. paratum, ubi non opus est satione. Ναμque injussa virescunt gramina. §. 279.

Λείπει, pro λείπει, imperf. pass. Ion. verbi λείπω, linquo, relinquo, f. ψω, p. φα, p. m. λείλοιπα, à. 2. m. ἐλπιόμην. §. 490.

Λειριόσχη, dat. sing. florida. Th. λείριον, ε, πὶ, lilium. Hinc est λειριόσχη, εἴς, ὁ, in f. g. λειριόσχη, liliaceus, α & per syn. sp. floridus, suavis. §. 41.

Λελάθοις, Poët. lateret, pro λάθω, a. 2. med. opt. à λαοθάνω, lateo. Mutuatur sua tempora à λήθω, f. λήσω, a. 2. med. ἐλαθόμην, hinc in opt. λαθόμην, οἶο, ὦν. p. m. λέληθα. §. 471.

Λέλακας, strepis, p. m. à ληκίω, respo, crepo. in a. 2. ἱλακκον, unde est præt. med. λέλακκα, strepui. accipitur hic in significatione præsentis, cujus generis apud Græcos sunt plurima. ε. 207.

Λέλειπ, relicta est, præt. pass. λέλειμμαι, ψα, πια, à λείπω, linquo. ε. 284.

Λελεχέτις, lambentes, part. præt. aet. per syncopen, & epenthesein. Ἔς, pro λελεχμαχέτις, à λεχμαχίω, Th. est. λείχω, lingo. f. ξω. §. 826.

Λέλογχε, consecuta est, 3. sing. præt. med. indic. (tamquam à λέγω) Thema est λαγχάνω, sortior, f. κληρώσομαι, a. 2. ἱλα-

λεον, p. m. λίλογχα. §. 203.
 Λεοντες, pl. num. à λείων, οἷον, ὅ, leo. in dual. λίους, dat. pl. α. 175.
 Λεπτή, macilenta, dat. à λεπτός, ὅ, ὅ, tenuis, exilis, viribus destitutus. α. 497.
 Λερναίω, acc. Nomen hydræ. à λίρνα, ας, ἡ, palus Argivorum, ubi erant sordium confluges. prov. λίρνη κακῶν, Lerna malorum. Dicitur hydra seu serpens λερναίη, quod in illa versata fuerit palude, à loco. §. 314.
 Λέχη, dat. sing. à λέχη, ας, ἡ, fermocinatio : & pro loco publico sumitur, ubi confabulantur. α. 501.
 Λευγαλίσσιον, dat. pl. Ion. tristibus. h. e. in casulis pauperculorum, à λευγαλίον, ας, ὅ, perniciosus. Thema λογῆς, perniciēs. α. 525.
 Λευγός, ας, ὅ, candidus, albus, affine τῷ λεύσσω, video. alba sunt lucida. λευγίσσιν, Ionicè, dat. pl. pro λευγῆς. θ. 190.
 Λευκασίον, pulcrisulnis, ex λευκῇ, alba, & ὠλήν, ulna, quæ habet candida brachia. §. 913.
 Λέουσιν, vident, 3. pers. præf. ind. à λείσσω, video, Poëticum est. α. 250.
 Λέχον, αἷον, τὸ, lectus, dat. pl. λεχίσσιν, Poëticè pro λέχεσιν. Th. λέγω, vel λέγωμαι, cubo, dormio. §. 57.
 Λέων, leo. Vide paullò antè λείων. §. 323.
 Λήγῃ, cessat, 3. pers. præf. à λήγω, cesso, desino, F. λήξω. α. 414.
 Λήθῃ, latet. præf. ind. à λήθω, lateo, f. λήσω, α. 2. ἔλαθον, F. λήθη, α. 268.

Ληϊδῶ, pro ληϊδῶ, acc. à ληϊς, ἰδῶ, ἡ, pecus. à λεία, ας, ὅ. prada. ληϊς, propriè prada. item pecus, quia pecudes à prædonibus rapi & abigi solent.
 Ληϊστῶ, fortitur. imperf. Ion. verbi ληϊζομαι, nanciscor, f. ἴστωμαι, hinc ληϊστῶ, f. i. pro ληϊστέω. Th. λεία, ας, ὅ, prada. α. 322, 702.
 Λήϊον, ας, τὸ, seges. α. 288.
 Λιναῖον, acc. à λιναιόν, ὦν, ὅ, Januarius, quo Ethnici vinæ libabant idolo Baccho. Them. λιῶδες, ας, ὅ, lacus preli torcularii, hinc Λιναῖον, Bacchus. α. 504.
 Λημεσιών, ας, ἡ, oblivio, à λήγω, seu λαιμάω, lateo. §. 55.
 Ληϊδῆς, ας, ὅ, Latona filius. α. 479.
 Λητώ, ὅ, ὤ, ἡ, Latona, acc. λητιά, λητώ. §. 19.
 Λιγύως, stridulè, adverb. à λιγύς, ὤ, λιγύ. α. 206. à λίγῳ, strideo, α. 233. Hinc λιγυρός, sonans. λιγυρίω. α. 583.
 Λιγύφωνοι, argute, nom. pl. quibus vox erat gracilis, & acuta. αἶς ἡ φωνὴ λιγύα. Them. λίγῳ, f. ξω, strideo, & φωνή, ὤ, ὅ, vox. §. 275.
 Λίθον, acc. à λίθος, ας, ὅ, lapis. §. 485. hinc λίθους, dat. pl. Ionicus. α. 624.
 Λιλαϊόρμαι, cupientes, præf. part. à λιλαίωμαι, apud Poëtas idem quod γλίχρωμαι, cupio, desidero, verba desiderii regunt Genitivum. α. 113.
 Λιμὴν, ας, ὅ, portus, q. ex λιπὸν μῆριν, quod ibi naves tutæ à fluctuum agitatione conquiescunt. α. 207.

Λιμνη.

Λίωσι, $\kappa\epsilon$, η , stagnum, palus, lacus, παρὰ τὸ λίαν ῥέειν. $\S$. 365.

Λιμός, $\tilde{\epsilon}$, $\omicron$, fames. ϵ . 230.

Λιπαρόν, Ionicè pro λιπαρόν, splendens, acc. sing. λιπαρός, α , $\acute{\omicron}\nu$, propriè pinguis, à λίπος, $\epsilon\omicron$, τὸ, pinguedo. $\S$. 63.

Λίπ', pro λίπ', (ut vult Tzetzes) dativus sing. à λίπος, $\epsilon\omicron$, τὸ, pinguedo per apostrophum etiam diphthongum abjici patet ex ἰλιχθ. α . 117. βέλου' ἐγώ, pro βυλομαι ἐγώ. Ellet ergo appositio, pinguedine, nempe oleo, sicut dicimus, *πρὸς Ῥώμην*. At ἀλὶ λίπ', pro λιπαρόν.

Λίπειν, dialysi Poëtica pro λιπεῖν, α . 2. act. infin. λίποιεν. 3. pl. α . 2. act. opt. à λείπω, linquo, $\psi\omega$, $\rho\phi\alpha$, α . 2. ἴλιποι, hinc in opt. λίποιμι, & in 3. p. λίποιεν, α . 2. part. λιπόν, $\tilde{\epsilon}\sigma\alpha$, $\acute{\omicron}\nu$. α . 332. ϵ . 440.

Λίς, leo, acc. λῆν. Poëticum est, pro λίαν, $\omicron\theta\epsilon\varsigma$, $\omicron$. α . 172.

Λίχμαζον, 3. pl. imperf. act. lingebant, à λιχμαίω, linza, lambō. quod est à Them. λείχω, $\xi\omega$. α . 235.

Λόγον, sermonem, acc. à λόγος, κ , $\omicron$, dat. pl. Ion. λόγοισιν. Th. λέγω, dico, $\xi\omega$. præf. med. λέλογα. ϵ . 106.

Λοισαμένη, lota, Poëtice pro λοισαμένη, part. α . 1. med. ubi σ resolvitur in $\sigma\omicron$, & τὸ σῆγμα duplicatur, *λοισα*, *λοιδοῖαι*, *λουαρι*, Poët. pro *λοιδοῖαι*, præf. inf. pass. Poëtæ abjiciunt τὸ ν , metri causâ. Th. λῶν, $\xi\omega$, f. $\sigma\omega$, lavo. ϵ . 522.

Λοιγός, $\tilde{\epsilon}$, ϵ , pernicies. α . 240.

Λοιμών, acc. à λοιμός, $\tilde{\epsilon}$, $\omicron$, pestis. ϵ . 243.

Λοιδοπέττω, prosternam, à λοιδοῖν, pro quo etiam λοιδοῖν, κ , $\omicron$, prosternus, ultimus. $\S$. 911.

Λοκροί, nomen nationis, Locri. α . 25.

Λατρώ, balneo, dat. à λατρώ, $\tilde{\epsilon}$, τὸ, lavacrum, λατρών verò aqua fortida, qua nos lavimus. Accentu differunt. Th. λῶν, $\xi\omega$, f. $\sigma\omega$, lavo. ϵ . 753.

Λοφίη, dorso, Ionicè pro λοφιά, dat. sing. à λοφιά, η , cervix. Th. λόφον, κ , $\omicron$, cervix, colum. α . 391.

Λόχον, dat. pro ἐν λόχῳ, in insidiis, ellipsis præpositionis ἐν. à λόχος, κ , $\omicron$, insidia, à λέγωμαι τὸ κείμαι, jaceo, quod soleant κρηῖνται οἱ λοχῶντες, sedere insidiantes, hinc λοχάω, $\tilde{\omega}$, insidiosus. $\S$. 174.

Λοχοῖος, gen. sing. Ion. ex insidiis, ubi additur præpositio, à λοχίος, $\tilde{\epsilon}$, $\omicron$, idem quod λόχος, κ , $\omicron$, insidia. $\S$. 178.

Λυγγῆ, genit. à λυγίης, $\epsilon\omicron$, $\omicron$, nomen gentis. α . 327.

Λυγρή, pro λυγρὰ, Ionicè gravis, λυγρὸ εἶδέναι, pro λυγρὰ, odiosa edoclam. $\S$. 312.

Λύχθι, acc. à λύχθς, κ , η , nomen urbis in Creta. $\S$. 477.

Λυπή, molestus sis, 2. pers. præf. subj. à λυπῶ, $\tilde{\omega}$, $\xi\omega$, dolore afficio, contristo. Th. λύπη, $\eta\varsigma$, η , dolor. ϵ . 401.

Λύσαι, α . 1. act. infinit. & λύσε, pro ἔλυσε, α . 1. ind. solvit, h. e. liberavit. à λύω, solvo, $\xi\omega$, $\sigma\omega$, ρ . λέλυκα, α . 1. ἔλυσα ϵ . 608.

Λυσάνασα, nomen mul. $\S$. 258.

Λυσιμελής, solvens membra. somni epitheton est, à λύω, solvo, & μέλος, $\epsilon\omicron$, τὸ, membrum.

brum. Alii tamen dictum putant, ἀπὸ τῆς λύσης τῆς μελαδῆμε-
πε, id est, curas. §. 911.

Λύση, solutionem, à λύσις, τω, ἡ. Th. λύω, solvo. s. 404.

Λώβη, ης, ἡ, contumelia, παροδία
λώβη, ulcisci contumeliam il-
latam. §. 165.

Λώβητις, ὤ, ὁ, infamia notatus. à
λωβάομαι, ὤμαι, contumelia
afficio. Th. λώβη, ης, ἡ, inju-
ria. α. 266.

Λώιον, melius, comp. à positivo
ἀγαθός, comp. λωίων, superlat.
λῶϊσθαι. Them. λῶ, λῶς, volo.
s. 350.

M.

Mᾶζα, ης, ἡ, libum. Hinc La-
tinum massa. s. 590.

Μαίανδρος, υ, ὁ, nomen fluvii.
§. 339.

Μαίη, propriè obstetrix. Hic verò
nomen mul. quæ fuit soror
Atlantis. §. 938.

Μαίονδροι, inquirentes, præf. part.
à μαίονμαι, cupio, item pro ζη-
τῶ, quæro. Th. μαίω, ὤ, vehem-
enter cupio. s. 532.

Μαίοντες, beati, nom. pl. à μαίοντες,
αεγς, ὁ κὶ ἡ, κὶ τὸ, beatus, fel-
lix, in dat. pl. μαίοντες, & Ionice
μαίοντες. Μαίον, sic vi-
detur dici, quasi μὴ κηλ, (Dorice
μαίον) ὑποκείμενον, mor-
ti non subiectus: hinc μαίον-
της, υ, ὁ, dicitur, ὅτι τῶν ἀγίων.
s. 139. 141.

Μακίλλω, acc. ligo, à μακίλλω,
λα, ἡ, ligo, à μάλλω, & πέλλω,
moveo: Poëta propter metrum
hic λ abjicit. s. 470.

Μακρός, υ, ὁ, longus, κύματι μα-
κρόν, fluctus decempani. h. c. μα-
κρόν. II.

μακρόν, in acc. μακρόν, Ionic. pro
μακρόν, μακρόν, dat. pl. pro
μακρόν, Ionicè. Them. μακρόν,
τος, τὸ, longitudo. Dor. μακρόν.
s. 290. 780.

Μαλακίω, acc. f. g. & μαλακίωσι,
dat. pl. Ion. μαλακίωσι, υ, ὁ, mol-
lis. Th. μαλακίω, mollio, f. ζω.
§. 92.

Μαλαχῆ, ης, ἡ, malva, sic dicta,
quia alvum natura sua μαλακίωσι
mollit. Th. μαλακίω, vel πῶ,
f. ζω, mollio. s. 41.

Μάλα, valdè, adverb. & μάλα,
pro μάλα, in comp. μάλλον,
superl. μάλιστα, maximè. s. 343.
s. 310. α. 176.

Μαλαρῶ, flagranti, dat. singul. à
μαλαρῶ, ὤ, ὁ, ustivus, perni-
ciosus. Th. μαλός, pro ἡμαλός,
υ, ὁ, tener. α. 18.

Μαλδοίς, velleribus, dat. plur. à
μαλδός, ὤ, ὁ, vellus, lana pro-
missa. s. 234.

Μαπίον, apprehendere, per syn-
copen τῆς, pro μαπίον, à μαπί-
πῶ, apprehendo, in a. 2. infi-
nit. μαπίω, & poëticè μαπίω
& poëticā reduplicatione μα-
μαπίον, ceperant. a. 2. opt.
act. præf. med. μίμαπιον. α.
231. & 252.

Μαρμαίρια, splendida, pl. f. g. à
μαρμαίριος, splendidus. Them.
μαρμαίρω, splendo, f. αἶω, hinc
in part. f. g. μαρμαίριον. §.
699. 811.

Μαρμαίριον, pro μαρμαίριον, Ionic.
pro ἡμαρμαίριον, pugnetus, i.
pl. subj. medii. μαρμαίριον, &
μαρμαίριον, 3. plur. imperf. pro
ἡμαρμαίριον, Ion. Th. μαρμαίριον,
pugno. α. 110. 401.

Μάρτυρ, acc. singul. à μάρτυρ,
υεγς, ὁ, testis, hinc μαρτυρή-
σθαι.

- σιν, dat. pl. Ionicè pro μαρτυ-
είαις, à μαρτυρία, ας, ή, testi-
monium. s. 371. 282.
- Μαστίτω, flagellaverunt, 3. dual.
impert. vel. a. 2. aet. à μασίω,
Poeticè pro μαστήω, flagello.
duo illa tempora hinc coinci-
dunt μαστήων, flagellans, per
syncopen pro μαστήων. Them.
μάστιξ, ης, ή, flagellum. α. 431.
466.
- Μαστήωντι, mandenti, dat. sing.
part. à μαστήω, ω, & poëticè
μαστήω, μαστήοντι, ωντι, & poë-
ticè μαστήωντι. Sed de hac voce
altum est silentium in omni-
bus Lexicis, quæ quidem vi-
dere licuit. α. 389.
- Μάψ, sine usu, frustra, Adverb.
θ. 872.
- Μαυρήσι, obscurant. 3. plur. præf.
ind. per aphæresin pro αμαυρή-
σι, ab αμαυρώ, obscuro, offu-
sco. Th. αμαυρός, ε, ο, obscu-
rus. s. 305.
- Μάχη, ης, ή, pugna, à μάχημαι,
f. μαχέμαι, & μαχίσσμαι, p.
μαμάχημαι, pugno, prælior,
μαχέσθω, 3. dual. imperf. med.
Ion. μαχίσσασθαι, a. 1. inf. m. α.
176. 361. 387.
- Μαχλόπι, salacissimæ. à μάχλος,
libidinosus. s. 586.
- Με, & μέ pro ἐμέ, acc. ab ἐγώ,
ego. θ. 24.
- Μέγας, μεγάλη, μέγα, magnus,
α, um, multus, α, um, μέγα,
valdè. s. 58. μέγα νήπι, val-
dè stultè, h. e. stultissimè, μέγ
pro μέγα, item pro μεγάλως.
s. 774. Comp. μέζων, ονος, su-
perl. μέγας, η, ον, maximus.
α. 237. s. 148. 41.
- Μεγαθήρεσι, dat. sing. à μεγαθήρ-
ης, magna fiducia prædijus.
- ex μέγας, μεγάλη, μέγα, ma-
gnus, α, um. & θάρσος, ε, ο,
τὸ, fiducia. α. 485.
- Μεγαθύμην, magnanimum, acc.
à μεγαθύμος, μεγαθύμων, ex μέ-
γας, & θυμός, η, ο, animus.
α. 17. 57.
- Μεγαλήτορα, acc. sing. à μεγαλή-
τορα, magnanimus, à μέγα, ma-
gnum, & ἥτορ, cor, animus.
α. 450. Th. ἥτορ, μεγαλήτορες.
s. 656.
- Μεγάροισι, dat. pl. Ion. à μέγαρον,
η, τὸ, magnitudo. Th. μέγας.
s. 377.
- Μεγάρι, dat. à μέγας, ες, τὸ, ma-
gnitudo. Th. μέγας. α. 5.
- Μεγάρων τέκνα, perquam amabi-
les liberi, ex μέγα, valdè, &
ἐργάω, απο. alii legunt μεγάρων.
θ. 240.
- Μέγας, superlat. maximus, à μέ-
γας, μέζων, major. θ. 49.
- Μέδουσι, nomen mul. à μέδω, εἰς-
το. μεδίωσι, præf. part. f. g. à
μεδίω, idem quod μέδω, im-
pero. θ. 776.
- Μέζω, pro μέζω ex μέζω, πὶ, με-
αenda. Th. μέσος, η, τὸ, me-
dius. s. 512.
- Μεθ', pro μετ', præposit. cum gen.
cum. cum acc. post. θ. 127.
- Μεθήσω, dimittam, f. 1. Thema
ἵμαι, f. ἥσω, p. εἶω, a. 2. ἴω,
unde μεθήμι, dimitto. s. 309.
- Μείδησεν, a. 1. à μειδίω, subrideo.
μειδήσασθαι, acc. pl. à μειδήμας.
α. 115.
- Μείζων, major, comparat. à μέ-
γας, magnus, in superlat. μέ-
γας, maximus, in acc. sin-
gul. μείζω ex μείζονα, μείζουα.
s. 272.
- Μείλιχος, ε, ο, ή, blandus. hinc
μειλίχως, ε, ον, idem. Them.
μειλίχως

- μελίανω, f. ξω, p. χα, delinio, demulceo, θ. 406. 192.
 Μείνασις, part. a. i. Thema, μῆνω, maneo, expecto, f. μῆνῶ, p. μεμῆνασι, a. i. ἔμνεα. hinc in aor. i. part. μείνας, αὐτός, θ. s. 652.
 Μείνα, acc. ex μείων, μῖνον, in gen. μείονες, θ κῆ ῆ, & τὸ μῖνον, est comparativus irregularis, nominis μικρός. s. 690.
 Μείς, μηνίς, Æolicè pro μῆνός, μῆνός, θ, mensis. s. 557.
 Μελαγχαιίτιω, acc. sing. à μελαγχαιίτης, nigram cæsariem habens, ex μέλας, μέλαινα, μέλας, niger, γα, um, & χαιίτη, κ, ῆ, juba, cæsaries. α. 186.
 Μελαίνδριον, nigro illigatus capulo. ex μέλας & δῖον, ligo. α. 221.
 Μελαίνθησαν, 3. pl. a. i. pass. indic. Ion. nigrescebant. à μελαίνω, denigro, f. αἰῶ. Th. μέλας, αὐτός, niger. α. 167.
 Μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, γα, rum. s. 142. 636.
 Μελιδῶνας, acc. pl. curas. à μελιδῶν, αὐτός, θ, cura. à μελιδάινω, curo. s. 66.
 Μελίσσιον, & μέλισσιν, membris, dat. plur. Ionicè & Poëticè à μέλιον, σ, τὸ, membrum. s. 149.
 Μελίοισι, dat. pl. miseris. Them. μέλιον, σ, θ, vanus, infelix. θ. 563.
 Μελιτᾶς, a. perf. ind. præf. act. à μελετώ, ῶ, curam gero. f. ἦσιν. Them. μέλι, curæ est. s. 316.
 Μελίτη, meditatio. Them. μέλι. s. 280.
 Μελία, ας, ῆ, fraxinus arbor, hinc μελία, pro Nymphis, ita dictis.
 Μελία, Nymphæ creditæ sunt dictæ μελία, ἀπὸ τὸ ἐὼς ὅρας διδροφίους ἀναπρίφει. Epitheton hoc ergo est à μελία. ας, ῆ, fraxinus. Ionicè μελίη, μελιῶν, Doricè pro μελιῶν, gen. plur. s. 145. θ. 187.
 Μελιδῶνα, dulcem, acc. à μελιθῶν, δῆς, dulcis instar mellis. ex μέλι, & ἡδύς, suavis. s. 172.
 Μελιστάων, gen. pl. Æol. pro μελισσῶν, à μελίστα, vel πῆτα, ῆ, apis. s. 305.
 Μελίτη, ης, ῆ, nomen proprium mul. θ. 246.
 Μελίφρονα, dulcem, acc. singul. à μελίφρον, qui mellea dulcedine animum perfundit, à μέλι, mel, ac φρέν, εἶος, animus. α. 428.
 Μέλυσ, cura sunt. à μέλφ, impersonale, curæ est. θ. 216.
 Μελπομένη, nomen Μυῆα. à μέλπομαι, cano. θ. 77.
 Μεμάρτιον. Vide paullo antè μεμάρτιον. α. 251.
 Μέμβλομαι, η, σται, curo, pro μέλομαι, per syncopen, & pleonasmum ε β ad euphoniā: & denique ῆ Attico more in ω mutato. à μέλφ, (impersonale) curæ est. θ. 61.
 Μεμάρτις, præteritum medium. à μεμάρτω, corripio. Vide suprὰ μεμάρτιον. μεμάρτι, a. 2. act. initialis litera repetitur, prout in præterito fieri solet, pro ἔμμερτι, præf. med. μεμάρτι. s. 204 α. 245.
 Μεμῶς, μεμῶσις, studentes. perf. part. act. pro μεμῶσις, à μῶν, ῶ, vehementer cupio. α. 240.
 Μίμηλα, curæ est, per syncopen pro μεμῶλας, præf. act. Th.

- μείλι, μεμνημένοι, acc. pl. part. præt. s. 231.
- Μεμίζεσθαι, admiscebuntur. 3. fing. futuri paullò pòst, à μίγνυμι, F. μίζω, P. μίμιχα, præt. pass. μέμινυμαι, μίμιχα. s. 179.
- Μεμνηται, meminit. præt. perf. pass. à μνᾶσθαι, ᾠμαι, recordor. f. μνήσθαι. præt. μέμνημαι, a. 1. pass. ἐμνήσθην. s. 203.
- Μέμνονα, nomen viri. acc. sing. à μέμνων. s. 984.
- Μέμνυται, remugit. præt. med. à μνυγῶν, mugio, in a. 2. 2d. ἔμνυται, sicut à πνέω est ἔμνυται. Hinc præt. med. μέμνυται. s. 508.
- Μὲν, quidem. s. 5. 12.
- Μεναιάνω, furens. præs. part. à μναιάνω, cupio, irā percitus sum. Th. μνῶ, s. π, ἀνίμυς. α. 361.
- Μέναν, pro ἀνιμῶν, expecta, præs. inf. à μνῶ, maneo, expecto, f. μνῶ, p. μνῶμαι, a. 1. ἔμνα. s. 674.
- Μενόων, ὅ, ἔ, ἦ, nomen mul. s. 357.
- Μενίππη, nomen mul. q. d. valdè robusta. s. 260.
- Μέν, π, τὸ, animus, ira, α. 412. α. 235.
- Μερόνια, η, ἦ, cura. s. 178.
- Μερόπων, genit. pl. à μέρῳ, divisam vocem habens. ex μέρως pars, & ἄψ vix. s. 109.
- Μερώμεν, sollicita, acc. pl. à μέρῳ, s. ὅ, anxius. Th. μερμείρω, anxie cogito. s. 604.
- Μερωμενῶν, gen. pl. Æolicè, pro μερωμενῶν, à μέρῳ, ἦ, cura. Th. μερωμενῶν, vel μερωμενῶν, curo. s. 55.
- Μεσάβω, loro, dat. sing. à μέσσω, s. τὸ, medium lignum inter boves, ex μέσσω, s. ὅ, medius, & βῶς, bos. s. 469.
- Μέσσω, s. ὅ, medius, μέσσω, media. μέσσω, pro μέσσω, Poëticè, μέσσω, adverb. in medio, μέσσω, è medio, μέσσω, pro μέσσω, adverb. inter. s. 233, 502. α. 367, 417.
- Μετὰ, & μετ', praeposit. regit genit. & acc. s. 449.
- Μετὰδυνου, intermedix, incerta, à δύνω, s. ὅ, sonus aquarum ex alto ruentium, κατὰδυνου, s. ὅ, cataraeta, quod est ab ἀργίσσω. s. 823.
- Μεταναίταις, cohabitatores, acc. pl. à μεταναίτης, s. ὅ. Them. ναίω, habito. ultima per naturam longa, hinc licentiâ Poëticâ corrumpitur. s. 401.
- Μεταξύ, idem quod μεσσηγῶς, inter. Th. μτ. s. 394.
- Μεταπρίπτω, eminet, 3. perf. ind. à μεταπρίπτω, decorus sum inter. μεταπρίπτω, praecebat, imperf. Th. πρίπτω, decorus sum. s. 420.
- Μεταπυλίζω, ingemiscebat, 3. fing. imperf. medii. Th. πυλίζω, ἔ, ὅ, angustus. α. 92.
- Μετατρέπω, qui potest converti, mutabilis. Hinc Μετατρέποντα ἔργα πλῆσι, res in integrum restitunt, ex μτ. & τρέπω, verto. s. 89.
- Μετρίφρων, s. τὸ, tergum, q. d. post pectus. Th. φρίω, ἔ, ὅ, mens. α. 223.
- Μεταχρόνιαι, in caelo degentes, à μεταχρόνιαι. Sed sunt qui hinc legant μεταχρόνιαι, ut sit relicta terra, à χθών, terra. Est & χροῖν, caelum, vel, μτ, trans, q. d. quae sunt trans tempus, à χροῖς, s. ὅ, tempus. s. 269.

Μετρώω, interlocutus est, pro **με-
τρίω**, a. 1. ind. Th. **ἔγω**, dico,
a. 1. imperat. **ἄνω**, **άνω**, aor.
2. ind. **ἄνω**, s. s. θ. 643.

Μετῶναι, prael. inf. cum dat. in-
teresse, ex **μετρίω**, inter, & **οἰμί**,
sum. s. 174.

Μετῶπιον, & **μετῶπιος**, ponè, pòst,
adverb. Th. **ὀπίσω**, retrorsum.
s. 285.

Μετῶπρον, in autumnno. Adverb.
à **μετῶπριν**, autumnalis.
Th. **ὀπίω**, s. s. **ἡ**, autumnus.
s. 415.

Μετρώω, perf. inf. pass. à **μετρώ-
μαι**, f. **ἔμεναι**, mensuram admit-
ta Th. **μέτρον**, s. τὸ, mensu-
ra. s. 349.

Μέτρον, s. τὸ, mensura. hinc **μέ-
τρον**, s. ὁ, modum non ex-
cedens. s. 132. 306.

Μετώπης, genit. à **μέτωπον**, s. τὸ,
frons, ab **ἐπὶ**, video. a.
147.

Μέ, pro **με**, me, Doricè, genit.
ab **ἐγώ**. θ. 644.

Μή, Adverbium prohibendi, **ne**.
s. 213.

Μή, Adverbium negandi, **non**.
s. 21.

Μηδὲ, neque, & **μηδέ**. s. 488.

Μήδεια, consilia, genitalia, à **μη-
δης**, s. s. τὸ, cura, consilium, &
significat etiam, **παῖς αἰδῶς**, pu-
denda. θ. 180. 398.

Μήδ', pro **μήτι**, idem quod **μηδὲ**.
s. 296. ut & **μήτ'**. s. 270.

Μήδιν. θ. 1001. **μήδιν**, nomen
viri, & **μήδης**, nomen mul.
θ. 961.

Μηδὲν, nihil, q. d. **μηδὲ ἔν**. s.
395.

Μηδέποτε, numquam, ex **μηδὲ**,
neque, & **ποτέ**, aliquando. Th.
ἔτι, quando. s. 717.

Μήδην, pro **ἐμήδην**. Vide **μήδην**,
versabat, imperf. verbi **μήδ-
μαι**, f. **μήσομαι**. Th. **μήδης**, s. s.
τὸ, cura. a. 34.

Μήδης, s. s. τὸ, cura, consilium:
& significat etiam **παῖς αἰδῶς**, pu-
denda. θ. 180.

Μηκέτι, idem quod **οὐκ ἔτι**, non
amplius. Thema, **ἔτι**, adhuc.
s. 174.

Μήλα, oves, à **μήλον**, s. τὸ. s. 793.
Sic & **μήλον**, & Doricè, **μέλον**,
s. τὸ, pomum. **μήλοισι**, po-
pis. s. 116. Th. **μηλιά**, s. s. **ἡ**,
malus arbor. θ. 335.

Μηλόεσσι, nomen mul. q. d. **οὐνι-
custos**. θ. 354.

Μέω, ἢ **μῶ**, **quatinus**. a. 111.
101.

Μέωος, genit. à **μῶ**, **mensis**, **μή-
νας**, acc. **μῶων φθιόντων**, men-
sibus decrefcentibus. s. 766.
θ. 59.

Μέωιν, à **μῶος**, s. s. **ἡ**, **ira inue-**
terata. a. 21.

Μίποτε, ne quando, ex **μή**, **ne**,
& **ποτέ**, aliquando. Them. **ἔτι**,
quando. s. 86.

Μίπως, ne quando. Them. **πῶς**,
(adverb. interrog.) quomodo?
s. 394.

Μηρόν, **femur**, **cruis**, à nom. ὁ **μη-
ρὸς**, s. s. Dicitur & **μηρίον**, s. s.
τὸ, idem quod **μηρὸς**, **femur**.
a. 363.

Μηρόσκαλ', a. 1. med. infinit. à **μη-
ρῶν**, **revolvo**, **intexo**, **agglome-**
ro, f. **έστω**. s. 538.

Μήσκοτο, pro **ἐμήσκοτο**, a. 1. m. à
μήδμαι, **curam gero**. Th. **μή-
δης**, s. s. τὸ, cura. θ. 165.

Μήτηρ, ἡ, mater, **μητὸς**, **μητρί-
α**, & **μητρί**, acc. **μητρίος**, tantum.
hinc **μητρηά**, & Ionicè, **μητρηή**,
noverca. s. 563, 824.

Μητρίτις, *consultor*, vocativus pro
nominativo, *μητρίτις*, ε, ο,
μητρίτις, *Μητρίτις*, *consilium*, à *μή-*
δομαι. item. §. 358. Nomen
mul. *μήτηρ*. §. 886. ε. 104.

μηλόεσς, genit. *παρὰ μηλόεσς*,
à consilio, consilio pollente, à
μηλόεις, ερος, ὁ. Thema, *μη-*
ης, ☉, ἡ, consilium. s. 51.

Μηχανίαται, machinatur. 3. pers.
præs. ind p. pro μηχανῶται, per
Poëticam novi ἡ ἄλφα ἐπὶ: nthe-
fin. Sic pro δακτυλοπᾶσθαι. averfari.
dicunt metri causâ δακτυλοπᾶ-
σθαι, ἀ μηχανῶ, machinor.
Them. μηχανὴ ἧς, ἡ, artificium.
v. 240.

Мѣхъ, ѱ, ѱ, artificium, machi-
na. pl. ai мѣхъѡѱ. 0. 146.

Mis, *es*, una, in dat. *misā*, & Ionicè, *misē*, in masc. *ēs*, unus.
§. 321.

Μιζῶν, a. 2. part. pass. f. g. à
μίζωμι, misceo. F. μίξω, P.
μίμικα, a. 2. part. impers. pass.
pass. μίμικται, ξαι, χται, a. 1.
pass. μίμικθαι, &c. μιζήσθαι,
Doricè, pro μιλῶσθαι, a. 2. part.
infin. paullò pòst fut. μίμικτο-
μαι. §. 53. 305.

Μίμντα, acc. μίμτα, αὐτοῦ, ὁ,
nomen viri. α. 186.

Μήνω, mane, 3. pers. præs. ind. à
μῆνω, verbum Poët. pro **μῆνω**,
 f. **ῶ**, maneo. s. 520.

Μὴ, ἰψάμ, Ποῦτ. πρὸ αὐτῶν, αὐ-
τῶν. 1. 18, 48.

Μινύει, *minuit*, 3. pers. præf. ind. ut,
 μινύει, *subj. minuat*. à μινύ-
 εω. *minuo*. Th. μινύεις, ὤ, ὤ,
 p. rrus. s. 6, 409.

Mírō, genit. à *μίρος*, ω, ὁ,
nomen viri. l. 948.

Μίγνυμι, præt. part. ἀμίγνυμι,
idem quod μίγνυμι, misceo,

Կ. Մէլս, Բ. Հա, Ձ. Ն. Դմիտրով. Տ.
238.

Μισθός, s. ο, merces, μισθός οἱ
 ἀνδρῶν φίλων εἰρημίας. ἀρετῆς ἔσται,
 ein wort ein wort, ein man ein
 man. z. 370

Mixtois, 2. 1. part. pass. Vide paul-
lò antè *passiōa*.

Μνησκειν, nomen Deæ, & idem quod *μνήμη*, ἡ, memoria. Th. *μνησκειναι*, f. *μνησκαι*, memoro, commemoro. §. 54. hinc a. i. med. *μνησκιποι*, *memores*. §. 651.

Μερίμους, perpeſſus, α. 1. part. ἄ
μερίμῳ, ᾧ, ærumnas patior. Th.
μέρος, α, ὁ, labor. θ. 997.

Μόχον, acc. pugnam, à μόχος, x,
 ó, q. παρὰ τὸ ἐμῶν θῆν, à con-
 currendo. α. 158.

Moi, pro iugē, mibi, per aphazre-
fin, ab iyo, ego. 0. 0.

Μοῖρα, *μοῖρα*, *factum*, à *μείρω*, *di-*
vido, in præf. med. *μειροει*,
unde est *μῦθος*, *μῦθος*, *factum*,
mors, & *μοῖρα*, *μοῖρα*, *h*, *proprie*,
portio: item, *factum*, idem quod
εἰρησύνῃ, quæ omnia ejusdem
sunt etymologiæ: Sic enim di-
citur *factum* quasi *effatum*, quod
Deus prout decrevit & in se-
ipso q. effatus est, distribuat
sua, & cuique suam assignet
sortem, in qua acquiescere de-
bet. Secus qui agunt, dicun-
tur, *μειρομῖμοι*. s. 745. 2,
204.

Μολπῇ, dat. sing. à μολπή, can-
tilena. hoc à μίμωμαι, ca-
no, in præt. med. μίμολπει.
θ. 69.

Móp@, 8. Vide in μσιg.

Μαρφουίον, nigra, genit. Ionic. à
μαρφουίος, obscurus. ab ἀρφύ, ca-
ligo. α. 134.

Myra

Μονογῆνης, unicus, à **μῶν**, pro **μῶν**, solus, & **γίνομαι**, nascor. s. 376.

Μῶν, pro **μῶν**, solus, Poëtice. θ. 143.

Μῦσαι, nom. pl. & in genit. pl. **μυσῶν**, Æolicè, pro **μῦσαι**, à **μῦσαι**, ης, ἡ, Musa. s. 1. θ. 100.

Μόχθος, s, ὁ, labor. α. 306.

Μόψος, nomen viri. α. 181.

Μυδαλίον χεῖρ, madidum corpus. Them. **μυδαίω**, destillo, f. ἔσθ. s. 556.

Μυθησαίμεν, dixero, a. 1. m. opt. Vide in **μῶν**. s. 10.

Μῶν, s, ὁ, verbum, sermo, dat. pl. **μῶνισι**. Ion. Hinc est verbum **μυθίσκειν**, dico, **μυθησαίμεν**, dixero, a. 1. med. opt. **μυθήσασθαι**, a. 1. inf. θ. 24. s. 10.

Μυλιώντης, præf. part. pro **μυλῶντης**, ex **μυλῶν**, ὦ, dentibus frendeo, epenthesis Poëtica, ὦ ο μικρῶν. Scilicet præcedenti syllaba brevi interponitur ο μικρῶν, ut, ὄρεῶν, ὄρεῶν, ὄρεῶν, ac præcedenti syllaba longa, interponitur ω μέγα, ut, ἡδῶν, ὦ, Poëtice, ἡδῶν, ζῶν, ζῶν. Th. **μύλη**, ης, ἡ, mola, molaris dens. s. 530.

Μύξα, nom. plur. à **μύξα**, ας, ἡ, mucor, mucus, τὸ ἐκ τῶν ῥινῶν μύξαι ῥίον, cujus quidem ex naribus mucores fluebant. α. 267.

Μύρω, imperf. Ion. pass. lugebat, à **μύρω**, propriè **fluo**, at **μύρομαι**, lugeo, ubi lacrymæ per genas defluunt. s. 206.

Μύριοι, mille, αἱ **μύρια**, infiniti, innumeri, à **μυρί**, s, ὁ, infinitus. s. 252.

Μυρμιδόνων, gen. plur. Græcorum,

à **μυρμιδόν**, ὅς, Græcus. Vide **μυρμῶν**, s, ὁ, formica. α. 380.

Μύρον, prima longa, 3. pl. imperf. act. pro **ἱμύρον**, à **μύρω**, **mauro**, **fluo**, unguentis imbuo, à **μύρον**, s, τὸ, unguentum. α. 132.

Μυχῆ, dat. singul. in recessu, in penetrati, à **μυχῆς**, ὤ, penetrati, à **μύω**, claudio, f. σῶ. θ. 119.

Μῶμος, ὁ, Momus, Deus quidam reliquorum omnium deorum irrior & reprehensor. sumitur & pro dedecore. θ. 214.

N.

Ναί, incolit. à **ναίω**, habito, incolo. **ναίων**, pro **ἄναιον**, imperf. Hinc **ναίπιον**, idem quod **ναίω**, **ναίπικος**, 3. pl. ind. præf. Hinc **ναίσατο**, habitavit, a. 1. m. pro **ἐνάσατο**, & hoc pro **ἐνάσασατο**, à **νάω**, habito. in Themate. **ναίω**. θ. 387. s. 639.

Νάβη, dat. sing. à **νάβη**, ης, ὁ, ferula, bacillus. s. 52.

Ναυσίπλοον, nomen viri, qui **ναυί** currit. Navem Plautus vocat ligneum equum. θ. 1021.

Ναυσίπλοον, nomen viri, cujus animus est in navibus. θ. 1022.

Ναύτης, acc. pl. à **ναύτης**, s, ὁ, nauta, à **ναῦς**, **ναὸς**, ἡ, **navis**. θ. 876.

Ναυηλὴς, genit. Ion. à **ναυηλῆς**, ας, ἡ, navigatio. Th. **ναῦς**, **navis**. s. 618.

Νῆες, naves, acc. plur. pro **νήες**, & simpl. **ναῦς**, à **ναῦς**, **navis**, genit. **ναὸς**, & Attic. **ναῖς**, & Poët. **νῆς**, dat. **νή**, acc. **ναυῶ**. s. 247.

Νῆσθαι, præs. inf. *redire*, à *νῆσθαι*, vel ex *νῆσθαι*, eo, redeo. s. 554.

Νῆσ, net, *spinet*, à *νῆσθαι*, f. *νῆσθαι*, no, neo. s. 777.

Νῆστος, acc. pl. à *νῆσθαι*, s. *νῆσθαι*, τὸ, contentio, *νῆστος*, pro *νῆστος*, lites, *νῆστος*, probris affecerit, pro *νῆστος*, 3. sing. præs. act. subj. à *νῆσθαι*, ᾧ. Them. *νῆστος*, s. *νῆσθαι*, τὸ, *jurgium*, lis. Quidam componunt ex *νῆσ*, non, & *εἶσθαι*, cedo. hinc *νῆστος*, conviciatorum, acc. à *νῆσθαι*. Th. *νῆστος*. s. 33, 716.

Νῆστος, s, ὁ, nomen fluvii maximi. s. 338.

Νῆστος, adverb. loci, pro *νῆσθαι*, in imo fundo, *νῆστος*, ex ima parte, à *νῆσθαι*, novellus. Th. *νῆστος*, s, ὁ, novus. s. 567.

Νῆστος, s, ἡ, Ion. pro *νῆστος*, ᾧ, ἡ, novalis. s. 464.

Νῆστοςται, *navigant*, 3. pl. præs. à *νῆσθαι*, eo, navigo. Them. *νῆσθαι*, eo, redeo. s. 227.

Νῆστος, genit. à *νῆσθαι*, *αἶστος*, τὸ, potus generosus. s. 640.

Νῆστος, nomen regionis, sic dicta à *nemoribus*, *νῆστος*, s. *νῆσθαι*, τὸ, *nemus*. à *νῆσθαι*, pascō, hinc *νῆστος*, *Nemeus*. s. 327, 329.

Νῆστος, s, ἡ, indignatio, à *νῆσθαι*, indignor. Est & nomen certæ Dex, quæ præs ceteris insolentiam hominum reprimere, & de injuriis poenas sumere solet. s. 200.

Νῆστος, indignè fert, Poëtice, pro *νῆσθαι*, 3. præs. ind. à *νῆσθαι*, ᾧ, irascor, succenseo. s. 756.

Νῆστος, fruuntur, 3. præs. pass. *νῆσθαι*. Them. *νῆσθαι*, f. *νῆσθαι*,

possideo, tribuo, p. *νῆσθαι*, a. i. *νῆσθαι*. s. 231.

Νῆστος, s. *νῆσθαι*, recentem dolorem habens, *νῆσθαι*, dat. Th. *νῆσθαι*, s. *νῆσθαι*, & *νῆσθαι*, s, ὁ, novus, recens. s. 98.

Νῆστος, recens, nuper. Them. *νῆσθαι*, novus. s. 569.

Νῆστος, recens vulneratus, à *νῆσθαι*, novus, & *νῆσθαι*, ᾧ, f. *νῆσθαι*, vulnere. a. 157.

Νῆστος, nomen fluvii. s. 341.

Νῆστος, nutabunt, vergent, præs. ind. opt. à *νῆσθαι*, *νῆσθαι*, nuto, f. *νῆσθαι*. s. 473.

Νῆστος, dat. à *νῆσθαι*, *nervus*. hinc *νῆσθαι*, genit. Ionicè, à *νῆσθαι*, *νῆσθαι*, ἡ, *nervus arcus*. s. 544. a. 409.

Νῆστος, genit. Aëol. à *νῆσθαι*, *νῆσθαι*, s, ὁ, *nubes excitans*, ex *νῆσθαι*, *nubes*, & *νῆσθαι*, *excito*. s. 53, s. 745.

Νῆστος, s, ὁ, *nubes*, dat. pl. Ion. *νῆσθαι*. s. 204.

Νῆστος, iterata, præs. part. f. g. scil. *νῆσθαι*, à *νῆσθαι*, *renovo*. Them. *νῆσθαι*, novus. s. 462.

Νῆστος, junior, comp. in superl. *νῆσθαι*, à *νῆσθαι*, novus. s. 445.

Νῆστος, pro *νῆσθαι*, acc. Poët. pro *νῆσθαι*, *navem*, à *νῆσθαι*, *navis*, dat. plur. *νῆσθαι*. s. 165. s. 641.

Νῆστος, acc. à *νῆσθαι*, *navis*, ἡ, *venter*. s. 460, 800.

Νῆστος, *navalia*, à *νῆσθαι*, s, ὁ, *navalis*. Thema, *νῆσθαι*, *navis*, a. 808.

Νῆστος, *sine cornibus*. à *νῆσθαι*, s, ὁ, ἡ, ex *νῆσθαι*, & *νῆσθαι*, *cornu*. s. 529.

Νῆστος, *insanabiliter*, ex *νῆσθαι*, *negandi particula* & *νῆσθαι*, *sano*. s. 283.

Νῆσθαι

Νηλεΐς, ἴϙ, ὁ κ' ἦ, crudelis. νη-
 λῆι, per sync. pro νηλεΐ, dat.
 sing. ex νη, & ἔλϙ, ϙϙ, τὸ,
 misericordia. Sic & νηλεΐς, se-
 nus, pro νηλεΐς. θ. 770. 765.
Νηλεόποιονϙ, immitis, crudeli sup-
 plicio puniens, à ποιῖν, poena.
 & νηλεΐς, immitis. θ. 217.
Νήματ', pro νήματ'α, fila, à νῆμα,
 τὸ, filum. Thema, νῆμα, neo.
 ε. 777.
Νημερτής, verus. Th. ἀμερζῖναι,
 aberro, f. ἦσιν, α. 2. ἡμερζῖν,
 & νημερτής, nomen proprium
 mul. θ. 234. 262.
Νηοῖς, templis, pro ναοῖς, à ναός,
 ὦ, ὅ, templum. θ. 990.
Νηοπέλον, ædituum, à νηοπέλϙ,
 ε, ὅ, ædituus, qui circa tem-
 plum versatur, ex νηός, pro
 ναός, & πελῖον, verso. item,
 versor. θ. 991.
Νηός, navis, genit. Poëticè, dat.
 plur. νηοί. Vide in νῆας. ε. 628.
 634.
Νήπιϙ, ε, ὅ, infans, vocat. νή-
 πι, ε. 286. 132.
Νηρήϙ, pro νηριός, à νηριός, no-
 men viri. θ. 240.
Νήριϙ, ex νη negativo, & ἔρις,
 ἰδός, ἦ, lis. tanta, ut adversus
 eam non integrum sit sese op-
 ponere.
Νηοσίη, nomen mul. à νῆσις, in-
 sula, q. d. in salo. θ. 249.
Νηοσις, insulis, dat. pl. Ion. à νῆ-
 σις, ε, ἦ, insula. ε. 171.
Νηοσί, nomen mul. θ. 261.
Νηυσί, dat. pl. à ναῦς, navis, vide
 in νῆας. ε. 634.
Νήυσμϙ, anima expers, ex νη,
 negativo, & αὔρμῃ, ἦς, ἦ, spi-
 ritus. Alii legunt, νήυσμϙ,
 infans. θ. 795.
Νῆχον, pro ἱνῆχον, natabant, à νῆ-

χον, f. ξῶν, idem cum νῆα, nato.
 α. 317.
Νίκη, νίκης, victoria, à νικῶν, f.
 ἦσιν, vinco. α. 311.
Νικηθείς, victus. part. a. i. pass.
 νικῆσθαι, part. a. i. act. à νικῶν,
 ὦ, vinco, f. ἦσιν, p. νικήθη. θ.
 496. 73.
Νίσσοντ', imperf. pro νίσσοντο, re-
 vertebantur. Vide νίσσωναι, re-
 deo. pro quo, νίσσωναι, seu νίσ-
 σωναι. α. 462.
Νίφα, acc. per apocopen pro νι-
 φάδα, à νίφας, ἄδός, ἦ, νίχ.
 à νίφω, ningo, f. ψῶ, p. φῶ.
 ε. 525.
Νιφόντες, g. sing. à νιφόντες, nivo-
 sus, à νίφω, f. ψῶ, p. φῶ, nin-
 go. θ. 42.
Νιψάρεϙ, lotus, a. i. part. m. à
 νίπῳ, lauo, f. ψῶ. ε. 739.
Νοή, sapit, 3. præf. subj. à νοῖω,
 ὦ, νοῖντες, Doricè pro νοῖντες,
 cogitantes, præf. part. Th. νόϙ,
 νῆς, mens. ε. 296. 261.
Νόημα, pro νόημα, τὸ, intellectus,
 cogitatio. Them. νόϙ, νῆς. α.
 212.
Νόησις, a. i. part. νοῖσιν, inf.
 νόησι, pro νόησι, Ion. a. i. ind.
 Them. νόϙ, νῆς, mens. ε. 12.
 484.
Νομήν, pabulum, acc. à νομός, ὦ,
 ὅ, pabulum. Th. νόμῳ, pasco.
 ε. 526.
Νόμϙ, lex, νόμους, leges, à νόμῳ,
 tribuo. ε. 276. θ. 66.
Νόϙ, νῆς, ὅ, mens νόσις, genit.
 Ion. ε. 685. 483.
Νόσφι, absque, ut & νόσφιν, scor-
 sum. ε. 91. νόσφιν ἄπερ τι κα-
 πῶν, hoc est, planè absque
 malis. Adverbia quæcumque
 ingeminata, sunt ἰμφοῖντες.
 ε. 91.

Νόϙ,

Νέτ⊙, *ν*, *ο*, νότος, gen. Ion. notus, auster. s. 675.
Νέσ⊙, *ν*, *ι*, Ionicè, pro νέσ⊙, *ν*, *ι*, morbus. s. 102.
Νυ, apud Poëtas est particula expletiva. s. 207.
Νύκ⊙, noctem, acc. à νύξ, *nox*. νύκτ', pro νύκτ. s. 166.
Νύκτωρ, adv. noctu, à νύξ, *νυκτός*, *ν*, *nox*. s. 177.
Νύμφη, *ν*, *ν*, Nympha, νυμφίον, *nymphæum*, Ionicè, pro νυμφῶν, à νύμφη, *sponsa*, h. e. promissa, nempe tœdere promissa, fœderata. s. 298. 305.
Νῦν, nunc, adverb. temporis. s. 176.
Νύξ, *νυκτός*, *ν*, *nox*, νύκτ', pro νύκτ, acc. sing. s. 17.
Νυχίη, nocturna. Thema, νύξ, *νυχίη*, nocturna, pro noctu. Sic Virgil. Georg. 3. *lupus nocturnus obambulat*. s. 523.
Νύκτωρ, præf. part. à νύκτω, *pingo*, t. ξω. α. 62.
Νῶτ', pro νῶτε, à νῶτ⊙, *ν*, *ο*, dorsum, in pl. πῆ νῶτε. α. 286.
Νῶϊ, & νῶϊν, in genit. & dat. duali. Thema, ἦν, ego. α. 358.
Ναυήσας, *vibrans*, a. i. part. à ναυάω, *agito*, *moveo*, à νῆμα, *sicut* *ναυάω*, à νῆμα. α. 462.
Νώττω⊙, ignobilis, ex *ν*, & *νω*, *μ*, *Æol.* pro *νωμ*, *nomen*. s. 155.
Νῶτε, pl. num. à νῶτ⊙, *ν*, *ο*, dorsum, & in pl. πῆ νῶτε. α. 534.

Ξ.

Ξανή, nomen mul. θ. 356. & **Ξανθή**, *κ*, *ι*, flava. s. 547.
Ξέν⊙, Poëtice pro ξέν⊙, *ν*,

peregrinus. s. 181. dat. pl. ξένων. α. 224.
Ξενόδοκ⊙, hospiti, dat. à ξενόδοκ⊙, *ν*, *ο*, *qui recipit peregrinos*, *hospes publicus*, ex ξέν⊙, & δόξα, *t. δέχομαι*, *capio*. s. 183.
Ξενοί, *rafiles*, à ξενοί, *ν*, *ο*. Th. ξένω, *f. ένω*, *rado*. α. 133.
Ξύλα, ligna, à ξύλον, *ν*, *τ*, *lignum*. s. 808.
Ξύμπασα, universa, in m. g. ξύμπας. Th. πᾶς, *πᾶσα*, *πάν*, *omnis*. s. 240.
Ξυν, Atticè pro συν, *ευν*, *præposit.* *dativum solum regens*. s. 347.
Ξυνήσας, participes, acc. pl. à ξυνήσας, *ο*, *κ*, *ν*, à ξυνός, *pro* *κινός*, *communis*, *unde* *ξυνήσας*, *ο*, *κ*, *ν*. s. 595.
Ξυνόρτων, confligentibus, part. a. 2. act. genit. à ξυνόρτωι, *congregior*, *confligo*, vel *ξυνόρτωι*. Th. ἦμι, & εἶμι, *eo*. *illud* in a. 2. ἦν, *ss.* s. s. s. 707.

Ο.

Ο⊙, Ille. *εργ.* 89. *απο* 135. & *ἀ*ponitur pro *ὅ*n. α. 22.
Οἶρεs, *confabulationes*, acc. pl. nam pro *οἶρε*s, *dicimus* & *ὁ*ργ. Th. *οἶρε*, *αρ*⊙, *ν*. *κχο*. s. 205.
Οἶεμνι, *terribilem*, *fortiter*, *ponitur adverbialiter*, ab *οἶε*μνι, *validus*, hoc à *βελών*, *fortis sum*. s. 839.
Οἶεμνις, *fortium facinorum patrator*, *composita cum voce* *ἔργον*, *sunt* *ἔξοτνα*. s. 996.
Οἶεμνις, *ν*, *ο*, ab *οἶε*μνι, *robustus*, & hoc à *βελών*, *robustum*.

robustum reddo, & θυμός, animus. §. 140.

Θεογενής, *forti patre nata*, genit. sing. ab Θεογενής. Epith. Palladis, ab Θεο, fortis, & πατήρ, pater. §. 587.

Ογδοάτη, dat. ab ογδοάτη, Poët. pro ογδοάτη, octavus. Th. ὀκτώ, octo. s. 790.

Ογ, g. m. s. 357. ὄγ, g. n. s. 214. & ὄδ', pro ὄδι. s. 363.

Οδύς, dentem, acc. ab ὀδύς, ὄγ, ὄ, dens. s. 146.

Οδύς, ὀδύς, ὄ, via. s. 579.

Οδυσσεύς, dat. & ὀδυσσεύς, pro ὀδυσσεύς, genit. Ion. ab ὀδυσσεύς, Ulysses. §. 1016.

Οδυσσεύς, 3. sing. a. i. med. iratus fuit, ab ὀδύζομαι, F. ὀδύζομαι, a. i. ὀδύζομαι. Th. ὀδύζω, irascor. §. 1012.

Ὀζός, s, ὄ, proprie significat ramusculum, stolonem Metaphoricè, homo bellicosus Ὀζός Ἀπόδicitur, quasi ramus è Martis stirpe prognatus. s. 181.

Ὀρέω, genit. ab ὀρέω, ὄρεω, ὄ, nomen montis. §. 632.

Οἱ, illi. s. 69. 77. 86.

Ὀῖ, qui. s. 29.

Ὀῖ, qui. s. 39. ὀῖ, s. 119.

Οἱ, h. c. αὐτοῖς, illi, ab ὄ, ὄ, ὄ. s. 263. s. 20.

Ὀῖα. s. 288. 301.

Ὀῖα, qualia, ab ὄ, s, ὄ, qualis. s. 460.

Ὀῖα, aperi, præf. imperat. act. ab ὄ, aperi, f. ὄ, p. ὄ, & ὄ, præf. med. ὄ, s. 819.

Ὀιδιπόδης, genit. Æol. pro οἰδιπόδης, ab οἰδιπόδης, s, ὄ, nomen viri. s. 163.

Οἶδ', pro οἶδ', novit. præf. med. οἶδ', pro οἶδ', nosti. ὄ, Æolica paragoge, præf. med. οἶδ', ac, s. ab οἶδ', vel οἶδ', scio, f. οἶδ', p. οἶδ'. s. 456. s. 355.

Οἶδ', dat. sing. ab οἶδ', per syncopen pro οἶδ', ὄ, n. g. tumor. Th. οἶδ', vel οἶδ', f. ὄ, tumeo, inflatus sum. §. 109.

Οἶδ', genit. ab οἶδ', ὄ, ὄ, arumna, in acc. οἶδ', hinc οἶδ', calamitosus, οἶδ', ὄ, Ionicè pro ὄ. s. 639. §. 214.

Οἶδ', Poëticè pro οἶδ', præf. part. habitans, commorans, f. ὄ, p. ὄ, ab οἶδ'. Th. οἶδ', s, ὄ, domus. §. 330.

Οἶδ', τι, res domesticæ. ab οἶδ', Ion. pro οἶδ', domesticus. Th. οἶδ', s, ὄ, domus. s. 457.

Οἶδ', acc. ab οἶδ', s, οἶδ', pro οἶδ', à singul. οἶδ', s, τι, domuncula, οἶδ' & οἶδ', domum. s. 576. 523. §. 758.

Οἶδ', s, ὄ, semita, idem quod οἶδ', ὄ, via, semita. s. 290.

Οἶδ', genit. pl. Ion. pro οἶδ', ab οἶδ', ὄ, vitis. Th. οἶδ', s, ὄ, vinum. s. 572.

Οἶδ', dat. sing. nigro. οἶδ', acc. ab οἶδ', οἶδ', qui vinei coloris est. q. ὄ, ὄ, niger instar vini. Vina illa Græcorum calidissima subnigrum imitantur colorem. Th. οἶδ', vinum, & ὄ, oculus. Th. ὄ, video. s. 622. 817.

Οἶδ', οἶδ', vinum. s. 596.

Οἶδ', pro οἶδ', similis. s. 314. s. 386.

Οἶδ'

Quæxén, π, ἡ, patina libatoria,
ex σίρῳ, & χία, fundo, trul-
la, ex qua vinum fundebatur.

S. 744.

οὗτος, pro ὁμοῦ, similis, ὅτι
ergo qualis, item, similis, sed
οὗτος, ὁ, ὁ, solus. Neut. οὗτος,
solum. s. 313.

ὅτι, tantummodò, adverb. ab
 ὅ, ὅς, ὅς, solus, a. um.
 §. 386.

Θῆς, contractè pro ^{θῆς} ^{θῆς}, oves,
acc. pl. Thema est οἷς οἶς, vel
^{θῆς}, ^{θῆς}, ἡ, οὐκ. s. 775.

ὅς, & οἷον, dat. pl. Ion. ab ὅς,
quis. s. 145.

Circa, sagitta. ab *circa*, *z*, *o*, *fa-*
gitta. ab *circa*, *fero*, *f. circa*. *α.*
130.

Ὅτι, & οἱ τ', nom. pl. ab ὅτι. §. 46.

Οἷς, nom. pl. ab' οἷς, ἡς, οἷ,
 quicumque. n. 150.

Oianais, dat. pl. ab oianois, ō, o,
 avis. hinc oianoiſtis, ō, o, augur.
 α. 185. s. 701.

Oct., five ^{dec.} ~~dec.~~, puto. item fero. a.
III.

Oñar, *eviam*, genit. pl. Vide supra ññ. §. 446.

ὁπταῖοι λαμβάνει, οὕτω μορφήν. ἀ
 λλὰ μὲν, ὅ, ὁ, pro panis por-
 tione, bucella, δε ὁπτῶ, οὕτω.
 8442-

Ὀστροπόδιον, ostropedalem, acc. ab
ὀστροπόδης, à πῦς ποδός, pes. 1.
425.

ⲁⲗⲉⲩ, ⲉ, ⲟ, beatitudo, felicitas.
 q. d. ⲟⲗⲉⲩ, ⲃⲉⲩ, hinc ⲟⲗⲉⲩ,
 beatus. = 826, 326.

ὄλιγον, adjct. ab ὀλιγοί, per-
do, F. ὀλίγου, a. i. act. infin.
ὀλίγουσθαι, præt. m. ὀλίγα, & Att.
ὀλιωλα. 2. 326. s. 180. 668.

ὀλίγη, pauxillūna, adverb. ab
ὀλίγῃ, x. ó, paucushinc

Ολίγος, superl. paucissimus, v.
723.480.

Ὀλμειὰς, ᾧ, ῥ, fluviuſin Helico-
ne Boeotiz, ſic dictuſ ab Hol-
meio Sifyphi filio. 9. 6.

Ὀλμγς, x, ὁ, mortarium. : 423.

Ὁλοή, pernicioſa. ab ὀλός, ἡ, ὄν,
hinc & ὀλοή, idem. Th. ὀλ-
λαρες, f. ὀλίστη, perdo. a. 748.

Ὀλυμπος, α, ὁ, Thessalia mons altissimus. & pro ipso caelo ponitur. Hinc ὀλύμπιος, caelestis. & ὀλυμπιάδης, Musæ dicuntur, tamquam Olympias domos inhabitantes. α. 203. §. 390. 25. 52.

Ὁμοί, *similia*, ab ὁμοίς, *similibus*. α.
50.

ὄργη, α, ὁ, tumultus, multi-
tudo. Th. ὄργη, ὦ, ὁ, similis.
α. 155.

ὁ μάρτυς, secutus. a. i. part.
ab ὁμάρτιω, ὦ, sequor, f. ἴσμε.
Th. ὁμάρτι, idem quod ὁμῶ.
simul. 1. 676.

Ὠμβροπλῦς, pluviosa. Alii Ὠμβρο-
 γῆ. est adject. g. f. ab Ὠμβρος
 imber. hinc Ὠμβροπλῦς, pluvio-
 sus. s. 451.

Ὁμβροποιός, τοβυβίας. Vide supra
Ὁμβροποιός. 2. 145.

ὄμβρος, s. ὄ, imber. παρὰ τὰ
ὄμβρ πῶν simul fluere, ubi aqua
copiosè fluit, quod in imbro
(quæ ipsa vox hinc orta est)
fieri solet, hinc ὀμβροπνοῖς,
pluente. a. i. part. ab ὀμβρίν,
ῶ, pluo. s. 492. 415.

ὀμῶμαι, jurabit, 3. sing. fut. 2.
med. verbi ὀμῶμαι, juro, f.
ὀμῶσαι, f. 2. med. ὀμῶμεν, ᾗ.
ῶται, p. ὀμῶμεν, 2. 1. ὀμῶμεν.
2. 194.

Ὁμόλιαις, coetaneos, acc. pl.
ab ὁμόλις, ιος, coetaneus,
Th.

- Th. ὁμοῖς, similis, & ἡλικία, αἰ, ἡ, statura. s. 444.
- Ὁμορῶσαι, pro ὁμορῶσαι, præf. part. f. g. pl. num. ab ὁμορῶ, in unum convenio, Thema ὁμορῶς, α, ὅ, obfes. q. ex ὁμοῦ, simul, & ὅρῳ, loquor. s. 39.
- Ὁμολῶν, turmatim, Adverb. Th. ὁμολῶ, α, ὅ, turba. α. 170.
- Ὁμιχῶν, meiere, præf. inf. ab ὁμιχῶ, q. d. ὁμοῦ χῆσι. s. 727.
- Ὁμῶσι, oculis, dat. pl. ab ὁμῶσαι, video. F. ὁμῶσαι. P. ὁμῶμαι. hinc est ὁμῶς, αἰ, τὸ, oculus. α. 262.
- Ὁμόθι, simul, ab ὁμοῦ, Th. ὁμοῖς, ἡ, ὅ, similis. s. 109.
- Ὁμοῖ, five ὁμοῖ, α, ὅ, similis, Poëtice ὁμοῖ, Th. ὁμοῖς, ἡ, ὅ, similis. s. 145.
- Ὁμοκλῆς, genit. ab ὁμοκλή, ἡ, hortamentum, comminatio. q. λῆ, ὅ, ὁμοῦς κέλευσθ. Eustath. Th. κέλομαι, hortor, jubeo. α. 431.
- Ὁμοῖ, eundem. ab ὁμοῖς, unde est ὁμοῖ, s. 508.
- Ὁμόσῃ, juraverit. a. i. subj. ὁμόσας. a. i. part. pro ὁμόσας. ab ὁμῶσαι, fut. ὁμόσω, a. i. act. ὁμόσει. s. 232.
- Ὁμοῦ, simul, ab ὁμοῖς, similis. s. 243.
- Ὁμοφακῆς, nom. pl. q. ὁμοῖ ἐς τὸ φαγεῖν, crudi ad vescendum, ab ὁμοφαξ, α, ὅ, uva acerba. α. 399.
- Ὁμόφρων, σι, ὅ, ἡ, concors, acc. pl. ὁμόφρονες, ab ὁμοῖς, similis, & φρέων, νός, ἡ, mens, animus. s. 60.
- Ὁμῶς, tamēn. sed ὁμοῦς, simul. Th. ὁμοῖς, ἡ, ὅ, similis. s. 3. 20.
- Ὁ, δι. ἀφ' ἑκείνου ἐν δὲ δόμον δι. τε διῖτ domum suam. δι postpositum accusativo, valet ad. α. 38.
- Ὁπι, quemque. s. 3.
- Ὁπιας, αἰ, τὸ, utilitas, emolumentum, ab ὅπῃ profum. f. ὅπῃ. s. 41.
- Ὁπιδος, α, τὸ, probrium. hinc ὀπιδίζειν, exprobrare. s. 311. 718.
- Ὁπιδων, somniorum, gen. pl. ab ὀπιδος, α, ὅ, somnium. Th. ὀπιδος, somnium, nomen indeclinabile. s. 212.
- Ὁπιδων, juvat. 3. præsent. ind. sing. ab ὀπιδων, seu ὀπιδων, f. α. ὀπιδων, a. i. ὀπιδων, s. 429.
- Ὁπιδων, αἰ, τὸ, nomen. Ἀολι- cè ὀπιδων, ὀπιδων pro ὀπιδων. hinc ὀπιδων, celebres, nominandi. s. 148. 369.
- Ὁπιδων, appellavit, a. i. act. ab ὀπιδων, nominato, f. αἰ, a. i. ὀπιδων, Th. ὀπιδων, nomen. s. 80.
- Ὁπιδων, præf. part. convicians, ab ὀπιδων, vitupero, f. ὀπιδων. Th. ὀπιδων, vitupero. s. 258.
- Ὁπιδων, quemcumque, ab ὀπιδων, αἰ, πῃ. ab ὅς, & πῃ, quis. s. 82.
- Ὁπιδων, unguis. ab ὀπιδων, ὀπιδων, ὅ, unguis. prov. ἐξ ὀπιδων λέων, ex ungue leonem. ὀπιδων, dat. pl. Ion. α. 266. s. 202.
- Ὁπιδων, acutum. In plur. pro ὀπιδων, capitur, & metri gratiā pro ὀπιδων, ab ὀπιδων, ὀπιδων, ὅ, acutus. ὀπιδων, dat. pl. Ion. ut αἰχμῆς ὀπιδων, micronibus acutis. α. 289. 348.
- Ὁπιδων pro ὀπιδων, vocem, sonum, acc. ab ὀπιδων, ὀπιδων, ἡ, vox, q. ab ὀπιδων, dico.
- Ὁπιδων, dat. præf. ind. ὀπιδων, a. i.

- α. 1. aet. inf. ab ὀπάζω, *persequor, sequi jubeo, praebeo*. ὀπάζεις, pro ὀπάζεις, part. a. 1. aet. s. 168. θ. 433.
- Ὀπερ, quod. θ. 864.
- Ὀπηδῆ, *comitatur*, 3. perf. praes. ind. ab ὀπηδῆω, *comitor*. Th. ὀπάζω, f. αἶσω, *persequor, comitem do*. s. 142.
- Ὀπί, *voce*, dat. ab ὀψ, ὀπᾶς, ὅ, *vox*. Vide ὀπα. s. 29, 806.
- Ὀπίζετο, *curebat*, imperf. ab ὀπίζομαι, *curo*, ab ὀπις, ἰδης, ἡ, *ultio, cura*. α. 21.
- Ὀπίειν, *metri causā*, pro ὀπίειν. Th. ὀπίσω, *retro*. θ. 3.
- Ὀπίωδοντ', pro ὀπίωδοντα, *spectantem*, praes. part. acc. casus, ab ὀπίωδω, ab inusitato ὀπίω. Thema est ὀπίωμαι, *video*. s. 29.
- Ὀπί, acc. sing. ab ὀπις, ἰδης, ἡ, *ultio, vindicta, cura*. s. 251.
- Ὀπίειν, *adverb. ponē, à tergo*. ab ὀπίω, Poët. pro ὀπίσω, *retro*. sum, *retro*. s. 469. 741.
- Ὀπλᾶ, *instrumenta*, ab ὀπλον, α, τὸ, *arma*. θ. 813.
- Ὀπλῆς, acc. ab ὀπλῆς, ἰϑ, ὅ, *nomen viri*. α. 180.
- Ὀπλή, *ungulam, ungulā pecus est armata*, ab ὀπλή, ἡς, ἡ. Th. ὀπλον, α, τὸ, & in pl. τα' ὀπλᾶ, *arma*. s. 589.
- Ὀπλόετ', *minimus natu*, superlat. grad. in comp. ὀπλόετ', α, ὅ, *junior*. ab ὀπλον, α, τὸ, *arma*. θ. 137.
- Ὀπόπῃ, *quando, cum*, ex ὅπῃ, ὅπ' ὀρκεῖν, ἡ, ut *liquet ex ὀπόπῃς ὀπώ*, &c. sicut & *ληκῆς* sunt complura, quorum alia ratio reddi nequit, ut *πεντήκοντα*, &c. ὀπόπῃ idem quod ὀπόπῃ. π duplicatur *metri causā*,
- ὀπόπῃ ex ὀπόπῃ & αἶν, *ubi*. α. 397. θ. 782. s. 543.
- Ὀππῃ, Poëtice, pro ὀπῃ, *ubi*. θ. 387.
- Ὀππῆριον, *utram*, acc. f. gen. Poët. ab ὀππῆριος, *uter*. Them. ππῆριος, α, ὅ, *uter*. θ. 549.
- Ὀππῆριος, α, ὅ, *autumnalis*, ex ὀππῆριος, ας, ἡ, *autumnus*, q. d. ὄρῳ ὀπῶ, *tempus succi*. s. 674.
- Ὀρῶνται, *spectat*, 3. perf. praes. ind. verb. med. ὄρῳ δὲ εἰς αἶδης ὄρῶνται, *caput pavimentum spectat*, est *lenis descriptio*. ab ὄρῳ, *video*. imperf. ἰώρων, perf. ἰώρωνται. s. 534.
- Ὀρείχαλκῳ, *genit. Ion. ab ὀρείχαλκῳ. orichalcum, æs montanum*, ab ὄρος, ἰϑ, τὸ, *mons*, & χάλκῳ, α, ὅ, *æs*. α. 122.
- Ὀρίζαι, *porrigere*, α. 1. infinit. ὀρίζομαι, part. f. g. α. 1. med. ab ὀρίζομαι, *porrectis manibus prendo*. Th. ὀρίζω, f. ξω, *porri-go, extendo*. θ. 433.
- Ὀρίϑ, *montis*, gen. singul. à τὸ ὄρϑ, *mons*. α. 374.
- Ὀριστόμων, *in montibus pascentis*, genit. ex ὄρϑ, ἰϑ, τὸ, *mons*. & ἰμῶν, *pasco*, in praet. m. ἰνέμεν. α. 407.
- Ὀρῆται, *orta fuerit*. 3. sing. α. 2. med. subj. ab ὄρω, in med. ὄρομαι, η, ηται, *praesens & aor. 2. coincidunt*. in subj. Hinc est *Latinorum orior*. θ. 782.
- Ὀρθός, *rectus, erectus*. hinc
- Ὀρθαὶ τρίχες, *erecti pili*. α. 391.
- Ὀρῆϑ, g. com. *arduus*, ex ὄρῃ ὄρῃς, ὅ, ὅ, *rectus*. s. 290.
- Ὀρῆρῳ, ας, ἡ, *manē lugens*. ab ὄρῃ, α, ὅ, *tempus matutinum*, & γάω, f. ἡσῶ, *gemo*. s. 568.
- Ὀρῆρ, genit. ab ὄρῃ, τὸ, *diluculum*,

- culum, ὄρρη ἀνιστάμενος, ἡνὰ τὴν
βίαν ἀρκεῖται ἐν. Diluculo sur-
gens, ut tibi victus sufficiens sit.
s. 277.
- Ὄρθε, dat. sing. nomen proprium
viri, ὄρθος, s, ὁ. 9. 293.
- Ὄρθε, s, ὁ, juramentum, aut
potius Numen quod præerat
jurijurando. 9. 231. s. 219, 804.
- Ὄρμησιν, impetum faciunt, 3. pl.
a. 1. act. subj. ab ὀρμῶν, ὦν,
impetu feror, f. ἵστω, ὀρμηθή-
σαι, a. 1. pass. infin. Them. ὀρ-
μη, ἡς, ἡ, impetus. s. 403. s.
526.
- Ὄρμεις, monilia, acc. pl. ab ὀρμος,
s, ὁ, monile, colli ornamen-
tum. s. 74.
- Ὄρνις, ἰδός, ἡ, avis. s. 212.
- Ὄρθε, s, ὁ, mons. At ὄρεος, s,
ὁ, terminus. 9. 2.
- Ὄρευσεν, irruerant, pro ὄρευσαν,
3. pl. a. 1. act. indic. ab ὀρέω,
ab ὀρω formatum est, sicut &
ὀρέω, & ὀρυσμα. item, ὀρώρεα, ἃ
præter. med. ὄρερε per metath.
ὄρερε. ὀρέω, pro ὀρέωσιν, pra-
cipitans, part. a. 1. act. f. g. ab
ὀρέω. s. 437.
- Ὄρπηξ, stimulum, acc. ab ὀρπηξ,
ἡξος, ὁ, virga aculeata è ramo.
s. 468.
- Ὄρφανός, orphanos, ab ὀρφανός, s,
ὁ, orphanus, pupillus, q. ab
ὀρφνός, obscurus, q. d. ὁ ἐν σκο-
τει ἀν, negligitur enim & velu-
ti in tenebris versatur. Flecti-
tur more adjectivorum. s. 330.
Vide Manuale N. T.
- Ὄρχισμα, ἔμμαι, salto, 3. pers.
pl. num. ὀρχιῶνται, tripudiant,
saltant. Doricè, pro ὀρχιῶνται,
f. ἵστανται, a. 1. med. ὀρχισά-
μεν. Hinc ὀρχισμός, s, ὁ,
chorea. s. 282. 9. 4.
- Ὄρμος, s, ὁ, pulvinus, ordines
vitium. s. 296.
- Ὄρμη, excitabatur, 3. plusq. perf.
med. verbi ὀρω, excito, f. πῶν,
& σιν, præter. m. ὄρμεν, & ὄρε-
ν, quod activè & passivè usur-
patur. s. 274.
- Ὄρμη, videns, præter. part. ab ὀρμῶν,
ὦν, f. ὄρμη, p. ὄρμη. Att. ὄρ-
μη. s. 426.
- Ὄς, qui. s. 8.
- Ὄς, suus, πατὴρ οἷς ἐν, ad patrem
suum. 9. 71.
- Ὄσα, quanta, & ὅσα, ab ὅσος,
& Poët. ὅσος, s, ὁ, quantus.
9. 475.
- Ὄσα, ἡς, ἡ, vox. 9. 10.
- Ὄσαι, pro ὅσαι, quotquot, pl. n.
f. g. ὅσας, pro ὅσα, quacumque.
ab ὅσος, & Poëticè, ὅσος, ὦν,
ὁ, quantus. 9. 183.
- Ὄσεν, prævidebat, imperf. ver-
bi ὀσέμεν, video. Æolicè, pro
ἐπὶ ὀσέμεν, f. ὀψέμεν, p. ὀψέμεν.
s. 551.
- Ὄσος, s, ὁ, & ὅς, πῶν, oculus.
ὀσος, oculis. ὀσος, dualis nu-
meri, pro ὅσος, per apocopen
ὀσος, ὦν. s. 426.
- Ὄσον, quantum, Poëticè, pro
ὅσον. 9. 49.
- Ὄσεν, quicumque, Poëticè, pro
ὅς ἂν. ὅσος, quotquot. ὀσος, pro
ὅσος. 9. 154. s. 303.
- Ὄσιν, ossa, pl. num. ab ὀσέον, ὦν,
ἡς, ὦν, os ossis. s. 540.
- Ὄτ, pro ὅτ, ut & ὅτ. s. 113.
- Ὄτε, quando, quum. Notetur dis-
crimen. ὅτε, quando, extra in-
terrogationem. πῶν, quando?
in interrogatione. s. 89.
- Ὄτεος, s, ὁ, sonus. 9. 709.
- Ὄτρελώς, celeriter, οὐσσην, ad-
verb. Th ὀτρεῶν, f. ὠν, inci-
to, instigo. s. 410.

- Ὅτι**, quia, quoniam, ὅτι πέρις, quàm celerrimè, Poëticè, pro ὅτι, quod. s. 48.
Ὅν, non, ὅτι, pro αἰδία, more Hebræorum. s. 244.
Ὅν, non, Poëticè, pro ὅτι. s. 181.
Ὅντα, acc. pl. aures, ab ὅτι, αἰς, τὸ, Poëticè, pro ὅτι, ὅτι, dat. pl. ὅτι. s. 702.
Ὅτι, neque, ὅτι, pro ὅτι, per apostrophum. s. 40.
Ὅτιμῃ, nusquam, adverb. ab ὅτιμῃ, ex ὅτι, & ὅτι, ὅτι, unus. s. 218.
Ὅτις, τὸ, pavimentum, idem quod ὅτις, s. 1, τὸ, hoc in nominat. inusitat. illud in nom. & acc. tantum usitatum. s. 524.
Ὅτιν, nullum, ab ὅτις. ὅτιμῃ, ὅτιν, nullus, a, um. s. 311.
Ὅτις, nusquam, ex ὅτι, quando. Thema, ὅτι. idem. s. 176.
Ὅτις, neuter, ex ὅτι, & ὅτις, alter. s. 178.
Ὅτις, neque ullum, ex ὅτι, & ὅτι, quid. s. 147.
Ὅτις, ὅτι, ὅτι, limen, ab ὅτις, s. 1, τὸ, solum. s. 749.
Ὅτις, sequente tenui, non : ὅτι, sequente vocali aspirata. s. 11, 320.
Ὅτις, non amplius, ex ὅτι, & ὅτι, adhuc. s. 34.
Ὅτις, idem quod ὅτις, ὅτι, ὅτι, sic ὅτις, ὅτις, perniciosus Mars. Them. ὅτις, f. ὅτις, perdo. s. 192.
Ὅτις, Poëticè pro ὅτις, miseram, acc. ab ὅτις, factum ex aor. 2. ὅτις, interposito ν, metri causâ. Th. ὅτις, f. ὅτις, aor. 2, med. ὅτις. s. 717.
Ὀλύμπος, olympus, quasi ὅτις, λαμπος, totius lucens, ὅτις, gen. Ion. ὅτις, ad olympum. hinc ὅτις, olympus, vel celestis, s. 2, mutatur in ὅτις Poëticè. s. 855.
Ὀν, pro ὅτις, cuius rei gratiâ, ὅτις, per apostrophum ὅτις. s. 139, 517.
Ὀν, igitur, τὸν. s. 299.
Ὀν, nusquam, ex ὅτι, & ὅτι, & hoc ab ὅτι, quando. s. 813.
Ὀν, nondum, ex ὅτι, & πῶ (enclitic.) quodammodo, hoc ab ὅτι. s. 273.
Ὀν, dat. sing. ab ὅτις, ὅτις, ὅτις, cœlestis. Th. ὅτις, ὅτις, ὅτις, cœlum. s. 486.
Ὀν, ὅτις, cœlum. Hinc ὅτις, Ionicè, pro ὅτις, Urania, una ex Musis, ὅτις, è cœlo, cœlitus, ὅτις, cœlicolarum, genit. plur. ab ὅτις, ὅτις, ὅτις. s. 45, 78, 939.
Ὀν, meiere, præf. infinit. pro imperativo, more Hebræorum. Vide in ὅτις. s. 758.
Ὀν, pro ὅτις, montis, ὅτις, pro ὅτις, Poëticè, montes, dat. pl. ὅτις, ab ὅτις, ὅτις, τὸ, mons. s. 232.
Ὀν, Ionicè, pro ὅτις, dat. singul. ab ὅτις, ὅτις, ὅτις, cauda. s. 431.
Ὀν, mulos, acc. pl. ab ὅτις, Ionicè, pro ὅτις, ὅτις, & Ion. ὅτις, ὅτις, mulus, ab ὅτις, ὅτις, τὸ, mons, quod hujus jumentum magnus sit usus circa montana opera. s. 791.
Ὀν, meias, 2. sing. a. i. act. subj. ab ὅτις, f. ὅτις. Th. ὅτις, s. 729.
Ὀν, seu potius, ὅτις, nomen viri. s. 186.

Οὗς, quos, ab ὅ, ἡ, ὅ. At ὅς, sui, ab ὅς, ἡ. ὅ. 9.45.

Οὐπίμῃ, Ionic. pro ὑπείμῃ, præf. inf. ab ὑπῆμι, seu ὑπῆμι, vulnero. hinc part. ὑπείμῃ, vulneratus. nisi velis in præf. pass. per syncopen dici, pro ὑπῆμῃ, ab ὑπῆμι, f. ἄσμι. idem quod ὑπῆμι, ὦ, f. ἡσμι. α. 335. 363.

Οὐπῆ, pro ὑπῆ, vulneravit. ab ὑπῆμι. α. 461.

Οὐπ, neque, & ὅτ, pro ὅπ, ut & ὅτ. α. 217. ε. 130. 784.

Οὐτ, cuiusque, genit. ab ὅς, qui. ε. 534.

Οὐπῆ, ὅ, & ἡ, nullus, non aliquis, h. e. nullus. ε. 15. ὅπ, nusquam. ε. 105.

Οὐπῆ, αὐτῇ, τῷ, ex ὁ αὐτός, hic. ε. 293.

Οὐπῆ, sequente vocali, sic, ὅπ, sequente consona. ε. 424.

Οὐπῆ, auget, 3. præf. ind. verbi ὀφῆμι, adaugeo. in præf. imperat. ὀφῆμι, fove. ε. 14. 213.

Οὐπῆ, ὅ, ὅ, oculus. ὀφῆμι, dat. pl. Ion. Th. ὀφῆμι, video. ε. 267. 9.451.

Οὐπῆ, serpentis, genit. ab ὀφῆς, ὅ, acc. ὀφῆ. α. 161.

Οὐπῆ, adverb. Poëticè, pro ὅπ, ut. ε. 260. ὀφῆ, ὅπ, ut dicam. ε. 341.

Οὐπῆ, dat. pl. ab ὀφῆς, ὅ, ὅ, supercilium. 9.827.

Οὐπῆ, 2. 1. part. act. contristatus, ab ὀφῆμι, ὅ, gravatè fero.

Οὐπῆ, ε, ὅ, qui serò arat, ex ὀφῆμι, ἀρο, & ὀφῆ, serò, adverb. ε. 490.

Π.

Πᾶσις, genit. pro πᾶσις, Doricè, à πᾶσις, ε, ὅ, Pegasus, alatus Persei equus. Them. πᾶσις, ὅς, ὅς, fons. α. 70.

Πᾶσις, omnino malus, ut πᾶσις, ὅς, infamissimus dies, ex πᾶσις, πᾶσις, πᾶσις, omnis, ε, & καὶ, ε, ὅ, malus. ε. 813.

Πᾶσις, ε, ὅ, collis ubi multi lapides sunt quasi compacti, & in unam coaluerunt cauetem. Thema, πᾶσις, vel πᾶσις, compingo, f. ξω. α. 439.

Πᾶσις, prorsus aurea, quasi dicas, πᾶσις, χρύσεια, à χρύσεια, ε, ὅ, aurum. 9.335.

Πᾶσις, passus, in f. g. πᾶσις, 2. 2. part. act. à πᾶσις, patior, f. πᾶσις, 2. 2. ὀφῆμι, præf. med. πᾶσις. ε. 218. 9. 276.

Πᾶσις, puer, & Ionica diæresi, πᾶσις, παιδῆς, in accus. πᾶσις, pro πᾶσις, in dat. pl. & Ion. πᾶσις, παιδῆσι. ε. 399. 130. 50. 278.

Πᾶσις, ludentes, præf. part. à πᾶσις, F. πᾶσις, & σι, ludo. α. 277.

Πᾶσις, dat. plur. Ionicus, asperis, à πᾶσις, 100, ε, asper, præruptus. Thema, πᾶσις, πᾶσις, loca prærupta. 9.860.

Πᾶσις, luctatur, à πᾶσις, ε, ὅ, lucta, hinc πᾶσις, uctor. ε. 413.

Πᾶσις, manibus. dat. plur. à πᾶσις, palma, πᾶσις, dat.

- dat. plur. Ionic. pro παλαίμας, α. 320.
- Πάλιν, adverb. *iterum*, rursus. α. 673.
- Παλιάρχις, revocabilis, ex πάλιν, & ἀγείρωμαι, colligor. Th. ἀγείρω, f. ῥῶ, congreco. α. 93.
- Παλιάξ, pro παλιδιώξ, q. d. post insecutio. Thema διώκω, persequor, insecutor, f. ξω, p. ωχα. α. 154.
- Παλλάς, ἄδης, ἡ, Pallas, Sapientiae dea, quae & Minerva dicitur. α. 76.
- Πάλλαντι, dat. à πάλλας, nomen viri. πάλλαντι, acc. 9. 376.
- Πάλλω, jactabat, imperf. pro ἵππαλιν, à πάλω, vibro, agito, f. αλώ. α. 321.
- Πάμπαν, adverb. prorsus, q. d. πάντως πάντως. α. 275.
- Παμφαίνων, præf. part. à παμφαίνω, totius appareo. μ est ante φ, quae literae sunt cognatae, & ut ita dicam, consanguineae, ex πᾶς, πᾶσι, πᾶν, omnis, & φαίνω, appareo, f. αῶ, p. πίφαγκα, α. 1. ἴφῃνα, α. 2. ἴφαρον. α. 567.
- Παναίολος, omnino varius. ex πᾶς, & αἰόλος, α, ὅ, varius. α. 139.
- Παναπήμων, prorsus innoxia, ex ἀπήμων, οἶος, ὅ κ' ἡ, illæsus. Th. πήμα, αἰός, πῆ, damnum. α. 811.
- Πανάρις, longè præstantissimus, ex πᾶν, & ἄρις, præstantissimus. Th. ἄρης, εὖς, ὅ, Mars. α. 293.
- Πανδιονίς, Fabula de filia Pandionis. α. 568.
- Πανώρεα, nomen mul. videtur epitheton telluris, quae omnis generis fruges profert. ex πᾶς, & ὤρεα. α. 81.
- Πανδύνασι, dat. pl. Ionic. omnibus ad unum Græcis, à πανδύνας, ex πᾶν, & ἵδω, αἶος, ὅ, Hellen, Græcus. α. 528.
- Πανέφθον, genit. à πάνεφθος, omni ex parte coctus. Thema, ἔψω, coquo, elixo, f. ἔψου. α. 208.
- Πανμύειος, toto die. ex πᾶν, & ἡμέρα, seu ἡμέρας, dies. α. 396.
- Πανύχνης, tota nocte, elegantia poetica, ubi nomen ponitur pro adv. Them. νύξ, νυκτὶς, ἡ, nox. α. 46.
- Πανόπη, nomen mul. q. d. pro omnibus loquens. 9. 250.
- Πάντοθεν, undiqueque, adverb. à πᾶς, πᾶσι, πᾶν, omnis. α. 625.
- Πανέλιω, acc. f. g. πανέλιον, gen. pl. à πανέλιος, α, ὅ, omnigenus, varius. Th. πᾶς, omnis, 9. 830. α. 621.
- Παντὶς, παντὶ, πάντοτε, &c. Vide in πᾶσι.
- Παπρωίνων, præf. part. à παπρωίνω, circumspicio. α. 444.
- Παρά, cum Genit. à, ab. α. 51.
- παρ', pro παρὰ. α. 27. Cum dat. apud. α. 130. Cum accus. trans, præter, &c. α. 169.
- πάρω, pro πάρω, urgent. α. 454.
- Παραγίγεται, 3. perf. præf. adest. Thema, γίνομαι, seu γείνομαι, sum, f. 2. παῖς. γήγνηκα, p. γήγνηκα, α. 2. m. ἑγγόμην. 9. 432.
- Παρακαίεμα, importuna, à παρακαίειος, seu παρακαίεος, in-tempestivus. Th. καιρός, εἶ, ὅ, occasio, tempus. α. 329.
- Παραμυθήσεται, prateras, 3. præf. subj.

subj. à *παραιρέω*, prætereo.
Th. *αἰνέω*, f. *ψω*, commuto.
s. 409

Παραδοσία, *delictum*, *transgressio*,
idem quod *παράδοσις*, ex *πα-*
ρά, & *βάω*, eo, incedo s.
δ28.

Παραφάρμακοι, appellantes, me-
tri gratiā, inserto, ι, vel per
epenthesein Poët. est aor. 1.
part. med. à *παράφημι*, hortor.
Them. *φημι*, seu *φαίω*, dico.
§. 90.

Παρακρίτη, dativ. à *παρακρίτης*,
α, ο, *maritus*, *παρακρίτης*, η,
marita, *υχορ*, *συν αἰδίδη πα-*
ράκριτι, ex *παρά*, juxta, & *κρί-*
τι, ης, η, cubile, lectus. θ. 328.
928.

Παραφαινύμεν, Ionicè pro *παρε-*
φαίνεν, *revelare*, præf. inf. pro
imperat. Them. *φαίω*, f. *ιῶ*.
s. 724.

Παραχέω, est a. 2. act. infin. à
παρίχω, efficio, præsto, *παρε-*
χον, 3. pl. imperf. act. Them.
ἔχω, habeo, f. *ἔξω*, & *χέω*,
p. *ἔχημι*, a. 2. *ἔχον*. s. 712.
α. 84.

Παρεῶν, gen. pl. à *παρεῖα*, αῖς, η,
gena, *maxilla*. α. 267.

Παρεκβαίνουσι, *exorbitant*. 3. plur.
ind. præf. ex *παρά*, ex, &
βάω, eo, f. *βίστημι*, p. *βίβη-*
μι, a. 2. *ἴδω*. s. 226.

Παριλαύω, *aveho*, prætervehor.
Th. *ἐλαύνω*, agito, f. *ἐλάσω*,
p. *κω*. α. 353.

Παρελίζατο, *concupuit*, cum dat.
a. 1. m. ind. à *λέζωμαι*, *cupio*,
f. *λέξομαι*. §. 278.

Παρελθεῖν, *pervenire*. a. 2. inf. Th.
ἔρχομαι, venio, f. *ἐλθούμαι*,
a. 2. *ἤλυθον* & *ἤλθην*, p. m. *ἤλυθα*.
s. 216.

Παρίξ, *extra*, dicitur & *παρὰ*.
Them. *ἐκ* vel *ἔξ*, ex, è. α.
352.

Παριόντες, *praesentis*, Ionicè pro
παρόντες, genit. præf. part. à
παρά & *οἶμι*, sum. s. 366.

Παριεύμεν, *adesse*, *adstare*. Ioni-
cè pro *παριστάμεν*, præf. act. in-
fin. à *παρίστημι* pro *παρίζημι*.
Non solum *ἵστημι*, sed etiam
ἵστημι usitatum est, f. *στήσω*, a. 2.
ἵστω. θ. 439.

Πάριτον, à *παίρειμι*, *adsum*. Th.
οἶμι, sum. §. 420.

Παρίχθην, apposit. 3. pers. præf.
imperf. à *παραχίζω*, idem quod
παρίχω, *præbeo*. Th. *ἔχω*, ha-
beo. §. 639.

Παρίτεσσι, *deflexerunt*, a. 2. act.
à *παρατρέπω*, *diverto*, *deflecto*,
f. *ψω*, p. *φα*, a. 2. *ἵτροπον*, p.
m. *τίτροπον*. §. 103.

Παρθένω, α, η, *virgo*, hinc *παρ-*
θίνω, & *παρθενικός*, η, *ὄν*,
virginæus, *virginalis*. s. 256.
§. 244. s. 63.

Παρεκλίνουσι, *deflectunt*, pro *πα-*
ρακλίνουσι, 3. pers. pl. ind. præf.
à *κλίνω*, f. *ιῶ*, *reclino*, p. *κέκλι-*
μι s. 262.

Παρήγορος, genit. Ion. à *πάργωρος*,
α, ο, *nomen montis in Del-*
phis. §. 499.

Πάργισ, seu *παργισ*, idem quod
παργς, ante. §. 531.

Πάργς, ante. Adverbium vel tem-
poris vel loci. α. 119.

Πᾶσι, f. g. à *πᾶς*, *omnis*, *παντός*,
in accus. *πάντε*, *πᾶσιν*, *πάν*,
gen. plur. *πασάν*, Ionicè pro
πασάν, dat. pl. *πᾶσι*, & *πᾶσιν*,
& Ion. *πάντασι*, *πάντησιν*, pro
πάσαις, *πάντε*, pro *πάντε*, *πάν-*
τη, *ante h. passiv.* s. 125. 76.
511. §. 828. 372.

Πασθίη, nomen mul. §. 247.

Πασθίη, nomen mul. quia ad omnes currit. §. 352.

Πάχῃ, patitur. à πάχω, F. πίσημαι, præf. med. πίποιθα, aor. 2. ἔπαθον. s. 211.

Πατήρ, pater, genit. πατρός, πατρὸς, dat. πατρί, acc. πατέρα, tantum. vocat. ὦ πάτερ. hinc πατρὶς, ἰδὸς, ἡ, patria. α. 1. s. 5. 9. 259. θ. 73.

Πατρὸς ἀσπίνης, patruos, ex πατρὸς, pater, & ἀσπίνης, frater. Th. κείος, frater, & γένεμαι, nascor. §. 502.

Πατρῷος, α, ὁ καὶ ἡ, paternus. Th. πατήρ, pater. s. 376.

Παῦε, desiste, præf. imperat. act. παύθη, 3. sing. a. 1. pass. f. παύσω, p. πίπαυμαι, a. 2. ἔπαυον. α. 449. §. 533.

Παῦρον, exiguum. παῦρον δὲ ἐπὶ χρόνον, ad exiguum tempus. à παυρός, ε, ὁ, Poëtic. paucus. Hinc παῦρος, neut. pl. adverb. τὰρδ. hinc & παυροῖον, pauxillum. Th. παύω, f. παύσω, cessō. s. 133. 326. θ. 780.

Παχίαι, densas, acc. pl. à παχύς, εἶα, ὁ, densus, crassus, in genit. παχέος, in accus. παχύν. s. 509. 497.

Πέδιον, α, τὸ, calcens, talare, §. 12.

Πέδιον, α, τὸ, campus. πεδίοιο, genit. Ion. πεδίων, adverb. ex fundo. Th. πίδα, α, τὸ, solum. α. 378. 342. θ. 680.

Πείθῃ pro ἔπειθε, persuasit, imperf. à πείθω, persuadeo, πείθω, Suada, Dea eloquentiæ præses. Th. πείθω, f. πείσσω, a. 2. m. ἔπειθω, præf. med. πίποιθα. α. 450. s. 73.

Πείκειν, tendere, præf. inf. à πείκω,

vel πείκω, pecto, f. ξω, α. ἔ. pass. ἐπείχθην. α. 773.

Πείραται, pro πείρατα, termini. dat. pl. πείρασιν. à πείρας, αἰθερ, τὸ, finis. s. 168.

Πειρῶμαι, periculum fecisse, a. 1. inf. pass. à πειρώω, ὦ, conor, nitor, f. αἶσω, vel ἵσω, p. πειρώμαι. Th. πείρω, α, ἡ, conatus. α. 359.

Πειρῶται, nomen viri, ardelio. α. 179.

Πέλαιος, εἶα, τὸ, profunditas maris, pelagus, πέλαιος ἡ ἀκτίς κατ' ἀνέφερον, vel quia πέλαιος ἀγρ. §. 131.

Πελάσιος, accedens, a. 1. part. à πελάζω, f. σω, appropinquo. Them. πέλαιος, adverb. propè. s. 372.

Πελεμίζει pro πελεμίζετο, imperf. pass. contremuit, quassatus fuit, πελεμίζεται, concutitur, 3. præf. ind. pass. à πελεμίζω, f. ξω, moveo, quasso. §. 842. 458.

Πέλῃ, 3. perf. ind. à πέλω, sum, πέλῃ pro ἔπλεον, 3. imperf. act. πείλωμαι, idem quod πέλω. α. 164. s. 808.

Πελής, α, ὁ, nomen viri. θ. 996. Πελώρη γαῖα, terra vasta, πέλαιος, α, ὁ, ingens, πελώριος, idem quod πέλαιος, à πέλω, αἶα, τὸ, monstrum. θ. 159. 295.

Πέμπει, pro ἔμπει, misit, imperf. πέμψαν, pro ἔμπειψαν, a. 1. ind. act. à πέμπω, f. ψω, mitto. s. 84.

Πέμπη, quinta, dativ. cas. πέμπῃς, acc. plur. πέμπῃσι, dat. pl. à πέμπη, α, ὁ, quintus. Them. πέντε, quinque. s. 803. 802.

Πίναξ,

Πίνω, præt. inf. à πίνωμαι, ago, efficio. unde est ἡ πινία, ramperias, Ionicè, πινίη. s. 497. 773.

Πένθος, πένθος, πένθος, luctus, mœror. πένθος μὲν πένθος ἔχοντες. propterea alium corde dolorem. §. 98.

Πέντε, quinque. s. 613.

Πενήντη, quinquaginta. s. 662.

Πεντηντηκάρων, ex πινήντη, quinquaginta, & κάρων, u, τὸ, caput. §. 312.

Πεντόμοιο, genit. Ion. à πντοζῶ, u, ἡ, manus. ex πέντε, quinque, & ὅζῶ, ramus. Digiti sunt veluti quinque ramusculi, & homo est quasi arbor inversa. s. 742.

Πεπληγμένος, pollutus. perf. part. pass. à πηλίσσω, inquino, tordeo. f. ξω. p. πεπληγμένος. a. 1. ἐπληγμένος. Th. πηλῶ, f. αλῶ, vibro. alii à πηλός, ὤ, ὅ, lutum. s. 733.

Πεπιρριπτός, confixa, perf. part. pass. à πέρω, transadigo, f. πέρω, perf. pass. πέπιρριπτός, p. m. πέπιρριπτός. s. 205.

Πεπύρριπτός, expertus sum, perf. pass. Doricè pro πεπύρριπτός, à πύρριπτός, ὤ, tenso, f. αἶσω & ἥσω. Them. πύρριπτός, ας, ἡ, conatus. s. 660.

Πεπυρριπτός, sapientia. perf. part. Them. πύρριπτός, flo, spiro: unde πύρριπτός seu πύρριπτός, f. σω, præt. pass. πέπυρριπτός, sapiens sum. s. 731.

Πίπτω, pro πίπτω, præt. med. confidit. à πείθω, persuadeo, f. πείσω, p. πίπτω, a. 2. ἔπιπτον, s. 375.

Πέπων, mollis, vocativi casus, à πέπων, οἶος, ὅ, ἡ, maturus,

mitis. Them. πέπων, coquo, f. ψω, præt. pass. πέπιρριπτός. α. 350.

Πιπτόμενος, volabat, 3. sing. plusq. pass. à πηπτόμαι, ὤμαι, volo. Thema πέτομαι, unde est πηπτόμενος, & hinc πηπτόμαι. α. 148.

Πίπτω, satis constitutum esset, 3. sing. pl. perf. pass. per syncopen pro πηπτόμενος, à πηπτόμαι, determino, f. αἶσω, perf. pass. πηπτόμενος, & per syncopen πέπιρριπτός. Th. πηπτός, οἶος, τὸ, terminus. §. 464. 475.

Πηπυρριπτός, plur. perf. part. pass. hinc πηπυρριπτός ἥσων, prudens, callidus, à πηπύρριπτός, denso. Thema πύρριπτός, dense. θ. 484. s. 793.

Πέπλος, pro πέπλος, folia. à πέπλος, folium. à πηπύρριπτός, expando, vel πηπύρριπτός, f. αἶσω. s. 680.

Περί, præt. inf. Th. περί, ὤ, ἡ, ἡσων & αἶσω, transeo. s. 738.

Περί in fine quamvis. Διὶ περί, quamvis sint dii. §. 739.

Πέρω, ultra, Ionicè pro πέρω, idem quod πέρω, ultra. θ. 215.

Περί-ἰδων, induit, imperf. à περι-ἰδών, induo. Th. δύνω & ἰδών, f. δύνω, a. 2. ἰδών. α. 124.

Περί-ἰδων. Vide in ἰδων. α. 123.

Περίγλωσσις, cuspidulosa folia, per syncopen pro περιγλώσσις. Th. γλώσσις, vel γλώσσις, ὤ, ἡ, cuspidis, acies. α. 398.

Περί, cum Genitivo pra, circa. περί ἡσων. περί πάντων, super omnes. Cum Dativo, circa, περί ἡσων, propter. Cum Accusativo, circa, περί ἡσων. §. 3. α. 129. 279. 247. s. 819.

Πίει, valde. ε. 54.

Πει-ῖν, excellit. 9. 656.

Περί τ' ἀμφί, circumquaque. 9. 848.

Πε, particula est, quæ annecti aliis orationis partibus solet, & plerumque significat, *quantum, quavis*. Sæpè etiam vacat. ε. 20. 155. 208.

Πεῖλαχ, *insinit*, a. 2. act. à πειλάχῳ, Doricè πελαχίῳ, ὦ, circumsono, f. ἦσι. Th. ἦχῳ, ε, ὦ, sonus. θ. 678.

Περίσσω, circum induito, a. 1. med. infin. à περιέννυμαι. Thema, ἴω, induo, pro quo ἔννυμι, f. ἴσω, p. εἶμαι, a. 1. m. ἰοτάμην. ε. 539.

Περίκαλλια, acc. sing. f. gen. à περικαλλίης, perpulcher. περι enim auct significationem. Th. καλός, λή, λόν, pulcher. 9. 10.

Περίκεται, circumdatus. 3. perf. præf. à κείωαι, jaceo, f. κείσομαι. 9. 733.

Περίκλυτον, celebrem, acc. à περικλυτός. Them. κλύω, audio. ε. 60.

Περίμαίνεταί, circumquaque furit. 3. perf. præf. ind. περι intendit significationem, à μαίνομαι, furo, f. μαίνεμαι. α. 99.

Περίμαρμάμειδ', propugnativus. pro περιμαρμάμειδα. 1. pl. præf. indic. verbi μάρναμαι, pugno. 9. 647.

Περίωνία, nomen viri. α. 187.

Περίμηκτις, prælongæ, pl. num. à περιμήκης, εἶ, ὦ, ὦ. Th. μήκος, εἶ, πῖ, longitudo, περι in compositione auct significationem. α. 133.

Περίαιτῶσι, circumhabitans. 3. plur. præf. subj. à περιαιτῶν,

circumhabito. Th. ναίω, habito. 9. 370.

Περίπλορος, circumvoluto, pro περιπλορός. Th. πύλω, moveo, sum. ε. 386.

Περίρρυτος, ε, ὦ, circumfluus. Th. ῥύω, pro ῥέω, fluo. θ. 193.

Περίοτα, eximia, pl. num. à περιετός, εἶ, ὦ, excellens. à περι, præpositio, variam habens constructionem & significationem. 9. 399.

Περίσπαστος, circumquaque ingemiscebat, 3. persona imperf. à περισπαστός, idem quod περιεστός, circum circa gemit. Them. σπός, εἶ, ὦ, angustus. α. 344.

Περίσπαστος, incidito, Ionicè, præsentis act. infin. pro περιέσπαστος, à περιέσπαστος pro περιέσπαστος, circumcido. Thema πέσσω, secō, f. πέσω, p. πέσσω. aor. 2. ἔπεσθον, præf. med. πέσσω. ε. 570.

Περίφρων, prudentis, genitiv. à περιφρων, ον. Th. φρέν, mens, α. 297.

Περπησός, εἶ, & Ion. πέω, ὦ, fluvius Boeotiae ex Helicone, Phœbo & Musis sacer. 9. 5.

Περσός, εἶ, ὦ, nomen viri.

Περσεφόνη & περσεφόνηα, ας, ἡ, Proserpina, filia Jovis & Cereris. Th. φέω, occido. θ. 768. 913.

Περσηίς, ἰδός, ἡ, nomen mul. 9. 356 957.

Πέρσης, nomen viri. Frater Hecfiodi etiam ita appellatus fuit, ὦ Πέρση, vocativi casus. ε. 27. 213.

Πίσεν, cecidit, pro ἵπεν, 3. sing. a. 2. act. à πίπλω, cado, f. πίσω, p. πίπλω, a. 2. act. ἵπεν,

- ἔπειτα, inde in part. πεινῶν, ἔσσι, ὄν. α. 365. 375.
- Πέπαι', folia, à πίπαιον, folium, in dat. plur. πίπαισι, à πίπαιον, seu πίπαιον, ex pando, f. αἶσι, præt. pass. πίπαιμαι. α. 680.
- Πιπτενοῖς, volucris, dat. pl. pro πίπτενοῖς, per epenthesein Poëticam, à πιπτιόν, ὤ, τὸ, volatile, avis, & Poëticè πίπτενον, à πίπτεται, volare, in imperf. ἐπιπτεῖν, & in 3. plurali, ἐπίπτετο. α. 278. α. 308.
- Πέπαια, Ionic. pro πέπαια. Vide πίπαια. α. 289.
- Πίττα, Ion. pro πίττα, πέτρα, rupes, cautes. Differunt, πίττα, & πίττα, quod πίττα, fit grande saxum, rupes. πίττα, verò, lapis mavis tractabilis, πίττασι, dat. plur. Ion. 9. 728. πίττασι. 9. 7. Hinc πίττασι, saxatilis. α. 589. & πίττασι, saxosum, à mascul. πίττασι, εἰς, ὅ. α. 533.
- Πάτετε, imperf. à πάτεται, idem quod πωπταίνωμαι, interrogo, sciscitor, f. πύπταμαι, præt. pass. πίπταμαι, aor. 2. nied. ἐπύπταμαι.
- Πύπτα, abietes, à πύπτα, ας, ἡ, abies. α. 376.
- Πάπτασις, acc. à πάπτασις, α, ὅ, nomen gentile. α. 187.
- Πιφραδίττω, commemoratus. 3. dual. α. 2. aet. pro ἰφραδίττω, π, initialis littera præponitur à Poëtis, prout in præterito fieri solet. Th. φράζω, dico, memoro, F. φράσω, α. 2. aet. ἰφραδίττω, ας, α. & Poëticè, πίφραδίττω, ας, α. πφραδίττω, Ion. pro φραδίττω, α. 2. aet. infinit. p. m. πίφραδα. 9. 475. α. 766.
- Πιφραδίττω, ὅ, ὅ, ἡ, nomen mul. à πίφραδα. Them. φράζω, dico. 9. 273.
- Πιφρασί, nati, seu producti sunt. 3. plur. perf. aet. Poëticè pro πφρασί, à φράω, f. ὄσι, gigno, p. πίφρασι, α. 2. ἰφρασί, & ἰφρασί. 9. 728.
- Πιφραδίττω, observans, perf. part. πφραδίττω, esto cautus, α. sing. præt. pass. imperativi modi, à φυλάσσω, f. ξω, custodio, p. α. α. 704. 795.
- Πηγάδας, accus. pl. à πηγάς, ἄδες, ἡ, glacies. Them. πηγύνω, seu πηγύνω, f. ξω, compingo. α. 505.
- Πηγάσις, α, ὅ, Pegasus, alatus Persei equus, ita dictus quod circum Oceani fontes natus esset. Th. πηγή, ἡς, ἡ, fons. 9. 281.
- Πηγάς, plur. à πηγή, ἡς, ἡ, fons. πηγάς, τὸ πηγύνω, quia circa fontes domicilia struxerunt, unde Latine pagi, acceperunt nomen. Etymol. quasi πηγάς, à πηγάς, salio, quod scaturiat à terræ visceribus, πηγάς, acc. pl. 9. 809.
- Πηγάσιον, α, τὸ, temo, gubernaculum. Th. πηγάς, α, ὅ, ligni species. α. 45.
- Πηγάσι, compactum, à πηγάς, ὤ, ὅ, compactus. Them. πηγύνω, vel πηγάς, f. ξω, compingo. α. 433.
- Πηλαί, dat. sing. à πηλαίς, ἰ, ὅ, Peleus, nomen viri. 9. 1006.
- Πήμα, αἰ, τὸ, damnum, noxa. α. 56.
- Πηλαίς, nomen viri. 9. 343.
- Πηλαί, infigans, part. α. 1. aet. à πηλαί, πηλαί, pro quo etiam dicitur πηγύνω, & πηγύνω, p. α.

- go, compingo, f. πῆμ, a. 1. ἱπῆμ. s. 430.
 Πῆμαξ, fabricato, a. 1. med. inf. à Th. πῆσθω, vel πῆθω, vel πῆσθω, compingo, f. ἔμ, a. 1. m. ἱπῆμαξ. s. 455.
 Πῆσι, Ionicè pro πῆσι, cognati, affines, à πῆς, ὤ, ὀ. Th. πῆσι, ὤ, vel potius πῆσμαι, possideo, præt. pass. πῆσμαι. s. 345.
 Πῆσι, bibere, pro πῆσι, (a. 2. aët. inf. dialysi Ionica, à πῆσι, bibo, f. πῆσι, p. πῆσι, a. 2. ἱπῆσι, a. 2. imperat. πῆσι. s. 252.
 Πῆσι, premas, præt. opt. Th. πῆσι, f. ἴσι, premo. s. 497.
 Πῆσι, π, ῖ, nomen regionis in finibus Macedoniæ, quæ ob summam amoenitatem creditæ fuit Musarum sedes. Hinc est πῆσι, Adverb. è loco, ad formam, Θῆσι, κλισίη, ex tentorio, ἱπῆσι. λ. 603. à κλισίη, Ionicè pro κλισίη. πῆσι, Picrides, pl. num. à πῆσι, ἴσι, ὤ. s. 1. π. 206. s. 53.
 Πῆσι, fretus, a. 1. part. aët. à πῆσι. Them. πῆσι, persuadeo, f. πῆσι, p. πῆσι, a. 2. ἱπῆσι. s. 359.
 Πῆσι, paruerit, 3. sing. a. 2. med. subj. Th. πῆσι, F. πῆσι, a. 2. ἱπῆσι, p. m. πῆσι. s. 295.
 Πῆσι, vasis, genit. à πῆσι, ὤ, ὀ, dolium, πῆσι, Poëtice pro πῆσι. s. 98.
 Πῆσι, dejicit, 3. præt. ind. à πῆσι, idem quod πῆσι, appropinquo, πῆσι, imperf. pro ἱπῆσι, à πῆσι, ab aët. πῆσι, quod est à πῆσι, appropinquo. Them. πῆσι, propè. s. 510. s. 703.
 Πῆσι, πῆσι, à πῆσι, ὤ, ὀ, πῆσι. s. 542.
 Πῆσι, replentes, præt. part. f. gen. pl. num. pro πῆσι, Æolicè, à πῆσι, ὤ, ὀ, idem quod πῆσι, impleo, hinc in pass. πῆσι, ὤ, ὀ, expletur. Th. πῆσι, ὤ, ὀ, plenus. s. 880. s. 201. a. 419.
 Πῆσι, Ionicè pro Dorico πῆσι, abjecto ὤ, & retento accentu in loco suo, pro πῆσι, bibere, præt. inf. à πῆσι, f. πῆσι, p. πῆσι, a. 2. ἱπῆσι. s. 592.
 Πῆσι, genit. Th. πῆσι, ὤ, ὀ, πῆσι. s. 538. Hinc in comp. πῆσι, superl. πῆσι. s. 585.
 Πῆσι, incidentes, plur. num. f. g. præt. part. à πῆσι, cado, f. πῆσι, p. πῆσι, a. 2. ἱπῆσι. subj. πῆσι, in præt. s. 620. s. 873.
 Πῆσι, nom. plur. à πῆσι, ὤ, ὀ, fides. Th. πῆσι, f. ὤ, persuasæ deo. s. 372.
 Πῆσι, fretus. Th. πῆσι, f. ὤ, p. ὤ, persuadeo, a. 2. ἱπῆσι, p. m. πῆσι. s. 506.
 Πῆσι, Ionicè pro πῆσι, loqueris, 2. pers. præt. subj. à πῆσι, pro φῆσι, jactito, dico, à φῆσι, dico, & hoc à φῆσι, dico. s. 655.
 Πῆσι, finxit, a. 1. ind. pro πῆσι, ὤ, Poëtice, & rursus πῆσι, pro ἱπῆσι, Poëtæ duplicant literam, ut syllaba possit produci, & abjiciunt augmentum, ne syllaba redundet. Th. πῆσι, fingo, f. ὤ, p. πῆσι, a. 1. pass. ἱπῆσι, hinc πῆσι, ὤ, ὀ, fictus, a. m. s. 512. s. 70.
 Πῆσι,

Πλαπῖ, lata pro πλατία, pl. num. g. n. à πλατὺς, εἷς, ὅ, *latus*. §. 445.

Πλεῖν, Ionicè pro πλεῖα, hoc pro πλεῖα, *plena*: à mascul. πλεῖον, *plenus*, Poëticè πλεῖον. Atticè, πλεῖος. s. 102.

Πλεῖσι, plurima, & πλεῖστον, *plurimum*, superl. à πολὺς, *multus*. Vide in πλείον. s. 720.

Πλείων, *major*, & pro πλείων, Poët. πλείων: unde est πλείονες, & dat. plur. Poëticus πλείονας, & pro πλείονα, *plura*, Poëticè πλείονα, nec non per syncope & crasin, πλείω. s. 670. 379. 380.

Πλείων, ὦν, ὅ, *annus*, sic dictus quòd eo compleantur tempora. Thema, πολὺς, *multus*. s. 617.

Πλεκῶν, *plexus*, dat. plur. Ion. à πλεκτός, s, ὅ, *plexus*. Them. πλέκω, *necto*, F. ξω, *præt. act.* πέπληκα, a. 2. ἔπληκα, p. m. πέπληκα. s. 63.

Πλείον, *plus*, dicitur & πλείον, n. g. Neutra, ut hîc, sæpè adverbiascunt, à πλείων, & πλείων, οἷον, ὅς, ἡ, *amplior*. in superl. πλείον, plurimus. Th. πολὺς, πολλή, πολὺ, *multus*, a, um. s. 40.

Πλάγος, acc. pl. à πλάγος, αἷς, ἡ, *latus*, *costa*. s. 430.

Πλείω, *pleno*, in dat. à πλεῖον, *plenus*. s. 792. & πλείω, *plura*. Vide in πλείων.

Πληγῶν, *percussus*, genit. part. a. 2. pass. pro πλεγῶν, πλεγῶν, ejusdem temporis & modi t. g. à πλέγω, vel πλέγω, *percussio*, f. ξω, a. 2. ἔπληκα, & ἐπληκα, p. m. πέπληκα. §. 861. Hinc πληγή, ἡς, ἡ, *plaga* Do-

ricè, πλεγῶν, πλεγῶν, dat. pl. Ion. §. 857.

Πληθῶν, *impleantur*, *præf. subj.* à πλέθω, *impleo*, f. ἦσιν, sed quum de mari aut fluviis dicitur, *inundo*. Th. πλεῖον, s, ὅ, *plenus*. s. 308. 461.

Πληθῶν, Poëticè pro πλεθῶν, *vergilie*, *fidus in dorso tauri*, à πλεθῶν, ἄδης, & hoc à πλεθῶν, quòd ibi sint stellæ complures. Them. πολὺς, *multus*. s. 615.

Πλήμων, nom. pl. f. g. à πλέμων, *rota modiolus*. Sunt fistulæ, quæ axi inferuntur. Eustath. πλεθῶν, πλεθῶν, ἡτοι πλεθῶν, ἡτοι πλεθῶν. Th. πλεῖον, s, ὅ, *plenus*. s. 309.

Πλέω, cum Genit. *præter*, adverbii. s. 74.

Πλεθῶν, nomen mulieris, *quæ multiloquio aërem vorberat*. §. 353.

Πλέω, *percussit*, a. 1. ind. Th. πλέω, *percussio*, f. ξω, p. m. πέπληκα. §. 855.

Πλεθῶν, nom. pl. à πλέθω, *agitator equorum*, ex πλέθω, f. ξω, *percussio*, & ἵππος, s, ὅ, *equus*. s. 24.

Πλέω, *implebatur*, 3. sing. plusq. perf. pass. Poëticè, pro πλεπλεω, à πλέθω. Sic & πλεπλεω, in plurali. Verum malim derivari ab imperf. verbi πλέω, à πλέθω. Th. πλεῖον, *plenus*. s. 1461. §. 688.

Πλέω, & contractè, πλεῖς, *navigationis*, à πλείω, f. πλεῖω, *navigo*. s. 665.

Πλέω, *dives*, à πλεῖον, s, ὅ, *divitia*. s. 22.

Πλεπλεω, Doricè, pro πλεπλεω, *præf. part. acc.* à πλεπλεω, *disco*.

- ditesco*. Th. πᾶς, ὁ, divi-
tiz. 1. 313.
- Πλῆτ', ὅ, ἡ, nomen mul. q. d.
opulenta. 9. 355.
- Πλῆς, ὁ, ἡ, q. ex πλὺν, & ἴς,
divitia, ex multis annis collecta.
at ἄφιν', ἄφιος, ὁ, τὸ, divi-
tia (ἀφ' ἑὸς ἔν) ex uno anno su-
perflites. 1. 377.
- Πλωίζοντα, navigabat, 3. perf.
sing. imperf. act. Poëticè, à
πλωίζω. Th. πλώω, f. πλώου,
navigo. 1. 634.
- Πνιόντις, anhelantes, præf. part.
Poët. pro πνιόντις, πνέουσαν,
acc. f. g. præf. part. πνέου-
σας, part. a. 1. act. Thema,
πνίω, f. πνέω, flo. α. 24. 1.
506.
- Πνοῖς, flatus, acc. pl. à πνοῇ,
quod est à πνέω, flo, spiro, F.
πνέω, in præf. med. π-
πνοα, unde est πνοή, ἡ, ἡ,
flatu, Poët. πνοή, πνοῖσι, dat.
pl. Ionicè, pro πνοαῖς. 9. 253.
268.
- Πόδα, accus. sing. à πῦς, pes, in
dat. duali, ποδίῳ, & Poët. πο-
δίῳ. α. 158. 1. 497. ποδῶν,
pen. pl. 9. 70.
- Ποδῶντα, acc. sing. q. αἰὲς τοῖς
ποσὶ, pedibus celer, à ποδῶντα,
ὁ, ἡ, ἡ, pedibus celer, à
πῦς, ποδος, pes, & αἰὲς, celer.
9. 320.
- Πόθος, ὁ, desiderium. α. 41.
- Ποίει, facit, 3. præf. à ποίω, ὦ,
facio, ποιῶσι, & ποιῶσι, a. 1.
προῖποισι. 1. 102.
- Ποίη, Ionicè, pro ποῖα, ας, ἡ,
herba. hinc ποιήσασα, herboῖα.
9. 194. α. 381.
- Ποικιλόβηλ', versutus, qui
animo suo agitat varia con-
silia, à ποικίλ', ὁ, ἡ, varius,
- & βελή, ἡ, ἡ, consilium. 9.
521.
- Ποικιλόδωρον, capotam, variam
tem vocem, à δωρὴν, ἡ, ἡ, seu
δωρὴν, collum, & per metonym.
causæ vox, & ποικίλ', ὁ, va-
rius. 1. 203.
- Ποικίλ', ὁ, ἡ, varius. 9. 300.
- Ποιμνίσκον, pascentem, acc. sing.
præf. part. verbi ποιμνίσκω, f.
αὐτῷ, pasco, aor. 1. ποιμνίσκω.
Th. ποιμνίσκω, ὁ, ἡ, pastor.
9. 23.
- Ποιμήν, dat. sing. à ποιμνίσκω, ὁ,
ὁ, pastor. Hinc ποιμήν, ὁ, ἡ,
grex ovium. 9. 100, 446. 1.
787. hinc & ποιμνίσκω, ὁ, ad
ovium gregem pertinens.
- Ποιή, ἡ, ἡ, rapta. 1. 755.
- Πολέμει', Ionica dialysi, pro πο-
λέμω, bellus. Thema, πό-
λεμος, ὁ, ἡ, bellum. α. 238.
- Πολέας, multos, acc. pl. Poëticè
pro πολεῖς, (differt à πόλεως,
urbes, solo accentu.) Th. πο-
λεῖς, in genit. usitatè πολεῖς à
πολεῖς, sed Poëticè etiam πο-
λεῖς. 1. 580.
- Πολεῖν, verbe, præf. inf. à πολέω,
ὦ. verbe, ἀναρ. πολεῖν. verbe ver-
te. Hic in dimensione legen-
dum ἡρ. πολεῖν. 1. 462.
- Πόλεμος, ὁ, & Ion. πολέμω, acc.
πόλεμον, bellum. 1. 14.
- Πόλις, ἡ, urbs, in Genit. πόλι',
πόλιος, & Poëticè, πόλι',
in acc. πόλιν, & πόλιν. Poë-
ticè, dat. pl. πολίσσιν, Ion. &
Poëticè. 1. 240. α. 285. 105.
1. 121.
- Πολιορκήταί, cani circa tempo-
ra, κρήταί, ὁ, ἡ, pars ca-
pitis dicta tempus. Homo proprie
canescit. Vide κρήταί. 1.
181,

Πολλάκι, Poët. pro πολλάκις, sæpe. Th. πολύς. s. 240.

Πολλή, πολὺς, ἢ πολλός, & πολὺ, multus, a, um, dat. pl. πολλοῖσι. πολὺ, adverbialiter accipitur, pro multo, πολὺ μᾶλλον, multo magis. πολλόν, pro πολλῷ ponitur & accipitur adverbialiter. s. 19 πολλὸν αἰμείνω, multo meliora. πολλά, adverb. valde, multum. Comp. πλείων, σῶ, Superl. πλείους, α, εν, plurimus, a, um. α. 92, 274. §. 9. s. 9, 19, 128.

Πολυγηθίς, genit. à πολυγηθής, multum letitia afferens. Th. πολὺ, multum, & γηθείω, f. ήσω, lator. s. 614.

Πολυκλῆμων, multos clavos habentium, ex πολλός, multus, & κλῆμων, α, ὅ, clavus. s. 660.

Πολυδαίδαλος, multo artificio elaboratus, ex πολλός, multus, & Δαίδαλος, α, ὅ, Dædalus, ingeniosus ille artifex Cretensis. s. 64.

Πολυδρική, genit. à πολυδρικής, multos intuens, ex πολλός, multus, & δρῶ, video. §. 451.

Πολυδωρή, nomen mul. §. 254. πολυδωρήν, nomen viri. §. 978.

Πολυεργός, peroptabilis. Th. ἐργῶ, ᾧ, f. αῖσω, amo. §. 404.

Πολυίδραν, multiscium, idem quod πολυίδραν, à πολλός, multus, & ἰδρῆς. τως, ὅ κῆ ῆ, sciens. Th. ἴστωι, scio. §. 616.

Πολυκλήϊδα, acc. fing. à πολυκλήϊς, multis transfris instructa, vel multa compage juncta, à κλήϊς, sedes nautica: vel à κληῖς, pro κλεις, δδς, ῆ, clavis. Th. κλείω, f. σω, claudo. s. 817.

Πολυκλῆς, in dat. à πολυκλῆς, α, ὅ, undis agitatus. à κλῆς, abluo, f. σω. §. 189.

Πολύμηλοι, pecorosi, ex μῆλον, α, τὸ, ovīs. Th. μηλῆα, ας, ῆ, malus arbor. s. 308.

Πολύμνια, ας, ῆ. Nomen Musæ, à πολὺς, multus, & ὕμνος, ὅ, hymnus, carmen, & hoc ab ὕδω, celebros, cano. §. 78.

Πολύξεινος, multorum hospes, à ξείνος, α, & Poët. ξῆνος, hospes. s. 715.

Πολύπλοκος, α, multiplex, implicatum sphaeris, à πλῖσσω, f. ξω, complico. §. 113.

Πολύς, Vide in πολλή.

Πολυπείρις, dispersa, πολυπείρης, ἰός, ὅ κῆ ῆ, multum sparsus. Th. πείρω, dissemino, f. εῶ. §. 365.

Πολυφλοῖστος, multifoni, gen. Ion. à φλοῖστος, α, fremitus undarum. s. 648.

Πολυφόρος, genit. casus, multos pascentis. Th. φέρω, f. ψω, pascō. §. 912.

Πολυφροδῖτος, astutus, à πολυφροδῖς, valde consultus. Th. φροζω, f. σω, dico, a. 2. ἔφροδον. §. 494.

Πολύχρυσος, affluens auro. Th. χρυσός, ὅ, ὅ, aurum. α. 8.

Πολυώνυμος, multa habens nomina, celebris, ἀβόνος, αἶς, τὸ, nomen. §. 715.

Ποιοσίμμος, laborans, part. 2. 1. mod. verbi πίπτω, ᾧ, f. ήσω, laboro. Th. πίνομαι, facio, p. m. πίπτα. s. 432.

Πόνος, α, labor, ποίσις. genit. Ion. Thema, πίνομαι, facio. s. 91.

Πόντος, α, ὅ, mare. s. 670.

Ποντοπύριον, nomen mul. ponti-
ναγᾶς

- υαγή*. Sic *παιδπαρσία*, à *παῖς*, s, ò, mare, & *παρσία*, ας, ἡ, iter. Th. *πέρω*, transeo. §. 256. s. 628.
- Πόρην*, acc. à *πόρος*, s, ò, iter. Them. *πέρω*, f. *πῶ*, transeo. §. 292.
- Πόρι*, *dedit*, a. 2. act. à *πόρι*, Poëticè, pro *πυρίζω*, *πόριεν*, pro *ἵποριεν*, a. 2. act. *πόρος*, *præbuerit*, a. 2. opt. act. Th. *πείρω*, f. *πῶ*, transadigo, pertranseo, præ. m. *πέπορα*. §. 904. 412. s. 379.
- Ποσειδῶνα*, & contractè, *ποσειδῶν*, genitiv. *ᾠ*, ò, Neptuneus. s. 667.
- Πύσις*, *ως*, ἡ, g. f. *potus*. idem quod *πῆμα*, τὸ. Them. *πίνω*, f. *πῶσω*, *bibo*. s. 395.
- Πόσ'*, pro *ποσὶ*, *pedibus*, & *πόας'*, pro *πασί*, & hoc pro *ποσὶ*, dat. pl. Poët. à *πῆς*, *ποδῆς*, ò, pes, vocat. *ᾠ* *πῆς*. s. 541.
- Ποταμῶνα*, genit. Ion. à *ποταμός*, ὤ, ò, *fluvius*. §. 242.
- Ποτὶ*, *ποτ'*, & *ποθ'*, *quando*. s. 86. 228. §. 22.
- Ποπύοντε*, *volabunt*, imperf. Ion. à *παπύμαι*, f. *ἵσπυμαι*, idem quod *πέτομαι*, *volo*, as. §. 691.
- Ποπὶ*, Doricè, pro *πῶς*, ad. s. 552.
- Πότιμα*, *veneranda*, à *πότι*, α, ò, *venerandus*. s. 73.
- Πῶ*, *ubi*, adverb. ab ὤ. Th. òς, qui. s. 88.
- Πυλεόπιος*, *maltoxum alumna*, epitheton terræ, ex *πυλός*, Poëticè, pro *πυλός*, *multus*, & *βέσκω*, f. *ἔγω*, *pasco*. à Th. inusitat. *βόω*, ᾠ, f. *έστω*, *pasco*. s. 158. §. 531.
- Πυλῶν*, acc. sing. m. g. pro *πυλῶν*. Vide in *πυλός*. §. 258.
- Πραβέν*, *vastare*, Ionicè, pro *πρασβεῖν*, a. 2. inf. verbi *πέρω*, *vasto*, f. *πέρω*, f. 2. *παραδῶ*, & per metathesin *πρασδῶ*, hinc a. 2. *ἱπρασθον*. s. 240.
- Πραπίδιον*, dat. plur. à *πρασπίδης*, αῖ, *præcordia*. §. 608.
- Πρέπῃ*, 3. præf. à *πρίπῃ*, *decorus sum*. *μυζαπρίπῃ*, *decorus sum* inter. §. 92.
- Πρεσβύης*, *seniores*, Ion. à *πρεσβύης*, *ἰως*, ò, idem quod *πρεσβύς*, *ᾠ*, ò, *senex*. s. 245.
- Πρεσβύτατον*, *maximum natu*, superl. grad. à *πρεσβύς*, *senex*. θ. 363.
- Πρύμης*, *ἰος*, ò, ἡ, *propus*. s. 365.
- Πρήξεις*, *facies*, f. 1. ind. Ionicè, pro *πράξεις*, à *πράττω*, *facio*, f. *ξω*, p. *χα*. s. 402.
- Πρηστῆρων*, *valdè spirantium*, gen. pl. à *πρηστῆρ*, ἡ, ò. Them. *πρηστῶ*, *incendo*. §. 846.
- Πρηνῇ*, *mitigat*, 2. singul. præf. Ionicè, pro *πραινῇ*. Th. *πραινῆς*, vel *πραινῶ*, s, ò, lenis. θ. 254.
- Πρηνῶ*, *præcipitio*, genit. à *πρηνῶν*, ᾠ, ò, *eminentia montis*. s. 437.
- Πρὶν*, *prius*, adverb. s. 90.
- Πρίωνον*, *ilignum*, à *πρῶν*, s, ἡ, *ilex*, arbor. s. 429.
- Πρόν*, genit. *πρῶν*, s, ἡ, *ilex*. s. 436.
- Προῖ*, *juxta*, unà. *πρὸ τ' ἰού*, *præterita*. §. 32. s. 303.
- Προβάδην*, adverb. in *progrediendo*, à *προβαίνω*, *progredior*. Them. *βαίνω*, co, f. *βήσμαι*, p. *βέβηκα*, a. 2. *ἴβω*. s. 729.
- Προβάλλω*, *proponat*, a. 2. med. opt. à *προβάλλω*, *profero*, *propono*. Th. *βάλλω*, f. *αλῶ*, *jacio*, p. *βέβληκα*, a. 2. *ἴβω*, p. m. *βέβωκα*. s. 779.

Προβάτις, dat. pl. à προβαίνω, & τὸ, ovīs, pecus. s. 558.

Προβήκεις, antistat, perf. ind. aet. Th. προβαίνω, anteo, supero. Vide in προβάδω. α. 355.

Προβήσιν, procedebant, pro προβήσιντο, & hoc pro προβήσιντο. 3. pl. a. 2. med. indic. Them. γίνομαι, sum, nascor, f. γίνομαι, p. γιγνώσκω, a. 2. m. ἐγγιγνώσκω, p. m. γίγναι, a. 1. m. ἐγγιγνώσκω. α. 345.

Προβήκω, impetiosa, à προβάω, & ἡ, procella. videtur hæc vox dividenda & τὸ προ per τμήσιν referendum ad τὸ φέρει. s. 742.

Προβήδω, a. 2. med. infinit. à προβίδω, praevideo. Th. εἶδω, video, f. εἶσμαι, a. 2. εἶδον & ἴδον. α. 386.

Προβήξω, ius, ἡ, persecutio, pro προβήξω, per syncopen, à προβήκω. Th. δώκω, f. ξω, p. χα, persequor, abigo. α. 154.

Προβήπω, relinquens, a. 2. part. aet. & in f. g. προβήπτω, προβήπτω pro προβήπτω, nominat. dual. a. 2. part. Th. λείπω, linquo, f. λείψω, p. φε, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπον. s. 199. 566. α. 1.

Προβήρως, nomen viri, q. d. primus insidiator. α. 180.

Προβήρως, Prometheus, nomen viri. Thema προβήρως, & τὸ, cura, sed in composito προβήρως, ἰσ, ὁ, ἡ, providus, mutatur & in θ, quæ sunt literæ cognatæ. s. 48.

Προβήρως, nomen mul. s. 261.

Προβήρως, universum. Th. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e. s. 525.

Προβήρως, pro προ, ante, cum Genit. vide πρόβως, ante. πρόβως,

per apocopen, pro προβήρως, & regione. s. 518. α. 285.

Προβήρως, praeliberata, Dorice pro προβήρως, perf. part. à προβήρως, dico, f. ου, in a. 2. ἰβήρως, p. m. πρίβήρως, perf. pass. πρίβήρως. s. 655.

Προβήρως, præs. ind. profuit, προβήρως, influentium, præs. part. gen. pl. Th. ρίω, fluo, f. ρέντω, p. ἱρβήρως. s. 792.

Προβήρως, cum Dativo ad, cum Accus. ad, & ἡ, ἡ, ad cœlum usque, prater, adversus. s. 210. 319.

Προβήρως, adaptaverit, est 3. sing. præs. pass. indic. à προβήρως. A præterito enim medio formatur præsens, significans idem quod primitivum. Sic ab ἄρω, apto, congruo, f. ρῶ, præt. m. ἦρω & Atticè ἄρην, unde præsens hoc ἀρῆρως. s. 431.

Προβήρως, accessit, a. 1. med. à προβήρως, accedo. Th. βάλω, eo. α. 33.

Προβήρως, alloquebatur, imperf. vel a. 1. vel 2. à προβήρως. Vide Them. ἵνω, dico, a. 1. εἶπω, a. 2. εἶπον. α. 349.

Προβήρως, adesse juvare, præs. infin. ex & ἡ, sum. s. 353.

Προβήρως, appulit, a. 1. aet. à προβήρως, appropinquo. Them. κύρω, f. Æolic. κύρω, incido. s. 198.

Προβήρως, versus, a. 1. m. Thema, λήρω, dico, f. ξω, p. χα. s. 499.

Προβήρως, a. 2. aet. ind. à προβήρως, alloquor. Th. φημι, dico, vol φάω. s. 53.

Προβήρως, alloquebatur, imperf. aet.

- act. à ἀρσπυδίων, f. ἦσω. Th. αὐδῇ, vox. α. 117. 326.
- Πρόθεν, prius, ante, & πρόθεν, pro πρόθεν. Them. πρό, ante. α. 98. α. 277.
- Προσόνει, dat. sing. part. a. 2. act. à πρόσκειμαι, accedo, in aor. 2. πρόσκειμαι, es. adivi, ex πρόσ, ad. & εἶμι, eo, a. 2. ἴαν. α. 353.
- Πρόσωπον, τὸ, vultus, ex ὤψ, oculus. Them. ὀπθίμαι, video. α. 594.
- Προπρόσιν, dat. pl. Homer. ἀνδράσι δὲ προπρόσιν ἐριζέμεν σὺν ἐβελήσω. Cum viris me maioribus contendere noluero Hic locum habet illud, cede majori. & Rom. 13. 7. honorem, cui honor. πρόπρος, prior. Th. πρό, ante. α. 424.
- Προϋῆκε, proposuit, pro προϋῆκε, a. 1. ind. à προῖημι, f. ῖσω, propono, p. τίθειμι, a. 1. ἴθηκα, a. 2. ἴθλω. α. 537.
- Προϋέκετο, propositus erat, pro προϋέκετο, imperf. verbi κείμαι, f. κείσομαι. α. 312.
- Προφίει, promouet. 3. sing. præf. Thema, φέρω, fero, f. οἶσω. α. 579.
- Προφέρης, ἴσθι, ὁ κὶ ἡ, praestans, in comp. προφείσπρος, superl. προφείσπρος, à προφίρω, præsto. Th. φέρω. α. 260.
- Προφρων, οἶσθι, prudens, προφρονίως, adverb. α. 433. α. 667.
- Προφυγῆν, a. 2. act. infinit. à προφύγω, effugio. Th. φύγω, fugio, f. φύζομαι, a. 2. ἴφυγον, p. m. πίφουρα. α. 647.
- Προχέειν, infunde, præf. inf. Th. χέω, f. ἴσω, fundo. α. 596.
- Προχῆ, alveo, gutturnio, ex πρό & χέω, f. ἴσω, fundo. α. 757.
- Προχών, gutturnio, dat. à προχέω, α, ὁ, aqualis, vas aquarium. Th. χέω, fundo. α. 785.
- Πρυλείας, pedestribus, dat. plur. à πρυλῆς, ἴσθι, ὁ. Legitur tantum in pl. πρυλείς, οἱ, pedites, conferti, Iliad. λ. 49. α. 193. α. 746.
- Πρυμνῶ, ἴσθι, ἡ, nomen mul. q. d. ultima. α. 350.
- Πρῶτῃ, manè, cui opponitur ὀψι, vesperi. α. 461.
- Πρώτη, prima, à πρῶτος, α, ὁ. Th. πρό, ante. α. 397.
- Πρωτοεργῇ, illi qui tempestivè aravit, dat. singul. à πρωτοεργῆς, ex πρῶτος & ἔργον, ago, t. ὅσω. α. 490.
- Πρωτόγον, primogenitorum, genit. plur. à πρωτόγονος, ex πρῶτος, primus, & γένος, nascor, inde γῆν, genus. α. 541.
- Πρωτομέδεια, nomen mul. quæ prior curat. α. 249.
- Πρῶτον, τὸ πρότερον, Adverb. primum, πρότερον, ut & superlat. πρότερον & πρότερος. Them. πρό, ante. α. 291. 458. 811.
- Πρωτόν, ὁσθι, ἡ, nomen mul. ἡ προπύουσα. α. 241.
- Πυλῆς, ulmo, genit. Ion. à πυλῆα, ας, ἡ, ulmus. α. 435.
- Πυρρῷ, acc. plur. à πυρρῷ, αλα, hinc πυρρῶς, ἴσθι, ὁ. alatus, acc. pl. πυρρῶν, & πυρρῶν, genit. plur. α πυρρῶν, υγθι, ἡ, αλα, πυρρῶν, dat. pl. Ionicè. Th. πυρρῷ, ἡ, τὸ, αλα. α. 628. 684. α. 117. 134.
- Πυλαίζεν, Poëticè pro πολέμιζεν, præf. inf. à πολέμιζω, f. ἴσω, bello. Th. πόλεμος, α, ὁ, bellum. α. 358.
- Πυλάϊον, oppidulum, pro πύλιν dicunt Poëta πύλιν, ας, ἡ, unde

- ticè, q. à *παίνειν* *παμῶς*; *persundere semper*. §. 183.
- Ρῆα*, constituit unam syllabam, vulgò mendosè, *ρῆα*. Vide in *ρῆα*. s. 5.
- Ρῆσος*, *fluenta*, à *ρῆσπον*, s. τὸ, *fluentum*. Th. *ρῆω*, f. *ρῆσσω*, *fluo*. §. 695.
- Ρῆω*, acc. *Rheam*, à *ρῆν*, *Rhea*, est nomen mul. §. 625.
- Ρῆια*, Poëticè pro *ρῆα*, *facile*, idem quod *ρῆιδίως*. Th. *ρῆιδι*, s. ὁ, *facilis*, comp. *ρῆων*, superl. *ρῆς*. s. 6. 7. 325. 379.
- Ρῆια*, nomen mul. *Rhea*. §. 453.
- Ρῆζουσι*, *faciunt*, 3. pers. præf. pl. num. à *ρῆζω*, *facio*, f. *ρῆζω*, p. *ρῆζα*, præf. m. *ῥεζα*, & per metathesin *ῥεζα*, *feci*. *ρῆζα*, a. 1. inf. act. s. 685. §. 209.
- Ρῆω*, *fluo*, *ρῆν*, pro *ῥρῆν*, 3. sing. imperf. ut *ρῆον*, pro *ῥρῆον*, 3. pl. imperf. act. f. *ρῆσσω*, p. *ῥρῶσθαι*. §. 84. α. 314. 267.
- Ρεκτής*, ἡρ, ὁ, *factor*, à *ρῆζω*, f. *ῥω*, *facio*. s. 191.
- Ρήγνυνται*, *refringuntur*, 3. pl. ind. præf. à *ρήγνυμαι*, *frangor*. Th. *ρήσσω*, t. *ῥω*, *frango*, unde *ρήγνυμαι*, *ρήγνυμαι*. α. 377.
- Ρῆιδι*, *facilis*, à *ρῆιδι*, Ionicè *ρῆιδι*, *facilis*, hinc *ρῆιδίως*, *facile*. s. 43. 292.
- Ρήξωρος*, acc. singul. à *ρήξωρος*, ὅς, ὁ, *qui virum frangere potest*, *strenuus*, *bellicosus*, *martius*, à *ρήσσω*, f. *ῥω*, *frango*, & *αἰῆς*, *vir*. §. 1007.
- Ρῆσος*, nomen fluvii. §. 340.
- Ρῆτοι*, *clari*, ἀρρητοι, *ignobiles*, à *ρῆω*, f. ἥω, *dico*. s. 4.
- Ρῆγλός*, ὅς, *rigidus*, *horrendus*, hinc *ρήγιον*, *durius*, comparativi significatione, à *ρήγος*, τὸ, *rigor*, *frigus*. α. 131. s. 701.
- Ρῆζαν*, *pejus*, comp. à *ρῆζος*. s. 703.
- Ρῆζουσι*, pro *ρῆζασι*, Ionicè, à *ρῆζα*, ἡ, *radix*. s. 19.
- Ρῆωφα*, *facile*, *celeriter*, à *ρῆπῶ*, f. *ψω*, *projicio*.
- Ρῆος*, ὅς, ὁ, ἡ, *pellis*, per quam *ἰδρῶτες*, *ρῆασι*, *ρῆοιο*, gen. Ionic. pro *ρῆω*. s. 515.
- Ρῆοστρον*, dat. sing. *clypeos diffecanti*, à *ρῆοστρον*, propriè *pellem terebrans*, *pertundens*, *transverberans*: est Martis epitheton, ex *ρῆος*, ὅς, ὁ, ἡ, *pellis*, & *τρογός*, *penetrans*, ex *πῆρῶ*, f. *ῖω*, *terebro*, item *vulnere*. §. 934.
- Ρῆπῆ*, *impetu*, ὑπὸ *ρῆπῆ*, pro *ρῆπῆς*, dativus pro genitivo: *αἰπῆς*, à *ρῆπῆ*, ἡς, ἡ, *impetus rei*, *qua projicitur*, à *ρῆπῶ*, f. *ψω*, *projicio*. §. 681.
- Ρῆπῶσπον*, *abjiciebant*, 3. pl. imperf. act. Ionic. pro *ῥρῆπῶσπον*, à *ρῆπῶσσω*, *jacto*. Thema *ρῆπῶ*, *jacio*, t. *ψω*. α. 256.
- Ρῆψι*, 3. pl. a. 1. pro, ῥρῆψι, à *ρῆπῶ*, *abjicio*, *projicio*, f. *ψω*, p. *ῥρῆψα*. §. 868.
- Ρόδια*, nomen mul. q. d. *rosea*, quæ colore rosam fuit imitata. §. 351.
- Ρόδον*, nomen fluvii, à *ρῶδον*, s. τὸ, *rosa*.
- Ρόδονδύλῳ*, *habens roseos digitos*, ex *ρῶδον*, & *δύλῳ*, *digitus*. s. 610.
- Ρόδονυχος*, *quæ habet roseos cubitos*, ex *ρῶδον*, s. τὸ, *rosa*, & *πῆχυς*, ὅς, *cubitus*. §. 247.
- Ρῶδον*, s. ὁ, *impetus*, *undarum strepitus*, *fragor*. s. 220.
- Ρῶιζαχ'*, *stridebat*, 3. pers. imperf. pro *ρῶιζασι*, propter sequentem spiritum asporum, à *ρῶιζω*, *strido*, in imperf. act. *ῥρῶιζον*, & Poëticè *ῥρῶιζον*.

Sed Hesiodus magis gaudet li-
tera α. confer. 9. v. 157. ubi
est, ἀπικρύπτουσα, pro ἀπικρύ-
πτουσα. Th. ραῖζ, ε, ο, strid-
dor. 9. 835.

Ρ'ον, acc. sing. à ρόος, ες, ο, fluxus
à præf. med. ῥρον, verbi ρίω,
fluo, f. ράσω. α. 566.

Ρ'ουται, tuetur, 3. præf. ind. ver-
bi ρύω, vel ρύομαι, seruo, hinc
fut. 1. med. ρύσομαι, & in pl.
ρυσόμεθα, vindicabimus. 9. 662.
α. 105.

Ρ'υτι, τι, frang, à ρύω, traho.
α. 308.

Σ.

ΣΑΨάειον, σαΨάει, no-
men viri. 9. 344.

Σαίνε, adulatur, 3. præf.
sing. ind. à σαίνω, idem quod
σίω, moueo, pro quo dicitur
etiam σαίνω: quod tribuitur pro-
priè canibus caudam moventi-
bus. 9. 771.

Σάκ, ε, ο, τ, scutum, σάκας
Doricè pro σάκας, ex σάκι, genit.
Dores mutant α in ο. Th. σάπω, f. ξω, p. χα, onero.
α. 139. 460.

Σαπίσας, putrefacta, part. a. 2.
pass. g. f. ex σήπω, f. ψω, a. 2.
ισκω, putrefacio. α. 152.

Σας, tuas, acc. pl. à σάς, σή, σόν,
tuus, α, κτ. Th. σύ, tu. α. 107.

Σαδ, ε, ο, ες, η, nomen mul.
salva. 9. 243.

Σαινυμράων, non aptè lactan-
tium. Æolicè pro σαινυμράων,
quæ dialectus in illo casu ge-
nus distinctè exprimit. gen. pl.
part. præf. à σείνυμι, f. σείσω,
p. ισείκη, a. 1. pass. ισείσθω,
α. 590.

10m. II.

Σα, & σάει, pro σάει, per syn-
copen, ε, ο μικρῷ, ex σάω, pro
σῷ, τui. Th. σύ, tu. 9. 341.

Σαίρδ, præf. part. Th. σίω,
moueo, f. σείσω, p. σείσω. α.
298.

Σείρα, Sirius, nomen stellæ,
quæ etiam camicula dicitur, à
σαίρω, verro, item bio. α. 417.

Σίλα, jubare: dativus contractus,
pro σέλαϊ, à σέλας, α, ο, τι,
fulgor. α. 60. 9. 867.

Σαλλίη, ης, η, luna, à σέλας, αος,
τι, fulgor. 9. 18.

Σιμίλν, à nom. σιμίλη, ης, η,
nomen mul. 9. 940.

Σίω, pro σῷ, ex σύ. α. 478.

Σισαρή, ridens, dentes stridens,
præf. med. in m. g. σισαρή.
propriè scopis purgatus, à σαίρω
item sum ore hianti seu diducto,
prout illi faciunt, qui cachinnan-
tur, unde providente accipitur.
f. αρά, p. σίσαρη, p. m. σίση-
ρη, & σίσαρη. α. 268.

Σισοφισμή, peritus, cum Ge-
nitivo, à σοφίζω, reddo sapien-
tiam, f. ίσω, p. κη. Th. σοφός,
ε, ο, sapiens. α. 649.

Σιχόν, acc. stabulum, à σιχός, ε,
ο, stabulum ovium, caprarum,
affine Hebræo שִׁירָה, vel τῆ
ῆ, tegere. α. 787.

Σῆμα, εἶ, τι, signum, & σῆμα,
pro σῆμα. Hinc σημαίνω, si-
gnum do, jubeo, unde σημαίν-
ω, ος, ο, præfectus, dux.
α. 450. α. 56.

Σίω, acc. sing. à σή, τας, σῆσι,
& σῆσι, pro σῆσι, Ionicè τuis,
à σός, η, ον, tuus, α, κτ. α. 274.
α. 104.

Σθενώ, ε, ο, nomen mulieris.
robusta, à σθέν, robur. 9.
276.

V

Σίω, α, ο, nomen mulieris.

- Σάκος**, *robur*. s. 62. 615. 619. α. 97. 420.
Σιγῇ, *tacitè*, dativus, adverbialiter sumitur, à σιγή, silentium. Th. σιγᾶω, fileo. s. 104.
Σίδηρος, s, ò, *ferrum*, hinc σιδῆρος, *ferreus*, & contractè σιδῆρῆς. s. 151. θ. 764.
Σίμβλος, acc. plur. à σίμβλος, s, ò, vel σίμβλον, & σίμβλη, *alveare*, capsula ubi mellificant apes. s. 598.
Σιμόν, pro σιμόντι, nomen viri. s. 342.
Σίνωτις, 3. præf. ind. à σίνωμαι, *ludo*, noceo. s. 318.
Σίτος, s, ò, *frumentum*, σῖτις, s, τὸ, *panis ex frumento*. s. 147. 604.
Σκασί, dat. singul. unde Latinarum *scava*, à σκαίος, ἡ, òν, finifter. Th. Σκάζω, f. σκω, claudio. s. 179.
Σκίμας, *fluvii nomen*. θ. 345.
Σκίφος, *fossio*, à σκάπτω, f. ψω, *fodio*, p. ἵσκαψα. s. 572.
Σκίπη, *testa*, acc. pl. per apocopen pro σκαπίσματα. Th. σκέπω, *tego*. s. 532.
Σκῆπτρον, s, τὸ, à σκήπτω, *nitor*, *innitor*. Est ergo σκῆπτρον, *baculus*, cui quis inniti potest. s. 30.
Σκιδιάμβρη, *disperfa*, præf. part. Thema est, σκιδάω, f. άσω, unde σκιδάννυμι, & σκιδήμι, *diffipo*, *dispergo*, in passivo σκιδιάμαι, unde est part. præf. pass. σκιδιάμβρος. s. 42.
Σκιά, *umbra*; σκιῇ, Ionicè pro σκιᾷ, hinc σκιστός, s, ò, *umbrosus*. s. 574. 589.
Σκληρόν, accus. à σκληρός, *durus*. Th. σκίλλω, *exsicco*. s. 839.
Σηλιόν, acc. sing. à σελιός, *tor-*
- tuosus*, *obliquus*, metaph. πάν-
vus, dat. pl. σελιῇσι, pro σελ-
λαις, Ionicè, hinc σελιῶς,
torrens, adverb. s. 219. 258.
Σελυρος, s, ò, *carduus*. s. 582.
Σελῶν, in masculin. σκοτίες, σ-
τ, *caliginosus*. Them. σέ-
τ, s, seu, σ, τὸ, *tenebra*.
s. 555.
Σκυλαίστις, dat. plur. Ion. à σκύ-
λαξ, *ahs*, ò, *catulus*. Them.
ύλας, αῖ, f. *άσας*, *latro*, as. s.
834.
Σκυλεύματα, s. 1. part. pl. num.
à σκυλεύς, *autus*, verbi σκυλεύω,
idem cum συλεύω, vel συλάω,
αῖ, *spolio*. Th. σύλα, κς, ἡ, *spo-*
lium. α. 468.
Σμύλαις, dat. plur. Ion. à σμῆ-
ν, σ, τὸ, *arum exarum*.
θ. 594.
Σμικρὸν, pro μικρόν, *parum*, me-
tri causâ. s. 360.
Σμικράλειον, *terribiliter*, propriè
visu, à σμικράλει, idem
quod σμικρός, *aspectu terribi-*
lis. Th. μίρεν, *intueor*. α. 341.
840.
Σοί, *tibi*, σοὶ δὲ αὐτῷ, pro σταντῷ,
à σὺ, tu. s. 34. 56.
Σός, ἡ, òν, *tuus*, α, *um*. s. 631.
α. 98.
Σπαραγίσματα, *fasciis involutum*,
part. a. 1. act. à σπαραγίζω, f.
ίσω, *fasciis involvo*, idem quod
σπαραγίσω. Th. σπάρειν, *fascia*.
s. 485.
Σπείρειν, *serito*, præf. inf. pro im-
perat. Ionicè, à σπείρω, f. σπῶ,
fero, *femino*, f. 2. σπάρω, p.
ἱσπάρω, a. 1. ἱσπάρω, a. 1. inf.
σπείρω, a. 2. ἱσπάρω, præf. m.
ἱσπάρω. s. 291.
Σπειώ, σ, ἡ, *Speo*, nomen mul.
q. d. *in specu latitans*. s. 245.
Σπείω,

- Σπίϋν, σπύ, τὸ, spelunca, specus, antrum. 9. 301.
- Σπέρμαίνεν ἄνδρῶν, serere profasiam, h. e. procreare liberos, redolet Hebraïsmum, posteri enim Hebraeis dicuntur, semen, à ἀνέμω, idem quod ἀνέμω, i. iρῶ, semino. s. 736.
- Σπέρματος ἀρχαὸς, sementem incipere, ἀνέμωται, à ἀνέμω, αἶς, τὸ, semen. Them. ἀνέμω, sero. s. 446. 471.
- Σπέρχον, celerem, accus. à ἀνέμω, αἶς, festinus: hoc à ἀνέμω, idem quod ἀνέμω, urgeo, à ἀνέμω, festinare cogor. s. 454.
- Σπύδω, festinat, à ἀνέμω, ἀνέμωται, acc. part. pro ἀνέμωται, f. ἀνέμω, p. αἶς, præt. m. ἔανωδα. s. 22.
- Σπῆι, alii legunt, ἀνέμω, idque melius. Dativus sing. à ἀνέμω, αἶς, τὸ, antrum, pro quo Poëtae per epenthesein ἔανωται, dicunt etiam ἀνέμω, & in dativo pro ἀνέμω, per syncopen ἔανωται, pro ἀνέμω, dicunt ἀνέμω, per novam, ἔανωται ἐπένθεσι. 9. 297.
- Σπύδωσι, libaminibus, dat. plur. Ionicè pro ἀνέμωσι, à ἀνέμω, libo, promitto, f. ἀνέμω, præt. m. ἔανωδα. s. 338.
- Σταβμῶς, dat. singul. σταβμῶς ἐν ἡσυχίᾳ, in stabulo obscuro, σταβμῶσι, dat. pl. stabulis, à σταβμῶς, ἡ, ὅ, stabulum. Th. ἡσυχίᾳ, sto. s. 294.
- Σταφυλῆσι, uvis, dat. pl. à σταφυλή, ἡ, ὅ. Th. σταφίς, ἰδὲ, ἡ, uva. s. 300.
- Σπῆγες, spica, nom. pl. σπῆγες, genit. pl. à σπῆγες, uos, ἡ, spica. s. 290, s. 473.
- Σπινόμεν, ἀνέμω, Ionicè, pro σπινόμεν, præt. part. f. g. à σπινώ, gemo, & hoc à σπινός, ἡ, ὅ, Ionicè, σπινός, angustus, ἀνέμω. 9. 160.
- Σπῆγες, pro ἔανωται, 3. pl. imperf. act. incedebant. Th. σπῆγες, eo, vado, f. ἔανω, p. αἶς, a. 2. ἔανω. 9. 10. 690.
- Σπινόμεν, ingemiscebat, 3. perf. imperf. Ion. à σπινόμεν. idem quod σπινώ, gemo. Them. σπινός, ἡ, ὅ, angustus. 9. 858.
- Σπινόμεν, acc. pl. à σπινόμεν, uos, ὅ, gemebundus. Th. σπινός, ἡ, ὅ, arctus. s. 146.
- Σπινόμεν, privatur, pro σπινόμεν. Th. σπινώ, privo, f. ἔανω, & ἔανω, pro σπινόμεν, ἔανω, dicitur Poëtice σπινόμεν. s. 211.
- Σπινόμεν, per apharefin, pro ἀσπινόμεν, fulgur, ab ἀσπινόμεν, fulguro, & σπινόμεν, nomen proprium Cyclopi. s. 140. 845.
- Σπινόμεν, pro ἔανωται, coronant, imperf. à σπινώ, corono, f. ψω, p. φω, præt. pass. ἔανωται. s. 75.
- Σπινόμεν, Poëtice, pro σπινόμεν, dat. pl. Ion. à σπινόμεν, uos, τὸ, pectus. s. 77.
- Σπινόμεν, flamine, dat. sing. à σπινόμεν, οἶος, ὅ, flamen. Th. ἡσυχίᾳ, sto. s. 538.
- Σπινόμεν, pro ἔανωται, firmiter fixit, a. 1. ind. à σπινόμεν, F. ἔανω, a. 1. ἔανωται. s. 498.
- Σπινόμεν, ordiatur, faciat stare, a. 1. med. opt. σπινόμεν, statuere, fut. 1. act. infinit. ab ἡσυχίᾳ, sto. s. 779. s. 114.
- Σπινόμεν, & σπινόμεν, validis, dat. plur. à σπινόμεν, densus. item, robustus. Thema, σπινόμεν, calco.

- Quae calcantur, condensantur: quae verò condensantur, evadunt densiora, spissiora, & proinde firmiora. hinc & πῶς, culcitra. α. 76.
- Σπύγμα, puncta, nom. plur. à σῖγμα, τὸ, punctum, à σίζω, pungo, f. σίζω, p. ἔσχα, p. pass. ἔσχυμαι. α. 166.
- Στήξ, αἱ, ordines, à στή, στήξ, ἡ, ordo. Th. σείχω, ordine incedo, more militum, f. ξω, α. 2. ἔσχυον. α. 170.
- Σπλυσ, ornate preparans, α. 1. part. à σπλίζω, amicio, apparo. Th. σείλω, f. λῶ, apparo, orno. α. 628.
- Στόμα, στόμα, τὸ, os. ὁ. 40. α. 146.
- Σπιαχίζω, imperf. pass. verbi σπιαχίζομαι, f. ἴσχωμαι, idem quod σίνω, f. ἴω, gemo, ingemisco. Th. σπείω, ἔ, ὁ, angustus. ὁ. 159.
- Σπρίσις, suspiriosa, acc. plur. à σπρίσις, ὡ, ὁ, gemitibus. Thema, σπρίσις, ὡ, ὁ, arctus. θ. 684.
- Σπράτις, ἔ, ὁ, exercitus, α. 246.
- Σπρυμνία, acc. à σπρυμνίαν, ὡ, ὁ, nomen fluvii. ὁ. 329.
- Σπρωτός, dat. plur. à σπρωτός, stratus, hoc à σπώννυμι, sterno, f. σπρώσω. Th. σπρίω, ὡ, f. ἴσω, sterno. ὁ. 798.
- Σπρωφάται, vertitur, 3. praes. ind. pass. à σπρωφάομαι. Th. σπρίφω, f. ψω, verito, p. φα, α. 2. ἔσπρωφον. α. 528.
- Σπυγρή, Ionicè, pro συγρη, horribilis, à συγίω, ὡ, f. σύχω, odio prosequor. ὁ. 226.
- Σπυγρῆτης, ἰσχυρῆς, ex συγρη, horribilis, & ὡψ, ὡπτός, ὁ, vulnus. α. 196.
- Στόξ, ὡ, ἡ, Styx, nomen fluvii. Thema, συγίω, ὡ, f. σύχω, ab inusit. σύχω, odio prosequor, exhorresco ὁ. 361. 805. α. 310.
- Σὺ, tu. α. 27.
- Σύς, sues, à σὺς, υῖς, ὁ, ἡ, suis, pro quo usitatus, ὅς, υῖς, ἡ. α. 177.
- Σύλασσι, vi spoliabat, imperf. Ionic. vel Poëtic. pro σούλας, à συλάω, ὡ, spolio. Them. σύλα, ἡ, ἡ, praed. α. 480.
- Σύμμιξις, συμμιγνύς, à συμμιγνύμι, commisceo. Them. μίγνυμι, misceo, f. μίξω, p. μίμμιχα. α. 563.
- Σύμωλασι, pro συνώπλασι, conformat, α. 1. ind. Ion. à πλάσσω, & Attic. πλάττω, f. ὡσω, p. πείωλας, α. 1. pass. ἰπλάσθην. ὁ. 571.
- Σύμφωρος, υ, comes, à σὺν, & φέρω, fero, f. ὡσω. α. 302.
- Συμφράσασθαι, suggererent, α. 1. med. infinit. à συμφράζομαι, simul delibero. Th. φράζω, f. σω, dico, p. φρα, α. 2. ἰφραδόν, p. m. πείφραδα ὁ. 471.
- Σὺν, cum. σὺν πείροις, cum illis. ὁ. 628.
- Συναιέτω, 3. dual. plusq. perfecti, pro συνήϊατω, invehant, à συναιέσω, καὶ ἰσπερ feror. F. συναιέομαι, praes. pass. συνήϊομαι, plusq. perf. συνήϊομαι, ἔω, πῶ. Them. αἰέσω, f. ξω, cum impetu feror. α. 189.
- Συναντήσιν, occurrerint, 3. plur. praes. subj. à συναντήσω, & hoc ab ἀντίω, ὡ, f. ἴσω, occorro. Thema, ἀντῆ, praeposit. pro. ὁ. 877.
- Συνείχῃ, continebat, imperf. à συνείχω, continet. Them. ἔχω, habeo.

beo, f. ἔχω, & ἔχω, p. ἔχῃ-
ας, imperf. εἶχον, a. 2. ἔχον.
α. 315.

Συνεχίως, continuè, adverb. à συν-
χης, ἰϞ, ὁ, ἡ, continuus. Th.
ἔχω, habeo. 9. 636.

Συνίσταται, confertur, 3. præf. ind.
ab εἰστω, Poëtice, pro εἰσίντω.
Th. φέρω, f. οἶσω, a. 1. ὠσίστα.
α. 440.

Συνήθως, acc. pl. à συνήθως, ἰϞ,
ὁ, ἡ, consuetus. Thema, ἡϞϞ,
ἰϞ, τὸ, mos. 6. 230.

Συνίστημι, Ionicè, pro συνίσταται,
præf. inf. à συνίσταται, committo,
intelligo.

Συνίστανται, concurrerunt, unà ive-
runt, 3. pl. imperf. act. ex συν,
& εἶμι, eo, in imperf. εἶν, εἰς,
εἶ, ἴταν, ἴπλω, ἴμω, ἴπ, ἴσαν, a.
2. ἴον. α. 383.

Συνοισόμεθα, congregiamur, 1. pl.
fut. 1. med. verbi συμφέρω, f.
οἶστωμαι. Thema, φέρω, fero.
α. 358.

Συνωχέω, adverb. confertim, à
συνέχω, contineo. Th. ἔχω, ha-
beo. 9. 690.

Συεργῶν, genit. plur. à συεργῶ,
ἰϞϞ, ἡ, tibia. Them. συεργῶν,
sibilo. α. 278.

Συρόσπιν, consuiere, à ράπτω, f.
ψω, p. ἱρρῶμαι. α. 544.

Συσκιάζω, adumbrato, a. 1. inf.
act. à συσκιάζω. Th. σκιά, ἄς, ἡ,
umbra. α. 643.

Συρφετὼν, paleas, sordes corra-
sas, tamquam à σύρω, f. ρῶ,
trabo.

Συῶν, aprorum, gen. plur. à σύς,
Doricè, pro quo ὅς, suis. α.
168.

Σφίον, ipsorum, vel ipsarum, σφ.
illos duos, pro σφί, accusativus
dual. σφί, pro σφίσι. σφί, pro

σφίσι. σφίσις, σφῆς, ipsos. 9.
144. 624. α. 62.

Σφίπρον, suum, à σφίπρος, σ, ὁ,
suus. σφίπρονι, & σφίπρηι,
dat. pl. Th. ἦ, se, pronomem.
α. 2. α. 247.

Σφίγῃ, pro σφίγῃ, acc. à σφίγγ,
σφίγγος, ἡ. Th. σφίγῃ, constrin-
go. Vide in Calepino, Sphinx.
9. 326.

Σφύρα, ας, ἡ, malleus. α. 425.

Σχέδον, propè. α. 426. 431.

ΣχέτλιϞ, σ, ὁ, miser, χίτλια ἔρ-
γα, prava opera. α. 187.

Σχίσσας, conscindens, pro χίσσας,
part. a. 1. act. à χίζω, fendo.
F. ἵσω, p. ἔρχω, v. pass.
ἔρχωμαι, a. 1. pass. ἔρχομαι. α.
428.

Σώζει, servavit, præf. opt. à
σάζω, f. σω, p. σέσωκα, p. pass.
σέσωκαμαι, a. 1. pass. σούθλω.
α. 376.

Σώμα, ἂϞϞ, τὸ, corpus, σώματι.
α. 426.

Σωρῶν, acc. à σωρῶς, σ, ὁ, acer-
vus. hinc σωρῶν, concervo.
α. 778.

T.

ΤΑ, πῆμι, πῆμι, πῆμι. α. 268.
πῆ, τ. α. 398. ταί, Poëtice,
pro αἱ. α. 162.

Ταλαιρῶν, genit. plur. laborioso-
rum, à ταλαιρῶς, qui patien-
ter opus facit, à τάλαι, αἰϞ,
ὁ, miser. Thema, ταλαίω, suf-
fero, vel τλήμι, fero. α. 46.
791.

ΤαλαχάρδιϞ, magnanimitus, qui
animo res arduas perferre, &
superare potest, ex ταλαίω, suf-
fero, & ἡρόδια, ας, ἡ, cor.
α. 424.

Ταλάρις, *cistas*, acc. pl. à πάλαιος, s, ò, *squalus*, in quo lana & fusi. Th. πάλαιον, *suffero*, f. αἶσα. α. 293.

Ταλασίφρων, *arumposi*, genitiv. sing. à ταλασίφρων, *cujus pectus omnia tolerat*, ex πάλαιον, *suffero*, & φρέων, *mens*, ñ, mens. 9. 1012.

Ταμίον, a. 2. inf. aët. *πέμνειν*, pro *πέμνειν*, *ταμνέμεναι*, Doricè, pro *πέμνειν*, præf. aët. infinit. pro *πέμνειν*, *πέμνιο*, a. 2. opt. med. verb. *πέμνω*, *seco*, f. μῶ, p. *πίτμικα*, a. 2. *ἱταμν*, p. *τέτομα*. Sic & *πέμνιο*, per *τμήτην*, pro *δέσπεμνιο*. s. 423. 425. 791. 807.

Ταυόπιπλος, *longa vestis*, à ταύω, idem quod *πίνω*, *extendo*, & πτάλον. α. 83.

Ταυόριζος, *expandens radices*. Epitheton arboris, ut hoc in loco populi, quæ radices in visceribus terræ diffundit, in aëre verò ramos, à ταύω, pro *τένω*, *tendo*, &ρίζα, *radix*, ης, ñ, *radix*. α. 377.

Ταυοσίπτερος, *expandens alas*, ex ταύω, pro *τένω*, *extendo*, & πτερον, τὸ, *ala*. s. 212.

Ταυοφόρος, *procera*, à ταύοφόρος, ex ταύω, pro *τένω*, *extendo*, & σφυρά, *malleolus pedis*, qui festinat, & extensis passibus incedit. θ. 364.

Ταυτότριχα, *hirsutum*, acc. sing. à ταυότριχ, *qui laxo capillo est*, ex ταύω, seu *τένω*, *extendo*, & τριχ, *capillus*, ñ, *capillus*. s. 516.

Ταυότρε, *ταυότρε*, ut *primium*. Th. α. 467.

Ταρπίρις, *Tartari*, genit. à *τέρπειρος*, s, ò, in plural, *τέρπειρες*,

quam anomaliam *Scapula* præterit. 9. 807.

Ταρφύς, *crebra*, nom. pl. à *ταρφύς*, seu *ταρφύς*, ñ, ò, ñ, *densus*, *creber*. Th. *ταρφύς*, ñ, τὸ, *densitas*. 9. 693.

Ταῦτα & ταῦτ', acc. pl. ab *ἔπος*, αἴτη, τῦτο, *hic*, *hæc*, *hoc*. s. 27. 9. 75.

Ταύριος, s, ò, idem quod *πόρειος*, *taurinus*. Th. *ταύρος*, s, ò, *ταυρός*. α. 104. θ. 832.

Ταφίον, *populi quidam dicuntur πέφιοι*. α. 19.

Τάφος, s, ò, *sepulchrum*, à *θάπτω*, f. *ψω*, *sepelio*, in a. 2. *ἱθάφον*. α. 477.

Τάχα, *mox*, adverb. à *ταχός*, *celer*, in acc. *ταχυῶ*, & *τάχ'*, pro *τάχα*, *ταχίως*. superl. *τάχιστα*. *quàm ocysimè*. s. 85. 312. θ. 490.

Τάων, *Æolicè* pro *τῶν*, in g. f. ab articulo, ñ. s. 826. α. 6.

Τ'. Vide κ'. s. 4. 7.

Τε respondet Latino *que*, & hinc est, *τε*. s. 3. 4. *τε* *ιδί*, *atque*. θ. 624.

Τέω, acc. Doricè, pro *σέω*, à *σός*, *ση*, *σόν*. Th. est *σὺ*, Doricè *τὸ*. s. 301.

Τέθλη, *floruit*, præf. med. à *θέλλω*. *τέθλη* pro *τέθλη* metri causâ. hinc in part. med. *τεθλήσας*. 9. 902. s. 227.

Τέθνητος, *mortuum*, part. præf. aët. pro *τεθνηχός*, à *τέθνημι*, pro *θνήσκω*, *morior*, f. 2. m. *θανέμεναι*, a. 1. *ἔθανον*, præf. *πέθνηκα*, & *πέθνηκα*, ad formam *ἔπεθνα*. pro *τεθνηώς*, *mortuus*, Plato in Epist. *τεθνηώς*, Poeticè etiam *τεθνηώς*, p. m. *τέθνηκα*. α. 454.

Τέχης, *sois*, τὸ, *ministerium*. s. 246.

Τέκας,

Τίς, & τίς, a. 2. aēt. pro ἵππῃς,
à πάλῳ, pario, πικιάζ, a. 2. med.
infin. Vid. ἵππῃν. §. 53.

Τίςσι, dat. pl. Ion. pro τίςσι,
à τίς, εἰ, τὸ, fatius. Them.
πίπῳ, pario. §. 478.

Τίςσι, reperit, 3. sing. a. 2. med.
indic. pro ἵππῃσι, metri causâ
abjicitur augmentum. Them.
πάλῳ, f. τίξομαι, a. 2. ἵππῃν.
§. 308.

Τίξομαι, destinat. 3. perf. præf.
à πικμιάσθω, ad finem perdu-
co, struo. Th. τίξω, τὸ, finis.
s. 229.

Τίξαι, liberi, à τίξαι, s, τὸ, filius.
Th. πάλῳ, pario. s. 235.

Τίξω, repererunt, 3. pl. a. 2. aēt.
indic. pro ἵππῃν, à πάλῳ, pario.
a. 6.

Τίξω, εἰ, τὸ, factus, proles. à
πάλῳ. a. 216.

Τίξω, pariens, part. a. 2. aēt.
ut & πικῶν, à πάλῳ, pario.
a. 2. ἵππῃν, p. m. τίξω. §.
471.

Τίξω, εἰ, ὁ, faber, pro τάλ-
ων, à τάλῳ, fabricor, f. ξῶ,
p. pass. τίξωμαι. s. 25.

Τίξω, εἰ, ὁ, lorum ensis.
Th. πάλῳ, ὦ, f. αἶσα, suffero.
a. 222.

Τίξω, præf. inf. pass. πάλῳ
ἐπιπῶν, perficienda erant. à π-
άλῳ, ὦ, f. ἴσω, p. κῶ, ad finem
perduco, præf. pass. πάλῳ.
s. 273. §. 552.

Τίξω, præf. subj. à πάλῳ,
(Poët.) συμ. Thema τίξω. s.
181.

Τίξω, ὁ, ἔς, ἡ, nomen mul.
§. 358.

Τίξω, peragam, a. 1. opt.
aēt. à πάλῳ, f. ἴσω, perficio,
τίξω, pro ἵππῃν, a. 1. aēt.

πάλῳ, a. 1. subj. πάλῳ-
εἰ, perf. part. §. 170. a. 36.
s. 561.

Τίξω, pro πάλῳ, Doricè, à π-
άλῳ. Th. πάλῳ, εἰ, τὸ, finis.
a. 89.

Τίξω, ad finem perducens
vel perducus, ex τίξω, εἰ,
τὸ, finis, & φέρω, fero. §.
740.

Τίξω, acc. à πάλῳ, ἔς, ἡ,
idem quod πάλῳ, finis, exi-
tus. Th. τίξω, εἰ, τὸ, finis.
s. 333.

Τίξω, genit. à πάλῳ, perfe-
ctus. Them. τίξω, εἰ, finis.
§. 242.

Τίξω, εἰ, τὸ, finis, exitus. s. 167.
218.

Τίξω, ludo, à τίξω, εἰ, τὸ,
ludo. Th. τίξω, f. μῶ, seco,
a. 58.

Τίξω, arrodit, 3. præf. ind. à τίν-
ω, rodo, arrodo. s. 624.

Τίξω, accus. dual. à τίνω, εν-
τος, ὁ, tendo. Thema est τίν-
ω, tendo, f. τῶ, p. τίξω. a.
419.

Τίξω, paritura, fut. 1. med. in-
finit. à πάλῳ, f. 1. m. τίξωμαι,
a. 2. ἵππῃν, a. 1. pass. ἵππῳ,
præf. m. τίξω. §. 469.

Τίξω, tuum, à τίξω, ἡ, εν, tuus, a,
m, Doricè, pro τίξω, σῆ, σὺν.
Th. σὺ, tu. s. 341.

Τίξω, αἶψα, τὸ, prodigium. §.
744.

Τίξω, acc. sing. à τίξω, ενος, ὁ,
tener, mollis. Th. τίξω, νεκῶ,
affligo. §. 5.

Τίξω, talarem, acc. singul.
à τίξω, εντος, ad pedes us-
que demissus. Thema τίξω.
αἶψα, τὸ, terminus, meta. s.
337.

Τίεπ), 3. præt. ind. τίεπον, pro
τίεποντο, delectabantur; imperf.
abjecto augmento. Th. τίεπω,
f. ψω, delecto. s. 115.

Τίεπῃ, delectat. à τίεπω, f. ψω. θ.
37. α. 47.

Τεμπικέραυνοι, fulminibus gauden-
tem. à τίεπω, delecto, & κεραυ-
νός, ὤ, ὅ. s. 52. 273.

Τεμπίχρη, αἰ, ἡ, nomen Musæ,
tripudiis se oblectans. à τίεπω,
delecto, & χορός, ὤ, ὅ, chorus,
tripudium. §. 78.

Τίεψις, εὐς, ἡ, delectatio. The-
ma. τίεπω, delecto, f. ψω. §.
917.

Τεσσαράκοντα, quadraginta. Them.
τίσσαρις, quatuor. s. 385.

Τεσσαρεσξήναις, quadragenarius,
ex τεσσαράκοντα, quadraginta,
& hoc à τίσσαρις, quatuor,
& ἴτος, ἴτος, πῶ, annus. s.
441.

Τέταται, extensus est. præt. pass.
& τέτατο pro ἐτίτατο, plusq.
perf. verbi τίτω, f. τῶ, p. τί-
τωμαι, præt. pass. τέταμαι. §.
6. 8.

Τετάρτη, quarta, dat. à τέταρτος,
α, ὅ, quartus. Them. τίσσαρις.
s. 800.

Τεμπόρη, honorata est, per epen-
thesin Poëticam τεμπόρη, perf.
part. pass. à τίω, punio, κοπύρο,
f. ἴτω, p. κῆ. §. 415.

Τεμπήται, honorata est, à τεμπόρη,
honoro. Thema. τῶ, idem. §.
449.

Τέτλαθ', sustineas, pro τέτλαθι,
per reduplicationem pro τλάθι,
a. 2. imperat. ab aor. 2. ἱτλάω,
verbi τλάω vel τλάω, per syn-
copen pro τελάω, f. τλάω. s.
718.

Τέτμη, 3. sing. præt. subj. à τέτμεν,

fortior, invenio. Vide τίμεν, se-
co. unde τμήω, τμήω, & per
reduplicationem (uti placet Eu-
stathio) τέτμεν. §. 610.

Τετονίης, ενίκα, præt. med. part.
à τέτω, παρίο, f. τίτομαι,
a. 2. ἱττω, p. m. τίτομαι. s.
591.

Τέτρε' pro τέτρε, in dual. num.
τέτρες, quatuor. sic accipitur à
Poëtis pro τίσσαρις. Videmus
hic aptari numerum dual. etiam
non dualibus. s. 698.

Τετραμύρῳ, versus, perf. part.
pass. à τέτω, verto, f. ψω, p.
m. τέττομαι. s. 727.

Τετράς, ἄδης, ἡ, quaternarius, τε-
τράδι, τετράδι, acc. pro τετρά-
δα. Th. τίσσαρις, quatuor. s.
794 798.

Τετράτηρον, qui in quatuor par-
tes finditur, ex τετράς, ἄδης,
ἡ, quaternio, & hoc à τίσσα-
ρις, quatuor, & ἡρύω, φρά-
γο, f. ψω, perf. pass. τίτρημαι.
s. 442.

Τέττατος, per metathesin τέτατος,
α, ὅ, quartus. Them. τίσσαρις.
s. 596.

Τέττιζ, ὠρε, ἡ, cicada. α. 393.

Τέττυται, 3. perf. pass. à τέτυ-
γμαι, verbi τέττωμαι, sum. Th.
πύχω, f. ξω, fabricor. s. 745.
752.

Τέτυκθ', pl. perf. pro ἐτίτυκθ', à
πύχω, fabricor. Vide in τέτυκ).
α. 154.

Τῶ, Doricè pro ῥ, & hoc pro
σῥ. Th. σῶ, tu. s. 330.

Τῶξ, a. 1. ind. pro ἱπύξ, ut &
πύξω pro ἱπύξω, a. 1. aor. 3.
plur. πύξαι, Ionicè pro πύξῃ,
2. sing. fut. 1. med. s. 401. 79.
§. 141.

Τύχαι, πῆ, arma, πύχ', pro
πύχαι,

- πύχαι*, *πύχαι*. α. 60. §. 186.
Τύχων, *machinans*, à verbo *πύ-
χω*, *ει*, *σι*, *fabricor*, f. ζυ. ε.
 265.
Τέχνη, *ης*, *ή*, *ars*, *τέχνησι*, Ionicè
 pro *τέχναίς*. θ. 496. 863.
Τῷ, dat. à *πὸς*, *tuus*. ε. 23.
Τῇ, hīc. *τῇδε*. ε. 208. 635.
Τῆς, *ἑ*, *ή*, nomen mul. in acc.
τινὴν. θ. 136.
Τάκεται, liquefcit, à *τήκω*. §.
 866.
Τῆλε, *procul*, adverb. *τῆλε* *pro-
cul*, idem cum *τῆλε*, *τῆλεθεν*.
 §. 785.
Τηλεβοάων, gen. pl. nomen gentis.
 α. 19.
Τηλεκλειπῶ, gen. Ionic. pro *τη-
λεκλειπῶν*, *inclyti*, & *τηλεκλει-
πῆς*, *ἑ*, *ή*, est nomen viri.
 q. d. *longè latèquo celeberrimus*.
 ex *τῆλε*, *procul*, & *κλειπῆς*, *in-
clytus*. Them. *αλαῖω*, *celebro*.
 α. 327.
Τηλέσκοπον, *eminus apparentem*,
 ex *τῆλε*, *procul*, & *σκοπεῖν*,
 f. *σκοπέω*, *video*. §. 566.
Τῷ, *tunc*, *πρὸς*, pro *τῷ*.
μ. Thema, *ἡμ*, *quum*.
 ε. 576.
Τῷ, *πῶ* δὲ, *τῷ* γὰρ, *τῇ*ν pro
ταῖς, Ionicè ab *ή*. ε. 12. 39.
 §. 917.
Τητῶ, *careas*, 2. pers. præf. à *τη-
πέωμαι*, *ἄμαι*. Th. *τητῶν*, *ᾧ*,
 f. *ἔστω*, *privo*. ε. 408.
Τι, interrogativum *quare*. ε. 207.
 α. 380. ἢ indefinitum *aliquid*.
 ε. 88.
Τίμαεν, *honorabat*, imperf. Poë-
 ticè pro *ἴμα*, à *τίω*, *honoro*, f.
ἴσω. α. 9. hinc & *τίπτω*.
Τίη, Poeticè pro *τι*, *quid*. θ. 35.
Τίθεις, *πθεῖσι*, *faciunt*. *πθεῖν* præf.
 opt. ε. 518.
Τίθεις, præf. part. *πθεῖν*, Ionicè
 pro *πθεῖν*, præf. inf. à *πθί-
μι*, *pono*, 2. 2. *ἴθλω*. ε. 744. §.
 597.
Τίθων, dativ. casus nomen viri.
 §. 984.
Τίπτω, Poeticè pro *ἴπτω*, im-
 perf. præf. verbi *ἴπτω*, *pario*,
 f. *τίξομαι*, 2. 2. *ἴπτω*, p. m.
τίπτω. §. 223.
Τίμα, *honorat*. *τίμα*, imperf. pro
ἴμα, *honorabat*. Th. *τίω*, *ho-
noro*. *τίμασι*. α. 1. ind. pro *ἴ-
μασι*. §. 532.
Τίμῃ, *ἡς*, *honor*, *πρὸς*, à *τίω*, *ho-
noro*. §. 203.
Τίμνω, *puniri*, præf. inf. idem
 quod *τίω*, *πινυμῶς*, *vindican-
tes*, præf. part. Th. *τίω*, *punio*.
 ε. 804.
Τίον, *honorarunt*. 3. pl. a. 2. act.
 pro *ἴον*, prima in a. 2. brevis
 est, ceteroquin longa, à *τίω*,
honoro. α. 85.
Τίμων, nomen oppidi. *τίμων*,
 per apostrophum insolentem
 pro *τίμων*. α. 81. §. 292.
Τίς, *quis*? interrogativum, ge-
 nit. *τί*. α. 72.
Τίς, indefinitum in g. maf. *quis-
piam*. εἴ τις, *si quis*. in fecm. g.
τίς, *ulla*, & in neutro *τι*, quod.
 ε. 21. 190.
Τραῖμα, *ulti fuerimus*, 1. pl.
 a. 1. med. opt. *τίω*, *ulciscor*,
punio, f. *τίω*, a. 1. *ἴπω*. §.
 165.
Τίσιν, *ultionem*, acc. à *τίω*, *ultio*.
 Th. *τίω*, *punio*. §. 210.
Τιμίσοντες, *nocentes*, acc. pl. præf.
 part. à *τιμίσω*, idem quod *τίω*,
punio, *ludo*. *τίω*, habet primam
 longam. Alii vertunt *festinan-
tes*, à *τίω*, sed sic prima fo-
 ret brevis. §. 209.

Τιμίσω,

- Τιμίρ**, *calce, gypso*, dat. sing. à *τιμίρες*, s, η, calx. α. 141.
- Τιτάνες**, *Titanes*, posterii Saturni. *τιτῶν*, dativ. plur. & *τιτάνων*, Poëticè à *τιταίνω*, ulciscor, pœnas luo. Thema, *τίω*, punio. §. 630.
- Τιμήσιον**, *casa*, a. 1. part. pass. à *τίμω*, *seco, scindo*, f. 1. *τιμῶν*, p. *τίμημα*, a. 2. *ἱπμον*, a. 1. pass. *ἱπμήθω*, præt. med. *τίμημα*. s. 420.
- Τὸ**, *ὅ*, & *ὅδε*, articulus præposit. s. 485. 364. 50.
- Τόδ'**, pro *ὅτε*, *tunc*, & *ὅθεν*, idem. α. 32. 76.
- Τοί**, particula est enclitica, quæ adverbis vel conjunctionibus adnectitur: interdum ornatus tantum gratiâ. s. 106.
- Τοῖα**, *illi*. s. 726.
- Τοῖς**, Poëticè pro *ῥ*, ab *ὀ*, art. præpos. pro *αὐτῶν*. §. 493. 210.
- Τοῖς**, *talis*. Them. *οἷος*, *qualis*. α. 41.
- Τοῖς**, ipsis, dat. pl. *τιῶν*, paragoge Ionica, *τιῶν*, ab *ὀ*, η, τὸ, artic. præposit. s. 57. 172.
- Τοῖς**, dat. Ionicè, pro *τοῖς*, à *τοῖος*, *parens*, acc. *τοῖα*, dat. pl. *τοῖων*, à *τίλω*, f. *τίλωμαι*, *pario*. §. 155. s. 188.
- Τὸν**, quem, acc. ab *ὀ*, art. præpos. s. 32.
- Τόσος**, & Poëticè *τόσος*, *tantus*. Thema, *ὅσος*, & Poëticè *ὅσος*, s, ὀ, *quantus*. s. 660. α. 441.
- Τότε**, *ῥ*, pro *ὅτε*, *tunc*. Them. *ὅτε*, *quando*. s. 565. 616.
- Τὸ**, *τ'*, *hocque*, artic. præposit. ab *ὀ*, η, τὸ. s. 360.
- Τοῦτον**, *primum*. Sic τὸ *αὐτὸ*, *manè*, τὸ *καθημέριον*, *quotidie*, eleganter præponitur, τὰ. s. 487.
- Τοῦτος**, idem quod *τις*, Poëticè pro *ὅ*, ante, *τοῦτος*. s. 184. §. 394.
- Τῷ**, & *τῷ*, quo, art. præpos. ab *ὀ*, η, τὸ. s. 33. 284.
- Τῷ**, & *τῷ*, *τῷ*, pro *τῷ*, ab *ἑ*, *αὐτῷ*, *τῷ*, *hic*, *hac*, *hoc*. s. 121. 362.
- Τῷ**, *quocirca*, pro *ῥ* *ὅ*, *cujus gratiâ*. s. 49. §. 88.
- Τῷ**, *hac*, ab *ὀ*, art. præpos. s. 136.
- Τῷ**, *timebant*, 3. dual. imperf. act. pro *ἰστῷ*, ad formam *ἰσῷ*, à *τῷ*, *tremo*, f. *τῷ*. α. 171.
- Τῷ**, imperf. pro *ἰστῷ*, *tremebant*, à *τῷ*, *tremo*. α. 213.
- Τῷ**, *ei*, & *αἱ*, *tres*. θ. 148. 321.
- Τῷ**, *convertens*, & in accus. *τῷ*, a. 1. part. act. *τῷ*, *verto*, p. m. *τῷ*. s. 316. 416.
- Τῷ**, Ionicè pro *τῷ*, a. 2. act. inf. à *τῷ*, *alo*, f. *τῷ*, p. *τῷ*, a. 2. *τῷ*, p. m. *τῷ*. §. 480.
- Τῷ**, *aspera*, f. g. à *τῷ*, *ios*. ὀ. α. 119.
- Τῷ**, Poëticè pro *ἰστῷ*, *expavit*, à *τῷ*, *expavesco*. §. 850.
- Τῷ**, *abit*, 3. præf. ind. à *τῷ*, *curro*, f. *τῷ*, perf. *τῷ*, a. 2. *τῷ*, p. m. *τῷ*. s. 219.
- Τῷ**, *cavernosa*, Poëticè pro *τῷ*, in form. g. à *τῷ*, *perforatus*. Thema, *τῷ*, pro quo usitatum, *τῷ*, *perforo*, f. *τῷ*, dicitur & *τῷ*, pro *τῷ*, unde aor. 1. *τῷ*. §. 231.
- Τῷ**, genit. à *τῷ*, *ἰ*, *nomen mul.* α. 355.

Τρηχὺς, Ionicè pro τρηχὺς, asper.
s. 291.

Τρεῖς, atterunt, 3. pl. præf. ind.
à τρέω, f. ψω, zero, attero, p.
φα, præf. pass. τίτρωμαι, p.
m. τίτρω. s. 251.

Τρεῖς ἄνθρωποι, τρεῖς ἄνθρωποι, tria ca-
pita, ex τρεῖς, οἱ, & αἱ, tres,
& ἄνθρωποι, τὸ, caput. s. 288.

Τρεῖς ἄνθρωποι, triginta, pro τρεῖς ἄν-
θρωποι: sunt enim ἄνθρωποι. Them.
τρεῖς, tres. s. 696.

Τρεῖς ἄνθρωποι, acc. à τρεῖς, αἰδός,
ἡ, tricesima pars, τρεῖς ἄνθρωποι, tre-
centas, à τρεῖς ἄνθρωποι, trecenti.
Thema, τρεῖς, tres. s. 766. θ.
715.

Τρεῖς ἄνθρωποι, nomen mul. α. 197.

Τρεῖς ἄνθρωποι, tricubitalis, accus. à
τρέψας, ex τρεῖς, & πῆγας, τρεῖς,
ὁ, cubitus. s. 423.

Τρεῖς ἄνθρωποι, pro τρεῖς ἄνθρωποι, tripodem,
à τρεῖς, οἰός, ὁ, tripes, τρε-
πῶδης, acc. tripedale, à nomi-
nat. τρεπῶδης, s, ὁ, τρεῖς ἄνθρωποι, s,
ὁ, Æolicè pro τρεῖς, οἰός, ὁ,
ex τρεῖς, tres, & πῆγας, ποδὸς, pes.
α. 312. s. 423. 657.

Τρεῖς ἄνθρωποι, dat. singul. ter arato,
hinc τρεῖς ἄνθρωποι γῆ, terra qua
ter aratro versa fuit, à τρεῖς,
tres, & ποδὸς, verto, arō. s.
971.

Τρεῖς, ter, à τρεῖς, tres. s. 173.
252.

Τρεῖς ἄνθρωποι, acc. à τρεῖς ἄνθρωποι, αἰδός,
ἡ, tertius populus, dies mensis, h.
c. vigesimus septimus, ex τρεῖς
& ἑνὶ, novem, ἑνὶ, αἰδός, ἡ,
& ἑνὶ, αἰδός, ἡ, populus dies.
s. 814.

Τρεῖς ἄνθρωποι, h. c. tricesimum.
ex τρεῖς, tres, & δέκα, decem.
s. 780.

Τρεῖς ἄνθρωποι, à τρεῖς ἄνθρωποι, ἡ, ἡ, spi-

thama, ein sprache, quantum
longissimo digitorum porrectu
complecti licet. s. 426.

Τρεῖς ἄνθρωποι, triplici serie, adverb. ex
τρεῖς, seu τρεῖς, tres, & τρεῖς,
f. ξω, ordine eo. s. 727.

Τρεῖς ἄνθρωποι, tertium, pro τρεῖς ἄνθρωποι, di-
citur etiam τρεῖς ἄνθρωποι. Thema,
τρεῖς, tres. s. 143.

Τρεῖς ἄνθρωποι, nomen mul. θ. 924.

Τρεῖς ἄνθρωποι, pili, à nominat. Τρεῖς,
τρεῖς, ἡ. α. 391. in dat. plur.
Τρεῖς. s. 539.

Τρεῖς ἄνθρωποι, Trojam, à τρεῖς, τρεῖς,
ὁ, Trojannus. s. 165.

Τρεῖς ἄνθρωποι, conversio, τρεῖς ἄνθρωποι, acc. pl.
ubi as corripitur per licentiam
Poëticam, quam vocant συ-
λλῶ. s. 479. 564.

Τρεῖς ἄνθρωποι, incursus, metaphora
desumpta à rota. Th. τρεῖς,
curro. s. 518.

Τρεῖς ἄνθρωποι, genit. pl. à τρεῖς ἄνθρωποι,
ἡ, ὁ, vindemiator, h. c. qui
vina demit, à τρεῖς ἄνθρωποι, fruges
carpo. item, per syn. gen. vin-
demio. Th. τρεῖς ἄνθρωποι, ἡ, ἡ, triti-
cum. α. 293.

Τρεῖς ἄνθρωποι, galeam, q. τρεῖς ἄνθρωποι,
à triplici cono. Th. φαλός, ὁ, ὁ,
conus galeæ. α. 199.

Τρεῖς ἄνθρωποι, absumunt, à τρεῖς ἄνθρωποι, idem
quod τρεῖς ἄνθρωποι, attero. s. 305.

Τρεῖς ἄνθρωποι, tu, pro Dorico, τὸ, & hoc
pro σὺ, tu. s. 10.

Τρεῖς ἄνθρωποι, percussus, a. 2. pass. à
τόπῳ. α. 361.

Τρεῖς ἄνθρωποι, dat. pl. Tyrrhenis, no-
men populi. θ. 1015.

Τρεῖς ἄνθρωποι, ὁ, ὁ, parvus, & τρεῖς ἄνθρωποι,
paululum. Adv. Neutra ponun-
tur pro Adverbiis. Th. πτὸς, ὁ,
ὁ, παρῶ. s. 469.

Τρεῖς ἄνθρωποι, acc. à τρεῖς ἄνθρωποι, ὁ, ὁ,
nomen proprium viri, τρεῖς ἄνθρωποι,
s. 101.

τον, nomen proprium loci. §. 306. α. 32.
 Τυφώϊς, genit. τυφώϊς, nomen est gigantis. §. 869.
 Τύχη, nomen proprium mul. §. 360.
 Τυχών, ei qui obviam fuerit, part. a. 2. act. ἀτυχάνω, sum, evenio, incido, f. τάχουμαι, aor. 2. ἔτυχον, p. πέτυχα. §. 973.
 Τῶν, hi, dual. num. ab ὅ, hic. §. 439. sed. τῷ, dat. sing. §. 281.
 Τῷ, & τῷ γε, genit. pl. ab ὅ, ἡ, τῷ, hic, hæc, hoc. §. 335. 246.
 Τῶς, sic, pro ἕως, per aphæresin. Th. ἕως, α, ὅ, hic. α. 219.

Υ.

Υ΄Αδης, stella septem in cornibus tauri, quæ aquam oriuntur aut occidunt, pluvias excitant, ab ὕω, pluo. §. 615.
 Υβρις, ὕβρις, ὕβρις, ὕβρις, injuria. Hinc est ὕβριζω, contumeliā afficio. unde est, ὕβρις, ὕ, ὅ, insolens, protervus. in acc. ὕβρις. §. 214. §. 307.
 Υγρός, ὕ, ὅ, humidus. hinc ὑγραίνω, humectō. §. 615.
 Υδρ, aqua, dat. cas. ab ὕδω, ὕδω, τῷ, Poëticè, pro ὕδωρ, aqua. §. 61.
 Υδρῶν, Ionicè, pro ὕδων, Hydram, ab ὕδωρ, αἶδω, τῷ, aqua. §. 313.
 Υδωρ, aqua, genit. ὕδατος. §. 196.
 Υἷ, pluit, 2. præf. ind. ab ὕω, pluo, f. ὕω. hinc ὕετις, ὕ, ὅ, pluvia. §. 552. 545.
 Υἱ, à nominativo ὕιος, filius, in

genit. ὕιου, & contractè, ὕιου; in dat. ὕϊ, & contractè ὕϊ. α. 150. ὕϊ, ὕϊς, ad formam βασιλῆος, ab ἡδῆς, filius. vox hæc variè declinatur, in 3. simpl. itèrque in 2. & 3. contracto- rum. §. 268.
 Ὑλη, ἡ, ἡ, sylva. hinc ὕληος, ὕλος, sylvestris, ὕληος. §. 1010.
 Ὑπνῶν, qui in sylvis dormiunt, nom. pl. ab ὕπνῶν, ex ὕλη, ἡ, ἡ, sylva, καίτη, lectus, confer supra ὑπνῶν, τῷ, qui toto die dormit. §. 519.
 Ὑλοφύμι, α, cafor lignorum. hinc & ὕλοφύμι, ligna in sylvis ca- do, ab ὕλη, sylva, & τέμνω, secō, f. μῶ, p. m. τέμνω. §. 422. 807.
 Ὑλοφύμι, genit. Ion. ab ὕλο- φύμι, qui sylvas depascitur, ab ὕλη, sylva, & φύμι, edo, a. 2. ἔφαγον. §. 591.
 Ὑμῶν, vos, ἀσ, tu. hinc ὕμῶν, vos, vester. §. 963.
 Ὑμῶν, hymenæus, ab ὕμῶν, ὕμῶν, ὅ, pellicula, qua fœtus involuitur. α. 274.
 Ὑμῶν, vobis, Æolicè, pro ὕμῶν, ὕμῶν, pro ὕμῶν. §. 662. α. 318.
 Ὑμῶν, celebros, laudo, f. ὕμῶν, ὕμῶν, Poëticè, pro ὕμῶν, ὕμῶν, pl. part. præf. f. g. ὕμῶν, a. 1. act. subj. ὕμῶν, Doricè, pro ὕμῶν, ὕμῶν, part. præf. f. g. pl. num. pro ὕμῶν, Doricè, ab ὕμῶν, hymnus, carmen. Th. ὕμῶν, celebros, ca- no. §. 2. §. 11. 33.
 Ὑμῶν, α, ὅ, carmen, ab ὕδω, celebros, ὕμῶν, carmine. α. 657.
 Ὑδῶν, ὕ, ὅ, filius. §. 271.

Υπαί;

Υπαί, præposit. pro υπὲρ, Poëti-
cè. ubi redundat. α. 71. 278.

Υπαλάσσει, subterfugere, scil.
debes, (α. γ. med. infin. Th.
αίλω, molo, vito, Poëticè,
αλάσω.) ε. 557.

Υπαλύζει, effugere, α. γ. act. in-
fin. ab υπαλύσκει, f. υπαλύ-
ζω. Thema, αίλω, vito. ε.
304.

Υπιδίκε, suscepit, pro υπεδί-
δικε, 3. sing. plusq. perf. pass.
habet significationem mediam,
ab υποδέχομαι, f. ξομαι, præ-
τ. υποδέδισμαι, suscepit. Thema,
δέχομαι, f. ξομαι, capio. ε.
513.

Υπήνηκε, instruxit. 3. sing. α. γ.
med. indic. ab υπήνημι, sup-
pono. Th. ήνημι, pono. ε.
175.

Υπιναντί, adversarius, ab εναν-
τί, oppositus. Thema, αντί,
præpositio, pro. α. 347.

Υπὲρθε, ab ὑπέρθε, infra. Th.
ἔρθε, α. γ. ή, terra. α. 410.

Υπεήλυξε, evitavit, α. γ. ind. Th.
αίλύω, unde αλύομαι, F. ξω, α.
ήλυξα, α. γ. ε. ε. 615.

Υπερ, præposit. pro supra. ε. 45.

Υπερβάλλων, superans, præf. part.
Thema, βάλλω, jacio. f. αλώ,
p. βέβληκα, α. γ. ἔβαλον. ε.
489.

Υπερβασία, α. γ. ή, transgressio,
Poëticè, pro υπέρβασις, ab
υπερβάω, transgredior. Th.
βαίνω, co. f. βήσομαι, α. γ. ε.
ἔβην. ε. 827.

Υπέρβη, violentus, omnem vim
excedens, ex υπέρ, supra,
& βίαις, ή, vis, robur, unde
est, Latinorum superbus. ε.
139.

Υπερφανής, & υπερέφανος, α.

ή κή ή, superbus, conspicuus
super alios; ut υπερέφανη τέ-
να, superba proles, ex υπέρ,
& φάνω, f. αυώ, p. πίφασκα,
ostendo, in lucem edo. ε.
149.

Υπερίωρε, οργς, ό, superbus, The-
μα, αίνε, ανδράς, ό, vir. ε.
995.

Υπέρθεν, seu ὑπέρθε, supra. Th.
υπέρ, super. ε. 545.

Υπέρθυμος, ό, magnanimus. Th.
θυμός, ε, ό, animus. ε.
937.

Υπερύκειον, superliminare. Th.
θύρεα, α. γ. ή, janua. α. 271.

Υπεριονίδας, gen. Aëlicè, pro
υπεριονίδης, ab υπεριονίδης, ε.
ό, nomen gentil. ε. 1010.

Υπερίων, genit. ab υπέρων,
nomen viri. ε. 134 274.

Υπερυόδαιζε, acc. ab υπερυόδης,
αίλει, ό, gloria superemi-
nens. Them. κῦδος, ί, το, gloria.

Υπερμήρης, præpotentis, ab υπερ-
μήρης. Th. μή, το, ανι-
mus. α. 413.

Υπεργς, α, ό, pistillum, veteres
mortario usi fuerunt pro molis.
ε. 423.

Υπερόπλη, genit. ab υπέροπλη,
insolens, cujus robur arma su-
perat. Th. ὄπλον, α, το, & in
pl. πῦλ, arma. ε. 516.

Υπέση, pollicitus erat, α. γ. act. ab
υφίστημι, suppono. Them. ἔση-
μι, statuo, f. ἔστη, α. γ. ἔστη.
ε. 402.

Υπερτατα, supremas, superlat. ab
υπέρ, super, comp. υπέρτερος,
superior, ab υπέρτατος, dicitur
etiam ὑπὲρ, per syncopen,
Consul. ε. 8.

Υπερβάσις, congressa, α. γ. part.
pass.

- pass. pro ὑποδιδέσθαι, ab ὑποδιδάσκω. Them. διδάσκει, ὡς, ἡ, λέγει. §. 374.
- Υπῆσαν, prominebant, imperf. ab ὑπικνέω, subjunt. α. 266.
- Υπνός, ὤ, ὅ, somnus, ὕπνῳ. α. 118.
- Υπὸ, & ὑφ', à vel sub. praeposit. α. 63. 367.
- Υπαδδίδως, subveritus, part. 2. 1. act. δ, ingeminatur metri causâ, ab ὑποδιδάσκω. Them. διδάσκω, timeo, f. δίδωμαι, p. δίδωμι. α. 98.
- Υπικνεύουσα, 2. 2. act. subj. alii ὑπικνεύουσι, 2. 2. act. opt. effugerit, à φάτω, fugio, f. φάτωμαι, 2. 2. ἵφω. α. 42.
- Υποδιδάσκουσα, subjuncta, participium, 2. 1. pass. ab ὑποδιδάσκω, f. ἵστωμαι, p. δίδωμαι, pro ὑποδιδάσκωμαι. Th. δαμάω, ὦ, domo. α. 53.
- Υποκυσαμένη, σ duplicatur metri causâ, part. 2. 1. med. ab ὑποκύνωμαι, sive gravis. Thema, κύω, f. σῶ, in utero fero. §. 308.
- Υπόδρα, torvè, adverb. ponitur ἐπιρρηματικῶς, ὑπόδρα, pro ὑπόδρα, per epenthesein ὤ δ. Th. ὄραω, f. αἶω, p. ὠραω, & Att. ἰωραω. α. 445.
- Υπολαμπής, neutri, ab ὑπολαμπέω, subjunctus. Th. λάμπω, f. ψω, luceo. α. 142.
- Υπαλιεύω, fuge, pro ὑπαλιεύω, praef. imperat. ex ὑπὸ & ἀλιεύωμαι. Thema est ἀλίω, molo, item vito. α. 760.
- Υπόπρεπς, quia liberos habet, à πρέπς, ὤ, ἡ, vitula. α. 601.
- Υποταρτέεσσι, sub tartarum detrussis.
- Th. πέρπει, ὤ, ὅ, tartarus. §. 851.
- Υποδιδάσκων, irruentibus, praef. part. verbi αἶω, agito, idem quod αἶω. α. 373.
- Υπαχέμενος, part. 2. 2. med. ab ὑπαίχμεναι, promitto, f. ὑπαχέσμεναι, p. ὑπαίχμεναι, 2. 2. m. ὑπαχέμεναι, ab ὑπαίχω. Th. ἔχω, habeo. §. 170.
- Υσμένη, ἡ, pugna. Them. μένω, maneo. α. 178.
- Υστερός, ὤ, ὅ, posterior, sequens. α. 351.
- Υφάτω, texebat. imperf. act. ab ὑφαίω, idem quod ὑφαίω, texo. α. 28.
- Υφίσταται, aliquantū minor ὢ janiior, q. d. subminor, ab ὑπὸ, & ἵστω, vel ἵστω, ὤ, ὅ, ἡ, minor. α. 258.
- Υψηλός, ἡ, ὅ, altus, α, ὤ, ab ὑψέω, ὤ, πῶ, altitudo. α. 440.
- Υψιότατος, ὤ, ὅ, altitudo, ex Adverbio ὑψί, altè. Th. ὑψέω, ὤ, πῶ, altitudo, & βέβηκα, fremo, resono. α. 8.
- Υψιζυγός, altijugus, ex ὑψί & αλζέ. Th. ὑψέω, ὤ, πῶ, altitudo, & ζυγός, jugum. Th. ζυγώνω, iungo. α. 18.
- Υψιόμας, altè comatus. Epith. quercus, ex ὑψί, altè, & κόμας, ἡ, coma. α. 376.
- Υψιόμας, genit. ab ὑψιόμας, in alto regnans ex ὑψί, altè, hoc ab ὑψέω, ὤ, πῶ, altitudo, & μέω, impero. §. 529.
- Υψίον, & ὑψί, altè, adverbia. Th. ὑψέω, ὤ, πῶ, altitudo. α. 849. 551.

Φ.

- Φ**αῖθοντα, Phaëthonta, nomen viri. φαῖθον, οὖρος, ὁ, lucidus. præf. part. q. d. lumen currens. à φαῖθω, idem quod φαῖω, luceo. §. 760.
- Φαῖθω, lucet, 3. præf. ind. act. à φαῖθω, luceo. Th. φαῖω, luceo. s. 528. §. 372.
- Φαιδρός, ὤ, ὁ, splendidus. à φαῖναι, idem quod φαῖω, splendo. α. 225.
- Φαισμοβροῦν, genit. à φαῖσμοβροῦς, lucem hominibus prabens. à φαῖω, luceo, & βροῦς, mortalis. §. 958.
- Φαῖδμος, α. ὁ καὶ ἡ, illustris. Th. φαῖδρος, ὤ, ὁ, hilaris. §. 940.
- Φαιδρινιάδης, abluo, præf. inf. pass. à φαῖδρινω, nitidum reddo. Th. φαῖδρος, ὤ, ὁ, alacer. s. 753.
- Φαινομένη, apparentem, præf. part. pass. à φαῖνω, ostendo, facio apparere. φαῖναι, ostendite, φαῖναι pro ἵφαιναι, exferebat, imperf. Ion. Vide φαῖναι. §. 448, 689.
- Φάλαγξ, acc. pl. φάλαγξ, ἡ, acies quadrata. §. 935.
- Φάληρον, nomen viri. α. 180.
- Φανείη, apparuerit, 3. sing. a. 2. pass. ut & φανῇ, 3. sing. a. 2. pass. subj. φανέτω, part. a. 2. pass. verbi φαῖνω, in lucem profero, f. φανῶ, a. 1. ἵφαινα, p. πῆφαινα, p. pass. πῆφαινα, a. 2. pass. ἵφαινω. s. 458, 598.
- Φάω, α, τὸ, lumen. à φαῖω, luceo. s. 155.
- Φαρίσσι, dat. pl. Poëticus, à φάρις, α, τὸ, vestis exterior, palla. s. 198.
- Φαρίτρω, acc. Ion. παρὰ τὸ φά-

ριδῶ, quia sagitta in ea feruntur. α. 129.

Φάρμακον, α, τὸ, remedium, accipitur etiam pro veneno. s. 485.

Φασί, & φασίν, μιν, 3. pl. ind. præf. à φημι, dico. s. 803.

Φάσις, nomen fluvii.

Φάσις, dictitabat, imperf. pro ἵφη, Poëticè, abinufit. φαῖσιν, Sic φαῖσι (Ἰλιάδ. 6. v. 60.) pro ἵφη. §. 209.

Φατός, celebris, φατειός, enayabilis. & in genit. pl. φατειῶν. Th. φημι vel φαῖω, dico. s. 3. α. 144, 161.

Φάτο, a. 2. med. pro ἵφατο, ad formam ἵφατω, αοι, ἵφατο. Th. φημι, vel φαῖω, dico. α. 115.

Φείδο, parco, præf. imperat. m. Ion. pro φείδω, verbi φείδωμαι, parco, f. φείσωμαι, p. πῆφωμαι. s. 604.

Φείδω, ὁ, ἡ, parsimonia, 4. contract. hinc φειδωλή, parca. s. 269, 720.

Φερίδω, Ionicè pro φέρω, pasce, præf. inf. à φέρω, f. φη, pasco. s. 377.

Φερίσκω, epitheton cochleæ, domiporta. à φέρω, fero, & αἶσκω, domus. s. 571.

Φερίσσω, α, ὁ, ἡ, almus. à φέρω, fero, & βίω, α, ὁ, vita. §. 693.

Φερισσάνας, ferentes scuta, scutiferos, à φερισσάνας, hoc à φέρω, fero, & σάκω, α, τὸ, scutum. Th. σάκω, onero. α. 13.

Φέρω, gererent, 3. præf. ind. opt. φέρω, præf. part. φέρω, pro ἵφω, 3. pers. imperf. φερίδω. Ionicè pro φέρω. à φέρω, fero, f. οἶω, a. 1. ἵφω. p. m. ἵφω. α. 150, s. 215.

Φέρω,

Φέρουσι, κ, ι, nomen Nymphæ.
 §. 248.

Φέρτατος, superl. præstantissimus. à
 φέρω, φέρπτος. §. 49.

Φέρων, φέρουσι, ferens, præf. part.
 Vide in φέρων. s. 204.

Φεύγουσιν, fugientes, præf. part.
 f. g. plur. num. à φεύγω, fugio,
 φεύξομαι, f. i. inf. a. 2. ἵφουζον.
 p. m. πείφουζα. s. 620. α. 112.

Φῆ, dixit, pro ἵφῃ, a. 2. vel im-
 perf. à φημί, dico. §. 550.

Φιλῆται (alii φιλήται.) furibus,
 dat. plur. Ion. à φιλήτης, κ, ο, fur.
 hoc à φίλῳ, κ, ο, ami-
 cus. sed φιλήτης, κ, ο, im-
 postor, à φῆλῳ, κ, ο, impostor.
 hinc φηλέω, decipio. s. 375.

Φήμη, κ, η, fama. à φημί, vel
 φάω, dico. s. 761.

Φημί, dico, præf. ind. ἵφλω, a. 2.
 hinc φημιζω, divulgo, dico.
 s. 656. 764.

Φθάνω, antevertens. part. a. 2.
 med. à φθάνω, prævenio, f. φθά-
 σω, a. 1. ἵφθασα, a. 2. act. ἵφθλω.
 a. 2. med. ἵφθάνω, ad formam
 ἵφθάνω. s. 554.

Φθίσοντο, pro ἵφθίσοντο, sonabant,
 imperf. à φθίσωμαι, loquor,
 φθίσωμαι, a. 1. med. Ion. præf.
 pass. ἵφθίσωμαι, præf. m. ἵφθίσω-
 ζα. §. 831.

Φθίσουσι, perdunt, 3. pers. pl. ind.
 præf. à φθίσω, f. φθίω, p. ἵφθισ-
 κω, a. 1. ἵφθισα, a. 2. ἵφθισον,
 p. m. ἵφθισα. Them. primum
 φθίω. §. 876.

Φθίω, pereō, deficio, præf. ind.
 hinc in genit. part. φθίνω, φθίνων.
 §. 59. s. 798.

Φθισίω, acc. sing. à φθισίω, per-
 dens viros, epitheon bello
 congruentissimum, à φθίω, cor-
 rupto, & αἴης, vir. §. 431.

Φθονέω, invidet, 3. pers. præf. ind.
 à φθονέω, invideo, f. ἵφθονω, p.
 ἵφθονω. Them. φθονέω, κ, ο,
 invidia. s. 26.

Φίκιον, accus. à φίκιον, nomen
 montis. ex ἵφι, fortiter, & κίων,
 incedo, quia ardui montes sum-
 mis viribus sunt superandi. α.
 33.

Φιλῆται, furibus, dat. plur. pro
 φιλήταις, à φιλήτης, κ, ο, fur.
 Th. φίλῳ, amicus. s. 375.

Φίλῳ, κ, ο, amicus. φίλῳ & φίλῳ
 in pl. s. 306. 184. carus, gra-
 tus. s. 116. φίλοι θεοί.

Φιλοῖ, amat, 3. præf. ind. à φιλέω,
 f. ἵφω, p. πεφίλω, præf. m.
 πέφίλω. s. 15. 300. 342.

Φιλειῶται, Doricè pro φιλένται,
 3. pl. præf. à φιλέω, amo. Th.
 φίλῳ. θ. 97.

Φιλοπόριδης, nomen gentile. §.
 1002.

Φιλομοειδής, ἵφῳ, οἷον, amans ri-
 sus. die gern lacher, Poët. ge-
 minant μ ex φίλῳ, amicus,
 & μοειδής, rideo. θ. 989.

Φιλομυμηδία, acc. sing. à φιλομυ-
 μηδής, ἵφῳ, quæ amat genitalia,
 à φίλῳ, & μυμηδής, ἵφῳ, cura, &
 μυμηδία, πῶ, πῶ αἰδοῖα, pudenda.
 In carminis dimensione hinc le-
 gendum φιλομυμηδῆ. §. 200.

Φιλότης, πος, η, amicitia. Them.
 φίλῳ, ο, amicus. §. 651.

Φίλῳ, cari. genit. à φίλῳ, κ, ο,
 amicus. §. 180.

Φίλῳ, amico, dat. sing. ut & φί-
 λῳ, in f. g. φίλοις, & φίλῳ-
 σι, dat. pl. Ion. §. 283. 162.
 s. 370.

Φιλότερος, carior, comparat. pro
 φιλότερος, in superl. φίλτατος,
 à φίλῳ, κ, ο, amicus. α. 78.
 s. 309.

Φιλώτορος

Φλεγόντης, *ardentis*, genit. part. præs. à φλέγω, ex φλέγω, uro, & θίω, curro. §. 846.

Φλέγας, *aquila*, genit. Æolicus à φλέγας, α, ο, *aquila*. ἀπὸ τῆς φλέγης καὶ λαμψέως εἶναι. α. 134.

Φλόξ, γῆς, ἡ, *flamma*, à φλέγω, f. ξω, uro. §. 697. 859.

Φόβος, *timor*. à φοβέσθαι, in præter. med. πίφοβος. α. 144. 155.

Φοβέσθαι, 3. pl. imperf. Poëtice pro φόβην, à φοβέω, ὦ, *timorem injicio*, terreo. φοβέομαι, ἔμεα, *timeo*. Th. φοβέομαι, *timeo*. α. 162.

Φοῖβος, φοῖβος, *purus, lucidus*. ἐστὶν Ἀπολλίνης epitheton : & φοῖβη, nomen Dec. §. 404.

Φαινικός, εἰς, *puniceus*. à φοῖνιξ, ἄρος, ὁ, *palma arbor, color ruber*. α. 194.

Φοιτῶσι, à φοιτῶ, *venito, frequento*, f. ἦσιν, p. πρ. α. 103.

Φάω, *cadem*, à φαίω, α, ο, *caedes*, à φαίω, *occido*, unde præter. med. πίφαθα. θ. 228. α. 17.

Φόρκυς, genit. à nominat. φόρκυς, ὡς, ὁ, & φόρκυς, *nomen monstri marini*, in accus. φόρκυς, in dat. φόρκυι, pro φόρκυϊ. §. 237.

Φόρμιγξ, dat. ἡ φόρμιγξ, ἡ, *cithara, testudo*. α. 280.

Φορμὸς, ὦ, ὁ, *sporta*. α. 482.

Φορτίζω, *imponito*, præf. inf. pass. verbi φορτίζω, *onero*, f. στω, p. πίφορτα. Them. φορτός, α, ο, *onus*. α. 690.

Φόρτος, α, ο, *onus*, hinc φορτίον, α, τὸ, *onus*. φορτία, φορτί, pro φορτία, *opera*. α. 644.

Φάω, δὲ, in lucem, à φαίω, idem quod φῶς, ὥς, τὸ, *lux*. Th. φαίω, *luceo*. §. 669.

Tom. II.

Φραδμοσύνησιν, dat. pl. Ion. pro φραδμοσύνης, à φραδμοσύνη, ἡ, *consilium*. Th. φράζω, f. στω, *dico*. α. 245.

Φράζειν, *cogitare*, præf. inf. φράσσειν, 2. dual. α. 1. act. Ion. φράσσειν, pro φράσσειν. 3. sing. α. 1. med. opt. φράσσειν, part. α. 1. medii, pro φράσσειν, *metri causâ*, à φράζω, *considero*. Th. φράζω, *dico*, f. στω, p. πρ. α. 2. φράζω, α. 367. θ. 892. α. 218.

Φρεσὶ, & φρεσίν, *præcordiis, mente*, dat. pl. à φρέων, *mens*. α. 47. 391.

Φρίσσει, *horret*. 3. præf. ind. à φρίσσω, *contremisco*, f. ξω, p. χυ. φρίσσει, pro φρίσσει, φρίσσει pro ἰφρίσσω, imperf. α. 171. α. 512.

Φροῖν, *sapio, cogito*, f. ἦσιν, p. πίφρονα. Them. φρέων, ὥς, ἡ, *mens*. α. 202. θ. 461.

Φύγεις, *effugeris*, α. 2. opt. act. à φύγω, *fugio*, f. φύξαμαι, α. 2. ἰφύγον, p. m. πίφυγα. α. 684.

Φυλὸς, *naturam, indolem*, à φυῆ, ἡ, ἡ. Th. φύω, *nascor*. α. 88.

Φύλακες, nom. pl. à φύλαξ, ἄρος, ὁ καὶ ἡ, *custos*. Th. φυλάσσω, *custodio*. α. 123.

Φύλλα, *folia*, nom. pl. à φύλλον, α, τὸ, *folium*, dat. pl. φύλλοισι, α. 421.

Φυλάσσει, *custodit*, 3. præf. φυλάσσει, pro φυλάσσει, præf. imperat. pass. à φυλάσσω, *custodio*, f. ξω, p. χα. §. 769. α. 491.

Φύλοι, α, τὸ, idem quod φυλὴ, ἡ, ἡ, *tribus, genus*, φύλ', pro φύλα, nom. pl. α. 90. 199.

Φύλοπις, ἰδὲς, ἡ, *rugna*, in accus. φύλοπι καὶ φυλόπιδα, *proprie clamor*

X

clamor bellicus, à φύλον, seu
φύλη, ἡ, ἡ, natio, gens, &
ὄψ, ὄπης, ἡ, vox, q. d. ὄψ τῇ
φύλῳ, *clamor nationum*. Sic
βῶν, ponitur pro bello, *iliad.* β.
408. per metonymiam adjun-
cti, vel quasi, ἡ τῇ φύλῳ ὄπης,
quod bellis puniat Deus homi-
nes, ab ὄπης, ἰδος, ἡ, ultio. α.
23. 114. 200.

Φύρειν, *miscere*, præf. inf. à φύρω,
f. υρώ, & Æol. φύρω, p. κω. ε. 61.
Φυτὴν, ἡ, τὴ, *planta*, in dat. pl.
φυτοῖσι, hinc φυτάω, *planto*,
φυτάω, *plantaret*, 3. perf. a. 1.
subj. φυτάωτο, a. 1. m. ind.
Ion. Th. φύω, *nascor*. ε. 571.
782. 812. α. 29. 9. 986.

Φωκῆς, *nomen gentis*. α. 25.

Φῶγον, *nomen viri*. *phoca*, est
bellua marina φώκαινα, φώκη,
vitulus marinus, pessime olet.
ὀδυρ. δ. 443. 9. 1004.

Φωνή, dat. sing. à φωνή, ἡ, ἡ, vox.
α. 382.

Φῶτις, *vir*, genit. singul. φῶτι,
virum, accus. sing. à φῶς, *vir*,
φῶτιν, *virorum*, per syn. spec.
hominum. φῶτις, *vir*. Sed φῶς,
ῶτις, τὸ, *lumen*, differentiae
causa facit Genitivum plura-
lem, φῶτων. Th. φάω, *luceo*.
ε. 193. α. 149. 420.

X.

X, propter sequentem Voca-
lem aspiratam pro χ. pro
χαί, sæpè pro χι, κιν, quæ
sunt diæiunctas potentiales. ε.
392. 434.

Χαίω, genit. sing. à χαίω, ἡ, ἡ,
τὸ, *rudis indigestaque materia*
qualem fingeant. Vide in χαίος.
9. 123.

Χαίρεις, *gaudes*, 2. perf. præf. ver-
bi, χαίρω, *gaudeo*, f. χαῖω, p.
κέχαρκα, a. 2. ἔχαρον, t. 2. pass.
χαρήσονται, p. m. κέχαρκα. ε. 55.
358. α. 327.

Χαλαίνοντες, *laxantes*, præf. part.
à χαλαίνω, idem quod χαλαίω,
f. ἀσω, *laxo*. α. 308.

Χαλῆπιω, *damno afficio*, *everio*,
hinc χαλεπός, *gravis*, χαλεπή,
χαλεποῖο, genit. Ion. χαλεποῖσι,
dat. pl. Ion. χαλεπότης, *difficil-*
limus, superl. & χαλεπῶς, *adverb.*
ε. 5. 292. 91. 332. 557. 674.

Χαλκίοφωνοι, ἡ, ὁ, *area voce*, ex
χαλκός, ἡ, ὁ, *ars*, & φωνή, ἡ,
vox. 9. 311.

Χαλκορουσίω, *area galea munitum*,
acc. sing. à χαλκορουσής, ex χαλ-
κός, ἡ, ὁ, *ars*, & κέρυς, ὄψ, ἡ,
galea. 9. 984.

Χαλκῶ, *are*, dat. sing. χαλκός, ἡ,
ὁ, *ars*. α. 415. ε. 151. hinc χαλ-
κίω, ἡ, ὁ, *areus*, & χαλκίω, ἡ,
metri gratiâ. χαλκίδα, accus. à
χαλκίς, *nomen urbis*. ε. 145.
151. 655.

Χαμαί, *hum*, *adverb.* hinc χα-
μαιγνήων, *hum*, *prognatorum*,
à χαμαιγνήος, ex χαμαί, & γί-
νομαι. 9. 879.

Χάω, *hiatus*, *tenebræ*, à χάνω,
hisco: hinc χαίω, in chaos ver-
to. 9. 116.

Χαροσόμηνω, præf. part. χαροσ-
σίμηνω, *Doricè & Æolicè pro*
χαροσσειν, à χαροσσω, f. ξω,
sculpo, *incido*, *ascro*. ε. 573.

Χαρίεις, acc. pl. à χαρίεις, χα-
ρίεσσα, ἡ, *elegans*, à χάρις,
ἡ, *gratia*. 9. 129.

Χάρις, ἡ, ἡ, *gratia*, in accus.
χάριν. ε. 709. 720.

Χάριτις, *Deæ*, in genit. pl. χα-
ρίτων. 9. 907. ε. 73.

Χάρις,

- Χάρμω**, αἰ@, τὸ, *gaudium*. Th. *χαίρω*, *gaudeo*. α. 400.
- Χαροποιό**, gen. Ionic. à *χαροποι*, *truces*, fulvī alioquin, *χαροποι*, ἔ, ὁ, *latus*, *vultu serenius*, *ca-sius*, *caruleus*, ab αψ, *oculus*. Th. ὁπ@ρωα, *video*, & *χαίρω*, *gaudeo* θ. 321.
- Χάσμα**, αἰ@, τὸ, *hiatus*. Them. *χαίνω*, *hisco*. θ. 740.
- Χαρίζω**, *egens*, *præf. part.* à *χα-τίω*, *ego*. α. 21.
- Χαυλιόδων**, ὄν@ς, ὁ, *curvus dentes habens*, dicitur & *χαυλιόδης*, ab ὀδ@ς, ὄν@ς, ὁ, *dens*. α. 387.
- Χί@**, *fundit*, 3. *præf. ind. verbi* *χίω*, seu *χίω*, *fundo*, f. *χίσω*, *χίσω*, & *χύσω*, α. 1. ἔχ@σα, ἔχ@σα, & ἔχ@α, α. 1. *pass. ἔχ@-θ@ω*. α. 421.
- Χίλισι**, *dat. pl.* à *χίλ@*, ε@, τὸ, *labium*, *labrum*. α. 97.
- Χίμωρος**, *clavus ligneus sub cari-na*, *χίμωρ@*, *hyeme fluens*, à *χίμω*, αἰ@, τὸ, *hyems*, & *ρίω*, *fluo*. α. 626.
- Χίμω**, *χίμωτος*, *hyems*, hinc *χειμῶν*, ὦν@, *idem*, hinc *χειμῶει@*, & *χειμῶειν*, *hyemalis*. α. 640. 675. 494.
- Χίωσιν**, 1. *pl. præf. ind. Poëticè* pro *χίωσιν*, à *χίω*, *fundo*, f. *χύ-σω*, α. 1. ἔχ@σα, & ἔχ@α, pro ἔχ@σα, f. 2. *χῶ*, α. 1. *pass. ἔχ@θ@ω*, quasi à *χύω*. θ. 83.
- Χειροδίκαι**, *nom. pl.* à *χειροδίκης*, *cujus est in manibus*, ex *χειρ*, *manus*, & *δίκη*, ἡ, *jus*. α. 189.
- Χειρ@ς** *genit.* à *χειρ*, *manus*, *χει-εἰ*, *χειρ@*, *χειρ@ς*, *dat. pl.* *χερσ@*, *χερσ@ν*, & *χείριστι*, Ion. & Poët. ut & *χείριστι*. α. 480. 797. α. 188. θ. 747.
- Χείρων**, *C. hiron*, *nomen viri*. θ. 1001.
- Χελιδών**, ὄνος, ἡ, *hirundo*. α. 568.
- Χερείων**, *deterior*, & *χερότερον*, *deterius*, *novus comparativus*, à *κακός*, *malus*, in comp. *κα-κίων*, *χείρων*, & Poët. *χερείων*, in superl. *κακίστος*, & *χείριστος*. α. 821. α. 51.
- Χελῆσι**, *dat. pl.* Ion. à *χῆλη*, ἡς, ἡ, *ungula*, *forfex*. α. 62.
- Χηρωσά**, *remoti cognati*. Thema, *χῆρ@*, ε, *viduus*. θ. 607.
- Χίτ@**, *dativus sing.* à *χῆτις*, σοε, τὸ, *penuria*. Th. *χατίω*, ὦ, *ego*. θ. 605.
- Χθονί@ς**, *genit.* à *χθόνιος*, *terrestris*, à *χθών*, ὄνος, ἡ, *terra*. α. 373.
- Χίλια**, in f. g. & *χίλιοι*, *mille*, in n. g. *χίλια*. θ. 364.
- Χίμαιρα**, in gen. *χιμαίρης*, Ioni-cè, *capra hyeme nata*, à *χίμω*, τ@ς, τὸ, *hyems*, per syncopen, ἔ, ψιλ@, *metri causâ*. θ. 322. 323.
- Χιτῶνα**, *acc. sing.* à *χιτῶν*, ὦνος, ὁ, *tunica*, Ionicè *κίτων*. α. 287. α. 536.
- Χλαῖναν**, *acc.* à *χλαῖνα*, ἡ, *lana*, *vestis species*. α. 537.
- Χλωρ@**, *dativ.* à *χλωρός*, *viridis*, unde per *crasin*, *χλωρός*, *χλω-ρ@*. α. 743. α. 393.
- Χλόεια**, *agrestes*, à *χλόης*, per *crasin* pro *χλοείων*, ut sit qui in virenti gramine cubat, *epi-theton apri*, ex *χλόα*, *herba vi-rens*, & *δὴν*, ἡ, *cubile*. α. 177.
- Χόαν@**, *genit.* Ion. à *χόανος*, *ca-tinus*, à *χέω*, *fundo*. θ. 863.
- Χόλοιο**, gen. Ion. pro *χόλε*, à *χό-λος*, ε, ὁ, *bilis*, item *ira*. Th. *χολη*, ἡς, ἡ, *bilis*. θ. 221.
- Χολέμβρος**, *iratus*, *præf. part.* à *χολέωμαι*, ἔμαι, *irascor*. Them. *χολη*, ἡ, *bilis*. α. 139.
- Χολωσέμβρος**, *iratus*, *part. a. i. med.* pro quo Poëtæ quoque dicunt,

- χυσίμῳ*, à *χλόω*, *irascor*.
Th. χολή, bilis. s. 53.
Χορός, ὅ, *chorus*, chorea, tri-
 pudium. α. 201.
Χόρτ, ὅ, *faenum*, hinc *χε-
 πίζων*, propriè *herbis*, seu *ja-
 no pascere*, per synecd. *satura-
 re*. s. 606.
Χρεία, debita, in dimensione Poë-
 tica legendum, *χεῖ*, vel *πὶ*,
 abesse debet, quod mihi fit ve-
 rissimilius, *χρεία* verò derivatur
 à *χρεόν*, ὅ, *debitum*, *χρεός*,
 ὅ, *idem*. s. 647.
Χρεῖαν, genit. pl. à *χρεία*, ας, ἡ,
egeſtas, *utilitas*, &c. s. 404.
Χρέμωσις, *kinnivere*, a. 1. Ion. à
χρεμίζω, per syncopen pro *χρε-
 μνίζω*, f. *ίω*, *hinn.o.* α. 348.
Χρηίζον, præf. inf. à *χρηίζω*, *idem*
 quod *χρηίζω*, *egeo*. *Th. χρεία*,
indigentia. s. 367.
Χρήμα, αἶ, *res*, *χρήμ*, pro
χρήμα, & *χρήμαθ'*, pro *χρήμα-
 τα*. s. 344. 605.
Χελομήνη, part. a. 1. med. *μητα*.
Errant ergo qui aiunt, a. 1.
 med. non habere passivam signi-
 ficationem, à *χελώ*, f. *ίω*, *μη-
 go*, perf. p. *κέχελωμαι*. s. 523.
Χρόν, ὅ, *tempus*. s. 133.
Χρῶς, genit. à *χρῶς*, *cuius*. *Them.*
χρεία, ας, ἡ, *color*. Dicitur *χρῶς*,
 ὅ, & *χρῶς*, *χρῶς*, ὅ, *χρῶς*,
χρῶς. s. 536. 74. 198.
Χρυσάμπυκος, aurea mitra revin-
 cta, ex *χρυσός*, ὅ, *aurum*,
 & ab *ἀμπύξ*, *υκός*, ὅ, ἡ, pro-
 priè *funiculus auratus*, quo ju-
 ba equorum in fronte sparsa col-
 ligantur, ab *ἀμπύξ*, *circumdo*.
 Deinde per metaph. tribuitur
 mulieribus. s. 916.
Χρυσάωρ, accinctus aureo gladio,
 nomen viri, in accusativ. *χρυ-*

- σάωρ*. s. 771. ex *χρυσός*, *au-
 rum*, & *ἀωρ*, ὅ, *ens*.
 s. 282.
Χρύσιαι, plur. à *χρύσιαι*, *χρυσῆς*,
 pro *χρυσῆς*. s. 975. *χρυσίω*.
 s. 65.
Χρύσι, *idem* quod *χρύσι*. α.
 313.
Χρύσιος, & contractè, *χρυσῆς*, *au-
 reus*, à *χρυσός*, ὅ, *aurum*.
 α. 297. θ. 216.
Χρυσόκομος, ὅ, *aureo crine con-
 spicuus*, ex *χρυσός*, & *κόμη*, ἡ,
coma. s. 947.
Χρυσόπιδλον, aureis calceamentis
gaudentem, ex *χρυσός*, ὅ, *au-
 rum*, & *πιδλον*, ὅ, *calceus*.
 s. 454.
Χρυσόσιφανος, aurea redimitus co-
 rona, à *χρυσός*, ὅ, *aurum*, &
σίφανος, corona. *Th. σίφω*, co-
 rono. θ. 17.
Χρῶς, *ωτός*, ὅ, *corpus*, *idem* quod
χρῶς, *χρῶς*. *Th. χρεία*, ἡ, *color*.
 s. 598.
Χυτροπόδων, genit. plur. à *χυτρώ-
 πος*, olla pedes habens, ex
χύτρος, ὅ, *olla*, & *πύς*. s.
 748.
Χωρόμος, *succensens*, part. præf.
 med. pro *χολορόμος*, *χυσάμπυκος*,
 part. a. 1. med. verbi *χύωμαι*,
idem quod *χολέωμαι*, *irascor*.
Th. χολή, ἡ, *bilis*. s. 533.
 α. 12.
Χώρε, genit. à *χῶρος*, ὅ, *locus*,
sedes. item, *spatium*, item,
ager, *pradium*, *fundus*. s. 731.
 α. 410.
Χώστω, pro *ἐχολώστω*, *iratus fuit*.
 a. 1. m. Ion. à *χύωμαι*, *irascor*.
Thema, χολή, ἡ, *bilis*.
 α. 554.

Ψ.

Ψ. *Ἀμῶν*, nomen mul. à *ψάμμος*,
ς, ὁ, arena, sabulum. α. 260.
Ψάδαια, mendacia, acc. pl. à *ψῆ-
 δος*. *Ψάδαια*, ubi in dimensio-
 ne legendum *Ψάδαις*, acc. pl.
 à *Ψάδης*, *ἰ*, ὁ, *κ* *η*, falsus,
mendax. Th. *Ψεύδω*, fallo, f.
Ψεύσω, p. *Ψεύδω*, p. pass. *Ψευ-
 σμαι*, a. i. m. *Ψευδίσμω*. α.
 78. 9. 219. 783. α. 709.
Ψιάδας, guttas, acc. pl. à *Ψιάς*,
αδός, *η*, rovis gutta. α. 384.
Ψολόεντα, ardentia, dat. sing. à *Ψο-
 λός*. Th. *Ψόλ*, *ς*, ὁ, fuligo.
 α. 492.
Ψυχή, vita, anima. *Ψυχάς*, vitam.
 per metonym. causam. α. 172.
Ψυχρός, frigidus, à *Ψύχω*, f. *ξω*,
refrigero. *Ψυχρή*, pro *Ψυχρά*,
 Ionicè. α. 547.

Ω.

Ω. ὦ, vocativus. α. 27.
 Ω. *Ωῖ*, cui. α. 57.
Ωῖ γύγιον, antiquum. ab *Ωῖ γύγιος*,
 antiquissimi Thebanorum regis
 nomen, per syn. speciei, ve-
 rustus, antiquus. θ. 806.
Ωῖ, sic. α. 35.
Ωκεανίη, Oceanis, nomen puer-
 peræ. *Ωκεανίη*, filia Oceani.
 9. 264. 956.
Ωκεανός, Oceanus, ex *ὠκίως*, citò,
 & *ναῶ*, fluo. α. 171. *Ωκεανοῖς*,
 pro *Ωκεανῷ*. α. 566. 9. 133.
ὠκίαι, pl. veloces. *ὠκίαις*, genit.
 sing. ab *ὠκός*, celer, in f. g. *ὠκία*,
 in n. g. *ὠκὺ*. α. 61. 9. 998.
ὠκίαι, acc. ab *ὠκός*, *ἰ*, ὁ, ce-
 ler, *ὠκία*, *ὠκίης*, pro *ὠκίαις*,
 Ion. dat. pl. 9. 266. 780.

ὠκίτης, celeriter volans, ex *ὠκός*,
ἰ, ὁ, celer, & *πέτομαι*, volo.
 est & *ὠκίτης*, nomen mul. α.
 212. 9. 267.

ὠκυπόδιον, alipedum, ab *ὠκύπους*,
οδός, ὁ, idem quod *παδόκης*.
ὠκυπόδιον, dat. pl. Ion. α. 470.
 302.

ὠκυρόη, nomen mul. 9. 360.

ὠλίσσιν, a. i. ind. ab *ὄλωμι*, perdo,
 in fut. *ὄλίσσιν*, a. i. *ὄλίσσιν*, 3. pl.
ὄλίσσιν. α. 372.

ὠμίστησι, a. i. ind. act. ab *ὀμίσ-
 τω*, sequor, f. *ἴσιν*. Thema,
ὀμίστη, simul. idem quod *ὀμῶ*.
 9. 201.

ὠμίσιν, 9. *ὠμίσιν*, pro ὁ *ὠμίσιν*, quod
 dimidium. Th. *ὠμίσιν*, *ἰ*, ὁ,
 dimidius. α. 559.

ὠμίσιν, crudis vescentem, acc.
 ab *ὠμίστης*, *ῶ*, ὁ, crudivorus,
παρὰ τὸ πὶ ὠμῶ ἰδὺν, ab *ἰδω*,
 edo, & *ὠμός*, *ῶ*, ὁ, crudus.
 9. 300.

ὠμῶ, cruda, dat. ab *ὠμός*, *ῶ*, ὁ,
 crudus. item crudelis. α. 705.

ὠμός, α, ὁ, humerus, *ὠμων*, gen.
 pl. *ὠμοι*, & *ὠμοισι*, dat. plur.
 α. 468. 159.

ὠῆ, 3. sing. præf. subj. med.
 ab *ὠίσταμαι*, esto, f. *ἔσται*. α.
 541.

ὠπαι, acc. ab *ὠψ*, *ὠπός*, ὁ, vultus.
 Th. *ὠπταμαι*, video. α. 62.

ὠπιασ, dedit, & *ὠπιασιν*, a. i.
 act. indic. ab *ὠπάζω*, t. *σω*, præ-
 beo, item insequor. 9. 442.

ὠρεῖ, tempestivus, speciosus, ab
ὠρεῖ, *ας*, *η*, pulcritudo, tem-
 pus. α. 32.

ὠρεῖσιν, matura reddunt, pro
ὠρεῖσιν, Æolicè, ab *ὠρεῖσιν*.
 Th. *ὠρεῖ*, tempus. 9. 903.

ὠρίζετο, petiit, a. i. med. à Th.
ὠρίζω, porrigo, f. *ξω*, p. *ξα*.
 α. 1.

α. 1. pass. ὠρέχθω. §. 178.
 Ὠρῆ, Ion. pro ὥρῃ, hora, & per
 syn. membri temporis, ὥρης, ὥρη,
 ὥρην, ὥρας. §. 501. α. 30.
 Ὠεργῶντο, certabant, porrigeban-
 tur, 3. pl. imperf. pass. ab ὀε-
 ργῶσθαι, ὠωσθαι, idem quod ὀρί-
 γω vel ὀρίγνυμι, f. ξω, p. χα,
 porrigo. α. 190.
 Ὠεω, concitat, α. 1. act. ab ὀέω.
 Thema est ὄρω, excito, α. 674.
 Ὠεῖται, tempestivus. ab ὥρῃ, hora,
 ὥρας, ὥρῃ. α. 394. α. 490.
 Ὠεῖαν, ωῖται, ὦ, Orion, signum
 celeste. α. 609.
 Ὠεῖντο, excitabatur, imperf. pass.
 ab ὀρυμι. Them. ὄρω, excito.
 α. 191.
 Ὠεσθ, immisit, α. 1. act. ab ὄρω,
 f. ὀρῶ, & Æolic. ὄρωσθ, ὠρσθ, 3.
 sing. præter. plusq. pass. ut &
 ὠρσθ. α. 40. §. 990. 523.

Ως, particula varios habens usus.
 α. 86. 110. ὡς, ὡς, α. 699.
 §. 402.
 Ως, pro ὅπως, sic. α. 44.
 Ὡσεῖ, perinde. α. 189.
 Ὡς, adde ut, ὡς, ὡς, utque, pro
 ὡς τε. α. 405. α. 831.
 Ὡς, cui, dativ. ab ὅς, quis.
 α. 31.
 Ὡτῶν, jubebant, imperf. ab
 ὀτῶω, incito, f. ωῶ, p. ὡς.
 §. 883.
 Ὡτῶν, auritum. h. e. ansatum,
 ab ὅς, ὡς, τὸ, auris unde est
 ὡτῶν, τῶα, ω, auritus. α. 657.
 Ὡφελον, imperf. ab ὀφείλω, de-
 beo, f. ὀφείλῃσθαι, p. ὠφείλῃσθαι,
 α. 2. ὠφελον. α. 174.
 Ὡχεται, gradiebatur, 3. sing. im-
 perf. med. ab ὠχῶμαι, abeo, un-
 de ὠχίχῃσθαι, abeo, morior, f. ὠ-
 χίχῃσθαι, perf. ὠχίχῃσθαι. α. 200.

F I N I S.

